

Giới thiệu Làm Vợ Ma Cà Rồng

Để làm người vợ cũng đã khó, với truyện Làm Vợ Ma Cà Rồng thì người vợ này đặc biệt khó? Khó đến mức ra sao, vì sao người và ma có thể lấy nhau cơ chứ? Vì đây là truyện thuộc thể loại Twilight Saga đồng nhân mang tính chất hư cấu có giá trị giải trí rất ấn tượng.

Sarah cố gắng mở to mắt, hít thở và giữ cho chính bản thân mình thanh tỉnh khi những chiếc răng nanh của kẻ thợ săn tàn bạo cắn ngập vào chiếc cổ mảnh khảnh. Cái cảm giác máu tươi trong cơ thể dần dần bị rút cạn cùng với một thứ vật chất không tên âm thầm xâm nhập vào từng tế bào của cơ thể, thiêu trụi, thống khổ đến mức khiến một nửa của Sarah thấm hận bản thân hiện tại sao không chết đi, hoặc già, chỉ hôn mê thôi cũng được. Nhưng nửa còn lại của cô lại vẫn cố gắng giữ tỉnh táo, bởi cô biết, chỉ cần nhắm mắt lại, bản thân sẽ không bao giờ thức dậy được nữa.

Câu chuyện về người ma cà rồng rất lôi cuốn người đọc bởi những tình tiết tình cảm có chút ghê rợn tạo cảm giác kích thích tò mò trong những phim kinh dị. Thực ra máu của Sa khiến cho ma cà rồng bài xích không chỉ vì mùi nhạt mà còn bởi vì vị của nó thực sự rất khó uống. Điều này là do bản năng tự bảo vệ của ma cà rồng khiến chúng không thích uống máu của những người như Sa. Nếu như ma cà rồng cổ thì có thể hiểu được nguyên nhân của điều này, nhưng cùng với sự hủy diệt của tộc ma cà rồng cổ, việc này cũng bị quên đi.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Xuyên qua

Lần đầu tiên mở mắt, trước mặt Thẩm Nghi Tĩnh chỉ có một màu trắng toát lạnh lùng. Màu trắng thuần khiết mà không bị ô nhiễm bởi bất cứ màu sắc tạp lai nào khác. Nhìn thấy nó, Thẩm Nghi Tĩnh chỉ biết chắc lưỡi cảm thán, bệnh viện thực sang trọng a! Thực ra Thẩm Nghi Tĩnh cũng không muốn mãi dùng tư thế mắt to trừng ờ... không có mắt với cái trần nhà nhưng biết làm sao được, nàng không có cách nào khác động đậy được. Chỉ cần hơi xe dịch cái cổ một chút, Thẩm Nghi Tĩnh cũng phải hít một hơi khí lạnh. Phi thường đau đớn. Mọi nơi trên thân thể cứ như có một chiếc siêu tải trọng xe khách nghiền qua, vẫn còn thấy chưa đủ, quay lại nghiền thêm mấy hồi. Cái cảm giác thống khổ này khiến cho Thẩm Nghi Tĩnh liên tục ứa nước mắt cùng mồ hôi lạnh. Cô là một kẻ phi thường nhu nhược, phi thường sợ đau. Vậy mà giờ phút này người ta lại bỏ mặt cô đối mặt với sự tra tấn khủng khiếp như thế này. Hảo tử thân!

Thẩm Nghi Tĩnh muốn nhắm mắt lại, nước mắt khiến mọi vật đều nhoè cả đi. Nhưng nàng biết bản thân không thể. Nhắm mắt sẽ làm cơn đau phóng đại gấp chục, thậm chí gấp trăm lần. Hại nhiều hơn lợi. Vì vậy cô bắt đầu tưởng tượng ra trước mặt mình xuất hiện những chấm đen nho nhỏ và... bắt đầu đếm thầm trong lòng.

“Một, hai, ba... Hai mươi một, ba mươi, ba mươi lăm...”

Thời gian trôi đi thật chậm chạp như một chiếc máy ủi, làm việc cẩn thận đến mức khiến người ta học máu. Không biết trải qua bao nhiêu lâu, cho đến khi Thẩm Nghi Tĩnh lung tung đếm đến mười mấy vạn, ngoài cửa phòng mới có một loạt âm thanh tấp tểp báo hiệu có người tiến vào. Nước mắt chảy không ngừng khiến đôi mắt sưng đỏ của cô chỉ thấy được một bóng dáng trắng trắng mờ ảo. Là một y sĩ. Cô ta nhanh chóng tiêm vào ống truyền dịch của Thẩm Nghi Tĩnh một liều thuốc giảm đau và an thần cực mạnh. Thẩm Nghi Tĩnh biết điều đó vì cô bắt đầu cảm thấy một chất lỏng băng lãnh đóng băng toàn bộ cảm giác trên thân thể mình. Cô khẽ thở dài trước khi chìm vào hôn mê sâu một lần nữa. Hoàn hảo, “từ mẫu”, may là cô đã tới.

Lần thứ hai Thẩm Nghi Tĩnh tỉnh dậy cũng là chuyện của một tháng sau. Thân thể đã khoẻ lên rất nhiều, cảm giác đau đớn cũng giảm bớt, số lần tỉnh táo của Thẩm Nghi Tĩnh cũng kéo dài và nhiều hơn. Lúc này cô đã có thể chậm rãi ngồi...ngần người chờ đến lúc khoẻ lại. Khụ! Có thể nói Thẩm Nghi Tĩnh là dạng người hi sinh. Thời gian rảnh rỗi của cô chỉ dùng vào việc ngồi chờ người ra. Xung quanh lúc nào cũng tồn tại một khí tràng vô hình cường đại cách ly với ngoại giới. Vì vậy mà từ nhỏ đến lớn, ngoài người thân trong gia đình không bị ảnh hưởng, phần lớn thời gian Thẩm Nghi Tĩnh đều cô độc trong thế giới của riêng mình. Phòng bệnh cô quanh đôi lúc chỉ có một hộ sĩ mặt lạnh ra vào như u hồn cũng không khiến cô quá chú ý. Thời gian ngẩn người tĩnh dưỡng của Thẩm Nghi Tĩnh cứ thế bình thản trôi qua thêm ba tháng.

Cho đến một ngày, bác sĩ chịu trách nhiệm chính của Thẩm Nghi Tĩnh nghiêm mặt dẫn theo một quý ông tao nhã mặc lễ phục màu đen đi vào phòng bệnh. Cử chỉ của ông ân cần sự kính trọng và kiêng dè người đàn ông lạ mặt nọ. Người đàn ông nọ chậm rãi đến bên giường, bắt tay Thẩm Nghi Tĩnh một cách lịch thiệp. Ông dùng một chất giọng trầm ấm trời sinh nói thứ tiếng anh cổ hoa lệ một cách lưu loát.

“Thật vui vì nhìn thấy tiểu thư bình phục nhanh chóng.”

“Cảm ơn.” Thẩm Nghi Tĩnh lạnh nhạt gật đầu.

“Tuy rằng bản thân rất không mong muốn nhưng tôi rất tiếc phải thông báo với tiểu thư, ba mẹ ngài đã mất trong vụ tai nạn máy bay. Stuart gia chỉ thứ chi còn một mình ngài là hậu nhân. Vì vậy, căn cứ vào di chúc của Công tước Stuart và phu nhân, tôi – John Mirwick, thay mặt văn phòng luật Mc.Callon đến để giúp ngài sắp xếp phần di sản được nhận.”

Nghe một tràng tiếng anh âm thanh du dương êm ái nhưng nội dung kì dị đến mức không ngờ. Thẩm Nghi Tĩnh ngẩn người. Miệng nhỏ nhắn cong lên thành một đường cong ngơ ngếch.

“Ha ha. Quý ngài luật sư đây thật là biết nói đùa. Ba mẹ tôi vẫn đang yên đang lành ngọt ngào ở nhà, đâu có lên máy bay cùng tôi đâu mà thông báo đi chúc vớ đi sản.”

Luật sư John thoáng nghi hoặc nhìn bác sĩ đang đứng bên cạnh. Ánh mắt lam thâm thuy rõ ràng đang đòi hỏi một câu trả lời rõ ràng. Không khí trong phòng đột nhiên ngột ngạt đứng lên. Bác sĩ khẽ đẩy gọng kính màu bạc, ánh mắt cũng trở nên nghiêm túc.

“Tiểu thư Stuart.”

Thẩm Nghi Tịnh ngu ngơ, chờ nghe tiếp.

“Tiểu thư Stuart!”

Bác sĩ nhấn giọng, âm điệu cũng bị đè nặng. Lúc này, Thẩm Nghi Tịnh giật mình quay lại, ngón trỏ chỉ chỉ vào bản thân, nghi hoặc.

“Ngài gọi tôi?”

Bác sĩ nghiêm túc gật đầu. Nụ cười ngô nghê của Thẩm Nghi Tịnh đột nhiên méo xẹo. Không phải đâu! Tôi đâu có họ Stuart. Thẩm Nghi Tịnh nhỏ giọng đáng thương hề hề hỏi lại bác sĩ.

“Tôi tên đầy đủ là gì cơ?”

“Tiểu thư Sarah Catherine.Stuart.”

“Ngạ.” Thẩm Nghi Tịnh chớp mắt. “Làm phiền, ngài có thể hay không cho tôi mượn cái gương?”

Bác sĩ gật đầu, im lặng đưa cho nàng chiếc gương bạc vẫn vất sâu trong hộp tủ. Thẩm Nghi Tịnh đón lấy, nhìn chăm chăm vào gương một hồi lâu. Trong gương là một cô gái thanh tú, ngũ quan đoan chính xinh xắn mang những đường nét sâu sắc của người anh thuần huyết. Mái tóc bạch kim óng ả phối với làn da tái nhợt bệnh trạng và đôi mắt lam trong vắt như thủy tinh. Thẩm Nghi Tịnh sửng sờ nhìn người con gái trong gương. Đây rõ ràng không phải dung mạo Á châu vẫn theo cô ba mươi năm qua. Thẩm Nghi Tịnh, quốc tịch Singapore, con lai người Hoa. Nhưng cô gái trước mặt nàng hoàn toàn là người châu Âu, thuần huyết. Hay thật, cư nhiên lại đổi một cái huyết thống hoàn toàn khác. Thẩm Nghi Tịnh chép miệng. Cô chậm rãi bỏ gương xuống, ánh mắt nhìn thẳng bác sĩ, chân thành nói.

“Tôi không nhớ gì cả.”

Lần này đến phiên bác sĩ luống cuống. Ông vội vàng rút dụng cụ mang theo người làm các kiểm tra sơ bộ cho Thẩm Nghi Tịnh. Đoạn, ông quay sang lắc đầu với luật sư John.

“Có vẻ tiểu thư Stuart bị mất trí nhớ. Cú sốc sau vụ tai nạn đường như đã ảnh hưởng rất lớn đến não bộ của cô ấy. Tôi rất lấy làm tiếc.”

Luật sư John bắt đầu cười một cách lịch thiệp đối với nữ tử đang ngồi trên giường bệnh.

“Như vậy, tiểu thư Stuart. Chúng ta có vẻ như phải bắt đầu lại từ đầu nhỉ?”

“Vâng. Tôi cũng đoán vậy.”

Thẩm Nghi Tịnh nở một nụ cười nhợt nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Di sản

Trước mặt Thẩm Nghi Tịnh là một chồng dày tập hồ sơ gồm tài sản động sản và bất động sản của cha mẹ tiện nghi quá cố. Thực là một gia đình quyền quý! Thẩm Nghi Tịnh cảm thán khi nghe luật sư John ngồi bên cạnh kiên nhẫn thuyết minh về địa vị hiện nay của mình.

Adopts Stuart công tước là trưởng tôn độc nhất của một chi thứ dòng họ Stuart lưu lạc tại Luân Đôn, Anh Quốc. Phu nhân Catherine Theresia thuộc một nhánh suy tàn của dòng họ Habsburg. Cả hai người đều thập phần khiêm nhường, tình nguyện sống một cuộc sống bình đạm nhưng thân phận và tước vị của tổ tiên để lại cũng khiến họ chiếm một địa vị không thấp trong giới quý tộc Anh quốc cùng khối tài sản tích lũy hàng trăm năm khổng lồ. Sarah Catherine.Stuart là con gái độc nhất của họ.

Gia đình Stuart đã lên kế hoạch đưa con gái đến Los Angeles du lịch trong mùa hè này. Tuy nhiên, một vụ rơi máy bay thảm khốc đã khiến toàn bộ hành khách cùng đi trên chuyến bay tử vong. Tất nhiên, việc Sarah tiểu thư có thể trở thành người duy nhất thoát chết, tình duyên sau ba tháng hôn mê là một kì

tích không ai ngờ đến.

Thẩm Nghi Tịnh nhìn sơ qua lý lịch của Sarah Stuart thì cảm giác như vô tình nuốt phải ruồi. Cô lo lắng nhớ lại tên thần côn khôn kiếp trước bị cô vác chổi đập đuổi ra khỏi cửa nhà. Lời nói xui xẻo đáng ghét của hắn vẫn văng vẳng bên tai “tiểu thư, cần phải cẩn trọng, mệnh của người phạm vào thiên sát cô tinh a. Suốt đời cô chỉ có thể sống cô độc một mình.” Kiếp trước Thẩm Nghi Tịnh là cô nhi, kiếp này cô tỉnh dậy, Sarah Stuart vẫn là cô nhi. Thật buồn cười làm sao!

“Người mới là thiên sát cô tinh. Cà nhà người mới là thiên sát cô tinh.” Thẩm Nghi Tịnh thấp giọng rủa thầm.

Luật sư John đang chăm chú vào báo cáo cũng ngẩng đầu lên mờ mịt nhìn cô. Ông nở một nụ cười, lịch sự hỏi lại.

“Thật có lỗi, lúc này tôi không nghe rõ. Tiểu thư có thể lặp lại câu hỏi được không?”

Thẩm Nghi Tịnh nghiêm mặt tinh bơ đáp lại.

“Tôi chỉ muốn hỏi, như vậy tôi có quyền chọn một nơi để định cư sao?”

Luật sư John dùng tay khẽ đẩy đẩy cái kính không gọng trên chóp mũi, công thức hoá mỉm cười trả lời.

“Đúng vậy.”

Hắn đưa cho cô một tờ giấy liệt kê hơn chục địa danh. Đoạn, nói tiếp.

“Tiểu thư có thể chọn bất kỳ bất động sản nào trong danh sách này để định cư. Dĩ nhiên, nếu tiểu thư muốn sống tại đây, thành phố New York. Chúng tôi vẫn có thể làm thủ tục thu mua bất động sản dựa trên ý nguyện của người. Dù sao vợ chồng ngài Công tước đã phó thác thù lao rất hậu đãi cho văn phòng chúng tôi để lo lắng các vấn đề pháp lý cho tiểu thư.”

Thẩm Nghi Tịnh không quá chú ý vào lời bộc bạch vừa thẳng thắn lại vừa hoa mỹ của luật sư John. Cô thực sự nghiêm túc muốn chọn một nơi tốt để hảo hảo sống bình lặng đến cuối đời. Nhưng nơi như New York thực không phù hợp với một người trầm tĩnh của cô. Chợt Thẩm Nghi Tịnh chú ý đến một cái tên không quá nổi bật trong danh sách: Biệt thự Black Winter, thị trấn Forks.

Forks...

Forks?

Forks???

Thẩm Nghi Tịnh gãi đầu, nghe có vẻ quen quen. Đã gặp ở đâu rồi nhỉ?

Luật sư John cũng để ý Thẩm Nghi Tịnh khác lạ. Ông nhìn ngón tay thon dài của cô cứ mãi vẽ vòng tròn quanh cái tên Forks, tốt bụng giới thiệu.

“Forks là một thị trấn nhỏ, không mấy danh tiếng ở phía tây bắc bang Washington. Thời tiết khá âm u, quanh năm mưa và sương mù rất nhiều. Dân cư cũng không qua được 4000 người. Vị trí này” Luật sư John lôi bản đồ ra, chỉ vào một chấm bé xíu. “Chắc, khá là hẻo lánh.”

“Mưa, sương mù; là rất ít thấy mặt trời đi?”

Thẩm Nghi Tịnh ngạc nhiên hỏi, trong giọng nói còn ản ản cảm giác hải lòng.

“Không khí khá ẩm ướt và lạnh lẽo. Nếu muốn định cư ở đây thì cần phải chuẩn bị nhiều.”

Luật sư John không sao cả nhún vai. Ông cũng không chú ý đến sự hứng thú của Thẩm Nghi Tịnh khi nhắc đến thời tiết âm u của Forks. Dù sao, từ trước đến nay, ông cũng chưa từng gặp một thiếu niên 16 tuổi nào yêu thích loại thị trấn như Forks.

Rất tiếc, lần này luật sư John thân mến của chúng ta thật sự gặp được. Nghe ông giới thiệu về thị trấn Forks, Thẩm Nghi Tịnh trái lại càng cảm thấy hứng thú với việc chọn đó làm nơi “đường lão” (khụ! Là đường từ lúc 16 tuổi cho đến lúc xuống quan tài.)

“Vậy còn Black Winter?”

Nhắc đến khu biệt thự xưa cũ này, luật sư John cũng khẽ nhún mày.

“Black Winter là một trong những biệt thự cổ nhất của Forks còn được bảo tồn đến hiện tại. Dù người của Stuart gia thực hiện công tác bảo quản rất tốt nhưng nếu để một người có thể thực sự sinh sống ở đó, tôi e chúng ta sẽ có rất nhiều chuyện phiền phức để thu dọn.”

Thẩm Nghi Tịnh dăm chiêu, khẽ gõ gõ ngón tay lên cái tên Black Winter trên danh sách.

“Phải cần bao lâu a?”

Lúc này luật sư John mới sừng sốt ngẩng đầu lên. Ông ý thức được cô bé đang ngồi trước mặt hiển nhiên có ý định muốn sinh sống tại nơi hẻo lánh, xưa

cũ và ẩm ướt này. Luật sư John cảm thán. Ông cũng không muốn một cô bé xinh đẹp vội vàng chôn vùi thanh xuân của mình ở nơi u ám không ánh mặt trời đó. Phải biết, rất nhiều thanh niên Forks đều có ước muốn đến những thành phố lớn để trải nghiệm chứ không phải suốt ngày quanh quẩn trong nơi bé tẹo như Forks.

“Ồi! Tiểu thư Stuart thân mến. Nếu tôi không suy nghĩ sai lầm thì dường như cô đang muốn chọn Black Winter trở thành ngôi nhà sau này cho mình sao?”

“Vâng, luật sư John đáng kính.” Thẩm Nghi Tịnh kiên định đáp lời, ánh mắt sáng lên.

Luật sư John nhìn cô bé đang tò vò háo hức với ngôi nhà mới tìm được, khe thờ dài. Với dáng vẻ bất đắc dĩ, ông gỡ cặp kính không gọng ra khỏi mũi mình, xoa xoa chỗ mũi bị đè ép trong thời gian lâu rồi nghiêm túc nhìn cô.

“Tiểu thư Stuart thân mến. Với ý kiến cá nhân của một luật sư đã từng đi qua rất nhiều vùng đất, tôi không nghĩ một nơi heo lánh và buồn tẻ như Forks sẽ phù hợp với một cô bé 16 tuổi như cô. Hơn thế nữa, Black Winter được xây dựng biệt lập giữa rừng rậm. Làm sao chúng tôi có thể yên tâm để thân chủ nhỏ bé của mình đến sống ở một nơi hoang sơ như thế. Thề có Chúa. Nơi ấy quá nguy hiểm với cô, tiểu thư Stuart trẻ tuổi.”

Nghe luật sư John ca thán, Thẩm Nghi Tịnh chỉ đạm nhạt cười.

“Luật sư John, ngài quá nghiêm trọng hoá vấn đề rồi. Tôi cảm thấy bản thân rất thích hợp với nơi yên tĩnh như Forks. Và lại sương mù và mưa nghe cũng không đến nỗi tệ, phải không? Bây giờ chẳng phải rất nhiều quý tộc Anh muốn đi về những vùng quê nghỉ dưỡng hay sao? Không khí trong lành, cây xanh tự nhiên đêm không xuế, không có khói bụi ô nhiễm, cũng không có âm thanh ồn ào của xe cộ; Forks chẳng phải là một điểm đến lý tưởng? Luật sư John thân mến, chúng ta hẳn cũng nên bắt kịp xu thế của thời đại đi!”

“Điều này...”

Luật sư John xấu hổ sờ mũi. Lý do đưa ra thực chu toàn, cô bé này quả có tài ăn nói.

“Vội lại.” Thẩm Nghi Tịnh tinh nghịch nháy mắt “các ngài tổng cũng không thể không quan tâm đến thân chủ nhỏ tuổi như tôi đi. Dù sao tôi cũng đã 16 tuổi, tự mình sinh sống hẳn là không có vấn đề. Nếu gặp rắc rối, tôi cũng sẽ không khách khí mà nhờ đến sự giúp đỡ của mọi người đâu.”

Thấy Thẩm Nghi Tịnh quyết tâm như vậy, luật sư John cũng cảm thấy không nỡ ngăn cản cô. Ông bất đắc dĩ thoả hiệp. Dù sao với tài lực của ngài Công tước để lại, ông đủ khả năng để biến Black Winter cũ kỹ kia trở thành ngôi nhà lý tưởng nhất trên thế giới. Cảm thấy việc chính hôm nay đã hoàn tất, luật sư John đứng dậy, cúi chào một cách lịch thiệp với thân chủ nhỏ của mình.

“Như vậy, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức để hoàn thành ngôi tương lai của cô, tiểu thư Stuart thân mến. Và bây giờ thì xin chào, chúc một ngày tốt lành. Hãy đợi tin vui của tôi.”

“Vâng, cảm ơn luật sư John. Chúc mọi việc thuận lợi. Thêm nữa, chúc một ngày tốt đẹp. Xin chào.”

Thẩm Nghi Tịnh vẫn giữ nụ cười rạng rỡ cho đến khi luật sư John bước ra khỏi phòng bệnh. Cảm giác thật mệt mỏi. Sức khỏe của cô vẫn chưa hoàn toàn khôi phục. Rõ ràng, thân thể này đã bị tàn phá thật sự nghiêm trọng sau vụ tai nạn, mà cô lại chẳng thể làm gì được với những vết thương lâu lành này. Thẩm Nghi Tịnh từ từ nằm xuống giường, mắt nhắm lại. Cô đang nghĩ, cái tên Thẩm Nghi Tịnh này cũng đến lúc phải đóng vào hộp và khoá lại vào kết sắt rồi. Từ nay, cô phải tập làm quen với cái tên mới Sarah Catherine.Stuart. Đúng vậy, cô chính là Sarah Catherine.Stuart. Đứa con gái độc nhất của gia đình Công tước Adopts Stuart, người duy nhất may mắn sống sót sau vụ tai nạn máy bay thảm khốc, người thừa kế duy nhất di sản và vinh quang của gia tộc: tương lai nữ Công tước Sarah Catherine.Stuart.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Hành trình

Chính bản thân Sarah Stuart cũng không tin được bản thân sắp bước lên chuyến máy bay hướng thẳng đến Port Angeles. Giống như một cái chớp mắt thần kì, trước đó cô còn đang chăm chỉ thực hiện chương trình điều dưỡng tại bệnh viện St. Francis[1] ở New York đầy nắng, sau đã hưng phấn bước lên chuyến bay hướng đến vùng quê âm u Forks. Mặc dù cái chớp mắt ấy kéo dài đến gần hai tháng thời gian cũng không tài nào làm giảm đi sự phấn khởi của cô.

Vẫn giữ vẻ mặt không biểu tình, Sarah bước vào chỗ ngồi của mình. Bốn phía vẫn chỉ có lác đác vài bóng người. Có vẻ Sarah là tốp người lên máy bay đầu tiên. Chuyến đi này cô cũng không dám đi với luật sư John. Nhớ đến ông, Sarah cũng cảm thấy dờ khóc dờ cười. Lúc nghe tin cô định một mình lên máy bay đến Forks, luật sư John chỉ biết mờ trùng trùng mắt nhìn cô, trong miệng còn lẩm bầm nhưng thứ như ám ảnh sau tai nạn này nọ. Chỉ biết, nếu đi cùng ông lên máy bay mới thật sự là điều có thể khiến cô gặp ám ảnh.

Suy nghĩ vẩn vơ của Sarah bị cắt đứt bởi cú đẩy nhẹ nhàng. Cô khẽ giương mắt lên nhìn người vừa quấy rầy thế giới riêng của mình. Chóng lại tầm nhìn của cô là một đôi mắt trong suốt như mã não dịu dàng tuyệt đẹp. Đó là một người phụ nữ có dung mạo hết sức xuất sắc. Làn da trắng đến mức bệnh

hoàn kết hợp với mái tóc màu đồng lại tạo nên một sự đồng điệu kì lạ. Thân hình cao ráo cùng với những đường cong tiêu chuẩn tôn lên sự sang trọng cho chiếc váy nhả nhai đang khoác trên người. Trên môi bà là nụ cười ấm áp hiền lành. Giọng nói trong trẻo sử dụng một thứ tiếng Anh mượt mà như lụa.

“Xin thứ lỗi, cô không ngại nếu tôi vào trong chứ? Ghế của tôi ở bên trong.”

Nhìn người phụ nữ xinh đẹp lại lịch sự này, Sarah cũng không tự chủ nổi một nụ cười. Trong lòng thầm cảm thán, phụ nữ học thức thực là tấm gương mẫu mực cho ngàn người noi theo a.

“Thực ngại quá. Là lỗi vô ý của tôi mới phải. Cô cứ vào đi.”

Nói đoạn, Sarah nhanh nhẹn đứng lên nhường đường để người phụ nữ xinh đẹp đi vào chỗ ngồi. Khi tránh chỗ, cô còn rất ý tứ khiến hai người giữ một khoảng cách thoải mái trong không gian chật hẹp giữa hành lang trên máy bay. Dù là hai người phụ nữ thì cũng thật không lễ phép nếu vô ý đụng phải người khác trong lần gặp đầu tiên.

Sau khi ổn định chỗ ngồi, người phụ nữ vẫn không quên lịch sự cảm ơn Sarah lại được đáp lại bằng cái xua tay nhiệt tình không kém. Phải nói, Sarah đột nhiên có loại hảo cảm kì diệu với người phụ nữ xa lạ này. Bà dường như cũng nhìn Sarah rất hợp mắt. Hai người bắt đầu câu được câu không tán gẫu suốt chuyến bay.

“Cô cũng đến Forks sao?”

“Vâng.”

“Nhìn cô dường như không phải người ở Forks. Là đến du lịch?”

“Không. Tôi định đến Forks định cư lâu dài.”

“Ồ... Thế nhưng xem ra cô chỉ đi có một mình.”

“Tôi sống một mình.”

“Nhìn vẫn còn rất nhỏ a! Đứa trẻ, con năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”

“16 ạ.” Sarah ngượng ngừng gãi đầu. “Cũng không còn nhỏ nữa. Tuần trước con cũng vừa lấy được giấy phép lái xe mà.”

“Dù sao vẫn còn quá nhỏ để sống một mình.”

“Có lẽ, còn được đi. Cô cũng sống ở Forks ạ?”

“Ừ, gia đình cô đều sống ở Forks.”

“Vậy sau này chúng ta có thể sẽ trở thành hàng xóm rồi.”

“Thế tôi có vinh hạnh được biết tên hàng xóm bé nhỏ tương lai chứ?”

“Ngượng ngừng, này giờ con vẫn quên chưa giới thiệu. Con là Sarah Catherine.Stuart. Rất vui được làm quen với cô.”

“Esme Cullen, cũng rất vui được làm quen với con.”

...

Nhờ có Cullen phụ nhân mà Sarah thoải mái vượt qua thời gian dài dòng trên máy bay. Quả thực Sarah rất thích người phụ nữ này. Hai người tuy chỉ nói với nhau những chuyện vụn vặt nhưng lại hợp phách đến kỳ lạ. Cullen phụ nhân lại là một người phụ nữ tràn đầy mẫu tính khiến cô càng tiếp xúc càng thêm quyến luyến. Hai người cùng chia sẻ một khoảng thời gian vui vẻ cho đến lúc máy bay hạ cánh tại sân bay Forks Minicipal, Clallam County, cách trung tâm thị trấn Forks chỉ có một dặm. Khi máy bay hạ cánh, ngoài trời đang mưa tầm tã. Những đám mây đen cuộn cuộn che đi ánh sáng mặt trời khiến cho mặc dù chỉ mới hơn 10 giờ sáng, không gian đã bao phủ bởi một màu ám trầm u ám. Sarah khẽ hít sâu vấp một hơi, cảm nhận luồng không khí mát lạnh trong lành đặc hữu của vùng đất này nhiễm đến tận buồng phổi.

“Thời tiết thật tuyệt.”

Nghe vậy, Cullen phụ nhân hơi ngạc nhiên quay sang nhìn cô bé tóc bạch kim đang đứng bên cạnh mình. Cô bé sắc mặt vẫn còn nhuốm sự mệt mỏi sau một chuyến hành trình dài hơi và nhàm chán, ánh mắt lại rõ ràng ánh lên một sự hài lòng. Bà nhẹ nhàng nở nụ cười. Cô bé này quả nhiên rất hợp với mình.

“Thật vui khi lần đầu nghe có người cảm nhận như vậy. Sarah thân mến, con có vẻ như đã thuộc về nơi đây ngay từ khi sinh ra vậy. Ta nghĩ con sẽ có một thời gian thoải mái tại Forks.”

“Con cũng tin là như vậy.” Sarah cũng đạm nhiên nở một nụ cười.

Bất chợt, một người đàn ông trẻ tuổi nhả đi đến trước cô. Ông lịch thiệp ngả mũ cúi chào rồi đưa cho cô một tấm danh thiếp mạ vàng bốn góc trông thật gọn gàng mà trang nhã. Trên đó là chữ viết ngắn nắp hoa lệ đề “chi nhánh văn phòng luật Mc.Callon bang Washington, USA”.

“Tiểu thư Sarah Catherine.Stuart phải không? Dany Farewell. Rất hân hạnh được làm quen. Tôi là người dẫn đường cho ngài tại Forks. Chúng ta có thể khởi hành bây giờ được chứ? Như vậy sẽ không khiến ngài bỏ lỡ mất buổi ăn trưa đáng quý.”

Sarah cũng không dãi dòng mà đơn giản gật đầu. Lúc này, cô mới cùng Cullen phu nhân chia sẻ phương thức liên lạc trước khi bước lên chiếc xe luật sư John đã chuẩn bị sẵn sàng, giúp Sarah đến Black Winter an toàn mà không bị lạc trong rừng rậm.

Sarah ngồi trên chiếc xe êm ái, nghe người dẫn đường, cũng là một nhân viên của chi nhánh văn phòng luật Mc.Callon tại Port Angeles, chậm rãi giới thiệu về nơi ở tương lai của cô: thị trấn Forks hẻo lánh yên tĩnh với chỉ gần 4000 dân cư sinh sống. Đây có vẻ là một địa điểm tuyệt vời cho một người trầm lặng như cô định cư lâu dài. Sarah khẽ mỉm cười nhìn ra con đường với cây cối xanh tươi đang lao vun vút về phía sau. Bên ngoài xe, trời vẫn mưa không dứt. Cô nhẹ nhàng ni non.

“Quả là một ngày tuyệt đẹp.”

[1] Bệnh viện St. Francis, NY: một trong những bệnh viện nổi tiếng nhất New York.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Black Winter

Sarah Stuart bước xuống xe. Quảng đường từ Forks Minicipal đến Black Winter quả thực không dễ chịu cho lắm. Phải nói là, rất xóc nảy!

Black Winter nằm sâu trong rừng rậm và cách biệt với thị trấn. Nó gần như là một pháo đài biệt lập với thế giới bên ngoài. Thật đấy! Theo nghĩa đen. Sarah Stuart đứng trước cửa ngôi nhà tương lai của mình và không kìm được cảm thán.

“Chúa ơi! Thật tuyệt!”

Trước mặt Sarah, Black Winter im lìm như một con dã thú ngủ đông sâu trong rừng rậm. Toàn bộ ngôi nhà đều chìm trong những tán cây rậm rạp. Phía trước là một hồ nước tự nhiên. Bề mặt phẳng lặng như chiếc gương khổng lồ bị phủ bụi bỏ quên trong quá khứ. Màu nước xanh thẳm phản chiếu những tầng cây rậm rạp cao vút phía trên. Màu xanh dày đặc đến nỗi đảm bảo Black Winter quanh năm đều không thể phoi mình dưới ánh sáng mặt trời. Sarah Stuart ngó đồng hồ trên tay, ánh đèn phản chiếu xanh loè loè lên nửa khuôn mặt cô, 12 giờ 17 phút. Có vẻ như hành trình đã kéo dài vượt dự kiến. Thế nhưng, Sarah háo hức nghĩ, trong tình hình ánh sáng hiện tại, buổi trà chiều mới là thực hợp thời.

Toàn bộ hành lý, luật sư John đều đã an bài trước cho Sarah nên cô đến đây thật nhẹ nhàng, hầu như không mang gì theo bên người. Vì vậy, Sarah có thể thoải mái đứng ngắm biệt thự xây theo lối kiến trúc Tây Âu Trung cổ trước mặt. Tường được xây bằng đá xanh mài nhẵn, rắn chắc, lạnh lẽo lại không kém phần quý phái. Hàng rào chắc chắn với từng dây thường xuân uốn éo chằng chịt lại thập phần thẩm mỹ. Trước biệt thự nhô ra một hàng hiên vừa đủ, Sarah nghĩ, nơi này có thể đặt một bộ bàn ghế ngồi đọc sách thì thật là tuyệt vời.

Dany nhìn cô bé xinh đẹp đang đứng mê mẩn trước mặt cũng tỏ ra bất đắc dĩ. Tổng không thể đứng mãi ngoài cửa đến trời tối được. Ông lịch thiệp tiến lên nhắc nhở Sarah.

“Tiểu thư Stuart. Chúng ta có thể vào được chứ. Biệt thự có hệ thống nhận dạng, cần phải có mẫu đồng tử và vân tay của tiểu thư mới có thể khởi động các thiết bị trong nhà.” Dany ngưng ngừng gãi đầu. “Nếu tiểu thư còn đứng ngoài này, tôi e rằng khi đêm xuống sẽ khó mà nhận thấy đường trở ra khỏi rừng mất.”

Lúc này, Sarah Stuart mới giật mình nhớ đến sự hiện diện của người dẫn đường tốt bụng và nhiệt tình. Cô gái đầu ngưng ngừng đối Dany tỏ vẻ xin lỗi.

“Thật ngại quá. Quả thực Black Winter thực sự khiến tôi quá đỗi kinh ngạc.”

Dứt lời, Sarah nhanh nhẹn luồn lách thực hiện các thao tác mở cửa nhưng sau khi bước vào nhà cô cũng không có ý định mời Dany vào trong. Cô khoát một tay lên cánh cửa, khẽ cúi người chào.

“Thật cảm ơn vì ngày hôm nay và cả quãng đường tuyệt vời.” Ngược đầu nở một nụ cười lịch sự với Dany. “Lúc nào rảnh rồi xin hãy cho phép tôi đến nhà chào hỏi. Cũng không nín chân ngài lâu nữa. Chúc ngài có một buổi tối tốt lành.”

Dany cũng thập phần phong độ duy trì phong phạm của một thân sĩ Anh quốc điển hình. Ông khẽ cúi người với Sarah, làm một động tác chào tạm biệt hoa lệ của những quý ông.

“Không có gì. Đó là bổn phận của tôi. Như vậy, xin chào tiểu thư Stuart xinh đẹp. Chúc cô có một buổi tối tốt lành.”

Nói xong, Dany cũng dứt khoát xoay người lên xe, rời khỏi. Sarah đứng tạm biệt cho đến khi ánh đèn xe chìm vào trong khu rừng mới cẩn thận đóng cửa lại. Cô có cả một buổi chiều để khám phá Black Winter quyến rũ này và dư dả thời gian chuẩn bị bữa tối đầu tiên tại Forks.

Khi vừa bước vào trong căn nhà, điều đầu tiên khiến Sarah ấn tượng là phòng khách rộng mở và ấm áp. Chắc hẳn luật sư John đã tốn rất nhiều công sức trong việc sửa sang lại nơi cũ kỹ như Black Winter. Cả căn nhà là sự kết hợp hài hoà giữa cổ điển và hiện đại. Tường giả gạch màu nâu đỏ gợi lên cảm giác ấm áp. Lò sưởi hoàn toàn làm bằng đá đen sang trọng. Bên cạnh là bộ salon màu trắng làm bằng lông thú nhân tạo cực kì xa hoa và mềm mại. Sàn nhà lát gỗ, nhẵn nhụi và quý giá. Đôi chỗ trang trí thảm lông khiến Sarah yêu thích không thôi. Đối diện sofa là một bộ hoàn hảo ti vi cùng dàn âm thanh hiện đại đều khoắc trên mình một màu đen thanh lịch.

Black Winter khá rộng nhưng chỉ gồm một phòng khách, một bếp, một gara bên ngoài, một phòng ngủ chính, một phòng khách cùng hai phòng tắm kèm theo. Vì vậy không gian cho mỗi bộ phận được mở rộng tối đa. Phòng ngủ chính là nơi Sarah sẽ tiêu tốn gần một nửa thời gian trong cuộc đời mình vì vậy được chú ý khá nhiều. Giường công chúa king size với bộ trải giường và chăn dày màu đen hoa lệ. Đèn ngủ bằng pha lê. Cửa sổ sát đất có treo hai tầng rèm dày màu trắng. Bàn gương đơn giản thường hay xuất hiện trong phòng các thiếu nữ được thay bằng một bàn làm việc bằng gỗ sồi thượng hạng. Trên bàn trang bị sẵn một máy tính, một laptop và một notebook đời mới có thể tùy tâm sử dụng. Bàn làm việc đặt đối diện với giường không gây cảm giác nặng nề, trái lại hài hoà một cách kì diệu. Tường được để nguyên trạng đá xanh mài nhẵn nhưng chỉ nhìn bằng mắt thường thì không thể thấy. Toàn bộ những khoảng trống trên tường đều được trang bị thành một kệ sách khổng lồ, kéo dài từ sàn gỗ lên đến trần nhà hoa lệ được trang trí bằng một bức vẽ hệ tinh hà tinh xảo có thể độc lập phát sáng trong bóng tối. Đây có lẽ là căn nhà duy nhất có được một sự kết hợp trong thiết kế phòng ngủ kiêm phòng đọc sách độc đáo đến như vậy.

Trái ngược hẳn với phòng ngủ, phòng bếp được trang hoàng khá là đơn giản và gọn gàng. Toàn bộ trang bị phòng bếp đều được sử dụng đồ nội thất bằng gỗ, trừ những vật dụng điện tử hiện đại. Bàn ăn bằng gỗ hình vuông gọn gàng được đặt giữa trung tâm có thể sử dụng cho tám người cùng dùng bữa. Khá xa xỉ đối với một người sống một mình như Sarah Stuart. Trong kho có đặt máy phát điện công suất lớn, một nhu yếu phẩm không thể thiếu đối với một căn nhà hiện đại giữa rừng rậm. Không chỉ có vậy, lục tìm kỹ mọi ngõ ngách trong kho, Sarah còn có thể phát hiện một số vật dụng cổ xưa như đèn bão dùng bằng dầu, chân nến bạc, diêm và nến (???)... thật là một cái kho toàn năng.

Nhìn quanh căn nhà quý giá mà lại thấp phần khiêm tốn, thoải mái. Sarah chợt mỉm cười. Kiếp này, dường như ông trời đối đãi với cô rất tốt, phi thường tốt. Cuộc sống tốt đẹp đến nhường này, có ai mà không hào hào quý trọng? Sarah đổ người lên chiếc giường to lớn, cảm thụ sự mềm mại của nó, trầm nghĩ. “Black Winter, lão bạn, sau này sống chung vui về nhé!”

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Hàng xóm

Nếu có thể được, Sarah Stuart tình nguyện tiêu phí nguyên ngày cuối tuần đầu tiên ở Forks của mình cho việc chết dính trong Black Winter. Thế nhưng, thứ hai sau đó lại là ngày nhập học. Chết tiệt! Ngày nhập học nghĩa là gì? Nó có nghĩa là cô phải lê cái thân xác lười biếng này đến trường. Vậy mà lúc này, cô còn không biết trường “Trung học Forks” quý hoá ấy nằm ở chốn nào. Thật ra, kiếm được đường ra khỏi rừng rậm đối với Sarah Stuart cũng là một vấn đề tương đối phức tạp.

Chính vì thế, sáng sớm cuối tuần đẹp trời, tiểu thư Sarah mặt lạnh nhận mệnh tiến tới gara nhận thức người bạn đồng hành của mình, một chiếc Aston-Martin-one-77[1] đen huyền sang trọng. Nhìn chiếc xe thâm trầm trước mặt, Sarah cũng phải táp lưởi cảm thán. Luật sư John dùng tiền của người thật không tiếc mà.

Cô khẽ vuốt ve bề ngoài bóng loáng của chiếc xe, thờ dãi.

“Seven, cung lọt vào tay một kẻ không biết thưởng thức như ta thực là lãng phí mà. Aiz... Dù sao đi chăng nữa, sau này sống chung vui về nhé. Ta sẽ quý trọng cung.”

Nói đoạn, Sarah ngồi vào xe và khởi động máy. Động cơ khẽ gầm lên một tiếng tron tru mà hùng hậu. Chiếc Aston 77 lần đầu xuất hành cứ thế chậm rì rì đi vào rừng rậm không có chủ đích.

Một lúc rất lâu, rất lâu sau đó.

Sarah chán nản nắm hờ vô lăng, buông tha cho việc chạy thối chạy lui như ruồi không đầu trên con đường mòn. Rõ ràng là chỉ có một con đường sao đi mãi vẫn không thể ra khỏi rừng rậm để vào thị trấn Forks? Tất nhiên người mù hướng như Sarah Stuart tuyệt sẽ không thể tự giác nhận ra được việc bản thân phải đi hướng ngược lại mới có thể hướng đến thị trấn. Nếu cứ tiếp tục như thế này, có khi thêm hai ba ngày nữa cô sẽ thành công xuyên thấu khu rừng tiến đến một đầu khác của nó trong bang Washington không biết chừng.

Vâng, là nếu, bởi vì may mắn làm sao, Sarah nhìn thấy ngôi nhà đầu tiên từ sau khi dọn đến nhà mới. Một biệt thự hiện đại thanh lịch hoàn toàn màu trắng đứng lẻ loi giữa một khoảng đất quang đãng. Trái ngược hẳn với Black Winter ẩn mình dưới những tán cây rậm rạp, ngôi nhà này kiêu ngạo đứng dưới ánh sáng mặt trời. Mặc dù phải thừa nhận dù nơi này có quang đãng đến đâu thì mây đen cũng thành công khiến nó chỉ nhận được lượng ánh sáng ít đến

đáng thương. Đứng từ xa, Sarah có thể thấy những cửa sổ sát đất lấp kiếng thanh lịch chiếm gần một nửa kiến trúc bề ngoài căn nhà. Kiến trúc sư có lẽ là một người mang tư tưởng gần gũi với thiên nhiên và biết cách tận dụng ánh sáng tự nhiên, Sarah trầm ngâm quay qua quay lại, nhìn trước nhìn sau và nhận thấy, đây có lẽ là hàng xóm duy nhất của bản thân ở Forks. Và, có lẽ, trước mắt cũng là những người duy nhất có thể giúp cô thoát khỏi tình cảnh chậm rì rì lẫn lộn trên con đường mòn vô vọng này.

Quyết định, Sarah đỗ xe và tiến về phía ngôi nhà. Chuông vang lên một lúc mới có người từ bên trong bước ra mở cửa. Nhìn thấy người đứng trước mặt, Sarah chợt cảm thấy vui mừng.

“Phu nhân Cullen?”

Người phụ nữ xinh đẹp tiến ra mở cửa cho Sarah không phải ai khác xa lạ, chính là Esme Cullen phu nhân đã ngồi bên cạnh cô trên máy bay. Hôm nay, bà mặc một bộ đồ nhẹ nhàng ở nhà, đơn giản nhưng cũng không kém phần thanh nhã. Khi thấy Sarah cũng tỏ ra thập phần kinh ngạc.

“Sarah? Sao con lại đến được đây?”

Gặp được người quen, bất an trong lòng Sarah Stuart cũng chợt lắng xuống. Cô đậm đậm gật đầu khẽ cười.

“Chúc một ngày tốt lành, phu nhân Cullen. Thật bất ngờ khi biết cô là hàng xóm mới của con.”

“Hàng xóm?”

“Vâng.” Sarah cong cong khoé môi. “Con đang sống ở Black Winer.”

“Cái biệt thự âm u giống như bị bỏ hoang cả thế kỉ đó? Con, sống một mình?”

“Đúng vậy.”

Khi phu nhân Cullen vẫn còn bị vây tròng thái kinh ngạc thì một giọng nam tao nhã vang lên cắt đứt đoạn đối thoại giữa hai người.

“Esme, có khách sao?”

Nương theo sự xuất hiện đột ngột của người đàn ông, phu nhân Cullen cũng nhanh chóng trở lại bình thường. Bà mỉm cười dịu dàng đối người đàn ông anh tuấn đột nhiên xuất hiện, giới thiệu.

“Là hàng xóm mới đến thăm.”

Sarah Stuart cũng lịch sự đưa tay định thực hiện một cái bắt tay chào hỏi, trên môi hơi nở nụ cười.

“Sarah Catherine Stuart, rất hân hạnh được làm quen.”

Người đàn ông cũng không đưa tay đáp lại cô, chỉ mỉm cười thập phần ôn hoà, dịu dàng đáp lại.

“Carlisle Cullen, rất vui được làm quen. Không ngại vào nhà ngồi một lát chứ?”

Sarah không được đáp lại cũng không tỏ vẻ thất thố, thực tự nhiên rút tay về. Cô mỉm cười với người đàn ông đẹp trai trước mặt.

“Rất hân hạnh.”

[1] Aston-martin-one-77:

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Gia đình Cullen

Gia đình Cullen là một gia đình lịch thiệp và có học thức. Cách cư xử của họ thực sự tao nhã, đúng mực. Cử chỉ của họ không quá nồng nhiệt khiến Sarah cảm thấy ngột thở hay khó xử. Họ, nhưng, đủ lòng hiếu khách khiến một người nhạy cảm như Sarah không cảm thấy bị bài xích ở bên ngoài. Đường nét diện mạo tuy không hoàn toàn giống nhau, theo kiểu huyết thống nhưng Sarah vẫn nghĩ họ chính là người một nhà. Phải nói sao nhỉ? Tuy là ngoại hình khác nhau nhưng cơ bản các thành viên của gia đình Cullen đều rất giống nhau. Khuôn mặt phi thường xinh đẹp, ngoại hình hoàn hảo. Nam khoẻ mạnh, cân đối. Nữ nóng bỏng, thu hút. Làn da tuy trắng bệch một cách bất thường nhưng không gây phản cảm, trái lại, phảng phất khiến người ta nhận thấy màu da của họ như vậy mới là điều hiển nhiên. Một gia đình khá kì lạ.

Bước vào nhà, Sarah nhận biết được thêm bốn thành viên của gia đình Cullen. Alice Cullen, một cô gái nhỏ nhắn hoạt bát lại hay cười. Lúc Sarah nhìn thấy Alice là khi cô đang thoải mái ngồi trên ghế sofa, một tay nắm chặt tay người con trai xinh đẹp như búp bê bên cạnh. Alice hào phóng tặng cho Sarah một nụ cười hữu hảo. Biểu cảm của cô thật bình thường nhưng Sarah cũng không bỏ sót thoáng ngli hoặc chột loé trong mắt Alice khi cô bước vào.

Sarah gật đầu chào. Rút kinh nghiệm từ Carlisle, cô cũng không thực hiện nghi lễ bắt tay mà chỉ đậm cười, lịch sự lại không thất thố.

“Sarah Stuart.”

“Alice Cullen.” Lại chỉ tiếp vào nam nhân tóc vàng xinh đẹp đang cứng ngắc ngồi bên cạnh mình. “Jasper Hale.”

“Xin chào.” Sarah cũng đối Jasper đánh một tiếng chào hỏi.

Jasper cũng không lên tiếng đáp lại, chỉ hơi gật đầu xem như chào hỏi. Ánh mắt và cơ mặt anh ta cứng ngắc, trông hơi dờ dẩn bất thường. Sarah chỉ xem đó như biểu hiện của một cậu bé hay thẹn thùng, cũng không quá để ý đến dáng vẻ kì quái của chàng trai xinh đẹp này.

Một phía khác của phòng khách cũng đang ngồi hai người. Chàng trai cao to mạnh mẽ hào sảng vẫy tay với Sarah, miệng cười to không câu nệ. Đầu tóc anh ta cắt ngắn khiến khuôn mặt anh tuấn hoàn toàn lộ ra, trông thật phần gọn gàng sáng khoái. Áo thun bó sát vào thân mình làm nổi bật những đường nét cơ bắp cuộn cuộn. Nhìn thân hình to bự ngồi ở đó, không cần đứng lên cũng đã khiến người khác choáng ngợp. Sarah không giấu vết co giật khoẻ miệng. Cô sợ nhất là loại vai u thịt bắp như thế này. Nếu một ngày nào đó khó chịu, anh chàng chỉ khẽ đẩy một cái là có thể dễ dàng khiến cô dính vào vách tường cũng không phải điều gì kì lạ.

“Emmett Cullen.”

“Xin chào.”

Tiếng chào hỏi của Sarah lần này rơi vào khoảng không. Mọi người đều im lặng nhưng tiếp theo chẳng có gì xảy ra. Không khí bỗng chốc trở nên xấu hổ. Emmett ngượng ngùng khẽ đẩy đẩy người đẹp tóc vàng lạnh lùng bên cạnh mình. Cô khó chịu xích ra, cánh tay lại tiếp tục bị người bên cạnh thúc giục. Người đẹp lạnh lùng ngược đầu, tặng cho Emmett một cái nhìn sắc bén khiến anh ta ngượng ngùng cúi đầu. Lúc này cô ta mới không tình nguyện lạnh lẽo nhìn về phía Sarah, giọng nói đông cứng không biểu tình.

“Rosalie Hale.”

“Ha ha...xin chào.”

Sarah xấu hổ cười ngu đối với người đẹp, đối lấy thêm một cái liếc mắt băng lãnh làm quà tặng kèm. Nụ cười của cô bỗng chốc cứng đờ. Khuôn mặt khẽ run rẩy xong lại trở về nguyên vị trí ban đầu. Trong lòng Sarah ám thờ dài, thôi, không cười, tránh nếp nhăn vậy. Cô bất giác sờ sờ chóp mũi. Mỗi lần Sarah xấu hổ hay lúng túng, cô thường vô thức thực hiện hành động này. Esme cũng là một phụ nữ tinh tế. Nhìn thấy Sarah lúng túng không biết làm gì đứng giữa phòng khách, bà thân mật đến bên cạnh rồi dắt cô vào phòng mình. Cánh tay còn lại khẽ vẫy, ra hiệu cho những người khác chớ làm phiền.

An vị trong phòng Esme cùng với ly sữa ấm trong tay khiến Sarah khẽ thả lỏng. Cô cười cười, đối Esme xin lỗi.

“Lại làm phiền cô rồi. Thực ra tính tình con không tốt hoà đồng cho lắm.”

Esme không sao cả, thân thiết vỗ vỗ mu bàn tay Sarah.

“Không phải lỗi của con. Rose chỉ là hơi mất tự nhiên. Nó không có ác ý gì cả.”

“Con biết.” Sarah sờ sờ chóp mũi, không biết nói gì thêm.

Trong phòng thân nhiên lâm vào yên tĩnh. Cái loại yên tĩnh thoải mái thư giãn chứ không căng thẳng hay ngượng ngùng.

Một lúc lâu sau, Esme mới đậm đậm hỏi.

“Làm sao con đến được chỗ này vậy?”

“Thực ra là con bị lạc đường.” Sarah cười cười. “Con muốn tìm đường đến trường trung học trước khi nhập học nhưng đi suốt buổi sáng lại vô tình đến đây.”

Nụ cười hiền lành trên mặt Esme hơi cương lại, khoẻ miệng cũng không kiềm chế được run rẩy vài cái.

“Nếu ta không làm thì chỉ có một con đường mòn thôi mà?” Ý hỏi là tại sao con còn có thể đi lạc?

“Cũng không biết. Cứ chạy một mạch theo đường mòn lại đi đến đây.” Sarah chớp chớp mắt, ý biện minh rằng bản thân cũng không rõ ngoặt lung tung.

Esme âm thầm thờ dài.

“Phải đi về hướng ngược lại mới đúng.”

Sarah cũng gật đầu, mười phần tán thành.

“Con cũng cho là vậy.”

Nhìn biểu tình kiên định của cô bé bên cạnh, Esme cũng cảm thấy không tiện nói thêm gì khác nhưng trong lòng vẫn gào thét. Con cũng cho là vậy, cho là vậy sao bây giờ lại ngồi ở đây a?

Trong lúc Esme vẫn chìm trong rối rắm, Sarah lịch sự đặt ly sữa đã uống cạn xuống bàn.

“Cũng đã muộn, có lẽ con nên đi về.”

Esme cũng không tiện giữ cô bé lại. Bà biết gia đình mình có bao nhiêu bất tiện khi tồn tại một “con người” trong căn nhà này. Nhưng còn...

“Vậy, ngày mai lúc nhập học làm sao?”

Sarah ngạc nhiên nhìn bà, ánh mắt trong suốt thẳng thắn. Cô im lặng một lúc lâu tỏ vẻ bản thân đang suy nghĩ kỹ càng, cuối cùng mới điềm tĩnh nói.

“Cứ vậy đi.”

Nghe vậy, mặc dù ngoài mặt không có bất kì biểu hiện gì nhưng tiểu nhân trong lòng Esme cũng không còn giữ được bình tĩnh, suy sụp quỵ rạp xuống đất. Cứ như vậy đi? Là tiếp tục đi lạc? Bà lo lắng nhìn Sarah, chân thành đề nghị.

“Ngày mai để Alice sang đi chung với con đi.”

“A? Như vậy không làm phiền bạn ấy chứ?”

“Không, không phiền.” Esme vội vàng xua tay. “Là tiện đường thôi.”

Sarah cũng không khách sáo với bà.

“Vậy thật cảm ơn mọi người nhiều.”

“Không có gì.”

Esme cười dịu dàng tiễn Sarah tận đến cửa. Bà đứng nhìn bóng dáng cô bé leo lên xe rồi khuất dạng sau những rặng cây mới thu hồi tầm mắt. Hướng về một phía khác nở nụ cười chào đón.

“Edward. Đi sẵn đã về?”

Xa xa, đối diện bà là một chàng trai anh tuấn. Anh ta lấy một tốc độ bất thường đi bộ đến, chớp mắt đứng ngoài chân trời, chớp mắt đã xuất hiện trước mặt Esme. Đôi mắt màu hổ phách sáng ngời nghi hoặc khẽ liếc nhìn chiếc Aston đang dần biến mất khỏi tầm nhìn. Lại dường như cảm thấy không có gì quan trọng đáng để quan tâm, anh ta thu hồi tầm mắt, đối Esme gật đầu chào, trên môi cũng hiện lên một nụ cười lạnh nhạt không dễ nhận ra. Mái tóc nhẹ nhàng màu đồng rũ xuống khuôn mặt khiến đường nét kiên nghị khắc sâu của người Anh cổ điển nhiễm thêm vài phần nhu hoà. Dung mạo xinh đẹp, vóc dáng hoàn mỹ, làn da trắng bệch bất thường, anh ta rõ ràng cũng là một thành viên của gia đình Cullen. Người duy nhất Sarah Stuart bỏ lỡ trong đợt viếng thăm hàng xóm bất ngờ này, Edward Cullen.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Alice nghi hoặc

Khi Esme cùng Edward sóng vai bước vào nhà thì các thành viên còn lại cũng đã tụ tập đầy đủ trong phòng khách. Carlisle nghiêm mặt ngồi trước mặt Alice và Jasper. Khi Sarah vào nhà, ông đã phát hiện sự bất thường của hai người nhưng vẫn cố kìm sự hiện diện của cô nên không nói gì. Hiện tại, người đã đi, có chuyện cả gia đình cũng phải nên làm rõ. Esme nhìn bộ dáng nghiêm trọng của chồng cũng lo lắng đến bên cạnh ông ngồi xuống.

Thấy Esme và Edward cũng đã có mặt, Carlisle mới bình thản mở miệng.

“Alice, có chuyện gì?”

Alice nhẹ cau mày, trong mắt ánh lên vẻ nghi hoặc rõ rệt.

“Con không nhìn thấy được cô ta.”

“Ai cơ?” Esme sững sốt, lẳng lẳng hỏi lại.

“Là Sarah Stuart. Con không nhìn thấy cô ta đến. Thậm chí đến lúc cô ta bấm chuông con vẫn không nhìn thấy gì cả. Lúc đó, con thực sự không thấy được thân phận khách đến.”

“Không có dấu vết gì hết?” Emmett cũng hứng thú tham gia cuộc thảo luận.

“Emmett, không phải chuyện đùa đâu. Đối với em, cô ta cứ như từ khoảng không đột nhiên xuất hiện vậy. Ngay cả chiếc xe cũng biến mất theo cô ta.” Câu nói hơi phập phồng tình cảm nhưng từ miệng Alice nói ra lại bằng phẳng không chút cảm xúc. Cô chỉ đang trần thuật lại một sự thật.

Carlisle hơi ngả người ra đằng sau, hai tay theo thói quen đan vào nhau, chống lên đầu gối. Trên mặt ông vẫn không biểu hiện ra tình cảm gì, chỉ là có chút mờ mịt.

“Còn chuyện gì nữa không?”

Alice khẽ hất cằm về phía Jasper ngồi bên cạnh mình.

“Năng lực của Jasper cũng vô dụng.”

Ánh mắt Carlisle chuyển hướng sang Jasper. Dù không mở miệng nói ra tiếng nhưng ý hỏi thì lại rõ ràng truyền đạt đến mọi người.

Jasper lúc này đã có vẻ thả lỏng hơn, đối mọi người khô cần nói.

“Đúng vậy.”

Lại thoáng nghe thấy Rosalie hừ lạnh.

“Thì đã sao? Cô ta chỉ là một con người. Mùi máu cũng không có gì đặc biệt.”

Điểm này thì các Cullen đều đồng ý. Ngoại trừ một chút bất thường kháng lực đối với năng lực dự báo của Alice và năng lực điều khiển tình cảm của Jasper thì Sarah Stuart là một người khá phổ thông. Nếu chỉ là một người xa lạ đi ngang qua trên đường thì họ cũng chẳng thèm dừng lại lấy một cái liếc mắt. Chỉ là thân phận hàng xóm, có một chút bí ẩn nên gọi lên lòng hiếu kì mà thôi. Alice cũng thoải mái cười hi hi.

“Thì cảm thấy có chút thú vị mà. Khoảng thời gian này thực sự rất nhàm chán. Học sinh trung học Forks quả thực nhạt nhẽo.”

Nói đoạn, Alice lại quay sang tình nghịch nháy nháy mắt với Edward đang đứng phía đằng xa.

“Edward, còn anh thì sao? Không lên tiếng tức là năng lực vẫn hoạt động tốt à? Kịp đọc được một chút gì không?”

Nghe hỏi, Edward mặt trầm như nước, hai hàng lông mày khẽ cau lại chỉ lười biếng để lại một câu tối nghĩa rồi quay người đi mất.

“Con bé đó là loại sinh vật đơn bào ngu xuẩn.”

Edward nhớ đến lúc thoáng bắt gặp Sarah đang chào tạm biệt Esme trước cửa biệt thự. Anh cũng không có hứng thú quan tâm đến một người xa lạ nhưng suy nghĩ của cô nàng lại tự động nhảy vào đầu óc. Mà mở suy nghĩ đó cũng không được xem là có hàm lượng chất xám đáng coi trọng. Anh cũng không thể kể với mọi người là lúc đó cô nàng đang ngâm nga hai chữ “về nhà” thành một thứ âm nhạc không có nhạc điệu đi? Dù dọa người. Nhớ đến thứ ấy, Edward vẫn còn ần ần cảm thấy đau đầu. Loại con gái não rỗng tuếch, anh gặp qua không thiếu. Thế nhưng, loại sinh vật rỗng tuếch nhàm chán đến mức này, anh cũng mới gặp lần đầu. Edward cau mày trầm nghĩ, lại cảm thấy phiền chán liền vứt ra sau đầu.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Trung học Forks

Sáng thứ hai, Sarah đã bị một loạt chuông cửa quy củ đánh thức khỏi giấc ngủ. Cô mờ mịt mờ mẫn ra cửa chính. Thông qua camera giám sát có thể nhìn thấy hai người đang vui vẻ đứng bên ngoài vẫy tay chào với cô, Alice Cullen và Jasper Hale. Khẽ xác nhận vân tay, Sarah mở cửa, lười nhác đánh một cái tiếp đón với bọn họ.

“Buổi sáng tốt lành, Alice, Jasper.”

“Buổi sáng tốt lành Sarah.”

Alice ồn ào chào hỏi, giọng nói rõ ràng chứa ý cười khiến Sarah khẽ hăm mộ. Buổi sáng, thanh niên thật có sức sống a. Cô nhẹ nhàng nghiêng người nhường hai người vào nhà. Về mặt vẫn chưa rút đi tia buồn ngủ, hơi xin lỗi với bọn họ.

“Thật ngại quá. Cho tôi 5 phút nhé. Hai người cứ tự nhiên.”

“Không có gì. Là bọn tôi đến sớm thôi, Sarah không cần vội vàng.”

“Àn, cảm ơn.”

Sarah cũng không khách khí dài dòng với Alice. Cô làm một cái thủ thế xin lỗi lịch sự rồi đi vào phòng riêng. Sarah trong lòng âm thầm thờ dài, dù như thế nào cũng không thể để cho khách đợi lâu được a. Cô nhanh chóng thu thập đồ đạc cá nhân chuẩn bị đến trường. Thời gian Alice và Jasper chờ đợi cũng không lâu. Khi Sarah thần thanh khí爽 đi ra thì hai người bọn vẫn đang đứng quan sát bài trí trong phòng khách.

“Nhà khá bề bộn, đã khiến hai người chê cười rồi.”

“Không đâu. Căn nhà tuyệt lắm, Sarah. Trước đây tôi vẫn nghĩ Black Winter là một nơi âm u lạnh lẽo chứ không ấm áp như thế này.”

Người tiếp lời Sarah vẫn chỉ có một mình Alice. Tuy nhiên Jasper đứng bên cạnh cô hôm nay cũng khá thả lỏng, nhẹ gật đầu ra vẻ đồng tình với suy nghĩ của đồng bạn. Nhìn biểu hiện của Jasper, Sarah cũng thầm nhận thấy anh chàng có vẻ cũng không còn khó chịu với cô như lần đầu tiên gặp mặt, trong lòng cũng nhẹ nhàng đi phần nào.

“Luật sư của ba tôi đã mất rất nhiều công sức để sửa sang lại Black Winter.”

“Ông ta cũng thật là người có phẩm vị.” Alice gật đầu tán thưởng.

Bảng quơ qua lại vài câu, ba người cũng không nán lại Black Winter quá lâu. Điều tự mình lên xe khởi hành đến trung học Forks. Có điều, theo đề nghị của Alice thì cô sẽ ngồi chung xe với Sarah và Jasper, theo đó, tự lái xe đến trường một mình.

Khi Alice và Sarah yên vị trong chiếc Aston, Sarah bắt đầu quen thuộc khởi động xe và chậm rì rì đi ra khỏi gara. Nhìn động tác của Sarah, Alice hơi nghi hoặc.

“Sarah, sao bạn không bật hệ thống GPS?”

Sarah ngơ ngác quay qua nhìn Alice đang ngồi bên ghế phó lái.

“Là cái gì?”

Alice nhìn khuôn mặt ngây ngốc của Sarah cũng không khỏi bật cười, vươn tay khẽ bấm một nút trên bàn điều khiển. Màn hình nguyên bản tối đen lúc này bắt đầu khởi động, hiện lên một bản đồ đơn giản cùng một chấm sáng luôn tại nhấp nháy. Alice bắt đầu công cuộc phổ cập giáo dục của mình, xóa nạn mù công nghệ cho Sarah. Cô chỉ vào chấm sáng trên màn hình nói.

“Chấm sáng này biểu hiện vị trí của chúng ta.”

Tiếp tục chỉ vào một vị trí để trống.

“Nhập địa điểm cần đến vào đây.”

Một tay Alice nhanh nhẹn nhập vào đó “trung học Forks”. Trên màn hình đột nhiên hiện lên một kí hiệu mới đại diện cho trường trung học cùng một đường màu xanh nổi từ chấm sáng ban đầu đến đó.

“Chúng ta đi theo đường màu xanh này sẽ đến nơi.”

Sarah không phải một kẻ đầu gỗ ngu dốt. Cô chỉ cần nhìn qua một lần thao tác tay của Alice là đã hiểu rõ cách sử dụng nhưng việc Alice cẩn thận chỉ dẫn cũng khiến cô hết sức cảm động. Sarah cảm kích nhìn Alice gật đầu một cái tỏ vẻ bản thân đã hiểu rõ.

“Cảm ơn bạn.”

Đáp lại cô là một nụ cười “không có gì” hào phóng của Alice. Điều này lại khiến hảo cảm của Sarah đối với Alice liên tăng thêm một bậc. Trên đường đi, hai người chỉ rời rạc tán gẫu với nhau một vài điều vô vị nhưng nhiều đó cũng đủ cho hai cô gái xây dựng một tình cảm hữu nghị tốt đẹp. Mặc dù Sarah là một người không nói năng quá nhiều nhưng tính tình lại thấp phần tình tế. Alice hào sảng vui vẻ nhưng kiên thức cũng uyên bác rộng rãi. Xét ra hai loại tính cách này không có một điểm chung nào cả lại cố tình khiến cả hai tiếp xúc với nhau thấp phần thoải mái và thả lỏng, như những người bạn lâu năm xuề xòa tự nhiên.

Alice bị cuốn hút trong bầu không khí nhẹ nhàng trong xe nên cũng không để ý lắm đến thời gian. Thế nhưng, có người lại cố tình phải đứng chờ thì lại không thoải mái cho lắm. Khi chiếc Aston chậm rì xuất hiện tại trung học Forks thì Jasper tính tình hiền hoà, đứng chờ Alice bên cạnh xe đã sắp đến điểm nổi bão. Anh chàng đen mặt nhìn chiếc xe siêu cấp hiện đại lại dùng một tốc độ chậm hơn người đi bộ tiến từ từ vào chỗ đậu xe bên cạnh mình.

Lúc Alice xuống xe cũng bắt gặp một mặt đồng băng Jasper. Cô, lúc này, cũng đã phát giác tốc độ lái xe “phi thường” của Sarah nên lẽ lười làm một thủ thế xin lỗi với anh. Sarah nhìn khuôn mặt âm trầm của Jasper cũng biết lỗi của bản thân mình nhưng biểu cảm lại không tỏ ra chút áy náy nào. Cô hướng Alice lịch sự cảm ơn.

“Cảm ơn hai bạn ngày hôm nay nhé. Nếu không có hai người hôm nay tôi thật không biết làm sao. Sau này tôi có thể tự đến trường được rồi nên sẽ không phiền phức giống hôm nay nữa đâu.”

“Có gì mà phiền chứ?” Alice khẽ đối Sarah nở nụ cười, cũng không phản đối lại ý muốn đi học một mình của cô. Dù sao, tốc độ lái xe này của Sarah, thực khó có người có thể theo kịp. Một ngày còn có thể, nếu lâu dài, không kể đến Jasper, chính Rose sẽ là người nổi bão đầu tiên. “Sau này có dịp tôi sẽ ghé Black Winter của bạn chơi, không ngại chứ?”

“Không, Black Winter luôn sẵn sàng chào đón bạn. Vậy, tạm biệt nhé.”

“Tạm biệt.”

Sau khi vẫy tay biệt với Alice, Sarah khẽ xách túi xách hướng về văn phòng. Cô cần phải đăng kí lịch học, nhận thời khoá biểu, mua sách giáo khoa... rất nhiều công việc phải hoàn thành trước khi chuông reng để kịp tham gia vào tiết học đầu tiên của bản thân tại Forks. Dù sao so với những người khác, Sarah nhập học lúc này đã muộn trễ nửa tháng. Muốn theo kịp bài vở trên lớp cũng không khó nhưng cũng không thể lơ là.

Sarah hít sâu một hơi, nhìn văn phòng đóng cửa trước mặt. Khi đẩy cửa bước qua nó, thời kì học tập của Sarah Stuart tại trung học Forks cũng chính thức bắt đầu.

Hôm nay vẫn là một ngày thật đẹp trời.

Mưa nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Jessica Stanley

Trung học Forks là một trường học rất bình thường với số học sinh khá ít ỏi. Vì vậy, hầu như mọi người đều có mối quan hệ với nhau: bạn học, hàng xóm, láng giềng, họ hàng... Những người chuyển trường bất ngờ như Sarah Stuart, ở trung học Forks có thể được liệt vào một loại “động vật quý hiếm” cần được chú ý đặc biệt.

Hiển nhiên Sarah nhận thức rất rõ điều này. Cô là một người hoàn toàn xa lạ đối với Forks. Không có gốc gác ở đây, không người thân cũng không có bạn bè. Đối với dân cư ở Forks, Sarah quả thật giống như từ trên trời rơi xuống. Khuôn mặt xa lạ, ngay cả cái tên và dòng họ cũng không gây ấn tượng mấy. Điều này khiến cho mặc dù Sarah đã cố tình đi vòng vèo theo lộ tuyến vắng người nhất, cô vẫn phải đối mặt với những ánh nhìn chòng chọc, nóng bỏng của học sinh bản xứ. Một việc may mắn nhất ngày hôm nay, Sarah thờ dãi thâm nghĩ, không có ai nhiệt tình đến mức tiến lên hỏi đông hỏi tây. Nếu không, Sarah chắc chắn, đôi chân của cô sẽ tự động biến khỏi nơi này ngay lập tức.

Sarah giờ thời khoá biểu mới nhận được ở văn phòng. Tiết đầu tiên.

“Ừm...để xem. Lịch sử Thế giới. Phòng B.103.”

Sarah ngược đầu lên nhìn.

“Là đây.”

Phòng học để mở cửa, giáo sư đã bước vào lớp, chuẩn bị giảng dạy. Bên trong mọi người đã ngồi ngay ngắn vào chỗ của mình, lác đác vài nơi phát ra những tiếng thì thầm nho nhỏ. Sarah cố ý đứng lại một chút, chỉnh sửa trang phục, hít thở sâu điều chỉnh tâm tình của mình rồi bước vào lớp học. Cô cố gắng bỏ qua những ánh nhìn tìm tòi bắn đến từ mọi phía của lớp học, trấn định đến bên giáo viên và đưa cho ông giấy vào lớp của mình. Cô nhẹ nhàng người, lịch sự tự giới thiệu với thầy giáo.

“Sarah Stuart. Em là học sinh chuyển trường, mới nhập học sáng nay.”

Giáo sư là một người đàn ông tầm tầm, khuôn mặt thành thật không mấy nổi bật. Mái tóc xám điểm xuyết vài sợi bạc được chải gọn ghề sau đầu. Bộ vest cũ kỹ được giặt sạch sẽ. Không ca-vát, không cài nút cổ khiến ông mang một dáng vẻ khá thoải mái. Gọng kính đặt trên sống mũi hạ thấp giống mọi giáo viên trung niên bình thường khác. Ông nghiêm mặt đối Sarah giới thiệu.

“Norbley Thompson. Giáo viên môn lịch sử thế giới. Trò Sarah, ngày đầu tiên mà vào lớp trễ là không tốt cho lắm.”

Sarah căng thẳng cúi đầu.

“Thật xin lỗi thầy.”

Lúc này, giáo sư Thompson mới nở nụ cười hiền hậu. Bàn tay to của ông khẽ vỗ vai Sarah.

“Không cần căng thẳng. Tôi không có ý trách cứ. Trung học Forks, quy định cũng không quá cứng nhắc. Chúc trò có được khoảng thời gian vui vẻ ở nơi này.”

Sarah hơi hơi nở nụ cười, gật đầu với giáo sư.

“Cảm ơn thầy. Em xin phép vào chỗ.”

“Ừm.”

Giáo sư Thompson khẽ phát tay, quay người lên bảng chuẩn bị bài giảng của mình. Sarah cũng nhân cơ hội nhanh chóng tiến về một chỗ trống ở phía cuối lớp. Khi cô đặt sách vở và ngồi xuống bàn thì cô gái tóc nâu gọn sóng bên cạnh cũng nhiệt tình chào hỏi.

“Xin chào. Jessica Stanley. Rất vui được biết bạn.”

“Sarah Stuart. Tôi cũng rất hân hạnh.”

Tê ngắt đáp lại một câu, Sarah cũng không biết nói gì thêm mà chăm chú nhìn lên bảng. Jessica có vẻ không để ý lắm đến sự vụng về của Sarah. Giống như mọi học sinh trung học khác, Jessica là điển hình của kiểu con gái nhiệt tình, hay mơ mộng và cũng hơi vô tâm vô phách. Đối với cô nàng thì bài giảng của giáo sư trên bảng cũng không thể luôn luôn thu hút được sự quan tâm của bản thân. Cô nàng chống cằm lơ đãng nhìn màn mưa lát phát rơi ngoài trời thông qua cửa sổ. Jessica cảm thấy nhàm chán. Thật tệ, hôm nay Angela, bạn thân của cô lại nghỉ học trong khi cô bạn mới thì... Jessica kín đáo liếc về cô gái tóc bạch kim ngồi bên cạnh mình, nghiêm túc, im lặng như một cái hủ nút. Nhìn bộ dạng cứng nhắc của Sarah, Jessica cho là vậy, cô nghĩ bản thân phải thực hiện một nhiệm vụ vĩ đại mới. Jessica cô làm sao có thể để người mới cứ không tự nhiên như vậy? Không thể để cô nàng này nghỉ trung học Forks là nơi không thân thiện được. Jessica là dân thổ địa, có nhiệm vụ thể hiện lòng hiếu khách a.

“Gọi mình Jess là được rồi.”

“Ừm.”

“Nè, bạn từ đâu đến vậy?”

“Là Luân Đôn.”

“Chao ôi! Xa như vậy?”

“Cũng không xa lắm. Chuyển vài lần máy bay là được.”

“Mà là Luân Đôn đó nha. Nơi đó nổi tiếng xa hoa. Sao bạn lại chuyển đến đây nha? Là chuyển theo gia đình?”

“Không. Tôi sống một mình.” Sarah khẽ lắc đầu. “Tôi thấy Forks rất tốt.”

“A? Thật vậy?”

“Ừ. Nơi đây thực sự rất tốt.” Sarah kiên định nhắc lại rõ ràng ý kiến của bản thân.

Là dân bản địa, cho dù Jessica chỉ là một cô gái trẻ thích những nơi nào nhiệt phồn hoa nhưng cũng không cản được cô trở nên ngượng ngùng khi có người đột nhiên khen ngợi quê hương của mình. Hai má của Jessica hơi đỏ lên. Đây là lần đầu tiên cô nghe một người đến từ bên ngoài chân thành nói vùng đất này rất tốt. Hào cảm của Jessica đối với Sarah đang đứng ở ngưỡng zero cũng đột nhiên thăng tấp hướng lên trên nhảy vọt. Jessica nghĩ, cô bạn mới này, ngoại trừ không giỏi nói chuyện, thực ra tính tình rất tốt. Ý nghĩa này khiến Jessica thật lòng muốn làm bạn thân với Sarah. Cô bắt đầu thả lỏng, nhỏ giọng hứng thú tán gẫu với bạn mới suốt tiết học. Chủ yếu là Jessica nói, Sarah ngồi nghe, thỉnh thoảng đáp lại ngắn gọn. Nhìn tổng thể, không khí giữa hai người lại trở nên hài hòa một cách kì dị.

Sarah cũng không biết, chỉ một câu nói thật tình của bản thân đã khiến Jessica có hảo cảm rất nhiều, thậm chí theo đó muốn trở thành bạn thân với mình. Nếu biết, có lẽ Sarah cũng chỉ bằng quơ cảm thán một câu. Thanh niên, thật rất đơn giản đáng yêu a!

Lịch học của Sarah và Jessica cũng thật trùng hợp, giống nhau ở phần lớn các môn. Vì vậy, cả buổi sáng Sarah đều bị cô nàng năng nổ này lôi đi chạy tới chạy lui trong trường học. Nhờ đó, ngượng ngùng cùng lúng túng của Sarah cũng lui bớt. Cô bắt đầu cư xử tự nhiên trong trường, ánh mắt cũng không quá bận tâm đến sự soi mói của học sinh cũ. Thật ra, Sarah thờ ơ, cũng không còn ai nhìn chăm vào cô nữa. Mỗi lần gặp một người quen biết, Jess lại kéo cô đến giới thiệu, tán gẫu. Dù không nói nhiều, trường học nhỏ xíu, nhìn vài lần cũng thấy quen mặt. Đến giờ ăn trưa, Jessica vẫn giữ tâm trạng vui vẻ tiếp tục kéo Sarah đến nhà ăn. Cô nàng muốn giúp Sarah dần dần dung nhập vào cái vòng tròn nho nhỏ của mình. Nghĩ nghĩ, Jess đột nhiên quay lại, nắm hai vai Sarah, chân thành nói.

“Sarah, bạn thật may mắn khi gặp được mình.”

Sarah cũng không phản đối, còn thật sự gật đầu.

“Ừ. Mình biết.”

Nghe vậy, Jess mới cảm thấy thập phần thoải mái, tiếp tục tiến đến nhà ăn. Sarah cũng mặc kệ tay mình bị lôi kéo, phàng phất giống như đã quen chuyện thường tình này rồi. Tuy ý đồ Jess dẫn đường, ánh mắt cô cũng không còn tập trung như lúc đầu. Cả người đều là bộ dáng mơ hồ lười biếng, nghĩ gì cũng không ai biết.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Nhà ăn trung học Forks

Điều duy nhất ở nhà ăn trung học Forks khiến Sarah tán thưởng chính là thực đơn phong phú của nó. Cô bung khay đi dọc theo quầy thức ăn đầy ắp với những món ăn bình thường nhưng được trình bày cực kỳ trang nhã. Sarah vui vẻ chọn cho mình một miếng thịt cừu nướng mật thơm ngon, vài muỗng salad Nga trộn sốt trứng gà tươi, mỳ ống bò viên và nước sốt cà cùng với một ly sữa thơm ngọt. Trong việc ăn uống, Sarah chưa bao giờ uỷ khuất bản thân cả. Nhìn sang khay của Jess, xanh xanh đỏ đỏ chỉ toàn rau tươi và hoa quả, Sarah lại đột nhiên cảm thấy ê cả hàm răng. Những cô nàng thanh niên này cũng thật không biết thương xót cho vị giác của mình mà. Ấy vậy mà Jess sau khi nhìn thấy phần ăn của cô còn có thể lải nhải khinh bỉ.

“Không phải chứ? Bạn ăn nhiều vậy sao? Chắc nhìn xem, một phần ăn thế này, bạn đã tống vào cơ thể đáng thương của mình bao nhiêu chất béo không biết! Chỉ có vài miếng salad thế thôi sao? Sarah, mình nghĩ bạn nên tham khảo thêm những thực đơn dinh dưỡng lành mạnh trên mạng đi. Nếu không, chỉ cần qua ba mươi tuổi, người bạn sẽ thành một cái thùng phi chảy mỡ.”

Sarah kín đáo run rẩy khoe miệng, nhìn dáo dác xung quanh, chính là không nhìn về phía Jess đang lải nhải; khẽ đáp lại.

“Làm gì đến nỗi đó. Chỉ là vài miếng thịt thôi mà.”

“Làm sao lại không?!! Một ngày nào đó thức dậy, phát hiện bụng xuất hiện ngấn mỡ, bạn sẽ hối hận vì không nghe lời khuyên của mình.”

“Ấy, đến lúc đó rồi mình sẽ hối hận sau, cũng không muộn mà.”

Jess còn định mở miệng tiếp tục thuyết giáo cô bạn mới ngang bướng thì bọn họ đã đến chỗ ngồi của nhóm bạn hay đi cùng cô. Nhìn thấy bọn họ, Jess hăng hái chạy nhanh qua chào hỏi, cũng đồng thời quẳng mất chuyện ăn uống thiếu hợp lý của Sarah ra sau đầu. Thấy vậy, Sarah mới thoáng thở ra một hơi nhẹ nhõm. Jess thật tốt bụng, nhưng cô cũng không có hơi sức nghe cô nàng lải nhải tiếp về mấy cái bụng đầy ngấn mỡ và bệnh béo phì trong suốt bữa ăn của mình.

Khi Sarah ngồi xuống chỗ thì Jess đang giới thiệu cô với mọi người. Sarah đành phải tạm hoãn việc hưởng thụ bữa trưa tuyệt vời trước mặt cho việc chào hỏi những người bạn mới. Trong số đó có một anh chàng con lai Trung Mỹ với mái tóc đen bôi gel chia lung tung kì cục, biểu hiện cực kì nhiệt tình với Sarah. Trong khi hai cậu con trai còn lại chỉ khẽ gật đầu xem như làm một động tác chào hỏi xã giao thì cậu chàng này, ngồi ngay vị trí bên cạnh Sarah, nhiệt tình bắt tay cô. Cậu ta cười tươi rói rói tự giới thiệu.

“Eric Chang, rất vui được biết cậu.”

“Sarah Stuart. Tôi cũng rất hân hạnh.”

Sarah lịch sự đáp lại. Cô cũng không tỏ ra nhiệt tình lắm. Thứ nhất, vì cô vốn không phải người nhiệt tình với mọi người như Jess và Eric. Thứ hai, ánh nhìn kì lạ của hai cậu trai còn lại khiến cô mơ hồ cảm thấy nếu bản thân tỏ vẻ quá nhiệt tình, anh chàng Eric này sẽ có kết cục không tốt đẹp cho lắm. Đó chỉ là một loại trực giác mỏng manh, cũng có thể là do Sarah quá nhạy cảm. Nhưng thực sự, ánh mắt của hai cậu trai kia, Mike Newton và Tyler Harris, nhìn cô và Eric rất không có thiện cảm. Sarah không được tự nhiên hơi xích cách xa Eric, cụp mắt xuống và chú tâm vào bữa ăn của mình. Cậu chàng thần kinh thô này dường như vẫn không cảm thấy tầm nhìn “nóng bỏng” của hai anh bạn thân và sự im lặng của Sarah, vẫn liếng thoảng nói chuyện.

“Nghe nói bạn mới chuyển đến từ Luân Đôn. Trường học ở đó chắc đông đúc hơn ở đây nhỉ? Đúng thế thôi. Luân Đôn là một trong những thành phố phồn hoa nổi tiếng mà. Trước đây Sarah học trường nào vậy? Mà thôi bạn không cần kể,” Eric khẽ gãi đầu “có nói chắc mình cũng không biết. Ở trường cũ bạn có tham gia đoàn hội gì không? Mình chơi cờ vua rất giỏi đấy. Mọi người đều bảo mình là “ông vua cờ vua của trung học Forks”. Mình còn tham gia vào hội báo chí nữa. Rất vui nhé!”

Nghe đến tên hội báo chí, Sarah mới tạm dừng dao nĩa, ngạc nhiên quay sang nhìn Eric.

“Hội báo chí? Trường mình còn có tờ báo riêng?”

Thấy đã thu hút được sự chú ý của cô bạn mới, Eric càng hăng hái nói nhiều lên, tay chân cũng làm điệu bộ cử chỉ thập phần hoạt bát.

“Sao lại không chứ. Hội báo chí chúng mình hoạt động rất chuyên nghiệp nhé. Còn có sự tư vấn của các thầy cô và sự hỗ trợ tài duy trì tài chính của nhà

trường cơ mà. Một tháng đều ra một số báo. Tất cả các sự kiện nóng bỏng diễn ra trong trường, nếu bạn không biết, lấy một tờ sẽ rõ ràng hết mọi thứ. Từ những tư vấn học tập, giới thiệu chỗ vui chơi, tổ chức dạ hội... thậm chí còn có cả mục tư vấn tâm lý. Mình đang định viết về vụ người ngoài hành tinh xuất hiện ở bìa rừng tuần trước. Đề tài này chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý của mọi người...”

Khuôn mặt vốn không có biểu tình của Sarah cũng không kiềm chế được kín đáo run rẩy. Cô thật sự hối hận tại sao lại đi hỏi Eric về hội báo chí. Quả nhiên là chọn sai người sao? Còn nói cái gì là người ngoài hành tinh, cũng không phải tờ Daily Planet của Metropolis, viết về một cái Clark Kent[1] để làm chi?

Trong khi đó, Eric vẫn hồn nhiên thao thao bất tuyệt về đề tài người ngoài hành tinh của mình.

“...lúc đó rõ ràng mình tận mắt nhìn thấy, chỗ phần thân cây gần ngọn cao chót vót, khúc cây bị đốn xuống lại in hằn một vết lõm thật sâu. Bạn đoán xem, một cái vết lõm tâm thường thôi có gì đáng chú ý chứ? Nhưng mà nó thật sự rất giống vết chân người nha. Nhưng mà con người, ai có thể leo lên cây cao như thế. Nên mình đặt giả thuyết là có người ngoài hành tinh đáp xuống...”

Sarah khẽ cau mày, rõ ràng là cô không muốn nghe Eric ba hoa thêm về vụ người ngoài hành tinh vớ vẩn này của cậu ta nữa. Cô kín đáo nháy mắt với Jess, ngầm muốn rời đi. Jessica dường như cũng đã chịu đựng đủ cái miệng của Eric, nhanh chóng đứng dậy với Sarah. Hai người gật đầu chào những người còn lại.

“Thật ngại vì cắt ngang câu chuyện của cậu nhưng chúng tôi thật sự phải đi trước. Mọi người ăn trưa ngon miệng nhé.” Sarah nói.

Lúc này, Mike và Tyler cũng đối Sarah nở một nụ cười thập phần thân thiện. Theo Sarah, hai cậu chàng này có vẻ rất hài lòng với sự rời đi của cô. Có lẽ, sự hiện diện của cô không được hai người chào đón cho lắm.

Nếu biết được suy nghĩ trong đầu của Sarah, hai anh chàng này có lẽ sẽ ngay lập tức tự tát vào mặt mình vì sự đần độn của bản thân. Họ chỉ là cảm thấy căm tức với Eric khi tự tiện tiếp cận và “chiếm dụng” thời gian của cô bạn mới này. Họ thậm chí không có một kế hoạch để mở miệng thể hiện lòng hiếu khách và sự nhiệt tình của bản thân. Eric đáng chết! Đó là tiếng lòng đau đớn của Mike và Tyler sau bộ mặt cau có suốt từ đầu buổi đến lúc Sarah rời khỏi bàn ăn.

Trái ngược hẳn với những người còn lại, Eric lại thấy hoàn toàn thoải mái với biểu hiện không tệ của bản thân trong lần gặp mặt đầu tiên với cô bạn Sarah Stuart. Cậu chàng chỉ hơi ngơ ngác và thất thần khi Sarah và Jessica rời khỏi. Cảm thấy thật tiếc nuối vì bọn họ đi quá nhanh.

Quả thật, Sarah và Jessica chỉ hận không thể mọc thêm chân để rời xa khỏi “cái máy chế tạo tiếng ồn Eric” càng nhanh càng tốt.

Jess áy náy nhìn Sarah im lặng đi bên cạnh mình.

“Sarah, thật xin lỗi. Ngày thường Eric vốn đã luôn nhanh nhồm nhanh miệng nhưng hôm nay, cậu ấy thực sự hơi quá.”

Sarah chỉ nhàn nhạt cười, khẽ trấn an Jess.

“Không sao. Cậu ấy chỉ là muốn thể hiện sự hiếu khách thôi. Có lẽ quen biết lâu, cậu ấy sẽ cư xử tự nhiên trở lại.” Ngừng một chút, Sarah điềm điềm nói. “Chính bản thân mình cũng rất căng thẳng khi làm quen với mọi người. Bạn thấy đấy. Mike và Tyler hình như không mấy có thiện cảm với mình.”

Nghe vậy, Jess chỉ che miệng cười khúc khích. Ánh mắt cong cong thành hình trăng khuyết chứng tỏ tâm trạng cô đang hết sức vui vẻ.

“Tyler nếu biết bạn nghĩ như vậy, cậu ấy sẽ chạy ngay ra khỏi trường và nhảy xuống hồ.” Đoạn, Jess vỗ nhẹ vào Sarah. “Yên tâm đi. Chẳng có ai cảm thấy ghét bạn cả. Mình đảm bảo. Họ đều rất thích bạn.”

“Ừ. Cũng mong là vậy.”

Sarah nhẹ gật đầu, trong lòng thầm nghĩ, những thanh niên nơi này thật đơn thuần. Quả thật rất đáng yêu. Xem ra lựa chọn đến Forks đúng là một lựa chọn không sai!

[1] Clark Kent: nhân vật chính trong loạt phim siêu anh hùng, “Superman”, kinh điển của Mỹ. Clark Kent trong phim là Siêu nhân có sức mạnh đặc biệt giúp đỡ dân chúng, cũng là một người ngoài hành tinh. Daily Planet là tờ báo nổi tiếng của Metropolis, nơi Clark Kent làm việc trong thân phận của người thường. Tờ báo chuyên đăng các sự tích anh hùng của Siêu nhân.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Thoáng lướt qua nhau

Quảng đường từ nhà ăn đến phòng học, thông qua những dãy hành lang nối tiếp nhau là thời gian tuyệt vời cho các cô gái tán gẫu với nhau. Từ những chuyện như mua sắm, sửa sang quần áo, trang điểm,... đến các chàng trai đẹp trai hấp dẫn trong khu vực luôn là nguồn đề tài vô tận. Jess cũng là một nữ sinh trung học bình thường, thích nhiều chuyện nghe ngóng và bàn tán về những lời đồn và những thứ tương tự. Vì vậy, một đường từ nhà ăn đến lớp học tiếp theo, một người im lặng như Sarah cũng bị cô nàng lôi kéo nói rất nhiều chuyện. Mà những việc ấy, cơ hồ chẳng liên quan gì đến nhau.

“Sarah, mình thấy bạn hình như khá chú ý đến hội báo chí nhỉ?”

“À. Sở thích của mình là viết một số thứ linh tinh này nọ.”

“Vậy sao? Mình không thích việc ngồi một chỗ, đọc và viết lách gì đó. Một công việc thật nhàm chán. Lòng kiên nhẫn của mình luôn luôn khuyết thiếu. Nhưng mà nếu bạn thích viết lách, hội báo chí của trường mình quả thực không tồi. Báo trường ra hằng tháng cũng có một số vấn đề đáng chú ý như là về các buổi prom[1], tư vấn trang điểm, mua sắm quần áo cho nữ sinh này nọ.”

Jess bĩu môi.

“Mặc dù, mình không thể không thừa nhận, lâu lâu trên đó cũng đăng một vài thứ dở hơi, như cái loại “người ngoài hành tinh” vớ vẩn mà Eric huyền thuyên mấy bữa nay. Nhưng nhìn chung, báo trường được hội đồng trường đầu tư cũng có một bộ dáng khá chuyên nghiệp. Hội viên hội báo chí rất oách nhé! Có cả thẻ công tác. Bọn họ, Eric và Angela – cô bạn ấy hôm nay nghỉ học, lần sau mình sẽ giới thiệu cho bạn; luôn thường xuyên sử dụng quyền hạn của mình để luôn lách khắp mọi nơi. Bạn có tin được được không?”

Như nghĩ đến điều gì thú vị, Jess khẽ che miệng cười khúc khích với Sarah.

“Angela, cô ấy, có một lần còn dùng thẻ hội viên hội báo chí của mình để vào phòng nghỉ của đội bóng rổ trường khác khi họ đến đấu giao hữu với trường mình. Ôi, lần đó, phải nói là mình ghen tị chết được. Những anh chàng cao to, hấp dẫn... Angela còn chụp được hình cho bọn mình xem nữa. Sáu múi cơ bụng nhé! Quyển rũ chết người!!!”

Sarah nghe được cũng hoàn toàn không biết nói gì. Jess, bạn ca ngợi hội báo chí chỉ vì cái quyền lợi được vào phòng thay đồ của nam sinh??? Sarah nghĩ lại thấy lo lắng về việc tham gia vào hội báo chí của mình. Cô cũng không muốn đi rình xem... à không phải, công khai xem nam sinh thay đồ.

Thấy Sarah im lặng, Jess hơi lay lay vai cô bạn.

“Đừng nghĩ lung tung nữa. Nếu bạn muốn vào hội báo chí mình có thể nói Angela giúp cho bạn. Cô ấy là hội phó. Kết nạp thêm một thành viên mới cũng không phải là một điều khó khăn.”

“Có được không? Mình không giỏi săn tin cho lắm.”

“Có gì mà không được. Hội báo chí ấy mà. Họ cũng rảnh rang lắm. Một tháng chỉ ra một số báo. Forks nhỏ thế này, cũng có gì để viết nhiều đâu. Bạn cứ yên tâm đi. Để đó cho mình.”

“Vậy thì cảm ơn bạn trước.”

“Khách sáo với mình làm gì.”

Jess vui vẻ cười rộ lên. Sau đó, cô nàng nhẹ híp mắt nhìn Sarah. Trên khuôn mặt tròn đều là biểu cảm bí hiểm.

“Nha. Vừa nãy nói đến các anh chàng sáu múi bạn chẳng tỏ vẻ gì cả. Không phải là không thích nam sinh chứ? Không được đâu.” Jess giả vờ sợ sệt. “Không được đánh chủ ý đến mình nha.”

Sarah cũng không tức giận, nhàn nhạt nhìn cô bạn đang giả vờ điệu bộ, kiên định trả lời.

“Mình thích nam sinh. Không có hứng thú với bạn.”

“Nha?!” Jess sờ cằm. “Vậy bạn thích cái dạng gì?”

Sarah cũng không chần chừ, trả lời thật chắc chắn.

“Hoàng tử bạch mã.”

“Không phải đâu!” Jess mở to mắt nhìn Sarah. Đoạn một tay vịn vai cô bạn, một tay ôm bụng cười sặc sụa. “Mình không thể tin được, đến bây giờ vẫn có người thích ồm... cái dạng đó. Bạn không phải trẻ con mười tuổi nữa Sarah. Ha ha ha... ôi chết tôi mất. Hoàng tử bạch mã, cái loại này...”

Hai cô gái, một người chăm chú đi đường, một người chăm chỉ cười nên không nhận ra. Cách đó không xa, một anh chàng điển trai cao gầy với mái tóc màu đồng lẳng từ đi theo chiều ngược lại. Anh ta thờ ơ lướt qua hai người nhưng sau khi nghe câu trả lời của Sarah thì lại hơi hơi nghiêng người đứng lại. Ánh mắt ngạc nhiên khẽ đảo qua hai cô gái. Người này không phải ai xa lạ, chính là anh chàng Edward Cullen mà Sarah đã bỏ lỡ dịp làm quen khi thăm hỏi gia đình Cullen hôm qua.

Đối với Edward mà nói, gặp được một cô nàng tóc vàng nâu rỗng mơ về bạch mã hoàng tử, mong muốn trở thành lọ lem cũng chẳng phải là một chuyện lạ lắm hay đáng ngạc nhiên. Trên Thế giới này ấy mà, những kẻ rỗng thích mơ mộng viễn vông vẫn chiếm một bộ phận rất đông đúc. Bạn không thể

đòi hỏi trong số những người từng chạm mặt, ai ai cũng đều là kẻ thông minh khéo léo cả. Thế nhưng, thứ làm Edward ngạc nhiên là ý nghĩ vô tình truyền tới từ trong đầu cô gái kia. Hình ảnh trong đầu cô ta, khi nhắc đến hoàng tử bạch mã lại là một người đàn ông đầu trọc. Hắn ta mặt mày trắng trẻo hồng hào, môi đỏ như son một bộ dạng yếu đuối, mặc cái áo dài màu vàng kì cục, khoát một tấm vải đỏ chéo qua người và ngồi trên con ngựa trắng. Cách ăn mặc và ngoại hình quái dị của người đàn ông này, Edward có thể nhận ra. Anh vẫn còn nhớ chuyến đi đến miền Bắc Ấn Độ vài thập niên trước.

Đó chỉ là một chuyến du lịch ngắn ngày bởi sự nổi hứng bất chợt của Alice. Họ nương theo mùa mưa đến đất nước nắng nóng ấy. Ấn Độ thật sự là một nơi không thích hợp với bọn họ, những Cullen. Mặc dù thời tiết luôn mưa cùng với mây đen giăng khắp trong một tuần lễ nhưng cả gia đình đều không muốn bước chân ra khỏi cửa. Không khí ẩm thấp, oi bức cùng với ánh nắng có thể xông ra bất cứ lúc nào khiến ba ngày du lịch thăm thú trở thành ba ngày chịu tội khó chịu. Các Cullen, sau ba ngày đều nhứt trí rời xa đất nước này và không bao giờ đặt chân lên đây nữa. Nhưng Edward vẫn còn nhớ rõ, trong ba ngày ngắn ngủi ấy, anh cũng đã từng nhìn thấy những người đàn ông ăn mặc quái dị như thế. Họ gầy đét, khô quóp, ngăm đen đi chân trần trên những con phố. Thân thể chịu tra tấn của mưa, của nắng, của những khắc nghiệt của thời tiết nhưng những người bình thường khác đều rất tôn trọng họ. Người bản xứ giải thích họ là những tăng lữ đáng kính của một tôn giáo phổ biến ở châu Á, Phật giáo.

Và điều này khiến Edward nghi hoặc. Bạch mã hoàng tử và những tăng lữ này thì có liên hệ gì với nhau? Anh thoáng tập trung vào luồng suy nghĩ của cô gái nọ. Và một cái tên lạ lẫm được bắt lấy, Đường tăng. Điều mới lạ này gợi lên hứng thú của Edward. Trong đầu bất chợt nảy ra suy nghĩ tìm hiểu về nhân vật này.

Anh thoáng nhìn qua sườn mặt của cô gái “tóc vàng nâu rối” nọ. Chỉ một khắc bất gặp, một cảm giác mãnh liệt kì quái khiến anh chặc chấn, kẻ náo rống phía xa kia và “sinh vật đơn bào” rất được Esme và Alice yêu thích là một.

Mọi việc quả thực trở nên có hơi quái dị nhưng Edward cũng không mấy để tâm. Những linh cảm kì lạ này đều bị anh quy cho việc năng lực của bản thân ngày càng phát triển và trở nên tinh tế hơn khiến anh có thể nhận diện được một người chỉ thông qua luồng ý thức và suy nghĩ. Edward liếc một cái về hai bóng người đã đi xa. Trong đầu lại lục ra được một cái tên phổ thông không mấy ấn tượng đã được Esme luôn miệng nhắc đến trước đó. Sarah Stuart. Anh hơi giương giương khoe miệng, thả ra một nụ cười nhạt lạnh lùng khó nhận thấy.

Đưa con gái, ngu ngốc.

[1] Prom: Các buổi dạ hội, khiêu vũ được tổ chức trong các trường học; dành cho học sinh của trường.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Cảnh sát trưởng Charlie Swan

Hôm nay là một ngày dài đối với Sarah Stuart. Sau khi kết thúc tiết học cuối cùng của ngày học đầu tiên ở trung học Forks, Sarah vẫn chưa thể về lại ngôi nhà tiện nghi của mình ngay lập tức mà còn phải ghé qua sở cảnh sát. Việc nhập cư ấy mà, phải thông qua một đồng thủ tục, phức tạp thì không phức tạp nhưng luôn phải do chính bản thân chính chủ đi làm. Nếu có thể thoát thác phần giấy tờ hành chính này, Sarah cũng thật rất muốn đẩy tất cả công việc nhàm chán này cho luật sư John hoàn thành. Với lại Sarah trước giờ vẫn không có hảo cảm với sở cảnh sát cho lắm. Đối với cô, nơi đó là một nơi tràn đầy bạo lực. Những cảnh sát cẩu kính, gắt gỏng vỗ bàn rầm rầm, hút thuốc phì phèo bên cạnh những chồng hồ sơ cao chênh vênh giống như mỗi một khoảnh khắc đều có nguy cơ đổ ụp xuống đầu họ. Những nghi phạm chán nản, khóc lóc hoặc giận dữ biện giải. Những tên tội phạm ương bướng nguy hiểm với đôi mắt sắc lẹm có thể khiến người ta lạnh người chỉ với một ánh nhìn; những kẻ thực sự khát máu. Ôm một tâm trạng chán nản và bài xích như thế, Sarah chậm chạp lái xe đến sở cảnh sát tại trung tâm thị trấn Forks.

Với một thị trấn nhỏ như Forks, quy mô của sở cảnh sát[1] thực khiến cho Sarah bất ngờ. Nơi này không nhỏ như cô tưởng tượng. Trái lại, đó là một toà nhà nghiêm cẩn, trang nhã với tường gạch, mái lợp màu trắng và những ô cửa vuông vức. Khác với những nơi khác mang đến cảm giác áp bức, toà nhà chìm trong bầu không khí yên bình, trái ngược hẳn với tính chất của nó.

Sarah dè dặt mở cửa bước vào. Bên trong khá im ắng. Không tiếng cãi cọ ồn ào, không một âm thanh hăm dọa đe nẹt hay rống giận quát tháo; chỉ có một vài sĩ quan cảnh sát im lặng xử lý công việc của chính mình. Không khí nghiêm trang đến mức khiến người ta không dám lên tiếng phá vỡ nó.

Trong lúc Sarah đang lúng túng không biết nên làm gì tiếp theo, một người đàn ông trung niên tiến về phía cô. Khuôn mặt ông ta hốc hác, để ria mép nhưng râu lại được cạo thật sạch sẽ. Dáng người tầm trung lại hơi gầy. Làn da rám nắng đặc hữu của một cảnh sát xông xáo. Trên người khoác bộ đồng phục cảnh sát Forks, vai trái là huy hiệu[2], vai phải là bảng tên: “C.Swan”. Toàn thân cao thấp của ông ta đều toát ra vẻ cứng nhắc và nghiêm nghị. Trên mặt thậm chí không xuất hiện một biểu tình nào dù là nhỏ nhất. Người đàn ông này có vẻ cũng là một người không biết thể hiện tình cảm của mình, giống như Sarah.

Khi Sarah đang âm thầm đánh giá người đàn ông thì ông ta cũng đã tiến đến trước mặt cô. Ông ta khẽ gật đầu rồi đưa tay phải ra, bắt tay với Sarah đồng thời tự giới thiệu.

“Charlie Swan. Cảnh sát trưởng của thị trấn Forks.”

“Sarah Catherine.Stuart. Rất hân hạnh được gặp ngài.”

Sarah cũng rụt rè đáp lại, lịch sự và đúng mực, bài bản như những bài học cô đã được dạy trước khi đến đây.

“À, cháu là người mới chuyển đến, định định cư lâu dài ở đây phải không? Luật sư John đã liên lạc trước với tôi. Ông ấy nói ngày mai hoặc thứ tư cháu sẽ đến. Không ngờ cháu lại đến sớm hơn một ngày. Được rồi, như vậy chúng ta sẽ hoàn tất số giấy tờ bắt buộc này sớm hơn dự kiến. Nhanh hoàn thành tốt hơn nhiều so với kéo dài thời gian, phải không?”

“Vâng, thưa ngài, rất đúng. Cháu cũng mong hoàn thành sớm mọi thủ tục, chính thức trở thành một cư dân của Forks.”

Lúc này, Sarah thập phần cảm kích vì sự chu đáo của luật sư John. Nếu không có sự liên lạc trước của ông, ngài cảnh sát trưởng đây sẽ chẳng thể biết Sarah Stuart là tên quái nào và muốn làm cái quỷ gì ở sở cảnh sát này cả. Điều này giúp Sarah tiết kiệm rất nhiều thời gian và công sức để giới thiệu bản thân, trình bày lý do và mong muốn của mình. Chỉ tưởng tượng đến điều đó thôi là cô đã muốn hôn mê ngay tại chỗ rồi.

Charlie là một người rất tốt và tận tâm. Dù ở cương vị một cảnh sát trưởng, ông không có nghĩa vụ giúp Sarah làm những thủ tục định cư này nhưng ông vẫn luôn đi bên cạnh cô và hướng dẫn mọi điều. Charlie cũng không hay nói chuyện. Thậm chí ông nói rất ít, nhưng đều ngắn gọn và đúng trọng tâm. Có lẽ đó là kỹ năng được rèn luyện nên do thời gian lâu dài công tác tại vị trí cảnh sát trưởng. Nhưng nói như thế không phải là Charlie và Sarah không nói một điều gì khác ngoài công việc. Trái lại, tính tình giống nhau, hai người nói chuyện cũng rất dễ dàng. Khi đã quen biết, Charlie thực sự là một người rất dễ gần và cởi mở. Ông là một người đàn ông đơn thân. Không phải đến tuổi trung niên vẫn chưa kể hôn được mà là ông đã ly hôn với vợ từ nhiều năm trước. Charlie có một đứa con gái cũng tầm tuổi Sarah. Cô bé đang sống với vợ cũ của ông tại Phoenix, một nơi hoàn toàn khác xa Forks. Họ rất hiếm có thời gian liên lạc với nhau nhưng qua giọng điệu của Charlie, Sarah biết ông rất yêu thương đứa con gái độc nhất này. Khi nói đến con gái, nhìn ông rất vui vẻ. Đôi mắt sáng lên và khuôn mặt nghiêm nghị hơi dần ra, đôi môi thường mím chặt cũng hơi hơi nở nụ cười. Đó là một người cha luôn tự hào về con gái của mình.

Sarah tạm biệt Charlie khi mặt trời đã khuất hẳn sau những dãy núi với một lời hẹn đi ăn hữu hảo vào một dịp thuận tiện. Charlie muốn, với tư cách là một công dân lâu năm của Forks, dẫn một cô bé mới chuyển đến thăm quan một vòng thị trấn nhỏ xinh đẹp này. Quả thực, nếu cần một “hướng dẫn viên du lịch” tại Forks thì không ai có thể đảm đương hoàn mỹ hơn ngài cảnh sát trưởng đây. Vì vậy, Sarah cũng không khách khí mà lập tức đáp ứng lời mời thân thiện của ông. Cô cũng rất muốn được đi một vòng và ngắm xung quanh Forks. Hơn nữa, việc sớm làm quen với thị trấn và dân cư của nó cũng là một việc thập phần cần thiết.

Ngày đầu tiên ở Forks của Sarah cứ thế kết thúc thật sự viên mãn.

Một khởi đầu tốt đẹp cho tất cả mọi sự tốt đẹp về sau. Khi chìm vào giấc ngủ trên chiếc giường êm ái của mình, Sarah đã nghĩ như thế.

[1] Forks’s police office:[2] Huy hiệu cảnh sát Forks:

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Đường Tăng

Trong khi Sarah Stuart vô tư đi vào giấc mộng đêm ngọt ngào, ở một địa phương cách đó không xa cùng trong địa vực của thị trấn Forks, có một người đang phấn đấu với mạng lưới thông tin khổng lồ trên trang web tìm kiếm để tìm hiểu thông tin về một “danh nhân” phương Đông, tên gọi Đường Tăng. OTZ.

Gần một thế kỉ chỉ sống trong thế giới của những Bront, Shakespeare, Chaucer, Faulkner... văn học Trung Quốc, một quốc gia phương Đông xa lạ, là một điều mới mẻ thú vị đối với Edward Cullen.

Sở thích của Edward là âm nhạc và sách, thứ giải trí duy nhất có thể hấp dẫn con người ta một thời gian lâu dài, luôn hấp dẫn và có thể đổi mới. Với một kẻ không còn là con người như Edward, giấc ngủ không còn là một điều cần thiết. Đêm cùng ngày, thời gian trôi qua giống như một thứ vô nghĩa; phẳng lặng và nhàm chán. Vì vậy, những điều mới mẻ kì lạ luôn có thể dễ dàng gọi lên hứng thú của nhà Cullen, không chỉ riêng mình Edward, với điều kiện nó không quá vô vị đến mức khiến bọn họ phát ngán.

Chỉ với một liên tưởng chớp nhoáng của Sarah, Edward lại tìm cho mình một điều hứng thú mới. Anh quyết định học tiếng Trung và bắt đầu bằng bộ tiểu thuyết có cái người kì lạ cười ngửa trắng tên Đường tăng nọ.

Đối với một kẻ có đầu óc thông minh từng vượt qua vô số những trường đại học với bằng tốt nghiệp hạng ưu như Edward, học tập văn hoá Trung quốc không là một điều quá khó khăn. Một tuần chăm chỉ và say mê, cả ngày lẫn đêm, anh đã có thể giao tiếp lưu loát bằng thứ ngôn ngữ mới mẻ và phức tạp này. Thậm chí, Edward cũng đã đọc hoàn tất hai lượt quyển tiểu thuyết “Tây du kí”. Nhưng anh ta vẫn không tìm được mối liên hệ giữa nhân vật thầy tu

phương đông kia với hoàng tử bạch mã trong truyện cổ tích phương Tây, chỉ trừ việc cả hai đều cười ngửa trắng.

Không bỏ cuộc, Edward bắt đầu vui mình ngâm trong kho thông tin khổng lồ trên mạng internet. Sử dụng các trang web tìm kiếm tất cả những gì liên quan đến Đường Tăng và Tây du kí. Thế nhưng, lại một tuần lễ trôi qua, tất cả những gì Edward thu được đều chỉ là những nội dung và bình luận liên quan đến bộ tiểu thuyết kì huyền phương Đông này. Tóm tắt và giải thích nội dung, bình luận và phân tích nhân vật, những câu chuyện phá cách được viết dựa trên những nhân vật trụ cột; thậm chí còn có một câu chuyện viết nối tiếp bổ sung cho Tây du kí là “Hậu tây du kí”. Phim ảnh được có phụ đề và thuyết minh với nhiều thứ tiếng, bản cũ và bản mới với những cách diễn và cách khai thác cốt truyện, lộ tuyến nhân vật khác nhau... Một khối thông tin đồ sộ và phong phú như thế chỉ xoay quanh một quyển tiểu thuyết chương hồi dài kì mà thôi. Tuy nhiên, cho dù lật tung tất cả mọi thứ, Edward vẫn không tìm thấy được sự liên hệ giữa chúng. Đường Tăng phương Đông và hoàng tử bạch mã trong truyện cổ tích Tây phương giống như hai hành tinh thuộc hai hệ tinh hà hoàn toàn khác nhau. Khoảng cách giữa chúng được tính bằng hàng tỷ, hàng tỷ năm ánh sáng. Cho dù muốn cũng không thể tìm được điểm quan hệ gì giữa hai nhân vật này.

Ngồi trước màn hình máy tính, trong đêm khuya thanh tĩnh, Edward chán nản xoa xoa thái dương. Những gì có thể đọc về cái nhân vật truyền kỳ Đường Tăng này anh đã đọc qua hết tất cả, đọc đến mức ngán đến tận cổ nhưng đáp án mà anh cần tìm vẫn không có chút manh mối nào. Edward bắt đầu cảm thấy ngán ngẫm về vụ này. Ai cũng vậy, bất kể là người thông minh đến đâu, khi nhìn thấy công sức của mình bỏ ra không đạt được mục đích, đều sẽ cảm thấy bức bối và chán ngán. Edward cảm thấy việc làm của mình suốt những ngày qua trở nên vô vị và vớ vẩn. Anh đẩy ghế ra xa khỏi bàn máy và đuổi người đứng dậy. Mặc dù, tất nhiên ngồi một chỗ lâu sẽ không khiến Edward cảm thấy mệt mỏi, nhưng động tác đuổi eo và vận mình vẫn thường xuyên được thực hiện như một thói quen trong lúc vô thức. Thói quen đóng giả làm một con người. Cũng giống như thói quen giả hô hấp hay giả là tim mình đang đập vậy.

Edward nhún mình, nhanh nhẹn như một con báo dẻo dai và tràn đầy sức sống, nhảy ra khỏi căn nhà qua cửa sổ kéo dài đến tận sân nhà. Anh bám vào thân cây to lớn gần đó, phía bên ngoài và bắt đầu leo lên phía trên. Edward cảm thấy bản thân cần phải vận động một chút. Những ngày mệt mỏi chìm vào thế giới của kí hiệu và con chữ khiến tinh thần anh có chút mệt mỏi. Ngay cả những người khác trong gia đình cũng đã bắt đầu lầy lợm về sự chú ý bất thường của anh đối với văn học phương Đông. Alice thậm chí còn tưởng rằng Edward đang chuẩn bị cho một chuyến du lịch đến đất nước Trung Quốc xa xôi kia. Khi nhìn thấy ý nghĩ ấy, Edward chỉ thấy mười phần vô lực. Anh không muốn giải thích và cũng không biết cách giải thích cho hứng thú bất thường của mình.

Nghĩ đến hai tuần kì lạ vừa trôi qua, Edward chỉ biết chép miệng thở dài. Chính anh cũng không thể hiểu nổi suy nghĩ của bản thân mình. Có lẽ, thời gian sống quá lâu dài, lâu dài đến nỗi sự nhàm chán khiến cho anh sắp sửa phát điên. Giống như suy nghĩ của những kẻ ngu xuẩn xung quanh luôn vang vọng trong đầu, điều khó chịu ấy cũng khiến Edward càng ngày càng cảm thấy ghê tởm con người. Đúng vậy, những suy nghĩ ngu ngốc dơ bẩn đó. Edward nhếch khóe miệng, chua chất nghĩ. Từ lúc nào bản thân đã không còn tự xem mình là một con người? Có phải từ khi thứ mình thèm khát không phải đồ ăn thơm ngon mà là thứ chất lỏng nóng hôi tanh tươi kia. Hay là từ khi chỉ cần trong một phạm vi nhất định, chỉ cần nguyện ý, mình có thể dễ dàng đọc được suy nghĩ của những người khác? Cho dù là điều gì đi chăng nữa, nó cũng đều thực sự kinh khủng. Chúng không giây phút nào không nhắc nhở Edward, anh là một con quái vật sản mồi, hung hãn và tàn bạo nhất trên Thế giới này.

Edward đứng trên đỉnh ngọn cây cao nhất của khu rừng, nơi không một con người nào có thể nhìn thấy, đợi những ánh mặt trời đầu tiên ló ra khỏi rặng núi phía xa. Im lặng chờ đợi cho đến khi tia nắng đầu tiên quét đến, làn da bình thường trắng bệch bắt đầu phát ra những tia sáng lấp lánh như kim cương. Khi cả thân hình chìm đắm trong ánh nắng mặt trời, Edward giống như một pho tượng thần Hy Lạp được chạm khắc tinh xảo trên ngọn cây, làn da phát ra ánh sáng lung linh xinh đẹp dị thường. Thế nhưng, sâu trong lòng mắt đen tối thăm thẳm là một nỗi cô độc và đau đớn không thể diễn tả bằng lời. Edward cảm thấy đói khát. Cả cơ thể đang kêu gào được lấp đầy bằng thứ chất lỏng đỏ thẫm ngọt ngào kia.

Edward biết, đã đến lúc, một con quái vật cần rời xa ánh nắng mặt trời ấm áp không thuộc về mình để trở về với bóng đêm ẩm ướt, lạnh lẽo và bắt đầu một chuyến đi săn mới.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Hội báo chí

Tranh thủ thời gian trước khi vào học, Sarah nhanh chân tiến đến một góc vắng của dãy nhà C. Đi qua dãy hành lang dài vắng lặng, căn phòng nhỏ khiêm tốn phía cuối con đường hiện ra trước mắt. Cánh cửa gỗ được quét sơn màu nâu trầm như mọi phòng học bình thường khác. Phía trên còn có chiếc biển bằng kim loại đơn giản: Hội báo chí.

Sarah nhìn kĩ lại xung quanh một lần nữa, xác định bản thân đã đến đúng nơi cần đến. Cô nhẹ nhàng gõ cửa. Trong phòng rất nhanh vọng ra tiếng trả lời gọn gàng dứt khoát của một cô gái, có vẻ là người thập phần kiên cường và độc lập.

“Mời vào.”

Khẽ vận tay cầm và đẩy cửa vào, trước mặt Sarah hiện lên khung cảnh của một phòng họp nhỏ trang trí đơn giản cùng những bài báo được đính nhiều vô kể trên bốn mặt bức tường. Trên bàn và trên ghế bày la liệt những chồng giấy tờ và dụng cụ viết lách. Sarah còn có thể nhanh mắt phát hiện một vài chiếc máy đánh chữ xếp gọn trong một góc, có lẽ là đồ dùng rất lâu về trước chưa được xử lý. Ngày nay, rất ít người sử dụng loại máy đánh chữ kiểu này. Mọi thứ trong phòng, nhìn chung khá bề bộn. Giữa khung cảnh hỗn loạn đó, một cô gái tóc đen buộc gọn đuôi ngựa, đeo kính mắt gọng to che gần nửa khuôn mặt nhỏ nhắn đang ngồi trong một chiếc bàn cũng rất bừa bãi nơi góc phòng. Cô nàng đang hí hoáy chỉnh sửa một thứ gì đấy đặt trên mặt

bàn. Bên cạnh là chiếc máy ảnh chuyên nghiệp để mở ống kính, trạng thái có thể tác nghiệp mọi lúc mọi nơi. Cô gái chăm chú đến nỗi khi Sarah bước vào phòng vẫn không ngước đầu lên một cái, ánh mắt luôn chuyển chủ tại công việc riêng của bản thân.

Thấy vậy, Sarah lúng túng ho nhẹ nhằm thu hút sự chú ý của cô nàng cuồng công việc này.

“Xin chào. Mình đến để đăng kí vào hội báo chí.”

“Bây giờ đã qua thời gian tuyển thành viên của hội. Bạn có thể...”

Cô nàng mặt lạnh băng, vừa từ chối vừa ngẩng đầu lên, chuẩn bị bày ra một tư thế, chúng tôi đã đủ người, thời gian tới không cần thêm thành viên mới, bạn hãy đi nơi khác mà chơi đi. Nhưng ngay khi nhìn rõ dung mạo người đang rụt rè đứng gần cửa ra vào, biểu cảm của cô nàng lập tức thay đổi. Khuôn mặt nhăn nhó nhanh dần ra, tặng cho Sarah một nụ cười hào phóng và thân thiện.

“Sarah Stuart?”

“Vâng, là tôi.”

Nụ cười trên mặt cô nàng càng thêm tươi rói. Cô nhanh nhẹn đứng dậy khỏi chiếc bàn, tiến về phía Sarah và làm một cái bắt tay chào hỏi. Cô gái này tuy không cởi mở như Jessica, tác phong hơi rụt rè và nghiêm cẩn, nhưng cũng là một người thân thiện và dễ gần.

“Angela Weber. Rất vui được làm quen. Jess đã kể với mình về bạn.”

Sarah cũng mỉm cười thân thiện đáp lại cô bạn.

“Mình cũng rất vui được quen biết. Jess nói mình có thể nói chuyện với bạn về chuyện tham gia hội báo chí.”

“Ừm hừm... bạn ấy cũng đã nói với mình.”

“Vậy có điều kiện gì đặc biệt không?”

Angela vội vàng xua tay.

“Không, không cần điều kiện gì hết.” Cô bạn mỉm cười dặt tay Sarah ngồi xuống ghế sa-lông, nơi duy nhất có thể ngồi xuống chuyện trò trong căn phòng. “Hội báo chí luôn mở rộng cửa với bạn. Như vậy, Sarah, bạn có thể viết được những gì?”

Sarah nghiêm túc suy nghĩ rồi mới dè dặt trả lời.

“Mình đang cộng tác với New Island, một nhà xuất bản của Ireland, viết một vài tuyển tập truyện ngắn linh tinh và một tiểu thuyết dài kì thông qua thư điện tử. Công việc cũng khá nhiều nên mình có thể sẽ không theo một chuyên mục thường kỳ được. Những bài biết lẻ rất hợp với tình hình của mình hiện tại. Giới thiệu du lịch, tìm hiểu và viết cảm nhận cho những cửa hàng mới thú vị ở Forks cũng như Port Angeles...những đề tài này chẳng hạn. Viết xong mình sẽ mail bản thảo cho bạn.”

Nghe Sarah nói xong, ánh mắt Angela sáng lên, lo lắng che giấu sâu trong đáy mắt cũng tan biến. Angela biết cô nàng hôm nay không công đã lượm được một bảo bối. New Island, không phải là một nhà xuất bản của Mỹ nhưng cũng không phải là một nhà xuất bản nhỏ. Ở Ireland, nó thậm chí rất có danh tiếng. Angela nhớ đến trong tủ sách của mình cũng có một vài cuốn sách của nhà xuất bản này. Đều là những quyển sách rất hay và thú vị. Trong lòng cô nàng âm thầm hò hét; Jess, mình yêu bạn, yêu chết mất! Đôi mắt Angela cong cong thành hình vầng trăng khuyết, thể hiện tâm tình của cô nàng đang rất vui vẻ. Bàn tay nắm tay Sarah càng siết chặt thân mật. Không, phải nói, cô nàng hận không thể ôm chăm lấy cô gái xinh đẹp tóc bạch kim trước mặt.

“Không thành vấn đề. Chỉ cần bài viết của bạn được duyệt qua, mình sẽ đăng nó ngay trong kì kế tiếp. Nhưng, có điều...” Angela mở to đôi mắt nhìn Sarah một cách tội nghiệp. Cô nàng còn cố tình hấp háy đôi mắt tròn sau cặp kính sao cho bản thân có vẻ ngây thơ và đáng yêu nhất. “Bạn thật sự không thể săn tin?”

Nụ cười thân thiện trên mặt Sarah bỗng chốc cứng đờ. Săn tin đối với cô tuyệt không phải là một thử thách khó khăn. Thẩm Nghi Tĩnh là một phóng viên với hơn mười năm kinh nghiệm hành nghề. Sarah Stuart hiện giờ cũng sẽ là một phóng viên đủ chuẩn, chỉ có điều chưa có thể hành nghề mà thôi. Thế nhưng, chỉ nghĩ đến việc cầm máy ảnh xông vào phòng nghỉ của những tên tuyển thủ bóng bầu dục của trường trung học chụp lia lịa những thứ cơ bắp ướt đẫm mồ hôi ấy; nghĩ đến thứ mùi nồng nặc ngọt ngào cùng với cảm giác bị áp bức khi đứng bên cạnh những kẻ cao to vạm vỡ kia – Sarah chợt nghĩ đến Emmett Cullen, trái tim yếu ớt của cô lại cảm thấy vận hành không nổi. Chỉ nghĩ đến loại cơ bắp cùng mồ hôi ấy là dịch dạ dày của Sarah lại có dấu hiệu muốn cuộn trào. Mặt mày cô tái xanh khi nghĩ đến cảnh tượng khủng khiếp trong phòng nghỉ đó.

Sarah cứng nhắc lắc đầu.

“Không phải. Mình có thể săn tin. Nhưng bạn biết đấy, mình không thích thể thao cho lắm.”

Angela khẽ gật đầu, nhìn Sarah với ánh mắt đồng tình và tội nghiệp, ra vẻ bản thân đã hiểu vấn đề của cô bạn.

“Nhìn mặt mày bạn thế này, có vẻ như vấn đề nghiêm trọng hơn “không thích” rất nhiều nhì. Thể thao gắn liền với những anh chàng nóng bỏng. Thật đáng tiếc cho bạn a!”

Angela tiếc nuôi thờ dài.

Sarah chỉ biết ngồi cười gượng. Trong lòng thì hờ hết biểu tình, mình không hề tiếc, thực sự, mình tình nguyện nhường cái loại vinh hạnh đó cho bất cứ ai, ngoại – trừ – bản – thân – mình.

Không thấy Sarah nói gì, Angela lại tưởng cô bạn xinh đẹp này cũng đang tiếc nuôi. Cô nàng còn thật sự chân thành nhìn vào mắt Sarah và nói.

“Thật sự, thật sự rất đáng tiếc. Nhưng mình hứa, sẽ không phân cho bạn những vụ liên quan đến thể thao. Vậy những sự kiện khác được chứ? Các buổi prom, lễ hội trường, hoạt động sân khấu kịch nghệ, thi diễn thuyết... đều được chứ?”

Sarah chỉ biết nhọt nhạt cười bất đắc dĩ với cô nàng.

“Không thành vấn đề.”

“Vậy là được. Hoan nghênh bạn gia nhập hội báo chí.”

Sarah cũng rất sáng khoái đáp lại bằng một nụ cười.

“Cám ơn.”

Cô nhanh nhẹn đứng lên chuẩn bị rời khỏi. Buổi sáng nay, thời gian tiêu tốn ở hội báo chí cũng khá dài, cô phải nhanh lên nếu không muốn vào muộn ngay trong tiết đầu tiên của ngày học. Angela nhìn hành động của Sarah cũng không nghĩ cô bạn bất lịch sự. Cô nàng cũng hiểu, từ văn phòng của hội báo chí đến đây phòng học cũng không phải là con đường ngắn ngủi. Với lại, cô nàng cũng còn rất nhiều công việc phải hoàn thành trước khi chạy đến lớp học của bản thân. Angela lại tiếp tục vui đầu vào công việc của mình, trước đó còn dặn với theo bóng dáng nhanh nhẹn của Sarah đang tiến về phía cửa.

“Cuối ngày học nhớ quay lại nhé. Chúng ta sẽ có một buổi tiệc nho nhỏ chào mừng thành viên mới ở đây.”

Đáp lại Angela là giọng nói nhẹ nhàng của Sarah cùng tiếng đóng cửa cũng nhẹ nhàng lịch sự không kém.

“Cám ơn Angela, mình sẽ đến đúng giờ.”

Thanh âm chưa kịp tiêu tan, bóng dáng Sarah đã khuất hẳn sau cánh cửa gỗ. Cô phải nhanh lên nếu không muốn muộn giờ đầu tiên. Sarah vừa đi vừa lật thời khoá biểu để kiểm tra chắc chắn lại một lần nữa lịch học của mình.

Tiết thứ nhất, Thường thức âm nhạc cổ điển. Phòng C.201.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Anh chàng kỳ lạ trong tiết thưởng thức âm nhạc cổ điển

Thường thức âm nhạc cổ điển là một tiết học đặc biệt rất ít người đăng kí tham gia. Có thể xem nó như một hoạt động ngoại khoá của sinh viên. Nhưng thực sự, thưởng thức âm nhạc cổ điển lại là một tiết chính quy. Cho dù không phải là một lựa chọn hấp dẫn cho phần đông học sinh, trường học vẫn luôn duy trì lớp học này qua các năm. Với ý nghĩ giáo dục toàn diện, giúp học sinh có cơ hội phát triển cả về mặt thưởng thức nghệ thuật âm nhạc, như những quý ngài quý cô tao nhã lịch sự được truyền thụ kiến thức trong những học viện cổ xưa tiếng tăm của châu Âu lục địa; tiết học này vẫn luôn được mở, mặc cho sĩ số hàng năm chưa bao giờ quá mười hai thành viên.

Đối với Sarah, thưởng thức âm nhạc cổ điển là một lớp cực kì bổ ích, cho cả công việc và sở thích của bản thân cô. Nó là một môi trường lý tưởng để bồi dưỡng cảm hứng. Một nơi Sarah có thể tùy thời xuất thần mà không bị một ai trách cứ hoặc thô bạo kéo tỉnh. Sarah tuyệt không thừa nhận, cho dù không có lớp học hiếm có này, phần lớn thời gian cô vẫn đều đặn ngăn người như vậy cả.

Khi Sarah đến lớp, trong phòng học đã có kha khá người ngồi. Đầu là những gương mặt cô đã sớm quen thuộc trong hai tuần qua. Mọi người vẫn đang tùm năm tùm ba lại tán gẫu những điều linh tinh trước giờ học, như những lúc bình thường. Nhưng Sarah mơ hồ nhận thấy, dường như có gì đó khác lạ. Cô quét mắt khắp phòng học rộng rãi và ánh nhìn của cô lập tức dừng lại ở một nơi. Cái bàn quen thuộc, chỗ ngồi của cô mọi ngày, hôm nay thừa ra một người. Đúng vậy, lớp học đột nhiên xuất hiện dư ra một anh chàng điển trai tóc màu đồng nâu đỏ xa lạ. Sarah phải thừa nhận, hẳn ta quả thực rất đẹp trai, siêu đẹp trai. Nhưng điều này không phải là điều đáng quan tâm. Quan trọng là, hửn, thế nhưng cực kì thoải mái chiếm mất chỗ ngồi yêu thích của cô. Thật xui xẻo!

Sarah tiện tay vỗ vai một cô bạn đang ngồi tán gẫu gần đó. Cô nàng này cũng là một cô gái rất thân thiện với những đốm tàn nhang dễ thương lấm chấm

ngay mũi. Mái tóc ngắn được cài lên gọn gàng bằng một chiếc nơ đỏ to dùng càng làm tăng thêm vẻ trẻ con đáng yêu của cô.

“Học sinh mới sao?” Sarah bình thản chỉ tay vào anh chàng siêu cấp điển trai đang thờ ơ ngồi ngắm cảnh qua cửa sổ kính.

Cô bạn dừng cuộc nói chuyện, quay đầu lại nhìn theo hướng tay Sarah chỉ, đoạn che miệng cười khúc khích.

Cô gái ngồi bên cạnh, nãy giờ vẫn tán gẫu cùng cô nàng cài nơ cũng không nhin được xen vào giúp vui.

“Cô bạn thân mến, trong phòng này, chỉ có mình bạn là học sinh chuyển trường thôi.”

Cô bạn đeo nơ rất ấn ý, vui vẻ tiếp lời.

“Anh ta là Edward Cullen, trong những hotboy siêu cấp nổi tiếng của trường chúng ta đấy. Gia đình Cullen chuyển đến đây đã mấy năm rồi. Tuy thời gian không dài lâu cho lắm. Nhưng, so với bạn, người ta đích thị là “mà cũ” chính gốc.”

Trong lúc ba cô gái đang hào hứng tán gẫu, không ai để ý đến chính chủ trong câu chuyện, anh chàng đẹp trai tóc màu đồng, tự lúc nào đã dứt tầm mắt khỏi cảnh vật bên ngoài cửa sổ mà đắm đuối nhìn vào ba người. Không, phải nói chính xác là anh ta nhìn cô gái tóc bạch kim mới bước vào lớp, Sarah Stuart. Khoé miệng anh ta hơi nhếch lên, nhợt nhạt để lộ một nụ cười giấu cợt tựa như có thể nghe được những lời khen có cánh từ hai cô bạn ngồi bàn đầu dành cho mình nhưng đôi mắt vẫn nhìn Sarah không chớp lấy một cái. Trong đấy tràn đầy nghi hoặc khó hiểu.

Edward có thể nghe thấy rõ ràng rất nhiều ý nghĩa trong căn phòng này, nếu nguyện ý. Mọi ngóc ngách, chỉ cần có người là có thể nghe thấy âm thanh trong lòng của họ, lộn xộn và tâm thường. Nhưng có một vị trí, không ngờ đến, Edward hoàn toàn không đọc được gì cả. Không phải không thể nghe thấy, không thể nhìn thấy mà là vì chỗ đó trống rỗng, không có gì cả. Sarah Stuart đứng đó, cười nói với hai cô nàng ngồi bàn đầu nhưng trong đầu cô ta lại là một khoảng không trắng xoá, trống rỗng. Ban đầu, Edward hơi ngạc nhiên, cảm giác như chính bản thân gặp phải một sai lầm nghiêm trọng. Rồi sau đó một thời gian ngắn, anh cười lạnh. Quả không hổ danh là “sinh vật đơn bào”, dung lượng não cũng có thể bé đến như vậy.

Sarah cũng không đứng tán gẫu với hai cô bạn bàn đầu lâu. Cô nhanh nhẹn đi xuống vị trí của mình. Trong lòng thầm nghĩ, thôi, nhường chỗ ấy một bữa cho người ta vậy. Hôm sau bản thân cố gắng vào lớp sớm hơn là được.

Nhưng thật bất ngờ là cái gã đẹp mã kia cũng không phải là một thằng con trai hẹp hòi. Thấy Sarah tiến đến, hắn nhanh chóng đứng dậy và nhường ghế bên trong, gần cửa sổ cho Sarah còn bản thân thì ngồi bên ngoài. Hành động này khiến ấn tượng của Sarah với anh chàng tốt hơn hẳn. Cô hơi ngó nghiêng xung quanh chỗ ngồi của mình. Cuối cùng đưa ra kết luận, bạn cùng bàn với mình là một anh chàng phóng khoáng và yêu tự do.

Đọc được từng đoạn thông tin rời rạc trong đầu cô gái tóc bạch kim bên cạnh. Tâm trạng của Edward cũng thay đổi một cách đáng kể, từ giấu cợt khinh bỉ đã chuyển sang hoàn toàn chán nản bó tay. Edward, rất nhiều lần sau bao năm, nhận thấy cảm giác thống hận khả năng đặc biệt của bản thân lại tăng thêm một tầng. Nhìn thấy suy nghĩ của cô gái này khiến Edward có cảm giác bản thân đang nghe một đứa bé gái ba tuổi nói chuyện; đơn giản, ngây thơ và non nớt. Ngay cả những xoay chuyển của ấn tượng về anh trong đầu cô gái này cũng khiến Edward cảm thấy bất lực. Tất cả những gì Edward đọc được từ lần đầu gặp cô đều chỉ là một đống hỗn loạn khó hiểu. Nhìn thấy thập phần rõ ràng nhưng không tài nào phân tích được. Mạch tư duy của “sinh vật đơn bào” hoàn toàn không có chút lô-gic và lý lẽ nào cả. Edward không kiềm được quay sang hỏi cô gái một câu không đầu không đuôi.

“Đường Tăng và hoàng tử bạch mã thì có liên quan gì đến nhau?”

Bị hỏi một cách bất ngờ, Sarah đang chuẩn bị tập sách cho tiết học cũng giật mình lảng lảng quay sang ngoác nhìn tên con trai đang ngồi bên cạnh. Trên khuôn mặt xinh xắn đều tràn ngập biểu cảm mờ mịt.

Sarah im lặng một lúc rất lâu. Edward Cullen ngồi bên cạnh cũng không thiếu nhẫn nại. Anh không hề vội vã, chỉ im lặng ngồi chờ lời giải đáp của cô.

Luôn bị một đôi mắt màu ong xinh đẹp nhìn chăm chăm khiến Sarah cảm thấy mất tự nhiên. Sarah vốn không quen với việc bị người khác soi một cách kĩ càng như vậy. Cô vô thức nói ra đáp án.

“Cưỡi ngựa trắng không chỉ có hoàng tử bạch mã mà còn có Đường Tăng.”

Đôi mắt xinh đẹp vẫn nhìn cô không nhúc nhích. Lòng này Edward hơi nhếch lên cao. Ý hỏi càng nồng đậm. Vậy thì sao?

Sarah nuốt khan nước miếng, kiên nhẫn giải thích.

“Vì vậy, thật ngu xuẩn khi nhìn thấy một người cưỡi ngựa trắng và cho đó là hoàng tử bạch mã.”

Sau đó?

“Thích hoàng tử bạch mã là kẻ nào rỗng.”

“Điều này thì tôi cũng biết.” Edward lúc này mới lạnh tanh tiếp lời. “Như vậy thì liên quan gì đến cưỡi ngựa trắng?”

Sarah chán nản phui tay.

“Chỉ là một câu đùa thôi, đừng quá bận tâm.”

“Thì ra là vậy.”

Nhận được đáp án, tuy không rõ ràng cũng không mạch lạc nhưng cũng đủ để khiến Edward cam tâm vứt thẳng Đường Tăng danh nhân cùng hoàng tử bạch mã vào thùng rác. Sau này chắc hẳn anh sẽ không đụng đến chúng nữa. Cả hai lại rơi vào im lặng.

Ngồi trong không khí nặng nề như vậy, Sarah lại tuyệt không cảm thấy khó chịu. Nói thẳng ra, cô thích sự yên tĩnh này hơn là bị gặng hỏi không đầu không đuôi về một câu đùa xưa như trái đất. Thật đấy!

Nhưng rõ ràng, Edward không phải là một kẻ dễ chịu. Không bao lâu sau, anh lại đậm đậm nói tiếp một câu, biểu hiện là bản thân vẫn còn hứng thú tán gẫu, hoặc, nói chính xác hơn là tiếp tục khinh bỉ Sarah.

“Cô nói là cô thích bạch mã hoàng tử.”

Sarah cũng mặt không đỏ, tim không đập nhanh, gọn gàng thừa nhận.

“Tôi nói vậy.”

“Vậy cô thích loại hình gì?” Edward hứng thú hỏi tiếp, ánh mắt vẫn chuyên chú vào sườn mặt nhìn nghiêng của cô bạn cùng bàn.

Lúc này, Sarah cũng vừa ý thức được câu nói vừa nãy, nghi hoặc quay sang chất vấn lại Edward. Phản ứng của cô hơi chậm một nhịp nên câu chuyện giữa hai người trở nên hơi quái dị.

“Anh nghe được tôi nói thích bạch mã hoàng tử lúc nào?”

Chiến thuật im lặng và nhìn chăm chú lại được Edward phát huy một cách triệt để. Cuối cùng, Sarah bại trận, phất cờ trắng đầu hàng trước.

“Tôi thích hắc mã vương tử.”

Khoé miệng Edward kín đáo run rẩy ở nơi không ai chú ý đến. Anh không phải có ý kiến về hình mẫu lý tưởng Sarah nói ra. Chỉ là, một khác khi Sarah trả lời, một hình ảnh trong suy nghĩ của cô cũng nhanh chóng truyền đến trước mặt anh. Đó là hình ảnh một người đàn ông cao lớn đẹp trai. Khuôn mặt cương nghị với những đường nét khắc sâu. Mái tóc màu sẫm được vuốt ngược ra phía sau lộ ra chiếc trán cao sáng láng. Người đàn ông mặc bộ đồ ôm sát người màu xanh biển, áo choàng màu đỏ, quần lót cũng màu đỏ mặc ở bên ngoài cùng chữ “S” siêu bự trên ngực. Cho dù là kẻ nhà quê tụt hậu với những thứ giải trí xa hoa của công nghệ hiện đại, sinh sống ở Mỹ một thời gian lâu như vậy, Edward không thể không biết người đàn ông này là ai. Ông ta là một siêu anh hùng. Một người khiến trái tim ngây ngô của bao thiếu nữ say đắm. Nhưng cho dù người đàn ông này có hoàn hảo đến đâu đi chăng nữa, nó cũng không ngăn được cảm giác vô lực của Edward khi nhìn thấy hình ảnh ông ta.

Một ngày này, Edward sâu sắc lĩnh ngộ được vì sao người ta vẫn thường nói phụ nữ là một sinh vật khó hiểu. Cho dù có là sinh vật đơn bào đi chăng nữa, chỉ cần treo trên mình danh hiệu phụ nữ, độ phức tạp của nó cũng là thứ Edward không thể coi thường. Phụ nữ ấy mà, mặc cho bạn có thể nhìn thấu suy nghĩ của cô ta mọi lúc mọi nơi, bạn vẫn không thể hiểu được cô ta đang nghĩ cái gì.

Edward âm thầm thở dài, buồn thanh nói nhỏ một câu.

“Hắc mã vương tử của cô không có ngựa ô để cưỡi.”

Câu nói tuy nhỏ nhưng vẫn dễ dàng xuyên vào tai Sarah. Nó khiến cô ngượng ngùng không biết nói gì thêm, chỉ đành sờ mũi ngồi im lặng.

Lúc này, chuông cũng đã reo lên, giáo sư bước vào lớp và tiết học bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Mộng cảnh

Tiết thưởng thức âm nhạc tuần này là về “Historia De Amor”, một bản nhạc nếu so với những bản kinh điển khác của Beethoven như Fur Elise và Moonlight Sonata thì không nổi tiếng bằng. Nhưng bản nhạc nhẹ nhàng này cũng có nét đặc sắc của riêng nó. Một câu chuyện tình yêu khá ngọt ngào và không mấy khúc chiết, dễ dàng khiến con người ta thư giãn và thoải mái.

Phụ trách lớp thưởng thức âm nhạc cổ điển là một nhạc công piano già trong thị trấn, ông Freddy Crinkton. Một ông lão trầm tĩnh và đáng kính. Ông đã không chơi piano rất nhiều năm, từ sau khi rời khỏi một dàn nhạc giao hưởng nhỏ ở Seattle. Tuy vậy, đảm nhiệm công việc của một giáo viên phụ trách lớp thưởng thức âm nhạc cổ điển tại trung học Forks lại là một phần việc hết sức phù hợp.

Trong lớp, thầy Crinkton sẽ không giảng quá nhiều về những kiến thức nhạc lý khô khan. Những thứ mà đối với phần lớn học sinh ở đây đều không hề có một chút sức hút nào. Thay vào đó, tất cả giờ học, thầy giáo đều mở nhạc để học sinh nghe và tự mình cảm thụ. Mỗi tiết một bản nhạc, đều là những

tác phẩm tâm đắc thầy Crinkton lục lại được trong lúc rảnh rỗi.

Lớp thường thức âm nhạc cổ điển còn có một điều đặc biệt mà học sinh bên ngoài đều không biết. Thầy Crinkton có một máy nghe đĩa cổ. Điều ấy mới thú vị làm sao, cho dù là với những tên nhóc chỉ mới mười lăm, mười sáu tuổi. Lúc bắt đầu tiết học, thầy sẽ đem máy nghe ra cùng với một chiếc đĩa nhạc kiểu cổ, to đùng và tròn vo, những thứ mà tuy tiện đi ở những cửa tiệm gần Forks đều không có. Máy nghe đĩa là một đồ vật dễ dàng gọi nên hứng thú của bọn nhóc trong lớp học. Ban đầu là bởi hình dạng công kênh kì lạ của nó, khác hẳn những máy nghe nhạc mini hiện đại. Sau là âm thanh của nó. Một thứ âm thanh khiến con người ta có cảm giác hoài niệm.

Sau hai tuần trốn học một cách ngu ngốc, Edward thập phần hoài niệm lớp học khiến anh có thể thư giãn này. Khi thầy Crinkton đặt đĩa nhạc vào máy quay đĩa, Edward cũng thả lỏng tinh thần chuẩn bị hưởng thụ âm nhạc. Nói về một phương diện nào đó, anh quả thật là một kẻ già cỗi khi ngồi giữa những đứa trẻ sung sức và non nớt hàng ngày trong ngôi trường này.

Hôm nay cũng bình thường như mọi ngày. Ít ra, Edward nghĩ vậy trước khi âm nhạc vang lên. Thế rồi, anh đột ngột bị kéo vào một góc phố cổ xưa hoàn toàn xa lạ. Chính xác là, Edward bất thành lĩnh bị kéo vào dòng suy nghĩ của một người khác trong lớp học. Hiện tượng kì lạ này, trước đây hoàn toàn không xảy ra. Cho nên, dù có dùng đầu ngón chân để suy nghĩ, Edward cũng biết mọi việc đều do “sinh vật đơn bào” ngồi bên cạnh gây họa.

Edward chậm rãi đi qua những ngôi nhà cổ vắng tanh. Kiến trúc thật quen thuộc chỉ xuất hiện trước những năm 50 của thế kỉ 19. Rất lâu rồi người châu Âu không còn dùng dạng kiến trúc này nữa, một phần vì do chiến tranh một phần vì do sự thay đổi trong thẩm mỹ của họ. Thế nhưng, những kiến trúc này cũng gọi cho Edward một cảm giác thân thiết hiếm thấy. Nó khiến anh nhớ lại khoảng thời gian rất lâu trước kia, khi anh vẫn còn là con người, một chàng trai trẻ tuổi, bệnh tật ốm yếu trên giường bệnh. Điều này khiến Edward không vội vàng thoát khỏi cảnh trong mơ này. Đồng thời cũng không thể không khám phục bộ não kì quái của “sinh vật đơn bào” bên cạnh. Thật không thể ngờ, lại có thể có kẻ mơ ngủ hoàn hảo đến như thế này, giữa ban ngày, trong khi mở to mắt nghe nhạc. Edward cảm thấy thật bị ai cho thầy Crinkton, người phụ trách lớp thường thức âm nhạc cổ điển.

Edward cảm giác bản thân đã đi thật lâu, trong không gian cổ kính tràn ngập âm thanh dịu dàng của “Historia De Amor”. Những dãy nhà rêu phong cũ kỹ nối tiếp nhau không dứt. Không một bóng người, giống như một thành phố bị bỏ hoang. Nhưng rồi, khi âm nhạc biến đổi, nhanh hơn, tha thiết hơn, những bóng người mơ hồ lướt ngang qua Edward. Con phố bỗng chốc trở nên sầm uất. Vẫn không có một âm thanh nào xuất hiện ngoài tiếng nhạc nhưng hình ảnh vẫn có thể truyền đến cảm giác chân thực cho người chứng kiến, thành phố này là một nơi rất đông đúc nhộn nhịp. Rồi tất cả mọi vật như mờ đi để tập trung làm nổi bật một căn nhà ở phía xa, nơi một góc phố xinh xắn.

Căn nhà xinh đẹp với vườn hồng được chăm sóc kỹ lưỡng xuất hiện cùng bóng dáng một người con gái mặc váy phồng giản đơn đang thư giãn ngồi bên cửa khau vĩa. Phía ngoài hàng rào, một thanh niên rụt rè lén lút ngắm nhìn nàng. Trong tay chàng trai là một lá thư đính cánh hoa tươi, vì hồi hộp mà bị bàn tay to lớn siết chặt trở nên hơi nhăn nheo méo mó.

Con phố vẫn đông đúc tấp nập. Và một chuyện tình ngọt ngào chậm chạp diễn ra trong tiếng nhạc dịu dàng thanh nhã.

Edward mất lạnh băng quang xem hết một bộ phim câm về chủ đề tình yêu vợ vãn trong suốt tiết học thường thức âm nhạc cổ điển. Không một âm thanh ngoài tiếng nhạc. Nhân vật không có suy nghĩ, không đối thoại, thậm chí không có lấy một tiếng động. Loại tình hình này giống như ngồi xem một vở kịch câm kiểu cổ. Edward thậm chí không có lấy một chút cảm xúc nào cả. Chuyện tình yêu thật đẹp nhưng trong mắt Edward, nó thậm chí còn nhạt nhẽo hơn những món ăn của con người. Gần chục thập kỉ trôi qua, anh thấy nhiều lắm, đi rất nhiều nơi, thấy nhiều người và đọc được cũng nhiều. Điều ấy khiến Edward có một thái độ khá mâu thuẫn với tình yêu. Anh khao khát chờ đợi một đồng bạn, chờ đợi cơ hội được nếm thử hương vị của tình yêu, thoát ra khỏi gông cùm của sự cô đơn dài đằng đẵng vô cùng tận, giống như mọi người trong gia đình. Nhưng đồng thời, anh cũng hiểu rất rõ, tình yêu cũng là một thứ rất yếu đuối và nguy hiểm. Nó khiến anh dè dặt, thậm chí là cảnh giác với thứ tình cảm hư vô này.

Chuyện tình yêu trong mộng cảnh rất đẹp. Nó đơn giản nhưng hoàn hảo đến mức, Edward chỉ nhìn thấy trong đó những giả tạo và nỗi bất an. Một tình yêu bị lý tưởng hoá như vậy không thể xuất hiện trong hiện thực. Quá hoàn hảo khiến nó quá mỏng manh, dễ dàng sụp đổ, cho dù chỉ với một tí vết rách nhỏ.

Tuy vậy, cảm xúc của Edward lại rất phức tạp. Câu chuyện trong dòng suy nghĩ của “sinh vật đơn bào” không hấp dẫn anh lắm, thậm chí, nói thẳng ra nó khá là nhạt nhẽo. Thế nhưng cái cảm giác bản thân như vừa trải qua một giấc mộng khiến anh lưu luyến. Nó khiến Edward có ảo tưởng rằng bản thân vừa tỉnh dậy sau một giấc ngủ sâu và đầy đủ, thứ mà từ sau khi bị biến đổi, anh không còn có cơ hội được nếm thử một lần nào nữa. Mặc dù chỉ là một chút cảm giác mơ phỏng nhưng như vậy cũng đã đủ hấp dẫn với một kẻ mấy thập kỷ đều mơ tròng mắt nhìn mọi vật sống qua từng ngày. Hứng thú không lớn, nhàn nhạt nhưng cũng là một thứ tiêu khiển không tồi trong thời gian nhàn chán. Với lại, Edward không thể không thừa nhận, suy nghĩ của “sinh vật đơn bào” gần với anh, hơn xa tất cả suy nghĩ của những người khác. Edward có thể dễ dàng đọc được nó, cảm nhận trực quan và sinh động ngay cả lúc không cần sử dụng khả năng đặc biệt của bản thân. Thậm chí, những khi cảm xúc của “sinh vật đơn bào” dao động mạnh mẽ, suy nghĩ của cô có thể trực tiếp nhảy hẫng vào và chiếm lĩnh tầm nhìn của Edward, điều này thì không lâu sau này anh mới nhận thấy được. Nhưng, đến thời điểm hiện tại, Edward cũng mơ hồ nhận ra, giữa anh và “sinh vật đơn bào” tóc bạch kim bên cạnh dường như đang hình thành một mối liên hệ kì lạ nào đó không thể nói rõ cũng như giải thích được.

Edward trầm tĩnh nhìn cô gái nhỏ nhắn ngồi bên cạnh vẫn đang hồn nhiên chìm đắm trong thế giới riêng của mình. Đột nhiên, anh nghĩ, “sinh vật đơn bào” này cũng không phiền phức và đáng ghét cho lắm. Ít ra, so với những kẻ dơ bẩn ở thế giới bên ngoài kia, tâm hồn luôn mơ màng màng này vẫn rất trong sạch.

Edward nhẹ nhàng đánh thức cô gái ra khỏi giấc mộng ban ngày của mình, lần đầu tiên chính thức tự giới thiệu bản thân, tỏ ý làm quen và muốn kết bạn.

“Edward Cullen.”

Đáp lại Edward là một ánh mắt mơ màng mù mịt.

Dù sao, quan hệ giữa một anh chàng thần bí đẹp trai và một cô nàng ngỗnh ngãng lơ đãng cũng đã được bắt đầu vào một ngày đẹp trời như vậy đây.

Hôm nay, bầu trời Forks vẫn bị mây mù che kín, không một tia nắng.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Hoa viên bí mật

Đằng sau khuôn viên dãy nhà C là một mảnh đất nhỏ hoang vắng ít người biết đến. Đó là một khu vườn nhỏ đã bị bỏ hoang nhiều năm. Dây leo chằng chịt cùng cây cối um tùm khiến người ta có ảo giác không tồn tại con đường nào có thể đi vào bên trong. Với lại, đối với một nơi chỉ có cây cỏ không được chăm chút kỹ lưỡng lại an vị trong một góc khuất thiếu ánh sáng mặt trời thì học sinh của Forks cũng không khơi dậy nổi hứng thú, cho dù là đi qua liếc mắt một cái. Bọn nhóc này, đối với chúng, cho dù là cuộc sống quanh năm đã quen với bầu trời u ám của Forks thì ánh nắng mặt trời vẫn là thứ được yêu thích hơn cả. Vì vậy, trung học Forks cứ thế ngấm ngầm tồn tại một địa điểm bí mật mà không một ai muốn khám phá cho đến khi có hai kẻ nhàm chán lần mò đến đây.

Đó là một ngày bình thường lại không bình thường đối với Edward. Một ngày trời đẹp trong quan niệm của đa số mọi người, ánh nắng hiem hoi bao phủ một tầng vàng nhạt âm ập khắp mọi cảnh vật của thị trấn. Thế nhưng đối với Edward, những ngày như thế này bao giờ cũng là khoảng thời gian tệ hại. Anh phải cảnh giác và trốn tránh ánh nắng mặt trời mọi nơi. Những lúc như thế này, Carlisle thường tổ chức cho cả gia đình cắm trại và đi săn tại những nơi ẩm ướt và âm u hơn, nơi ánh mặt trời không thể chiếu xuống, sâu trong những cánh rừng già rậm rạp. Đó là bình thường. Hiển nhiên, hôm nay lại không phải là một ngày bình thường. Nắng đẹp và Edward không đi cắm trại. Anh ngồi trên chiếc Volvo màu bạc bóng loáng của mình lao vun vút trên con đường vắng tanh, đến trường học thật sớm trước khi có học sinh xông vào và thật cẩn thận không cho ánh nắng vô tình rọi vào thân thể.

Edward cũng không thể hiểu nổi bản thân. Gần đây, cảm xúc của anh không được ổn định, dễ chán nản và cáu gắt. Đây là di chứng của hơn chục năm bị kìm giữ trong bóng tối, trong lúc không ngờ lại bộc phát ra ngoài. Nhưng trong mắt Carlisle thì Edward lại giống một thanh niên đang bước vào thời kỳ ương bướng nổi chứng của những đứa trẻ vị thành niên hơn. Dù sao, đối với ông, Edward quả thật chỉ là một thành viên trẻ tuổi chưa đủ trưởng thành. Biết được suy nghĩ này, Edward chỉ biết cười khò không ngừng. Carlisle là một người tuyệt vời và đáng kính trọng. Nhưng đôi lúc, Edward cũng cảm thấy không thể đồng tình với suy nghĩ của ông. Lúc này, anh cảm thấy bản thân nên ở một mình mà không phải tiếp tục bám đuôi theo mọi người đi săn ở nơi tối tăm đáng ghét kia.

Cho dù là vậy, đến trường cũng là một lựa chọn tồi tệ nhất trong những lựa chọn tồi tệ. Edward cay đắng nghĩ. Thật không hiểu nổi tại sao lúc này bản thân lại nổi điên chạy đến trường. Mặc dù lúc này là sáng sớm nhưng khả năng bị người khác trông thấy cũng không phải không có. Giá như ngồi ngay người ở nhà, nhàm chán nhưng vẫn còn an toàn hơn rất nhiều. Do dự, hồi hận không khiến cho Edward lên xe quay về nhà. Anh nhanh chóng rời khỏi bãi đỗ xe và di chuyển về nơi ít nhận được ánh nắng nhất ở trung học Forks, dãy nhà C. Theo bản năng đi về nơi ít ánh sáng, Edward tần ngần dừng trước một góc khuất bị cỏ dại và dây leo che kín. Trực giác mách bảo, Edward nên đi sâu vào bên trong. Chỉ là một chút ý nghĩ chột thoáng qua, anh cũng không do dự mà tiến vào. Đối với một kẻ như Edward, tại Forks chẳng có nơi nào có thể khiến anh chần chờ.

Sau lớp cỏ và dây leo rậm rạp là một hoa viên hoang phế trống trải. Không có hoa cũng không có công trình trang trí nào khác. Cả hoa viên chỉ là một không gian hình bầu dục nhỏ, bị che lấp bởi những cây cối đan chen xung quanh. Chính giữa hoa viên là một gốc cổ thụ to lớn sừng sững nhô lên khỏi thảm cỏ xanh mượt đã cao quá đầu gối người. Nơi đó đã có người chiếm chỗ trước. Đó là một cô gái tóc bạch kim xinh đẹp nửa ngồi dựa vào thân cây sần sùi. Cặp sách bị bỏ quên ở một bên, lún sâu trong những cây cỏ. Đôi mắt xinh đẹp nhắm lại tựa như đang ngủ say. Nhưng hình ảnh truyền đến trước mắt Edward cho biết, cô nàng không thực sự ngủ say mà chỉ là đang ngơ ngẩn mơ mộng giữa ban ngày mà thôi.

Sự hiện diện của cô gái cũng không làm cho Edward ngạc nhiên cho lắm. Từ khi bước vào khuôn viên của hoa viên, cảm giác quen thuộc cùng vô số hình ảnh hiện lên trong óc đã báo hiệu cho Edward biết thân phận của người đến trước mình. Cô gái đó chính là người bị Edward gán cho tên gọi “sinh vật đơn bào” ngay sau lần gặp mặt đầu tiên, Sarah Stuart.

Edward cũng không mở miệng nói chuyện. Anh im lặng đến bên cô và ngồi xuống, lưng dựa vào thân cây, tư thế thoải mái và tùy ý y hệt. Động tác của anh cũng rất nhanh chóng và nhẹ nhàng giống như sợ kinh động đến cô gái bên cạnh mình. Sau đó, anh cũng chậm rãi nhắm mắt lại và chìm dần vào thế giới muôn màu muôn vẻ của người bên cạnh. Lúc này, Edward bình tĩnh lạ thường, giống như những nóng nảy và hờn dỗi lúc trước đều bị quét đi sạch sẽ. Anh chăm chú nhìn vào trận chiến trước mặt.

So với tình yêu thì chiến tranh luôn là điều có lực hấp dẫn với đàn ông hơn cả. Mặc cho Edward là một dã thú săn mồi cực kỳ chán ghét bạo lực, anh cũng không thể không cảm thấy thú vị khi đứng ở vị trí siêu thoát mọi thứ và nhìn vào cuộc chiến. Thứ này luôn có hiệu quả kích động những nhiệt tình giấu sâu trong tâm hồn một người đàn ông, cho dù người đàn ông đó có là một lão yêu quái gần trăm tuổi đi chăng nữa.

Edward hứng thú nhìn chiến trường trước mặt, đây là một trận thủy chiến giữa một thuyền cướp biển và hai thuyền hải quân. Thuyền cướp biển mặc dù trông có vẻ đang rơi xuống thế hạ phong nhưng vẫn ngoan cường chống đỡ. Hình ảnh trận chiến cũng không suôn sẻ như những trận chiến bình thường khác. Có những chi tiết đều bị diễn qua diễn lại đến mấy lần. Giống như những khúc quay hồng dần dần được gọt giũa trở nên mượt mà và chân thực sống động hơn. Từ chiến thuật hai bên sử dụng cho đến vũ khí, nhân thủ, vị trí chiến đấu của từng người... đều được chậm rãi thay đổi, thử nghiệm qua nhiều lần để chọn lấy phát triển hợp lý nhất cho câu chuyện. Những hình ảnh chém giết thảm liệt liên tục được diễn đi diễn lại cho đến lúc thuyền cướp biển oanh liệt đánh chìm hai thuyền hải quân, ca khúc khải hoàn mà dong buồm chạy mất.

Cuộc chiến chấm dứt thật lâu, Sarah mới từ từ mở mắt ra. Phần dãn cảnh hải chiến đã hoàn thành, chỉ còn chờ tái hiện lại trên giấy mà thôi. Sarah cũng thấp phần chờ mong có thể chuyển tải được những điều thú vị này cho độc giả. Bất chợt, Sarah phát giác ra bên cạnh mình dư ra một người, một chàng trai anh tuấn cũng đang dựa vào thân cây, hai mắt nhắm nghiền. Cô hơi ngạc nhiên khi nhận ra điều này nhưng lại nhanh chóng bình tĩnh lại khi thấy rõ dung mạo của người kia. Sarah cũng không phải là một người nói nhiều. Nhận ra người quen, không chào hỏi mà chỉ im lặng tiếp tục nhắm mắt lại. Chỉ có điều, lúc này trong đầu cô chỉ là một mảnh xám trắng trống rỗng. Việc xây dựng trận hải chiến khiến tinh thần cô hơi mệt mỏi và không muốn nghĩ thêm bất cứ thứ gì nữa.

Edward cũng lập tức nhận ra biến đổi của “sinh vật đơn bào”. Không gian xung quanh họ đều trở nên yên tĩnh một cách kỳ lạ. Ít nhất, đối với Edward thì sự im lặng này đúng thật rất quý giá. Bên ngoài không một tiếng động đã đành, ngay cả trong suy nghĩ cũng chỉ là một mảnh không minh bình lặng. Không một tiếng ồn kinh động đến hai người bọn họ. Trong không gian không một tia nắng, ánh sáng mờ mờ chỉ đủ để nhìn rõ mọi vật, tâm tình Edward bỗng dưng cảm thấy thoải mái và thư giãn lạ thường.

Dần dần hai người họ cứ như chìm đắm trong thế giới riêng của mình. Hưởng thụ sự bình yên thanh thản của một ngày đẹp đẽ.

Thật không dễ dàng, Edward cũng khẽ khoan khoái duỗi người một cái nhẹ nhõm. Dường như hôm nay cũng là một ngày không tệ. Anh thầm nghĩ.

Suy nghĩ này, không may mắn, cũng là suy nghĩ trong lòng hầu hết học sinh của trung học Forks trong giờ nghỉ giải lao buổi trưa.

Hôm nay, Forks, nắng đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 18: Mùa tuyết rơi đầu tiên

Mùa tuyết rơi năm nay đến rất sớm, sớm hơn rất nhiều so với tất cả khoảng thời gian trước đây.

Vừa mở mắt, cả một khung trời tràn đầy những bông tuyết li ti như những hạt mưa trắng xóa cả khung cửa sổ. Đầu mùa tuyết rơi, băng tuyết ngoài đường và mái nhà không nhiều nhưng nhiệt độ đã thấp đến mức khiến cho những mảng băng mỏng bao phủ một số đoạn đường. Đối với một tay lái non yếu “gà mờ” thì thời tiết này thật hết sức nguy hiểm. Edward trầm ngâm đứng giữa màn tuyết lưa thưa se se lạnh. Trên người vẫn chỉ khoác một bộ quần áo nhạt màu thanh lịch. Không áo lông, không khăn choàng giữ ấm; anh vẫn rất nhẹ nhàng thoải mái như không nhận ra khí lạnh đang dần xâm nhập ở khắp mọi nơi.

Thời tiết như thế này thật sự rất phù hợp với người nhà Cullen. Mọi người đều có vẻ hoạt bát và vui vẻ lên hẳn. Sự biến mất hoàn hảo của những tia nắng mặt trời khiến họ không còn kiêng kỵ gì nữa. Alice và Emmett đều muốn đến trường sớm một chút. Dù sao, trường học cũng là một nơi không tồi. Có con người, luôn phải cẩn thận mọi thứ nhưng lại rất nhộn nhịp và tràn đầy những thứ hay ho, là thứ rất tốt dùng để tiêu khiển trong những tháng ngày nhàm chán. Tuy vậy, thái độ của Edward trong buổi sáng hôm nay khiến cả bốn người còn lại đều cảm thấy hơi kinh ngạc. Anh từ chối đến trường cùng họ. Có vẻ như anh chàng mặt lạnh này đã có kế hoạch khác cho mình. Anh không giải thích cho hành động bất thường của mình, chỉ trầm mặc bước lên chiếc Volvo màu bạc. Chiếc xe khẽ gầm lên một tiếng trầm thấp rồi lao đi như một tia chớp, biến mất trong những tán cây rậm rạp phía xa.

Carlisle khó hiểu nhìn Alice. Cô chỉ nhún vai, không mấy quan tâm lắm đến sự khác lạ của anh trai. Không có gì xảy ra cả. Đó là câu trả lời cho sự tùy ý của Alice. Cô không nhìn thấy gì nguy hiểm. Vậy nên, Edward muốn làm gì thì cứ mặc kệ thôi. Thấy thái độ của Alice, các Cullen khác cũng nhanh chóng vứt bỏ cảm giác nghi hoặc ra sau đầu. Nếu không có chuyện gì, người nhà Cullen vẫn rất tôn trọng tự do riêng tư cá nhân. Nói cho cùng, chẳng có ai trong họ là đưa trẻ lên ba cần bảo hộ cả.

Không giống như người nhà Cullen bình thường, Sarah thật sự đã bị dọa giật nảy mình khi nhìn thấy khuôn mặt lạnh băng của Edward xuất hiện trước cửa nhà mình. Sau lần gặp gỡ ngẫu nhiên ở xó xỉnh không người biết đến sau toà nhà C, quan hệ giữa cô và Edward Cullen tốt lên trông thấy. Duyên phận quả thật rất kỳ lạ. Edward trở lại trường sau đợt trốn học dài ngày lại phát hiện số lớp mà cả hai người tham gia giống nhau đến bảy tám phần. Từ lớp thường thức âm nhạc cổ điển thì không cần phải đề cập, cho đến lớp lượng giác, hình học, văn học Anh... thậm chí cả lớp lịch sử thế giới. Hầu như đi đến đâu Sarah cũng có thể đụng mặt anh chàng điển trai mặt lạnh thần bí Edward này.

Và cô nhanh chóng nhận ra, mặc dù Edward là một chàng trai rất có sức hấp dẫn, nhất là đối với đám con gái nhưng không một cô gái nào tiếp cận anh ta trong vòng năm bước chân. Điều này khiến Sarah cảm thấy nữ sinh trung học Forks thật là những sinh vật đặc biệt khó lý giải. Nữ sinh trung học không phải chỉ cần thấy hotboy là sẽ gào rú lập hội fan cuồng rồi nhào vô cô ý tiếp cận quyền rũ sao? Có một bạn trai là hotboy, cho dù bản mặt hơi thiếu biểu cảm một chút nhưng cũng không giảm mất sự đẹp trai, là một chủ ý cũng không tồi a. Cô nàng hồn nhiên không quan tâm đến thái độ siêu cấp khó chịu của nhân vật chính ở đây. Đẹp trai thì đẹp trai, nhưng tính tình thối đến khó ưa thì cũng không thể nuốt nổi. Đây đều là tâm lý chung của toàn bộ nữ sinh trung học Forks từ khi Edward chuyển đến. Việc này, Sarah hoàn toàn không phát giác được. Vì vậy, trong lúc mơ mơ hồ hồ không hay biết, Sarah bắt đầu dần trở thành bạn cùng bàn, cùng nhóm duy nhất của Edward trong tất cả các tiết hai người học chung.

Một kẻ trì độn đến mức ngu ngốc, một người thần bí tính tình thất thường khó chịu vậy mà lại trở nên hoà hợp một cách dị thường. Phải nói là, cách hai người “chung sống” vô cùng khác lạ nhưng không thể không thừa nhận là rất không tệ. Edward và Sarah thường không có nhiều chủ đề để nói, chủ yếu là mỗi người tự động làm việc của mình. Sarah nghe giảng, Edward... ừm, nhìn biểu hiện có vẻ là cũng đang chăm chú nghe giảng. Thảo luận, làm bài tập; những lúc cảm thấy hứng thú Sarah một câu, Edward một câu, câu nào cũng ngắn gọn và đi vào trọng tâm, vô cùng hiệu quả; còn những lúc không còn

hứng thú, Sarah thờ ơ ngẩn người không quan tâm, Edward cảm cúi làm bài tập, nhanh như chớp, hiệu quả hơn bình thường gấp hai lần. Khoảng thời gian còn lại, phần lớn, Sarah đều dành cho việc ngẩn người, Edward bình thường vẫn lạnh lùng với nụ cười nhàn nhạt khó phát hiện, ồm... cũng ngẩn người y hệt. Bốn người còn lại của nhà Cullen, lần đầu khi thấy tình cảnh này cũng kinh ngạc đến mức sững người. Rosalie là người lấy lại bình tĩnh trước tiên. Chỉ thấy mỹ nhân tóc vàng quanh năm lạnh lùng như khối băng cũng hiếm hoi cảm thán. Thì ra bệnh ngọc cũng có thể lây truyền, tốc độ đồng hoá còn rất nhanh. Alice sắc mặt khó coi nhìn Rosalie nhưng khi nhìn lại cách Edward và Sarah ở chung, những lời phản bác lại nuốt lại vào miệng. Rose nói cũng không phải không đúng.

Quan hệ giữa Sarah và Edward nhanh chóng trở thành đề tài bàn tán trong trường học. Cả hai đều là những nhân vật rất nổi bật. Mặc dù nhìn bề ngoài, cách hai người giao tiếp khá lạnh nhạt nhưng không thể phủ nhận, Edward Cullen chưa từng thân thiết với ai đến mức đó. Học chung lớp, ngồi cùng bàn, thỉnh thoảng tán gẫu không quá thuận lợi nhưng cũng vô cùng kiên nhẫn. Hơn thế nữa, rõ ràng, sau giờ học, Edward luôn đứng chờ Sarah đi đến lớp học tiếp theo. Thậm chí, một vài lần, cả hai đều cùng biến mất một cách bí ẩn. Tập hợp các dấu hiệu, học sinh trong trường đều nhất trí cho rằng, hai người này đã ghép thành một cặp. Siêu cấp hotboy của trung học Forks đã có chủ. Điều này khiến không ít nữ sinh trong trường thất vọng nhưng cũng không ai có cảm giác đố kỵ hay ghen ghét. Sarah so với Edward không thua kém gì. Dù tính cách hơi mơ hồ nhưng cách hành xử không tệ, chiếm không ít hảo cảm của bạn học. Nhưng nguyên nhân chính khiến không nữ sinh nào ganh tỵ với nữ chính trong tin đồn với Edward lại là tính tình siêu cấp khó chịu của anh chàng này. Đẹp trai thì có thể ngấm nhưng không ai đặt chủ ý lên một người đã định sẵn sẽ không cho họ bất kỳ cơ hội nào. So với tập thể nữ sinh thông minh thì nam sinh sôi sục hơn nhiều. Ai cũng có cảm giác không cam lòng. Dù sao nữ sinh xinh đẹp mới chuyển trường vài tuần lễ đã bị tụt đi mất, thật sự quá uất ức. Tất nhiên, những điều này, hai nhân vật chính trong tin đồn hoàn toàn không hay biết.

Lúc này, Edward và Sarah đã mất to từng mất nhỏ gần mười lăm phút. Trong lòng Sarah cũng nổi lên từng đợt cảm giác quái dị. Đây là lần đầu tiên Edward Cullen đến nhà cô nhưng anh ta lại không bước chân vào nhà, chỉ đứng ngoài cửa. Ánh mắt lạnh nhạt chăm chú nhìn cô, một tiếng cũng không nói. Đây là làm cái gì? Sarah đau khổ nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra. Chẳng lẽ đến đòi nợ? Suy nghĩ chợt thoáng qua khiến Sarah bật miệng, phá vỡ không khí trầm mặc.

“Không có tiền!”

Edward cũng không tỏ ra ngạc nhiên. Suy nghĩ của cô nàng này, anh đọc được rành mạch. Tuy vậy, biết được là một chuyện, phản ứng lại nó lại là một chuyện hoàn toàn khác. Khi nghe câu trả lời không đầu không đuôi của Sarah, Edward cũng cảm thấy gân xanh hai bên thái dương khẽ giật giật mấy cái. Anh giận dữ hừ lạnh, ngắn gọn mệnh lệnh, cũng không giải thích gì nhiều.

“Chuẩn bị nhanh lên, chúng ta đến trường.”

“Chúng ta?”

“Tôi đưa cô.” Edward vẫn hết sức ngắn gọn.

Sarah hơi nghiêng đầu, cảm giác quái lạ vẫn không vui bớt. Cô mờ mịt phản ứng lại.

“Nhưng tôi cũng có xe.”

“Có băng.”

“Thì sao? Tôi cũng không thích đi trượt băng. Anh thích thì đi một mình.”

“Khả năng lái xe của cô quá kém. Đi xe một mình rất nguy hiểm.”

“A...” Đến lúc này Sarah mới hiểu rõ ý định của Edward. Cô cũng không khách khí, gọn gàng gật đầu quay người đi vào nhà. “Được rồi.”

Edward vẫn im lặng đứng tựa lưng ngoài cửa. Ánh mắt thâm thúy nhìn bầu trời vẫn đục trên cao, không có một chút nắng, không khí ẩm ướt lạnh lẽo. Tâm trạng anh lại yên tĩnh dị thường, trong lòng không có một chút tạp niệm. Cả người Edward đều rất thoải mái thả lỏng, giống như hành động bất thường của anh hôm nay là một điều đương nhiên. Có rất nhiều điều phức tạp mà anh không muốn tìm hiểu vì vậy theo bản năng coi nhẹ chúng. Có lẽ, có một ngày, mọi thứ đều tự động rõ ràng mà thôi. Những thứ như, tình cảm của mỗi người.

Sarah thì không suy nghĩ quá nhiều. Đối với cô, hành động quan tâm của Edward khiến cô hết sức cảm động. Thế nhưng, cảm động là cảm động, vui sướng vẫn chiếm nhiều hơn. Không công lại có một tài xế miễn phí, mùa đông tới sớm này đối với Sarah lại là một loại may mắn. Cô cũng chán ngấy việc ngày ngày lái xe “bò” đến trường rồi. Mấy thứ máy móc thể này quả thực không hợp với con “người tiền sử” như cô. Anh đẹp trai mặt lạnh này quả là bạn tốt! Lần thứ mười Sarah cảm thán khi ngồi xe Edward phóng như bay đến trường.

Mùa đông này, quả thực rất ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Bệnh thông thường

Mùa đông vừa chấm dứt, Edward lại thần bí biến mất. Không một dấu hiệu báo trước, không chút chuẩn bị, anh chàng đẹp trai này chỉ để lại một câu chào ngắn gọn với Sarah và cứ thế trốn học một cách lưu loát. Trở về với kiếp sống ngày ngày biến cục cung Seven thành lão rùa vạ năm bò đến trường, Sarah cũng chỉ biết lắc đầu cam chịu. Kỹ thuật lái xe của tên mặt lạnh kia thực sự rất mê người. Sarah thầm nghĩ, không thể không thừa nhận ưu điểm duy nhất của Edward trong mắt mình. Thế nhưng cô cũng không lấy làm lạ trước hành động trốn học tùy hứng của bạn cùng bàn, ai bảo hán ta cũng chẳng phải kẻ ham học gì làm chi. Một kẻ tùy hứng, một kẻ thờ ơ. Sarah cũng rất muốn noi gương Edward trốn học. Thật sự!

Tuy nhiên, mong muốn và hiện thực lại hoàn toàn là hai điều khác xa nhau. Sarah, hôm nay, vẫn cần mẫn một mình đến trường. Ngoài trời, màn mưa lất phất thay vào chỗ những bông tuyết vẫn độc chiếm thị trấn trong suốt mùa đông dài. Mưa rất dai dẳng nhưng bầu trời vẫn trong xanh lạ thường, thậm chí phần lớn thị trấn đều đang đắm mình dưới ánh nắng vàng kim nhân nhật. Sarah vừa lái xe vừa nhìn ra khung cảnh bên ngoài. Thời tiết này thực sự rất tệ! Cô nhủ mảy, trong lòng phụng phịu. Sarah không thích chút nào!

Không giống Sarah, thời tiết đầu xuân khiến Jessica có cảm giác khá phấn chấn. Ngay cả Angela, Mike, Eric và Tyler đều cố tình đứng nán lại bên ngoài để hưởng thụ không khí mới lạ này. Bọn họ tập trung lại thành một nhóm, bàn quơ tán gẫu về một vài sự việc diễn ra gần đây trong thị trấn, chỉ đáng tiếc là đề tài không được phong phú dồi dào cho lắm. Forks thật sự quá yên bình. Không khí nhân tàn thoải mái ấy kéo dài cho đến khi Jessica vô tình nhìn thấy bóng dáng Sarah tiến về phía họ. Mặc dù đã qua khỏi mùa đông, Sarah dường như vẫn chưa kịp thoát khỏi xu hướng thời trang trong thời tiết lạnh giá. Thân hình bình thường nhỏ nhắn thanh lịch nay vẫn giữ dáng vẻ tròn trịa mập mập mà mọi người vẫn quen thuộc trong suốt mùa đông dài. Trông cô y hệt một quả cầu lông nhỏ xíu lăn đi chậm chậm trong màn mưa, không ô dù cũng không có áo mưa. Tạo hình như vậy dễ dàng nổi bật trong số học sinh đang tiến vào trường. Cả bọn Jessica đều khẽ phì cười khi Sarah đến gần họ.

Jessica là người đầu tiên mở miệng trêu chọc Sarah.

“Ô! Quả cầu lông từ đâu lăn đến đây thế?”

Sarah vẫn trấn tĩnh, thần sắc tự nhiên đáp lại.

“Từ bãi đậu xe lăn đến.”

Câu trả lời này khiến Jessica và Angela không kiềm nén nở nụ cười. Ba người con trai thì sắc mặt quái dị, hiển nhiên là không muốn tỏ ra thô lỗ trước mặt Sarah.

Cười toả thê, Jessica cũng không khỏi tò mò nhìn Sarah trong đồng quần áo dày cộm.

“Sarah, bạn thực sự sợ lạnh đến vậy? Nhìn xem, có nắng đấy, mùa đông đã qua rồi cô gái bé bỏng của tôi.”

Sarah không đồng ý háp háp cái mũi nhỏ nhắn.

“Nhiệt độ ngoài trời vẫn còn rất thấp.”

Trong khi Jessica và Sarah nói chuyện, Angela nhanh chóng nhận ra có điều kì lạ. Anh chàng điển trai cao lêu nghêu nhà Cullen bữa nay không xuất hiện bên cạnh Sarah như mọi ngày. Chẳng lẽ vừa qua lễ nghỉ đông họ lại chia tay? Angela bị ý tưởng của mình dọa cho sững sốt, ngạc nhiên xen giữa màn trêu chọc của Jessica.

“Edward không đi với bạn à?”

Sarah cũng không quá để tâm, lơ đãng đáp lại.

“À, anh ta sao? Trốn học rồi.”

“Trốn học?”

Jessica kinh ngạc thốt lên. Hiển nhiên quãng thời gian an phận này của Edward khiến cho hầu hết mọi người đều quên mất chiến tích trốn học lẫy lừng trước kia của anh ta.

“Ừ.” Sarah bắt đầu dĩ nhún vai, than thở. “Nhà Cullen đi cắm trại, mình mất tài xế miễn phí.”

Eric lúc này mới tìm được cơ hội chen vào câu chuyện giữa các cô gái.

“Thì ra vậy. Hôm nay, tuy có vài hạt mưa nhưng trời nắng đẹp.”

Sarah nhăn mày, vẻ mặt không hiểu gì nhìn kẻ vừa thốt ra câu nói không ăn nhập gì kia. Thấy vậy, Mike cũng rất ăn ý tiếp lời Eric.

“Những ngày nắng đẹp, bọn họ đều đi cắm trại gia đình như thế.”

Tyler như đảm nhiệm vị trí bọ cạp, dùng một câu cảm thán để đánh dấu sự xuất hiện của nhóm ba chàng trai.

“Nhà Cullen quả thật rất đoàn kết.”

Dù được giải đáp rõ ràng, Sarah vẫn dùng ánh mắt quý dị nhìn vào ba chàng trai. Nhất thời, trong lòng họ đều tràn đầy cảm giác thoải mái vì được cô

chú ý. Chỉ thấy, một lúc sau Sarah mới chậm chạp phun ra một câu, khiến cho cả ba người lâm vào mê hoặc.

“Ba người các cậu, không đi hát bè thật là uống phí nhân tài.”

Lĩnh hội được hàm ý trong câu nói của Sarah, Jessica và Angela đều cười nhạo nhóm ba chàng trai không ngớt. Hai người họ vui vẻ kéo Sarah đến lớp, tiết đầu tiên họ đều học chung một môn, có thể tiếp tục tán gẫu nhiều chuyện thú vị hơn nữa. Mặc dù có hai cô bạn sôi nổi nói cười bên cạnh, tâm trạng của Sarah bị thời tiết ảnh hưởng vẫn chẳng tốt hơn chút nào. Đó cũng là nguyên nhân, cô bình thường im lặng, ban nãy lại nói mát nhóm ba chàng trai. Ngày hôm nay vẫn chưa kết thúc và nó càng tồi tệ hơn khi đến tiết cuối cùng, sau một tràng hắt hơi liên tục, Sarah mặt mày đỏ ửng đau khổ nhận ra bản thân bị cảm cúm. Thời tiết đáng chết mà! Sarah cảm hận nghĩ khi vui mình nằm rên hừ hừ trong ổ chăn tối đó.

Cảm cúm không phải là căn bệnh nặng nhưng cũng không dễ khỏi. Ngày sau đó, Sarah vẫn vui mình trên giường. Hoạ vô đơn chí, bệnh cảm cúm lại trở thành lý do chính đáng cho cô nghỉ học. Thế nhưng, cô thật sự không muốn chút nào! Cơ thể nóng bừng, đầu óc quay cuồng, sổ mũi ngẹt mũi thay phiên nhau tra tấn cái mũi đáng thương... toàn thân Sarah đều khó chịu kinh khủng. Không đau đớn nhưng sự mệt mỏi và cảm giác bứt rứt khiến cô yểu ớt lần qua lần lại trên giường không thể yên giấc. Sự hành hạ của chúng khiến cho Sarah lười đến mức chẳng muốn nhấc tay lên để uống nước chứ đừng nói đến chuyện ngồi dậy kiểm tra nhiệt độ. Như một hậu quả tất yếu, đến giữa trưa thì bệnh phát triển càng nặng. Nhiệt độ chậm chạp tăng cao nhưng liên tục khiến đầu óc Sarah biến thành một đồng tương hồ đặc sệt, mơ màng mờ mịt. Đúng lúc này, tiếng chuông cửa réo rất vang lên bên tai giống như đến từ một cõi xa xăm hư vô nào đấy. Sarah hừ giận một tiếng, kéo chăn trùm kín qua đầu, cả đầu vùi sâu vào gối. Thế nhưng tiếng chuông vẫn dai dẳng gập gáp kêu vang liên tục, phiền nhiễu giống như ruồi bọ. Bất đắc dĩ, cô giận dữ tung chăn, mắng tục một tiếng rồi cố sức chậm chạp lê thân hướng về phía có tiếng chuông đòi mạng chết tiệt kia.

Trái ngược hẳn với sự chậm chạp lè mè của Sarah bên trong nhà, tâm trạng vị khách không mời đang đứng ngoài cửa khá nóng nảy. Ngón tay mạnh mẽ của anh chàng liên tục bấm chuông mặc dù biết điều này chưa hẳn giúp ích được gì. Tiếng chuông cửa nổi tiếp nhau réo rất cũng không thể khiến tâm trạng của anh đỡ hơn chút nào. Không những vậy, anh còn phải rất kìm chế mới không phá hư cái chuông vô dụng của căn nhà trước mặt. Ngoài trời mưa vẫn rơi tầm tã nhưng cũng không khiến chàng trai dễ tâm dù chỉ một chút.

Gương mặt khắc sâu góc cạnh như được tạc ra từ băng đá của chàng trai này là một điểm độc đáo đặc biệt của riêng anh. Nét đẹp này khiến cho mọi người dân trong thị trấn đều dễ dàng nhận ra. Tại Forks, chàng trai xuất sắc như vậy ngoài Edward Cullen thì không còn ai khác. Thế nhưng lúc này, nét anh tuấn trên khuôn mặt Edward lại bị bao phủ bằng một tầng băng giá vô hình, chứng tỏ anh chàng này, tâm trạng phi thường phi thường không tốt.

Chuyến đi săn kết thúc hơi trễ khiến cho hành trình trở về của gia đình Cullen cũng bị kéo dài ra một khoảng thời gian. Trở về đến biệt thự trong rừng, mặc dù đã đến giờ nghỉ trưa, Edward cũng không có ý định bỏ luôn ngày học hôm nay. Ba tiết buổi chiều này, anh đều học chung với “sinh vật đơn bào”. Ai biết được hơn một ngày trôi qua, cô nàng này có gây hoạ gì hay không? Thời gian bên cạnh nhau càng dài khiến ấn tượng của Edward đối với Sarah càng trở nên bất bình thường. Trong mắt anh, nhóc sinh vật đơn bào là một kẻ nào rỗng dễ dàng gặp chuyện, nhất là những chuyện xui xẻo không thể giải thích. Phần nhiều những tai hoạ tự nhiên này đều đến từ tính mơ màng hay lơ đãng lại còn hậu đậu của cô nàng. Vì vậy, Edward liền chạy đến trường ngay trong giờ nghỉ trưa. Nhưng đáng tiếc, anh không tìm thấy Sarah như mong muốn. Không còn cách nào khác, Edward đành phải tìm đến Jessica. Với cô nàng tóc xù này, Edward không có hảo cảm cho lắm. Cô nàng chẳng khác gì Sarah, cũng là một kẻ nào rỗng không kém. Thế nhưng độ nguy hiểm còn cao hơn rất nhiều bởi vì cô nàng này còn là một kẻ nhiều chuyện chính cống. Chỉ nhìn vẻ mặt mập mờ cùng nụ cười tủm tỉm khà ó trên gương mặt cô nàng vào lúc này là biết. Còn cả đồng suy nghĩ lung tung vớ vẩn trong não cô nàng và... ờm, kẻ mờ nhạt đeo kính lúc nào cũng lăm lăm cầm theo một cái máy ảnh cỡ lớn si đứng bên cạnh. Edward vô cùng khó chịu, giọng điệu cũng trở nên nhất gừng.

“Sarah đâu?”

Jessica cười cười, không để tâm lắm đến thái độ “thối không còn thối hơn” của Edward. Cả người cô nàng đều tà tà lười biếng dựa vào một bên cửa lớp học, nhún nhún vai tỏ vẻ vô tội.

“Không biết. Hôm nay không thấy bạn ấy đến trường.”

Edward cau mày nhìn chằm chằm vào khuôn mặt nữ sinh đáng ghét trước mặt, im lặng không nói một lời. Anh đang lướt qua suy nghĩ trong đầu cô nàng. Xác định cô gái này cũng không có tin tức gì thêm, Edward lạnh mặt quay người rời đi, để lại hai cô nàng ngu ngốc với bộ óc nhỏ xíu chứa đầy những suy nghĩ vớ vẩn đằng sau lưng.

Tiếng mở cửa vang lên rất khẽ nhưng cũng đủ đánh thức Edward khỏi những hồi ức khó chịu khi này. Anh nhanh chóng bình tĩnh lạnh nhạt nhìn thân hình nhỏ bé vừa xuất hiện sau cánh cửa. Mặt mũi đỏ bừng, tóc tai rối bời, quần áo dày cộm nhưng xộc xệch, ánh mắt mơ màng không có tiêu cự... bộ dáng nhếch nhác của Sarah khiến Edward khẽ động tâm. Lần đầu tiên anh cảm thấy hơi lo lắng cho sinh vật đơn bào. Cô nhìn có vẻ không tốt cho lắm.

Sarah cũng không mấy để ý đến biểu cảm của Edward. Khi nhận ra khách không mời là anh chàng điển trai mặt lạnh, lửa giận của Sarah cũng không còn dữ dội như trước nữa, sự khó chịu và mệt mỏi lại dâng lên trong cơ thể. Cô ưỡn oải phát tay với Edward rồi quay người trở lại phòng ngủ.

“Vào đi. Nhớ đóng cửa lại cho tôi.”

Thấy rõ sự mệt mỏi của Sarah, Edward cũng không nói gì nhiều hơn mà ngoan ngoãn làm theo phân phó của cô. Sau khi hoàn thành một loạt các thao tác đóng cửa của hệ thống điện tử bảo mật an toàn cho ngôi nhà, Edward mới tiến vào phòng ngủ của Sarah. Lúc này cô gái đã cuộn thành một đồng tròn tròn trong chăn dày, hai mắt nhắm nghiền. Anh nhẹ nhàng ngồi lên một bên giường, giọng nói cũng hiếm hoi nhu hoà một chút.

“Cô mắc bệnh?”

Sarah vẫn nhắm tịt mắt, sụt sịt mũi, ưỡn khuát rằm rì.

“Này còn phải hỏi sao? Tôi rất khó chịu.”

Giọng nói mềm nhũn bất thường của Sarah như khẽ nện nhẹ một cái vào trái tim không còn đập của Edward. Vô thức, anh dùng bàn tay lạnh như băng của mình chạm vào khuôn mặt đang đỏ bừng của cô. Nhiệt độ truyền đến dưới lòng bàn tay nóng đến dọa người. Edward cau mày, bệnh tình của cô xem ra không hề nhẹ. Lúc này, khuôn mặt nhỏ nhắn dưới bàn tay to lớn của Edward chợt động đậy. Cử động bất ngờ này của Sarah khiến Edward giật mình. Anh chợt ý thức được nhiệt độ của bản thân và người con gái này chênh lệch không chỉ là một khoảng cách bình thường. Thân nhiệt của anh luôn lạnh lẽo giống như một tảng băng vì bản chất anh chỉ là một con quái vật bất tử, giống như một xác chết biết đi. Còn cô là một con người có thân nhiệt ấm áp. Khi bệnh, nhiệt độ này còn có thể tăng cao. Chênh lệch nhiệt độ lúc này, bất kỳ một người bình thường nào cũng đều dễ dàng nhận ra sự quái dị trong đó. Nhận ra sự vô ý của mình, Edward định rút tay lại nhưng thật không ngờ, trong lúc anh thất thần, hai bàn tay mảnh khảnh của cô đã ôm chặt lấy bàn tay to lớn của anh. Khuôn mặt nhỏ nhắn cọ cọ trong lòng bàn tay to lớn. Miệng khẽ nhếch, thò ra một tiếng thoải mái, thỉnh thoảng còn lẩm bầm.

“Thật đã. Tuy hơi lạnh nhưng thật đã...”

Hành động làm nũng giống như một con mèo con này khiến Edward cảm thấy dở khóc dở cười. Đồng thời, trong lòng cũng cảm thấy thò ra nhẹ nhõm, may mắn là sinh vật đơn bào không được thông minh cho lắm, may mắn chỉ là ngủ mê. Thật may mắn! Anh cũng không muốn chỉ vì một chút xiêu chuyển nhỏ này mà phải xa lánh cô. Khoảng thời gian trôi qua khiến việc ở bên Sarah từng ngày giống như một thói quen của anh. Thói quen tự nhiên hình thành, khó mà dứt bỏ. Thói quen giống như con người phải hít thở, phải uống nước hay ăn thực phẩm vậy.

Edward khẽ thở dài rồi lấy ra điện thoại gọi cho Carlisle. Bệnh cảm tuy chỉ là một loại bệnh thông thường nhưng cũng không thể để kéo dài mãi được. Nếu không may phát triển thành viêm phổi thì thật không hay ho chút nào.

Chưa đầy một phút sau, Carlisle xuất hiện trong phòng với thùng thuốc y tế gọn nhẹ đeo trên vai. Ông không phải đi qua cửa chính với hệ thống bảo an phiền phức mà thông qua cửa sổ chắn đất trong phòng ngủ đã được Edward mở sẵn từ trước. Trên gương mặt lịch lãm của ông vẫn còn vương một nụ cười thâm sâu khó dò. Trong mắt còn ánh lên một chút cảm xúc khó hiểu. Quan hệ tốt đẹp giữa Edward và cô gái Sarah được Esme rất yêu quý này, thông qua bốn người kia Carlisle cũng biết được chút ít. Mặc dù khi mới nghe kể, ông cũng cảm thấy thật kinh ngạc nhưng hiển nhiên, sự kinh ngạc lúc ấy không thể bằng hiện tại. Sống chung gần một thế kỷ đủ để Carlisle hiểu rất rõ tính cách của Edward. Trong nhà Cullen, nếu xét một mặt nào đó, Edward có thể được mệnh danh là kẻ bài xích tiếp xúc với con người nhất. Vậy mà lúc này, Carlisle có thể dễ dàng nhận thấy sự quan tâm nhân nhậ của Edward dành cho cô gái nằm trên giường. Quan hệ hai người này, tốt hơn hẳn những gì ông có thể nghĩ tới. Điều này, đối với Carlisle là một dấu hiệu đáng mừng. Ánh mắt ông nhìn hai người lại thâm sâu thêm một tầng.

Những suy nghĩ trong đầu Carlisle không tác động nhiều lắm với Edward. Anh cố tình bỏ qua suy nghĩ của ông. Trong khoảng thời gian này, khả năng khống chế năng lực của Edward lặng im tiến bộ không ít. Thành quả gần nhất của sự cố gắng chính là anh có thể bỏ qua suy nghĩ của những kẻ khác trong một hạn chế nhất định. Điều này khiến kẻ nhiều thế kỷ gần như phát điên với những luồng ý nghĩ xa lạ lộn xộn luôn bay nhảy xung quanh như Edward có cảm giác bất được báu vật. Những lúc cần im lặng, Edward có thể tạo cho bản thân mình một không gian riêng tư tuyệt đối. Giống như lúc này, Edward ngồi bên cạnh Sarah, nhìn cô say ngủ và chìm vào thế giới yên tĩnh của riêng mình. Anh biết, có thể phát triển năng lực đến mức này, ý nghĩa của cô gái trước mắt đối với anh không hề nhỏ. Có lẽ, có thể có một ngày, thế giới nhỏ bé của anh chỉ nguyện ý phóng túng suy tưởng của cô tự do xâm nhập. Điều này, làm sao ai có thể đoán trước được?

Trong căn phòng ngủ rộng lớn chỉ còn Edward ngồi im như một pho tượng và Sarah đang say ngủ. Carlisle đã rời đi từ lâu. Không khí im lặng lại không hề ngột ngạt mà dần dần, có một thứ gì đó dịu ngọt ấm áp vô hình tan vào không gian.

Đột bệnh bất chợt ấy, Edward ở bên Sarah cho đến khi cô hoàn toàn khỏe mạnh.

Và cũng chính sự kiện này giúp cho quan hệ giữa Edward và Sarah lại tiến thêm một bước không nhỏ. Những ngăn cách giữa hai người, trong im lặng, bất chợt đã biến mất. Thế nhưng, tất nhiên, những diễn tiến thầm lặng này, hai đương sự hoàn toàn không cảm nhận được gì.

Con đường phía trước, còn rất dài.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Nhật thực

Thời gian trôi qua thật nhanh. Chẳng mấy chốc Sarah Stuart đã sống tại Forks hơn một năm. Đối với mọi người trong thị trấn, nhất là những thanh niên theo học trung học Forks thì cái tên Sarah này đã chẳng còn xa lạ. Quan hệ giữa Sarah và Edward qua một năm này, ngoài ý muốn của mọi người, vẫn chẳng có bước tiến triển gì thêm. Cách bọn họ ở cạnh nhau vẫn đậm nhạt và bình lặng như nước. Tuy vậy, sự bình thản này cũng thành công khiến không ít cặp đôi trong trường thâm hãm mộ. Không khí đặc trưng tồn tại giữa hai người quá thực rất ấm áp.

Năm học mới trôi qua cũng đã hơn nửa chặng đường. Mỗi ngày đều giống như mọi ngày, giống như một quy luật lặp đi lặp lại nhưng không làm người ta có cảm giác nhàm chán. Đối với những kẻ sống đủ lâu, như gia đình Cullen, hay kẻ đã sống qua hai kiếp người, như Sarah Stuart, sự bình yên này là một món quà tuyệt vời của tạo hoá. Thế nhưng, họ không biết, khoảng thời gian như thế này sẽ không thể kéo dài thêm được nữa.

Ngày hôm nay là một ngày đặc biệt.

Bầu trời Forks trong xanh. Có thể nhìn thấy mặt trời vĩ đại treo lơ lửng giữa tầng không gian rộng lớn. Nhưng kì lạ là, dù mặt trời rất sáng nhưng Forks chân chính lại không có một tia nắng nào. Tất cả đều bị bao phủ dưới một lớp sương mờ. Thời tiết như thế này có thể xem là một kiểu thời tiết quý dị trong năm chục năm trở lại đây.

Thế nhưng điều này cũng không thể làm giảm bớt sự hưng phấn của người dân thị trấn Forks. Họ đều đang tập trung tại những nơi rộng lớn quang đãng để chờ đợi chiêm ngưỡng một kì quan của tạo hoá. Những ngày gần đây, sự kiện mà báo đài đưa tin rất sôi nổi trên toàn lãnh thổ nước Mỹ chính là nhật thực toàn phần, một hiện tượng thiên nhiên vô cùng hiếm gặp. Và Forks, như nhận được món quà may mắn bất ngờ, là một trong những địa điểm có thể quan sát nhật thực bằng mắt thường. Điều này cũng là nguyên nhân khiến chỉ trong vòng vài tuần, tất cả các nhà nghỉ trong thị trấn và khu vực Port Angeles đều chật kín người. Tất cả đều hồi hộp chờ đợi sự kiện trăm năm có một này diễn ra vào đúng mười hai giờ trưa, giờ địa phương.

Trung học Forks, một nơi tập trung thanh niên trong thị trấn cũng không nằm ngoài không khí sôi nổi háo hức đó. Hầu như tất cả các học sinh đều tụ tập tại sân lớn, nơi bình thường vẫn được trưng dụng làm địa điểm nghỉ trưa và phơi nắng. Ai nấy đều tùm nập ba thành những nhóm quen thuộc với mình. Tiếng thảo luận rôm rả khiến bầu không khí càng nóng lên ở khắp mọi nơi. Nhiệt tình của thanh niên đều sôi trào. Nếu nói đây là sự kiện lớn nhất trong vòng chục năm qua của thị trấn Forks cũng không có gì quá đáng.

Lần sự kiện thú vị này, Sarah không ngồi cùng với nhóm Jessica và Eric mà đứng chung với Edward và các Cullen trong một đoạn hành lang khuất sáng nhưng lại có tầm quan sát tuyệt hảo. Việc này cũng không phải vì quan hệ của Sarah và Edward thân mật hơn Jessica. Cái vị trí đứng hiện tại chỉ do một nguyên nhân duy nhất, cô và Edward vừa được thầy cho ra ngoài từ lớp học. Hiển nhiên, thầy giáo cũng không muốn bỏ lỡ cơ hội quan sát tận mắt nhật thực toàn phần lúc này. Còn vị trí của bọn Jessica thì lại cách quá xa. Sarah và Edward là một trong những người ra chậm nhất. Nhìn biển học sinh chật chội trước mặt, Sarah lập tức không hề nghĩ đến ý tưởng đi tìm bọn Jessica mà thành thành thật thật theo sau Edward. Dù sao tên mặt lạnh này cũng là một tâm khiên cỡ bự. Trong những thời khắc quan trọng như thế này, chiếm chỗ là ưu tiên hàng đầu, không có gì có thể vượt qua được cả.

Nhìn thấu suy nghĩ lười biếng của sinh vật đơn bào, Edward cũng không hề lấy làm phiền. Anh đã quá quen thuộc với tính tình ngại phiền phức đã ngấm tới tận xương của cô nàng này. Trái lại, khoé miệng nghiêm khắc của anh cũng không tự chủ mà hơi cong lên thành một nụ cười nhàn nhạt. Anh khá hưởng thụ sự yên lặng vô thức của cô gái theo phía sau mình.

Khi hai người hội họp với bốn người còn lại của nhà Cullen, Sarah cũng không cảm thấy một chút ngưng ngừng như lần đầu tiên gặp mặt một năm kia. Cừu chỉ của cô đều tự nhiên và phóng khoáng. Đối với cô, các Cullen đều có tính tình khôn ngoan và đáng để kết giao. Alice thân thiết nhiệt tình, Jasper gương gao cứng nhắc, Emmett hào sảng tùy tiện, Rosalie lạnh lùng nghiêm khắc; cả bốn người ai cũng có điểm đặc biệt của riêng mình. Mặc dù không phải là kẻ đại gian đại ác, trong cảm nhận của Sarah, nhưng tính xấu thì cũng không thiếu. Điều này khiến Sarah cảm thấy thoải mái hơn khi giao tiếp với họ. Dù sao cũng chẳng ai muốn đi làm bạn với một đồng thân linh hoàn mỹ không tỳ vết. Không biết người khác như thế nào chứ Sarah cô sợ nhất là điều đó.

Một năm thời gian cũng không phải là một khoảng thời gian dài nhưng cũng khiến cảm tình của các Cullen đối với Sarah đều có những bước thay đổi nhất định. Không cần kể đến Esme và Alice vốn đã có tình cảm thân thiết với Sarah ngay từ ban đầu, đến lúc này, ngay cả băng son nữ Rosalie cũng đã chấp nhận khi Sarah gọi mình là Rose chứ không còn trừng mắt giận dữ như lúc trước. Mặc dù những lời mỉa mai và xia xói của cô nàng này thì vẫn chẳng hề tiêu biến theo thời gian. Thật không hề dễ dàng. Sarah khi nhìn thấy Rose đứng bên cạnh Emmett lại bất đắc dĩ cảm thán. Bông hồng gai, thật không dễ chọc.

Bất chợt, những tiếng xôn xao bên ngoài cũng tự động ngưng bật. Ai nấy đều không tự chủ nhìn và phía bầu trời. Biến cố này khiến Sarah quảng hết suy nghĩ lung tung của mình ra sau đầu, vội vàng nhìn về phía mặt trời đằng xa.

Nhật thực toàn phần chính thức bắt đầu.

Chỉ thấy quảng ánh sáng chói chang khó có thể quan sát bằng mắt thường, ẩn sau lớp sương mù đang chậm rãi bị xâm thực. Bóng tối như một con quái vật kiên nhẫn, từ từ thưởng thức bữa tiệc mỹ vị được dọn lên cho riêng nó.

Một phần tư bị xâm thực.

Một phần ba.

Một nửa.

Ánh sáng dần dần bị bóng đêm nuốt chửng khiến cho mọi người đều có ảo giác ấm áp bị rút hết chỉ còn một luồng khí lạnh đang dâng tràn ở mọi góc ngách. Sương mù lượn lờ ngày càng dày đặc.

Mặt trời trên không trung hoàn toàn bị nuốt chửng. Cả bầu trời rộng lớn đều bị bao phủ bởi một tấm màn màu xám trắng dày đặc giống như vô cùng vô tận. Nổi bật trên đó là một bóng tròn đen kịt lơ lửng giữa không gian. Nó giống như một lỗ đen sâu hun hút không thoát ra một chút tia sáng nào. Bao bọc xung quanh là một vòng tròn màu đỏ thẫm cực kỳ yêu dị. Vòng tròn đỏ mỏng manh đó lại tạo cảm giác giống như khiến cho toàn bộ không gian nó đều nhuộm một tầng màu đỏ, giống như máu tươi, hoa lệ mà bạo ngược.

Tất cả những người bình thường đang quan sát tại thị trấn Forks đều không tự chủ toát ra một tầng mồ hôi lạnh. Khung cảnh trước quá quý dị, đến mức không thể miêu tả thành lời. Không khí như bị nén ép lại một cách kinh khủng bởi một thế lực vô hình khiến mọi người đều cảm thấy bị đè nặng một cách khó thở.

Ở hai nơi cách đó không xa, có hai luồng ánh mắt thâm sâu nhìn lên mặt trời vĩ đại đã bị che khuất hoàn toàn.

Một người là Carlisle. Ông đang đứng ở bệnh viện thị trấn cùng mọi người quan sát nhậ thực. Thế nhưng, dù cho đã sống qua mấy trăm năm, Carlisle cũng không thể không rung mình trước khung cảnh tà mị trước mặt. Lần nhậ thực này không hề giống những lần nhậ thực bình thường khác. Nó giống như một điềm báo cho một điều gì không hề tốt đẹp trong tương lai.

Có cùng suy nghĩ với Carlisle là một người đàn ông trung niên đứng ở một địa điểm hoàn toàn cách xa. Đôi chân trần của ông ta đứng vững trên lớp đất đá gồ ghề của cửa vách núi dựng đứng. Trên thân thể ngăm đen khoác một bộ đồ giản dị nhưng lại trang trí bằng một số họa tiết quái dị. Không khó để đoán ra người đàn ông này thuộc một dân tộc thiểu số bản địa nào đó. Những nếp nhăn trên khoé mắt hẳn sâu khi ông khề híp mắt. Ánh nhìn nghiêm túc lại thâm sâu. Từ sâu trong tâm linh được truyền thừa tín ngưỡng khắc sâu qua tầng tầng lớp lớp những tổ tiên đi trước, ông nhận thấy được một sự thay đổi mờ mịt. Mà lần nhậ thực này chính là dấu hiệu cho sự khởi đầu. Mọi thứ đều không hề tốt đẹp như trước kia.

Mọi chuyện tương như dài lâu nhưng thật sự nhậ thực toàn phần với khung cảnh vòng tròn đồ yêu dị chỉ diễn ra trong chớp mắt.

Nhưng trong cái khoảnh khắc ấy, ngoài Carlisle và người đàn ông xa lạ kia, Sarah cũng có những rung động không bình thường. Trong óc cô giống như có một đoàn lính cảm nhanh như tia chớp lướt qua khiến cô không tài nào nắm bắt được. Giống như bản thân đã vô tình bỏ quên một sự việc gì đó vô cùng quan trọng. Nhưng cho dù có cố gắng như thế nào, Sarah cũng không thể nghĩ ra. Chỉ là trong tim của cô giống như vô tình bị gieo vào một hạt giống bất an và nó đang nảy mầm một cách thần tốc. Gốc rễ của nó càng lúc càng ăn sâu vào tim Sarah, vững vàng không thể lay chuyển. Sarah thông minh nhận ra, lần nhậ thực này không phải là một sự kiện bình thường. Nó là một điềm báo, có quan hệ trực tiếp tới bản thân mình. Thế nhưng, điều này càng làm cô lâm vào một khoảng sương mù. Linh cảm bắt chợt lại vô định như vậy. Thật sự rất vô lý và khó hiểu. Sarah đột nhiên lâm vào trầm mặc.

Edward đang đứng bên cạnh cũng để ý đến tình trạng bất thường của Sarah. Trong lòng anh cũng mơ hồ nổi lên cảm giác lo lắng khi đứng trước cảnh tượng nhậ thực quái dị kia. Những gì anh đọc được trong đầu cô đều rất hỗn loạn chứng tỏ tâm tình cô đang dao động bất ổn. Cho dù nguyên nhân là gì đi chăng nữa, nó cũng không hề tốt một chút nào. Nhất là, Edward quay đầu chăm chú nhìn Alice. Cả ba người còn lại, Jasper, Emmett và Rosalie đều hành động tương tự. Chỉ thấy lúc này, Alice như một con rối vô hồn không có một chút sinh khí. Đồng tử cô bất động nhìn về phía trước nhưng lại không có bất cứ tiêu cự nào. Cả người như bị cố định tại một tư thế. Trên mặt không chút biểu cảm. Năng lực của Alice thể mà lại bất chợt khởi động. Edward cũng càng chú tâm.

Ngoài dự liệu của anh, lần dự đoán này của Alice vô cùng kỳ lạ. Những hình ảnh anh đọc được trong đầu cô bé chỉ là một đoàn màu sắc hỗn loạn vụn vụn giống như bị một thứ gì đó làm nhiễu. Dự đoán đến bất ngờ và đi cũng trong chớp mắt. Alice nhanh chóng thoát khỏi dự cảm. Cô nghiêm túc nhìn mọi người, ánh mắt ngưng trọng.

“Hình ảnh quá khó hiểu.”

Điều này Edward cũng đồng tình gật đầu. Thật sự không thể giải mã.

Alice vẫn nặng nề nói tiếp.

“Thế nhưng, cho dù nó là cái gì. Em cảm giác, nó sẽ nhanh đến thôi.”

Lúc này, một giọng nói mềm nhẹ tiếp theo lời nói của Alice. Là Sarah.

“Không phải nhanh, mà là... Nó sắp đến rồi!”

Cả bốn người kinh ngạc quay lại nhìn Sarah. Tình trạng của cô cũng không tốt. Sắc mặt quái dị, thân hình nhỏ nhắn lung lay như sắp đổ. Edward cau mày lo lắng nhìn cô. Cánh tay mạnh mẽ nhanh chóng đỡ lấy thân hình mảnh mai, ôm vào lòng. Lần nhậ thực này có vẻ đã tác động khá mạnh đến mọi người. Ngay cả sinh vật đơn bào cũng bất ngờ trở nên quý dị như thế này. Edward trầm giọng nói.

“Mọi người về trước đi. Báo cho Carlisle, ông sẽ quyết định. Tôi đưa cô ấy về.”

Trong những lúc thế này, Rosalie mới thể hiện phong thái đàn chị của mình. Cô ngăn gọn gật đầu với Edward.

“Được. Nhớ trở về sớm.”

Edward cũng không nói nhiều, nhẹ gật đầu rồi xoay người đi. Cho dù anh không có được giác quan thứ sáu mạnh mẽ như Alice và Sarah nhưng trong lòng Edward cũng cảm thấy bất an, giống như có một thứ gì đó đã bắt đầu hoạt động mà họ không thể khống chế được.

Bánh xe định mệnh chậm chạp khởi động.

Những con người này sẽ bước đi vững chắc trên con đường của mình hay bị nghiền nát dưới sức nặng khổng lồ của nó?

Điều này, không một ai có thể dự đoán trước.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Học sinh chuyển trường

Những ngày gần đây, một cái tên bỗng dưng trở nên nổi tiếng trong thị trấn Forks nhỏ bé. Hầu như ai cũng gián tiếp hoặc trực tiếp nghe nhắc qua cái tên này.

Đối với Sarah mà nói, cư dân sắp đến Forks này quả thực vừa quen thuộc lại vừa xa lạ. Isabella Swan, cái tên này, Charlie đã kể với cô bao nhiêu lần không thể đếm hết. Thật là một con người nổi tiếng. Nghe nói, trước đây, mỗi mùa hè cô bé này đều đến sống chung với Charlie một khoảng thời gian ngắn đến không thể ngắn hơn được nữa, Sarah cho là vậy. Khoảng thời gian gần bỏ thiếu thốn đến nỗi, cho dù cô bé cố gắng giấu đi cảm xúc của mình, Charlie cũng không thể coi như không nhìn thấy sự chán ghét của Isabella đối với thị trấn nhỏ im lặng này. Một điều khiến Charlie khá buồn phiền. Ông cho rằng bản thân cũng như Forks, không thể trao đổi thân thiết với đứa con gái ruột thịt duy nhất được. Làm cha như vậy thật quá thất bại. Charlie thường im lặng thờ dài với người bạn vong niên bé nhỏ của mình về điều này. Những lúc như thế, Sarah chỉ có thể hơi chút cảm thấy an ủi ông, bọn trẻ bây giờ tâm tư phức tạp lắm, chúng ta không hiểu nổi. Đổi lại là một ánh mắt kì quái của Charlie, Sarah con cũng chỉ là một đứa trẻ mà thôi, đừng than thở như người già như thế. Rồi cả hai cùng bật cười. Cảm giác cuộc đời thoải mái giữa hai người có đôi chút quái dị.

Tin tức Isabella muốn đến sống chung với Charlie, Sarah là một trong những người biết đầu tiên. Tất nhiên, cô được nghe tin này trực tiếp từ Charlie. Ông có vẻ khá lo lắng và lúng túng khi nhận được tin này. Renée, mẹ cô bé tái hôn. Quan hệ giữa ba người cũng không tệ. Ít nhất trong cảm nhận của Charlie, quan hệ giữa Isabella với cha dượng còn tốt hơn quan hệ giữa cha con ruột thịt hai người. Thế nhưng, cô bé đột ngột quyết định đến sống cùng với ông tại Forks. Charlie triệt để bối rối. Dân cư của Forks lại hân hoan náo nức. Dù sao, cảnh sát trưởng của họ lẻ bóng một mình, tội nghiệp như vậy cũng đã thật lâu rồi.

Sarah bất đồng. Cô có hứng thú nhiều hơn với quyết định đột ngột của Isabella. Một cô gái đồng lứa với cô lại bỗng dưng chạy khỏi Phoenix náo nhiệt tràn ngập ánh nắng để đến sống tại nơi âm u và ẩm ướt này. Nguyên nhân gì có thể khiến một con người ra một quyết định hoàn toàn trái với ý nguyện của bản thân như vậy chứ?

“Con gái Charlie thực kỳ lạ.”

Đây là câu nói Edward phải nghe nhiều nhất trong mấy ngày này. Cái tên Isabella Swan lúc này lọt vào tai anh lại trở thành một thứ ma ám phiền nhiễu. Chỉ là một đứa con gái xa lạ mà thôi, mọi người có cần phản ứng thái quá như vậy không?

“Cô ta có kỳ lạ đến đâu cũng không kì lạ bằng cô.” Edward cau mày lăm bằm, biểu tình khuôn mặt đi kèm cũng không được đẹp đẽ cho lắm.

Sarah vẫn cao hứng bỏ ngoài tai sự hăm dọa của Edward. Tâm trạng của cô cũng trở nên hưng phấn lạ thường. Giống như, sâu thẳm tại một nơi nào đó, có một thứ gì bí ẩn vẫn luôn chờ đợi một sự chuyển biến như vậy. Có điều, Sarah vẫn một mực không nhận thức được tình trạng bất thường của bản thân.

“Cư dân mới của Forks nha. Chuyển trường thời điểm này, thực quá sức kì lạ đi. Edward, anh nghe thấy không? Là học sinh chuyển trường đấy. Bao lâu rồi trường chúng ta mới có học sinh chuyển trường cơ chứ! Thật quý hiếm hết sức.”

“Một năm.”

Giọng điệu khô khốc của Edward như tạt một chậu nước lạnh vào tâm tình hưng phấn của Sarah. Cô nghi hoặc ngược đầu nhìn chàng trai cao lêu lêu vẫn đi bên cạnh mình này giờ, phản ứng chậm chạp hỏi lại. Rõ ràng cô nàng này vẫn chưa hiểu được Edward đang nói cái gì.

Nhìn khuôn mặt ngốc nghếch của cô nàng, tâm trạng của Edward bỗng chốc khá hơn rất nhiều. Anh cũng không nổi nóng mà kiên nhẫn giải thích.

“Cô hỏi, bao lâu rồi trường chúng ta không có học sinh chuyển trường. Tôi trả lời là một năm.”

“Đừng đứng...” Nghe hiểu được, Sarah gật đầu như gà vùi, cao hứng tiếp tục bước đi. Căn bản là không cần nhìn đường, cứ vung chân bước, suýt thì trượt chân vào một khe rãnh nếu không có cánh tay mạnh mẽ của Edward nhanh nhẹn kéo lại. Cô vẫn không quá để ý, loại chuyện này giữa hai người xảy ra thường xuyên như cơm bữa, không cần quá lo lắng. Sarah vẫn vui vẻ chìm đắm trong thế giới của riêng mình, thao thao bất tuyệt. “Những một năm a! Bao nhiêu thời gian dài lâu cơ chứ. Edward, anh nói phải không? Chúng ta phải thể hiện nhiệt tình của Forks, chào đón cô bé với vòng tay nồng ấm nhất.”

Một tay vẫn giữ nguyên nắm chặt cánh tay Sarah, phòng ngừa cô nàng này lại xốn xác bước hụt chân, Edward cam chịu cảm ngại. Nói chuyện với sinh vật đơn bào biến dị, anh căn bản theo không kịp cũng không thể lý giải suy nghĩ trong đầu người này. Nhất là, chơi chung nhóm với Jessica, cô nàng đầu rỗng lăm chuyện kia, càng lâu; sinh vật đơn bào tựa hồ bị lây nhiễm càng nặng. Edward thực không có biện pháp. Isabella này cũng không biết là người thế nào, ngay cả kẻ vô tâm vô tính như sinh vật đơn bào cũng phá lệ để tâm như vậy.

Quả thực, khiến người ta,...chán ghét!

Edward khó chịu nghĩ trong lòng. Có vẻ như, ấn tượng đầu tiên của khối băng thần bí này với cô gái sắp chuyển trường không được tốt cho lắm. Không những vậy, ác cảm vô danh còn bị trộn lẫn với một phần không nhỏ định ý không hiểu xuất phát từ đâu.

Bước khởi đầu của hai con người có nhiều quan hệ rắc rối phức tạp với nhau trong tương lai, đột nhiên vì một nguyên nhân không rõ, vô hình chung bị đặt ở một xuất phát điểm cực kỳ thấp.

Vận mệnh, tại một nơi vô hình nào đó, vô tình lệch khỏi quỹ đạo đã định sẵn một góc vô cùng vô cùng nhỏ. Một miếng ghép, dường như đã bị đặt sai

chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Nhận thức

Sau đợt bệnh lần trước, Edward vẫn một mực đưa Sarah đến trường. Không hỏi nguyên nhân cũng không hề nghi hoặc, Sarah vô cùng sáng khoái hưởng thụ đặc quyền được người khác đưa đón. Dù sao tự nhiên có một tài xế xin chủ động chạy đến làm việc không công cho mình, ai cũng không nỡ chối từ. Được tiện nghi, không chiếm mồi là đại ngộ. Đây là luận điệu của kẻ lười biếng và không có tinh thần cảnh giác Sarah Stuart.

Vì vậy, mọi học sinh trung học Forks cũng không có người ngạc nhiên khi thấy Sarah lẻ mề bước ra từ chiếc Volvo màu bạc sang trọng trong khi Edward vô cùng kiên nhẫn đứng mở cửa bên cạnh. Những hành động ăn ý này được lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần trong một năm qua này. Thế nhưng, hôm nay là một ngày đặc biệt.

Khi vừa bước xuống bãi đỗ xe, Sarah đã trông thấy một chiếc xe tải màu đỏ cũ kỹ vừa đỗ lại ở đằng xa. Cô nhận ra chiếc xe này, Charlie mấy hôm trước còn khoe với cô. Nghe nói ông được một ông bạn thân ở La Push nhượng cho, dùng làm một món quà chào đón cô con gái mới chuyển về sống. Nói như vậy, chủ nhân chiếc xe hiện giờ chắc hẳn là “Isabella Swan trong truyền thuyết”. Sarah háo hức nhìn chăm chăm vào cửa xe mong thấy được nhân vật nổi tiếng này của thị trấn. Nhưng, khi vừa nhìn thấy bóng dáng cô gái bước ra khỏi chiếc xe, Sarah đột nhiên bất động như bị đóng đinh tại chỗ. Lúc này, tiềm thức giống như đột nhiên bị một lực lượng vô danh hùng hăng đẩy mở khiến cho điều bị Sarah vô tình bỏ lỡ lúc trước cũng rõ ràng trôi lên mặt nước.

Cô gái xinh đẹp nhưng không quá nổi bật. Làn da trắng, hơi tái nhưng vẫn tràn đầy sức sống của một con người bình thường, không mang vẻ đẹp bệnh hoạn giống như người nhà Cullen. Thế nhưng, màu trắng này cũng dễ dàng khiến một số không nhỏ nữ sinh hâm mộ không thôi. Mái tóc màu nâu gọn sóng buông xoã dịu dàng ôm lấy bờ vai gầy. Khuôn mặt cân đối, hình dáng ngũ quan cũng rõ ràng nổi bật lại có một chút nhút nhát của tiểu nữ sinh. Là một cô gái trên mức trung bình, không quá tầm thường cũng không quá nổi bật. Đối với nam sinh trung học tại một nơi hẻo lánh như Forks, loại hình này cũng đã đủ sức thu hút.

Thế nhưng, một cô gái với dung nhan như vậy rõ ràng không thể tác động lớn đến như vậy tới Sarah. Điều khiến cô chấn động là khi xâu chuỗi tất cả những sự vật xung quanh mình với cô gái này. Quả thực, Sarah phải thừa nhận, tính luôn cả kiếp trước, đã trải qua thời gian quá lâu để khiến cô nhớ ra việc này, nếu như hôm nay không phải đột nhiên bị hình ảnh trực quan sinh động trước mắt mạnh mẽ nhắc lại, có lẽ tất cả cũng sẽ trôi luôn vào lãng quên.

Isabella Swan. Bella.

Forks.

Cullens.

Edward Cullen.

Suy nghĩ của Sarah triệt để trở thành trống rỗng. Trong đầu chỉ còn hai chữ đỏ tươi trong suốt lẳng lẳng hiện diện, trôi nổi trong một phòng nền huyền bí chỉ có hai loại chất lỏng đỏ và đen chảy tràn ra xung quanh, Chạng vạng.

Như thế nào lại là nó a? Nếu trí nhớ của cô không phải khá nhạy cảm với những thứ liên quan đến câu chữ, có lẽ, đến lúc tròn thọ trăm tuổi, cô cũng không thể nhớ ra thứ xưa cũ này. Bỗng, Sarah nhớ ra, bên cạnh mình đang hiện diện một tồn tại không nên có, Edward Cullen. Cô lén lút đưa mắt nhìn qua Edward đang đứng bên cạnh lại phát hiện anh ta vẫn đang chăm chú nhìn cô. Ánh mắt tràn ngập sự nghi hoặc. Anh ta hẳn đã nghe thoáng qua những từ ngữ vụn vặt, vô nghĩa đột nhiên xuất hiện trong suy nghĩ của cô. Sarah bắt buộc bản thân không thể suy nghĩ thêm chuyện gì nữa. Mà thật sự, hiện tại cô cũng chẳng còn sức lực để suy nghĩ bất cứ cái gì. Những thứ rối loạn lộn xộn này, cô cần sắp xếp lại chúng trước đã. Nếu không, đầu cô sẽ nổ tung với mớ rắc rối loạn cào cào này. Sarah nghiêm túc nhìn Edward nói.

“Tôi muốn trốn học.”

Edward nhướng mày, tựa hồ cũng không quá ngạc nhiên. Anh cũng đã sớm phát hiện trạng thái khác thường của cô.

“Tôi đi cùng cô.”

Không giống như mọi lần, lúc này, Sarah ngay lập tức phủ quyết.

“Không cần, tôi muốn ở một mình. Có một số việc cần yên tĩnh tự hỏi mới có thể hiểu được.”

Edward hơi chần chừ, rõ ràng không muốn để Sarah lại một mình. Thế nhưng, nhìn thấy kiên trì trong biểu cảm của cô, anh cũng đành miễn cưỡng đáp ứng. Có lẽ để cô một mình sẽ tốt hơn. Edward không phải là một người dong dài. Khi đã quyết định liên lưu loát thực hiện. Anh gật đầu với cô tỏ vẻ đồng ý.

“Được rồi. Có chuyện gì thì gọi tôi.”

Khuôn mặt Sarah hơi tái nhợt nhưng khi nghe lời quan tâm này của Edward cũng dịu đi một chút, nhợt nhạt cười.

“Tôi sẽ.”

Nói xong Sarah dứt khoát tiến về khu C, cô cần một không gian riêng tư để hiểu được chuyện quái quỷ gì xảy ra với bản thân mình. Ngồi tựa lưng vào gốc cây quen thuộc trong khu vườn bí mật của hai người, Sarah lẳng lặng nhớ lại một chút sự kiện đã bị trí nhớ bỏ quên đã lâu.

Chạng vạng, một series truyện kì bí khá nổi tiếng trong thập kỉ đầu tiên của thế kỉ XXI. Trong một thời gian dài, nó là một trong những cuốn sách bán chạy nhất trên toàn thế giới. Lúc ấy, do tò mò, Thẩm Nghi Tĩnh cũng đã từng đọc qua bộ truyện này. Thế nhưng ấn tượng cũng không quá sâu đậm. Dù sao, thể loại huyền huyền phương Tây này vẫn không thuộc khẩu vị quen thuộc của cô, có thể xem lướt qua nhưng ấn tượng cũng không quá sâu đậm. Hơn thế, trải qua gần hai mươi năm, một chút ấn tượng đó cũng đã phai mờ đi khá nhiều. Đó cũng chính là nguyên nhân Sarah Stuart một năm qua vẫn không phát hiện ra tình huống đặc thù của thế giới này mặc dù nhân vật nam chính thời thời khắc khắc đều ở bên cạnh mình.

Còn việc đột nhiên nhớ ra, Sarah quy công lao ắt hẳn thuộc về series phim điện ảnh ăn theo bộ tiểu thuyết này. Phải nói là ấn tượng trực quan thì hẳn nhiên vẫn sinh động và dễ dàng ghi nhớ hơn sự suy diễn của bản thân sức tưởng tượng nhiều. Nhờ nó, những tình tiết chính sắp xảy ra, Sarah cũng còn nhớ được đại khái, không đến nỗi mù mờ. Ít nhất, những yếu tố cốt lõi hẳn là không quên đi.

Thứ nhất, thế giới này tồn tại những sinh vật huyền bí mà kiếp trước, dù có nghe thật nhiều câu chuyện hoang đường của người khác, Thẩm Nghi Tĩnh khi chết đi cũng không tin là chúng tồn tại như ma cà rồng hay người sói chẳng hạn. Thực ra đến bây giờ, sinh hoạt bên cạnh một nhóm (có thể là) ma cà rồng, Sarah vẫn nghĩ chúng là những thứ vớ vẩn không thực tế.

Thứ hai, nhà Cullen đều thuộc những sinh vật hi hữu đó, một nhóm ma cà rồng ăn chay. Tất nhiên, ăn chay của ma cà rồng giới hạn chính là không uống máu người mà thôi. Họ cũng không thể thay đổi thực phẩm chính của mình là máu tươi bằng bất cứ thứ gì khác. Hành động sống nhờ vào máu này cũng không khiến Sarah quá phản cảm, dù sao ai cũng cần dựa vào việc ăn uống để sống, sinh vật huyền bí cũng không ngoại lệ. Thật may là họ không sống dựa vào việc ăn xác chết hoặc giả có thói quen ăn uống man rợ giống như mấy thứ như xác sống hay cương thi. Cách dinh dưỡng đó mới thực khiến người nghe rùng mình. Sarah tự cảm thấy may mắn khi bản thân không xuyên thủng một không gian sinh hoá nào khác như The walking dead hay Silent hill... Đó mới thật sự là một sự kiện đáng sợ. Ma cà rồng và người sói thôi, vẫn chưa đủ tầm đi ra hù người, Sarah tự cổ vũ bản thân một cách gượng gạo.

Thứ ba, tên con trai mặt lạnh thần bí bên cạnh bản thân, Edward Cullen không những là ma cà rồng mà còn có năng lực đặc thù. Hẳn có thể đọc được suy nghĩ của tất cả mọi người, tất nhiên là trừ nữ chính Isabella Swan có năng lực cách âm thần kì là trang bị phụ trợ cao cấp. Bản thân chỉ là một kẻ bình thường, tất cả suy nghĩ trong đầu đều có thể bị hắn nắm trong lòng bàn tay. Năng lực này, đủ độ biến thái. Nghe thấy nhiều suy nghĩ của người khác thời gian lâu như vậy, tên này còn không phát điên, tố chất tinh thần cũng thật cứng rắn. Vâng, tất nhiên, suy luận logic của Sarah như thường lệ vẫn cách trọng điểm cần chú ý một khoảng cách thần kỳ OTZ.

Thứ tư, sắp tới sẽ là một cuộc tình vừa lãng mạn vừa kinh dị của một lão quái ma cà rồng và một con người còn tặng kèm gia vị phụ gia là nhân tố NP, tình tay ba cầu huyết. Có ngọt ngào cũng có gian nan trắc trở. Ma cà rồng cùng người sói vốn quý hiếm lại xông ra đầy đường, tuy tiện lang thang tại Forks hay Los Angeles đều có thể lượm được một rổ. Thế giới cực độ không an toàn, người thường không dễ sống. Cái này mới là đau đầu nhất!

Cuối cùng, nơi này cũng không thể hoàn toàn được xem là thế giới của Chạng vạng, cùng lắm thì chỉ là một bản phục chế hoặc là một thế giới song song với nó mà thôi. (Được rồi! Sarah chán nản buông tay. Đã chấp nhận sự tồn tại của sinh vật huyền bí thì thuyết thế giới đa trọng cũng chỉ là vật phẩm tặng kèm mà thôi, rất dễ tiếp thu và vận dụng.) Bởi cô chắc chắn, trong thế giới Chạng vạng, tại Forks, không hề có nhân vật nào mang tên Sarah Catherine Stuart. Nói cách khác, Sarah Stuart tồn tại chứng minh thế giới này cũng đã không còn là nguyên bản Chạng vạng kiếp trước. Như vậy thì có gì đáng lo lắng? Dù sao, phương hướng chính phát triển của thế giới cũng không vì một Sarah nho nhỏ mà cải biến. Đại nhân vật đánh nhau, người qua đường, yên phận một chút thì tốt rồi. Cứ xem là một hồi xem phim nhập vai vậy. Phương tiện giải trí công nghệ cao, Thẩm Nghi Tĩnh kiếp trước trong mơ cũng không có nằm mơ đến.

Lật qua lật lại một chút, Sarah xem như đã sắp xếp xong tư tưởng của mình. Kết luận đưa ra cũng cực kì quái dị, cứ sống như bình thường là được rồi. Cũng không biết tư duy logic kiểu gì có thể cho ra một kết quả cường đại như vậy. Thế nhưng, cho dù thế nào, tâm trạng của Sarah nhờ nó cũng thả lỏng rất nhiều. Không thể không nói, tinh thần AQ ảnh hưởng quả thực mạnh mẽ.

Cứ như vậy đi! Khi trở về nhà ăn, tư duy của Sarah đã trở nên vô cùng sáng sủa. Đến lúc xem qua một cái nữ chính vĩ đại rồi. Nhân vật nổi tiếng nha, bình thường khó gặp.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Isabella Swan

Cô bạn này là một người khá im lặng và nhút nhát. Đây là nhận xét duy nhất của Jessica dành cho cô bạn Bella nổi tiếng sau hai tiết học cố gắng trao đổi.

Thật sự là một chương ngại vật khó nhằn. Suốt hai tiết học, Jessica nhiệt tình giới thiệu với cô gái bên cạnh mình về Forks và trung học Forks nhưng chỉ đổi lại một số câu trả lời xã giao có lẽ. Cảm giác của Jessica vô cùng không tốt, giống như toàn bộ sự nhiệt tình hiếu khách của mình đều bị cơn mưa nhỏ nhỏ ngoài trời kia tơi cho ướt nhẹp, không dậy nổi hứng thú. Jessica âm thầm thở dài trong lòng. Có lẽ, nếu cô bạn này quá mức ngại ngùng, bản thân nên tăng thêm phần chủ động chẳng? Jessica lại bị vấp vào một đề tài khó khăn khác. Và trước khi tìm ra được cách giải quyết, “cái máy hát” của cô vẫn chạy hết công suất để tiêu hao đi thời gian nhằm chán và không khí cứng ngắc giữa hai người. Điều này vô tình dồn cả Jessica và Bella vào một tình trạng song phương đều bị dày vò. Tiến không được, lùi cũng không xong, lần đầu tiên Jessica cảm thấy kết bạn là một sự việc phức tạp vượt quá khả năng của bản thân mình. Cho đến khi đến nhà ăn, tình trạng kinh khủng này mới chấm dứt.

Gia nhập với đám bạn quen thuộc đồng nghĩa với việc có thêm sự trợ giúp và không phải một mình “làm khó” cô bạn nhút nhát này nữa, Jessica vì vậy mà thở phào nhẹ nhõm. Người còn lại, Bella cũng lén lút thở phào. Mặc dù phải chống đỡ với nhiều người hơn nhưng ít nhất, tầm ngắm của mọi người sẽ không quá tập trung vào mình đi, phải không? Bella không chắc chắn, cắn cắn môi cúi đầu tự hỏi.

Quả thật, tình hình giữa Bella và những người bạn mới được cải thiện lên trông thấy. Jessica gặp được Angela, một cô bạn tóc đen đeo một cặp kính to oành gần như che hết nửa khuôn mặt, thì lực chú ý dành cho Bella cũng không quá nhiều như lúc trước. Hai cô gái này cực kì hợp cạ với nhau. Sau khi giới thiệu Bella với mọi người thì hai cô nàng nhanh chóng xấp lại gần và bàn tán một đồng chuyện lật vạt của nữ sinh từ trên trời xuống đất, không thiếu chuyện gì. Nhóm nam sinh thì đối xử khá hữu hảo, nhất là bộ ba Mike, Eric và Tyler. Đối với Bella thì cử chỉ của họ có hơi nồng nhiệt một cách thái quá. Thế nhưng, nam sinh và nữ sinh cũng không có quá nhiều chuyện để nói với nhau. Nhất là khi hai bên cũng chỉ mới gặp mặt lần đầu, sau khi thấy Bella chỉ ậm ừ một hồi ứng phó vài câu hỏi, bọn họ cũng tự giác nhường cho cô bạn mới này một không gian yên lặng để thích nghi với môi trường mới, tự mình tự tập bàn tán về một trận bóng vô vị nào đó. Đến lúc này, Bella mới thực sự cảm thấy nhẹ nhõm. Cô lặng lẽ quan sát nhà ăn và rồi chính lúc này cô nhìn thấy bọn họ, những con người hoàn mỹ đến mức khiến người ta cảm thấy ngột thở khi đối diện.

Bella sững sốt, khẽ lay Jessica đang tám đến mức quên trời đất ở bên cạnh, nhẹ giọng hỏi.

“Bọn họ là ai vậy?”

Bị hỏi đột ngột, Jessica và Angela đều ngừng câu chuyện của mình lại và quay đầu nhìn theo ánh mắt của Bella. Khi thấy thân ảnh của từng thành viên nhà Cullen chậm rãi tiến vào, Jessica mới bật cười, hạ giọng giới thiệu.

“Là nhà Cullen.”

“Nhà Cullen?”

“Đúng vậy. Bọn họ là những người nổi nhất trong trường. Bạn thấy không?” Jessica nhướn mày, hơi hất hất đầu về phía mỹ nhân tóc vàng và anh chàng vạm vỡ đang nghiêng ngàng sóng vai cùng đi phía trước. “Cô gái tóc vàng có đáng người siêu cấp hấp dẫn kia là Rosalie Hale, còn anh chàng to con cơ bắp cuộn cuộn đi bên cạnh là Emmett Cullen.”

Angela vô cùng ấn ý tiếp lời Jessica tiếp tục giới thiệu, giọng điệu vẫn rộn rã trong đó chút ít ý cười. Cô nàng lén lút ra một cái âm hiệu tay kín đáo chỉ về cô gái tóc đen thấp bé xinh đẹp như tinh linh đi cùng anh chàng cao to tóc vàng hành động cứng ngắc như người gỗ tiếp sau Rosalie và Emmett.

“Cô gái tóc đen hơi thấp đó là Alice Cullen. Cô ta rất kì quái.”

Jessica hơi lườm Angela một cái, phì cười, chen ngang vào lời giới thiệu của Angela.

“Vậy mới xứng với anh chàng đi bên cạnh cô ta chứ. Cái anh chàng tóc vàng đẹp trai nhưng, rất tiếc, trông như bị bệnh down ấy là Jasper Hale. Anh ta với cô nàng nóng bỏng Rosalie, nghe nói, là chị em ruột đấy.”

Đoạn, cả hai người Jessica và Angela đồng loạt hạ thấp mắt làm ra vẻ không có chuyện gì. Thanh âm của Angela hạ xuống càng thấp, cùng một cường độ âm thanh với tiếng muỗi kêu. Bella phải chăm chú lắm mới nghe được lời nói tiếp theo của cô nàng.

“Còn anh chàng đi cuối cùng, cái anh chàng trông như tượng thần Hy Lạp đi động ấy là Edward Cullen. Rất đẹp trai đúng không? Với ngoại hình của anh ta, đi đóng phim chắc chắn sẽ nổi tiếng ngay lập tức. Nhưng rất tiếc, ngay cả báo trường anh ta còn không cho chụp ảnh đăng lên nữa chứ đừng nói...”

Jessica cau mày vỗ nhẹ vào vai Angela, tỏ vẻ không đồng tình.

“Đừng nói nhảm chứ. Bella, bạn đừng quan tâm cô nàng này. Bạn ấy viết báo nhiều quá nên nhiễm bệnh nghề nghiệp rồi. Thấy ai cũng đòi đăng báo. Năm người đó đều là con nuôi của bác sĩ Cullen. Họ chỉ mới chuyển đến đây từ một vùng nào đó ở Alaska vài năm trước. Bọn họ luôn chỉ đi chung với nhau mà thôi.”

Không đợi Jessica nói hết, Angela đã tiếp lời. Khi cô nàng nhìn thấy ánh mắt Bella từ đầu đến giờ vẫn kín đáo dõi theo thành viên nhà Cullen thì không kiềm được lòng lên tiếng nhắc nhở. Mặc dù ý tứ có đôi chút hàm nghĩa cảnh báo nhưng giọng điệu vẫn nhuốm vẻ hài hước vui đùa.

“Đừng nhìn nữa Bella. Họ theo cặp đấy.”

Bella vẫn không rút ánh nhìn về, nghi hoặc hỏi lại.

“Theo cặp?”

“Ừ.” Jessica khẽ gật đầu, cô nàng cũng đã nhận thấy, cô gái mới đến có vẻ cũng đã vô tình bị các Cullen hấp dẫn. Điều này không tốt với cô bé chút

nào. “Rosalie và Emmett, Alice và Jasper; bọn họ đều là một cặp cả. Họ còn sống chung với nhau.”

Angela cũng không chịt thua kém, chen vào một câu vui đùa vô thưởng vô phạt.

“Bác sĩ Cullen cứ như người làm mỗi ấy. Nhà Cullen chỉ toàn tiêu thụ nội bộ thôi.”

Tất nhiên, câu đùa thiếu muối này là một trong những chuyện cười nhạt nhẽo mà Angela tiếp thu hoàn toàn và đầy đủ từ thành viên mới nhất của hội báo chí, cô nàng hậu đậu hay trốn học kia. Jessica cũng không hề xa lạ với kiểu nói năng quái dị này, chỉ dùng mắt âm thầm lên án Angela, bạn nhểm cô nàng ấy quá nặng rồi! Tất cả mọi người, Angela và cả hội nam sinh, đã bị câu chuyện thu hút sự chú ý này giờ đều nhẹ cười. Angela tinh nghịch chớp chớp mắt, đáp trả, ai trong chúng ta không bị ảnh hưởng cơ chứ?

Lúc này, sự chú ý của cả nhóm thỉnh thoảng bị câu hỏi bất ngờ của Bella vẫn im lặng này giờ thu hút về phía cửa nhà ăn.

“VẬY, còn cô gái kia là ai? Cũng là một Cullen sao?”

Chỉ thấy, thân hình cao lớn của Edward không biết dừng lại từ lúc nào. Anh hơi nghiêng mình, lặng im đứng tại chỗ, ánh mắt sâu thẳm với quãng bóng mắt thâm đen dị thường, như dấu vết chói mắt của chứng mất ngủ thường xuyên, chưa bao giờ thay đổi chăm chú nhìn về phía cửa như đang đợi một người nào đó. Anh cũng không phải đợi chờ quá lâu, một thân ảnh có chút vụng về hấp tấp nhanh chóng xuất hiện trước tầm mắt mọi người. Cô gái tóc bạch kim xinh đẹp, nhỏ nhắn như một búp bê thiên sứ nhanh chóng chạy từ bên ngoài vào nhà ăn. Trên mái tóc tuyệt đẹp vẫn còn vương vài giọt nước mưa lấp lánh như những viên ngọc trong suốt. Bước chân hơi loạng chạng. Thật không bất ngờ gì khi cô va phải chân một chiếc ghế trống gần đó và ngã nhào cả người xuống. May mắn, Edward phản ứng nhanh nhạy, đỡ lấy trước khi cô gái khiến cho khuôn mặt xinh đẹp của mình thân mật tiếp xúc với sàn nhà. Cả hai người dường như đã rất quen thuộc với tình huống này, hành động vẫn rất lưu loát thoải mái. Ngay cả mọi người xung quanh cũng không một ai tỏ vẻ lo lắng, giống như họ đã chứng kiến cảnh này hàng trăm lần rồi vậy.

Cô gái được đỡ dậy nhanh nhẹn xốc cái balo nặng chịch sau vai mình lên. Khuôn mặt xinh đẹp rạng rỡ hơn bởi nụ cười thân thiết dành cho chàng trai tóc đồng đã kịp thời giúp đỡ mình. Nhưng rõ ràng, cô cũng không có ý định cảm ơn chàng trai. Hai người nói chuyện gì đó, cô gái vẫn rất vui vẻ nhưng chàng trai lại cau chặt đôi mày, cảm xúc âm trầm lạnh lùng khá đáng sợ. Cảnh tượng này nhập vào trong mắt Bella lại khiến cô không hiểu sao sinh ra một cảm giác khó chịu sâu trong trái tim. Cảm giác này khiến cho Bella, dù chưa từng nói chuyện với cô gái tóc bạch kim kia, đã bắt đầu chán ghét thân ảnh đó một cách khó hiểu.

Bỗng nhiên, giống như cảm thấy cái gì, cô gái đó nhìn thẳng qua phía Bella, hăng hái vẫy vẫy tay. Đôi mắt trong suốt khiến Bella càng cảm thấy ngọt ngào. Mặc dù rõ ràng hiểu biết cái vẫy tay thân thiện kia là dành cho nhóm bạn mới quen ngồi bên cạnh mà không phải nhắm vào bản thân mình, Bella vẫn không cảm thấy thoải mái hơn một chút nào.

Lúc này, Jessica cũng vui vẻ vẫy tay, ý muốn gọi cô gái tiến về phía này. Giọng điệu của cô nàng cũng trở nên vui vẻ hơn rất nhiều.

“Cô bé tóc bạch kim đó là Sarah Stuart. Bạn ấy mới chuyển đến đây một năm trước. Con người khá mơ hồ nhưng chơi rất được. Rồi bạn cũng sẽ thích bạn ấy.”

“Có lẽ...” Bella nhỏ giọng ậm ừ, cũng không thể hiện ra chút cảm xúc nào.

Nhóm nam sinh im lặng này giờ cũng không chịu mất đi nổi bật. Mike nói đùa một câu nhưng cũng khiến cho những nam sinh khác trong nhóm đều gật đầu đồng tình.

“Bạn ấy giống như thiên sứ của nam sinh trung học Forks vậy. Hơn phân nửa nam sinh trong trường đều muốn mời bạn ấy tham gia buổi prom cuối năm. Cạnh tranh rất khốc liệt nha!”

Ngay khi Mike vừa nói ra câu này. Xa phía bên kia, Edward giống như vô ý nhìn về phía bên này, ánh mắt băng lãnh khiến Bella vô thức rụt lui thân mình. Chỉ thấy cánh tay mạnh mẽ của anh hạ xuống ôm lấy eo của cô gái giống như thể hiện một loại chiếm hữu mang hàm ý cảnh cáo. Nhóm nam sinh cũng rất nhanh chóng phát hiện ra hành động thân mật này. Mặc dù đã biết trước quan hệ giữa hai người nhưng cũng không tránh khỏi âm ỉ u ám. Edward thật sự rất nổi bật.

Jessica không phải là kẻ đần độn, cô nàng nhanh chóng nhận ra sự bất thường trong cách cư xử của Bella khi nhìn thấy Edward và Sarah đứng chung. Cô sâu kín nói đùa với Bella, cũng không biết là muốn biểu thị hàm ý gì.

“Hai người họ là một cặp đấy. Edward là người duy nhất không áp dụng quy tắc tiêu thụ nội bộ của nhà Cullen.”

Edward và Sarah đứng cách khu vực bàn của nhóm Jessica không xa. Khi nghe thấy câu nói này của cô nàng tóc xù, anh mới hơi nhoeo miệng thành một nụ cười không rõ ràng, ánh mắt cũng nhu hoà hơn rất nhiều. Hào cảm của anh đối với Jessica đang từ vạch âm thấp tập bay lên vạch không độ, không nhiều nhưng cũng xem là một biến hoá to lớn. Ít ra, Jessica trong mắt anh chàng này đã không còn chỉ là một cái máy phát thanh ồn ào. Quả là một sự tiến bộ đáng ghi nhận.

Những biến hoá của mọi người này đều không lọt được vào tầm cảm nhận của Sarah. Cô nhanh chóng đưa cặp cho Edward, theo yêu cầu của anh, và đưa số hiệu phòng học tiếp theo của mình cho anh. Có một cái “cult” tình nguyện đem cặp giùm mình lên lớp học cũng không phải là điều gì to tát. Dù sao cũng là thuận đường. Tiết sau cô học lớp tiếng Pháp còn Edward học lớp sinh học, cách nhau cũng chỉ có một bức tường. Sau khi trao đổi một vài chuyện đơn giản, Sarah nhanh chóng tách khỏi Edward và tiến về phía nhóm Jessica. Anh chàng Edward này một mực không muốn tiếp xúc cùng Jessica, cô cũng đành bó tay không có biện pháp. Edward luôn than phiền Jessica quá nhiều chuyện và cô nàng đang lấy nhiệm vụ xấu này cho cô. Điều này Sarah cực lực phủ nhận nhưng hiệu quả không cao cho lắm. Biểu hiện tất yếu là Edward vẫn luôn trốn tránh khi cô đi cùng Jessica.

Lúc này cũng vậy, một mình Sarah vui vẻ chạy đến chào hỏi với nhóm bạn Jessica cùng nhân vật nổi tiếng, Isabella Swan, mà cô luôn muốn gặp.

“Buổi sáng tốt lành.”

Chương 23: Isabella Swan (tiếp theo)

Lúc này cũng vậy, một mình Sarah vui vẻ chạy đến chào hỏi với nhóm bạn Jessica cùng nhân vật nổi tiếng, Isabella Swan, mà cô luôn muốn gặp.

“Buổi sáng tốt lành.”

Jessica lười biếng duỗi eo, nháy nháy mắt.

“Sarah, bạn không thấy buổi sáng của bạn hơi bị trễ sao? Đã là buổi trưa rồi.”

Sarah cười hì hì không để ý ngồi xuống chỗ còn trống giữa Angela và Eric.

“Không trễ chút nào. Mình chỉ vừa mới ngủ dậy thôi.”

Eric ngồi bên cạnh cũng sáng khoái cười to, một tay chống cằm, ánh mắt tràn đầy ý cười nhìn Sarah.

“Cúp luôn một buổi sáng.”

“Bạn càng ngày càng lười.” Mike ăn ý tiếp lời.

Sarah cũng không phản bác, lơ đãng phui tay làm một điệu bộ vô tội.

“Kệ mình.” Đoạn, cô quay sang nhìn Bella đang rụt rè ngồi một bên. “Không giới thiệu bạn mới với mình sao?”

Jessica cười ha hả, ánh mắt híp lại thành một đường cong nho nhỏ, bàn tay vỗ nhẹ vai Bella.

“Mình biết bạn nhắm đến cô bạn này mà. Không xa lạ đúng không? Isabella Swan. Con gái chú Charlie. Bạn chắc đã nghe về cô ấy đến nhàm tai rồi.”

“A...” Sarah nhẹ kéo dài giọng, dáng vẻ lại càng trở nên tùy ý lười nhác. “Lần đầu mới gặp được chân thân. Isabella nhỉ? Mình là Sarah Stuart. Rất vui được làm quen với bạn.”

Sarah thân thiện chia tay về phía cô gái tóc nâu thoạt nhìn yếu ớt đó.

Bella nhanh chóng đưa tay phải, chạm nhẹ vào tay Sarah một cái rồi rút về. Cô quả thật không quen với kiểu chào hỏi lịch sự trang trọng thế này. Thanh âm khá khô khốc sửa lại lời Sarah.

“Là Bella. Gọi mình là Bella được rồi.”

Sarah cũng không để tâm lắm về cách xưng hô. Gọi là gì thì cô bé này cũng đâu thể biến thành người khác cơ chứ. Cô hứng thú khơi lại đề tài tán dóc vừa bị gián đoạn hồi nãy.

“Lúc này mọi người đang nói về chuyện gì vậy? Trông có vẻ náo nhiệt ghê.”

Angela thần bí cười cười.

“Giới thiệu cho Bella về nhà Cullen.”

“Chuyện Rosalie và Emmett, Alice và Jasper là một cặp ấy.” Eric tiếp lời.

“Và bọn họ sống chung với nhau.” Jessica thoải mái tổng kết mặc dù trong lòng cô nàng vẫn không quá thích ứng với việc này.

“A?” Sarah kinh ngạc hô lên một tiếng, nét mặt có vẻ cổ quái. “Bella có hứng thú với Emmett và Jasper, một trong hai người đó?”

Nghe vậy, Mike ngồi gần đó cũng cười phá lên. Anh chàng này vẫn còn e thiên hạ không loạn, chăm chọc thêm một câu.

“Có vẻ như cô bé mới đến của chúng ta không chống cự nổi sức hấp dẫn của nhà Cullen.”

Những người khác ngồi cùng bàn cũng cười phá lên, còn Bella vô cùng quần bách cúi đầu. Cô có thể cảm thấy da mặt mình nóng ran. Có lẽ ngoài cái màu sắc xanh xao thường trực, bây giờ nó đã chuyển thành màu đỏ rực như mông khi mất rồi. Cô cắn cắn môi, chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui vào. Ngay cả dũng khí phản bác lời nói đùa của cậu trai tên Mike kia cũng không khơi dậy nổi.

Trái ngược hẳn với mọi người, Sarah không hề cười bởi câu nói đùa của Mike. Cô nghiêm túc, chân thành nhìn thẳng vào Bella đang ngượng ngùng cúi đầu. Đối với cô, sự im lặng của Bella đồng nghĩa với sự đồng ý. Vì vậy, cô hơi lo lắng cảnh báo. Giọng nói vô cùng kiên định.

“Bọn họ là một cặp.” Ý nghĩa vô cùng rõ ràng, bạn hết hy vọng đi, bạn không có cơ hội đâu.

Giọng điệu chân thành của Sarah khiến cho mọi tiếng cười đều im bật. Ai nấy đều dùng một vẻ mặt quái dị nhìn cô như nhìn một sinh vật ngoài hành tinh. Ngay cả Bella đang cúi đầu cũng ngạc nhiên ngẩng lên nhìn về phía Sarah.

Không để ý đến phản ứng của mọi người. Sarah vẫn thật tình nhìn thẳng vào mắt Bella, tiếp tục nghiêm túc nói. Cùng một nội dung với câu nói đùa của Jessica nhưng sắc thái tình cảm hoàn toàn khác.

“Và bọn họ sống chung.” Ý nói, bạn đến muộn quá, không chen vào được.

Sắc mặt của thành viên nhóm Jessica đều chuyển từ quái dị sang bất đắc dĩ. Tất nhiên, trải qua một năm tiếp xúc, bọn họ vẫn còn lẫn lộn trong nhóm người không thể hiểu được đầu óc của con người trước mặt này vận hành như thế nào. Trong lòng bất kỳ người nào đều là mùi vị lẫn lộn, phức tạp vô cùng. Nhưng kinh hãi cho cảm xúc của họ vẫn chưa dừng lại. Chỉ thấy, Sarah lên lút thần bí chia chia tay về phía Edward đang quay lưng ngồi đằng xa. Anh chàng vẫn còn không biết bản thân đang được đẩy mạnh tiêu thụ, thoải mái nói gì đó với Alice ngồi bên cạnh.

“Chỉ có anh chàng cực kỳ điển trai kia. Bella, bạn thấy không? Gã tóc màu đồng, dáng người cao dong dỏng hơi gầy, nhìn giống khối băng vạn năm không tan ấy. Anh ta là kẻ duy nhất còn độc thân của nhà Cullen.” Ngầm chỉ, hàng có sẵn, muốn ngắm thì ngắm vào đó.

Lúc này, ngay cả Bella cũng không nhịn được được run rẩy. Cô gái này, thực sự đặc biệt. Lần đầu tiên trong đời Bella được nhìn thấy hình mẫu kinh điển của một cô nàng tóc vàng nâu rỗng, xinh đẹp nhưng ngu ngốc. Trước nay cô vẫn tưởng chỉ trên phim ảnh sử dụng hiệu ứng phóng đại mới có loại hình cực phẩm này, thì ra ngoài đời thực cũng không thiếu, chỉ là bản thân chưa may mắn gặp phải mà thôi. Ngày đầu đi học này quả nhiên được mở rộng tầm mắt. Thế nhưng, xem thường thì xem thường cũng không thể phủ nhận chính nhờ câu nói ngu ngốc của cô gái tên Sarah này mà bản thân Bella bắt ngờ cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều. Chính bản thân cô cũng không phát hiện, chỉ trong cái nhìn đầu tiên, tầm mắt của mình đã bị anh chàng tên Edward kia hấp dẫn. Và sự đàn độn của cô gái xinh đẹp kia đã khơi lên một tia hy vọng sâu thẳm trong tiềm thức. Bản thân, dường như còn có cơ hội.

Trong khi đó, tâm trạng của Jessica và Angela không hề tốt đẹp chút nào. Bản mặt đang vui vẻ bỗng chốc tối sầm, xen lẫn trong đó còn có một chút cảm xúc bất đắc dĩ. Sarah trong mắt hai cô nàng hiển nhiên là một đứa bạn chơi rất được. Họ cũng thật lòng yêu mến cô bạn này dù chỉ mới kết bạn chơi với nhau một thời gian ngắn, trong đó không tính đến phần lớn thời gian cô nàng này đều bị tên ôn thần Edward chiếm dụng. Nhưng, không ai ngờ được thì ra cô nàng này còn chưa phát giác ra bất cứ điều gì. Ngu xuẩn! Jessica cắn răng nhằn mày mắng thẳm trong lòng. Angela thì lặng lẽ thờ dài, Edward thì ra cũng chỉ là một kẻ đáng thương không hơn.

Còn nhóm nam sinh, cảm xúc cũng không được tốt cho lắm, hết sức phức tạp. Nhưng phần lớn họ đều vô thức nhìn thoáng qua Edward đang ngồi cùng với những thành viên còn lại của nhà Cullen. Ánh mắt hả hê, thoáng chút thương hại.

Diễn viên chính của chúng ta, Edward Cullen, tâm trạng tất nhiên không hề tốt. Nói chính xác chính là phi thường, phi thường kém. Đồng tử thâm đen, sâu hun hút khiến cho khuôn mặt điển trai càng trở nên thâm trầm, trái ngược hẳn với vẻ sung sướng khi thấy kẻ khác ngã đau của Rosalie và Emmett. Alice nhìn anh trai đang nén lửa giận tỏ ra hơi lo lắng. Còn Jasper thì khuôn mặt vẫn ngay đơ như khúc gỗ, không tỏ ra chút biểu cảm gì. Quả nhiên, cho dù khoảng cách khá xa thì đối với một nhà chi toản mà cả rỗng này không tính là gì cả. Bọn họ đều nghe rõ, không sót một chữ nào.

Edward khó chịu thô lỗ đứng dậy. Thật ra chính bản thân anh cũng không biết mình khó chịu vì cái gì. Chỉ biết, từng lời nói của sinh vật đơn bào hôm nay lọt vào tai anh đều vô cùng khó nghe. Toàn những thứ rác rưởi. Đứa con gái nào rỗng này! Edward nghiêng răng bước nhanh ra khỏi nhà ăn, không để tâm đến ánh nhìn tò mò của những người xung quanh dành cho hành động kì quái của mình. Những thành viên còn lại của nhà Cullen đều nhanh chóng đứng dậy nói bước. Mỗi người lúc đi cũng không quên cầm theo khay đồ ăn còn nguyên của mình. Khi ra khỏi cửa liền kín đáo trút hết vào thùng rác. Hành động khác lạ này, thật không may, lọt vào tầm mắt của Bella này giờ vẫn kín đáo quan sát nhà Cullen.

Giờ ăn trưa kì lạ cứ như thế kết thúc với hành động rời khỏi đột ngột của Edward. Bella cùng những người khác cũng nhanh chóng giải tán và đi đến lớp học tiếp theo của mình. Đã kích động với trái tim non nớt của họ hôm nay đã là quá đủ. Không ai muốn nghe thêm một câu phát biểu chấn động nào của thiên sứ tóc bạch kim kia nữa. Lực phá hoại quả thật quá sức mạnh mẽ. Chỉ còn Jessica thuận đường đi chung với Sarah đến lớp tiếng Pháp. Thế nhưng cô nàng này hôm nay cũng thần thần bí bí làm Sarah cũng không thể hiểu nổi.

“Bạn thật sự là một kẻ ngốc?” Jessica nhằn mày trách mắng cô bạn thân.

“Đây là chuyện gì a?” Sarah cúi đầu trước cái trừng mắt hung hăng của cô bạn, lẩm bẩm. “Mình không thông minh nhưng cũng không đến nỗi ngốc.”

Jessica thính tai, nghe câu chống chế của Sarah cũng chỉ hừ lạnh.

“Còn không ngốc. Bạn mà không phải kẻ ngốc thì trên Thế giới này sẽ không còn có kẻ ngốc. Đến bây giờ mình mới hiểu tại sao Edward lại gọi bạn là sinh vật đơn bào. Quả thực chính là đồng loại mà!!!”

Sarah im lặng thừa nhận con giận của Jessica mặc dù chính bản thân cô cũng không thể hiểu nổi tại sao cô nàng tóc xù này lại nổi giận vô lý như vậy. Nhìn đáng vẻ co đầu rụt cổ như một con rùa của Sarah, Jessica cũng chỉ có thể bất đắc dĩ thờ dài. Cô nàng chấm dứt sự mĩa mai đay nghiến của mình, nghiêm túc trầm giọng nói với Sarah.

“Một ngày nào đó bạn sẽ hối hận về những điều đã nói hôm nay.”

“Tại sao mình phải hối hận?”. Bất chợt, giọng nói nhàn nhạt của Sarah vang lên một cách quái dị.

Cô đột ngột ngược lên nhìn Jessica. Biểu tình đã thay đổi hoàn toàn. Trên khuôn mặt tinh xảo đã không còn vẻ lười biếng mờ mịt vô tội như thường lệ, thay vào đó là ánh mắt thâm trầm và lạnh lùng xa lạ. Màu xanh của con ngươi trở nên sâu thẳm như nước của đại dương trong những cơn bão nhiệt đới dữ dội.

“Edward, anh ta quá hoàn hảo. Một người như vậy không phải dành cho mình. Bạn biết không Jess?” Sarah sâu kín nói. “Vẻ đẹp, phía sau nó chính là nguy hiểm chết người.”

Jessica ngẩng người nhìn thẳng vào cô bạn tóc bạch kim đứng bên cạnh mình, giống như lần đầu tiên nhìn thấy cô gái này. Sarah này xa lạ, xa lạ hết sức. Không phải là kẻ lơ mơ ngẩn ngơ đã chơi chung với bản thân một năm qua. Cô gái tên Sarah là một con người hoàn toàn khác với những gì Jessica đã chứng kiến. Minh nghĩ bản thân đã hiểu bạn, nhưng dường như không phải. Suy nghĩ này khiến cô nàng bất giác rung mình hốt hoảng. Phải mất một lúc lâu sau Jessica mới tìm lại được giọng nói của chính mình, âm thanh lại có chút khàn khàn khô khốc.

“Bình thường bạn luôn đóng kịch?”

Lúc này, Sarah lại quay trở về bộ dáng lười biếng thoải mái như bình thường. Phảng phất như những biểu hiện của cô vừa nãy chỉ là một ảo giác nhất thời của Jessica. Sarah cười nhẹ, không trả lời câu hỏi của cô bạn mà chỉ tùy ý hỏi lại.

“Bạn nghĩ sao?”

Là mình đóng kịch hay bạn nằm mơ?

Mình mong rằng chính bản thân mình đang nằm mơ.

Cũng phải. Làm bạn với một kẻ đơn thuần thì thoải mái hơn rất nhiều.

Rất tiếc,

Mình chỉ là một kẻ ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Lớp sinh học

Lớp sinh học là một trong những lựa chọn khác biệt hiếm hoi giữa Sarah và Edward. Đối với việc từ chối tiếp thu môn học thú vị này, Sarah luôn có một quan điểm cực kỳ dứt khoát và rõ ràng. Trong cảm nhận của cô, Sarah cất lực bài xích việc suốt ngày tiếp xúc với cỏ cây hoa lá cùng việc dùng kính hiển vi nhìn chăm chú vào những thứ mất thường chẳng thể thấy được để đoán xem chúng đang phát triển đến giai đoạn nào hoặc là phần nào là bộ phận nào của chúng. Công việc này đúng là siêu cấp nhàm chán và vớ vẩn. Tất nhiên, nhận xét báng bổ này Sarah sẽ không ngu ngốc chạy đến trước mặt các giáo sư dạy sinh học trong trường mà tuyên bố. Cô chỉ là lên lút ca cẩm riêng với Edward mà thôi, thuận tiện chế nhạo việc anh chàng lãng phí thời gian cho công việc nhạt nhẽo này. Đối với cô nàng, học thêm một thứ ngoại ngữ xa lạ mà rắc rối là tiếng Pháp còn dễ nuốt hơn học phần sinh học này nhiều. Ít ra, chúng còn có chỗ để ứng dụng. Còn sinh vật, xin lỗi, Sarah cô còn chưa muốn giành chỗ của các thiên tài trong phòng thí nghiệm. Công việc phức tạp cao cấp này vẫn là cứ để bọn họ làm đi thôi.

Đứng trước loại lý lẽ “cùn” của Sarah, Edward lúc đó cũng chỉ nhún vai không phản bác. Dù sao, trong suy nghĩ của anh, Sarah chính là sợ rớt môn sinh học nên mới tìm cơ để trốn, không hơn. Có lẽ là sợ nhìn thấy đồng loại đi. Môn sinh học học kỳ này có hẳn một chương dành cho sinh vật đơn bào cơ đấy. Edward cười nhạo. Gặp thân thích, lại thấy chúng nó tiến hoá còn cao cấp hơn mình nên không có mặt mũi dấy mà. Sarah nghe thấy cũng xem như gió thoảng bên tai. Cô chính là biết tên hẹp hòi này xem không vừa mắt bản thân mình. Miệng chó không mọc được ngà voi, nói chuyện cay độc như vậy là do hâm mộ ghen tỵ hận cực độ mà ra. Sarah hào phóng rộng lượng dĩ nhiên không chấp nhặt với kẻ nông cạn như hần. Cô chỉ nhẹ nhàng vỗ vai Edward, ánh mắt nhìn gã trai trần đầy cảm thông.

“Chỉ biết cung ghen tỵ với trí thông minh vượt trội của chị, nhưng cũng không cần biểu hiện ra rõ ràng như thế. Để trong lòng là được rồi.”

Khuôn mặt điển trai của Edward cũng phối hợp nhịp nhàng, sa sầm vô cùng đúng lúc. Anh hiển nhiên đã đọc trước được suy nghĩ này nhưng không ngờ tên ngu ngốc này lại dám nói ra miệng. Có phải thời gian này anh đã quá dung túng cho nên cô nàng này mới có lá gan ăn nói tùy tiện như vậy? Edward dung hăng dùng hai tay bẹo má đưa con gái nào rỗng đứng trước mặt, kéo ra hai bên khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của cô gái biến dạng theo chiều ngang. Giọng nói âm trầm ẩn chứa uy hiếp.

“Cô dám nói lại một lần nữa không?”

Sarah cũng là kẻ biết thời biết thế. Tính cách thấy kẻ yếu sẽ vênh mặt ăn hiếp, một khi gặp kẻ mạnh mẽ hơn mình cũng sẽ nhanh chóng cúi mình chịu thua, tuyệt không ương ngạnh. Căn bản là kẻ gió chiều nào nghe chiều ấy, không kiên định cũng không cốt khí. Cây thẳng dễ gãy, cái kiến thức cơ bản này Sarah vẫn còn biết. Vì vậy, thấy Edward xuất ra bộ hạng hung dữ, Sarah vô cùng nhanh chóng vâng lời, dùng sức lắc đầu. Hai mắt chớp chớp tỏ vẻ biết lỗi, cam đoan lần sau sẽ không phạm phải nữa.

Nhìn biểu hiện của cô, Edward không những không thả tay ra còn cười lạnh, bộ dạng dữ tợn.

“Mảng thâm trong lòng cũng không được.”

Nghe vậy, Sarah biết điều cụp mắt xuống. Lúc này, Edward mới bằng lòng buông tha cho hai má đã đỏ hoe của cô. Khi nhìn thấy bộ dáng hai tay ôm má cùng đôi mắt rom róm nước mắt thỉnh thoảng lên lút liếc sang hai bên, tức giận trong lòng Edward cũng tiêu tán bay đi hết, chỉ còn lại một loại cảm xúc sáng khoái không thể tả. Cực kỳ hả hê. Cho cô còn ngu ngốc nói bậy bạ.

Lần gia tranh lần thứ N ấy, lần đầu tiên Edward toàn thắng.

Đến hiện tại, khi nhớ lại tình cảnh lúc ấy, cảm giác khó chịu từ sau khi ra khỏi nhà ăn vẫn tồn tại trong lòng Edward cũng từ từ giảm bớt. Lúc này, anh đang ngồi tại vị trí quen thuộc trong lớp sinh học. Cùng bàn không hề có một ai, đó là chỗ trống duy nhất tồn tại trong lớp, đáng lẽ dành cho Sarah Stuart nếu cô nàng không có loại lý luận vô văn kia để đòi môn học. Tất nhiên, trong lớp học không có Sarah, không một ai có can đảm đảm nhiệm vai trò bạn cùng bàn của Edward cả. Dù sao, kẻ có thần kinh thô như Sarah có thể chịu được khí chất lạnh lùng của anh chàng điển trai này, trên đời cũng không tồn tại nhiều lắm.

Thầy Banner là giáo viên phụ trách của lớp sinh học II. Một giáo viên vui tính mặc dù cách hành xử hơi cổ quái, tính cách ông ấy cũng là một nguyên nhân không nể khiến cho Sarah sợ môn sinh học đến vậy. Khi thấy ông bước vào lớp, Edward có nén một nụ cười khi nhớ lại bộ dạng giống như chuột thấy mèo của Sarah khi cô nghe đến giáo viên đứng lớp của môn sinh học là thầy Banner. Rõ ràng một học kỳ trước đã khiến cô nàng gặp ác mộng không nhỏ đối với những thứ giải thưởng kỳ quặc của ông. Và dĩ nhiên, kết quả này cũng không thiếu phần đóng góp của Edward khi anh chàng thu gom gần như hầu hết đồng giải thưởng đó và tổng lên người Sarah. Edward không cần những thứ vô văn nên Sarah đương nhiên là kẻ có trách nhiệm thu nhận chúng. Edward lo lắng soạn soạn giáo trình đặt nghiêm chỉnh trên bàn để che giấu ý cười trên mặt mình. Dù sao, không khó có thể đoán được tình trạng bùng nổ của thầy Banner nếu đề ông biết bản thân chính là nhân vật khiến cho Edward, kẻ nổi tiếng mặt lạnh của trường, cố nhịn cười từ đầu giờ. Không biết che giấu là hành động ngu ngốc. Dĩ nhiên, Edward không phải là kẻ ngu ngốc. Ít nhất, so với Sarah, anh chàng tự nhận bản thân mình thông minh hơn nhiều lắm.

Tiết học bắt đầu không được bao lâu thì ngoài cửa vang lên tiếng bước chân dồn dập, lại có người vào trễ. Điều này hết sức bình thường, thầy Banner cũng không quá để tâm chứ đừng nói đến Edward vẫn đang trong trạng thái lơ đãng. Thế nhưng, học sinh đến muộn tiết học hôm nay không phải là một người bình thường. Đi cùng với cô gái kính cận Angela là một nữ sinh thanh tú với mái tóc nâu bồng bềnh. Cô gái xinh đẹp này chính là Isabella Swan, người Edward đã thoáng thấy qua ở nhà ăn. Tất nhiên, ấn tượng của anh chàng đối với cô gái này vẫn còn rất rõ nét và sâu đậm. Cho dù là ai, bị trắng trợn công khai “đẩy mạnh tiêu thụ” ngay trước mặt mình cũng không thể dễ dàng lãng quên trong vài ba phút. Nếu không muốn nói là Edward giận chó đánh mèo, hận nghiêng răng nghiêng lợi đối với cô nàng vô tội mới chuyển đến.

Edward nhìn thoáng qua Bella và anh chợt như rụng mảy. Cô gái này cũng không đơn giản như cái vẻ bề ngoài bình thường của mình. Thật kỳ lạ là anh hoàn toàn không thể đọc được suy nghĩ của cô nàng này. Giống như có một tấm chắn vô hình ngăn cách anh với thế giới nội tâm của cô ta, khiến anh không thể tiến vào. Quả là một ẩn số phi thường bí ẩn. Hơn trăm năm lang thang trên thế gian này, Edward chưa từng gặp được một kẻ mà anh không thể đọc được suy nghĩ, chưa từng có một ai. Và cô gái, mới đầu trông có vẻ đáng ghét này lại là người duy nhất.

Chương 24: Tiết sinh học (P.B)

Edward nhìn thoáng qua Bella và anh chợt như rụng mảy. Cô gái này cũng không đơn giản như cái vẻ bề ngoài bình thường của mình. Thật kỳ lạ là anh hoàn toàn không thể đọc được suy nghĩ của cô nàng này. Giống như có một tấm chắn vô hình ngăn cách anh với thế giới nội tâm của cô ta, khiến anh không thể tiến vào. Quả là một ẩn số phi thường bí ẩn. Hơn trăm năm lang thang trên thế gian này, Edward chưa từng gặp được một kẻ mà anh không thể đọc được suy nghĩ, chưa từng có một ai. Và cô gái, mới đầu trông có vẻ đáng ghét này lại là người duy nhất.

Thế nhưng, lòng hứng thú hiếu kỳ của Edward chưa kịp hình thành thì đã bị dập tắt vô tình. Khi Bella bước vào lớp, một cơn gió thổi nhẹ qua mái tóc cô và cả người Edward trở nên cứng ngắc. Trong ánh mắt Edward tràn đầy sự khiếp sợ và giận dữ. Anh cố gắng gồng mình, dính chặt bản thân tại chỗ ngồi của mình. Hai nắm tay siết lại thành nắm, những sợi gân tái nhợt nổi lên rõ ràng tại cả hai bên thái dương cho thấy anh đang phải chịu một sức ép vô cùng to lớn. Edward biết, bản năng của anh khi nhìn thấy hương vị của cô gái này đột nhiên mãnh liệt kêu gào. Chúng cảm thấy đói khát, cảm thấy thèm muốn. Thứ hương vị kỳ quái mà người này chỉ thoảng qua nhưng lại dễ dàng khơi dậy sự hung bạo trong con người Edward. Anh biết, nếu không có gắng kiềm chế bản năng, bản thân sẽ không khống chế được mà xé xác và thưởng thức món ăn thơm ngon này ngay tại lớp học. Trong mắt Edward, mùi vị của cô gái mới tới này giống như một thứ độc được gây nghiện chết người.

ĐÁNG CHẾT!!!

Edward âm thầm gào lên một tiếng giận dữ trong lòng. Cái đứa con gái ngu ngốc này sau khi làm trò hề vụng về trong lớp lại ngồi vào vị trí ngay bên cạnh anh. **NGAY BÊN CẠNH!!! QUÁ GẦN!!!** Edward cố giữ cho bản thân tỉnh táo. Thứ mùi hấp dẫn tựa ác ma kia lúc này cứ lừng lờ lơ lửng trước mũi của anh. Khoảng cách giữa hai người quá gần khiến cho xung quanh anh tràn ngập mùi hương dịu hoặc của cô gái. Edward cố gắng nhích sát ra mép bàn nhưng không ăn thua. Mỗi cử động của đứa con gái chết tiệt này luôn làm mùi vị của cô ta phát tán. Tình cảnh của Edward bây giờ giống như việc người ta cột một con linh dương béo mạp trước chuồng con sư tử bị bỏ đói. Chỉ cách có nửa mét nhưng con sư tử chỉ có thể lồng lộn tức giận đi qua đi lại ở vị trí gần sát song sắt, nhìn con mồi của mình nhón nhơ đi qua đi lại trước mặt. Rõ ngứa mắt, muốn tát một cái chụp chết nhưng lại không thể. Sư tử hết sức phiền não. Nó phiền chán không muốn để ý đến nhưng tất cả giác quan của nó theo bản năng vẫn tập trung tại con mồi. Đây là một loại dằn vặt vô cùng khó chịu. Tâm tình của Edward giống như một cái núi lửa bị đè nén, có thể bùng nổ bất cứ lúc nào.

Dù là ai, bị nhìn chằm chằm bằng ánh mắt bất thiện ngay lần gặp mặt đầu tiên cũng không thể thoải mái. Tâm trạng Bella lúc này cũng không hề tốt đẹp, nếu không muốn nói rằng cô cảm thấy vô cùng ngột ngạt. Ánh mắt dữ tợn và hành động tránh né như người thấy một mùi vị khó chịu của anh chàng điển trai cùng bàn tên Edward kia khiến cô cảm thấy bị dồn ép và mất tự tin. Bella kín đáo ngửi mùi trên người mình, tất cả đều rất bình thường. Ngay cả trên

tóc cũng chỉ thoang thoảng mùi dầu gội hương dâu mà cô vốn rất thích. Kẽ này thật sự quá kỳ lạ. Bella kín đáo để mái tóc dày của mình xoã qua một bên vai nhằm đậy lên một vách ngăn cách với tên con trai ngồi cùng bàn. Thế nhưng, hiệu quả cũng không lớn cho lắm. Giác quan nhạy cảm khiến cô vẫn rõ ràng có thể cảm nhận được ánh mắt kẻ ấy nhìn chằm chằm vào mình. Cảm giác bứt rứt không yên khiến cô lên lút ghé mắt nhìn qua bên cạnh. Quả vậy, cái tên con trai với khuôn mặt điển trai lạnh băng ấy vẫn nhìn chằm chằm cô không chớp mắt, và tất nhiên là vẫn giữ nguyên cái tướng ngồi đáng ghét ấy, tránh đến mép bàn đối diện và né xa cô tựa như gặp phải ôn dịch. Không phải chứ? Cô đã làm gì cơ? Không khí xung quanh hai người khiến cô cảm thấy khó thở. Đột nhiên, trong đầu cô vang lên một câu nói kì lạ, “nếu nhìn, sẽ giết”. Bella lại càng cảm thấy sợ hãi.

Đúng lúc ấy, kẻ ác ôn ngồi bên cạnh cô chợt đứng dậy đi nhanh ra khỏi lớp. Thân thủ linh hoạt và chính xác giống như một con báo luôn bảo trì cự ly chính xác cách xa Bella, càng xa càng tốt. Chuông hết tiết cũng phối hợp vừa lúc vang lên, không sai khác một giây. Đến khi thân ảnh cao lớn kia khuất khỏi cửa lớp, thần kinh Bella mới thả lỏng xuống. Lúc này, một anh chàng tóc nâu khá ưa nhìn và hoà đồng bắt chuyện với cô. Anh chàng này cũng là một thành viên trong nhóm bạn của Jessica, tên là Mike Newton. Anh chàng Mike này dường như rất có hứng thú với Bella. Anh ta chủ động gọi chủ đề để xoá tan đi sự trầm mặc của cô. Nhưng rất tiếc, cái chủ đề ấy lại không may nấn động vào nỗi đau lúc này của Bella.

“Bella, bạn cầm bút chì hay thứ gì đại loại như thể đầm Edward à? Anh ta cư xử cứ như thể đang ngồi ghế điện vậy.”

Bella cúi đầu không đáp lại câu hỏi của Mike. Một cảm giác ảm ức và tủi thân chợt dâng lên trong lòng. Cô muốn khóc. Thì ra đúng thật là anh ta cư xử khác thường, chỉ với một mình cô. Cả lớp đều có thể dễ dàng nhận ra điều đó. Cô đã làm gì cơ chứ? Anh ta là kẻ hành động bất lịch sự trước cơ mà. Ngay cả chào hỏi cũng không có một câu. Mà hai người đã nói chuyện với nhau được câu nào đâu mà anh ta lại có ác cảm với cô? Bella càng nghĩ càng khó chịu.

Mike không để ý nhiều lắm đến vẻ ủ rũ của Bella. Anh chàng vẫn đang háng hái muốn đưa Bella đến phòng học thể dục. Đúng vậy, là tiết thể dục. Bella cảm thấy ngán ngẩm. Một thứ giả vờ tuyệt vời cho ngày đi học tồi tệ đầu tiên tại nơi ẩm ướt lạnh lẽo này. Còn gì tuyệt vời hơn một tiết học thể dục? Thật hoàn hảo, hoàn hảo cho tất cả những gì khủng khiếp nhất.

Khi Bella và Mike bước ra khỏi lớp, Bella lập tức nhìn thấy Edward. Anh chàng đang trầm tư suy nghĩ điều gì đó. Lông mi dày rũ xuống tạo nên một bóng râm nhợt nhạt cho mi mắt dưới khiến vẻ dữ tợn lúc nãy biến mất không còn. Cả thân hình cao lớn tuy ý dựa vào bờ tường bên cạnh cửa lớp học bên cạnh. Bộ dáng giống như chờ đợi ai đó. Thì ra anh chàng này chạy khỏi lớp nhưng vẫn còn đứng bên ngoài. Chẳng lẽ là chờ cô để giải thích cho thái độ bất lịch sự ban nãy của mình? Trong lòng Bella có một chút mong đợi.

Nhưng tất nhiên, điều đó chỉ là do Bella suy nghĩ quá nhiều mà thôi. Rất nhanh, một cô gái xinh đẹp tóc bạch kim từ trong lớp bên cạnh bước ra cùng với Jessica. Cô gái tên Sarah Stuart mà Bella đã gặp tại nhà ăn ban nãy. Khi thấy cô gái chào tạm biệt với Jessica đến bên cạnh Edward, Bella chợt cảm thấy hơi mất mát. Thì ra là kẻ kì quặc này đang đợi cô gái xinh đẹp nọ. Cũng đúng thôi, với quan hệ thân mật của họ, đáng lẽ Bella nên đoán ra từ sớm. Đáng tiếc...

Lúc này, Bella bỗng nhận thấy gã con trai vẫn đang trầm tư đột nhiên ngược đầu lên. Ban đầu, hần nhìn thấy cô gái tóc bạch kim thì biểu tình trên mặt trở nên nhu hoà vô cùng, giống như hần với tên con trai dữ tợn trong lớp sinh học không phải là một. Phảng phất như sự chán ghét hần ta dành cho Bella chỉ là do cô quá nhạy cảm mà tưởng tượng ra. Nhưng cô biết là không phải. Khi gã con trai đó liếc mắt nhìn thấy Bella, khuôn mặt hần ta đột nhiên đánh lại, ánh mắt âm trầm héc cô một cái rồi nắm lấy tay cô gái đứng bên cạnh, kéo cô ta nhanh chóng đi về phía ngược lại so với hướng đi của Bella. Không biết vì cái gì, Bella linh cảm chắc hần họ phải đi cùng đường với mình mới đúng nhưng gã quái đản kia vì muốn tránh cô lại cố tình đi hướng khác. Tâm trạng Bella lại càng cảm thấy khó chịu. Đúng lúc này, cô gái tóc bạch kim bị gã trai lôi kéo đột ngột quay đầu lại. Đôi mắt trong suốt nhìn thẳng vào Bella. Trong đó là lãnh đạm, là hiểu rõ, cũng là một loại tình cảm nào đó hỗn loạn u ám mà Bella không thể nhận ra được. Cô gái khẽ nở nụ cười hữu hảo và gật đầu chào Bella nhưng Bella cảm thấy dường như cô nàng này cũng không hoà nhã như vẻ bề ngoài của mình.

Phải giải thích như thế nào nhỉ? Chỉ là một cảm giác vô cùng hơi hợt nhưng không thể dễ dàng bỏ qua. Giống như, bên dưới vẻ tươi cười hoà đồng này, cô gái tóc bạch kim kia cũng không hề có thiện cảm với Bella như vẻ bề ngoài cô ta thể hiện ra. Cô ta khéo léo che giấu phản dịch ý dành cho Bella ở một nơi rất sâu trong tâm hồn, chỉ đôi khi vô ý mới nhợt nhạt thể hiện ra ngoài mà một người không đủ nhạy cảm và tỉ mỉ không thể dễ dàng nhận ra được. Loại dịch ý này giống với vẻ bất thiện ác ý của gã trai kỳ lạ kia, đều là thứ cảm xúc không rõ nguyên do.

Bella cau mày nhìn đáng vẻ tươi cười hiền hoà của cô gái tóc bạch kim, trong lòng chợt cảm thấy chán ghét. Nó khiến cho cô nhớ lại đứa con gái là đội trưởng đội cô động ở trường cũ của cô tại Phoenix. Cũng cùng một bộ dạng y như đúc. Cái vẻ giả tạo kia quả thật dễ khiến người ta khó chịu. Tất cả những gì tốt đẹp mà cô gái xinh đẹp đó thể hiện ra ngoài trong mắt Bella giống như một tấm vải màu sắc chói mắt sắc sỡ mà kệch cỡm. Một con búp bê xinh đẹp hoàn toàn là một thứ đồ giả không hơn. Nếu như mọi người đều nhận ra điều này, liệu nó còn trị giá được bao nhiêu?

Bella khẽ cười, nhưng điều đó thì có liên quan gì đến cô cơ chứ? Dù sao cô và cô gái tên Sarah Stuart kia chính là hai con người hoàn toàn đối lập, không thể hoà hợp.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Phiền não của Edward

Khi Edward ngược đầu lên bắt chợt nhìn thấy Isabella Swan bước ra khỏi lớp sinh học cùng cậu chàng Mike Newton, toàn bộ thần kinh của anh đều đột nhiên căng lên như dây đàn. Tất cả những cảm xúc chán ghét, cuồng bạo, phần nộ, khát khao... vừa được xoa dịu khi nhìn thấy sinh vật đơn bào lại đột

nhiền bùng nổ trở lại. Những cảm xúc cực đoan ấy bị đè nén bởi sự hiện diện của những con người bình thường xung quanh khiến Edward mặc dù không còn cần hít thở cũng bỗng chốc cảm thấy khó thở. Giống như có một thứ gì nặng nề một mực chèn ép trong lồng ngực. Mọi thứ đều như đến với cực hạn gào thét cần phải bùng nổ. Đôi mắt vốn vì con khát đã biến thành màu đen nay lại càng trở nên thâm trầm. Edward biết bản thân lúc này đã khó có thể kềm chế bản năng ẩn sâu trong linh hồn tội lỗi của mình. Chỉ cần đứng gần đứa con gái này thêm một giây phút nào nữa, anh sẽ không thể khống chế bản thân mà nhảy đến xé xác, uống máu cô ta cho đến khi dòng máu đó cạn kiệt. Edward biết, con khát dày vò sẽ khiến anh mất đi lý trí.

Giống như một kẻ tội đồ lạc vào vùng đất thánh, Edward hốt hoảng rời khỏi. Chỉ còn sót một chút lý trí kềm giữ cho thân thể không bộc lộ tốc độ siêu việt cực hạn của nhân loại, toàn bộ lực chú ý của anh đều dành cho công việc áp chế những cảm xúc cực đoan đang tràn ngập trong tâm hồn. Thất thố, phần nộ, cuồng bạo, thậm chí lo lắng và khiếp sợ, Edward lúc này bất giác bộc lộ những mặt tối vẫn ẩn sâu trong con người mình. Thống khổ. Một phần nào đó trong anh chỉ là một kẻ dơ bẩn hèn nhát. Anh căm ghét phải sống như một con quái vật. Thế nhưng, đáng thương làm sao, Edward lại không thể chối bỏ được sự thật: anh chính là một con quái vật, từ bản chất đến tâm hồn, tất cả đều là.

Bỗng nhiên, vẫn chìm trong bóng tối tiêu cực, Edward mơ hồ cảm nhận được một bàn tay gõ nhẹ vào trán mình. Điều này không có nghĩa là anh bị tấn công một cách mạnh mẽ. Trái lại, với thể chất kinh khủng của mình, hành động va chạm nhẹ nhàng này dĩ nhiên không thể gây ra bất kỳ cảm giác chân thực nào cho cơ thể Edward. Anh sở dĩ cảm nhận được nó chỉ vì sự quen thuộc đối với cảm giác mềm mại ấy. Những va chạm thật nhẹ, những xung động mơ hồ phát ra từ hành động của một con người thật yếu đuối hầu như không thể tác động lên xúc giác đã gần như trở lỳ của anh nhưng lại có thể dễ dàng lay động những gì ngủ sâu trong tâm linh, từng chút một qua mỗi ngày.

Edward giống như một người vừa giật mình bừng tỉnh khỏi vô tận những cơn ác mộng, không gian đang tối tăm bỗng nhiên bừng sáng. Điều đầu tiên anh nhìn thấy chính là một khuôn mặt quen thuộc đang tươi cười vô cùng bí hiểm. Nó khiến anh hốt nhiên sững sờ. Biểu cảm ngu ngốc hiểm hoi xuất hiện trên khuôn mặt luôn điển trai lạnh tanh của anh. Đôi mắt Edward mờ mịt nhìn cảnh vật xung quanh. Thì ra, trong lúc bản thân không để ý, anh lại đi đến khu vườn bí mật quen thuộc của cả hai người. Bàn tay còn đang giữ lấy một thứ gì đó nhỏ nhắn mềm mại và ấm áp.

Ấm áp?!!

Edward hoảng hốt nhìn lại, chỉ thấy một bàn tay to lớn của mình đang nắm chặt lấy bàn tay bé nhỏ của sinh vật đơn bào. Cảm giác ấm áp khiến trái tim đã chết của anh lưu luyến chính là truyền đến từ đó. Edward vội vàng giật tay mình ra khỏi tay cô gái cho dù trong lòng tràn ngập cảm xúc không tình nguyện. Anh lo lắng quan sát phản ứng của Sarah. Một Edward nhỏ xíu trong óc thì đang hoảng sợ chạy lung lung. Cô ấy có nhận ra không? Nhiệt độ cơ thể mình quá lạnh. So với thân nhiệt ấm áp của cô ấy, bản thân mình cứ như một tảng băng trôi lạc từ cực bắc đến vậy. Cô ấy sẽ nghi ngờ sao? Sẽ thắc mắc sao? Đằng sau bộ mặt không chút biểu cảm của Edward là một đồng lõa xôn đã bị khuấy tung cả lên.

Thế nhưng, tất cả lo lắng của Edward dường như đều là những điều dư thừa. Sarah Stuart trông chẳng mấy để tâm đến cái nắm tay hay là nhiệt độ bất bình thường của cơ thể anh. Cô nàng hơi cau mày. Dường như đã cảm thấy phát chán với cái mặt đơ như gỗ của Edward nên cũng không khách khí mà ngồi bệt xuống nền cỏ. Ánh mắt nhìn thẳng vào đôi mắt đã chuyển sang màu đen thẫm của anh, bấu môi khẽ than thở.

“Bạn hiền à bạn hiền! Nhờ bạn mà hôm nay, ngoài bốn tiết buổi sáng tự động cúp học, mình lại phải bỏ thêm hai tiết buổi chiều để ngồi đây bốn mắt nhìn nhau với bạn sao?”

Vẫn đang còn chìm trong cảm giác hụt hẫng, ngờ ngác trước phản ứng rất ư là bình thường của Sarah, Edward cộc cằn đáp lại.

“Tôi cũng không bắt cô đi theo tôi.”

Sarah nhướn mày. Khuôn mặt xinh đẹp treo lên một nụ cười dài châm biếm.

“À... là tôi có chân, tự động đi theo anh sao? Vậy cái người nắm chặt tay tôi không buông, lòi xềnh xệch một mạch đến cái nơi hẻo lánh này chắc là sinh vật lạ ngoài hành tinh ấy nhỉ? Bây giờ thì hẳn bỗng dưng đi đâu rồi? A! Là lên phi thuyền, tạm biệt trái đất trở về hành tinh mẹ thân yêu của mình mất rồi.”

Với tư cách là một người đuổi lý trước, Edward chợt dạ cụp mi. Anh chàng cũng không còn hung hăng như ban nãy mà ngoan ngoãn lại. Bộ dạng trông hệt như một đứa học sinh phạm lỗi bị giáo viên bắt gặp và trách phạt.

Nhìn thấy biểu hiện yếu thế của Edward, Sarah cũng không cảm thấy vui mừng hoặc thoải mái. Những người thân quen với cô đều biết, Sarah có một thói quen vô cùng xấu. Khi cô tức giận, Sarah không bao giờ mắng chửi người hay nói lời thô tục. Trái lại, những lúc như vậy là lúc lời nói của cô trở nên cực kỳ trau chuốt và hoa mỹ. Sarah sử dụng ngôn ngữ như vũ khí của mình. Một thứ vũ khí lợi hại sắc bén khi mĩa mai và bôi móc khuyết điểm của kẻ đối nghịch với mình. Không những vậy, phản ứng khi này của Sarah chính là điển hình cho những kẻ có tâm lý trái nghịch. Nếu như cô nàng cực kỳ, cực kỳ ghét bạn. Xin chúc mừng, hình tượng của bạn trong miệng cô nàng sẽ trở thành người hoàn hảo nhất trên thế gian. Và cô nàng sẽ yêu “chết” bạn!

Loại phản ứng ngược này, có một lần khi hai người mới quen nhau, đã khiến Edward cảm thấy giận dữ và không muốn tiếp tục làm bạn với Sarah nữa. Chỉ đơn giản một điều, anh chàng vô cùng phiền chán khi ngoài mặt Sarah nói năng vô cùng hoà nhã với một người song trong lòng lại điển cuồng hừ lạnh, khinh thường, châm chọc thậm chí mắng chửi kẻ đó. Với Edward, đó là một kiểu hành xử vô cùng tầm thường và đáng khinh bỉ. Thế nhưng, điều khiến Edward bất ngờ là chỉ sau vài giờ lên lút thuyền rửa người ta trong đầu, Sarah dĩ nhiên quảng tất cả mọi chuyện lên chín tầng mây. Không đến nửa ngày, cô nàng đã quên sạch sành sanh những chuyện khó chịu và cả cái kẻ khiến cô ghét cay ghét đắng chỉ trong vòng vài giờ trước. Giống như kẻ đó chưa hề từng tồn tại trong kí ức cô nàng, Sarah không hề nhớ đến những chuyện đó thêm bất cứ một lần nào nữa. Điều này khiến Edward cảm thấy dờ khóc dở cười và chút ác cảm đối với tính cách hai mặt của Sarah cũng biến mất tăm. Sinh vật đơn bào không thể lưu giữ được chuyện gì quá năm giây, Edward lại có thêm một nhận thức mới về mức độ đơn giản trong cá tính và cách suy nghĩ của Sarah. Mặc dù lối suy nghĩ không được bình thường cho lắm nhưng con người lại khá đơn thuần khiến cho việc kết bạn với cô gái này là một điều vô cùng thoải mái, lúc ban đầu Edward đã từng nghĩ như vậy khi quyết định làm bạn với Sarah và tất nhiên, đến hiện tại sau bao nhiêu thay đổi trong cảm xúc và trạng thái giữa hai người, suy nghĩ này vẫn chưa hề có một lần thay đổi. Edward, một cách vô hình chung đã vô ý thức chậm rãi chấp nhận cả những khuyết điểm trong con người Sarah mà trước đây, khi

chúng xuất hiện trên những người khác, Edward lại cảm thấy vô cùng chán ghét.

Tuy nhiên, ngoài Edward, người vô cùng thân thiết với Sarah, những tật xấu kể trên khiến cho cô, đôi lúc, trở thành một đứa con gái điều ngoa và hiểm độc trong mắt người khác. Thậm chí, xét theo một mặt nào đó, cô nàng đủ tư cách trở thành một thành viên nổi bật trong hội những cô nàng xấu tính[1].

Những con bé giàu có và xinh đẹp, thích chưng diện sành điệu, chế nhạo những đứa chúng cho là kẻ một sách lập dị, bắt nạt những kẻ yếu đuối và cô độc, đủ dòn bám dính lấy bọn con trai trong đội thể dục của trường và, tất nhiên là không thể thiếu những thứ trang sức đi kèm ví dụ như danh hiệu nữ hoàng ngày hội trường chẳng hạn. Sarah không thật lòng thích những điều đó nhưng nó cũng không ngăn cản cô đã từng là một trong bọn họ, những đứa con gái sống sa đọa phung phí trên của cải của người nhà. Đó là một quãng thời gian cách thời điểm hiện tại rất xa, rất xa; khi Thẩm Nghi Tịnh từng là “đầu não” của một nhóm nữ sinh như vậy.

[1] Những cô nàng xấu tính: Mean girls. Những ai đã xem phim điện ảnh Mỹ về đề tài các trường trung học chắc chắn sẽ quen thuộc với hình tượng nhân vật phụ phản diện của một nhóm những cô nàng tóc vàng, giàu có và xấu tính luôn luôn đối nghịch với nhân vật nữ chính thông minh và chân thành này.

Chương 25: Phiên nào của Edward (tiếp theo)

Năm tháng trung học nổi loạn và tràn đầy màu sắc, có những thứ dơ bẩn và cũng có những điều đáng nhớ. Nhóm bạn thân đều là mấy cô gái nổi bật trong trường, gia cảnh giàu có, tính tình khó chịu. Bọn họ giống như được ngậm thừa nhận là giai tầng cao nhất trong trường bởi vì gia đình mỗi người đều đóng góp rất nhiều tiền bạc chỉ với mong muốn con cái mình có được đời sống tốt nhất.

Cha mẹ nuôi Thẩm Nghi Tịnh thuộc một thế gia làm ăn lâu đời của cộng đồng người Hoa tại Sing. Cửa cải trong nhà nhiều vô kể, giao tế rộng rãi với tầng lớp thượng lưu chỉ toàn những chính trị gia tài giỏi và ông chủ lớn. Điều đó khiến cho, mặc dù chỉ với thân phận một đứa con nuôi, Thẩm Nghi Tịnh cũng được hưởng những đãi ngộ khiến kẻ khác hâm mộ đỏ mắt. Thậm chí, ngôi trường trung học mà cô theo học cũng là một trường tư thục do cha mẹ nuôi cùng mấy người bạn hợp tác xây dựng. Ngày đó không thiếu những kẻ chỉ trích sau lưng, thậm chí chỉ thẳng vào mặt cô mà nói.

“Thẩm Nghi Tịnh cô thì có gì tốt đẹp mà tự phụ? Chỉ là một kẻ vừa sinh ra đã may mắn, được ông trời ưu ái còn như trí tuệ hay nhân phẩm đạo đức gì đó của cô đều là rác rưởi. Ngay cả một đồng tiền cũng không phải do tự mình kiếm ra. Cô có tư cách gì sống phung phí như vậy?”

Lúc đấy cô chỉ cười khẩy, hất hàm mà kiêu ngạo nói thẳng vào mặt kẻ không biết điều, tự coi mình là khôn ngoan đó.

“Được sinh ra trong nhà giàu cũng là một loại học vấn cao siêu. Còn sau khi sinh ra làm sao cho ông trời ưu ái chính là kết quả chứng minh nhân phẩm của tôi vô cùng cao đẹp. Còn các người, dù cho các người thêm mười kiếp, có cố gắng cầu trời khấn Phật như thế nào cũng chẳng có được điều kiện sung túc cho dù chỉ bằng một nửa cuộc sống của tôi bây giờ. Các người như vậy, không phải là cả rác rưởi cũng không bằng? Nếu là tôi, tệ hại đến mức đó thì đã đi nhảy sông tự tử cho đời nó trong sạch. Lượn qua lượn lại ở đây chỉ tỏ cho kẻ khác chướng mắt.”

Những đứa bạn thường tụ tập với cô đứng xung quanh đều cười ồm ồm cả lên. Có kẻ ngả ngớn cười nhạo. Thậm chí còn có kẻ đứng tay đập chân. Nhất là mấy thằng nhóc trong đội bóng rổ lại càng can rở ra mặt hăm dọa sẽ đánh cho con bé học sinh ngoan gan lớn kia một trận ra trò rồi bán nó vào trong hộp đêm tại khu đèn đỏ làm thêm một buổi tối. Tất cả những đứa đang lười biếng dựa tường không tham gia cũng nhanh chóng bị ý tưởng này thu hút. Jenny Zergid, lúc đó là con bạn thân nhất của Thẩm Nghi Tịnh cũng là một loại tiểu thư nhà giàu kiêu căng ngạo mạn, cười cười khoác tay lên vai Thẩm Nghi Tịnh nói nhỏ.

“Nhìn xem, bọn con trai trong đội bóng rổ ủng hộ bồ chưa kia!” Trong giọng nói của cô nàng vẫn còn xen lẫn một chút vị chua.

Thẩm Nghi Tịnh cũng không thèm để ý hừ lạnh. Ai chẳng biết cô nàng này đã nhắm nhe tay đội trưởng đội bóng rổ của trường từ hồi mới vào năm nhất. Rất tiếc, cái tên cơ bắp đầy mình nhằm chán ấy lại cứ nhắm đến Thẩm Nghi Tịnh. Dù sao, nếu so về độ giàu có, Jenny vẫn thua Thẩm Nghi Tịnh một khoảng rất lớn.

“Hừ...Chỉ tại Andrew đang theo đuổi mình thôi. Bọn này giống mấy con chó trung thành của hần vậy. Thế nhưng, nếu hần rút dài trong trận đấu tiếp theo, ai dám chắc những kẻ này không biến thành sói. Tên Andrew này đặc tội với không ít người đâu.”

Một đứa con gái tóc vàng khác đứng bên cạnh Thẩm Nghi Tịnh cũng suồng sã chen vào câu chuyện. À này là một đứa nhà giàu mới nổi vừa gia nhập nhóm luôn cố nịnh hót Thẩm Nghi Tịnh.

“Bồ đừng nói đùa chứ. Trong đội bóng rổ còn không ít đứa tôn sùng bồ. Thằng Andrew có bị hạ bệ đi chẳng nữa thì bọn chúng cũng vẫn sẽ chẳng khác gì bây giờ, giống như mấy con chó nhỏ vậy đuôi đi theo sau bồ.”

Nghe thấy kẻ khác hạ thấp người tình trong mộng của mình, Jenny cay độc liếc cô à người mới kia một cái. Cô nàng này cũng không vừa, ánh mắt nhìn Jenny cũng tràn đầy khinh thường và khiêu khích. So gia thế à tất nhiên không bằng Thẩm Nghi Tịnh nhưng còn Jenny này, muốn đấu còn không biết được ai hơn ai. Thẩm Nghi Tịnh nhìn hai đứa con gái âm thầm gây hấn, tranh đấu với nhau mà cười nhạt. Cuộc sống thật rất nhàm chán. Phải có thêm chút màu sắc như vậy mới sôi động và thú vị hơn nhiều. Lại nhìn về phía những gã trai bặm trợn thành viên đội bóng rổ như hai hàng vệ sĩ hộ tống đứng sau lưng, Thẩm Nghi Tịnh khẽ cau mày. Cô không thích cách làm việc lỗ mãng và ầm ĩ của những gã đầu óc ngu si tứ chi phát triển này. Thế nhưng, lần này có vẻ cách đùa dâm ngu ngốc này lại rất có tác dụng.

Đứa con gái hồi nãy chính khí liếm liếm chỉ thẳng vào mặt Thẩm Nghi Tịnh dạy đời thì hiện tại sắc mặt nó tái nhợt, hoảng sợ nhìn đám người côn đồ vây xung quanh mình. Dù cho có là một con một sách đi chăng nữa, nó hẳn phải hiểu rõ ý nghĩa của cụm từ “khu đèn đỏ” nghĩa là gì và đám người coi trời bằng vung này hẳn nhiên không phải chỉ nói đùa, dọa nạt bằng quơ như vậy. Nhất là, đứa con gái tóc đen đứng đầu vừa bị nó giáo huấn kia. Trong ngôi

trường này, không ai không biết cô ta chính là kẻ điên cuồng và nguy hiểm nhất. Nếu đã nói ra miệng và Kẻ cầm đầu đầu không có ý kiến, điều đó có nghĩa chúng có quyền hiện thực hoá lời nói của mình. Mỗi trò chơi oái oăm của đám con nhà giàu này đều bắt đầu bằng một câu nói thân nhiên như vậy. Tất nhiên, nếu có gây ra hoạ thì đều có người nhà với đội ngũ nhân lực và vật lực hùng hậu dọn dẹp. Hai bàn tay nó đều siết chặt thành nắm đấm giống như đang cố giữ cho bản thân có thêm can đảm và bình tĩnh. Rất tiếc, Thẩm Nghi Tịnh dễ dàng nhận ra, tinh thần của con nhỏ này cũng đã gần đến bờ vực của sự sụp đổ.

Mấy gã trai trong đội bóng rổ vẫn từ từ ép sát đến đứa con gái ngu ngốc đáng thương. Lúc này, một đứa con gái vẫn chường mắt cái kiêu khinh khinh của mấy đứa học giỏi như nó ác ý dùng tay xô mạnh một cái. Con bé học trò ngoan đang trong trạng thái hoảng sợ dễ dàng bị đẩy ngã ngồi sụp xuống sàn nhà. Tiếng cười nhạo xung quanh lại vang lên càng dữ dội. Những kẻ không liên quan cố giữ mình trung lập không muốn bị liên lụy nhưng lại không cam tâm bỏ lỡ trò hay thì đứng tùm lại một chỗ cách khá xa đám đông hỗn loạn và chỉ trỏ. Có kẻ khâm phục, có kẻ bất bình, thậm chí còn có kẻ thích bao đồng muốn đi báo cho giám thị trong trường nhưng lại bị đồng bạn giữ lại. Những kẻ khôn ngoan thì không muốn dây dưa vào đám học sinh cá biệt và đồng chuyện thì phi giữa chúng. Và càng nhiều hơn là những ánh mắt thương hại dành cho đứa con gái chán sống đi gây chuyện với Kẻ cầm đầu.

Thẩm Nghi Tịnh lạnh nhạt quan sát phản ứng của mọi học sinh đứng xung quanh. Những biểu cảm quen thuộc lúc nào cũng có thể bắt gặp khi “nhóm thống trị” xuất hiện trong trường. Nhìn vào đồng người lộn xộn đứng trước mặt, Thẩm Nghi Tịnh bắt đầu cảm thấy nhàm chán. Đặc biệt là khi nhìn thấy con bé học sinh ngoan bị hù cho sợ vỡ mặt ngã ngồi trên sàn, sắc mặt tái xám, Thẩm Nghi Tịnh lại càng phiền chán. Ban đầu cứ tưởng là kiếm được thứ gì thú vị có thể chơi đùa lâu một chút.

Tiếng giày cao gót chậm rãi nện trên sàn gạch như nện vào tâm của kẻ thua cuộc. Đôi mắt nó sợ hãi ngẩng lên nhìn Kẻ cầm đầu dùng một tư thế như một nữ vương tiến về phía mình. Tim nó đập nhanh liên hồi. Nó tất nhiên không cam tâm. Bản thân ưu tú xuất sắc như vậy làm sao có thể bị chèn ép trước một kẻ bại hoại của xã hội. Con bé thu hết can đảm của mình, ưỡn ngực trừng mắt như chuẩn bị tư thế đối đầu với cái ác, kiên cường không khuất phục. Thế nhưng, người ta dĩ nhiên không hề để tâm đến nó. Đôi giày cao gót màu hồng không hề dừng lại, thân nhiên lướt qua ngay sát bên cạnh. Từ trên đỉnh đầu vang xuống một giọng nói lạnh nhạt, ngữ khí tràn đầy vẻ khinh thường.

“Đồ vô dụng.”

Kẻ cầm đầu đã bỏ đi thì những tên khác trong nhóm cũng không còn hứng thú muốn trêu đùa nữa. Bọn chúng lục tục rời khỏi, hướng theo bước chân vừa khuất sau cánh cổng lớn. Những tiếng cười nhạo, chuyện trò, đùa bỡn vẫn vang vọng không dứt. Trong phút chốc, hành lang vừa mới đầy người trở nên trống trải, chỉ còn một thân hình nữ sinh nhỏ nhỏ ngồi bệt dưới sàn vẫn chưa đứng dậy nổi. Không một ai giúp đứa con gái, không một ai muốn bản thân dây vào rắc rối cả. Nó cảm thấy nhục nhã và xấu hổ, cắn môi đến bật máu nhưng cũng không hiểu tại sao bản thân chính là người chiếm lý lẽ lại bị bọn côn đồ rác rưởi kia hù dọa đến mức không nói nên lời. Sự tự tin ở một góc nào đó trong tâm hồn nó lặng lẽ sụp đổ.

Thẩm Nghi Tịnh khẽ mỉm cười. Mặc dù không cần quay đầu lại nhìn, cô vẫn biết chắc chắn mình đã đè bẹp con nhỏ ngu xuẩn đó như đè bẹp một con kiến. Trong thâm tâm Thẩm Nghi Tịnh cay nghiệt trào phúng. Con nhỏ này, nó tưởng nó là diễn viên chính trong phim truyền hình Hàn Quốc hay truyện tranh Nhật Bản sao[1]? Chân thành, dũng cảm, kiên cường đấu tranh cho lẽ phải? Trời ạ! Nó còn mong có hoàng tử nhảy ra cảm động trước nhan phẩm cao đẹp của nó rồi cung phụng nó như công chúa chắc? Ôi, Chết vì cười. Thời đại này còn có kẻ muốn làm lẹm một bước lên mây hay anh hùng làm trong sạch Thế giới cơ đây. Xin lỗi à! Thẩm Nghi Tịnh cười lạnh. Muốn làm nhân vật chính thì phải xem lại bản thân mình có đủ tư cách hay không. Muốn kiếm nổi bật mà chọn cô làm đá kê chân thì quả thực là kẻ mù loà ngu xuẩn. Mà muốn dùng cô để tô vẽ cho danh tiếng của mình, xin thứ lỗi, trước hết phải trả đủ cho hoá đơn cái đã. Thẩm Nghi Tịnh cô có thể là một đứa con gái bại hoại nhưng cũng không phải là loại ngu ngốc mặc cho kẻ khác tính kẻ lên đầu mình.

Còn kết cục của cô gái người hùng, sứ giả chính nghĩa thì như thế nào? Điều này còn cần phải hỏi sao? Còn có thể xuất hiện một cái kết quả gì khác ngoài việc kẻ từ ngày đó, học sinh trong trường không có một ai còn trông thấy cô gái đó nữa cơ chứ. Có thể là sợ hãi quá mà xin chuyển trường, hoặc giả, cũng có thể là đang cực kỳ bận rộn với trò chơi nho nhỏ thú vị nào đấy cùng đám đàn ông lăm lăm tiền. ...Ai biết được!

[1] Mọi người nhận ra Thẩm Nghi Tịnh đang đề cập đến bộ truyện và bộ phim nào ko? Tinh tiết quen thuộc, mô tuýp vô cùng cũ kỹ mà tiêu biểu là bộ truyện Con nhà giàu và bản BOF version Hàn Quốc.

* tám nhảm: Mọi người có ai nghe thấy tiếng cười lạnh vô cùng rùng rợn của Sarah ở cuối chương ko nh?...”Who knows!” *cười nhạt*

À há, Thẩm Nghi Tịnh đã có một quá khứ vô cùng hoành tráng và bí ẩn, dần dần sẽ được hé mở trong các chương sau. Có ai bắt đầu thắc mắc tại sao đời trước Thẩm Nghi Tịnh giàu vậy mà lại tự lập sớm + đi làm một phóng viên quen chưa?

P/S: Bản thân ta tin tưởng mura đảm đảm đất loại cảm tình này hơn là cái loại nhất kiến chung tình viễn vông chỉ có thể dùng cho các mỹ nam mỹ nữ nhân vật chính trong phim/truyện ^_^ Vì vậy "tình yêu sét đánh", nhanh đến chóng vánh giữa Ed x Bella trong nguyên tác cũng không khiến ta có nhiều cảm xúc cho lắm. Bởi vì không có cơ sở vững chắc nên cảm tình của Bella mới dễ bị lung lay (ví dụ tiêu biểu là nụ hôn đôi mắt cầu vồng với Jacob trong Nhật thực - > cái loại tình tiết này đã có khuynh hướng NP, loại truyện ta siêu cấp ghét >_<) Ai có thể biết được, Bella có thể lung lay thì Edward vì cái gì không thể? Không chừng ở chung với nhau vài trăm năm, tình cảm nồng nhiệt do tia sét ban đầu mang lại đã phai nhạt, con gái cũng lớn và có người yêu không cần cha mẹ, chỉ cần nhìn nhau thôi đã thấy phát chán rồi. Edward cũng sẽ cảm thấy yêu một người con gái khác (như cái thằng nam chính trong bộ Bất tử của Evermore ấy =_=")

Tình cảm cần đến những sự kiện bên ngoài đến kích thích thì làm sao vượt qua được loại cuộc sống bình thản trong vô tận thời gian? Kết thúc Hùng đông ta cứ nghi hoặc. Tình cảm của Edward và Bella nhìn như trải qua rất nhiều sóng gió, khó khăn, nguy hiểm nhưng chính những điều đó mới là những thứ khiến mối quan hệ của hai người trở nên sâu đậm. Vậy nếu không còn những "chất kích thích mạnh mẽ" đó, hai người có thể giữ được ngọt ngào lãng

mạn như trong phim chẳng? Nói thật, thứ gì cũng chỉ thú vị lúc ban đầu, dùng lâu ko thay đổi sẽ thấy chán. Ta nghĩ con người như Bella sẽ không chịu đựng được cuộc sống bình tĩnh sau này. Và cái forever của couple này thực sự là giấc mơ quá dễ tan vỡ.

Chương 25: Phiên não của Edward (P.C)

Khoảng thời gian tụ tập với nhóm con cháu thượng lưu trong trường trung học đã để lại những dấu ấn vô cùng đậm nét trong tính cách sau này của Thẩm Nghi Tịnh. Bọn chúng có thể bị coi là rác rưởi của xã hội, là những con đĩa sống xa hoa phung phí và truy lạc trên xương máu của kẻ khác. Nhưng ít nhất, đó là những kẻ chơi không tồi nếu như có đủ lợi ích trao đổi với chúng hoặc là, với thế lực đứng đằng sau chúng. Tất cả những kẻ đó liên kết với nhau tạo nên một vòng tròn và hình thành một chỗ dựa vô cùng vững chắc cho thế hệ của chúng sau này. Điều đó khiến cho những kẻ giàu, nếu không phải là kẻ ngu ngốc bẩm sinh sẽ mãi mãi giàu bởi vì ngay từ khi chưa hoàn toàn trưởng thành, tất cả bọn chúng đều đã phải lăn lộn trong một thế giới thu nhỏ không khác gì với xã hội bên ngoài. Có những thủ đoạn, toan tính, mưu mô; thậm chí cả những loại bẫy rập vô cùng tinh vi hiểm độc. Thứ chúng giao dịch hằng ngày với nhau là tiền thật, là lợi ích vật chất và những quan hệ nhân tình phức tạp mà những kẻ bình dân luôn tự hào có thể dựa vào hai bàn tay mình tự nuôi sống bản thân, không thể tưởng tượng được. Một thế giới mục rỗng hủ bại ăn người không nhà xương. Chính loại quan hệ vòng tròn luẩn quẩn đó từ rất sớm đã dạy cho Thẩm Nghi Tịnh biết làm thế nào để có thể biến thành một con nhím có gai độc, nguy hiểm chết người nhưng vô cùng đáng yêu.

Rất nhiều năm sau đó, Thẩm Nghi Tịnh thỉnh thoảng đều nhớ lại thời trung học nổi loạn náo nhiệt đó. Mặc dù những hành động hung hăng càn quấy khi đó đều không còn gây nên bất kỳ cảm giác nào đối với cô, nó vẫn là khoảng thời gian đặc biệt đáng nhớ tạo nên một Thẩm Nghi Tịnh trưởng thành không chỉ được tôi luyện về mặt tâm tính mà còn về mặt trí tuệ. Với lại, bên cạnh một cái đầu không tệ, không thể không kể đến vận số vô cùng tốt của Thẩm Nghi Tịnh. Bằng chứng chính là, cho dù trong kiếp này, không còn là kiều nữ Singapore Thẩm Nghi Tịnh, Sarah Stuart vẫn là một kẻ vô cùng giàu có và nổi bật. Thậm chí, so với kiếp trước, địa vị của cô còn được nâng cao hơn một bậc. Đại gia nhà giàu tại Singapore, một đảo quốc nhỏ ở phương Đông và quý tộc hoàng gia Tây Âu cô; không cần so ra cũng biết ai có địa vị cao quý hơn. Hơn thế nữa, cuộc sống bây giờ của cô thanh nhàn và đơn giản hơn trước đây rất nhiều. Phần lớn gai nhọn của cô cũng đã thu lại vào trong người. Cái loại châm chích mỉa mai đối với đám bạn bây giờ chỉ là loại vui đùa vô thưởng vô phạt chứ không chứa đựng ác ý như trước đây khi cô đối xử với những kẻ đối nghịch mình. Thế nhưng, điều này cũng không thể phủ nhận được cái tật xấu kia đã ăn sâu vào bản năng phản ứng của Sarah. Jessica cũng thường xuyên than thở với Sarah về cái thói quen thích châm chọc người khác này của cô.

“Sarah, mình thật sự rất mừng vì đã trở thành bạn của bạn. Đối đầu với bạn là một quyết định chẳng khôn ngoan chút nào. Chỉ nhờ cái lưỡi cay độc này thôi, bạn hoặc là kẻ thù của bạn sẽ phải có một kẻ học máu mà chết. Nếu như gặp một kẻ ngu ngốc không hiểu được hàm nghĩa trong lời mỉa mai của bạn, bạn chính là người tự mình ôm một bụng ầm ục sau đó. Còn nếu gặp một kẻ quá khôn ngoan, xin chúc mừng, bạn có đủ tài năng để sử dụng lời nói ít nhất nhưng mang lại hiệu quả cao nhất. Kẻ đó mà không tăng xông học máu, mình sẽ tôn xưng kẻ đó thành thầy giáo của mình.”

Sarah không đồng ý lắm với quan điểm này của Jessica nhưng Angela thì lại hết sức ủng hộ, thậm chí coi như đó là một tổng kết thông minh nhất của Jessica từ trước đến nay. Còn Edward thì từ trước đến nay lại không mấy để tâm lắm đến cái miệng độc địa của Sarah những lúc cô năng tức giận. Đối với anh, phản ứng của cô đơn thuần chỉ là một đứa trẻ đòi kẹo mà không được nên giận lẫy mà thôi. Điều ngoa nhưng không quá gây ảnh hưởng đến người khác. Phương pháp Edward đối mặt với cơn giận của Sarah rất đơn giản, chính là trực tiếp lờ nó đi, nghe tai này lọt tai kia không thêm đề trong lòng mấy lời nói nhảm đó. Vì vậy mà sáng chiều cặp kè bên cạnh nhau một năm, tâm thái của Edward vẫn phẳng lặng như nước trong khi Sarah thì không ít lần nhen một bụng giận dữ chỉ có thể tìm Jessica để tâm sự phát tiết. Ngày hôm nay chính là lần đầu tiên anh chàng Edward này vì mấy lời châm chích của Sarah mà biểu hiện lúng túng và cam chịu. Hành động này thật lạ lùng!

Sarah cau mày, bàn tay nhỏ nhắn hơi co lại, tự nhiên gõ nhẹ mấy cái vào trán của Edward. Cô bắt đầu dĩ cười cười.

“Đừng giả bộ. Cái bộ dáng đáng thương này không hợp với bộ dạng của anh chút nào.”

Edward cũng không chống đối, để mặc cho Sarah gõ trán mình như một người lớn giáo huấn trẻ nhỏ. Giọng nói lạnh lạnh của anh vang lên lại tạo nên hậu quả hết sức buồn cười.

“Đừng gõ. Gõ nữa sẽ bị móp đầu đấy!”

Sarah há hốc mồm kinh ngạc. Mọi động tác của cô đều như bị đóng băng, cứng ngắc giữa chừng. Trong đầu không ngừng lặp lặp. Đây, đây là việc gì? Cô bị cướp lời thoại? Đó rõ ràng là lời thoại quen thuộc của cô. Sao cái gã này lại có thể không biết xấu hổ mà trơ trẽn cướp lấy? Thật không thể tin được! Hắn cướp lời thoại của cô!!! Hay là... Edward đang làm nũng, với cô??? Ánh mắt Sarah nhìn Edward trở nên quái dị, giống như anh chàng không còn là Edward thường ngày mà đã bị một thứ sinh vật kì dị nào đó ngoài hành tinh thay thế. Khả năng đó thật không lớn. Có lẽ, sự thật đơn giản chỉ là sáng nay đầu anh chàng này vô tình đập mạnh vào đầu đó, rớt xuống nước nên não bị ứng???

Edward điềm nhiên quan sát mọi phản ứng của Sarah. Ngay cả tiếng gào thét trong nội tâm của cô anh cũng không bỏ qua. Cái cách cô phát hoảng lên với những chi tiết nhỏ nhặt và lối suy luận kỳ quặc bất thường của mình khiến anh không nhịn được phì cười. Tâm tình đang căng thẳng và u ám của Edward vì mùi hương kì lạ của cô gái tên Bella kia và cả sự lo lắng về việc Sarah có thể phát giác nhiệt độ bất đồng giữa cơ thể hai người hay không bỗng chốc thả lỏng một chút. Lần đầu tiên trong vòng một năm qua, Edward cảm thấy hạnh phúc và hài lòng trước loại thần kinh đơn giản thiếu nhạy cảm và tinh tế của cô nàng. Edward hiện tại thật sự biết ơn điều đó.

Bỗng nhiên, Edward ngã người về vị trí Sarah đang ngồi. Hai cánh tay rắn chắc của anh vòng ra phía trước, ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô. Trán lạnh băng khẽ tỳ lên hõm vai, Edward giống như muốn giao hết sức nặng của mình lên thân hình nhỏ bé trước mặt. Tất nhiên là chỉ giống như, Edward cũng không phải là kẻ ngu ngốc. Nếu anh thực sự làm vậy, cả hai người sẽ ngã lăn ra thêm có mất. Sự yếu ớt và vụng về của cô nàng này anh đã có vinh dự được trải nghiệm không biết bao nhiêu lần trước đây. Hãy tin tưởng, đó chẳng phải là kỷ niệm đẹp để gì đáng nhớ, thật sự!

Hành động bất ngờ của Edward khiến Sarah sững sốt một chút. Khoảng cách gần gũi khiến không khí xung quanh cô đều bị lây nhiễm nhiệt độ lạnh lạnh không sức sống từ trên người Edward. Thân hình to lớn của anh gần như che lấp hoàn toàn thân thể nhỏ nhắn của cô. Sarah có thể cảm thấy sự mệt mỏi trong tâm hồn Edward truyền đến từ nơi giao nhau lạnh băng giữa da thịt hai người. Đột nhiên nhìn thấy một người luôn luôn mạnh mẽ lại biểu hiện ra một mặt yếu đuối, bất lực trước mặt mình khiến cho Sarah cảm thấy nao nao không thoải mái. Cô đã quá quen thuộc với hình ảnh một chàng trai cường thế, lạnh lùng, ít nói thậm chí đến mức khắc nghiệt của anh. Một Edward cần đến người khác an ủi như vậy giống như một người hoàn toàn xa lạ mà Sarah chưa từng chứng kiến. Nó khiến cô khó chịu. Hay nói đúng hơn, cái điều khiến Edward trở nên như vậy khiến cô cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Sarah khẽ thở dài. Hai tay nhỏ nhắn chậm rãi ôm trở lại thân hình rắn chắc của Edward. Cô dùng một nhịp điệu rời rạc chỉ riêng cô mới có vỗ về chàng trai. Động tác nhìn như lơ đãng lại dễ dàng khiến cho không gian trở nên yên bình lạ thường. Đôi mắt xanh biếc của cô trở nên sâu thẳm hơn bao giờ hết. Trong lúc vô thức, màu xanh dường như kéo gần với bóng đêm, rất gần.

Cảm nhận từng cái vỗ về dịu dàng của cô gái, Edward lặng yên nhắm mắt lại. Mùi hương nhàn nhạt từ cơ thể cô lạnh nhạt vây quanh thính giác của anh. Đó là một mùi hương bình thường quen thuộc. Mùi hương từ máu một người bình thường nhàn nhạt không quá mức hấp dẫn hoà chung với hương dầu gội và sữa tắm thanh đậm thân quen. Trong mắt một Edward đang ở trạng thái đói khát, Sarah Stuart hiển nhiên vẫn ở vị thế của một con mồi. Thế nhưng con mồi này lại không thu hút sự chú ý của anh cho lắm, trừ khi thực sự quá đói và không còn gì để ăn. Giống như loài thú săn mồi chỉ tập trung vào những con linh dương cỡ lớn có thể thỏa mãn nhu cầu của chúng; những con thỏ bé xíu lại không thường xuyên lọt vào tầm ngắm nguy hiểm, chỉ đơn giản vì chúng quá nhỏ. Điều này không có nghĩa là mùi máu của Sarah không ảnh hưởng gì đến bản năng săn mồi của Edward. Nhu cầu của cơ thể đôi khi không kén cá chọn canh giống như lý trí. Chỉ có điều, mùi hương của Sarah thật sự quá nhạt và điều đó khiến Edward trở nên bình tâm lại. Edward như một kẻ vừa chạy khỏi một bữa tiệc điên cuồng với những chai Cognac cực mạnh, bước vào một quán bar yên tĩnh và nhắm nháp một chút cocktail nhẹ độ có vị trái cây. Thứ thức uống ôn hoà này có vị không quá nhạt nhẽo nhưng đủ để đuổi đi cảm giác vắng vất và mê muội do đồng rượu mạnh mang lại, khiến cho tinh thần con người ta tỉnh táo và thư giãn hơn rất nhiều. Edward thật sự rất thích cảm giác mà nó mang lại, có một chút ảo tưởng khiến anh say đắm.

Một lúc sau, Edward bỗng nhiên khẽ cười phá vỡ sự yên lặng giữa hai người. Trong giọng nói của anh đã không còn ẩn chứa cảm giác kiềm chế và áp lực như ban đầu.

“Cô không hỏi tôi điều gì à?”

“Điều gì cơ?”

“Chẳng hạn như tại sao tôi lại như vậy? Có chuyện gì đã xảy ra với tôi?”

Sarah cười nhạt, bàn tay khẽ vuốt mái tóc màu đồng mềm mại của Edward.

“Điều đó có liên quan đến tôi sao?”

“Không hẳn.”

“Vậy anh thật sự cần tôi thắc mắc sao? Nếu muốn nói anh sẽ tự động kể cho tôi nghe. Mỗi người đều có sự riêng tư của mình. Mọi thứ cứ để nguyên vị trí nơi nó vốn dĩ đi.”

Edward ngẩn người một chốc rồi cũng nhẹ nhàng mỉm cười. Cũng phải, cứ để mặc mọi việc ở nơi mà chúng vốn dĩ đi. Có không ít thứ, sinh vật đơn bào nhìn thấu triệt hơn anh rất nhiều. Đơn giản nhưng không phải ngu ngốc. Chẳng phải vì nguyên nhân đó nên anh mới yêu thích cảm giác yên bình độc nhất vô nhị chỉ có khi ở bên cô, không phải sao?

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Chuẩn bị

Sau ngày hôm đó, Edward chỉ nhàn nhạt lưu lại một câu chào ngắn gọn rồi biến mất. Sarah biết anh chàng cần một khoảng thời gian đi sẵn, tập không chế cơn đói và phản ứng khác lạ của bản thân khi đối diện với một Bella thơm nức hấp dẫn.

Nói đơn giản, anh chàng lười biếng này lại cúp học. Tất nhiên, Sarah cũng không có tư cách chỉ trích cái tính trốn học như cơm bữa của Edward vì cô chính là kẻ tiếp theo nối tiếp Edward biến mất khỏi trung học Forks. Khi Sarah nhận được thông báo đột ngột của Edward vì không thể làm tài xế cho cô trong một khoảng thời gian ngắn thì cũng là lúc cô nàng đang sắp xếp đồ đạc cho một chuyến đi bất ngờ ra khỏi thị trấn.

Bước lên Seven sau một quãng thời gian bỏ bê nhóc con đẹp mã này, Sarah thở dài than thở.

“Cùng à! Chúng ta phải đi xa một chuyến. Chỉ có hai ta lết trên con đường dài vô tận, xa tít tắp. Tại sao văn phòng Mc.Callon lại không thành lập một chi nhánh ở Forks nhỉ? Port Angeles thật quá sức xa xôi!!! Đi ra khỏi nhà quả nhiên là một việc phiền phức.”

Cũng không để lại bất cứ lời chào hỏi nhắn gửi nào, Sarah điều khiển Seven chạy ra khỏi gara. Cả hai dùng một tốc độ vô cùng chậm chạp tiến lên

đường cao tốc 110 hướng về Port Angeles.

Kể từ khi mới chuyển đến sống tại Black Winter, đây là lần đầu tiên Sarah chủ động liên hệ với chi nhánh văn phòng luật Mc. Callon tại nơi này. Cô đã đặt trước một cuộc hẹn qua điện thoại với quý ngài Farewell lịch thiệp. Điều đó khiến cô tiết kiệm rất nhiều thời gian tránh khỏi việc lòng vòng với những thủ tục rắc rối vô vị.

Chi nhánh văn phòng luật Mc. Callon tọa lạc trên một con đường trung tâm Port Angeles. Xung quanh lúc nào cũng tấp nập với những nhóm người đa dạng xuất hiện khắp nơi. Bị kẹp giữa khung cảnh náo nhiệt của văn hoá Mỹ quốc, căn nhà hai tầng cổ kính theo phong cách Tây Âu trang nhã trông có vẻ khá khiêm tốn và hơi lạc lõng. Sau một hồi chuông trong trẻo, Sarah nhanh chóng được người phụ nữ trung niên nhã nhặn, vốn là thư ký riêng của luật sư Farewell đồng thời là phu nhân Farewell dẫn đến một văn phòng nhỏ được sắp xếp ngăn nắp và lịch sự. Quý ngài Dany Farewell đang bận rộn với một việc gì đó sau chiếc bàn tràn ngập những loại giấy tờ chất đống. Khi được phu nhân Farewell thông báo, ông cũng vội vã ngừng lại công việc của mình và đứng dậy chào Sarah. Vốn là những công dân Anh được đào tạo lễ nghi một cách bài bản, hai người lịch sự bắt tay vào chào hỏi sau một thời gian dài không gặp mặt. Thái độ của quý ngài Farewell đối với Sarah cũng cực kỳ thân thiện. Cho dù số tuổi của cô chỉ bằng đứa con nhỏ nhất của ông, điều này cũng không thể phủ nhận sự thật cô bé này chính là một trong những khách hàng quan trọng nhất của văn phòng luật.

Ngài Farewell theo thói quen đẩy đẩy chiếc kính không gọng đeo trên mũi. Hành động này có vẻ là thói quen chung của tất cả luật sư Anh quốc thì phải, Sarah thầm nghĩ trong lòng khi nhìn người đàn ông lịch thiệp trước mặt. Ông nhã nhặn nở nụ cười, trong ánh mắt là sự tự tin tuyệt đối.

“Như vậy, tiểu thư Stuart, trong điện thoại cô không đề cập đến nguyên nhân của chuyến viếng thăm đột ngột lần này, lúc này tôi có thể được biết bản thân có vinh hạnh vì tiểu thư làm điều gì chăng?”

Sarah mỉm cười đáp lại không mất đi nét quý phái trong từng cử chỉ. Cô chậm rãi cầm tách trà đưa lên môi nhấp một ngụm nhỏ sau đó mới từ tốn tiếp lời vị luật sư.

“Ý nghĩa của việc này khá quan trọng đối với bản thân tôi. Và nói thật đây cũng không phải là công việc quang minh chính đại gì nên cá nhân tôi cảm thấy không tiện khi đề cập đến nó thông qua điện thoại. Tất nhiên, đối với năng lực của ngài Farewell đây cùng văn phòng luật Mc. Callon thì chút công việc này cũng không tính quá mức phức tạp.”

Dany Farewell cũng không tỏ ra nôn nóng hay sốt ruột khi vị khách hàng nhỏ tuổi của mình chỉ đưa đẩy đi lòng vòng mà không tiến thẳng vào vấn đề chính. Ông là một luật sư lão luyện, sẽ không hiếm lạ gì trước hành động cản trở này của khách hàng. Chỉ là, khi kỹ xảo giao tiếp này xuất hiện trên người một cô bé chỉ mới mười bảy tuổi thì lại khiến ông khá ngạc nhiên. Cho dù là giới thượng lưu Tây Âu cũng không có nhiều đứa trẻ trưởng thành như vậy ở tuổi này. Ông khẽ gật đầu và ra hiệu cho phu nhân ra khỏi văn phòng cũng như khép cửa lại như là một hành động biểu lộ thiện chí của bản thân.

“Xin tiểu thư hãy yên tâm. Bất cứ yêu cầu gì của khách hàng, văn phòng chúng tôi đều cố gắng tối đa để hoàn thành với kết quả hoàn hảo nhất. Dĩ nhiên, tiểu thư có thể tin tưởng vào cơ chế bảo mật thông tin của chúng tôi.”

Sarah vẫn duy trì nụ cười lịch sự từ đầu buổi nói chuyện. Mọi động tác của cô đều toát ra vẻ thông dong tao nhã chỉ đặc biệt xuất hiện trên những hậu duệ của hoàng gia, ngay cả khi tất cả các triều đại đều đã suy bại từ rất lâu trong lịch sử. Biểu cảm trên mặt cô cũng không thể hiện bản thân hài lòng hay không hài lòng với tác phong chuyên nghiệp của quý ngài Farewell.

“Tôi vẫn luôn tin tưởng vào quý văn phòng. Quý ngài Mirwick cũng đã để lại cho tôi ấn tượng rất tốt đẹp, và tất nhiên quý ngài Farewell đây cũng là người tôi vô cùng tin tưởng. Nếu không tôi cũng đã không đến đây để uỷ thác công việc. Tôi cũng sẽ không tốn thời gian vào những lời khách sáo vô nghĩa nữa.” Sarah khẽ cười, nhẹ nhàng đưa ra yêu cầu của mình. “Đầu tiên, tôi muốn có một thân phận và sau đó, sang tên một nửa tài sản đăng ký hiện tại của bản thân sang cho thân phận này, bao gồm tất cả bất động sản mà tôi sở hữu tại khu vực châu Âu. Tất nhiên, tôi muốn một thân phận có thật. Ngài chắc hẳn cũng hiểu rõ tầm nguy hiểm của việc ngu ngốc sử dụng một thân phận giả. Tôi không muốn phạm một sai lầm sơ đẳng như vậy.”

Nghe thấy yêu cầu của Sarah, luật sư Farewell khẽ cau mày. Đây quả là một công việc khó khăn và nguy hiểm. Nếu muốn có một thân phận, còn là một thân phận thật, tất nhiên không thể lấy đến tay bằng những phương pháp bình thường. Tuy văn phòng Mc. Callon có những mối quan hệ hết sức rộng rãi nhưng yêu cầu này vẫn là một thử thách không hề dễ dàng. Luật sư Farewell vô thức lấy hộp xì gà để trên bàn. Những khi có việc cần tính toán suy nghĩ, ông có thói quen dùng một điều để giúp bản thân tập trung. Dù sao hút thuốc cũng được xem là một thú chơi tao nhã của nam giới tầng lớp thượng lưu, cũng không là một hành động không phải phép khi tiếp chuyện với khách hàng nên trong văn phòng luật sư đều luôn chuẩn bị sẵn thứ vật phẩm giao tế cần thiết này. Tất nhiên, một luật sư thành công như ông cũng sẽ không keo kiệt với bản thân mình hay thân chủ mà sử dụng loại thuốc lá rẻ tiền người Mỹ vẫn ưa thích. Luật sư Farewell chỉ dùng xì gà, thứ xa xỉ phẩm có cái giá khiến người ta phải tắc lưỡi thẳm ngưỡng mộ. Đôi lúc, xì gà cũng là một thứ chứng minh phẩm vị của bản thân. Thứ được sử dụng càng cao cấp, chủ nhân của nó địa vị càng cao và có văn hoá.

Động tác thuần thục rút lấy một điếu Montecristo ra khỏi hộp, ông vẫn không quên bản thân đang ngồi với khách hàng quan trọng. Dany Farewell lịch thiệp, ngón trò và ngón giữa đang kẹp lấy điếu thuốc hơi chìa về phía Sarah Stuart ngồi phía đối diện.

“Tiểu thư không phiền chứ?”

Sarah nhẹ nhàng mỉm cười, lắc đầu.

“Ngài luật sư cứ tự nhiên.”

Dany Farewell nghe vậy cũng hài lòng gật đầu. Tao nhã châm thuốc, ông nhẹ hít một hơi thật sâu. Đôi mày đang cau lại vì phiền não cũng dần ra đôi chút nhưng sắc mặt vẫn vô cùng nghiêm túc. Thời gian cũng không trôi qua quá lâu. Để khách hàng chờ đợi là một điều tối kỵ đối với một luật sư giỏi. Dany Farewell gây tàn thuốc vào gạt tàn khẽ gật đầu.

“Tiểu thư Stuart yên tâm. Văn phòng chúng tôi sẽ không làm ngài thất vọng. Tuy nhiên, một thân phận này cần một chút thời gian để chuẩn bị.”

Nhận được câu trả lời chắc chắn của quý ngài luật sư, Sarah cũng khẽ thở ra nhẹ nhõm trong lòng. Cô thoải mái dựa vào lưng ghế. Khí độ ung dung vẫn không giảm chút nào cũng không tạo cho người khác có cảm giác tùy tiện.

“Thời gian không gấp. Tôi có thể chờ nhưng không nên quá lâu. Có lẽ, chậm nhất là ba tháng.”

Luật sư Farewell lúc này mới lộ ra nụ cười thoải mái. Thời gian ba tháng tuy không rộng rãi nhưng với năng lực của ông thì cũng không quá khó khăn.

“Không thành vấn đề. Tôi sẽ hết sức hoàn thành công việc nhanh nhất có thể.”

“Tốt nhất là có được quốc tịch Anh quốc.”

“Điều này là đương nhiên.”

“Như vậy, chúng ta bàn đến công việc thứ hai. Tôi muốn lập di chúc. Nếu như Sarah Stuart đột ngột biến mất hoặc chết đi, tôi muốn để lại toàn bộ di sản cho người mang thân phận này.”

Sau khi đã thông suốt yêu cầu đầu tiên, những công việc tiếp theo được thống nhất dễ dàng hơn rất nhiều. Luật sư Farewell cẩn thận ghi chú lại một số chi tiết quan trọng về công việc được giao. Mỗi khi nghe một yêu cầu từ miệng Sarah, cây bút trên tay ông lại đưa nhanh thoăn thoắt, đầu khẽ gật báo hiệu mình đã hiểu rõ mong muốn của thân chủ.

“Thứ ba, tôi muốn dùng một nửa số tiền mình đang sở hữu mua bất động sản ở châu Âu.”

Sarah khẽ mỉm cười khi nghĩ đến đường lui an toàn cho tương lai mà mình đã chuẩn bị. Cô chắc chắn sẽ không bạc đãi bản thân mình. Tiền bạc nhiều thế này chính là đề tiêu xài cho hết. Vì vậy, những bất động sản kia tuyệt không thể qua loa. Dù không thể lãng phí trang hoàng xa hoa tất cả những căn nhà có thể là nơi sinh sống của mình trong tương lai nhưng vị trí chắc chắn phải kiếm những nơi thích hợp. Sarah hơi híp mắt, ngón tay vô thức vân vê lọn tóc bạch kim rũ trước ngực, trong đầu suy tính một lượt.

“Về phần địa điểm, tôi muốn những bất động sản này toạ lạc ở những nơi hẻo lánh một chút, chỉ vài ba căn trong thành phố là được rồi. Những nơi đã có sẵn thì không nên mua thêm nữa như Luân Đôn hay Vience, chỉ cần giữ nguyên khu nhà cũ là được. Chọn khu vực khí hậu ôn hoà một chút, đừng quá nóng. Nơi nắng nhiều cũng đừng chọn, tốt nhất là những địa điểm có sương mù u ám mát mẻ, nhiều cây và hồ nước. Nơi nhỏ thì cần một người quét tước là được. Những nơi lớn thì nhiều người trông coi một chút. Với khả năng của tôi hiện giờ, nuôi mấy người như vậy cũng tính là gì.”

Dany Farewell là một luật sư khá thông minh. Mặc dù trong lòng ông vô cùng kinh ngạc khi nghe những yêu cầu xa xỉ từ thân chủ nhỏ của mình nhưng ông vẫn làm đúng chức trách, cũng không mở miệng nghi vấn hoặc tỏ mò quyết định của Sarah. Không thể phủ nhận, cô bé mới mười bảy tuổi này đã đưa đến cho ông một vụ làm ăn cực kỳ hấp dẫn với khoản hoa hồng kéké xù. Cho dù không đến nỗi choáng váng trước số tiền lấp lánh được hứa hẹn, Dany Farewell cũng không tránh khỏi cảm thán trong lòng. Cô bé này, so với một số ông chủ lớn của Paris, tác phong cũng hào phóng không kém.

Tựa như có một sự ăn ý ngầm giữa hai người, công việc Sarah muốn uỷ thác cho văn phòng luật sư đi làm được bàn giao rất nhanh. Không đầy ba giờ sau, Sarah Stuart đã thoải mái ngồi trong phòng đợi của sân bay quốc tế Seattle – Tacoma. Chiếc Seven sau khi luật sư Farewell đưa cô đến đây cũng đã lái về. Trong thời gian cô đi vắng, ông là người bảo quản đứa con cưng kiêu ngạo của cô. Tất nhiên, đứa bé giỏi giang này khi vào tay cô thì chẳng phát huy được đến một phần mười tốc độ đáng tự hào của nó. Nếu không phải khi này quý ngài Farewell lịch thiệp đề nghị đưa cô ra sân bay, có lẽ giờ này Sarah vẫn còn vất vả lết trên đường cao tốc và bị cảnh sát giao thông phạt thẻ vì chạy chậm quá tốc độ tối thiểu cho phép. Rất vui mừng vì cái chữ “nếu” kia hoàn toàn là một thứ phi thực tế chẳng bao giờ xảy ra. Sự thật là thay vì chịu đựng trên con đường thênh thang, Sarah cô lúc này đang cực kỳ nhàn nhã nhâm nhi một tách hồng trà sữa và chiếc chocolate xốp ngọt ngào. Hành lý đi kèm cũng không có gì ngoài chiếc ví đen có dây đeo làm bằng xích bạc bản mỏng nhẹ nhàng mà sang trọng. Bên trong là vài thứ vật dụng cá nhân cùng hộ chiếu và một chiếc vé bay đến Luân Đôn. Đúng vậy, trong kỳ nghỉ tự cấp dài dòng này, lịch trình của Sarah vẫn còn đánh dấu một điểm đến tiếp theo vô cùng xa xôi: “Thành phố sương mù”.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27: Tảo mộ (P.A)

Tháng ba Luân Đôn, sương mù.

Vòm trời màu xám âm đạm ôm lấy mọi cảnh vật. Thời gian đã chạy đến giữa trưa nhưng ánh nắng vẫn chưa xuất hiện trong thành phố.

Tại một khu vực hẻo lánh phía Tây nghĩa trang Highgate, một bóng người mảnh khảnh im lặng đứng trước một ngôi mộ không quá cũ kỹ điêu tàn. Xung quanh là vô vàn những bia mộ, mới có, cũ có; thậm chí có những tấm bia đã đổ vỡ không còn hình dạng ban đầu chứng tỏ số tuổi lâu dài của nó. Ngôi mộ nho nhỏ này có vẻ là thành viên trẻ nhất trong khu vực. Dây leo hoang dã mọc xung quanh còn chưa kịp bò lên mộ bia. Bên trên mặt đá bóng loáng hai cái tên được tỉ mỉ điêu khắc vô cùng công phu: Adopts Stuart và Catherine Theresia. Đây là phần mộ hợp táng của cha mẹ quá cố của Sarah Stuart. Tất nhiên cũng chỉ là một cái mộ bia trợ trợ, bên dưới an táng một vài di vật họ yêu thích khi sinh thời cùng một chút tro tàn từ hiện trường vụ tai nạn mà

thời. Chân chính di thể của họ đã biến mất trong vụ cháy khủng khiếp sau khi máy bay rơi xuống, làm sao còn có thể tìm trở về.

Người con gái mặc một chiếc váy dài màu đen thanh lịch ôm trọn lấy thân hình nhỏ nhắn. Trên đầu đội một chiếc mũ cũng thuần một sắc đen may liền với lại một chiếc mạng che nửa mặt bằng lưới khiến đường nét khuôn mặt vốn tinh xảo lại mang thêm một phần thần bí. Trên tay nàng ôm một bó cúc trắng được bó lại một cách cầu kỳ bằng một loại giấy lụa mỏng cũng toàn một màu đen. Loại màu sắc thâm trầm cô lập này lại phù hợp một cách kỳ lạ với không khí trong nghĩa trang, tràn ngập từ khí tĩnh lặng.

Cô gái nhẹ nhàng cúi người đặt bó hoa trước ngôi mộ. Ánh mắt thần nhiên bình thường đã biến mất, thay vào đó là một loại tình cảm mờ mịt bất đắc dĩ nhìn khối bia đá vô cảm trước mặt. Cảm xúc của cô vào lần đầu đến nơi này quả thật không cách nào trấn định. Trong lòng giống như có một cái gì đó bị cưỡng ép nén thật chặt, tưởng chừng rất chắc chắn lại bất ngờ nứt vỡ, đổ sụp từng mảng. Cho dù vậy, giọng nói âm áp của cô vẫn không thay đổi. Chất giọng Anh cổ điển trời sinh vừa hoa lệ vừa tao nhã vẫn đều đều không có bất kỳ dao động lên xuống, rập khuôn giống như một cái máy.

“Lần đầu gặp mặt. Tôi, hiện giờ là... người thừa kế của hai người, Sarah Catherine.Stuart. Đúng vậy, hiện tại tôi là kẻ sở hữu cái tên này. Thật buồn cười đúng không? Một kẻ xa lạ lại đội lốt con gái của hai người, sống nhờ vào danh phận của cô ấy không hề xin phép sau đó lại tro trên đền viếng mộ của hai người vào cái ngày duy nhất này. Thật không có biện pháp, chính tôi cũng cảm thấy câu chuyện cười này quả thực rất lố bịch.”

Sarah cười nhạt, chậm rãi ngồi xuống phần cỏ phía trước ngôi mộ. Cô đã có thật lâu, thật lâu chưa cùng kẻ khác nói chuyện một cách thành thật, không giấu diếm. Mặc dù, lúc này, khán giả của cô dường như lại là một loại hình rất đặc biệt. Có thể chỉ có hai vợ chồng công tước Stuart, có thể còn có thêm Sarah Catherine.Stuart, có thể là thêm những hàng xóm của họ xung quanh đây nữa và cũng có thể là chẳng có ai hiện diện tại cái chỗ quái quỷ này cả. Thế nhưng, có những chuyện có thể người khác nhìn vào cảm thấy rất điên khủng nhưng Sarah lại không thể không làm. Cô không muốn cả đời phải đeo trên lưng cái danh của một kẻ trộm lên lút sau lưng kẻ khác, ít nhất cô muốn quang minh chính đại thông báo với họ rằng bản thân là một tên cướp, thẳng thắn đứng trước mặt mà cướp giật. (?! - _ - !).

“Thật xin lỗi. Nếu không có tôi có lẽ hiện giờ kẻ đang đứng ở đây trước mặt hai vị là Sarah Stuart, con gái ruột thịt của hai người; hoặc giả, cái thân xác này cũng đã được chôn cất tại đây cùng yên nghỉ rồi, không cần một nhọc chạy tôi chạy lui thế này. Làm thế nào đây? Hiện giờ hai người có cảm hận tôi, muốn nhảy xổ vào tôi cào xé đánh đập trút giận cũng không thể được. Con gái hai người không thể trở lại, cái kẻ được sống sót xấu xa ấy vẫn là tôi. Chúa trời thật sự rất ưu đãi tôi. Hai người cảm thấy đúng hay không? Không cần làm bất cứ cái gì cả, chỉ với tài sản để lại của hai người tôi đã có thể thoát mái phung phí sống xa hoa đến cuối đời cũng không hết. Tài sản của hai người thật sự rất kinh khủng, tiêu xài mãi không hết thật khiến người ta cảm thấy rất uất ức (?!). Có lẽ tôi sẽ dùng tiền mua kim cương đóng một cái quan tài, lại xây mộ của mình thành một cái lăng tẩm, xếp đặt một đồng cơ quan rồi trước khi chết loan tin bản thân sẽ chôn cùng với số lượng của cái có thể nuôi sống một công quốc nhỏ ở châu Âu. Hai người cảm thấy có thú vị không? Mỗi khi đọc những tiểu thuyết về bọn trộm mộ, tôi đều rất thích ý tưởng đó. Tôi muốn nhìn cái bản mặt ghen đến hộc máu của kẻ khác khi tân tân khổ khổ suốt mất mạng mới đi vào trong lại phát hiện kho báu trong mơ trống rỗng, chẳng có gì cả dù chỉ là một đồng mười cent. Loại kinh ngạc to lớn kiểu này cỡ nào khiến người ta cảm thấy phấn khích. Hai người nói có đúng không? Khi đó, nếu tôi chết rồi cũng sẽ không nhầm chán như mấy người ở nơi này, chỉ có cây, và cây và đá...”

“Không cần khinh bỉ, tôi cũng biết bản thân mình thật vô si. Nhưng mà, không xài tiền thì tôi biết làm cái gì bây giờ? Thứ duy nhất hai người lưu lại cho tôi chính là tiền. Ngoại trừ tiền, tôi không có thứ gì khác cả. Nghe qua thật là kiểu căng đáng ghét. đành chịu. Dù có tức hết người, đó vẫn là sự thật. Trong người tôi chảy dòng máu của hai người, nhưng tôi lại không phải con gái của hai người, không phải thành viên nhà Stuart. Không phải thân nhân, không phải người nhà lại là những kẻ có cùng huyết thống là chuyện vớ nào buồn cười. Nói cho tôi biết, tôi là ai? Hai người có thể nói cho tôi biết được không? Nói cho tôi biết tôi là cái gì?... Có được cơ hội được sống, thực sự quá tốt. Tôi phải cảm thấy biết ơn, phải mừng như điên mới phải. Thế nhưng vì cái gì tôi được sống lại đây? Mỗi ngày tôi đều cảm thấy bất an cùng lo sợ. Trộm đến thân xác của kẻ khác, cuộc sống của kẻ khác, tương lai của kẻ khác; tội nghiệt này, tôi làm thế nào trả đủ? Vì cái gì tôi không phải con gái hai người? Vì cái gì tôi không phải Sarah Stuart? Vì cái gì tôi không phải người của thế giới này? Một cái linh hồn cô độc không có gốc rễ, không có khát vọng, không có ước mơ. Mỗi ngày, ngay cả việc hô hấp đều khiến tôi cảm thấy khó khăn. Sống, thật sự khổ sở. Ở nơi chết tiệt này, tôi hoàn toàn không quen! Cái gì mà mà cà rỗng, cái gì mà người sói, như vậy không phải tương lai còn có thể xuất hiện phù thủy hay sao? Những thứ vớ vẩn đó không phải đã nên bị tổng hết vào viện bảo tàng của truyền cổ tích dành cho trẻ em dưới năm tuổi sao? Tại sao lại có thể ban ngày ban mặt ngênh ngang nhón nhón đi dạo phố? Chỗ này là cái nơi quái quỷ gì cơ chứ? Biết không? Tôi chỉ là một người bình thường, vô cùng bình thường!!!!...”

Đôi mắt trong suốt của Sarah không hề chớp lấy một cái, biểu cảm trên mặt cũng không hề thay đổi, vẫn là vẻ thần nhiên lạnh lùng thường ngày. Thế nhưng, từng giọt, từng giọt nước mắt lăn dài trên khoé mắt lại chứng minh điều ngược lại. Cô không run rẩy, không gào thét, không nức nở; giọng nói vẫn đều đều như đang thuật lại một câu chuyện của một kẻ xa lạ chứ không phải là phát tiết cảm xúc của bản thân. Sarah Stuart cứ như thế, một năm sau ngày được sống lại, lần đầu tiên để mặc cho bản thân bộc lộ hết những suy nghĩ tiêu cực kiềm giữ trong đầu. Giữa thành phố người chết rộng lớn nhất Luân Đôn, mặc kệ màu xanh thâm trầm của cây cối rậm rạp xung quanh cùng máu xám từ khí của những mộ bia đồ nát, cô như một người điên lặng lẽ chất vắn, lặng lẽ nhấm nháp phần tình cảm yếu đuối nhu nhược ẩn núp trong con người mình. Tất cả những đau đớn, sợ hãi, hoang mang... đều hoá thành nước mắt thần nhiên rơi xuống.

* Tâm nhảm

Viết xong phần này ta chỉ có đúng 1 cảm giác, dở khóc dở cười, trình độ bất thường của bạn nhỏ Sarah đã được nâng lên 1 tầm cao mới

Chương 27: Tào mộ (P.B)

Đột nhiên, ánh sáng ban ngày yếu ớt bỗng chốc tối sầm. Sarah sững sờ quay đầu lại. Nước mắt cũng đã ngừng rơi chỉ còn lại đôi mắt hơi sưng đỏ chứng minh phút yếu ớt kia không phải là ảo tưởng.

Tại địa phương phía sau Sarah không biết từ lúc nào đã xuất hiện một người đàn ông tóc vàng mắt xanh biếc, tướng tá cao lớn anh tuấn với biểu cảm ngả ngón và biếng nhác luôn ẩn hiện trong đường nét khuôn mặt. Anh ta mặc một bộ Black Label vest đen, ghi-lê đen, sơ mi sọc xám cùng cà vạt đỏ rượu được may vừa người vô cùng sang trọng. Bàn tay to lớn với những ngón tay thon dài được bao bọc kỹ lưỡng trong một đôi găng tay màu trắng chất liệu thượng hạng. Quả thật là một người đàn ông quý phái đẹp trai nếu coi nhẹ tư thế đứng của anh ta. Một tay ôm một bó hoa lys màu trắng không lồ được gói ghém công phu, tay còn lại cầm một chiếc dù màu đen cũng cỡ siêu bự. Nhìn thấy cô gái nhỏ ngồi bệt dưới thảm cỏ quay đầu lại nhìn mình, anh ta tinh nghịch nháy nháy mắt mấy cái rồi dùng một tư thế vô cùng tao nhã đặt bó hoa xuống trước ngôi mộ.

Nhìn hành động lưu loát không chút trở ngại của người đàn ông, tâm tình bi thương của Sarah đột nhiên tiêu thất không còn. Hèn chi đang không trên đầu bông tối sầm, cô còn tưởng thời tiết Luân Đôn thất thường xui xẻo chuyển mưa, không nghĩ đến là cái gã dở người này lại xuất hiện ở đây. Cô yếu ớt lên tiếng chào hỏi.

“Anh. Sao anh lại ở đây? Với lại, xin nhờ, bây giờ tuy có chút sương mù nhưng trời vẫn chưa kịp mưa, bảo bối của anh tốt nhất là không nên đem ra dọa người.”

Thì ra anh đẹp trai xuất hiện bất ngờ chính là người anh kết nghĩa mà Sarah nhận thức trong khoảng thời gian nhàm chán đến mức nằm ở trong bệnh viện. Tất nhiên, Sarah là do tai nạn mà sung sướng tạm trú tại bệnh viện St. Francis còn gã ta là bị người ta tống vào, bằng một viên đạn xuyên thủng vai. Đùng ngoáy tai, bạn không nghe lầm đâu, là một viên đạn, không phải đạn nhựa trong súng hơi mà là đạn chì, hàng thật giá thật! Olius Hobbs là một trong những ông trùm vũ khí của thế giới ngầm ở Mỹ. Tất nhiên, trong mắt Sarah, cái bối cảnh hoành tráng kia hoàn toàn không thể che lấp sự thật Olius chỉ là một gã đàn ông quái đản. Khi cái gã dở hơi này lần đầu gặp cô hẳn còn đang huênh hoang khoe số mệnh hần may mắn; chỉ cần tên sát thủ kia chuyên nghiệp thêm chút nữa, ngắm chuẩn xác thêm chút nữa thì điểm đến của hần không phải là St. Francis mà là St. Louis số 1 rồi. E hèm, xin đừng thắc mắc tại sao một kẻ sống ở New York lại muốn chạy đến New Orleans để xin một miếng đất chôn thân. Suy nghĩ của những kẻ giàu có luôn luôn rất khó hiểu. Ví dụ như cái tật thích ăn đồ ngọt nhưng lại dị ứng với chocolate của gã, cái ô ngoại cỡ luôn không rời tay màu đen lúc nào cũng giấu qua giấu lại trên đầu cô hay cả cái việc quanh năm suốt tháng mặc âu phục vì cho rằng loại quần áo cầu kỳ hoa lệ này khiến ngoại hình gã thêm gợi cảm, Olius gọi đó sức sự quyền rũ của cảm giác cấm dục = _ = |||. Ngoài những điều đó ra, nhìn bề ngoài Olius thật không khác những người đàn ông thành công trên thương trường khác.

Olius nhìn Sarah lại bất chợt thả hồn vào suy nghĩ của riêng mình, trên mặt lại hiện lên vẻ khinh bỉ rõ ràng khiến tay gã cảm thấy ngứa ngáy. Thế nhưng, lại không nở ra tay với cô nhóc khó tính này vì vậy nên gã chỉ đành ngậm hờn dỗi của mình trong lòng dịu dàng dịu cô bé đứng lên. Trên miệng vẫn treo một nụ cười nhạt lưu manh nhưng chất giọng lại trầm ấm, chững chạc một cách bất ngờ. Dĩ nhiên, nội dung của lời nói thì vẫn không chút đứng đắn.

“Thân ái! Em cũng không lo cho nhan sắc của anh. Nếu không có bảo bối, sương mù này, gió này, ánh sáng này... chúng tổn thương sắc đẹp của anh, bà xã anh không cần anh nữa thì em lấy cái gì ra đèn?”

Xin nhờ, Sarah trong lòng im lặng phi nhỏ, anh là cầm dù chứ không phải đứng trong phòng tiết trời. Gió với sương mù chỗ nào cũng có, cái dù ngoại cỡ chỉ che được phía trên đầu này thì bảo vệ được chỗ nào của anh? Còn nữa, chút nhan sắc ấy còn dám đem ra so với chị dâu? Không tự lượng sức! Sarah khinh bỉ liếc nhìn gã đàn ông cao to chậm rãi đi bên cạnh mình nhưng cũng rất thức thời không ngu ngốc đào sâu vào vấn đề nhan sắc này nữa. Có trời biết... ừm, ngay cả người xung quanh anh ta, ai cũng biết; chỉ cần đề cập đến mấy vụ làm đẹp gã đàn ông nam tính đầy mình này có thể dùng nước miếng dìm chết bạn trong vòng một ngày một đêm. Nhớ đến bài học quý giá mà đau thương khi xưa, sắc mặt Sara cũng trở nên đen thui. Vẫn là không nên chạm đến dây thần kinh mẫn cảm của gã thì hơn. Người khôn ngoan không nên chấp kẻ điên khùng. Sarah nghiêm mặt kéo câu chuyện quay lại vấn đề chính.

“Anh vẫn chưa trả lời em tại sao anh lại ở đây. Chẳng lẽ... OMG!!! Anh ngoại tình!!! Em mách chị dâu anh lại dùng cái mặt đào hoa đó đi gây họa con gái nhà người ta.”

Olius xanh mặt khẽ vỗ một cái vào đầu đưa em gái.

“Em nói bậy bạ cái gì? Cái gì mà “gây họa”? cái gì mà “lạ”? Đừng có vu oan cho anh. Anh chỉ đến đây đàm phán một vụ làm ăn thôi. Cả chị dâu em cũng đi, đừng nói bừa.”

“A? Chị dâu cũng tới?”

Mắt Sarah bỗng chốc sáng lên, cả thần sắc cũng tươi tỉnh hơn hẳn. Gã anh trai này không có gì đáng hoàng, chỉ có vận may thật tốt, cho cô một cái chị dâu cực kỳ đẹp, tính tình lại hiền lành. Nghĩ đến người vô cùng sủng ái mình ấy, bất giác Sarah cong cong khoé miệng cười rộ, cả mặt cũng híp lại thành một đường cong tình xảo.

Olius nhìn vẻ mặt háo sắc ấy cũng cảm thấy khó chịu, bàn tay to lớn lại chụp một phát lên đầu cô nhóc, ngữ khí toàn mùi chua của dấm.

“Đừng cười dâm dăng như vậy. Đó là bà xã anh.”

Sarah khinh bỉ khề liếc Olius một cái cũng không tranh cãi lại gã ta mà dùng sức nhào vào trong cửa xe đang mở sẵn trước mặt. Tất nhiên, cô không sợ sẽ ngã nhào xuống sàn xe, chỉ có cái gã dở hơi đứng ngoài kia mới có thể khoanh tay ngồi nhìn cô té đập mặt. Không ngoài dự đoán, Sarah an toàn hạ cánh xuống một cái ôm ấm áp và một lồng ngực vững chãi. Cô nhân cơ hội dụi dụi vào người đang ôm mình, làm nũng y hệt một con mèo nhỏ. Chỉ có trước mặt người này, Sarah mới động kinh hoá thân thành loại hình thú cưng chỉ biết làm nũng và tạo hình pose style dễ thương như vậy.

Olius không kịp phản ứng. Chỉ thấy nhao lên một cái, con ranh giảo hoạt kia đã nằm trong lòng bà xã của anh cọ cọ, dụi dụi làm nũng. Gã đen mặt, nhanh chóng gấp dù tiến vào xe. Bàn tay to lớn vươn ra định xách cổ con bé không biết xấu hổ kia ra chỗ khác lại bị một bàn tay đeo găng đen khác cản lại. Một cái liếc mắt sắc bén từ người bên cạnh khiến gã cứng người, ngoan ngoãn lui ra một góc xe ngồi ảm ức một mình.

Sarah vui sướng nhìn cảnh đó, cười híp cả mắt. Không hiểu sao mỗi lần nhìn thấy dáng vẻ sợ vợ của gã anh trai dõng hoi này, cô lại cảm thấy thư thái thoải mái lạ thường. Cho đáng đời! Ai bảo gã suốt ngày nói nhảm ghê tởm cô. Hừ...

Người đàn ông đẹp trai cao lớn đang bị Sarah đu trên người như một con gấu Koala tên là Argmillerasse Flamel, bạn đời hợp pháp của Olius Hobbs. Hai người họ đã đăng ký kết hôn ở New York, Connecticut, Iowa, Vermont, New Hampshire, Washington D.C... và Massachusetts bằng chục cái tên khác nhau. Thật ra Olius còn tính bay sang Hà Lan đăng ký nhưng Argmil nhất quyết không đồng ý. Chạy qua chạy lại mười ba bang của Mỹ, kết hôn mười ba lần đã khiến Argmil sắp sửa bùng nổ rồi. Không biết Olius làm sao thế nào nhưng cái sở thích biến thái này của gã ta lại không bị Argmil đá văng thì thật đúng là một kỳ tích.

Trái ngược hẳn với công việc của Olius, Argmil đang giữ chức giáo sư ở khoa hoá học trường đại học Khoa học MIT, là một người hoàn toàn trong sạch. Ngoại hình vô cùng nổi bật khiến Argmil đi đến đâu cũng có thể dễ dàng nhận được sự chú mục của mọi người. Tất nhiên, đó cũng là nhân tố khiến cho Sarah chỉ với cái nhìn đầu tiên đã bám dính lấy Argmil và bỏ rơi ông anh kết nghĩa vừa nhận thức ra sau đầu. Thân hình thon dài dong dong cao được bao phủ bởi một cái Trench Coat Purberry màu đỏ rượu tuyền ý mở rộng, áo sơ mi trắng sạch sẽ mở hai cúc trên cùng lộ ra màu da trắng như ngọc trai. Trên ngực đeo một chiếc thánh giá nhỏ bằng bạc nam hồng ngọc vô cùng sang trọng. Mái tóc màu nâu đỏ để dài đến lưng được buộc gọn ra đằng sau. Đôi mắt xéch dài hẹp giấu sau cặp kính gọng vàng không những không che đi những đường nét thâm thúy như tượng thần Hy Lạp của khuôn mặt mà còn khiến hắn trở nên quyến rũ một cách nguy hiểm. Bàn tay đeo găng tay bằng da thuần một màu đen tuyền dịu dàng vuốt tóc Sarah. Trong đôi mắt màu xám tràn đầy vẻ yêu thương chiều chuộng.

“Đừng vờ vịt. Cả tháng nay không hề thấy điện thoại của em, còn nói là nhớ anh sao?”

Sarah đáng thương cười gượng. Đợt trước muốn gọi điện ti tê than thở với Argmil về vụ bản thảo bị từ chối nhưng lại bị vụ học sinh mới làm cho quên mất. Sau đó thì, đột nhiên nhận ra, đột nhiên thấy thế giới không còn là cái thế giới mà cô từng nghĩ, cô cũng không còn tâm trạng làm bất cứ điều gì nữa. Thật ra đợt này, sau khi thăm một vợ chồng công tước Stuart, cô cũng tính đi tìm Argmil chữa trị. Thật may mắn vì trùng hợp gặp họ ở đây. Thật sự hết sức may mắn!

Không muốn nói nhiều về câu chuyện Edward Cullen và những con ma cà rồng rắc rối cùng tình yêu sến súa của họ, Sarah lại ra sức cọ cọ Argmil, về mặt lấy lòng nói sang chuyện khác.

“Hi...không phải bây giờ em ở đây rồi sao? Tại hai người đến đúng lúc qua, nếu không em cũng chạy đến New York làm bóng đèn vài ngày rồi.”

Argmil hơi nhú mồm, màu xám trong mắt cũng trở nên thâm trầm. Anh biết Sarah có chuyện giấu trong lòng nhưng lại không tiện hỏi nhiều. Đứa bé này nhìn thì cả lơ cả phất, vô tâm vô phé nhưng tâm tư thật sự rất nặng. Đó cũng chính là điểm khiến anh yêu mến cô nhóc. Sarah Stuart và Olius Hobbs kỳ thực là cùng một loại người, tính cách cũng cực kỳ tương tự. Có lẽ, Olius cũng đã sớm nhận ra điều này nên mới nhận Sarah làm em gái. Dù sao cô bé cũng là đứa trẻ khiến người ta hết lòng yêu thương. Argmil cũng không đụng chạm đến phiền muộn của Sarah. Anh muốn khiến cô bé vui lên chứ không phải càng chạy càng đâm đầu vào ngõ cụt, lần quán trong đó cho đến lúc bản thân mình tự hủy diệt. Argmil khẽ cười xoa đầu cô.

“Được rồi, đừng làm nũng. Cần về Mỹ thì đi chung với bọn anh. Tuần này anh được nghỉ, trong trường không bận việc sẽ dẫn em đi chơi.”

Sarah vui mừng hoa hô, định nhào đến thơm một cái lên khuôn mặt của người đẹp thì đã bị một cái tay mạnh mẽ xách cổ áo túm ra. Ông chồng bị lãng quên này giờ rốt cuộc bùng nổ. Olius nguy hiểm đưa mặt mình tới sát mặt Sarah, hai mắt xanh biếc nhìn chằm chằm vào mắt cô, miệng gầm gừ.

“Nhóc con, em dám đụng vào bà xã anh, anh chôn em ngay tại đây!”

Đáp trả lại về mặt sát khí đằng đằng đã từng dọa sợ không ít ông trùm mafia của Olius là một tiếng hừ lạnh và cái liếc mắt khinh bỉ của Sarah. Không biết làm cách nào, cô nhanh chóng thoát khỏi bàn tay thô lỗ của Olius, trốn qua phần ghế phía bên kia và đẩy Argmil vào giữa. Có Argmil là lá chắn, Sarah không kiêng nể khiêu khích Olius.

“Anh mà dám sao? Dám sao?...”

Olius bị chọc giận đến mức cười rộ lên. Vẫn là nụ cười lưu manh và lười biếng thường ngày nhưng những người quen thuộc đều biết, ông trùm vũ khí đã bị chọc giận rồi.

“Con nhóc ranh! Có giỏi thì đừng trốn!”

“Em không phải kẻ ngu. Có bị ngu mới nghe lời anh.”

...

Khi chiếc Roll Royce Phantom màu đen dần dần đi khỏi khu nghĩa trang, trong xe vẫn giữ nguyên một bầu không khí vô cùng ảm áp.

Sương mù tại Luân Đôn càng lúc càng dày đặc.

Những bi thương, tốt nhất hãy chôn vùi cùng những mộ bia nơi đây. Hãy yên nghỉ và...những bí mật hãy vĩnh viễn được cất giữ tại nơi tĩnh lặng này.

Sau yên bình chính là một cuộc chiến. Cho dù muốn hay không, chúng ta cũng sẽ bị cuốn vào.

Là tiến lên hay lùi bước?

Bạn, lựa chọn như thế nào?

* Tám nhảm: Hai anh đẹp trai này có vẻ rất được ta ưu ái nhỉ? ^O^ Mọi người chú ý họ của cả hai anh ấy nhé, có ai đoán được thân phận của họ không nhỉ? *ngửa đầu cười to* Tình hình là chương 26 phía trước mọi người đều đoán bạn trẻ Sarah chuẩn bị cho cuộc sống sau này làm ma cà rồng. Thật oan uổng ghê gớm TT^TT. Chỉ là sở thích cá nhân của bạn nhỏ nữ chính thôi. Còn cái sở thích ấy làm sao lại tương đồng với tập tính của ma cà rồng thể thì chỉ là trùng hợp. Ta thôi. Ấy nhưng mà phải thừa nhận, bạn Sarah thực giác thật là tình chuẩn, đoán gì trúng đó, xui xẻo chết được. Há há há...

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Ăn mạng tại Grisham Mill

Đối với dân cư của Forks, ngày hôm nay hẳn là một ngày đẹp trời. Có lẽ vậy! Bella hơi cau mày đẩy mở cửa sổ, phóng tầm mắt qua ô cửa sổ nhỏ nhỏ trong phòng nhìn ra cảnh vật xung quanh đang bị bao phủ bởi sương mù và những hạt tuyết nhỏ như hạt bụi bay lất phất, nhìn thoáng qua giống như một cơn mưa phùn. Bầu trời u ám không có một tia nắng mặt trời, lạnh và ẩm ướt. Bella thật sự không muốn đến trường vào một ngày như vậy. Hôm qua, không phải nói là cả một tuần trước với sự biến mất đột ngột của hai kẻ nổi bật Edward Cullen và Sarah Stuart thì cuộc sống của cô tại trung học Forks cũng không đến nỗi không thể chịu đựng như trong suy nghĩ. Ngày đầu tiên có vẻ khá là tệ hại nhưng những ngày tiếp theo lại khá khoan khoái. Chương trình học không quá khó và hơn cả, mặc dù không thể nhớ tên hết tất cả bạn học, cô đã có thể bình thường vẫy tay chào hỏi họ mà không phải chịu đựng những cái nhìn soi mói tò mò dành cho sinh vật lạ nữa. Thế nhưng, một tuần vui vẻ của cô đã bị cơn mưa tuyết đột ngột này phá tan tành.

Bella chậm chạp khoác áo lạnh vào người, đeo ba lô lên lưng và miễn cưỡng bước ra khỏi nhà. Dù có thế nào cô cũng không thể làm một kẻ lười biếng trốn học, Bella thở dài. Mãi ngần ngại với những suy nghĩ ù ề của bản thân về thời tiết, Bella cố nhiên không chú ý đến một tầng băng mỏng trong suốt đã hình thành trên mặt đất từ lúc nào. Và giống như mắc phải một cái bẫy chơi khăm của thiên nhiên, Bella trượt té. Một cú ngã đủ mạnh khiến tinh thần vẫn còn đang lơ mơ lúc sáng sớm tỉnh táo hẳn và cũng đủ đau khiến cho tâm trạng cô đang treo lơ lửng hạ xuống mức thấp nhất. Cũng còn may, nhờ vào ba lô to dùng đeo sau lưng và cái quần jean đủ dày, ít nhất hôm nay cô không phải đồng hành cùng với một cái mông bị đập bầm tím đến trường, lần thứ N trong buổi sáng Bella lại thở dài.

Charlie nhìn thấy Bella sơ ý trượt té vội vàng chạy đến giúp đỡ đứng lên. Ông không tự chủ cau mày, ngữ khí cứng nhắc có chút không tự nhiên nhưng nếu chú ý nghe kỹ vẫn nhận thấy ẩn ẩn trong đó là quan tâm và lo lắng.

“Cẩn thận! Sáng sớm trên đường đều đã bắt đầu kết băng, rất dễ trượt té.”

Bella không được tự nhiên rút tay. Mặc dù người đứng trước mặt là cha ruột mình, cô vẫn cảm thấy xấu hổ vì sự vụng về của bản thân. Không chú ý là cô lại vấp té. Chuyện này cũng thường xuyên diễn ra như cơm bữa nhưng Bella vẫn không thể trở nên quen thuộc với nó. Thật sự rất mất mặt. Bella nhọc gọng giọng đáp lại sự quan tâm của Charlie.

“Con không sao.”

Nhìn thấy con gái không việc gì, Charlie cũng không mấy lo lắng. Ông gật gật đầu, trên mặt vẫn giữ nụ cười cứng nhắc, cố gắng khiến cho giọng nói của mình trở nên tình cảm và hài hước hơn. Ông vỗ vỗ chiếc Chevy, nói.

“Băng không phải là một kẻ hợp tác tốt nhỉ. Chúng luôn có thể khiến con trượt xa ra khỏi con đường và đâm vào một cái cây ven đường nào đó.”

Bella im lặng nhìn cha mình. Cô thật sự muốn cười lớn, nhiệt tình hưởng ứng cho nỗ lực hài hước của ông. Nhưng kiểu nói đùa này khiến cô không cười nổi. Cô chỉ có thể ậm ừ cho qua chuyện. Trong khi đó, Charlie vẫn vui vẻ nói tiếp.

“Thật nguy hiểm đúng không? Vì vậy cha đã thay bánh xe cho con.” Ông hơi dựa vào chiếc xe, một chân gõ gõ vào bánh trước chứng tỏ sự an toàn của mấy cái bánh xe mới. “Chúng đã cũ và hư hết rồi. Cha nghĩ như vậy sẽ an toàn hơn cho con.”

Bella cảm chìa khoá, tiến về phía chiếc xe mở cửa nhưng vẫn chưa vội bước lên xe. Cô cảm kích quay đầu nhìn Charlie đã đi đến bên chiếc xe cảnh sát.

“Cha à! Con cảm ơn.”

Câu nói khiến Charlie vốn định leo vào xe dừng lại. Ông ngược đầu nhìn con gái, trên gương mặt góc cạnh cũng trở nên nhu hoà hơn rất nhiều.

“Không cần cảm ơn.” Rồi như chợt nhớ ra điều gì, ông tựa vào cửa xe đang rộng mở dặn dò. “Tối nay cha về trễ, nếu con đói có thể ăn trước, không cần chờ đâu.”

“Có việc gì sao?”

“Cha phải xuống hạt Mason một chuyến. Bên ấy báo có một bảo vệ an ninh ở Grisham Mill bị thú dữ cắn chết.”

“Thú dữ?” Bella kinh ngạc nhú mày. Đây là lần đầu tiên cô được nghe về việc thú dữ cắn chết người. Trong lòng không thoải mái cho lắm.

Nhìn vẻ nghi ngờ của con gái, Charlie nghiêm túc nhắc nhở. Dù sao Bella cũng sẽ sống ở Forks một thời gian dài, cũng nên hiểu tình hình trị an ở đây. Quá chủ quan sẽ khiến bản thân lâm vào tình cảnh nguy hiểm không cần thiết.

“Bella, con không còn ở Phoenix nữa. Những chuyện như vậy xảy ra ở đây là rất bình thường. Phải cẩn thận một chút!”

“Con biết.”

Bella miễn cưỡng gật đầu. Sâu trong thâm tâm lại không quá tin tưởng điều này cho lắm. Khi cô đang do dự mở miệng muốn nói tiếp một điều gì đó thì Charlie lại giơ một ngón trỏ ra ngăn cản.

“Chờ cha một phút.”

Đoạn, ông vội vàng hướng ra phía đường cái, hai tay khum khum trước miệng gọi lớn.

“Sarah. Sarah Stuart...”

Phía bên kia đường, một cô gái mặc một thân váy đen cầm một chiếc ô nhỏ nhỏ xinh xinh cũng đen tuyền một mảnh đang thần tho chậm chạp đi trên lề đường. Mái tóc màu bạch kim và cặp mắt ẩn sau mạng che màu đen càng khiến cô gái trở nên thần bí và xinh đẹp. Khi nghe có người gọi tên mình, cô gái hơi giật mình ngẩng đầu lên nhìn về phía có âm thanh. Khoảng cách giữa hai người cũng không tính là xa. Dường như nhận ra được người quen, cô gái vui vẻ vẫy tay chào lại và băng qua đường. Cho đến lúc người con gái xinh đẹp đó đến gần, Bella mới giật mình nhận ra cô gái này đúng là bạn học nổi tiếng đã cúp học một tuần, Sarah Stuart.

“Chú Charlie.”

Chương 28: Ân mạng ở Grisham Mill (P.B)

“Chú Charlie.”

Sarah vui vẻ lên tiếng chào hỏi cảnh sát trưởng Charlie, sau đó quay đầu lại nhìn thấy Bella đang đứng bên cạnh chiếc xe tải ngăn người nhìn mình cũng hữu hảo gật đầu chào. Xong, cô lại cảm thấy có lẽ chỉ gặp đôi ba lần vào một tuần trước có thể sẽ khiến Isabella không nhận ra cô là ai nên Sarah cũng hào phóng đưa tay làm quen lại một lần nữa.

“Sarah Stuart, học sinh cùng trường với bạn.”

Bella lần này cũng không khác gì lần chào hỏi trước, cũng chỉ rụt rè nắm nhanh lấy ngón tay Sarah một cái rồi bỏ ra, trên mặt hơi hơi ửng đỏ.

“Minh biết. Tuần trước chúng ta đã là quen rồi.”

Sarah không sao cả cười.

“Minh tưởng là bạn đã quên rồi.”

Charlie cư xử không hề khách khí với Sarah. Với ông, Sarah, đứa trẻ này cũng như con cháu trong nhà, quan tâm là vẫn phải quan tâm nhưng không thể để nó tùy ý như thế được. Ông nghiêm giọng nói.

“Sarah, cả tuần nay đều không thấy bóng dáng cháu đâu, mọi người rất lo lắng. Jessica còn gọi điện cho chú hỏi về cháu.”

Sarah vẫn hơi cười. Trên mặt không có chút cảm xúc thiếu kiên nhẫn hay khó chịu gì với thái độ chất vấn của Charlie nhưng tất nhiên cũng không trả lời thẳng câu hỏi của ông.

“Cháu đã có xin phép nhà trường trước khi nghỉ học mà. Chỉ là có chút việc nhỏ thôi. Mọi người nhọc lòng rồi.”

Nhìn thái độ của Sarah, Charlie cũng không ép hỏi. Ông biết cô bé này cũng là một đứa trẻ trưởng thành sớm, nó cũng tự biết chừng mực. Chỉ là người lớn dù có yên tâm đến đâu cũng không tránh khỏi lo lắng hỏi han vài ba câu.

“Ta biết.” Charlie phất tay định đi, song lại quay lại nhìn Sarah, trong mắt ánh lên vẻ khó hiểu. “Nếu đã về, giờ này cháu hẳn phải đến trường chứ? Xe cháu đâu?”

“Chuyện này sao?” Sarah hơi ngượng ngùng sờ sờ chóp mũi của mình. “Sáng sớm cảm thấy tiết trời thật đẹp, cháu định tản bộ một lát. Cuối cùng lại quên mất bản thân đã đỗ xe ở đâu...”

Charlie bắt đầu nhìn Sarah khẽ thờ dãi.

“Vậy là cháu quyết định đi bộ quanh để tìm lại chiếc xe nhưng càng đi lại càng loạn?”

“Không.” Sarah cười cười. “Dù sao xe cũng có khoá điện tử, không bị trộm được. Cháu là quyết định đi bộ đến trường.”

Cảnh sát trưởng Charlie có cảm giác như một đám mây giông đang tụ tập trên đầu mình đánh sét ầm ầm. Ông chán nản không biết nói thêm gì nữa. Suy nghĩ của đứa trẻ này, từ trước đến nay ông vẫn không tài nào hiểu được nó đang nghĩ cái gì. Tốt hơn hết là nhìn thấy có thể giúp được gì thì giúp. Ông nhẹ nhàng đẩy Sarah vào trong xe cảnh sát của mình.

“Lên đi. Chú đưa cháu đến sở cảnh sát. Có lẽ sẽ tìm được chiếc xe trước khi chuông vào học vang lên.”

Nói xong, ông quay sang Bella chào tạm biệt.

“Cha đưa Sarah đi trước, con cũng đi học đi.”

Bella nãy giờ im lặng đứng một bên cũng nhẹ gật đầu, vẫy tay với cha mình. Trên mặt hơi biểu lộ một chút nghi hoặc cùng rối rắm. Dù sao cô gái tên Sarah này dường như khá thân thiết với Charlie. Cái cảm giác cha ruột mình tiếp xúc cùng một người xa lạ còn tự nhiên hơn cả với mình khiến Bella cảm thấy không thoải mái cho lắm. Thế nhưng, Bella vẫn không thể hiện ra ngoài. Cô là người không quen biểu lộ cảm xúc của bản thân. Điều này luôn khiến bản thân Bella cảm thấy rầu rĩ.

“Vâng, tạm biệt. Cha, lái xe cẩn thận.”

Lời chào chưa dứt thì chiếc xe của ông Charlie đã lao vút trên đường hướng về phía sở cảnh sát. Sarah nhìn chiếc Chevy màu đỏ dần khuất sau tầm nhìn cũng không nói một lời. Việc gặp phải Bella sáng nay là một sự tình cờ không mấy tốt đẹp với cô. Nhất là, Sarah cảm thấy ngày hôm nay chính là ngày Edward Cullen trở về sau chuyến đi săn và bắt đầu tiếp cận với Bella. Một ngày mưa và âm u, ẩm ướt và lạnh lẽo. Cái cảm giác thoải mái và bình tĩnh của khoảng thời gian tàn bộ lúc sáng sớm đã biến mất không còn. Nhìn thấy Bella khiến Sarah cảm thấy những gì đẹp đẽ mà mình hiện có mỏng manh như một miếng pha lê, chỉ cần nhẹ nhàng đụng phải sẽ vỡ toang thành ngàn mảnh nhỏ. Sarah hạ thấp mí, hơi mím mím môi. Cô cũng không muốn Charlie biết là cô không có thiện cảm với con gái ông. Charlie là một người tốt nhưng dù sao cũng không tốt đến mức sẵn lòng ngồi nghe người ngoài nói xấu con gái ruột của chính mình. Về điểm xử sự lịch sự cơ bản ấy, Sarah cũng tự giác ý thức được. Một đường im lặng đến tận sở cảnh sát, Charlie cũng không phát hiện được Sarah có điều bất thường khác mọi ngày.

Sarah và Charlie tình cờ gặp phải hai người đàn ông da đỏ khi bước vào sở cảnh sát. Nhìn cách chào hỏi giữa Charlie và người đàn ông này, Sarah nhận thấy hai người dường như có vẻ rất quen thuộc. Người đàn ông ngồi trên xe lăn không thể xác định được chiều cao mang một khuôn mặt có đường nét khắc sâu của người dân bản địa. Mái tóc xoắn đen cùng chiếc mũ vành màu nâu phá lệ có vẻ hoà hợp. Nếu như có ai đó vô tình đi ngang qua mỏm đá cao nhất ở La Push hôm nhất thực, chắc chắn sẽ nhận ra người đàn ông này chính là vị tộc trưởng da đỏ đứng một mình trầm ngâm nhìn lên mặt trời chói lòa trên cao từng chút một bị bóng tối xâm thực.

Đứng đằng sau ông ta là một thanh niên vạm vỡ cao lớn. Chiếc áo thun màu xám bó sát người lại càng làm nổi bật dáng người săn chắc giống như những người mẫu trong tạp chí đồ lót nam thời thượng của anh ta. Mái tóc đen để dài ngang vai ra vẻ khá lãng tử và bụi bặm nhưng đôi mắt lại vô cùng thuần khiết. Trong mắt Sarah, tạo hình của anh chàng này giống như một chú chó chăn cừu, hơi ngu ngốc nhưng rất trung thành với chủ nhân của mình. Chỉ thấy anh ta nhiệt tình chia tay ra và chào đón Sarah bằng một nụ cười thân thiện vô cùng sáng sủa, tất nhiên là sau khi đã hỏi han chán chê với cảnh sát Charlie.

“Xin chào. Tôi là Jacob Black. Đây là cha tôi, Billy Black. Rất vui được gặp cô.”

Sarah cũng không ngại ngần, thoải mái vươn tay nắm lại bàn tay to lớn, thô ráp và nóng rực một cách bất thường của anh chàng. Dĩ nhiên cái bắt tay cũng không duy trì thời gian quá dài.

“Tôi là Sarah Stuart. Cũng rất hân hạnh được quen biết hai người.”

Khi nghe Sarah giới thiệu tên, Jacob không có rất nhiều biểu cảm ngoài nụ cười rờ rờ của mình. Rõ ràng cái tên Sarah Stuart này đối với anh ta là hoàn toàn lạ lẫm. Trái lại, người đàn ông ngồi trên xe lăn khi nghe Sarah giới thiệu lại đặc biệt chú ý. Ông chăm chú nhìn cô, cũng không phải loại ánh mắt soi xét trắng trợn khiến người ta khó chịu mà là một loại ánh mắt tràn đầy thâm ý khiến người ta cảm thấy vô cùng khó hiểu.

“Cháu là cô bé sống một mình ở cái ỏm... biệt thự bỏ hoang trong rừng?”

Sarah bật cười nhẹ gật đầu. Người trong thị trấn thật sự đã đặt rất nhiều cái tên phong phú cho ngôi nhà nhỏ của cô. Mặc dù đã nghe nhiều lần nhưng điều đó cũng không ngăn cản Sarah cảm thấy thú vị khi khám phá được một cái tên mới.

“Vâng. Nếu ý bác muốn đề cập đến là Black Winter thì đúng vậy, là cháu.”

“Tôi nghĩ...” Billy Black hơi cau mày. Ông cũng nhận thấy đối với một người trong lần nhận thức đầu tiên lại đi nhận xét về nơi ở của họ là không được lịch sự thể nhưng ông lại rất có thiện cảm với cô bé chừng chạc này. “Cháu không muốn chuyển vào thị trấn sống cùng với mọi người sao? Cái nơi hẻo lánh đó thực sự rất nguy hiểm. Hơn nữa, một cô bé như cháu lại sống một mình trong rừng. Tôi thấy mọi người chắc cũng không an tâm, nhất là người nhà của cháu.”

Sarah nghe vậy cũng biết là người đàn ông này chỉ đang tốt bụng lo lắng cho mình vì vậy cũng không tỏ vẻ khó chịu hay phật lòng. Cô lắc đầu tỏ vẻ không muốn đề cập đến đề tài này. Quả thực, cái câu khuyên nhủ như thế này cô đã nghe đến một ngàn lẻ một lần rồi. Mỗi lần gặp một người dân trong

thị trấn, nhất là những người hơi lớn tuổi tốt bụng, ai cũng khuyên cô nên dọn vào thị trấn sống. Mọi người thật sự đã quá kỳ thị lão bạn già của cô rồi! Sarah nhẹ nhàng duyên chuyển từ chối lời khuyên của Billy Black bằng một câu trả lời cũng đã được sử dụng đến lần thứ một nghìn lẻ một.

“Cảm ơn bác đã lo lắng. Thật sự không có việc gì. Black Winter rất an toàn. Luật sư của cháu đã lắp đặt hệ thống bảo an điện tử cho căn nhà.”

Jacob nghe Sarah đáp vậy cũng cười cười, trong mắt thấp thoáng chút hâm mộ. Anh chàng cũng rất thích cuộc sống hoang dã tự do như thế. Giống như mỗi ngày sống đều là mỗi ngày tham gia cắm trại dã ngoại vậy. Cách sống của cô gái này cũng không quá khác so với cách sống của tộc người Quileute bọn họ. Tất nhiên, Jacob nhún vai, là phải không kể đến mở máy móc và tiện nghi điện tử phức tạp trang bị đầy trong cái căn biệt thự bỏ hoang kia.

“Tôi thấy căn nhà của cô vị trí như vậy là rất có cá tính đấy! Nhiều nơi trong thị trấn cũng không thể có phong cảnh đẹp như ở đó.”

“Cảm ơn.”

Nhận được lời khen hiếm hoi từ Jacob, Sarah hài lòng quay lại nở một nụ cười cảm kích với anh chàng. Cảm thấy con mắt thẩm mỹ của anh ta cũng không tệ. Ít nhất, anh chàng Jacob này có thể có đôi chút khẩu vị thưởng thức tương đồng với cô. Vì vậy, hai người trẻ tuổi này cũng nhanh chóng tìm được được đề tài chung và tán gẫu với nhau một cách vui vẻ. Mặc dù vậy, thái độ của Sarah đối với Jacob cũng không thân cận hơn bao nhiêu sau khoảng thời gian tiếp xúc vui vẻ thoải mái. Sarah dĩ nhiên không quên, chàng trai thân thiện với nụ cười sáng chói này cũng là một khoản phiền phức không thể dính vào. Người sói so với ma cà rồng cũng không tốt lành hơn được bao nhiêu!

Trong khi đó, Sarah cũng không chú ý, khi cô nhận được từ chối lời khuyên của Billy Black về việc chuyển về sống trong thị trấn, ông cũng không tiếp tục nói chuyện với cô nữa. Thế nhưng, ánh mắt khi ông nhìn cô lại thâm sâu hơn, thêm một phần lo lắng và khó hiểu. Thông qua bạn tốt Charlie, ông hiển nhiên biết chuyện đứa trẻ này đi lại rất gần với nhà Cullen và đó mới thật sự là điều khiến ông lo lắng. Nhưng, sự thật là cho dù ông có lo lắng như thế nào, việc quan hệ giao tiếp của nhà Cullen ngoài phạm vi La Push thì ông cũng không thể quản. Hiệp nghị giữa hai bên, đến bây giờ khi họ một lần nữa trở về vẫn chưa từng thay đổi quá. Và có lẽ sẽ tiếp tục mãi mãi duy trì như vậy cho đến đời con ông, đời cháu... rất lâu sau này. Billy Black đưa ánh mắt nhìn về con trai mình. Jacob, cũng sắp đến lúc rồi.

Lúc này, giọng nói của ông bạn già Charlie vang lên cắt ngang luồng suy nghĩ của Billy.

“Mới sáng sớm ông đến sờ cảnh sát có việc gì sao?”

Billy nghiêm túc nhìn Charlie, trong mắt còn ẩn giấu một nỗi lo lắng nhàn nhạt.

“Tôi nghe nói hôm nay mọi người muốn xuống hạt Mason. Tôi cũng muốn đi theo nhìn xem.”

“Ông cũng nghe về vụ thú dữ ở Grisham Mill rồi à?”

“Thật sự là thú dữ?”

“Tôi cũng không biết.” Charlie cau mày hơi lắc đầu. “Bên này chưa nhận được thông tin gì chính xác cả. Hôm nay cũng là muốn trước hết xuống đó xác nhận lại tình huống chân thật.”

“Hạt Mason cách đây không xa. Nếu như thú dữ ở đó có thể đi vào khu dân cư thì tại Forks...”

“Tôi biết.”

Không đợi Billy nói hết câu, Charlie đã ngắt lời. Vụ việc được báo lên khiến ông ần ần cảm thấy không tốt. Mặc dù toàn bộ khu vực này đều thuộc vùng núi rừng, muốn hẻo lánh có hẻo lánh, muốn hoang sơ nguy hiểm có hoang sơ nguy hiểm nhưng trước giờ vẫn chưa có một vụ nào thú rừng chạy vào khu dân cư cắn chết người như thế này. Chỉ sợ không chỉ có một con, vậy thì... Nghĩ đến việc đó, Charlie càng trở nên im lặng, trên mặt cũng bị một loại cảm xúc trầm trọng bao phủ. Ông quay người phân phó cho một cảnh sát trẻ đứng gần đây lo liệu việc tìm lại chiếc xe cho Sarah Stuart còn mình thì hơi hơi chỉnh lại chiếc mũ cảnh quan đội trên đầu, bàn tay phải vô thức sờ bao đựng súng bên hông kiểm tra rồi nhanh nhẹn quay người bước ra khỏi cửa. Ông muốn tranh thủ đến nơi nắm giữ tình hình hiện tại, càng sớm càng tốt.

Nhìn thấy Charlie rút cuộc muốn lên đường, Billy cũng tự mình đẩy bánh xe đi theo. Jacob thấy vậy cũng không chần chừ mà vội vàng chào tạm biệt Sarah rồi chạy đến tiếp nhận tay cầm của xe lăn đi nhanh theo hướng bóng lưng của cảnh sát trưởng Charlie ra ngoài.

Charlie nhận thấy Billy và Jacob đi theo thì hơi nhướn mày, mở miệng hỏi, bước chân cũng không dừng lại.

“Ông là muốn...?”

“Tôi cũng muốn đến đó xem.”

“Việc này...”

Charlie hơi do dự. Billy cũng không phải là người có phận sự trong sở cảnh sát. Nếu như để tiếp xúc với hiện trường vụ án tùy tiện như vậy hiển nhiên là không phù hợp. Cũng không chờ Charlie nói tiếp, Billy Black cũng hiểu biết tiếp lời.

“Tôi biết ông khó xử nhưng chúng tôi đến đó cũng không nhìn không. Ông biết đấy, tộc chúng tôi rất quen thuộc với mấy loại hình vết thương do thú dữ gây ra. Tôi có thể thông qua đó suy đoán loại thú đã hành hung người ở đó.”

Charlie hơi chần chờ nhưng rồi cũng quyết đoán gật đầu. Nếu như vậy sẽ thuận tiện hơn cho phía cảnh sát làm việc.

“Đi thôi.”

Chiếc xe cảnh sát của Charlie lại nổ máy lao nhanh trên con đường hướng về hạt Mason trong tiếng hú vang của còi báo hiệu.

Vụ án thủ dũ tấn công người hiền nhiên không hề chỉ dừng lại tại đó.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Dự cảm

Một ngày này, Edward cũng trở về Forks từ chuyến đi săn bất ngờ. Thành thật mà nói, tâm trạng của Edward không phải quá tốt nhưng so với tình trạng táo bạo và dễ nổi nóng một tuần trước thì không thể phủ nhận, sau chuyến đi săn anh đã cảm thấy khá hơn rất nhiều. Ít nhất, hiện giờ Edward có tự tin bản thân có thể duy trì bình tĩnh tiếp xúc với Isabella Swan mà không phải cướp đường bỏ chạy trời chết như lần đụng độ trước đó. Khoé môi Edward hơi cong lên. Không thể không thừa nhận cô gái kia đã thành công khơi gợi nên sự hứng thú của anh. Một con người khiến anh không thể đọc được suy nghĩ, đồng thời cũng mang trong mình một mùi máu hấp dẫn nguy hiểm; quả thật là một thử thách có tính khiêu chiến. Edward hơi đảo tay lái khiến chiếc Volvo chạy vào bãi đỗ xe trước sân trường, trong mắt không che dấu vẻ hào hứng và mong đợi.

Đi sau Edward là xe của Rose và Emmett, cuối cùng, cách đó khá xa mới là xe của Alice và Jasper. Chiếc xe điệu nghệ vẽ một đường cong khúc cua tuyệt đẹp trước khi đáp vào vị trí đỗ lại thường ngày. Dĩ nhiên người lái xe là Jasper, dù sao hôm nay ngay từ trên đường, Alice đã có vẻ hơi là lạ. Cũng bởi vì điều đó mà hai người không vội vàng xuống xe mà ngồi lại sau tay lái một lúc.

Alice hơi cau mày thất thần. Cô quả thực cảm thấy lo lắng và hơi khó chịu. Tất cả đều do điềm báo xuất hiện đột ngột trên đường đến trường.

Loại điềm báo vô thường vô phạt này xuất hiện cũng khá thường xuyên, luôn là những chuyện không có bất kỳ tính nguy hiểm nào với gia đình Cullen. Alice cũng không thường bận lòng về chúng, thậm chí ngay cả việc kể cho mọi người, nhất là Edward cô cũng lười kể. Thế nhưng, hôm nay không giống với. Alice nhớ lại những hình ảnh vụn vặt xuất hiện trong điềm báo, bất giác càng cảm thấy buồn bực khó chịu.

Đó thật sự cũng không phải là những hình ảnh u ám xấu xí gì, trái lại, không khí có vẻ khá thoải mái và hoà hợp. Mà chính cái loại không khí hạnh phúc như có như không ấy mới chính là thủ phạm chính khiến tâm trạng của Alice càng lúc càng không xong, phải nói là đang thẳng tắp xuống nấc zero và có xu hướng chuyển cực âm đi tiếp.

Đối tượng chính trong điềm báo cũng không phải ai khác xa xạ, một người là anh trai cô, Edward Cullen; nhưng, một người còn lại... (≡_≡_≡)凸!!!

Cũng không phải Alice không có hảo cảm với nhân vật này, thế nhưng theo cảm tưởng của cô người này rõ ràng không thể xuất hiện bên cạnh Edward, hơn nữa còn thân mật như thế. Nếu là Sarah, Alice còn có thể cảm thấy bình thường, dù sao Sarah thân thiết với Edward là chuyện mọi người đều biết, thời gian cũng đã gần một năm trôi qua; thế nhưng không hay ho, nhân vật chính thứ hai trong điềm báo lại là cái cô nữ sinh mới chuyển đến chẳng dính dáng gì đến họ, Isabella Swan!!!

Đây là cái loại hình ảnh ám áp ngọt ngào quái dị kiểu gì??!

Edward và Bella cười cười nói nói vô cùng hoà hợp trong tiết sinh học.

Hai người gặp nhau trong căn tin, lại tiếp tục cười cười nói nói vui vẻ.

Edward chở Bella trên chiếc Volvo quý giá của anh. Cô ta còn ngồi ở vị trí phó lái độc quyền của Sarah. (Được rồi, ('□') ^ _ ^ , cái vị trí đó ngay cả Alice cô cũng chưa được ngồi, có biết không?)

Hai người cùng nhau đến trường trong cái nhìn ngỡ ngàng của toàn bộ học sinh trong trường.

Và thứ khiến cô kinh hoàng hơn nữa chính là khi hình ảnh cuối cùng kia chớp thoáng qua, cô rõ ràng nhanh mắt bắt được thân ảnh của Sarah, một mình đứng ở phía xa hoàn toàn tách khỏi không khí ám áp của hai nhân vật chính phía trên. Cái ánh mắt lạnh nhạt đó của Sarah là cô chưa từng thấy qua. Sarah chẳng phải vẫn luôn ngốc ngốc nhưng ám áp tươi cười đi bên cạnh Edward sao?

≡(≡≡) Edward, anh là đang làm cái trò gì???

Càng nghĩ Alice càng cảm thấy tức giận, giống như có thứ gì mắc nghẹn ngay cổ làm cách nào cũng không trôi đi được. Một năm trôi qua, tình cảm của cô đối với Sarah cũng không phải nông cạn, trạng thái tình cảm mập mờ giữa Edward và Sarah cô cũng xem trong mắt. Đối với Alice, chỉ cần Edward chăm chỉ càn cù đeo bám, Sarah không nghi ngờ gì chính là một thành viên tương lai của gia đình Cullen. Đột nhiên mọc ra một cái người lạ hoặc tên Bella xen vào giữa là điều khiến cô không tài nào chấp nhận. Đối với Alice, Isabella Swan chính là một người lạ một trăm phần trăm, không có định nghĩa

khái niệm cũng không tồn tại bất cứ tình cảm nào. Isabella Swan là ai? Không quen biết có được hay không?

Alice khó chịu nhìn Jasper nhẩn nại ngồi bên cạnh mình, đáng về lại vô cùng thoải mái nhàn hạ. Thật chướng mắt! Alice cời đi an toàn nhào qua ghế tài xế, hai tay gọn gàng ôm lấy mặt Jasper, trán hưng hăng cộng nhẹ vào trán bạn trai. Dù khó chịu muốn gây sự, Alice vẫn còn giữ được lý trí biết không thể bậy bạ dùng sức quá mạnh ở nơi này. Nếu tạo ra tiếng động lớn khiến người khác nghi ngờ thì quả thật xui xẻo. Alice cô cũng không phải kẻ ngốc nghếch như cô nàng Sarah kia.

Jasper đột ngột bị cộng trán cũng không cảm thấy đau đớn dù sao Alice cũng không dụng lực, tất nhiên choáng váng là không tránh khỏi. Anh đưa mắt nhìn gương mặt tinh xảo của Alice gần kề trước mặt mình, hai mắt cô ần ần lửa giận thể hiện tâm tình của chủ nhân hiện tại cực kỳ không tốt. Mặc dù đã ở bên cạnh nhau một thời gian dài, thế nhưng bất chợt gần gũi như vậy cũng khiến anh không khỏi bối rối, dĩ nhiên muốn nhìn thấy những loại cảm xúc này thông qua gương mặt cứng đờ của Jasper là không thể. Anh hạ mắt, bỏ qua trạng thái không đúng của bản thân. Được rồi! Đến lúc này anh vẫn không biết tại sao Alice lại đột nhiên trở nên kỳ lạ nhưng trước hết tốt nhất là làm dịu lại cảm xúc của cô ấy đã. Jasper cứng ngắt đưa một tay lên vuốt vuốt mái tóc hơi xù của Alice đồng thời cũng vận dụng khả năng điều tiết cảm xúc của mình.

“Được rồi, không có chuyện gì, không có chuyện gì...”

Cảm nhận hành động dễ dàng vụng về của bạn trai, Alice chỉ cảm thấy không còn gì để nói. Cô rõ ràng cảm nhận được tâm trạng của mình đã bình tĩnh hơn rất nhiều. Đó là kết quả do khả năng của Jasper hoạt động mang lại. Thế nhưng, cho dù là thế, trong đầu Alice vẫn không ngừng tràn ngập suy nghĩ muốn đánh Jasper thêm một cái nữa cho bồ ghét. Suy nghĩ và tình cảm ở hai trạng thái trái ngược khiến Alice lại càng cảm thấy giống như vô tình ăn phải ruồi bọ. Thôi được, Alice thừa nhận cho dù cô ăn nhầm phải sâu bọ cô cũng chẳng nếm được mùi vị gì, nhưng mà nhìn bằng mắt chẳng phải vẫn cảm thấy được chúng nó ghê tởm hay sao?

Hai tay Alice kéo hai má của Jasper khiến khuôn mặt đẹp trai luôn giữ nguyên một biểu tình vô cảm của anh trở nên biến dạng về phương ngang.

“Không được dùng năng lực với em.”

Jasper nghe vậy cũng gật đầu, cánh tay vẫn cứng ngắt vỗ về đầu Alice.

“Được anh không dùng.”

“Anh đang xem em như con nít?” Alice híp mắt, ngữ khí cũng trở nên nguy hiểm. Trong mắt cô, cái khuôn mặt cứng đờ kia của Jasper càng trở nên đáng đánh.

“Anh không.” Giọng điệu của Jasper vẫn luôn nghiêm túc nhưng khi phối hợp với bản mặt đã bị Alice kéo biến dạng lại trở nên có vẻ buồn cười.

Alice cuối cùng cũng nhìn không được phì cười thả tay ra, không còn tiếp tục hành hạ khuôn mặt của Jasper. Cô khẽ mở một cái thật nhanh lên môi của Jasper rồi mới trở về chỗ ngồi của mình, lấy ra ô dù, bước xuống xe.

“Không giận với anh nữa. Thật sự không thú vị mà!”

“Không đi học sao?”

Alice cười một cách tinh nghịch, tung tăng đến bên cạnh Jasper. Một tay bám vào cánh tay rắn chắc của anh, tay còn lại che dù cho cả hai người. Không thể không thừa nhận, với sự chênh lệch về chiều cao giữa hai người thì hành động này của Alice thoát nhìn có vẻ cổ sức, bằng chứng là một nửa bên vai không được che dù của Jasper vẫn bị nước mưa nhỏ giọt làm ẩm.

“Hôm nay em muốn học Edward cúp học, đi tìm người.”

Jasper cúi đầu nhìn Alice đã trở lại trạng thái vui vẻ như thường ngày. Khuôn mặt của anh vẫn không toát ra bất cứ biểu cảm nào khác thế nhưng sâu trong mắt rõ ràng động lại rất nhiều yêu thương và dịu dàng. Anh đón lấy chiếc ô trên tay Alice, tất nhiên là tư thế che ô vẫn không thay đổi, phần nhiều là bên Alice, phần ít chỉ đủ che một nửa Jasper nhưng anh không mấy quan tâm. Thật sự hai người không cần dù nhưng hiển nhiên, bất chước con người thì cũng cần phải ghi nhớ rất nhiều thói quen của họ, không dính nước, sợ nóng sợ lạnh chẳng hạn; ngày mưa che ô luôn là một thói quen cần phải giữ kỹ. Kỳ thật, hơn hết chính là Alice cảm thấy bản thân rất hợp với tư thế cầm dù che mưa. Vì thế, hình tượng của hai người trong những ngày mưa cứ thế được định rồi. Thoạt nhìn vô cùng đẹp và lãng mạn!

“Vậy đi thôi.”

Alice và Jasper đồng thời tiến vào trường học. Dĩ nhiên là trong sân trường vắng hoe cũng không có ai để nhắc họ, bạn học à, chuông vào lớp đã reo lâu rồi! (□ □ □ □)

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Tiếp xúc (P.A)

Lớp sinh học là lớp học đầu tiên của Bella trong ngày thứ hai và cũng là lớp học duy nhất vẫn khiến Bella cảm thấy không thoải mái và ngột ngạt khi tham dự. Nguyên nhân đầu tiên không thể không kể đến chính là thầy Banner. Không phải Bella nghĩ thầy Banner không tốt. Trái lại, thầy là người rất nhiệt tình. . . ừm, phải là hơi quá nhiệt tình; và đối với Bella thì loại nhiệt tình chiều có thể này hiển nhiên không hề dễ tiêu thụ một chút nào. Nhất là mấy loại giải thưởng kỳ dị mà thầy ấy đề xướng trong mỗi tiết thực hành, quả thực không có loại nào có hình dạng dễ nhìn.

Nguyên nhân thứ hai chính là cái kẻ đáng ghét tên Edward Cullen kia. Mỗi khi nghĩ đến gã, Bella lại thấy trong lòng mình dâng lên một loại tức giận, khó chịu và áy náy kì lạ. Gã ta đã biến mất tròn vẹn một tuần lễ, kể từ cái lần gặp mặt đầu tiên không mấy vui vẻ kia – hừ, tất nhiên là không thể vui vẻ nổi, cả một câu chào hỏi cũng không có. Mặc cho bốn thành viên còn lại của nhà Cullen vẫn xuất hiện đều đều trong phòng ăn, Edward Cullen vẫn không hề xuất hiện một lần nào. Điều đó khiến Bella kỳ quái cảm thấy bản thân chính là nguyên nhân khiến gã ta bỏ học. Trong đầu bắt ngờ xuất hiện loại suy nghĩ không thể lý giải này khiến Bella đôi lúc hay cười nhạo chính mình, cảm thấy bản thân dường như rất tự cao. Một kẻ mới đến mờ nhạt như cô làm sao có thể tạo thành ảnh hưởng lớn đến thế với một gã trai xa lạ cơ chứ? Quả thật là một chuyện đáng cười! Thế nhưng, biết là biết như vậy nhưng Bella cũng không đuổi cảm giác tội lỗi lạ lùng kia ra khỏi đầu, nhất là mỗi khi nhìn vào chỗ trống bên cạnh mình.

Bởi vì thế cho nên mỗi khi bước vào lớp sinh học, Bella luôn ở trong trạng thái bất an. Một nửa mong muốn nhìn thấy thân ảnh của Edward xuất hiện trong lớp chứng minh quan điểm của bản thân là sai lầm rồi, chút nôn nóng và hồi hộp. Một nửa lại không hề mong đợi sự hiện diện của gã trai ấy mang theo một chút sợ hãi và lúng túng.

Hôm nay, khi cô vào lớp, chỗ ngồi của Edward như thường lệ vẫn còn trống. Trái tim đang đập bang bang trong lồng ngực Bella chợt thả lỏng nhẹ nhõm nhưng cũng đồng thời dâng lên một chút mất mát không nói nên lời. Cô cúi đầu xách cặp tiến đến chỗ ngồi.

Lúc này cách giờ vào học vẫn còn một khoảng thời gian, ngoài trời cơn mưa tuyết vẫn dai dẳng và buồn chán. Có rất nhiều học sinh vẫn luyến tiếc không chịu vào lớp. Với bọn họ, trong thời tiết thế này thì còn gì có thể thú vị hơn những trận chiến ném tuyết sôi nổi, lớp học nhảm chán trong phòng hiển nhiên lại càng không thể so sánh. Bella nhìn vọng ra ngoài sân thông qua dãy cửa sổ bằng kính bên hông lớp học, ngay sát chỗ ngồi của mình. Nhìn từng tốp học sinh hăng hái nắm từng quả cầu tuyết ném vào nhau. Cô bất giác rung mình, suy tính có lẽ lúc hết tiết nên mang theo một cái bìa cứng phòng bị. Có trời mới biết cô có xui xẻo vô duyên vô cớ hứng phải một quả cầu tuyết bay lạc hay không, nhất là bên trong nhóm còn có hai phần tử vô cùng nhiệt tình là Mike và Jessica. Vâng, cô nàng Jessica này chẳng bao giờ phản đối mấy cái “ý tưởng vĩ đại” của Mike cả, cho dù đó có phải là một trận đại chiến ném bóng tuyết vô cùng không hay ho đi chăng nữa. Bella hơi bĩu môi nghĩ thầm.

Người dân Forks thích tuyết, bạn học bây giờ của cô cũng thích tuyết nhưng Bella thì không. Tuyết so với mưa thì khô ráo hơn nhiều. Đúng vậy, chẳng ai phủ nhận điều đó cả! Trước khi chúng tan ra trong vó và quần áo của chúng ta thì đúng vậy. Chẳng ai muốn khô ráo ẩm áp ra khỏi nhà để rồi mang một thân ẩm ướt lạnh lẽo đi về cả. Được rồi, Bella chán nản lắc đầu, rất nhiều người thích như thế. Nhưng Bella cô không phải. Cô ghét những thứ ẩm ướt và lạnh lẽo. Thật vừa hay, tuyết đáp ứng cả hai điều kiện trên. Tuyệt vời! Càng nghĩ Bella càng kiên định với ý tưởng trốn về nhà trước chứ không hội họp với nhóm Jessica ở bãi đỗ xe sau buổi học.

Trong đầu suy nghĩ miên man, Bella hơi hạ mắt, tay cầm bút chì vẽ nghệch ngoạc mấy hình vẽ trừu tượng không ý nghĩa vào vở của mình. Bên tai cô vẫn còn văng vẳng ma âm xuyên não của Eric trước khi bước vào lớp. Anh chàng có vẻ rất háo hức mong chờ buổi prom sắp đến. Lại thêm một trò mà Bella không tiêu hoá nổi. Cô thừa nhận bản thân thích âm nhạc, Mozart và Chopin cũng không thể làm khó cô. Nhưng điều đó không có nghĩa là cô cũng yêu thích mấy trò nhảy nhót! Hoá trang, khiêu vũ, một buổi tối hẹn hò lãng mạn ngay trong vườn trường. . . hay thật! Bella cảm thấy bản thân thật không thể thích ứng với loại hoạt động mang tính vận động cao và cần nhiều kỹ xảo như thế. Nội một chuyện tìm một gã trai nào đó cùng đi chung đến buổi prom đã là một công trình vĩ đại mà Bella chẳng thể tưởng tượng đến. Những thứ như vậy vẫn là nhường cho người khác đến tận hưởng đi thôi.

“Xin chào.”

Một giọng nam trầm thấp và quyến rũ vang lên bên cạnh khiến Bella đang tùy tiện dùng bút vẽ vẽ vào trang vở chợt giật mình tỉnh khỏi những suy nghĩ miên man này giờ. Theo quán tính, Bella hơi ngước đầu lên, dời mắt khỏi trang giấy. Ngay lập tức, đập vào mắt Bella là một anh chàng cực kỳ điển trai với “nụ cười toả nắng”. Được rồi! Bella âm thầm chiêm bism. Mặc cho việc Edward Cullen một trăm phần trăm là một kẻ đáng ghét cũng không ai có thể phủ nhận gã ta là một anh chàng đẹp trai hiếm có không thua gì các diễn viên siêu sao nổi tiếng của Hollywood. Và nụ cười của gã, cho dù nó chỉ là một đường cong gượng gạo hơi nhếch lên ở hai mép thì nó cũng là một đường cong vô cùng hoàn mỹ. Ít nhất, nụ cười này theo nhận xét của cá nhân Bella có giá trị thẩm mỹ bằng cả trăm nụ cười nhe răng như khi đột của những người nào đó.

Thấy Bella không có phản ứng gì sau câu chào thân thiện của mình, Edward hơi bối rối ngồi vào chỗ. Tất nhiên là vị trí ngồi của anh chàng vẫn cố né đến sát mép bàn nhưng cũng không quá mức gây chú ý như lần trước, là cái đáng ngồi như đang ngồi trên lò than ấy. Sau khi nhanh chóng ngồi ổn định, Edward hơi khuyển người về phía trước, đôi mắt màu nâu mặt chăm chú quan sát từng cử chỉ của cô gái ngồi bên cạnh mình, trên miệng vẫn giữ nụ cười nhợt nhạt nhưng thân thiện, ngữ điệu khá thoải mái bất chuyện.

“Xin lỗi vì tuần trước không có dịp tự giới thiệu. Tôi là Edward Cullen. Cô chắc hẳn là Bella Swan?”

Bella ngạc nhiên hỏi lại, vô ý quên mất bản thân còn chưa đáp lại lời chào của Edward.

“Làm sao anh biết tên tôi?”

Edward hơi nở nụ cười, trong mắt ánh lên một chút hứng thú với câu hỏi ngớ ngẩn của Bella.

“Tôi nghĩ là trong thị trấn này không có ai là không biết tên cô chứ? Mọi người đã mong ngóng cô từ hàng tuần lễ.”

Nói đến đây, ý cười trong mắt Edward càng đậm. Anh đương nhiên không thể không biết tên cô gái này, cả tuần lễ trước đó, lỗi tai của anh gần như mọc kén trước sự lải nhải của người nào đó về Bella Swan, muốn không biết quả thực rất khó, cho dù là giả vờ cũng đồng dạng.

Trái ngược với tâm tình khoải trá của Edward, Bella khi nghe được câu trả lời của anh thì không dấu vết khẽ cau mày. Đây là câu trả lời nhằm chán mà cô không muốn nghe nhất, hầu như ai cũng vậy. Những con người sống trong một thị trấn nhỏ và tọc mạch vào chuyện riêng của hầu hết những người sống ở khu vực lân cận. Cô có thể tưởng tượng được những người đó bàn tán về cô như đứa con gái đi theo người vợ đã bỏ chạy của cảnh sát trưởng sau bao năm lại thất bại trở về. Nghĩ vậy, ngữ khí của Bella cũng trở nên không tốt nhưng cũng không có biểu hiện mất kiên nhẫn.

“Ý tôi là sao anh biết tôi gọi là Bella? Charlie, là cha tôi, thích gọi tôi là Isabella hơn vì vậy mọi người vẫn nghĩ đó là tên tôi và thường gọi như vậy.”

“Vậy cô thích gọi là Isabella hơn?” Edward hơi bối rối hỏi lại, trong giọng nói chứa đầy sự nghi hoặc.

“Không, tôi thích được gọi là Bella.”

Nghe được câu trả lời hợp ý, Edward khẽ cười cũng không nói thêm gì nữa. Thế nhưng Bella lại hơi nghi hoặc nhìn vào mắt Edward, không biết suy nghĩ cái gì lại buột miệng.

“Anh không sao chứ?”

Edward hơi nghiêng đầu, nhướn mày tỏ rõ bản thân không hiểu rõ ý câu hỏi của Bella. Bella cũng nhận thấy câu hỏi của bản thân hơi kì cục, ngón trỏ chỉ chỉ lên mắt mình.

“Mất anh.” Bella hơi cau mày như cố nhớ lại điều gì đó. “Tôi nhớ tuần trước nó rõ ràng là màu đen, nhưng bây giờ lại là màu nâu vàng. Anh đeo kính sát trùng sao?”

Nghi vấn này của Bella khiến Edward hơi giật mình, anh hạ mi mắt lảng tránh nhìn sang chỗ khác, giọng nói cũng không còn vẻ thoải mái như lúc trước mà trở nên hơi khô cằn.

“Cô nhớ lắm rồi.”

Chương 30: Tiếp xúc (P.B)

“Cô nhớ lắm rồi.”

Không khí giữa hai người vì sự thay đổi thái độ đột ngột của Edward vô tình trở nên cứng nhắc. Điều này khiến Bella cảm thấy hơi lúng túng. Cô cũng cảm thấy bản thân rất lạ lẫm. Màu mắt thay đổi sao? Bella tự giễu, có lẽ mình cũng sắp “điên” giống mấy người trong thị trấn này rồi.

May mắn thay, đúng lúc này, thầy Banner cũng ra hiệu cho cả lớp bắt đầu bài thực hành theo nhóm sau tràng giới thiệu hoành tráng cho giải thưởng “cử hành vàng” đang nằm chờ trên bàn giáo viên. Trong nó quả thực không được hấp dẫn cho lắm, cả màu sắc lẫn mùi vị và hình dáng nữa.

Khi bắt tay vào thực hiện bài thực hành, Edward lại trở lại hành xử hết sức phong độ. Ban đầu anh nhường cho Bella nhìn mẫu thực hành trước nhưng lại do dự sợ cô không quen với những thứ này nên đề nghị bản thân làm mẫu trước. Hành động vô cùng phong độ không đúng lúc này lại khiến Bella cảm thấy tự ái. Không phải cô huyền hoang chứ bài thực hành này, trước đây ở Phoenix cô đã làm rồi, sao có thể không biết được chứ? Vì vậy, hiển nhiên vẫn là nên nghiệm túc thực hiện nguyên tắc “lady first”. Sự thành thực trong thao tác của Bella cũng khiến cho Edward hơi chút ngạc nhiên và cảm thấy thoải mái hơn. Dù sao có một đồng sự chuyên nghiệp vẫn hay hơn là phải cầm tay chỉ việc cho một tay mơ mới vào nghề. Nhờ vậy, cả hai người cũng nhanh chóng trở nên ăn ý và hoàn thành phần báo cáo của mình chỉ với chưa đến nửa số thời gian của tiết sinh học. Thành tích này khiến thầy Banner còn khen ngợi họ một lúc lâu trước khi chú ý chỉ dẫn cho những nhóm còn đang vất vả vật lộn với những mẫu thí nghiệm ở những bàn khác.

Hoàn thành xong phần việc của mình, Bella và Edward lại trở nên nhàn rỗi, không có việc gì làm mà thời gian trôi qua vẫn thật chậm chạp. Hiển nhiên, Edward sẽ không lãng phí thời gian của mình như thế, mặc dù anh có vô cùng dư dả thời gian. Anh bắt đầu cố gọi một chút đề tài để tán gẫu với Bella, cô gái thần bí mà anh không thể đọc được suy nghĩ.

“Tuyệt vời như thế này, thật tệ, phải không?”

“Đúng vậy.” Bella gật đầu, cô quả thật không thể khơi dậy được một chút hứng thú nào đối với cái thứ trắng trắng lạnh lạnh này như mọi người được.

“Cô không thích lạnh.” Đây là một lời trần thuật mà không phải câu nghi vấn.

“Hay ẩm ướt.”

“Vậy thì Forks không phải là một nơi lý tưởng đối với cô rồi.” Edward hơi lắc đầu, trong mắt thoáng lướt qua một tia đáng tiếc nhưng cũng không bắt ngờ cho lắm. Anh hiểu rõ, ngoại trừ “sinh vật đơn bào” có suy nghĩ khôn giống ai, tất cả người trẻ tuổi đều không thích trải qua thanh xuân của mình tại Forks, nhất là những kẻ đến từ bên ngoài như cô gái tên Bella này.

Bella cũng không nhận ra chút tình cảm thoáng lướt qua trong mắt Edward, cô hơi nghiêng đầu tự giễu cười cười.

“Anh không hình dung được đâu.”

“Vậy thì sao cô lại chuyển đến đây? Ý tôi là để sống ổn định chứ không phải là một chuyến đi ngắn ngày.”

“Mọi chuyện phức tạp lắm.”

Bella hơi bất ngờ vì câu hỏi quá ư trực tiếp và đột ngột của Edward. Cô hơi dỗi đi tầm mắt của mình và lạnh nhạt đáp lại, hiển nhiên là không muốn bàn đến chuyện này với một người xa lạ. Thế nhưng lúc này anh chàng điển trai vốn luôn thông minh lại tỏ ra không hiểu ý người, anh ta ngập ngừng nói tiếp nhưng trong giọng điệu rõ ràng tỏ ra không muốn buông tha đề tài này.

“Nếu cô không ngại, tôi có thể lắng nghe... ừm, tôi chắc chắn sẽ giữ bí mật.”

“Cũng không có gì, mẹ tôi tái hôn.” Rõ ràng là không muốn nói quá nhiều nhưng giọng nói của Edward giống như có ma lực, Bella không tự chủ lại trả lời thành thật. Sau khi nói ra miệng, cô lại cảm thấy ảo não và hối hận, cô dường như không có đủ sức chống cự đối với chàng trai này.

“Vậy thì có gì phức tạp?” Edward hơi tỏ ra nghi hoặc nhưng lập tức lại tỏ ra thông cảm và quan tâm. “Chuyện từ lúc nào vậy?”

“Tháng chín năm ngoái.” Giọng của Bella trở nên hơi rầu rĩ một cách vô thức, có vẻ như chuyện này ảnh hưởng đến tâm tình của cô không nhẹ nhàng như cô vẫn nghĩ.

“Và cô không thích dự định mới?”

“Không, Phil rất tốt. Tôi không ghét dự định ấy.”

“Vậy thì sao cô không sống với họ?”

“Dự định Phil không sống ổn định. Ông ấy đi rất nhiều nơi, với những quả bóng.”

“Tôi có biết ông ấy không nhỉ?”

“Tôi nghĩ là không.” Bella lắc đầu. “Dự định chỉ chơi cho mấy đội bóng nhỏ, cũng không mấy xuất sắc.”

“Thế nên mẹ cô gửi cô đến đây để có thể thường xuyên ở chung với ông ấy.” Edward nhẹ giọng, chỉ là nêu ra một phỏng đoán nhưng ngữ điệu lại hết sức chắc chắn.

“Không, là tự tôi đề nghị đến đây.”

Nghe được câu trả lời ngoài dự đoán, Edward hơi ngạc nhiên nhún mày, thành thực thú nhận.

“Tôi không hiểu lắm.”

Bella cũng không tỏ vẻ khó chịu mà kiên nhẫn giải thích. Dù sao cái cách mà Edward chăm chú nghe câu chuyện tê ngắt của cô quả thực khiến trái tim cô đập nhanh hơn mấy nhịp. Được người khác quan tâm, cảm giác cũng không tệ.

“Ban đầu tôi sống chung với mẹ nhưng mẹ luôn nhớ dự định. Điều đó khiến bà không được vui vẻ cho lắm vì vậy tôi đề nghị đến đây ở với Charlie, à cha tôi. Mọi chuyện vốn nên như thế.”

“Nhưng mà hiện giờ cô cũng không vui mà.”

“Còn gì nữa?” Bella hơi nhún mi. Cái kiểu mà Edward luôn cố thể hiện là mình biết hết mọi chuyện khiến cho cô cảm thấy anh chàng này dường như cũng không thực sự trưởng thành giống như dáng vẻ mà anh ta thể hiện ra ngoài. Cũng có lẽ, Bella nhún vai, anh ta chỉ thích chơi trò suy đoán mà thôi.

“Điều này quả thực không hợp lý.”

Câu nói này phát ra từ miệng Edward khiến cho Bella phì cười.

“Vậy theo anh như thế nào mới hợp lý?”

Edward mím môi không trả lời, đôi lông mày cau chặt. Anh cũng không biết thế nào mới là hợp lý. Mọi chuyện anh nghe từ đầu đến giờ đều làm loạn tất cả phán đoán của anh. Thế rồi anh nghĩ, nếu là “sinh vật đơn bào” cô ấy sẽ phản ứng như thế nào? Edward biết rất rõ, câu trả lời chỉ có một cái duy nhất, vô cùng sáng tỏ và đơn giản.

“Cô cũng có thể sống một mình ở Phoenix.”

Bella tròn tròn mắt khi nghe câu trả lời của Edward. Cô nhìn anh như nhìn một kẻ bại não, ánh mắt rõ ràng đến nỗi Edward cảm thấy mặt mình cũng có dấu hiệu không còn giữ được vẻ bình tĩnh. Câu nói tiếp theo của Bella càng khiến Edward muốn kiếm một thứ gì đó che kín mặt mình lại, không ra ngoài đường để dọa người. Anh quả thực bị lấy nhể rất nặng, giống như Rose vẫn hay chế nhạo vậy, bệnh ngốc nghếch cũng có thể lây lan.

“Tôi cảm thấy đó mới là lựa chọn tồi tệ và bất hợp lý nhất. Ít ra một đứa trẻ được nuôi nấng trưởng thành bình thường sẽ không có suy nghĩ kì dị đó.”

Edward hơi co tay lại kê hờ trước miệng và ho khan mấy cái để giấu bớt sự xuất hổ của bản thân. Quả thực, ngay khi thốt ra khỏi miệng, anh ta đã hoàn toàn hối hận khi nói ra câu nói đó. Hoàn toàn là một lời khuyên bậy bạ.

“Tôi thấy cô vui vẻ lắm, nhưng có vẻ cô phải chịu đựng nhiều hơn những gì cô thể hiện ra bên ngoài.”

“Đừng đoán mò nữa.”

Bella hơi nheo miệng cười rồi quay đầu đi chỗ khác. Lúc này cô thoáng nhìn thấy một bóng người cầm ô đứng ngoài cửa sổ lớp học. Những giọt nước mưa khiến bóng hình của anh ta trở nên mờ hồ và bị cắt xẻ bởi những đường cong và gấp khúc xấu xí. Bella kinh ngạc cố gắng nhìn kỹ lại, dường như là một trong hai người anh em còn lại của Edward Cullen, cái người cao cao gầy gầy tóc vàng? Cô không thể nhận định chắc chắn được. Độ trong của tấm kính đã bị cơn mưa tuyết đáng ghét hoàn toàn làm bẩn. Nhưng mà, Bella chắc chắn đó là một người đàn ông, đứng che ô ngoài cửa sổ. Lúc này không phải đang trong giờ học sao, gã ta đáng lẽ phải ở trong lớp học của mình chứ? Thật kì lạ! Cái bóng đó khiến cô có lỗi giác như bị một người xa lạ nhìn chằm chằm. Gã ta đứng ở đó bao lâu rồi? Nói thực, bây giờ thì nó còn khiến Bella cảm thấy rợn người. Cô quay sang phía Edward đang ngồi và định hỏi về bóng người bên ngoài cửa sổ nhưng anh chàng vẫn đang còn đang tự lằm bằm về suy nghĩ của bản thân và chẳng có vẻ gì là phát hiện ra điều kì lạ đó cả.

“Tôi đoán sai sao?” Edward trầm ngâm một lúc, ngữ điệu lại trở nên chắc chắn. “Tôi không nghĩ mình sai.”

Hành động tự nhiên của Edward khiến Bella trở nên nghi ngờ phán đoán của chính mình. Có lẽ chỉ là một học sinh đi ngang qua thôi, cô tự an ủi bản thân và cố phớt lờ cái cảm giác không thoải mái giống như bị kẻ khác nhìn chằm chằm. Điều này khiến Bella trở nên cau kính hơn. Lúc này, Bella tất nhiên sẽ không để ý, trong lúc nói chuyện với cô, ánh mắt Edward tựa hồ vô ý đã quét qua vị trí phía cửa sổ sau lưng cô mấy lần.

“Tại sao anh phải quan tâm đến điều đó?”

“Câu hỏi rất hay...”

Đột nhiên Edward nghiêm túc nhìn cô, chân thành hỏi, trong mắt lại giấu không được vẻ thích thú và tìm tòi. Phản ứng của cô gái này luôn nằm ngoài suy đoán của Edward. Mặc cho câu chuyện của cô ta đúng thật là hơi nhảm chán và đơn giản nhưng nó quả thực đã nhiều lúc khiến Edward bất ngờ. Dù sao, Edward tự an ủi bản thân, cuộc trò chuyện này vẫn còn bình thường chán. Anh chợt nhớ đến lần gặp gỡ đầu tiên với Sarah và mấy cái chủ đề quái dị kia. Lúc ấy phương hướng của toàn bộ câu chuyện đều bị cô ấy dẫn dắt hoàn toàn ra khỏi tầm kiểm soát của Edward và hướng đến một phương hướng càng ngày càng kỳ dị mà kiên định đi tới (□ □ ||) ... Lần đó là lần duy nhất Edward cảm thấy biết ơn sự lên lớp vô cùng đúng giờ của thầy Crinkton, thật đấy!

“Tôi khiến cô cảm thấy phiền sao? Bực bội? Khó chịu?”

“Không hẳn thế.” Bella hơi cau mày, thành thực trả lời. “Mặt tôi rất dễ để lộ cảm xúc, người khác thường dễ dàng đoán được ngay. Mẹ tôi hay nói tôi giống như một quyển sách để mở vậy, mặc dù tôi thường xuyên không đồng ý với ý kiến này của mẹ. Nó khiến tôi cảm giác mặt mình trông rất ngu ngốc.”

Edward không cho là đúng cười cười.

“Tôi cũng không đồng ý với mẹ cô. Cô rất khó đoán.”

“Vậy thì anh rất giỏi trong việc đoán suy nghĩ của người khác.”

“Cũng thường thôi.”[1] Edward cười nhạt, trong giọng nói không tự giác lại để lộ ra một chút tự giễu và chán ghét.

Mặc dù vậy, không khí giữa hai người trong phòng học có vẻ đã trở nên hoà hợp hơn so với lúc trước rất nhiều, cho dù Edward vẫn ngồi sát mép bàn với cơ thể căng cứng và Bella vẫn lúng túng nghịch nghịch lọn tóc nâu của mình để che giấu sự xấu hổ và bối rối. Toàn bộ câu chuyện đều diễn ra theo đúng phương hướng của nó, giống như đều đã được viết sẵn xuống ở một nơi nào đó và hai người chỉ là hai nhân vật có trách nhiệm khi cần thiết nói đúng lời thoại của mình mà thôi, đương nhiên là cả hai đều hoàn toàn không ý thức được. Một đoạn phim cũ kỹ được chiếu qua chiếu lại máy móc lặp lại qua nhiều năm tháng, cho dù hàng trăm hàng ngàn lần vẫn chỉ chậm chạp diễn ra đúng nhiều đó tình tiết, nhiều đó lời thoại... thế nhưng còn tình cảm của những nhân vật, liệu có thay đổi?

Vận mệnh ban đầu chỉ lệch đi một góc nhỏ, nhưng rồi dần dần đi tới, trong lúc tất cả đều không chú ý, nó đã chệch khỏi quỹ đạo ban đầu ngày càng xa.

Chương 30: Tiếp xúc (P.C)

Vận mệnh ban đầu chỉ lệch đi một góc nhỏ, nhưng rồi dần dần đi tới, trong lúc tất cả đều không chú ý, nó đã chệch khỏi quỹ đạo ban đầu ngày càng xa.

...

Trái ngược với không khí nhẹ nhàng thoải mái trong lớp sinh học, chỉ cách đó một bức tường và một dãy khung cửa sổ bằng kính, mọi vật lại đông cứng và lạnh lẽo. Nhưng ở một ý nghĩa nào đó mưa tuyết lại không phải là nguyên nhân tạo nên bầu không khí kì dị này.

Nơi đó chỉ có sự hiện diện của ba người. Cả ba đều trầm mặc và bất động không gây ra bất cứ tiếng động nào, tạo thành một trận thế tĩnh, muốn có bao nhiêu cảm giác quý dị liền có bấy nhiêu.

Sarah ngồi ôm gối dựa lưng vào tường. Mưa tuyết từng hạt rơi thẳng xuống thấm ướt mái tóc, chảy dài theo thái dương ôm theo vòng cung hoàn mỹ của gương mặt nhỏ thành từng giọt lạnh lẽo. Hai vai và cổ áo ẩm ướt, bởi vì là vải màu đen mà càng trở nên tối tăm nhưng lại không dễ dàng gây chú ý cho người khác. Chiếc ô màu đen tùy ý ngã một bên, mỗi lần một cơn gió thổi tới lại dao động đưa qua lại càng khiến nó trở nên điêu hiu và trơn trượt. Trên hai hàng lông mi cong vút, những giọt nước li ti khẽ bám khiến chúng càng thêm ướt át và sinh động như hai cánh bướm hơi run rẩy, che giấu đi đôi mắt màu lam xanh thăm nhìn thẳng về phía trước nhưng lại không có một chút dao động nào chỉ có vẻ đăm đăm và vô cảm. Cả người Sarah lui lại trong một địa phương vô hình nhỏ hẹp, giống như đang cố gắng giảm bớt sự tồn tại của bản thân. Cầm đặt trên đầu gối, hai tay ôm hờ lấy chân khiến vẻ ngoài của cô càng trở nên cô độc và đáng thương. Đối với hai người trước mặt, Sarah hoàn toàn không có chút phản ứng, giống như không nhìn thấy sự tồn tại của họ. Cô chìm trong thế giới riêng của mình, suy nghĩ gì không một ai biết.

Alice nửa quỳ trước mặt Sarah, trong mắt cô toàn bộ đều là không hiểu cùng đau lòng. Cô không biết Sarah ngồi ở đây, dưới cơn mưa tuyết đã bao lâu nhưng cô biết, một người thường như Sarah không thể nghe được những gì đang diễn ra phía bên kia bức tường và dãy cửa sổ. Điều này không khiến Alice dễ chịu hơn một chút nào. Sarah không thể nghe nhưng cô có thể.

Với thính lực của một ma cà rồng, khoảng cách như thế này với chút vật cản nhỏ bé này không là gì cả. Alice nghe thấy sự ồn ào trong tiết thực nghiệm của lớp học phía trong kia, có rất nhiều giọng nói hỗn loạn hoà lẫn với nhau tạo thành một thứ âm thanh hỗn loạn. Và trong đồng lộn xộn đó, cô dễ dàng nhận ra giọng nói của anh trai mình, Edward. Anh đang nói chuyện với một cô gái nào đó có giọng nói vô cùng xa lạ. Bầu không khí giữa hai người ngoài ý muốn cực kỳ thoải mái và hoà hợp. Điều này với một kẻ luôn bị chê cười là khối băng vạn năm không biết ăn nói như Edward là một việc lạ lùng và bất thường.

Edward không hoà đồng. Cho dù xen lẫn trong các thành viên cũng không hoà đồng chút nào của nhà Cullen, Edward vẫn là một người khó chịu với tính cách “thối nát” vô cùng. Ở một phương diện nào đó, Edward khi cầu kinh thậm chí còn khiến người ta phát ghét hơn là loại tính cách không được tự nhiên của Rose. Nhất là, Edward cực kỳ bài xích tiếp xúc với con người bởi năng lực của anh là đọc suy nghĩ. Alice từng chứng kiến bộ dạng phát cuồng của Edward khi cô mới gia nhập nhà Cullen. Lúc ấy anh vẫn chưa nắm giữ được năng lực của mình và thường xuyên bị tra tấn bởi vô vàn ý nghĩ mà anh gọi là những thứ “trác rười” do con người sản sinh ra mỗi ngày. Edward lúc đó chính là hình ảnh của một con thú hoang vô cùng hung dữ. Cho dù là về sau khi đã từng bước khống chế được năng lực của bản thân, Edward vẫn luôn vô thức tránh tiếp xúc với những kẻ khác. Edward nói, con người và những suy nghĩ trong đầu của họ chưa bao giờ dừng khiến anh phát điên, bên cạnh đó hiển nhiên là càng sâu khinh bỉ.

Một năm trước Edward bắt gặp chủ động tiếp cận Sarah. Mọi người cảm thấy bất ngờ nhưng cũng không có bao nhiêu phản đối chủ yếu vì Sarah không có khả năng phát giác ra bí mật của bọn họ. Kết thân với Sarah, đối với bất cứ thành viên nào trong nhà Cullen đều là việc cực kỳ an toàn. Sarah là loại người không có nhiều hứng thú đối với thế giới xung quanh mình, vì vậy cô không hiểu kì, không tò mò hay nghi ngờ. Các Cullen khi đi chung với cô đều có thể tự nhiên thả lỏng hơn rất nhiều so với khi gặp gỡ những con người khác. Hơn nữa, tính tình của cô cũng rất dễ hoà hợp với phái nữ trong nhà Cullen. Bọn họ có thể làm chút gì đó nhằm chán giết thời gian như đan len (?! Alice thực sự không thích trò này mặc dù Esme và Rose đều mê mẩn nó), thưởng thức âm nhạc hoặc là chơi bài ($\geq \nabla \leq$) bốn người vừa đủ một bàn, không có Sarah quả thực thiếu một tụ, không cách nào chơi ($\text{'} _ \text{'}$).

Rốt cuộc một năm sau đột nhiên lại nhiều ra thêm một người được Edward đối xử đặc biệt. Điều này khiến Alice bất ngờ không thích ứng được. Edward có thể kết bạn mới dĩ nhiên Alice sẽ vui mừng thay cho anh trai mình. Thế nhưng, bên cạnh đó Alice còn hiểu, Edward cần phải cẩn thận hơn nhiều. Dù sao cũng không biết người đó là người thế nào. So với một kẻ xa lạ, hiển nhiên Sarah đã tiếp xúc hơn một năm càng đạt được nhiều tín nhiệm và thiên vị của Alice. Alice bức mình nghĩ, cô rõ ràng nghe ra giọng của người đang trò chuyện với Edward là giọng nữ. Là nữ sinh trung học đó! Chẳng lẽ lại là cái loại con gái mờ mắt trước vẻ ngoài của Edward nên tìm cách tiếp cận?

Trong khoảnh khắc, Alice lập tức đoán được chủ nhân của giọng nói xa lạ nọ, Isabella Swan – cô học sinh mới chuyển đến, người đã khiến Edward chạy trời chết ngay trong lần chạm mặt đầu tiên hồi tuần trước. Tay Alice hơi run lên. Cô nhớ đến điểm báo hình thấy hồi sáng. Đây là hình ảnh đầu tiên trong chuỗi điểm báo. Không hiểu sao Alice cảm thấy bất an.

Jasper cảm ô đứng sau Alice, lặng im như một khúc gỗ không có linh hồn. Anh rõ ràng nhận ra phản ứng khác lạ của Alice. Không giống Edward có thể đọc được ý nghĩ của người khác, phần lớn thời gian Jasper không mấy thấu hiểu suy nghĩ của Alice nhưng điều đó cũng không ngăn cản anh đem cô trở thành người quan trọng nhất của mình. Tuy nhiên, lần này Jasper dễ dàng hiểu được nguyên nhân khiến tâm trạng của Alice dao động. Anh dùng năng lực của mình ổn định tình cảm của Alice, khiến cô bình tĩnh lại một chút. Ánh mắt không sai biệt lắm nhìn thẳng vào lớp học, xuyên qua lớp kính mở nhìn cô gái tóc nâu đang nói chuyện với Edward.

Cô ta hình như tên là Bella Swan? Một cô gái, trong mắt Jasper là vô cùng bình thường, không có một chút gì nổi bật. Tầm mắt của anh chạm phải ánh nhìn của Edward vài lần, cả hai người đều không để ý lắm. Bọn họ đều có việc mà mình quan tâm không phải sao? Rồi đột nhiên, cô gái kia cũng quay mặt hướng về phía cửa sổ. Anh có cảm giác cô ta nhìn thấy mình nhưng chỉ một khoảnh khắc, cô ta lại quay mặt đi. Hành động như vậy là sao? Jasper khề cau mày, khuôn mặt cứng đờ như tượng đá của anh cũng trở nên sinh động hơn. Một đứa con gái khuôn mặt bình thường (Được rồi, trong mắt bạn nhỏ Jasper thì ngoài Alice đáng yêu ra, tất cả khuôn mặt còn lại trên Thế giới đều là khuôn mặt bình thường!) lại tỏ ra ghét bỏ mình? Độ hảo cảm với Jasper đối với Bella lập tức tăng vọt hạ xuống. Dĩ nhiên anh chẳng sẽ không ý thức được việc bản thân cảm ô đứng như khúc gỗ ngoài trời mưa, nhìn chăm chăm vào lớp học qua khung cửa sổ kiếng đã bị nước mưa làm bẩn, ngay trong khoảng thời gian lớp học đang diễn ra là hành động cỡ nào dọa người.

Trong lúc Jasper đang trầm tư trong suy nghĩ của mình thì Alice nhờ vào năng lực của Jasper cũng đã bình tĩnh trở lại. Cô cố gắng vứt bỏ nỗi bất an vô cớ ra sau đầu của mình. Chỉ là việc Edward kết thêm bạn mới thôi, làm gì có chuyện gì nguy hiểm cơ chứ. Hơn ai hết, Alice biết tình cảm Edward dành cho Sarah một năm nay không phải giả. Còn cô nàng này, Alice hạ mắt nhìn Sarah vẫn không có bất cứ phản ứng nào, quả thực là một người kỳ lạ trong những người kỳ lạ. Alice dùng mu bàn tay của mình cọ cọ lần da non mịn trên má Sarah, hơi vén mái tóc ra sau vành tai cho cô.

“Sarah, Sarah...”

Chương 30: Tiếp xúc (P.D)

“Sarah, Sarah...”

Sau một hồi, cuối cùng đôi mắt vô thần của Sarah cũng trở nên có tiêu cự và sinh động hơn. Alice biết cô nàng này cuối cùng cũng đã trở về địa cầu.

“Sao lại ngồi ở đây?”

Nhận ra người trước mặt là Alice cùng Jasper, Sarah hơi nhoeo miệng cười, vẻ mặt xen một chút nét ngây thơ và trong sáng.

“Alice, Jasper.” Sau đó, Sarah hơi quay đầu nhìn xung quanh, ánh mắt cũng trở nên mờ mịt. “Chỗ này là chỗ nào vậy?”

“Bên ngoài lớp sinh học. Edward đang ở bên trong, đang chờ anh ấy sao? Mình nhớ hôm nay bạn cũng có tiết tiếng Pháp ở phòng bên cạnh mà?”

“Vậy sao?” Sarah hơi lắc đầu. “Hôm nay không muốn đi học nên cúp tiết, chỉ là tùy tiện kiếm một nơi ngẩn người. Thì ra là bên ngoài lớp sinh học. Không ngờ mình lại ham học đến thế, trong lúc vô thức lại tự giác lết đến gần lớp học.”

Alice bỗng nhiên cảm thấy vô lực. Quả thực cô chưa có đủ trình độ để nói chuyện bình thường với Sarah như Edward. Sarah à, bạn là đang trốn học, trốn học đó. Hành vi chỉ có những kẻ lười biếng mới làm vậy mà bạn còn tự hào là bản thân ham học? Rốt cuộc là bạn dựa vào chỗ nào để có được cái kết luận quái dị đó? Nói cho mình biết đi! Trong lòng Alice âm thầm hò hét. Ngay cả Jasper đứng đằng sau cũng không tự giác bước lùi về đằng sau nửa bước. Anh cảm thấy nếu cứ đứng cách cô gái này quá gần, bản thân cũng sẽ bị lây bệnh ngốc nghếch như Edward đang ngồi bên trong kia.

Thật may mắn! Chuông kết thúc tiết học cũng vừa điểm. Alice dùng tay vuốt vuốt những giọt mồ hôi không có thật trên trán, một tay nâng Sarah đứng dậy, nghiêm túc nói.

“Tiết tiếp theo bạn học chung lớp với tụi mình, đừng hòng trốn tiếp.”

“Được rồi, được rồi.” Sarah vô tội giơ hai tay lên. “Mình cũng đang định lên lớp đây.”

Alice liếc Sarah một cái, trong mắt rõ ràng là khinh bỉ cùng nghi ngờ.

“Đừng xạo! Nếu mình không gọi tỉnh, bạn trăm phần trăm là sẽ ngồi đây ngẩn người đến cuối ngày. Còn đi học cái gì chứ!”

Nói xong cũng không cho Sarah có cơ hội phản trần giả biện mà nhanh nhẹn lôi kéo cô tiến về lớp học tiếp theo cách đó một dãy nhà.

Alice hoàn toàn không để ý đến, chỉ một khắc khi cô lôi kéo Sarah đứng dậy, cô nàng hơi quay đầu nhìn vào lớp sinh học qua khung cửa kiếng.

Lúc ấy, trong mắt Sarah hoàn toàn không có một chút ý cười vui vẻ nào như khi đối mặt với Alice, chỉ có cô tịch và mất mát. Cô biết, trong chớp mắt ấy, ánh nhìn của cô bắt được một bóng dáng mơ hồ mà quen thuộc, không cần suy đoán Sarah cũng biết đó là ai. Kẻ đẹp trai cao lớn biến mất rất nhanh sau cánh cửa lớp là Edward Cullen. Còn bóng người ngồi cạnh cửa sổ vui vẻ nói chuyện với một bóng người cao cao khác đứng trước đối diện chắc hẳn là Bella và Mike.

Alice không hề biết, Sarah là một người bình thường hiển nhiên không thể nghe thấy bọn họ thì thầm nói chuyện gì trong lớp, cho dù khoảng cách giữa cô và họ không hề xa xôi đi chăng nữa. Chỉ tiếc, giữa bọn họ là một bức tường ngăn ở giữa, giống như chia đôi Thế giới ra thành hai phần; một bên chính là bọn họ tiếp tục diễn tiếp vai diễn của mình, một bên là cô, một khán giả đứng xem các nhân vật chính làm thế nào đi đến kết cục cuối cùng được định sẵn của họ. Những thứ mà cho dù lặp lại bao nhiêu lần, vĩnh viễn chỉ có thể diễn ra như chính tác giả đã viết, quen thuộc đến mức nhàm chán.

Đúng vậy! Sarah cô không có thính lực nhạy bén như ma cà rồng nhưng cô biết rõ bọn họ đang làm gì ở bên trong, đằng sau bức tường kia. Trong thời gian một tiết học, cô im lặng suy diễn, nhớ lại những thứ đã bị vùi lấp thật sâu trong trí nhớ. Ký ức rách nát thủng lỗ chỗ về một bộ sách đã đọc cách đây gần hai mươi năm. Sarah không phải là thiên tài có năng lực nhìn qua là không quên. Cô chỉ từng là một nhà báo nhỏ của một toà soạn không mấy danh tiếng ở Singapore với nghề tay trái là một tiểu thuyết gia hạng ba phổ thông trên mạng. Cái cô có là sự mẫn cảm với cốt truyện và tình tiết. Những gì đã quên, tự bản thân cô sẽ bỏ khuyết chúng bằng kinh nghiệm viết đã qua của mình. Cho dù không đúng từng câu từng chữ như tác giả đã viết trên những trang giấy nhưng hướng đi chung của tất cả mọi việc, Sarah chắc chắn chúng sẽ không thể sai lầm. Giống như hôm nay, không thể nghe thấy nhưng cũng có thể cảm nhận được; sự hứng thú của Edward và sự bối rối của Bella.

Sarah nhìn những bông tuyết đang dần bị những hạt mưa nhỏ quét sạch trước mặt, cảm nhận sự ẩm ướt dần thay thế cho sự lạnh giá. Mưa dần dần nặng hạt. Trong lòng Sarah cũng giống như có thứ vô hình nào đó đè nặng. Cô cố xua đuổi cảm giác khó chịu và nôn nao đó ra khỏi tim mình. Sarah tự nhủ với bản thân rằng mình chẳng có vai diễn gì trong câu chuyện tình yêu giữa họ cả, không phải là một thành phần trong những chuyện kích thích sẽ diễn ra trong thời gian sắp tới. Điều đó khiến cô an toàn trong Thế giới tràn đầy nguy hiểm này. Chẳng phải là rất tốt hay sao?

Vậy thì mày còn khó chịu vì cái gì, hồi kẻ yếu đuối và ích kỷ?

Trở nên tham lam sẽ bị trời phạt. Mày biết rõ điều đó. Sarah, mày và anh ta là không thể, một tia cơ hội cũng không có!

Vậy thì mày đang mong chờ cái gì, hồi kẻ xấu xa và giảo quyệt?

Mong chờ cái ngày anh ta sẽ chỉ nhìn một mình mày hay là... cái ngày mày giết cô ta, người yêu định mệnh của kẻ đó?

Sarah kín đáo nhếch miệng cười, một nụ cười khác hẳn tất cả những nụ cười ảm áp và trong sáng trước đây, độc địa và tàn nhẫn.

Tôi, không mong chờ gì cả.

Ngày hôm nay mới chỉ bắt đầu mà thôi.

...

Kịch tình chính cuối cùng cũng đã mở màn.

...

Các người có tin?

Có những người tồn tại bên cạnh ta giống như một sự đương nhiên đến mức khiến cho ta thậm chí không chú ý đến sự hiện diện của họ. Cho đến lúc họ biến mất, ta mới bàng hoàng nhận ra cái gì là thật sự quan trọng với mình, cuống cuồng tìm lại thì đã vĩnh viễn không còn.

Thế nhưng, lại có những người, cho dù chỉ mới liếc mắt vô tình lướt qua nhau một vài lần, trong lòng ta bỗng dưng dâng lên một loại tình cảm kỳ lạ; muốn tìm hiểu, muốn chiếm hữu, muốn nắm giữ hoàn toàn họ trong cái ôm rộng lớn của mình. Người đời thường gọi đó là tình yêu sét đánh, nhất kiến chung tình. Thứ tình yêu đẹp đẽ như pha lê, chỉ có thể ngắm nhìn từ xa.

Còn tôi, tôi tin loại tình tiết huyền ảo đó có thể xảy ra.

Chỉ đơn thuần bởi vì, con người là loài động vật dễ dàng bội bạc nhất trên thế gian này.

* Tám nhảm: Cuối cùng cũng đã kết thúc chương 30. Đây là một trong những chương khiến ta cảm thấy mệt mỏi nhất, bầu không khí u ám, mây giông ảm ảm kéo tới giống như sắp có bão vậy. Mà đúng thật. Hai chương tiếp theo chính là cơn bão đầu tiên. Ta sẽ viết như thế nào đây nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Tai nạn

Tiếng chuông điện réo rất vang lên kết thúc một ngày dài đằng đẵng với những tiết học nhàm chán và cơn mưa lạnh rả rích.

Trong mắt Bella, thời tiết tại Forks chưa bao giờ thực sự đẹp đẽ. Sáng sủa và âm u, ảm áp và lạnh lẽo; Phoenix và Forks cứ như là tồn tại ở hai miền cực đối lập vậy; mặc cho chúng thực sự đang nằm trên cùng một mảnh đất mang tên Hợp chủng quốc Hoa Kỳ, chỉ cách nhau một quãng tính bằng vài giờ đồng hồ trên máy bay. Dĩ nhiên Bella cũng không có thời giờ và tâm trạng để cảm thán cho sự kỳ diệu của thiên nhiên. Điều duy nhất hiện nay khiến cô cảm thấy hứng thú là khoang lái khô ráo của chiếc Chevy. Cơn mưa dai dẳng và mặt đường trơn trượt đã sớm mài mòn hết sự kiên nhẫn của cô cho ngày hôm nay, nhất là sau cuộc nói chuyện với cái gã trai Edward Cullen kỳ lạ kia. Nhớ đến anh ta, Bella lại không tự giác nhủ mày. Một kẻ đẹp trai nhưng cũng vô cùng khác thường. Quyến rũ và lịch lãm nhưng lại cực kỳ nguy hiểm. Bella không biết nguyên nhân gì khiến cô nhận định Edward là một kẻ nguy hiểm. Chính là chỉ với cái nhìn đầu tiên, ấn tượng của cô đối với gã trai đó luôn luôn dừng tại hai chữ này. Bella khẽ xốc balo đeo ở bên vai lên, hơi hơi lắc đầu cố gắng đuổi đi suy nghĩ về Edward Cullen trong đầu mình. Chỉ với động tác đơn giản đó, cô lại nhìn thấy gã đàn ông này giờ vẫn chiếm cứ suy nghĩ của cô.

Edward Cullen chưa bao giờ là một người bình thường. Dáng mạo của anh ta đã định trước một số phận luôn tỏa sáng nổi bật ngay cả khi đang đứng lẫn trong đám đông. Chiều cao hoàn mỹ và dáng người thon dài khiến cho anh ta dù có mặc áo thun quần jeans đứng trong bãi giữ xe thì vẫn cứ như mặc đồ hiệu bước trên sàn catwalk. Được rồi, cũng không thể phủ nhận bộ đồ lúc này anh chàng đang mặc chính xác cũng là đồ hiệu Burberry. Cũng không cần quan tâm đến chiếc xe màu đen mạnh mẽ duyên dáng vừa nhìn là biết sản phẩm giới hạn mà anh ta đang đứng dựa vào. Chỉ đơn thuần nhìn vào dáng đứng, đường nét khuôn mặt cùng mái tóc hơi ảm ướt do đứng lâu dưới trời mưa; đây chẳng phải là trực tiếp hiện trường chụp ảnh quảng cáo trên các tạp chí thời trang cao cấp sao? Bella chỉ muốn thờ dài một tiếng.

Đúng lúc này, giống như cảm ứng được tầm nhìn của cô, Edward đột nhiên ngược mặt lên và hướng về Bella bày ra một nụ cười thân thiện thay cho câu chào hỏi, không quá nhiệt tình nhưng cũng vô cùng lịch sự. Bella bối rối đưa mắt về phía khác, cũng không dám tiếp tục quan sát anh ta mà vội vàng lung tung gạt đầu rồi bước về phía xe của mình ở phía bên kia con đường lớn. Cô cảm giác đôi tai giấu dưới mái tóc đang dần dần nóng lên, giống như ngày xưa khi lên lút bỏ ốt ra khỏi phần ăn lại bị Renée bắt được. Quả thật rất mất mặt!

Mặc dù đang đứng ở bên ngoài, Bella vẫn cảm thấy ngột ngạt một cách khác thường. Cô có cảm giác tầm mắt của gã trai Edward kia vẫn dừng lại sau lưng mình tìm tòi. Áo giáp này khiến toàn thân cô giống như phủ đầy gai ốc, lạnh lẽo. Đôi tay bối rối lục tung chiếc balo. Thề có Chúa! Cô chỉ muốn tìm thấy cái chìa khoá chết tiệt kia và chạy ra khỏi nơi này ngay lập tức. Thế nhưng, giống như một trò đùa tai hại của kẻ tác quái nào đó, chìa khoá xe dường như đã biến mất khỏi balo, nơi mà đáng lẽ nó phải nằm đó. Bella khẽ rủa thầm trong miệng. Hai tay cũng không rảnh rỗi mà kẻ balo lên đầu chiếc xe tải để dễ dàng tìm kiếm hơn.

Ngay lúc này, phần đường phía sau lưng Bella bỗng dừng trở nên ồn ào hơn hẳn. Tiếng còi xe vang lên liên tục càng khiến cô trở nên phiền lòng. Cả tiếng la hét ồn ào của một đám đông xen lẫn với nhau tạo nên một loại âm thanh khó chịu. Nổi bật lên đó là một giọng nam khô khan găng sức la lên liên tục xen kẽ với tiếng còi xe inh ỏi.

“Cẩn thận! Cẩn thận!...”

Loại tiếng ồn khác thường này khiến Bella kinh ngạc quay người nhìn ra phía sau. Hình ảnh đầu tiên mà cô nhìn thấy chính là một chiếc xe vừa qua khúc cua đang lao nhanh về phía mình. Tài xế hiển nhiên đã không còn kiểm soát được vô lăng trong tay. Trong giây lát, đầu óc của Bella giống như ngừng trệ. Cô muốn tránh khỏi chỗ đứng của mình nhưng nỗi sợ hãi lại khiến cho sự vụng về vẫn đồng hành với cô từ thuở nhỏ trở thành một kẻ tai hại đáng ghét. Bella chỉ cảm thấy dưới gót chân hơi trượt ra phía trước một cái, toàn bộ phần lưng và ót của cô đã đập mạnh vào thành xe phía sau lưng. Khuỷu tay đập mạnh xuống nền đường. Mặc dù vô cùng đau đớn nhưng ít nhất tư thế này giúp cho đầu cô tránh va đập một lần nữa với mặt đường cứng rắn và lạnh lẽo. Bella chỉ thấy sau ót đau đớn, hai tai ù đi và hai mắt tối sầm trong khoảnh khắc. Toàn bộ mọi việc chỉ diễn ra trong vòng một giây nhưng lại giống như con ác mộng tồi tệ nhất.

Đợi cho đến khi một lần nữa lấy lại thị giác, chiếc xe mất lái kia đã muốn lao đến trước mặt cô.

Ôi, lạy Chúa!

Bella theo bản năng nhắm mắt lại, cả thân mình dựa lùi ra phía sau muốn tránh chiếc xe đang lao đến kia càng xa càng tốt nhưng thành xe cứng rắn sau lưng lại nói cho cô biết, cô không còn đường lùi.

Thời gian trôi qua một giây giống như một thế kỷ.

Cảm giác đau đớn trong tưởng tượng cũng không xuất hiện. Bella chỉ chợt nhận thấy một thứ gì đó cứng rắn như gọng kềm thô bạo kéo mình ra lùi phía sau cùng với cả chiếc Chevy. Ngay sát theo đó gần như đồng thời là một tiếng va đập chói tai, gãy gọn và dứt khoát. Đồ vật giữ lấy cổ tay lạnh như băng khiến Bella không kim lòng được mà mở mắt. Theo đó, cảnh tượng trước mặt hiện ra hoàn toàn khiến cô ngây ngẩn.

Người vừa cứu Bella lại là Edward Cullen, kẻ vừa mới, chỉ trong tích tắc, đang còn thành thoi đứng ở phía đối diện cách vị trí chiếc Chevy của Bella cả một bề ngang con đường. Thế nhưng, lúc này, gã ta đã ngồi xổm ngay trước mặt Bella, một tay giữ lấy tay cô thô bạo kéo về phía sau, một tay chống vào thành chiếc xe mất lái và vào xe của cô, tạo ra một khe hở nhỏ nhoi giữa hai chiếc xe sau vụ va chạm. Chỉ thấy, ngay tại vị trí bàn tay tay Edward va chạm với chiếc xe, thành xe lại bị lõm xuống một cách kỳ dị chứng tỏ lực va đập mạnh đến mức nào.

Tình trạng của Edward lúc này cũng không khá hơn Bella bao nhiêu. Chỉ mới vài giây trước, khi anh đang đứng dựa lưng vào chiếc Seven đội Sarah thì bỗng nhiên có một số lượng hình ảnh kỳ lạ mạnh mẽ xông vào óc. Tất cả giống như một thước phim quay chậm về vụ tai nạn này. Edward không phủ nhận, ngay từ đầu khi chiếc xe kia bị mất lái anh đã phát hiện nhưng hiển nhiên cũng không có ý định ngăn chặn tại nạn xảy ra hay cứu bất kỳ một kẻ nào. Edward chưa bao giờ là một siêu anh hùng chính nghĩa và cũng không muốn vì một kẻ xa lạ nào đó mà khiến gia đình mình lâm vào nguy hiểm. Giới luật của ma cà rồng cũng không phải chỉ là những nguyên tắc đặt ra chỉ để vui cười. Nhà Volturi, những kẻ đặt ra và canh giữ luật lệ, sẽ không buông tha cho các Cullen nếu anh, vì một lý do ngu xuẩn nào đó, làm lộ ra bí mật về sự tồn tại của họ trước mắt người bình thường.

Edward nên và đã phải khoanh tay đứng nhìn cho dù có bất cứ chuyện gì xảy ra đi chăng nữa. Thế nhưng, khi nhìn thấy thông điệp kia, thân thể anh lại bất giác tự hành động. Mọi việc xảy ra quá nhanh và bất ngờ đến mức ngay bản thân Edward cũng cảm thấy ngỡ ngàng. Anh nhìn cô gái tóc nâu đang kinh ngạc mở tròn mắt nhìn mình mà cảm thấy phiền phức. Rắc rối lớn!

Edward ngẩng đầu nhìn thẳng về một phía. Với thị lực siêu việt của mình, anh có thể rõ ràng nhìn thấy người mà mình cần tìm, Sarah Stuart. Cô ta đang đứng bên cạnh Alice và Jasper. Vẫn bộ dạng ngây ngốc và ngờ ngác như bình thường nhưng Edward cũng thật dễ dàng nhận ra trong đôi mắt xanh thăm kia luôn là một mảnh bình tĩnh không hề gợn sóng, giống như đã đoán trước được mọi thứ. Đồng tử trong mắt Edward trở nên tối đen. Anh tất nhiên biết những hình ảnh kỳ lạ kia xuất phát từ nơi nào. Từ trước đến nay, chỉ tồn tại duy nhất một người có năng lực tác động đến bản thân anh như thế, ngay trước cả khi lý trí hoạt động. Thế nhưng, dường như anh vẫn chưa từng thấu hiểu được người đó, cả khi anh luôn có thể thời khắc đọc được suy nghĩ của cô một cách dễ dàng.

Thế nhưng hiện tại cũng không phải lúc rồi rắm về chuyện đó.

Nơi này cũng không tốt để dừng lại lâu. Edward quay đầu nhanh chóng xác nhận tình trạng xung quanh mình. Nhìn thấy vết lõm trên thành xe, anh dễ dàng dùng một tay hơi nâng chiếc xe lên, tay còn lại vỗ nhẹ vào mặt sau của vết lõm khiến nó phồng ra. Mặc dù không thể trở lại tình trạng bằng phẳng như bình thường nhưng ít nhất cũng không quá khoa trương như lúc này. Nhiều đó cũng đủ khiến mọi người không dấy lên quá nhiều nghi ngờ. Còn cô gái này, Edward hơi liếc Bella một cái trước khi biến mất khỏi hiện trường vụ tai nạn, để sau rồi tìm cách giải quyết vậy. Lúc này, anh còn có việc phải làm.

Tất cả mọi việc kể ra thì dài dòng nhưng thực chất chỉ xảy ra trong tích tắc vài phút đồng hồ, từ lúc vụ va đập phát sinh cho đến khi những học sinh khác chạy đến vây quanh Bella và giúp cô gái đáng thương đang trong tình trạng ngờ ngác sau khi thoát chết đứng dậy, một số khác thì nhanh chóng gọi điện cho bệnh viện và cảnh sát. Tất cả mọi thứ đều trở nên hỗn loạn.

Trong cùng lúc đó, tránh đi sự chú ý của hầu hết mọi người, Edward dùng một tốc độ không một người bình thường có thể tưởng tượng mang Sarah đang đứng bên cạnh Alice đi khỏi bãi đỗ xe.

Đồng thời, cũng là những người chứng kiến toàn bộ vụ việc từ đầu đến cuối, Alice trao đổi cho Jasper một ánh mắt. Cô cảm thấy tình trạng của Edward hiện tại không quá đúng đắn, kể cả việc đột nhiên cứu cô gái tên Bella kia tại nơi đông người như trường học thể này và việc không lo bại lộ thân phận mà tốc độ mang Sarah đi khỏi. Dù sao, cả hai nhân vật chính trong hai sự kiện nói trên đều vẫn chỉ là người thường. Edward, hôm nay, liên tiếp phá luật. Đây là một việc không hề hay ho chút nào. Hai người không hề chậm trễ mà song song cùng đuổi theo Edward. Alice lo lắng nếu không có người ngăn cản, Edward sợ rằng còn có thể gây ra chuyện rắc rối hơn nữa.

Không kể đến Alice và Jasper đuổi theo một Edward cảm xúc không ổn định – đây là Alice cho rằng. Rose và Emmett cũng không hề thoải mái, nhất là Rose. Cô cảm thấy Edward đột nhiên hành động vô cùng lỗ mãng và ngu xuẩn. Kết quả là, cả gia đình bọn họ có thể bị đẩy vào một tình thế cực kỳ nguy hiểm, kẹp giữa nhà Volturi và con người. Nói cho cùng, chẳng bên nào là tốt lành cả. Quả thực là một ngày tồi tệ! Dính líu đến một con nhò xa lạ không nói, đã đủ tệ hại rồi. Nhưng ngay cả Sarah, con bé ngốc nghếch kia tại sao cũng bị liên lụy vào?

Cô khẽ đẩy Emmett lên xe, một tay rút điện thoại ra bấm số gọi.

“Đi.”

“Về nhà?” Emmett nghi hoặc nhìn Rose. Lúc này làm sao có thể về nhà?

“Đồ ngốc. Đến bệnh viện tìm Carlisle.”

Rose trừng mắt nhìn Emmett. Bất chợt cô cảm thấy sự lựa chọn của bản thân cũng không khác Edward là bao nhiêu. Suy nghĩ đó khiến Rose cảm thấy cả người khó chịu. Cô hơi lắc đầu xua đi suy nghĩ kỳ quái ấy ra khỏi đầu mình. Không được! Cô quay người sang phía Emmett đang ôm vô lăng khỏi động xe, hai tay giữ lấy hai vai của người yêu, ánh mắt nghiêm túc chăm chú nhìn anh, kiên định nói.

“Emmett, anh mới không ngốc, anh là anh chàng thông minh nhất!”

Emmett chỉ cảm thấy cơ mặt của mình đột nhiên cứng đờ cũng không muốn phản ứng lại Rose. Anh biết, mình mà nói thêm câu nào nữa với cô ấy thì không cần kẻ khác nói, anh cũng tự biết bản thân mình là thằng ngốc! Hôm nay là ngày quái quỷ gì vậy? Mọi người ai cũng hành động điên rồ quái dị cả! Emmett nín thở, nghiêm mặt không để ý đến Rose đang “phát bệnh” ngồi bên cạnh. Tiếng động cơ trầm ổn vang lên và chiếc xe nhanh chóng lao ra khỏi bãi đỗ xe của trường học. Cùng lúc này, điện thoại của Rose cũng được nối thông. Cô cũng không vòng vo chào hỏi mà nhanh chóng vào vấn đề chính.

“Esme, là con, Rose. Lúc này, Edward...”

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Xung đột (P.A)

Sarah chỉ cảm thấy thân thể của mình hơi nhaoáng lên một chút, cảnh vật xung quanh đã trở thành một mảng màu sắc loang lổ. Những âm thanh ù ù trầm đục liên tiếp khe khẽ nổ vang bên tai giống như có những thùng thuốc nổ vô tình bị kích nổ gần đây. Hồ hấp cũng trở nên khó khăn, thậm chí là ngực cô bắt đầu cảm thấy tung túc và đầu dần choáng váng vì thiếu oxy. Không khí không yên tĩnh như bình thường mà cuồng bạo đập vào thân thể cô khiến tất cả mọi nơi đều có cảm giác bỏng rát khó chịu. Cánh tay cứng rắn ôm chặt lấy eo cô, vừa thô bạo lại vừa cẩn thận để không vô ý bẻ gãy cái eo nhỏ nhắn kia thể hiện rõ ràng tâm trạng mâu thuẫn của chủ nhân. Không cần đoán cũng biết, Edward đang mang Sarah di chuyển với vận tốc đích thực của một ma cà rồng mà không hề che giấu.

Sarah thậm chí không biết chính xác mọi việc đã xảy ra như thế nào. Tất cả mọi thứ vừa như chậm mà lại vừa như rất nhanh. Cảm xúc khắc sâu vào đầu óc nhưng lại chỉ diễn ra trong vòng thời gian một giọt khoảnh khắc.

Một giây trước, Sarah đang đứng đối mặt với Edward vừa cứu người nơi sân trường đông đúc. Một giây sau, Sarah đã cảm thấy cả thân thể mình yếu ớt như một con búp bê bằng vải bị người thô bạo xô lên một bức tường, cánh tay lạnh lẽo cứng rắn như thép giữa chặt lấy cổ họng cô khiến cô không thể thở được. Mà cũng đồng thời, chỉ trong khoảnh khắc đó, khi vai và gáy Sarah hung hăng đập mạnh lên tường, cô lại cảm giác được có hai lực lượng cùng cực mạnh khác ngăn cản hành động thô bạo kia lại. Chỉ là, tuy nhờ vậy mà tránh khỏi số mệnh tan nát cùng với bức tường phía sau, Sarah vẫn như cũ không thể hít thở thông thuận. Cánh tay hung ác siết cổ cô vẫn chưa thu hồi lại lực đạo của chính mình.

Lúc này, bên tai Sarah thoáng nghe thấy được vài âm thanh mơ hồ quen thuộc. Quả thật, người vừa đứng lúc cứu mạng Sarah không ai khác ngoài Alice và Jasper vừa chạy đến kịp thời. Chỉ thấy hiện tại, Alice và Jasper mỗi người đều nắm giữ một bên vai của Edward, cố gắng ngăn cản hành động nhìn như điên cuồng của anh. Alice lo lắng gào lên với Edward.

“Edward! Anh điên rồi! Cô ấy là người bình thường.”

Alice nóng nảy nhìn qua một bên là Edward thoát nhìn vẫn không có ý định buông tha người, một bên là Sarah với khuôn mặt tái nhợt đang dần dần chuyển sang màu tím vì thiếu dưỡng khí. Không gian dần trở nên âm trầm và áp lực, ngoài tiếng la tuyệt vọng của Alice chỉ còn tiếng hô hấp nhợt nhạt đứt quãng của Sarah đang trong tình trạng vô cùng nguy hiểm.

“Thả ra, Edward! Cô ấy sẽ chết mất! Sarah sẽ chết, anh có nghe hay không? Kẻ điên này!!!”

Đi kèm với câu nói là một cái tát như trời giáng vào mặt Edward. Giống như thật sự bị đánh tỉnh, khi này Edward mới buông tay, thả Sarah ra.

Mất đi lực chống đỡ, Sarah từ từ trượt xuống ngồi xồm dưới góc tường, hai tay ôm cổ liệu mạng ho khan. Đôi mắt đẹp cũng không tự chủ tuôn ra nước mắt sinh lý. Cô chỉ cảm thấy khí lực của cả người như bị rút sạch, trong đầu trống rỗng, chỉ còn hành động bản năng cố gắng hít thở không khí đang tự do tràn vào mũi. Alice lúc này cũng không bận tâm đi quản Edward. Cô trao đổi với Jasper một ánh mắt khiến anh coi chừng, phòng ngừa Edward lên cơn động kinh giống ban nãy còn mình thì ngồi xuống bên cạnh Sarah. Cô nhẹ nhàng vỗ lưng khiến cô bạn hô hấp thông thuận hơn rồi chậm rãi đứng dậy. Cuối cùng còn cẩn thận nghiêng mình che đi phía trước của Sarah, chọn vị trí thuận lợi nhất để bảo vệ cô.

Trong khi đó, tình trạng của Edward cũng không khá hơn được bao nhiêu. Sau khi dừng hành động điên cuồng muốn bóp chết Sarah, Edward vẫn không nói một tiếng nào. Một bàn tay cơ hồ che đi một nửa khuôn mặt, bàn tay còn lại thì siết chặt thành quyền; cả hai đều không thể ức chế run rẩy. Cảm xúc bây giờ của anh vô cùng phức tạp, cũng vô cùng mâu thuẫn. Nó khiến Edward cả người đều không thoải mái. Từ sâu trong thâm tâm vô thanh trào lên một loại tình cảm bạo ngược muốn phá hủy hết thảy mọi thứ, kể cả người con gái trước mặt. Cho đến khi mọi người nghĩ rằng Edward sẽ cứ thế đứng yên cho đến khi mọi việc kết thúc, anh lại khàn khàn lên tiếng, ánh mắt đen thẫm như hai hắc động sâu hun hút không với tới được đáy.

“Cô là ai? Không, không phải... Cô là cái gì?”

“Edward...” Alice bắt mắt lên tiếng muốn ngăn cản loại câu hỏi vô nghĩa này lại nhưng Sarah đã ngăn cản cô lại.

Sarah đứng thẳng người, cố né cảm giác không khoẻ sau khoảng thời gian bị ngạt thở. Ánh mắt xanh êm đềm như đại dương bình tĩnh đối mặt với Edward, tình cảm không hề dao động.

“Tôi là Sarah Catherine. Stuart, là một con người.”

Nghe được câu trả lời ngoài ý muốn, không hề giả dối mà hoàn toàn trùng khớp với suy nghĩ trong đầu Sarah, Edward kinh ngạc ngược lên nhìn cô. Khuôn mặt cứng rắn điển trai không thể hiện ra bất cứ tình cảm nào khác, ngoại trừ kinh ngạc vẫn chỉ là kinh ngạc. Nhưng câu nói tiếp theo lại khiến cả ba ma cà rồng hiện diện ở đó kinh động, sáu đôi mắt đều nhìn chăm chăm Sarah không hề chớp lấy một cái.

“Nhưng mà, tôi biết được mọi người, những Cullen là cái gì. Thậm chí, ngay cả năng lực của mỗi người trong các người.”

“Vậy cô nói thử xem chúng tôi là cái gì?” Edward cười lạnh. Anh tự nói với bản thân, ngay từ khi nhìn thấy những hình ảnh kia anh chẳng phải đã biết rồi hay sao? Như vậy, cái cảm giác mất mát và thất vọng hiện giờ là cái gì? Thật đáng buồn, Edward a Edward, mày mới ngu ngốc làm sao!

“Anh muốn tôi phải nói rõ ràng ra sao?” Sarah chậm rãi hỏi lại.

Cô không muốn nói dối, nhất là với Edward. Có rất nhiều việc, dùng một lời nói dối là không bao giờ có thể đủ. Dối trá sẽ tạo thành dối trá. Thương tổn rồi sẽ nói tiếp thương tổn. Đến một lúc nào đó, ngay cả bản thân người nói dối cũng không còn sức lực để mà hối hận những việc đã qua. Tất cả mọi việc đều trở nên thật đáng buồn cũng thật đáng cười. Thế nhưng, trên Thế giới này, có rất nhiều việc cần phải được che giấu. Không phải không có người nguyện ý muốn nghe. Mà là, sự thật tuyệt đối không thể bị tiết lộ bởi vì thương tổn mà nó đem đến, so với hàng trăm hàng ngàn lời nói dối, còn thâm trọng hơn rất nhiều.

Thế nhưng, thật đáng tiếc, Edward trong giờ phút này cũng không có tâm tình lý giải những phức tạp trong lòng Sarah. Anh hoàn toàn từ chối đọc mọi suy nghĩ của những người xung quanh. Anh muốn dùng đôi tai của mình, chân chân thật thật nghe được, bất kể là nói dối vẫn là nói thật.

Edward hơi giương giọng, phóng túng cười to. Trong giọng cười lại không mang theo bất cứ sắc thái vui sướng nào, chỉ có khô khốc và cay nhiệt, thậm chí dẫn theo một chút mỉa mai nhạo báng.

“Nói đi. Vì cái gì không muốn? Cô nói xem, nói xem chúng tôi là cái gì? Nói xem trí thông minh vĩ đại của cô phát hiện ra cái điều không tưởng khủng khiếp nay từ bao giờ?”

“Edward, đừng như vậy.”

“Nói!”

Chương 32: Xung đột (P.B)

“Nói!”

Sarah nặng nề thở dài. Có lẽ, giữa bọn họ thiếu, không chỉ một chút thời gian.

“Edward Cullen, anh là một ma cà rồng. Khả năng của anh là, đọc tâm. Chỉ cần anh muốn, suy nghĩ của tất cả mọi người anh đều có thể nghe thấy, chỉ

trừ một người, người anh vừa cứu mạng hồi nãy, Isabella Swan. Và không chỉ anh, toàn bộ gia đình Cullen đều là ma cà rồng, không loại trừ bất cứ ai.”

“Bóp. Bóp. Bóp.” Edward lạnh lùng vỗ tay, trên môi vẫn giữ nguyên nụ cười lạnh.

“Nói thật hay! Như vậy quý cô, Một. Con. Người như cô làm sao có thể biết nhiều việc như thế? Là tôi quá ngu xuẩn, hay thực chất cô quá thông minh?” Ba chữ “một con người” đều bị Edward cắn chữ thật mạnh, cơ hồ là từ giữa hai hàm răng bài trừ ra.

“Edward! Tôi có thể biết một số việc, thậm chí có những việc mà Alice cũng không thể biết trước được. Đó là việc riêng của tôi. Nhưng điều này không liên quan gì đến việc tôi là con người hay anh là ma cà rồng. Edward, anh biết rõ điều đó. Đừng trẻ con như thế.”

“Đúng vậy, quý cô biết tuốt! Là tôi trẻ con. Còn cô thì thực kiên cường và dũng cảm. Đứng giữa một đám ma cà rồng mà vẫn có thể bình tĩnh như thế. Kiến thức phổ thông của cô vẫn chưa được phổ cập đến nơi đèn chôn? Cô không biết chúng tôi ăn cái gì sao? À ha... là tôi quên. Cô không phải là hậu duệ của mấy nhà quý tộc châu Âu cổ xưa gì đó hay sao? Chắc cũng có thứ quý gì đó tương tự như dòng máu của kỵ sĩ thánh chiến đang chảy trong người cô ấy nhỉ? Trong tiết học lịch sử châu Âu Trung cổ tôi vẫn còn nghe qua đâu. Có cả Chén Thánh, Gươm Thánh trừ tà cơ đấy!”

“Nhà Cullen không uống máu người.”

“Hừ! Là không muốn uống chứ không phải không thể uống.”

“Đúng vậy, là không muốn, không phải không thể. Tôi biết mọi người đều rất cố gắng khắc chế bản thân mình.”

“Ha... Thật buồn cười. Tôi cần cô đồng tình? Đẹp thứ tình cảm rác rưởi ấy đi.”

“Không phải.”

“Vậy là cô muốn nói cô không sợ chúng tôi? Đang kể chuyện cười sao.”

Ngoài miệng thì cố gắng nói cứng nhưng Edward cũng không che giấu được tình cảm của bản thân. Rõ ràng khi vừa buột miệng hỏi câu này, hai tay của anh cũng không kiềm được run lên một cái rất nhẹ, là hưng phấn cùng đôi chút chờ mong. Thế nhưng, tính cách của Sarah đã quyết định, câu trả lời mà anh nhận được không phải là câu trả lời mà anh muốn nghe, ngay cả sau đó cũng không là.

“Không phải. Edward, anh là thợ săn, tôi là con mồi; hai vị trí này vĩnh viễn cũng không thể đảo ngược lại. Đó là sự thật.”

Nghe vậy, Edward chợt đứng thẳng người, hai tay thả dọc theo đùi, bàn tay siết chặt thành nắm khiến các khớp xương trở nên trắng bệch dị thường. Ánh mắt thâm trầm không rõ tình cảm thấp giọng hỏi, thanh âm khàn khàn giống như đang cố khắc chế thứ gì đó. Đầu hơi nghiêng nghiêng, mang theo biểu tình vô tội nhưng cũng vô cùng nguy hiểm.

“Như vậy, Cô sợ tôi sao?”

Sarah vẫn đang cúi đầu đứng sau Alice hơi ngẩng lên. Tay phải cô nắm chặt tay Alice kéo Alice nhếch sang một bên, ý muốn đối mặt nói chuyện với Edward. Alice lo lắng nhìn hai người. Cuối cùng nhận thấy cả hai đều cực kỳ nghiêm túc nhận chân mới không an lòng tránh qua, để lộ Sarah đang đứng sau lưng mình. Bàn tay vẫn để cho Sarah nắm chặt, từ đó có thể dễ dàng cảm nhận được bàn tay ấm áp của đối phương đang run rẩy mặc dù rất nhẹ.

Sarah nhẹ nhàng dùng tay còn rảnh của mình nắm lấy một bàn tay của Edward, hơi vuốt vuốt những đường gân đang nổi lên dữ tợn dưới da khiến chúng thả lỏng rồi mở bàn tay của Edward khẽ đặt lên ngực mình, ngay vị trí trái tim.

“Edward, anh nghe thấy không? Là tim tôi đang đập. Anh thấy nó thế nào?”

Edward hơi ngẩn người trước hành động lạ lùng của Sarah, vô thức đáp lại câu hỏi.

“Đập rất nhanh.”

Cảm nhận rõ ràng từng nhịp tim đập gấp gấp truyền đến lòng bàn tay lạnh như băng, thái độ của Edward hơi dịu lại. Có lẽ... Một chút hy vọng dần nhen nhóm trong anh nhưng câu nói tiếp theo của Sarah lại khiến toàn thân anh như rơi xuống địa ngục.

“Nó là bằng chứng, chứng tỏ tôi đang... sợ.”

Edward giống như phải bóng vội vàng rút tay lại. Bàn tay vừa chạm vào ngực Sarah, nơi đó tiếng tim đập của người sống truyền đến, quả thực rất nhanh. Tiết tấu ấy, dù chỉ trong khoảnh khắc thế nhưng Edward lại có thể dễ dàng khắc ghi lại trong đầu. Anh ngẩng người nhìn bàn tay mở rộng trước mặt, ở đó quen thuộc và trống rỗng nhưng anh lại không tài nào quên đi được cảm giác kia. Câu nói vừa nãy của Sarah luôn vang vọng bên tai, tôi đang sợ... Con tim đã chết từ lâu đột ngột có cảm giác nhói lên một cái. Đau đớn thật rõ ràng và minh bạch.

Thấy Edward chỉ ngây ngốc đứng đơ ra đó nhìn chăm chăm vào tay mình, Alice muốn tiến lên an ủi anh trai thế nhưng bàn tay lại bị Sarah giữ lại. Cô hơi bất mãn quay sang nhìn Sarah. Hành động của Sarah hôm nay quá kỳ lạ. Lời nói vừa nãy rõ ràng đã tổn thương Edward, mặc dù Edward là người đối xử thô bạo trước nhưng cách trả đũa này rõ ràng là không cần thiết.

Đáp lại ánh mắt không đồng ý của Alice, Sarah cũng không tỏ thái độ gì khác. Cô chỉ từ tốn nói tiếp.

“Edward. Không sợ hãi là không có khả năng.”

“Câm miệng!”

Edward dữ tợn gầm lên. Ánh mắt màu mật ong cũng đã biến thành màu bóng đêm sâu hun hút, ẩn chứa trong đó là vô tận giận dữ và tuyệt vọng. Tay anh nắm lại thành quyền, hung bạo hướng về phía Sarah một quả đấm. Chỉ thấy quả đấm mạnh mẽ lướt sát qua má Sarah đánh vào bức tường phía sau khiến cho nó lồm xồm thành một cái lỗ, xung quanh cũng xuất hiện chằng chịt những vết rạn nứt và đứt gãy. Cú đấm này nếu trực tiếp đánh vào thân người bằng da bằng thịt chắc chắn sẽ khiến người đó chết ngay lập tức. Quả thật rất may mắn là Edward còn giữ lại được lý trí mà đấm chệch sang một bên chứ không đánh thẳng vào người Sarah, nếu không thật khiến cho người ta không dám tưởng tượng đến hậu quả. Thế nhưng, trên má phải của Sarah, bởi không khí tạo thành vùng áp suất bao xung quanh cú đấm tác động lên cũng đã xuất hiện một vết thương hẹp mảnh nhưng khá dài kéo đến tận mang tai. Máu cũng chậm rãi chảy ra, dọc theo khuôn mặt rồi rơi xuống đất; mặc dù không nhiều nhưng trông vô cùng ghê rợn.

Sắc mặt Sarah tái nhợt do người nhưng cũng không lùi bước. Đôi mắt lam thâm thúy bình thản nhìn thẳng vào cặp mắt sâu tối của Edward. Một chữ cũng không nói.

Đến khi Alice kịp phản ứng thì cả hai cũng đã tạo thành cục diện im lặng, mắt đối mắt, không ai biểu hiện ra chút tình cảm nào cả. Cô sốt ruột muốn nhắc nhở Edward. “Anh...”, thế nhưng chưa kịp nói tiếp thì Edward đã lạnh lùng thu lại nắm đấm, quay người đi khỏi. Chỉ trong chót mắt đã biến mất khỏi tầm nhìn của ba người.

Alice thấy vậy cũng biết không thể nói được gì Edward, chỉ có thể áy náy quay đầu lại nhìn Sarah quan tâm hỏi.

“Không sao chứ?”

Sarah chỉ nhợt nhạt cười rồi lắc đầu. Cô muốn trở về nhà nghỉ ngơi một chút. Ngày hôm nay như thế là đã quá đủ với cô rồi.

Thế nhưng Alice hiển nhiên không dễ dàng để cho Sarah về nhà một mình. Cô quan tâm nắm tay Sarah tiến về phía bãi đỗ xe.

“Đi, đi theo mình. Chúng ta đến bệnh viện. Cũng không thể để bạn tùy tiện về nhà băng bó rồi để lại sẹo được. Khuôn mặt con gái rất quan trọng. Còn nữa, mình muốn nghe kỹ mọi chuyện. Bạn đừng hồng hộc chạy.”

Cảm nhận được sự quan tâm chân thành từ Alice, Sarah chỉ có thể bất đắc dĩ để cô nàng kéo đi. Từ lúc biết điểm đến là bệnh viện, Sarah đã cười khổ trong lòng. Ngày hôm nay quả nhiên không dễ dàng kết thúc như thế.

Jasper vẫn luôn im lặng từ đầu đến giờ như một khúc cây cứng nhắc đi theo sao Alice che dù, thân thể anh hơi tránh xa Sarah một chút. Mặc dù mùi máu của Sarah rất đậm và không hấp dẫn cho lắm, cũng không khiến người mới ăn chay như Jasper phát cuồng nhưng dù sao nó cũng là máu. Jasper thật lòng không hề muốn đứng quá gần nó.

Cả ba người trầm lặng tiến vào xe của Alice. Cũng không có bất cứ ai lên tiếng, cho dù là Alice luôn vô cùng hoạt bát nhí nhảnh thường ngày. Mỗi người đều có suy nghĩ của riêng mình.

Jasper thuần thục vặn mở khoá xe, khởi động. Động cơ khẽ gầm lên một tiếng trầm thấp rồi lao vút ra đường lớn. Đích đến, bệnh viện trung tâm thị trấn, nơi tất cả mọi người đều dần hội hợp. QC: Đạo Kiếm 2: Tinh Hoa Võ Học

P/S:

Hàng đã về, may mắn không làm nhục sứ mệnh \(\text{o}^{\wedge}\text{O}^{\wedge}\text{o}\)/ Các đại gia~~~ Mọi người cần phải học nhẫn nại a!!! Đạo này ta đang rất có cảm tình với bộ đồng nhân Bong bóng mùa hè...anh anh anh TT^TT phải làm sao đây???

À, kết thúc chương này ta dự định viết 1 phiên ngoại cuối năm, không biết có ai quan tâm không? Thật ra phiên ngoại này phải đợi đến hết chương 34 ta mới định viết nhưng cuối cùng lại quyết định sớm hơn một chút, xem như chút quà mừng năm mới đi. Uhm, nhưng mà nội dung thì hơi... m(__) m xem xong không cần chọi đá >O<

Phiên ngoại 01: Một cái kết khác

Sarah không muốn trở thành một kẻ bất tử, hay trở thành giống như bất cứ ai trong nhà Cullen.

Vì vậy...

Nếu Sarah từ đầu đến cuối vẫn chỉ là một người bình thường, yếu ớt và già đi theo thời gian. Mà trong khi đó, một nửa kia của Edward theo đúng như nguyên tác, Bella vẫn như cũ biến thành một thành ma cà rồng, xinh đẹp và xuất sắc.

Nếu Sarah không hề lo lắng gì mà cố chấp đứng bên cạnh Edward, mặc cho tình yêu khiến bản thân mình trở nên mù quáng. Đồng thời, Bella vẫn nảy sinh tình yêu đối với Edward, kiên trì chờ đợi tình cảm của anh.

Nếu đến một ngày, đứng bên cạnh Edward là một bà lão Sarah già nua ốm yếu gần bảy mươi tuổi chứ không phải là một Sarah trẻ trung và xinh đẹp. Còn Bella vẫn là thiếu nữ ở tuổi mười tám rực rỡ, chỉ là trải qua thời gian gọt giũa càng trở nên trưởng thành, quyến rũ; luôn là cái bóng thủ vưng bên cạnh Edward cho đến tận ngày Sarah nhắm mắt an nghỉ.

...

Thời gian dần trôi qua,

Tình yêu vẫn sẽ là đồng thoại xinh đẹp, hay trở thành một hồi bi kịch buồn cười?

.

.

.

Tuyết lại bắt đầu rơi.

Đã là mùa tuyết rơi thứ ba kể từ khi tôi một mình trở lại Forks, trở lại Black Winter chứ không phải biệt thự của gia đình Cullen.

Tại nơi ẩm ướt và lạnh lẽo này, mưa và tuyết là hai người bạn thường gặp nhất. Hơn hai phần ba thời gian trong năm là thời gian ngự trị của bọn chúng. Còn khoảng thời gian ít ỏi còn lại là của mây, âm u lượn lờ che khuất ánh sáng mặt trời. Thời tiết nơi này quả thực vô cùng phù hợp với tôi và những kẻ tương tự như tôi. Vì vậy, cái cách mà Bella suốt ngày hướng tới những nơi sáng sủa và ấm áp như Phoenix hoặc thậm chí là các tiểu quốc xa xôi vùng nhiệt đới là điều tôi không thể hiểu nổi; mặc dù, có lẽ trong gia đình tôi là người duy nhất chưa từng lớn tiếng phản đối các ý định của cô ta.

Chúng tôi, những Cullen chỉ mới chuyển khỏi vùng đất này cách đây hơn bốn mươi năm và chỉ có ý định trở về trong vòng một chu kỳ thế kỷ nữa. Thế nhưng, lúc này đây, tôi lại trở về, mạo hiểm việc có thể bị những người từng quen thuộc với mình trước đây nhận ra, tôi không hề già đi cho dù đã trải qua bao nhiêu thời gian đằng đẵng. Tất cả đều trở nên rối loạn và khó khăn nhưng tôi không thể bỏ rơi cô ấy. Ngay cả Esme và Rose đều muốn trở về cùng nhưng điều ấy quá nguy hiểm. Vì vậy, chuyến đi này chỉ có một mình tôi, ngay cả Jasper cũng không thể theo về. Bọn họ chỉ có thể thỉnh thoảng len lút đến thăm trong đêm tối.

Tôi, một lần nữa trở về Forks với thân phận cháu gái của Alice Cullen, Melisa Cullen. Trở về để chăm sóc bạn thân của bà ngoại mình trong những năm cuối cùng của cuộc đời. Người mà tôi cần phải chăm sóc tên Sarah Catherine. Stuart.

Cô ấy, vẫn và luôn là một con người; trưởng thành, già đi và lúc này đây chuẩn bị nhắm mắt xuôi tay.

Người bạn thân thiết của tôi, chị em của tôi, tri kỷ của chúng tôi; sắp ra đi. Tôi không muốn cô ấy vẫn luôn tiếp tục cô độc trong quãng thời gian ngắn ngủi này.

Hai mươi ba năm là một khoảng thời gian quá dài dòng, đối với một con người.

Sarah đã từng rất xinh đẹp, cũng là một người con gái vô cùng thông minh và lý trí. Thế nhưng, cô ấy đã làm một việc ngốc nghếch duy nhất trong cuộc đời mình và đồng thời bị dày vò suốt đời bởi quyết định ngu xuẩn ấy. Cô ấy yêu một ma cà rồng bất tử, Edward Cullen, anh trai tôi.

Đúng vậy. Sarah là mối tình đầu đẹp đẽ và từng là người con gái duy nhất trong trái tim anh tôi. Đó là một khoảng thời gian rất lâu, rất lâu về trước, khi gia đình Cullen lần thứ hai chuyển về sống tại Forks. Họ gặp nhau, yêu nhau và trở nên mù quáng, xuẩn ngốc. Đó là nhận xét của Sarah về khoảng thời gian đó. Tôi vẫn luôn không đồng ý với cô.

Trong mắt tôi, đó là một mối tình đẹp, đáng nhớ ra phải có được một cái kết có hậu nhưng trên thực tế, thời gian trôi qua và mọi việc trở nên hồng bét tẻ nhạt, nhất là đối với Sarah. Hơn thế nữa, theo một cách nào đó, kẻ khiến cho mọi thứ đi đến kết cục xấu xí này chính là anh trai tôi. Có lẽ, khi yêu đương, anh ấy cũng biến thành một thằng ngốc. Tôi luôn phải tự an ủi mình bằng điều này để tránh phát cáu với anh ấy mỗi khi nhắc đến Sarah trong suốt hơn hai mươi năm. Quãng thời gian ấy đối với cả gia đình Cullen mà nói, quả thực vô cùng kinh khủng.

Khi chúng tôi rời khỏi Forks đi chuyển đến một nơi âm u và lạnh lẽo khác để sống, Sarah cũng vứt bỏ mọi thứ ở đây và đi theo. Khi đó, cô ấy và Edward đã tổ chức hôn lễ, trở thành vợ chồng hợp pháp trước mắt những con người bình thường. Mọi người đều vui vẻ và cảm thấy hạnh phúc cho bọn họ. Nhưng tất cả đều quên, không, đúng ra là chỉ mình Edward không chịu nhìn vào sự thật; thứ ngăn cách hai người họ không phải tình yêu mà chính là thời gian.

Edward không muốn Sarah trở thành ma cà rồng. Anh ấy yêu nhịp tim, hơi thở, mùi máu nhẹ nhàng và nhiệt độ ấm áp của thân thể Sarah. Anh ấy nói bản thân sẽ yêu cô ấy đến lúc cô ấy già yếu và chết đi. Anh sẽ canh giữ cạnh mộ bia của cô ấy cho đến vĩnh cửu, tận giây phút cuối cùng của tính mạng mình; hoặc là, sẽ tự chấm dứt cuộc đời dài dòng này khi cô ấy nhắm mắt. Đó là tình yêu của anh. Anh không quan tâm đến dung mạo của cô là trẻ hay già, đẹp hay xấu; anh ấy chỉ quan tâm duy nhất một người con gái tên Sarah Stuart.

Edward là một kẻ cứng đầu và cố chấp nên không ai nghi ngờ lời thề của anh.

Sarah tin anh. Cô ấy cũng không muốn biến thành ma cà rồng lang thang bắt diệt trên thế gian cần cỗi này. Đối với cô ấy, một cuộc đời con người trăm năm đã là quá đủ. Cô ấy chấp nhận bản thân mình yếu ớt; chấp nhận việc bản thân sẽ già nua và chết đi, im lặng hoá thành một đám tro tàn.

Sarah là một người con gái thông minh và mọi người không muốn nghi ngờ quyết định của cô. Cô ấy có quyền quyết định đứng lại, hoặc là đi tiếp cùng chúng tôi.

Thế nhưng, tất cả đều là những sai lầm, ác nghiệt nối tiếp nhau...

Thời gian trôi qua và Sarah bắt đầu không chịu nổi; không chịu nổi sự trẻ trung của Edward, không chịu nổi sự điển trai lịch thiệp của anh và không chịu nổi tình yêu của anh.

Sarah đánh mất lòng tin tưởng.

...

Sarah hai mươi tuổi, trẻ trung và xinh đẹp.

Sarah ba mươi tuổi, trưởng thành và quyến rũ.

Nhưng,

Sarah bốn mươi tuổi, chỉ còn có ganh tỵ và tự ti.

Cô ghen kị Edward, nhìn chăm chăm vào anh mỗi khi anh ra khỏi nhà. Cô căm thù tất cả những đứa con gái trẻ đẹp vây quanh xung quanh Edward, bắt kẻ là con người hay ma cả rỗng. Cô hận, những khi bước ra đường cùng Edward nhưng người khác đều nhìn hai người trở thành hai chị em, thậm chí là mẹ con.

Cô đã là một phụ nữ trung niên có chồng, còn Edward vẫn luôn là chàng sinh viên non trẻ.

Cho dù Edward không ngừng kiên nhẫn lặp lại tình yêu của mình bên tai cô. Cho dù anh luôn tạo ra vẻ ngoài lạnh lùng để ngăn cách với những người khác. Cho dù mỗi khi bị hiểu lầm Edward luôn là người đứng ra đính chính trước mặt người khác... Nhưng tất cả đều vô ích.

Sarah trở nên điên cuồng.

Tiếp theo đó là hai năm sống trong địa ngục. Cuộc sống trở nên ngột ngạt và khó thở. Tất cả mọi vấn đề dù là nhỏ nhất nhất đều có thể trở thành nguyên nhân dẫn đến sự tranh cãi của hai người; mà bình thường thì chỉ xuất phát từ một phía Sarah, Edward luôn chỉ im lặng nhìn cô và lắng nghe. Anh cố lý giải cô nhưng không thể.

Trong lúc đó, một cái tên dần dần xuất hiện nhiều lên giữa hai người bọn họ: Isabella Swan, người con gái định mệnh của Edward Cullen. Người con gái mà Sarah luôn bị ám ảnh một cách kỳ cục rằng bản thân mình đã trộm mất hạnh phúc của cô ta.

Isabella không còn là con người. Trong một lần vô tình, cô ấy bị biến đổi, trở thành một ma cà rồng xinh đẹp và hùng mạnh. Thậm chí, Isabella còn nhận được sự thừa nhận của nhà Volturi, chúa tể ngầm của số đông ma cà rồng còn tồn tại trong Thế giới này. Cuộc sống của Isabella hoàn hảo, chỉ thiếu có một thứ, tình yêu của Edward Cullen. Và, cô ta cũng yêu Edward, yêu từ thời gian họ quen nhau tại Forks, vẫn chưa từng thay đổi.

Điều đó vẫn luôn là con ác mộng tồi tệ nhất đối với Sarah.

Cô ấy bắt đầu sợ hãi và càng trở nên mất bình tĩnh.

Sarah gần như sụp đổ. Còn Edward thì càng ngày càng mất kiên nhẫn. Cả hai người đều bị thương tổn nhưng chúng tôi, cho dù là gia đình của bọn họ cũng không thể giúp được gì.

Và rồi một ngày, Sarah đột nhiên biến mất. Cô ấy đóng gói hành lý của mình và trở về Forks. Không một lời từ biệt, trừ tờ giấy nhắn với nét chữ ngay ngắn quen thuộc.

Sarah muốn biến mất khỏi cuộc đời Edward và từ bỏ tình yêu mà bản thân đã vô cùng trân trọng.

Sau đó?

Không có sau đó.

Chúng tôi không nhận được tin tức gì từ cô ấy trong hai mươi ba năm tiếp theo. Cũng không một ai mở miệng hỏi về Sarah, hết như cô ấy chưa từng tồn tại trong cuộc sống của chúng tôi; cho dù mọi người ai cũng biết, mỗi tháng Edward đều lên lút trở về Forks, lặng lẽ ngắm cô ấy từ xa.

Cho đến tận ba năm trước đây, Edward trở về sau chuyến đi và trở nên suy sụp. Edward thực sự “già” đi mặc cho ngoại hình anh vẫn duy trì vẻ trẻ trung không thay đổi.

Anh nói, Sarah không còn nhiều thời gian.

Và, tôi lên đường, trở về.

...

Phiên ngoại 02: Một cái kết khác (tiếp)

...

Tôi bước vào phòng ngủ. Rèm cửa mở rộng để lộ ra khung cửa sổ sát đất, nhìn ra mặt hồ phẳng lặng trong suốt trước căn nhà. Tôi biết nơi đó, mỗi đêm đều có anh trai tôi canh giữ. Có lẽ, Sarah cũng biết nhưng cô không bao giờ nói gì về điều đó. Sarah vẫn luôn hành xử kỳ lạ như vậy, mâu thuẫn đến mức khiến người ta khó nắm bắt. Cô luôn cố bứt mình ra khỏi người đàn ông tên Edward Cullen nhưng tôi biết, anh ấy cũng là người đàn ông duy nhất mà cô yêu trong suốt cuộc đời ngắn ngủi của mình.

Đối với tôi, tình yêu của hai người họ chẳng khác gì loại độc được miễn tính, tra tấn những kẻ trong cuộc bởi đau đớn vĩnh cửu.

Thế nhưng, Sarah vẫn vô cùng bình thản. Từ ngày đầu tiên gặp lại cô, tôi đã nhận ra điều này. Sarah tại Forks vẫn là Sarah của hơn bốn mươi năm trước, dịu dàng và thân thiện như một dòng suối ngọt ngào; tựa như Edward biến mất cũng mang theo tất cả những điên cuồng và nhiệt tình trong tâm hồn cô. Tôi không biết, như vậy là tốt hay xấu. Đối với Sarah, có lẽ là tốt đi.

“Alice.”

Giọng nói quen thuộc của Sarah đánh thức tôi tỉnh dậy khỏi những suy nghĩ vẩn vơ u ám. Cô ấy nhẹ nhàng ngược đầu nhìn tôi, đôi mắt xanh biển vẫn sâu thẳm như thế. Có lẽ, thứ duy nhất trong Sarah chưa bao giờ thay đổi qua năm tháng chính là đôi mắt tuyệt đẹp này.

Cô khoác trên vai một chiếc khăn màu be dịu nhẹ cùng với chiếc váy ngủ màu vàng nhạt giản đơn. Cả thân hình thoải mái lười trong chiếc gối êm ái và cái chăn bông ngoại cỡ của mình. Một Sarah như vậy thật trông vô cùng ấm áp khiến người ta không tự giác được mà muốn thân cận.

Trong lòng cô ôm một cái rổ xinh xắn cùng bộ đồ đan len và chiếc khăn quàng ca-rô đỏ đen đang dở dang. Trên khuôn mặt đã chứa đầy những nếp nhăn đứt gãy không quy luật đeo một chiếc kính lão không gọng viền bạc giống như một người bà hiền từ trong gia đình lớn hạnh phúc với con cháu đầy đàn, hoàn toàn tương phản với tình cảnh cô độc hiện giờ của cô.

Sarah hơi nở nụ cười với tôi, giọng điệu ấm áp và thân thiết như những năm tháng xưa cũ.

“Lại ngăn người sao? Mình không biết là bệnh ngây người của mình cũng còn có thể lấy sau bao nhiêu năm tháng rồi cơ đấy.”

“Đừng đùa.” Tôi lắc đầu đến ngồi bên cạnh cô ấy. “Mình chỉ là suy nghĩ chút chuyện.”

“Nghĩ Edward?”

Tôi hơi giật mình mở to mắt nhìn cô ấy. Đây là lần đầu tiên sau ba năm sống chung Sarah chủ động nhắc đến Edward. Thật kỳ lạ!

Sarah chỉ khẽ lắc đầu, không nhìn tôi nữa mà tiếp tục chuyện tâm hoàn thành chiếc khăn.

“Đừng ngạc nhiên như thế. Alice, bạn rất tốt. Thế nhưng, trong mọi chuyện, người sai là mình, không phải anh ấy.”

“Anh ấy cũng không tốt lành gì!” Tôi thờ dãi hơi dựa lưng chung vào chiếc gối đầu mềm mại của cô ấy, ánh mắt chăm chú nhìn đôi tay già nua mà vẫn thoăn thoắt khéo léo kia như bị thôi miên.

“Bạn vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện biến đổi? Lúc ấy là mình không muốn, không phải lỗi của Edward. Nếu mình kiên quyết, anh ấy cũng sẽ không ngăn cản.”

“Nhưng bạn đã hối hận.”

Sarah lắc đầu, giọng nói vẫn từ tốn trong khi tôi trở nên nóng nảy. Phải, không thể phủ nhận, hai mươi mấy năm nay, dù trách Edward, tôi cũng không thể đồng tình với cách hành xử của Sarah. Chẳng có ai đứng ở đây cả. Cả hai người bọn họ đều đã cư xử như những kẻ điên!

“Mình không hối hận.”

“Bạn...” Vậy, tại sao? Tôi kinh ngạc đến mức khó thở. Những con chữ lẩn lộn trước đầu lưỡi rồi lại không thể nhả ra khỏi miệng.

“Cuộc đời con người rất ngắn Alice. Hai mươi mấy năm hạnh phúc đã là quá đủ với mình. Mình sẽ chết, nhưng Edward, anh ấy không thể... Nếu cứ tiếp tục sống với nhau, khi mình đi, Edward sẽ chịu không nổi. Anh ấy, không cần phải đi theo mình.”

Sarah nói những lời này rất chậm rãi. Khi ấy, ánh mắt cô nhu hoà nhìn về phía bên kia của mặt hồ, tựa như đang nhìn vọng về một thân ảnh vẫn canh giữ ở đó hằng đêm ba năm này hoặc là một thân ảnh vẫn len lút dõi theo cô hơn hai mươi năm.

Sarah luôn là người thấu hiểu Edward nhất trên Thế gian này. Bởi, cô ấy là vợ của Edward Cullen.

Một Sarah như vậy khiến tôi không dám nhìn thẳng vào cô ấy. Ánh mắt tôi phản chiếu một Sarah già nua và yếu ớt như ngọn đèn cạn dầu cho dù trong tim tôi, cô ấy vẫn luôn chỉ dừng ở cái tuổi hai mươi xưa cũ.

Bất chợt, một ngón tay ấm áp và sần sùi xoa nhẹ lên khoé mắt của tôi. Tiếng cười khàn khàn của Sarah mỏng manh vang lên bên tai.

“Bạn vẫn dễ xúc động như vậy, Alice. Rose cứng rắn hơn bạn nhiều lắm. Nếu cô ấy ở đây mình đã phải nghe một tràng chửi rủa mà mịa móc ròi.”

Tôi bật cười khi nước mắt vẫn không tự chủ trào ra.

“Cô ấy vẫn luôn không tự nhiên như vậy. Ít nhất, Rose vẫn quan tâm đến bạn.”

“Mình biết. Mọi người đều quan tâm đến mình. Mình sẽ không cảm ơn vì điều đó, chúng ta là người một nhà.”

“Phải, là một gia đình.”

“...” Sarah im lặng một chút. Rồi cô ấy nhẹ thở dài, nặng nề và áp lực. “Alice, cũng đừng nghĩ tốt về mình như vậy. Đoạn thời gian đó, mình quả thực đã gần như phát điên.”

Tôi biết đoạn thời gian Sarah nhắc đến là đoạn thời gian nào. Lúc ấy, muốn phát điên cũng không phải chỉ có cô ấy. Ngay cả chúng tôi cũng cảm thấy khó thở và bất an. Nhưng tôi không tiếp tục lên tiếng đáp lời. Lúc này, Sarah giống như chỉ muốn nói ra, nói ra hết thấy. Giọng cô ấy hạ xuống rất thấp, khàn khàn và khó nghe; nếu như tôi không phải là một mà cả rỗng, có lẽ cũng sẽ không thể nghe được những lời nói này. Sarah tựa hồ như đang lăm bầm cho bản thân mình nghe.

“Và ngay cả bây giờ, mình cũng rất sợ hãi. Mình biết mình không còn thời gian nhưng thời gian của Edward thì rất lâu dài. Mình sợ hãi sau khi bản thân chết đi, Edward sẽ lãng quên mình. Nếu như đến một lúc nào đó, nhắc đến Sarah Stuart, Edward chỉ có thể có ấn tượng về một mối tình đầu nhạt nhòa phủ bụi trong vô tận thời gian thì thế nào? Cứ nghĩ đến việc anh ấy sẽ yêu một cô gái khác, cho dù là rất lâu sau khi mình chết, mình chỉ cảm thấy gần như phát điên. Đôi lúc mình muốn bất chấp tất cả, ích kỷ hơn nữa mà kéo anh ấy cùng đi với mình. Mặc dù mình hiểu Edward có quyền tìm cho bản thân một hạnh phúc mới, vượt qua tất cả tổn thương mà mình đã gây cho anh ấy. Alice, mình thực sự rất mâu thuẫn. Một nửa bản thân mình muốn Edward quên mình đi và có được hạnh phúc đích thực của bản thân; nhưng một nửa khác thì lại điên cuồng gào thét một sự thật trái ngược, mình muốn anh ấy vĩnh viễn vĩnh viễn chỉ ghi nhớ một mình mình, chỉ yêu duy nhất Sarah Stuart.”

Tôi nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhăn nheo của cô ấy. Tôi sợ nếu cứ tiếp tục suy nghĩ, Sarah sẽ không chịu đựng được. Tình trạng sức khỏe hiện tại của cô ấy không cho phép cô luôn nặng lòng với những suy nghĩ phức tạp như vậy. Đúng thế, thật sự phức tạp! Trái tim của con người ai có thể rõ ràng lý giải?

“Đừng suy nghĩ nữa Sarah. Bạn không tiếp tục hoàn thành chiếc khăn quàng cổ xinh đẹp này sao?” Tôi cười cười, cố lảng sang chuyện khác.

Sarah quay đầu lại nhìn tôi. Trong đôi mắt xanh thẳm như đại dương khẽ ánh lên một tia sáng xinh đẹp. Cô ấy lại bắt đầu tiếp tục đan len, việc duy nhất tôi nhìn thấy cô ấy làm trong khoảng thời gian ba năm này. Có lẽ, trước đây rất lâu cũng đã bắt đầu như thế, chỉ là tôi không có ở đây để mà chứng kiến mà thôi. Sarah thay đổi. Khi xưa, mặc dù cô ấy rất thích ngồi cùng Esme và Rose đan len nhưng quả thực thành tựu lại không thể khen tặng. Esme rất khéo tay. Rose cũng rất khéo tay. Tôi thì chẳng mấy quan tâm. Còn Sarah thì hoàn toàn là một kẻ vụng về đối với trò giải trí khéo léo này. Cô ấy thậm chí chẳng thể đan được một đường thẳng đơn giản. Trái ngược hẳn với bây giờ, thành quả của Sarah những năm vừa qua là một nhà kho đồ sộ nào áo len, khăn quàng, găng tay, mũ... Tất cả những gì có thể đan bằng len cô ấy đều đã đan qua mà số lượng thành phẩm còn vô cùng lớn. Black Winter hiện tại có thể trở thành một cửa hàng bán đồ len chuyên nghiệp. Thật sự!

“Phải a, mình còn một chiếc khăn xinh đẹp chưa hoàn thành. Phải cần thêm hai ba ngày nữa mới có thể xong.”

Giọng nói của Sarah hơi kéo dài ngân nga, thể hiện tâm tình của cô khi nhắc đến đồng đồ đan len này là vô cùng tốt đẹp.

“Alice, bạn biết không? Mình bắt đầu đan len rất nhiều năm, chiến lợi phẩm cũng vô cùng đồ sộ. Tất cả đều là của Edward.” Sarah khúc khích cười như một đứa trẻ. Nhưng nụ cười này lại khiến tôi có cảm giác thê lương. “Mỗi năm mình đều chỉ gửi cho Edward một món đồ vào dịp Giáng sinh. Dĩ nhiên, mình biết anh ấy không cảm thấy được cái giá rét của mình đông nhưng có hề gì. Alice, bạn không cảm thấy Edward mặc đồ len trong rất quyến rũ sao? Nhất là những thứ này đều do tự tay mình làm. Năm trước, năm nay, rồi năm sau, năm sau nữa... cho đến thật lâu dài sau khi mình chết đi. Mỗi một năm Edward đều có thể nhận được quà. Như vậy, có thể kéo dài thời gian ngự trị của mình trong trái tim anh ấy thêm một chút, có phải hay không?”

Có phải hay không?

Điều đó tôi không biết. Trái tim là của Edward. Câu hỏi đó chỉ có anh ấy mới có thể trả lời nhưng lúc này anh ấy không hiện diện tại đây.

“Sau này, khi bạn... không có phương tiện gửi cho anh ấy. Mỗi năm mình sẽ làm thay bạn.”

“Phải luôn nhớ nhé!”

Sarah ngược đầu nhìn tôi nở nụ cười. Nụ cười ấm áp và rực rỡ như ngày đầu tiên tôi gặp cô ấy tại biệt thự của gia đình Cullen, khi cô hàng xóm mới ngây ngốc đi lạc và sáng lạn làm quen với từng người trong gia đình chúng tôi, ngoại trừ Edward Cullen. Điều đó khiến tôi có ảo giác như thời gian đã quay ngược trở về, rất lâu rất lâu từ trước, khi Sarah chỉ mới mười sáu tuổi, thuần khiết như một thiên sứ nhỏ trong quả cầu tuyết.

Đó là câu nói và nụ cười cuối cùng Sarah dành cho tôi.

Đêm hôm ấy, Sarah ra đi trong bóng tối im lặng và tiếng nước nở áp lực tuyệt vọng của Edward cùng những giọt nước mắt lặng yên của tôi. Chiếc khăn ca-rô đỏ đen kia, cô ấy cũng không còn cơ hội để hoàn thành. Thật lâu về sau này, nó cũng là món đồ len duy nhất tôi không hề đưa cho Edward.

Đó là một đêm lạnh lùng.

...

Phiên ngoại 03: Một cái kết khác (kết)

...

Đã trải qua bao nhiêu năm tháng? Thực sự rất khó cho chúng tôi để ghi nhớ kỹ càng những thứ nhảm chán như thế này. Thế giới đã thay đổi rất nhiều. Những món đồ len của Sarah đã gửi đi hết từ thật nhiều thật nhiều những năm về trước.

Tôi không biết Edward có còn ghi nhớ hay không vì kể từ ngày Sarah ra đi, anh ấy cũng ra đi. Lang thang một mình trên Thế gian này từ năm này qua năm khác. Ngẫu nhiên sẽ gửi một chút tin tức cho chúng tôi nhưng vẫn rất ít xuất hiện. Chúng tôi thực sự không biết anh ấy đang làm gì, ở đâu. Chỉ có điều, bình an là tốt rồi!

Lúc này tôi đang đứng cùng Rose đứng trước mộ phần của Sarah tại nghĩa trang Highgate đã được tu sửa qua vô số lần. Mọi người đã trở về trước sau chuyến tảo mộ, chỉ còn tôi và Rose nán lại. Bởi vì, tôi nhìn thấy được vài hình ảnh, và tôi biết đã đến lúc tôi cần thực hiện nhiệm vụ của mình.

Cô ấy yên nghỉ bên cạnh cha mẹ mình nhưng đến tận bây giờ, tiền tài của gia đình Cullen cũng chỉ bảo hộ được duy nhất mảnh đất nho nhỏ này qua bao lần thay đổi. Thật sự khắc nghiệt nhưng đó là hiện thực. Hiện nay không ai còn thực hiện chôn cất cả và khu nghĩa trang này trở thành nơi cỏ xua nhất của nước Anh. Đó là kết quả của sự cố gắng của vô số người trước sự phát triển của công nghệ, để chúng tôi còn một nơi để tưởng nhớ.

Hôm nay là ngày giỗ của Sarah. Năm nào nhà Cullen cũng đến thăm cô ấy vào ngày này. Chỉ có Edward thì không. Anh ấy vô cùng căm ghét cái ngày này. Anh, chỉ đến thăm Sarah vào ngày sinh nhật cô. Với anh, đó là ngày đẹp nhất trên đời này. Anh chỉ muốn đến nơi tang thương này vào một ngày như thế, chỉ một mình với cô.

Tôi hơi đặt tay lên mộ bia của Sarah, vuốt nhẹ lên từng vết khắc sâu hoắm trên nền đá. Từng chữ, từng chữ đều do chính tay Edward khắc lên: "Sarah Cullen. Người vợ yêu quý duy nhất của tôi. Edward Cullen." Dòng chữ này, qua thời gian chưa bao giờ trở nên nhạt nhòa.

Cảm nhận hơi lạnh thấm thấu từ mặt đá, tôi lặng lẽ chờ vị khách sẽ đến.

Không lâu sau đó, một người phụ nữ xinh đẹp và quen thuộc xuất hiện trước mặt chúng tôi. Cô ta giống như đột ngột xuất hiện từ giữa khoảng không, trên người mặc áo choàng đen đỏ quen thuộc của nhà Volturi mỗi khi di chuyển ra khỏi khu thành cổ ngọt ngào đó. Mạnh mẽ và tự tin, Isabella lại tiến bộ so với lần gặp mặt trước.

Cô ta hơi liếc mắt nhìn tôi và Rose nhưng vẫn không phản ứng nhiều lắm. Chỉ lặng lẽ phớt lờ bước qua chúng tôi rồi tiến về phần mộ của Sarah. Rose nổi nóng muốn tiếng lên đây cô ta biến khỏi nơi này nhưng tôi giữ cô ấy lại.

Chỉ thấy Isabella hơi nghiêng người đặt xuống trước bia mộ bó hoa mà cô ta vẫn ôm trên tay, nhẹ giọng nói.

"Sarah, cô đã chết rồi, hãy yên nghỉ đi. Từ giờ, Edward, hãy giao cho tôi."

Lúc này, Rose đã không nhìn được nữa và vùng khỏi sự kiềm giữ của tôi, xông về phía Isabella muốn cho cô ta một cái tát. Nhưng Isabella tốc độ cũng rất nhanh, dễ dàng tránh thoát được công kích của Rose. Cô ta ngược đầu nhìn chăm chăm vào chúng tôi. Trong đôi mắt màu mật ong là sự kiên định và quyết tâm. Isabella cũng đã trưởng thành. Cô là một ma cà rồng ăn chay như chúng tôi mặc dù luôn chung sống với nhà Volturi. Không có Carlisle hướng dẫn, cô ta vẫn có thể vượt qua được khát vọng của bản năng. Một con người có nghị lực và cũng đáng sợ.

Gia đình Cullen luôn biết, Isabella Swan cũng yêu Edward. Nhưng chúng tôi, qua bao nhiêu năm tháng vẫn luôn chỉ thừa nhận duy nhất một Sarah Stuart. Điều đó là không công bằng với Edward và cũng không công bằng với Isabella. Nó biến một cô gái vốn luôn tốt đẹp trở thành một vai phụ đáng thương trong cuộc đời của Edward Cullen mặc dù cô xứng đáng được hưởng nhiều hơn thế. Tuy nhiên, có rất nhiều điều lại không thể dựa vào lý lẽ để quyết định ai đúng ai sai, ai là kẻ thắng ai là người thua. Trong tình yêu lại càng không thể.

Chúng tôi không có lập trường ràng buộc Edward, là anh ấy tự ràng buộc mình. Chúng tôi cũng không có lập trường chỉ trích Isabella, cô ta có quyền theo đuổi tình yêu của bản thân.

Mọi thứ cứ như vẫn mãi tiến về một cái gút chết không thể gỡ ra được. Cho dù trong cái vòng ba người này, một kẻ đã ra đi từ rất rất lâu trước kia.

Tôi bình tĩnh nhìn Isabella. Nếu là bình thường, tôi nên đối diện với cô gái xuất sắc này bằng một nụ cười hữu hảo và thân thiện. Nhưng lúc này hay một lúc nào khác, tôi đều không thể bởi trái tim tôi nghiêng về phía Sarah Stuart, mặc dù cái tên ấy đã bị thời gian phủ bụi từ nhiều năm trước.

Tôi nhẹ nhàng lấy ra một chiếc hộp có hoa văn xưa cũ đưa cho Isabella. Trước đây, một ngày nào đó trong quá khứ, Sarah từng đưa cho tôi. Cô ấy muốn tôi đưa cho Isabella tại ngày đầu tiên cô ta đến viếng mộ mình. Sarah bảo cô không cam tâm nhưng nhiều lúc, không còn cách nào khác.

Isabella kinh ngạc cẩn thận tiếp nhận lấy cái hộp. Cô mím môi và mở khoá. Trong đó chỉ có một mẫu giấy xinh xắn với vài dòng chữ ngắn gọn.

Gửi Isabella Swan,

Điều bây giờ tôi muốn làm, nếu có thể, là bỏ ra khỏi huyết mộ bóp chết cô ngay lập tức. Nhưng tôi không thể.

Vì vậy, Edward, xin nhờ cô.

Sarah Cullen.

Mảnh giấy được viết tay và gìn giữ cẩn thận từ thật lâu, nhiều năm về trước cũng không chịu đựng được sự mài mòn của thời gian. Nó chỉ xuất hiện trước tầm mắt của Isabella trong khoảng khắc và tan biến thành bụi khi cô không cẩn thận đụng vào nó. Chỉ là muốn cầm lên đọc lại một lần nữa để chắc chắn đôi mắt mình không nhìn lầm nhưng là không thể. Tâm ý cuối cùng của Sarah Stuart dành cho Edward Cullen lưu lại cũng đã trở thành tro bụi và biến mất trong dòng thời gian vô tình.

“Sarah, mọi thứ mình đều đã thực hiện giúp bạn rồi. Bây giờ, bạn đã an nghỉ chưa?”

...

Cảm ơn, và xin lỗi.

.
. .
.

THE END.

Và câu chuyện đã kết thúc, cảm ơn các bạn đã gắn bó với câu chuyện trong khoảng thời gian vừa qua và hẹn gặp lại trong những dự án mới trong tương lai.

Vỗ tay

~\ (@ ^ O ^ @) / ~

.
. .
.

Ngửa đầu cười to Giỡn chút thôi.

Năm mới vui về nha cả nhà!!!

* Tắm nhắm

Gãi đầu Ta thực sự không có khiếu viết ngược văn.

Cái phiên ngoại này là kết quả của một tháng thi cử địa ngục phía trước và một tuần lao động khổ sai trước Giao thừa. Có thể xem là một món quà Mừng năm mới đi, mặc dù chủ đề có hơi đặc biệt.

Chắc có nhiều người sẽ nghĩ, cái chủ đề động kinh này thì có gì mang không khí vui mừng của năm mới. *Vỗ vai* Nghĩ thoáng chút đi thân ái. Ít nhất bạn biết rằng cái kết cục bi thảm và nhảm nhí này sẽ không là kết cục chính thức, nhỉ (!)

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Bệnh viện

Khi Bella được chuyển đến bệnh viện thì mọi chuyện đã loạn hết cả lên. Ngay cả bản thân Bella cũng cảm thấy đầu óc mình trở nên ngu ngốc và bất bình thường. Ngồi trên giường bệnh và hít thở thứ không khí tràn đầy mùi thuốc khử trùng nồng nặc khó chịu cùng tiếng lái nhai xin lỗi đầy phiền nhiễu của Tyler, vậy mà trước mắt cô vẫn không ngừng hiện lên khuôn mặt điển trai của gã trai tên Edward kia và tình cảnh vụ tai nạn lúc nãy.

Không đúng! Rõ ràng là chẳng có gì đúng đắn trong việc này cả. Làm sao Edward có thể xuất hiện trước mắt cô nhanh đến vậy? Loại sức mạnh kỳ dị khiến Edward có thể chặn cả một chiếc xe tải đang lao đến là từ đâu mà ra? Và rồi cái cách anh ta giận dữ thoát khỏi hiện trường trước khi mọi người đổ xô đến là như thế nào?... Trong đầu cô bị những câu hỏi đó nhồi nhét gần như tràn đầy. Những câu hỏi không có lời đáp ấy khiến cô cảm thấy vô cùng khó chịu.

Bella cứ như một con búp bê mặc cho y tá bận rộn với công việc xử lý các vết thương trên người cô còn bản thân thì lại ngẩn ngơ với những suy nghĩ lung tung trong đầu. Tất nhiên, điều đó cũng không cản trở cơn đau âm ỉ từ sau gáy và khuỷu tay luôn nhắc nhở Bella một sự thật: Được rồi cô gái, cô đang bị thương và hãy ngưng hẳn sự tò mò ngu ngốc của cô đi. Thân thể cô lẽ nào lại không quan trọng hơn một thằng cha điển trai xa lạ đáng ghét nào đó, cho dù thằng cha đó quả thực đã cứu mạng cô với cách thức kỳ lạ một chút?... Không phải chỉ kỳ lạ một chút, là rất rất kỳ lạ, được chứ?... Và rồi suy nghĩ của Bella lại quay vòng đến những câu hỏi về Edward lúc ban đầu cho đến khi y tác bôi thuốc vào vết bầm ở khuỷu tay cô.

Đau đớn. Tỉnh táo. Thắc mắc. Lại đau đớn... Quả thực là một vòng luẩn quẩn tuyệt vọng!

Thật may mắn là Charlie cũng không để Bella tiếp tục trôi vớ vẩn này lâu. Tác phong nhanh nhẹn của một cảnh sát trưởng lâu năm khiến ông xuất hiện ở phòng cấp cứu bệnh viện thị trấn chỉ sau khi Bella được đưa đến vài phút.

Trên người vẫn mặc bộ đồng phục cảnh sát nghiêm chỉnh với khẩu súng chuyên dụng đeo bên hông, Charlie nhanh chóng tiến đến bên cạnh Bella đang mất hồn mất vía ngồi trên giường. Ánh mắt nghiêm túc cũng không che giấu sự lo lắng. Khi nhận được điện thoại từ giáo viên của trường, Charlie cảm thấy hô hấp của mình như ngừng lại một giây cho đến khi được thông báo Bella không có gì nguy hiểm và đã được đưa đến bệnh viện mới tiếp tục bình thường trở lại. Trong lòng của ông lúc này quả thực chỉ có sợ hãi, lo lắng và tức giận. Vì vậy, khi đi ngang qua giường bệnh của Tyler, chủ nhân của chiếc xe tải đầu sỏ gây ra vụ tai nạn, Charlie cũng không kiềm chế nổi tính tình mà nạt cậu ta im miệng. Rõ ràng là cái loại âm thanh luôn lái nhai xin lỗi của Tyler không chỉ làm phiền đến một người nên khi cảnh sát trưởng Charlie nổi giận, không chỉ các y tá và bệnh nhân trong phòng cũng hướng ông nở một nụ cười biết ơn.

Dĩ nhiên, trong số người đó không thể loại trừ Bella. Quả thực, cô cũng đã bị loại phiền nhiễu dài dòng này của Tyler khiến cho phát điên nên mới nghĩ lung tung! Bella thầm nghĩ.

Thế nhưng, thoát được Tyler không có nghĩa là rắc rối của Bella đã kết thúc. Nhìn gương mặt khô cứng không biểu cảm của Charlie, Bella không tự giác nuốt khan vài ngụm nước miếng. Charlie dù sao cũng không phải là người dễ dàng cho qua chuyện. Và cái người vẫn thông qua ông để nắm giữ tình hình của Bella lúc này cũng là một rắc rối lớn đối với cô. Bella thầm thở dài trong lòng. Cô hơi thẳng lưng chống lại ánh mắt nghiêm khắc của Charlie, nhỏ giọng.

“Char...à không, cha, con không sao.”

“Con không sao? Con biết mình đang nói cái gì không? Con suýt chút nữa thì mất mạng!” Charlie không tự giác to tiếng. Đây là lần đầu tiên kể từ khi Bella trở về Forks, Charlie to tiếng với cô. Làm một người cha, Charlie không khỏi cảm thấy bản thân mình thật thất bại.

“Cha.” Bella hơi cau mày. Cô cũng không có thói quen giải thích nhiều lời. “Con quả thực không sao.”

Khi Bella định nói tiếp thì một bác sĩ cao lớn, điển trai trong chiếc blouse trắng chậm rãi tiến vào phòng bệnh. Trên mặt ông ta là nụ cười tự tin và thu hút khiến mái tóc bông bênh màu bạch kim trở nên rực rỡ hơn hẳn. Làm da trắng bệch không được tự nhiên nhưng cũng không mất đi mỹ cảm và quảng thâm dưới cặp mắt khiến đôi mắt màu ong của ông ta càng trở nên thâm thúy và hút hồn. Đây hẳn là một bác sĩ trẻ, nhìn ngoại hình của ông ta có lẽ còn chưa quá ba mươi lăm tuổi.

Nhìn thấy bác sĩ tiến vào, Charlie đang cau có cũng hơi nở nụ cười thân mật tiếp đón.

“Bác sĩ Cullen.”

“Cảnh sát trưởng Charlie.”

Bác sĩ Cullen hơi gật đầu chào hỏi và tiến thẳng đến chỗ Bella đang ngồi. Động tác thuần thục và tự nhiên kiểm tra các vết thương trên người Bella cũng như sự tỉnh táo của cô. Ngón tay của ông thon dài và xinh đẹp nhưng lại bị bao bọc bởi đôi găng tay khử trùng trắng muốt chuyên dụng không hề để lộ làn da ra bên ngoài. Trên vùng da nà bác sĩ đụng đến, Bella chỉ cảm thấy một chút cảm giác lạnh lạnh vô cảm của bao tay nên cũng không có chút bài xích nào. Cô nghĩ, có lẽ bác sĩ đều cẩn thận giống vị bác sĩ Cullen này chăng?

Trong khi kiểm tra cho Bella, bác sĩ Cullen cũng tận tâm hỏi thăm cô. Giọng nói trầm ấm mang hương vị riêng biệt của người đàn ông thành thực. Mặc dù cũng rất có sức hấp dẫn nhưng lại hoàn toàn khác hẳn sự thu hút do âm thanh của anh chàng Edward kia mang lại.

“Cháu là Bella?”

“À...dạ, vâng.” Bella hơi chần chừ trả lời. Đối mặt với người đàn ông điển trai như vậy, Bella thực không có thói quen.

“Ta nghĩ là cháu vẫn còn rất tinh táo đấy. Vết thương cũng chỉ là chút bầm tím ngoài da. Hình chụp X quang cũng rất tốt. Chỉ cần nghỉ ngơi một chút là được.”

“Vâng.” Bella rụt rè nhìn bác sĩ Cullen. Trong mắt không phải không có tình cảm. “Thật may. Là Edward đã cứu cháu.”

“Edward?” Bác sĩ Cullen đang chăm chú nhìn vào hồ sơ của cô cũng không khỏi nhún mày nghi hoặc.

“Là con anh?” Charlie đứng bên cạnh cũng ngạc nhiên nhìn bác sĩ Cullen. Rõ ràng là ông vẫn chưa biết tường tận mọi chuyện về vụ tai nạn, nhất là sự xuất hiện bất ngờ của Edward. Cũng phải thôi! Ngoài Bella ra còn ai có thể biết đến chuyện đó?

“Là anh ấy đã kéo cháu ra. Anh ấy, thực nhanh.”

“Vậy sao?” Nụ cười vẫn duy trì trên khuôn mặt điển trai của bác sĩ Cullen chợt trở nên cứng nhắc, gượng gạo. Ông ậm ừ vài tiếng cho qua chuyện, căn bản là không muốn đi sâu vào việc này. “Vậy thì cháu thật may mắn.”

Nói rồi, bác sĩ Cullen cũng không ở lại lâu mà lịch sự chào tạm biệt Charlie rồi đi nhanh ra ngoài. Ngay cả một câu hỏi han với Tyler ngồi ở giường bên cũng không có. Hiển nhiên là lúc này ông cũng không thoải mái cho lắm dù đã cố gắng không biểu hiện ra bên ngoài.

Sau khi được bác sĩ Cullen kiểm tra, Bella rất nhanh được phép xuất viện của bệnh viện. Nhưng điều đó còn không có nghĩa là rắc rối của cô đã kết thúc.

Charlie sống vai Bella bước đi, trong giọng nói lại vô cùng nghiêm túc.

“Cha nghĩ con nên gọi điện cho Renée.”

“Ba gọi điện cho mẹ rồi?” Bella nâng cao giọng, không tin được quay sang nhìn ông. Trong mắt cũng tràn đầy trách cứ.

Nhìn vẻ bất mãn trên mặt của con gái, Charlie cảm thấy hơi chột dạ nhưng ông cũng không nghĩ hành động của mình là sai. Giọng nói của ông trở nên mềm nhẹ hơn nhưng vẫn chưa thoát khỏi sự cứng nhắc.

“Mẹ con có quyền được biết.”

“Bà ấy chỉ biết...” Bella bắt lực buông tay, rồi quay người đi về một hướng khác. “Thế nào rồi cũng sẽ la toáng lên.”

Charlie đứng lại hơi cau mày nhìn Bella.

“Con đi đâu đấy?”

“Con đi vệ sinh.” Bella cau bẳn trả lời. Lúc này trong đầu cô chỉ toàn nghĩ làm sao để tránh được “trận tụng kinh” sắp đến của mẹ. “Cha ra xe trước đi. Con ra ngay.”

Charlie nhìn bóng dáng Bella đi nhanh về phía trước hơi thờ dãi bất đắc dĩ. Ông càng ngày càng không biết làm sao với đứa con gái này. Ở đây quả thực quá nguy hiểm. Có lẽ, nếu Bella muốn, ông nên để con bé trở về Phoenix sống.

Trái ngược hẳn với tâm tình rối rắm của Charlie, Bella lại không quá chìm đắm trong “con ác mộng Renée” sắp tới. Bởi vì cô nhìn thấy người nhà Cullen! Là Edward, bác sĩ Cullen và một cô gái tóc vàng trông vô cùng cầu kỳ, dường như là Rosalie Hale. Bọn họ dường như đang tranh cãi gì đấy. Cái cô Rosalie có vẻ cứ hét lên, Edward chỉ biết cúi gằm mặt chịu đựng còn bác sĩ Cullen thì đóng vai trò là người giảng hoà. Thế nhưng khi Bella vừa tiến đến gần đó, thực ra là khoảng cách giữa cô và chỗ bọn họ đứng còn khá xa, thì cả ba người đều ảm ỉm dừng câu chuyện lại và nhìn về phía cô khiến Bella không có việc gì lại cảm thấy chột dạ. Rõ ràng là cô chưa nghe được gì hết nhưng lại cứ có cảm giác là bản thân đang nghe lén bọn họ nói chuyện vậy. Thật kỳ lạ! Nhất là cái cô tên Rosalie kia, ánh mắt dữ tợn nhìn về phía cô như thể cô thiếu nợ cô ta mấy triệu đô vậy. Bella khó chịu cau mày hơi lui thân mình nép vào góc tường chuẩn bị rẽ vào nhà vệ sinh nữ.

Lúc này, Edward lại rất nhanh chóng kết thúc câu chuyện và tách ra khỏi hai người còn lại của nhà Cullen để đi về phía cô. Khuôn mặt điển trai của anh ta đánh cứng lại như một khối băng vừa bị đào ra khỏi tảng băng lớn ở Bắc cực, nhìn khó coi vô cùng. Giọng nói của anh ta cũng lạnh lạnh mà không còn trầm thấp và quyến rũ như trong buổi nói chuyện lần trước.

“Chuyện gì?”

Nhìn bản mặt đáng ghét của Edward, Bella chỉ muốn gào to vào mặt gã: tôi tìm anh chắc? Đừng có bị tự kỷ! Thế nhưng đến khi nói ra khỏi miệng, lời nói của cô lại hoàn toàn khác. Cả người cũng không tự chủ lui lại tránh đi loại cảm giác nguy hiểm toát ra từ thân thể của gã trai này.

“Anh đã cứu tôi.”

“Thì sao?” Edward cười khẩy. Trong mắt chỉ có chế nhạo lạnh như băng không hề có độ ấm. Rõ ràng là tâm tình anh ta đang vô cùng tồi tệ. “Cô đến để cảm ơn tôi chắc?”

“Tôi, tôi chỉ muốn hỏi làm sao anh đến chỗ của tôi nhanh như vậy?” Bella nuốt nước miếng và ngẩng cao đầu, cố gắng khiến cho mình trở nên mạnh

mẽ trước ánh mắt lạnh lùng của Edward.

“Cô đang nói đùa sao?” Edward bật cười ra tiếng. Âm thanh lại không mấy vui vẻ. Đôi mắt anh ta nhìn Bella tràn đầy thương hại và đồng tình như thể đầu óc cô không được bình thường. “Lúc ấy tôi đứng bên cạnh cô mà, Bella, còn có thể chạy đi đâu?”

Bella bị ánh mắt của anh ta kích thích cuối cùng cũng thu lại vẻ rụt rè nhút nhát của mình. Cô mím môi, ngẩng đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt màu mã não của Edward. Giọng nói chậm rãi mà kiên định.

“Không phải. Edward, anh vốn đứng bên cạnh chiếc xe màu đen sang trọng kia, ở phía đối diện với con đường.”

“Cô...” Edward mở to mắt nhìn Bella như thể gặp phải một điều gì đó khó tin. Giọng anh ta tràn đầy ngạc nhiên và nghi ngờ. “Báo cáo của bệnh viện về tình trạng cô hiện giờ không có sai sót chứ? Làm sao người ta có thể yên tâm để cô xuất viện nhỉ?”

“Tôi không có choáng váng, Edward.” Bella nổi giận gằn nhẹ từng tiếng. “Tôi biết rõ tôi đã nhìn thấy cái gì!”

Edward nhìn Bella mặt mày nghiêm trọng nhìn mình cũng không có cảm giác chột dạ hay lúng túng; hoặc giả, kỹ thuật diễn xuất của anh quả thực đã đạt đến cảnh giới của các ngôi sao của Hollywood rồi! Anh hơi lười biếng, thoải mái nghiêng người tựa vào một bên tường. Nụ cười giấu cợt trên môi vẫn không tắt.

“Vậy cô kể tôi nghe xem cô đã thấy cái gì nào?”

“Anh.” Bella mạnh mẽ chỉ tay vào ngực Edward. Thực ra là cô cũng không thể dướn người cao hơn vì rõ ràng chiều cao của Edward so với cô vượt trội hơn hẳn. Cả một cái đầu, và cộng thêm chiều dài của cổ! “Lúc đó anh rõ ràng là đứng phía bên kia con đường. Và rồi, anh giống như từ trong khoảng không bước ra, trống rỗng xuất hiện trước mắt tôi. Anh đã ngăn cái xe. Thậm chí còn làm mốp cả thành xe. Mà bản thân anh thì chẳng có việc gì cả!”

Nghe vậy, Edward cũng không nao núng. Anh chặc lưỡi, hơi lắc đầu, còn đút quăng vỗ tay.

“Bravo! Trí tưởng tượng thật tuyệt diệu! Cô không đi viết tiểu thuyết giả tưởng thật uống phí tài năng đấy Bella.”

“Edward. Đừng quá đáng. Tôi biết mình nhìn thấy cái gì và tin và thứ mình tận mắt thấy. Cho dù bí mật của anh là cái gì rồi cũng sẽ có một ngày nó bị tôi lôi ra dưới ánh sáng. Vì vậy đừng đại dốt đùa giỡn tôi.” Bella nghiêm mặt đáp trả lại lời cợt nhả của Edward. Rõ ràng là thái độ không thành thật của anh chàng đã khiến cô sôi máu và buột miệng buông lời uy hiếp.

Bị Bella uy hiếp, Edward cũng thu hồi vẻ ngả ngón của mình. Anh đứng thẳng người, ánh mắt nguy hiểm nhìn Bella như nhìn một con kiến có thể dễ dàng bóp chết.

“Bella, nếu cô có nhu cầu tôi sẽ nhờ ba tôi giới thiệu cho cô vài bác sĩ thần kinh trong bệnh viện. Tôi không có nghĩa vụ đứng đây nghe cô lai nhái về mấy chuyện nhảm nhí đó. Nhất là, tôi vừa mới cứu mạng cô. Và cô trả ơn tôi bằng câu chuyện “nghe là một đêm” này?”

Bella bị ánh mắt nguy hiểm của Edward nhìn cho trở nên chột dạ. Cô cũng tự ý thức được bản thân vừa mới buông lời uy hiếp Edward là không đúng. Cô xấu hổ cúi đầu, lý nhí nói.

“Cảm ơn.”

“Không có gì.”

Edward cũng không có kiên nhẫn tiếp tục đôi co với Bella mà chỉ khách sáo một lời rồi quay lưng đi khỏi. Ngay sau khi khuất khỏi tầm mắt của Bella, nụ cười lịch sự trên mặt Edward cũng nhanh chóng rút khỏi. Đôi mắt của anh trở nên thâm sâu hơn vài phần. Khoé miệng khẽ nhếch, lạnh lùng hừ một tiếng.

“Chỉ là một đứa con gái bình thường, có thể gây nên sóng gió gì?”

Song, lại như nhớ đến điều gì, cả người Edward cũng trở nên âm trầm sa sút hơn hẳn. Anh không tự chủ đứng lại, dựa lưng vào tường, một tay ôm lấy đôi mắt, mệt mỏi. Ráng chiều chiếu qua lớp kính kéo dài sát đất, phủ dọc theo hành lang vắng lặng, lướt qua thân hình cao gầy của Edward khiến bóng anh mờ nhạt đổ dài trên nền gạch, run rẩy lung lay dưới ánh sáng lạnh lùng.

“Đúng vậy, chỉ là một đứa con gái bình thường. Bình thường ư?”

Anh nhớ lại đôi mắt xanh sâu thẳm vẫn bình tĩnh nhìn anh kia, từ lúc gặp mặt đến nay chưa từng thay đổi. Đôi mắt bình tĩnh nói với anh.

“Edward, tôi là một con người.”

“Edward, tôi sợ.”

Em, quả thực tàn nhẫn.QC: Đạo Kiếm 2: Tinh Hoa Võ Học

Và hành trình bị ngược của nam chính Edward và hành trình tự tìm ngược của nữ chính (hờ, thuộc tính sắp chuyển dần sang nữ phụ ác độc rồi =_||) Sarah cũng đã bắt đầu. Mọi người cũng có thể thấy rõ ràng nhỉ? Bắt đầu từ vụ tai nạn xe cộ, cao trào đầu tiên trong nguyên tác đã có những khác biệt, dù không mấy rõ nét nhưng số phận của các nhân vật của chúng ta đã có thay đổi. Không biết là tốt hay xấu. Thôi đành cùng chúc phúc cho họ vậy ^_^

“Vận mệnh ban đầu chỉ lệch đi một góc nhỏ, nhưng rồi dần dần đi tới, trong lúc tất cả đều không chú ý, nó đã chệch khỏi quỹ đạo ban đầu ngày càng xa.”

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Cuộc trò chuyện giữa những cô gái (P.A)

Edward không biết, người mà anh vẫn luôn tâm niệm lúc này đang ngồi cách đó chỉ mấy bước chân, trong phòng của bác sĩ Carlisle Cullen.

Sarah không thích bệnh viện; không thích mùi thuốc khử trùng sắc mũi của nó; không thích màu trắng lạnh lẽo bao quanh nơi đây và nhất là không thích bầu không khí nặng nề, luôn bị đè nén bởi sự sống và cái chết vẫn cứ luôn luẩn quẩn khắp mọi nơi. Cho dù căn phòng nơi cô đang ngồi là phòng làm việc riêng của bác sĩ Cullen, cánh cửa khép kín phía bên ngoài cũng vẫn không ngăn được loại không khí với những tình cảm hỗn tạp tác động lên linh hồn vốn nhạy cảm và yếu ớt đã trải qua một lần sống lại. Đau đớn, sợ hãi, tuyệt vọng... và hy vọng; những mâu thuẫn đó khiến Sarah trở nên nôn nóng và bất an. Cô chỉ muốn đứng bật dậy, mặc kệ tất cả và trở về ngôi nhà quen thuộc của mình ẩn núp sâu trong rừng rậm.

Đúng lúc này, tiếng bật cửa rất khẽ vang lên, một bóng người cao lớn mặc áo blouse trắng bước vào, là Carlisle. Theo sau ông còn có cô gái tóc vàng cáu kỉnh mà xinh đẹp, Rosalie. Sự xuất hiện của cô tại nơi này khiến Sarah mở to mắt ngạc nhiên. Đồng thời, Carlisle và Rose cũng không nén nổi sự kinh ngạc khi nhìn thấy ba người, Sarah, Alice và Jasper xuất hiện tại đây.

Carlisle vội vã tiến đến và đặt hồ sơ trên tay lên bàn làm việc. Ông nghiêng người hỏi.

“Sao các con lại đến đây? Là vì chuyện của Edward?”

Nhìn bộ hồ sơ mỏng dính vừa được đặt lên bàn, Sarah nhẹ nhàng hỏi. Cô cũng không để ý việc làm lơ câu hỏi của Carlisle là một hành động bất lịch sự, một lỗi giao tiếp sơ đẳng mà bình thường, một Sarah được giáo dục đầy đủ bởi nền giáo dục tinh anh của tầng lớp quý tộc cổ sẽ không cho phép mình phạm phải.

“Là bệnh án của Isabella? Carlisle, cô ta có sao không?”

Carlisle ôn hoà nhìn Sarah. Ông đối xử với cô vẫn luôn rất nhẹ nhàng, đôi lúc lại hơi cưng chiều hết như đối xử với con gái ruột của mình vậy. Biết làm sao được, đối với Esme, Sarah chính là một “món quà” bất ngờ từ Thượng đế bù đắp cho tiếc nuối cả đời của bà. Hơn thế nữa, đứa nhỏ Sarah này cũng rất dễ dàng khiến người khác lo lắng. Là một bác sĩ, dù không đi theo chuyên ngành tâm lý, Carlisle vẫn có đủ nhạy cảm để nhận ra, Sarah Stuart không hề “bình thường” như cách đứa bé này thể hiện ra bên ngoài.

“Con cũng biết? Isabella, con bé ấy không sao.” Carlisle hơi nhướn miệng cười khỏ khi nhớ lại nỗi nghi ngờ ông nhìn thấy trong mắt Bella khi cô ta nhắc đến hành động “vĩ đại” của Edward nhà mình. “Chỉ là, con bé hơi buồn bình. Nghỉ ngơi một chút sẽ bình tĩnh hơn.”

Sarah hơi cười cười, trên mặt cũng không biểu hiện một chút tình cảm lo lắng nào.

“Lúc đó con đứng ở phía bên ngoài nhìn thấy. Vụ tai nạn quả thực khủng khiếp.”

“Không có ai bị thương nặng là tốt rồi.”

“Đúng vậy.” Sarah gật đầu, tỏ vẻ đồng ý với ý kiến của Carlisle.

Alice cau mày nhìn Sarah vẫn giống như bình thường ngồi nói chuyện phiếm với Carlisle mà không quan tâm đến những vết thương trên người mình. Loại thái độ vô trách nhiệm đối với bản thân này của Sarah khiến Alice cảm thấy vô cùng tức giận. Cô hơi kéo tay Sarah, trách cứ.

“Bạn vẫn còn tâm tình quan tâm đến người khác? Chuyện của Isabella chẳng liên quan gì đến bạn cả. Đừng mãi lo chuyện bao đồng!” Rồi, cô quay sang nói với Carlisle. “Carlisle, người cũng đừng bị cô ấy đánh trống lảng. Người xem, trên người Sarah cũng chẳng lành lặn gì.”

Carlisle nhẹ nhàng cười, biểu tình trên mặt vẫn ôn hoà.

“Vết thương trên mặt con bé được con băng bó rất khá. Sẽ không có chuyện gì đâu, đừng quá lo lắng. Một chút ta chuẩn bị cho con bé ít thuốc, đảm bảo sẽ không để lại sẹo.”

“Chà! Con cũng không nói đến vết thương này.” Alice nhăn mày. Cô vén mái tóc bạch kim mềm mượt của Sarah ra sau lưng, một tay nâng cằm của cô

gái, để lộ ta một vết thâm tím ghê rợn hẳn rõ hình một bàn tay trên chiếc cổ mảnh khảnh. “Cô ấy bị Edward bóp cổ, còn va đập mạnh vào tường.”

Bị ép buộc trưng vết thương của mình ra ngoài cho mọi người xem, Sarah hơi gương gao đẩy tay Alice ra và cúi đầu xuống để che đi vết thâm tím đó. Thế nhưng, động tác của Carlisle lại nhanh hơn hẳn. Ông cau mày, hạ thấp người, một tay giữ chặt cằm Sarah thật cẩn thận, mắt chăm chú xem xét vết thâm trên cổ cô.

“Sao lại để xảy ra chuyện này? Mọi người ở lại đây đi. Sarah, con theo ta đi kiểm tra một chút.”

Carlisle ra lệnh khiến Sarah không thể không nghe theo. Cô im lặng cúi đầu bước nhanh theo bóng lưng ông ra khỏi văn phòng; chỉ để lại Alice, Jasper đối diện với Rose nghiêm mặt đứng khoanh tay dựa lưng vào một bên tường trong phòng.

“Chuyện gì thế này? Edward điên rồi sao? Isabella chưa hết phiền phức, nó còn có tâm tình đi tìm Sarah gây sự?” Giọng nói của Rose vẫn khô khan và lạnh lùng nhưng vẫn không thể che giấu sự bất mãn trong đó.

Alice mệt mỏi thả mình chìm sâu vào ghế sa-lông. Cô hơi nhắm mắt, cố thả lỏng thần kinh căng thẳng từ sáng đến giờ.

“Em cũng không biết. Mọi chuyện cứ loạn hết cả lên. Sáng nay em đã thấy. Chuyện của Isabella với anh Edward sẽ chẳng kết thúc được ngay đâu. Họ sẽ còn dính líu với nhau dài dài. Chuyện quý gì đang diễn ra thế không biết? Anh Edward và Isabella sẽ ở bên nhau. Thật điên khủng!”

Rose kinh ngạc, mở to mắt nhìn Alice như nhìn một người ngoài hành tinh xuất hiện trong các loại phim giả tưởng Hollywood.

“Alice, đừng đùa. Chuyện đó làm sao có thể? Con nhỏ Isabella đó là ai cơ chứ? Làm sao nó lại có thể trở thành bạn đồng hành của Edward?... Em xem sai rồi.”

“Em không nói đùa. Hình ảnh tiên tri rõ ràng là như thế. Chúng ta còn cùng nhau chúc phúc cho họ nữa cơ! Vậy nên em mới nói thật điên khủng.”

“Không thể nào!” Rose quả quyết, trong giọng nói cũng đã ẩn chứa sự giận dữ và táo bạo.

“Năng lực của em trước giờ chưa bao giờ sai.”

Nhìn Alice và Rose đã có dấu hiệu gần như mất không chế, Jasper lặng lẽ sử dụng năng lực của mình bình ổn lại tâm trạng của họ. Không thể để hai người bọn họ phát điên ở nơi này được, dù sao bệnh viện cũng là địa bàn của con người bình thường chứ không phải của ma cà rồng bọn họ. Trong khoảnh khắc, không khí căng thẳng giữa Alice và Rose trở nên nhẹ nhàng hơn hẳn. Alice hơi quay đầu nhìn Jasper, trao cho anh một nụ cười biết ơn. Rose cũng thông hiểu mà hơi nghiêng đầu.

“Jasper, cảm ơn.” Cô thở ra một hơi, nói tiếp. “Được rồi, chúng ta không nói đến chuyện này nữa. Vậy còn chuyện giữa Edward và Sarah là thế nào? Thăng nhóc kia trước giờ chưa từng đối xử thô bạo với con bé như thế. Nó không sợ khiến con bé sợ hãi hay sao?”

“Rose, Sarah biết chúng ta là ma cà rồng.” Alice lạnh nhạt quăng ra một quả bom tấn đối với Rose.

“...”

Rose cứng người, chỉ biết mở to mắt nhìn trừng trừng Alice. Cô cảm thấy Alice hôm nay quả thực rất biết đùa, nhưng trò đùa nào cũng nhạt như nước ốc, không hề buồn cười chút nào! Cô quay sang nhìn Jasper và thất vọng khi nhận được một cái gật đầu chắc chắn từ anh. Rose quả thực rất muốn bật cười. Mọi chuyện xảy ra trong ngày hôm nay cứ như đang diễn đến khúc ca trào của một bộ phim điện ảnh rẻ tiền vậy. Tuyệt không hay ho chút nào!

Khiếp sợ qua đi, Rose lại không hiểu sao cảm thấy mọi chuyện có lẽ đương nhiên phải xảy ra như thế. Cho dù Edward vẫn luôn miệng kêu Sarah là “sinh vật đơn bào”, con bé vẫn từ trước đến nay vẫn không hề là một đứa nhỏ ngốc nghếch. Qua lại gần gũi với nhau một thời gian lâu như vậy, cho dù nhà Cullen có luôn cố gắng giấu diếm thì vẫn sẽ luôn có những lúc sơ sẩy để lộ một chút manh mối. Chỉ là, con bé vẫn luôn rất hiểu chuyện, cố tình bỏ qua tất cả mọi thứ mà thôi. Rose hơi cười khổ gật đầu.

“Đúng vậy. Con bé luôn là một đứa nhạy cảm. Nhưng rồi thì sao?” Rose hơi ngược lên, ánh mắt nghiêm túc xen lẫn một chút bất mãn và chỉ trích. “Thằng nhóc Edward kia tính giết người diệt khẩu? Thật đáng cười, nó cứu con nhỏ Isabella kia giữa sân trường đông người thì không sao. Lúc này lại nổi điên với một đứa con gái yếu đuối?”

“Em cũng không rõ. Đó là chuyện giữa hai người bọn họ. Chị cũng biết tình cảm của Edward đối với Sarah.”

Rose cười lạnh, còn xen lẫn chút ít ý tứ trào phúng.

“Thằng nhóc kiêu ngạo đó chưa từng có ý định giấu diếm. Chị cũng không phải đứa ngốc kia, làm sao không nhận thấy?”

“Lúc đó, dường như ý của Sarah là từ chối Edward, vì anh ấy là ma cà rồng.”

Cả căn phòng lại chìm vào im lặng. Lúc này Rose cũng không biết nói gì thêm. Trong lòng cô bất giác dâng lên một nỗi khó chịu không tên. Một năm trôi qua, Sarah bắt đầu mà tự nhiên từ một người xa lạ xông vào cuộc sống của gia đình Cullen. Edward đột nhiên thân thiết với Sarah; rồi, Esme, Alice, cô và Sarah bốn người tình tình đều rất hợp. Cô chợt có ảo tưởng, sinh hoạt như thế này cứ tiếp diễn đến mười, hai mươi năm sau cũng đều rất tốt. Rất nhiều thời gian, cô đều hầu như quên mất con bé ấy và gia đình mình thực chất không hề là đồng loại, nếu không muốn nói trắng ra là quan hệ giữa kẻ đi săn và con mồi. Rose hơi mất tập trung đưa mắt nhìn ra bầu trời u ám của Forks thông qua khung cửa sổ.

Thực ra, con bé Sarah ấy có được rất nhiều điều mà bản thân cô mơ ước: hơi ấm, nhịp tim đều đều liên tục...

Thực ra, cô không hề yêu thích vùng đất âm u không có chút ánh mặt trời này, cũng không hề muốn một một sống trốn tránh du mục hiện nay.

Thực ra, cô muốn có một đứa con của riêng mình và Emmett, muốn thoát khỏi con khát luôn dày vò mỗi khi đói bụng...

Mong muốn rất nhiều, oán tránh cũng rất nhiều.

Thế nhưng, Rose cũng biết, cuộc sống hiện giờ của cô cũng đã rất hạnh phúc. Chỉ là, hạnh phúc này thực sự bù đắp được hết những nỗi tiếc sao?

Chương 34: Cuộc trò chuyện giữa những cô gái (P.B)

...

Khi Sarah một mình trở lại văn phòng thì chứng kiến một khung cảnh âm ỉ và trầm lắng. Rose lạnh lùng khoanh tay đứng dựa lưng vào tường, tách biệt khỏi phần lớn đồ vật được bày biện trong phòng. Đôi mắt cô đờm buồn nhìn ra cửa sổ, nơi đơn thuần giăng đầy một sắc màu xám xịt nhạt nhẽo của buổi chiều muộn. Alice nhắm mắt tựa vào lưng ghế sofa không nhúc nhích, một nửa khuôn mặt đều chìm trong bóng tối. Jasper cũng không còn ngồi tại vị trí cũ, cũng không biết anh chàng đã ra khỏi đó từ lúc nào.

Sarah vô thức nâng nhẹ chân không muốn làm phiền đến hai người đang trầm tư trong căn phòng nhưng, tất nhiên,, nỗ lực của cô thất bại. Thính lực siêu việt của nà cả rằng là thứ một người bình thường như Sarah không thể nào so sánh được. Alice và Rose đều rất nhanh quay đầu lại nhìn chăm chăm vào Sarah khiến cô lúng túng cười gượng, ngồi xuống một chiếc ghế đơn gần đó, tại vị trí có thể đối mặt đồng thời với cả Alice và Rose.

“Hai người vẫn chưa về sao?”

Alice hơi lắc đầu. Cô nhướn người ngó ra cửa chính và hỏi.

“Carlisle đâu rồi?”

“Ông ấy có một ca cấp cứu đột xuất.”

“Vậy sao?” Rose hơi nở nụ cười. “Cái nghề vất vả thế này, ông ấy lại kiên trì thật lâu.”

“Thật lâu sao?” Sarah vô thức lẩm bẩm.

“Đúng vậy. Thời gian rất rất dài, đến mức có lẽ chính ông ấy cũng chẳng thể nhớ được mình đã làm cái nghề này bao nhiêu lâu nữa. Cô biết mà, đúng không, Sarah?”

Ánh mắt Rose nhìn Sarah lúc này rất sáng và sắc bén, giống như ánh mắt của một con báo đốm chuẩn bị vồ mồi. Tại thời điểm này, Rose quả thực rất xứng với hai chữ: thợ săn. Sarah chỉ có thể cụp mí, im lặng chống lại cái nhìn nguy hiểm của Rose.

“Không, có lẽ ông ấy sẽ không quên đâu, cho dù có trải qua bao nhiêu thời gian đi nữa. Vì ông ấy là Carlisle.”

Câu nói nhẹ nhàng của Sarah lọt thỏm vào một không gian yên lặng và nặng nề, tựa như một viên đá ném vào mặt hồ phẳng lặng lại chẳng thể dậy lên bất cứ gợn sóng nào. Và rồi, từng giọt thời gian vô thanh rơi xuống cho đến khi Rose đột ngột bật cười, tiếng cười nhẹ bẫng và thoải mái.

“Đúng vậy. Vì ông ấy là Carlisle.”

Sau đó, Rose lại bắt ngờ thu lại nét tươi cười trên mặt của mình, nghiêm túc nhìn Sarah chậm rãi nói tiếp.

“Edward thích em.”

Thân hình của Sarah hơi run rẩy một cái. Cô ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào cặp mắt nghiêm túc của Rose, cô ấy không phải nói đùa.

“Không thể.”

“Chẳng lẽ bạn không nhận ra? Sarah, Rose không nói đùa.” Sau một thời gian dài im lặng, Alice lúc này mới cau mày lên tiếng.

Sarah hơi cúi đầu giấu đi nụ cười khổ trên gương mặt tái nhợt của mình.

“Alice, mình là con người.”

Chỉ một câu nói bốn chữ đơn giản lại là câu trả lời duy nhất cho tất cả mọi vấn đề. Thật châm chọc và buồn cười làm sao! Bàn tay giấu đi của Rose khẽ siết lại thành nắm đấm nhưng thanh âm của cô vẫn lạnh lẽo.

“Em sợ?”

“Ai có thể không sợ?”

Phải, ai có thể không sợ? Con mỗi khi đối diện với thợ săn, có thể thể nào phớt lờ đi bản năng trốn chạy đang kêu gào trong đầu óc và thân thể mình? Nói không sợ là nói dối. Nói không sợ chỉ có thể là kẻ điên. Mà, có lẽ, cô cũng sắp phát điên cũng nên. Hai tay Sarah xoa nhẹ hai bên thái dương, đôi mắt xanh lam xinh đẹp cũng khép hờ.

“Mọi người đừng nghĩ nhiều. Em biết mọi người luyện tiếu, em làm sao không luyện tiếu? Một năm qua, mọi người đã cho em nhiều lắm, nhiều đến nỗi mọi người cũng không thể tính hết đâu. Em nghĩ cứ tiếp tục thế này rất tốt. Em thật lòng muốn coi mọi người như người thân của mình. Như vậy, chẳng phải em được lợi rất lớn hay sao? Ít nhất, trong suốt thời gian còn, em sẽ không có cơ hội tham gia bất cứ lễ tang nào của người thân của mình.”

“Em thật sự muốn như vậy?” Rose sững sốt thốt lên. Ánh nhìn cô dành cho Sarah cũng trở nên ôn hoà rất nhiều, tuy rằng trong đó vẫn còn xen lẫn rất nhiều bối rối và không hiểu.

“Rose, em hiểu chị lo lắng cái gì. Em sẽ cố gắng không vô tình trở thành bữa tối của mọi người. Thực ra thì mọi người đối với máu của em cũng không có quá nhiều phản ứng, đúng chứ?” Sarah nhợt nhạt nở nụ cười, buông một câu bông đùa để làm dịu lại không khí.

“Làm sao có thể không có phản ứng trước mùi máu. Chỉ là, chúng tôi không quá thích mùi máu của em thôi. Khi không rơi vào trạng thái cực kỳ đói khát, đa số trong chúng tôi sẽ không chọn em nếu có được những sự lựa chọn khác. Dù sao, ở một khía cạnh nào đó, chúng tôi cũng rất kén ăn.”

Rose hơi nở nụ cười. Giọng cô thoải mái như đang nói một câu đùa bình thường nhưng cảm nhận tinh tế một chút nội dung câu nói có thể dễ dàng nhận ra được hàm ý đe dọa trong đó. Sarah hơi nghiêng đầu, cố tình không nhận ra ý tứ của Rose, tiếp tục câu chuyện.

“Vậy thì em phải nên cảm thấy thế nào đây? Buồn rầu vì bị ghét bỏ? Hay, may mắn vì luôn là lựa chọn cuối cùng cho thực đơn?”

“Hãy nên cảm thấy may mắn đi.” Rose hơi chế giễu nhưng tâm tình thể hiện thông qua giọng điệu cũng không còn nặng nề như ban nãy. “Em giả ngốc rất giỏi, Sarah.”

“Em không giả ngốc. Rose, em chỉ là lựa chọn những gì có lợi nhất cho bản thân mình?”

“Kể cả tổn thương Edward?” Alice lạnh nhạt tham gia vào câu chuyện. Đây là lần đầu tiên cô dùng giọng điệu mỉa mai để nói chuyện với Sarah.

Sarah cũng không trách Alice bất mãn với mình vì dù sao, trong chuyện với Edward cách xử sự của cô đúng là đã khiến anh ấy cảm thấy khó chịu. Cô ôn hoà đáp lời Alice.

“Anh ấy cần phải nhìn thẳng vào thực tế. Anh ấy quá cố chấp. Mình không muốn anh ấy tự lừa dối chính mình rồi nhảy xuống vực tự sát. Điều này thực chẳng khôn ngoan chút nào.”

“Vậy, phá nát trái tim anh ấy rồi quẳng xuống đất là điều mà bạn cho là khôn ngoan sao Sarah?”

“Alice, Edward không yếu đuối như vậy đâu. Nếu không, bạn muốn mình làm như thế nào? Chạy vào lòng anh ấy và chờ tình cảm của hai đứa mình biến thành một vở bi kịch buồn cười?” Khi nhắc đến Edward, Sarah cũng không còn giữ được vẻ bình tĩnh thường ngày. Một tay cô chống trán, giọng nói khàn khàn không tự giác nâng cao chói tai.

Nhìn phản ứng của Sarah, Alice sững sờ chột ngây người. Trong mắt cô dần hiện lên một lớp sương mỏng, ánh sáng giận dữ cũng trở nên âm trầm. Cô hạ thấp giọng trầm trầm.

“Hai người ở bên cạnh nhau rõ ràng rất vui vẻ, rất hạnh phúc.”

“Rồi thì sao? Hai mươi năm nữa, ba mươi năm, thậm chí năm mươi năm, đến lúc đó bộ dạng mình sẽ trở nên như thế nào? Alice, mình là con người. Mà con người, không chỉ có lớp da bên ngoài sẽ thay đổi dần theo thời gian, ngay cả tâm hồn bên trong cũng vậy, rồi cũng sẽ thay đổi. Edward có thể sẽ không thay đổi nhưng chính mình, bản thân mình không dám hứa. Mình sẽ tiếp tục yêu Edward sao? Sẽ vẫn mãi muốn sống chung với một kẻ luôn diễn trái và hoàn mỹ như vậy sao? Sẽ không trở nên tự ti, không trở nên xấu xí, ghen tỵ và độc ác sao?...Mình không biết, Alice, thực sự không biết...Một đời người thực sự quá dài, cái gì cũng có thể xảy ra.”

“Một đời của em chỉ chừng trăm năm đã lo sợ nhiều như thế, vậy chúng tôi thì phải sống như thế nào? Thời gian vô tận, tất cả mọi thứ đều thay đổi, chỉ trừ bản thân mình.”

Rose hơi nghiêng người nhìn ra màn đêm đang buông xuống dần bên khung cửa sổ. Chính bản thân cô cũng cảm thấy nặng nề. Có rất nhiều việc mọi người đều tránh không đề cập đến nó nhưng không có nghĩa là nó sẽ không tồn tại. Sarah cũng thế, bản thân cô cũng thế. Trong lòng họ vẫn luôn tồn tại rất nhiều mâu thuẫn. Chỉ có điều, hôm nay, Sarah là người nói ra, còn cô chỉ là một kẻ bị những thứ phiền lòng đó tác động đến mà thôi.

“Hai người...” Alice uể oải thờ dãi.

Ngày hôm nay thực sự quá dài, cái ngày chết tiệt này! Edward bất bình thường, Sarah bất bình thường, Rose bất bình thường, ngay cả bản thân cô cũng cảm thấy chính mình khó có thể giữ được tâm tình lạc quan của mọi ngày. Jasper đi đâu rồi không biết? Nếu anh ở đây, anh sẽ giúp cho mọi người bình tĩnh trở lại, hay ít nhất không còn sầu muộn như bây giờ. Thật là! Lần đầu tiên sau bao nhiêu năm, Alice mới cảm thấy năng lực của Jasper thiết yếu đến

thể.

Tại sao mọi người cứ phải nhai đi nhai lại những thứ phức tạp không cần thiết như thế nhỉ? Chỉ cần vui vẻ là được rồi, không phải sao?

Alice bấu môi, cũng không an ủi hai kẻ đang bận thương xuân bi thu mà tiếp tục khích bác Sarah. Ít nhất, có lẽ khi bị chọc giận, Sarah sẽ không có năng lượng dư thừa đi suy nghĩ mấy thứ vớ vẩn về thời gian và thay đổi kia.

“Được rồi. Mình đồng ý với bạn. Nhưng chẳng lẽ bạn cam tâm buông tay như vậy? Sarah, bạn biết khả năng của mình mà phải không? Sáng nay, mình vừa nhìn thấy. Edward và Isabella ở bên nhau.”

Đáng tiếc, mục đích của Alice lại không đạt được. Sarah không mấy tỏ ra ngạc nhiên với tin tức mà Alice đưa ra. Cô chớp mắt gượng cười.

“Mình biết. Hai người họ rất xứng đôi với nhau.”

Alice không thể tin, trừng mắt há miệng nhìn Sarah. Đoạn, cô bắt lực vỗ nhẹ vào trán mình, cả người thả chìm vào ghế sofa.

“Chao ôi! Sarah, mình chắc chắn kẻ hôm nay bị đụng đầu đến choáng váng không phải là cái cô Isabella kia mà chính là bạn. Thật không hiểu nổi suy nghĩ của bạn vận hành như thế nào! Sarah, Isabella, cô ta cũng chỉ là một con người bình thường, y như bạn vậy đó!”

Hành động khoa trương của Alice khiến Sarah đang u buồn và Rose đang kinh ngạc cùng phì cười. Sarah hơi lắc lắc đầu không đồng ý với quan điểm của Alice.

“Isabella, cô ta không phải là người bình thường. Cô ta cũng không giống mình. Với Edward, Isabella là người thích hợp nhất mà không phải mình.”

“Sarah, em đang nói mê sáng cái gì đó?” Rose hơi cau mày, gắt lên; trong giọng nói còn hàm chứa một chút lo lắng. “Nếu để Edward dính líu đến một thứ phiền phức xa lạ nào đó, chị tình nguyện để nó theo đuổi em. Ít nhất, chị biết em sẽ không khiến thằng nhóc gặp rắc rối.”

“Hai người lại quá tin tưởng em rồi. Em không phải là một đứa kiên cường. Ngược lại, em nhu nhược, yếu đuối. Em sợ hãi rất nhiều thứ, lo lắng rất nhiều thứ; mạng sống, sự an toàn, tình cảm... Vì vậy em không thể cho Edward thứ tình cảm thuần khiết mà anh ấy muốn. Nhưng Isabella khác em. Cô ta có thể yêu Edward, có thể vì Edward từ bỏ một số thứ mà em không thể và cô ta cũng mạnh mẽ hơn em nhiều lắm. Em là một con người bình thường nhưng em cũng biết một số điều, không nhiều nhưng đủ quan trọng và cần thiết. Em biết Isabella mạnh mẽ. Cô ta cũng là một người đặc biệt. Nếu không Edward đã chẳng tốn công kiếm chế con khát máu của mình mà tiếp cận cô ta. Isabella có thể khiến cho Edward cảm thấy hứng thú, em thì không thể. Cô ta cũng có thể khiến anh ấy có một cuộc sống phấn khích khác hẳn trăm năm nhàm chán đã trôi qua. Điều đó em cũng không thể. Con người em nhàm chán, bình thân và quá phẳng lặng. Edward sẽ phát ngấy lên mất, giống như anh ấy đã phát ngấy với cuộc sống dài đằng đẳng của mình vậy. Hai người đừng vội phủ nhận. Cứ để cho mọi việc tự nhiên xảy ra. Nó sẽ chứng tỏ Isabella mới là lựa chọn đúng đắn hơn hẳn, phù hợp với Edward hơn em. Hơn nữa, nếu trên Thế gian này đã tồn tại thứ gọi là số mệnh, tại sao em lại phải đau khổ đi thay đổi nó, trong khi biết chắc cố gắng của mình rồi sẽ chẳng đạt được gì.”

Sarah nói thật dài, cũng thật chậm rãi bình tĩnh như đang kể một câu chuyện kể lúc nửa đêm. Cô không đợi Alice phản bác, cũng không đợi Rose cho ý kiến. Sarah chỉ tự trần thuật lại ý nghĩ của mình, phẳng phất như đang thổ lộ nỗi lòng với người mình yêu. Nhưng trong căn phòng này, ngoài Alice và Rose ra thì chẳng có người mà cô cần gặp. Sarah cũng không tình nguyện để tâm đến chuyện đó. Cô biết, những lời này, cô chỉ nói một lần duy nhất này, tại nơi mà anh không thể nghe được. Sau hôm nay, những gì rồi ren đàn xem của họ rồi cũng sẽ mờ dần theo thời gian; cho dù đó là tình cảm của cô hay của anh đi chăng nữa. Những gì họ từng có, những gì họ từng chia sẻ, từng mơ ước... rồi cũng sẽ như những hạt cát lọt qua kẽ tay và biến mất theo những cơn gió.

Bánh xe vận mệnh đã chính thức khởi động. Thời gian sau này là thời gian của bọn họ; của Edward Cullen, của Isabella Swan, của các thành viên trong nhà Cullen... mà không phải của cô, một vai diễn quần chúng mờ nhạt.

Sarah biết một kẻ khôn ngoan nên làm gì. Và, cô cũng biết một kẻ hèn nhát sẽ làm gì. Tránh xa những rắc rối và tiếp tục cuộc sống bình thân của mình; đó là điều duy nhất cô cần làm, hiện tại và mãi mãi cho đến lúc rời khỏi cõi đời này bởi sự già nua và bệnh tật.

Màn đêm dần buông lơi. Ánh sáng le lói nhợt nhạt phủ trên từng sự vật im lặng trong thị trấn Forks tràn đầy sương mù và mây giăng.

Thời gian này là,

Chạng vạng.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 35: Chuyển ngoại khoá môn sinh vật (P.A)

Edward biến mất.

Kể từ sau cuộc gặp gỡ với Bella tại bệnh viện, Edward lại chơi trò mất tích quen thuộc của mình trong suốt ba ngày liên tục. Hành động này trùng hợp đến mức, nó đã gần như khiến Bella nghĩ rằng anh chàng này đang cảm thấy chột dạ và trốn tránh cô. Và tất nhiên, suy nghĩ đó chỉ là “gần như” mà thôi. Ngày thứ tư, Edward lại thoải mái xuất hiện trong tầm mắt của học sinh trung học Forks, bản mặt đẹp trai vẫn lạnh như băng không chút biểu tình.

Thành viên nhà Cullen thích mất tích vài ngày, học sinh Forks ai cũng biết. Bản mặt “thối” của Edward, mọi người cũng đã miễn dịch. Cơ bản là chẳng có ai để ý đến sự xuất hiện của anh chàng sau vài ngày trốn học cả. Và hiển nhiên, cũng không mấy người nhận ra sự thay đổi của Edward, ngoại trừ Sarah và Bella. Người trước là bởi vì quá mức quen thuộc và thấu hiểu anh, mà người sau là vì luôn luôn chú ý nên mới mơ hồ phát giác.

Tất nhiên, bên cạnh đó cũng có những việc vô cùng rõ ràng mà mọi người cũng dần dần nhận ra. Những ngày tiếp theo, trong trường đã bắt đầu râm ran xuất hiện những lời đồn. Edward và Sarah chia tay. Cấp đôi hoàn mỹ của trung học Forks thế mà lại tan rã trong im lặng! Thật sự là một “quả bom tấn” vô cùng bất ngờ. Ai ai cũng suy đoán về nguyên nhân đổ vỡ của cặp đôi lý tưởng này. Là bên cạnh Sarah đột nhiên xuất hiện một vị hôn phu là hoàng tử của một tiểu quốc giàu có ngoài Thái Bình Dương? Hay là trái tim của Edward bắt ngờ bị một vị nữ hoàng nhạc pop nào tại New York câu mất trong mấy ngày mất tích?...

Được rồi, những điều trên hiển nhiên là tin đồn nhằm do mấy kẻ rối hoi tung ra trên trang web của cộng đồng học sinh trung học Forks. Nhưng, quan hệ giữa Sarah và Edward đột ngột rơi vào trạng thái đóng băng lại là một sự thực khiến cho ai ai cũng cảm thấy tiếc nuối. Dĩ nhiên là bên cạnh đó cũng có không thiếu những tiếng hoan hô mừng thầm của cả hai phái nam sinh và nữ sinh trong trường. Vương tử và thiên thần của trường học đều đồng loạt trở thành những “người độc thân vui vẻ”, lại đúng vào thời điểm dạ vũ cuối năm đang được rót ráo chuẩn bị; một cơ hội tuyệt vời bày ra trước mắt như vậy, trái tim mùa xuân của phần lớn nam nữ thanh niên trung học Forks làm sao có thể không rục rịch cho được?

Tạm thời không bàn đến bầu không khí hưng hực nhiệt tình của phần lớn học sinh trong trường. Những nhân vật chính trong câu chuyện của chúng ta dường như vẫn còn đang bị vấy trong vô số những rắc rối phiền nhiễu của bản thân mà chẳng thể bị lấy nhiễm bởi tâm tình chung của mọi người xung quanh.

Bella những ngày gần đây vẫn luôn thấp thỏm và lo âu. Tâm trí cô thậm chí chẳng có một chút chỗ trống bé nhỏ nào dư ra dành cho buổi dạ vũ sắp tới. Lúc đầu là cảm giác hơi chút chột dạ vì lời uy hiếp vô tình ở bệnh viện, sau đó lại là cảm giác tò mò và hiếu kỳ mãnh liệt. Bella biết rõ tâm trạng của Edward lúc này tuyệt đối không hề giống bình thường và loại tâm trạng này có lẽ liên quan đến bí mật ngày đó của anh ta. Cho dù Edward không thể hiện rõ ràng bản thân muốn trốn tránh cô, cử chỉ của anh ta cũng trở nên lạnh lùng rất nhiều, tựa như trực tiếp xem cô trở thành một kẻ vô hình vậy. Bị đối xử lạnh lùng, trong lòng Bella cũng đôi chút cảm thấy mất mát. Sự phản cảm với Edward đã có sẵn từ những ngày đầu nhập học chỉ có gia tăng mà không hề giảm bớt. Thế nhưng tầm mắt của cô lại không tự giác mà di chuyển theo bóng dáng của Edward.

Dù trong lớp sinh học hay tại phòng ăn tập thể, Bella thỉnh thoảng lại không kìm lòng được mà kín đáo dõi theo chàng trai điển trai mà lạnh lùng đó. Cô nhìn anh, trong đầu luôn tự hỏi: rốt cuộc bí mật của chàng trai thần bí này là gì? Tại sao thái độ của anh lại luôn vừa như bình thường lại vừa khác thường đến thế? Thời gian Edward chiếm cứ đầu óc của cô ngày một kéo dài. Bella bắt giác quan tâm đến từng cử chỉ và điệu bộ của anh, quan tâm đến hành động của anh và cả những thành viên nhà Cullen bên anh. Càng quan sát, cô càng cảm thấy họ kỳ lạ và bí ẩn. Không thể phủ nhận, trên đời này không có một kiểu đàn ông nào quyến rũ hơn những anh chàng đẹp trai thần bí. Bella không tự chủ bị con người Edward vô tình hấp dẫn.

Đôi lúc khi Bella đang ngăn người tìm tòi Edward, ánh mắt anh sẽ tình cờ bắt gặp tầm nhìn chăm chú của cô. Những khoảnh khắc như vậy, Edward vẫn như bình thường, không hề có bất cứ biểu tình dư thừa nào mà tự nhiên lạnh lùng quay đầu đi tiếp tục làm việc riêng của mình. Trong khi đó, Bella lại vô thức cảm thấy bối rối và lúng túng. Cô vội vàng chuyển mắt qua nơi khác vờ như không thấy trong khi hai vành tai giấu sau mái tóc lại vô thức nóng lên. Sự ngượng ngùng và thẹn thùng của một cô gái mới lớn khiến Bella vô tình bỏ qua vẻ lạnh lùng và vô cảm trong ánh mắt của Edward mỗi khi bắt gặp cái nhìn của cô. Giống như hai dòng hải lưu hoàn toàn đối nghịch với nhau, một bên vẫn đang dần dần ấm lên, còn một bên thì vẫn lạnh lẽo trơ lì.

Tình cảm đơn phương của Bella có lẽ sẽ vẫn cứ mãi tiếp tục bế tắc nếu như không có một dịp tình cờ sau đó. Lớp sinh học tổ chức một chuyến ngoại khóa đến nhà kính.

Sống tại một nơi hoang vu như Forks, bước ra khỏi nhà là có thể dễ dàng thấy những dãy rừng bát ngát nối tiếp nhau trải dài đến vô tận – ẩm ướt và thâm trầm, cây cối trong nhà kính dường như chẳng thể gây nên quá nhiều lòng hiếu kỳ cho học sinh trong lớp. Có lẽ là nên loại trừ loại phân bón dạng xanh mùt hai bên, bên tai tự động bỏ qua tiếng cười giòn giòn thô lỗ của hai câu chàng và tiếng xì xầm nói chuyện riêng của các học sinh khác trong lớp.

Và rồi chân cô bất chợt vấp phải một thứ gì đó và cả thân người nhào đến phía trước. Khi Bella nhắm mắt đón chờ nỗi đau đớn của cú ngã đập mặt thì một bàn tay lạnh lẽo và cứng rắn nhanh nhẹn đỡ lấy cô. Cảm giác lạnh lẽo mơ hồ vô tình truyền đến từ nơi tiếp xúc của hai làn da biến mất rất nhanh chóng ngay khi thân hình cô vừa giữ lại được cảm giác thăng bằng. Bella hơi cảm kích ngược đầu cảm ơn anh cao to đứng bên cạnh đã cứu bản thân khỏi kết cục “huỷ dung” thê thảm. Thế nhưng thật ngoài dự liệu, kẻ đã nhanh nhẹn cứu cô không phải là ai xa lạ mà lại là anh chàng mặt lạnh Edward. Bella hơi bối rối. Cô thậm chí chẳng cảm giác được anh chàng này đã bên cạnh mình từ lúc nào.

“Cảm ơn.” Bella nhỏ giọng nói.

“Không có gì.”

Âm thanh lạnh nhạt muôn thuở của Edward vang lên từ trên đỉnh đầu. Không cần ngược mắt lên, Bella cũng có thể dễ dàng tưởng tượng được bản mặt đẹp trai nhưng khuyết thiếu biểu cảm của anh chàng. Bella hơi bĩu môi, thầm rủa chính mình đã vụng về lại còn nhút nhát. Cô hít sâu một hơi lấy lại tinh thần, ngẩng đầu, tỏ ra thật tự nhiên muốn bắt chuyện với anh ta.

“Động tác của anh thành thực quá nhỉ? Bình thường hay gặp phải tình huống như thế này sao?”

Lời nói vừa thốt ra khỏi miệng, Bella lại muốn tự đập đầu vào gối chết quách cho rồi. Đây là cách bắt chuyện kiểu gì? Thật ngu ngốc mà!

Quả nhiên, nghe thấy vậy, khuôn mặt đóng băng của Edward không tự giác trở nên nhu hoà hơn hẳn. Khoé miệng nhếch lên một độ cong không mấy rõ ràng nhưng trong ánh mắt sâu thẳm lại ánh lên đôi chút cung chiều.

“Phải. Bên cạnh tôi cũng có một nhóc con luôn vụng về như vậy.”

Nhìn vẻ ầm áp lơ đãng toát ra từ trên người chàng trai đứng bên cạnh, trong đầu Bella chợt tự động nhảy ra hình ảnh hài hoà của vương tử và công chúa nhìn thấy tại phòng ăn tập thể trong lần đầu tiên nhìn thấy Edward. Trong lòng cô giống như có một thứ gì đó đè nén lại, nặng trĩu. Không được! Bella âm thầm lắc đầu. Bọn họ hai người chẳng có gì cả. Edward hay Sarah đều chưa hề đứng ra công khai thừa nhận quan hệ giữa bọn họ. Bản thân cô còn có cơ hội, không phải sao?

“Tôi...”

Khi Bella ấp úng muốn nói thêm gì đó thì một giọng nói trong trẻo sôi nổi vang lên từ phía sau lưng, khiến cho mọi lời chưa kịp nói ra của cô đều chỉ vòng vo tại đầu lưỡi rồi lại nuốt ngược vào trong.

“Yoo...Bella. Và,...Edward?”

Chương 35: Chuyển ngoại khóa môn sinh vật (P.B)

“Yoo...Bella. Và,...Edward?”

Edward hơi nghiêng người nhìn gương mặt đáng ghét cười hớn hở của Jessica; trong lòng thầm mắng, như thế nào đi đến đâu cũng gặp phải bà cô lắm chuyện này? Anh lạnh lùng bước chân nhanh hơn, cũng không muốn bị lôi kéo vào câu chuyện nhảm chán của bọn con gái. Dù sao cũng chỉ là tiện tay giúp đỡ một chút, nơi này cũng không phải là địa điểm thích hợp để nói những chuyện kia. Thân ảnh anh nhanh chóng len lỏi, dần biến mất sau bóng lưng của đám học sinh đi đầu, chỉ để vương lại một câu nói không mặn không nhạt.

“Tôi đi trước.”

Jessica vẫn hồn nhiên không để ý đến cử chỉ bài xích chính mình của Edward. Cô cười hi hi nhìn Bella tò mò bắt chuyện.

“Hai người nói chuyện gì vui vẻ thế? Hần ta nổi tiếng là kẻ đầu gối kiếm lời đó nha!”

Nghe câu hỏi vô tư của Jessica, Bella hơi lắc lắc đầu. Tư thế cũng hơi thấp xuống và tránh xa Jessica một chút để che giấu sự ngượng ngùng của chính mình.

“Không có gì.”

“Vậy sao.” Jessica lại như không quan tâm lắm phụ hoạ một câu. Rồi như nghĩ đến điều gì đó vui vẻ, cô nàng hí hóp mắt cười rạng rỡ. “Bella, bạn đoán thử xem ai vừa mời mình đi dạ vũ cuối năm?”

“Ai vậy?” Bella nhỏ giọng hỏi lại. Thật ra trong lòng cô không mấy để ý đến việc này nhưng cô cũng không muốn khiến Jessica cảm thấy mất hứng. Cô nàng này rõ ràng đang rất phấn chấn.

“Là Mike! Ngạc nhiên không? Chính mình cũng ngạc nhiên.” Jessica cao hứng thốt lên. Sau đó, cô lại hơi thẹn thùng vuốt lọn tóc xoắn trên vai mình. Đầu hơi cúi, hai má cũng nổi lên một chút ửng hồng. “Thực ra mình nghĩ cậu ấy mời bạn cơ. Mình biết Mike vẫn luôn rất quan tâm bạn. Vì vậy, khi cậu ấy chủ động mời mình trở thành cặp đôi, mình đã rất kinh ngạc.”

Bella gượng cười, biểu cảm trên mặt cũng trở nên cứng ngắc và lúng túng.

“Làm gì có chuyện đó. Bạn nghĩ nhiều rồi Jessica. Tin mình đi, hai bạn sẽ là một cặp rất tuyệt trong vũ hội trường.”

“Thật vậy sao?” Jessica nhanh chóng nức đầu nhìn chăm chăm vào Bella, đôi mắt sáng ngời.

“Tất nhiên là thật.” Bella cứng ngắc gật đầu. Rồi như chợt nhớ ra điều gì, cô hơi xua xua tay. “Mình cảm thấy hơi mệt, ra xe trước đây, bạn tiếp tục tham quan nhé.”

Jessica dường như vẫn đang đắm chìm trong niềm vui của bản thân, lung tung gật đầu với Bella. Cô nàng hình như vẫn còn đang tính toán đi khoe khoang chuyện này với mấy cô bạn thân khác nữa nên cũng không quá nín kéo Bella đi chung với mình.

“Ừ ừ...bạn đi trước đi, mình đi tìm Angela.”

Thấy bộ dạng hớn hở này của Jessica, Bella hơi thở dài rồi quay người đi. Bella vẫn luôn cảm thấy cô nàng này hơi ồn ào và luôn thích phóng đại mọi chuyện lên. Jessica rất tốt nhưng để ngồi nghe cô nàng này “phát hết công suất” của cái miệng của mình thì cũng cần phải có lòng can đảm rất lớn. Ít nhất, lúc này Bella cũng không có kiên nhẫn nghe mớ chuyện tầm phào nhạt nhẽo đó.

Bella vội vàng thoát ra khỏi đám học sinh đông đúc trong nhà kính nên không biết, ngay sau khi cô vừa quay lưng đi, Jessica cũng thu hồi lại nụ cười hồn nhiên của mình. Khuôn mặt luôn tươi cười của cô nàng trở nên nghiêm túc và lạnh lùng, một dạng biểu cảm cực kỳ ít ỏi xuất hiện trên mặt một người rộng rãi như Jessica. Trong mắt cô loé lên một vài tình cảm hỗn loạn khó nắm bắt; chế giễu, trào phúng, khinh thường, thậm chí còn có đôi chút khó chịu. Jessica nhẹ giương môi cười lạnh.

“Edward là người dễ dàng để cho cô tiếp cận như vậy? Cho dù anh ta có đồng ý, trước cũng phải hỏi xem chúng tôi có bằng lòng hay không. Cô, một học sinh mới thì tính là cái gì?”

Đúng lúc đó, một cánh tay màu mật ong khoẻ mạnh nhưng hơi mảnh khảnh thân thiết khoát vai Jessica. Người mới đến dĩ nhiên là Angela, bạn thân của cô. Trên mặt cô nàng là một nụ cười rạng rỡ hào phóng lộ ra hàng răng trắng đều tăm tắp. Một tay kia của cô nàng thì hơi nhắc gọng kiếng, ánh mắt nhìn theo bóng dáng Bella đang khuất dần sau đám người phía trước.

“Jess, mình nhớ bỏ đâu có đăng ký lớp sinh học? Trốn học rồi lại xâm nhập trái phép, và còn đứng ngẩn ngơ ở đó. Vừa làm cái gì? Khai mau!”

Angela hơi híp mắt khiến cho vẻ bên ngoài của mình trở nên nguy hiểm hơn thường ngày.

Nhìn thấy biểu cảm thú vị trên mặt cô bạn thân, Jessica lúc này mới hơi bật cười, tùy ý nói.

“Làm chút việc có ích.”

“Hừ... đừng chơi trò mập mờ với mình. Mình biết tông bô vẫn canh cánh trong lòng quan hệ giữa Edward và Bella. Sarah đã không đề tâm, bỏ nhiều chuyện làm cái gì?”

“Mình chỉ là nhìn một số chuyện không vừa mắt mà thôi.”

“Còn mình thì thấy cái bản mặt thối của Edward mới là thứ chương mất nhất.”

“Còn nói mình? Chính bô cũng không cảm thấy dễ chịu còn gì.”

Hai cô gái cứ mỗi người một lời chậm rãi tươi cười đi về phía trước, cũng không hề biết đến hai nhân vật chính của câu chuyện của hai người đang trong trạng thái giằng co ngoài nơi đỗ xe buýt.

Chuyện này có lẽ phải kể lùi lại vài phút trước, khi Bella tạm biệt Jessica, một mình bước ra khỏi nhà kính và tiến về bãi đậu xe. Đi từ đằng xa, Bella đã nhanh chóng nhìn thấy thân ảnh cao ngất của Edward đang trầm tư đứng dựa lưng vào thành của một trong hai chiếc xe buýt chờ học sinh đến nơi ngoại khoá này. Cả người anh như đang hoàn mỹ dung hoà vào khung cảnh lạnh lẽo của những tán cây chọc trời xung quanh đó. Ánh mắt điềm tĩnh nhìn Bella như thể anh đứng đó là cố tình chờ chính cô.

Không sai. Edward chính là cố tình chờ Bella. Anh có một số chuyện muốn nói riêng với cô ta. Vì vậy, khi thấy Bella đi tới, không đợi cô mở miệng, Edward đã lạnh lùng nói trước.

“Cô không nên tiếp cận tôi.”

Bị ngữ khí lạnh lùng của Edward đập tắt tâm tình hân hoan lúc đầu khi vừa nhìn thấy thân ảnh của anh, Bella hơi tức giận phản bác.

“Tôi không có ý tiếp cận anh.”

Edward lại phảng phất như không nghe thấy lời phản bác của Bella, chậm rãi nhưng đanh thép nói tiếp.

“Cô sẽ chẳng tìm được cái gì cả. Bỏ cuộc đi. Và, tránh xa tôi ra.” Câu cuối cùng Edward gằn nặng từng chữ, ánh mắt sâu thẳm nhìn Bella cũng trở nên nguy hiểm.

Cảm xúc gay gắt mà Edward thể hiện ra bên ngoài khiến Bella cảm thấy hơi sợ hãi nhưng cô quật cường, cổ nín nổi nhút nhát của mình xuống mà giận dữ chất vấn.

“Nếu như anh không có ý cứu tôi, vậy lúc đó anh xông ra làm cái gì? Tại sao không để tôi chết trong vụ tai nạn đó đi? Cứu tôi xong bây giờ anh lại cảm thấy hối hận?”

Edward không nói gì. Khoé miệng anh khẽ nhếch lên tạo thành hình dáng của một nụ cười nhưng không khí xung quanh anh vẫn đông đặc lạnh lẽo. Trong mắt Edward rất nhanh hiện thoáng qua vẻ chán ghét rồi biến mất. Biểu hiện này khiến cho người ta không thể đoán được rốt cuộc trong lòng anh hiện tại nghĩ như thế nào, là hối hận hay không hối hận. Anh nhàn nhạt mở miệng hỏi lại Bella, trong giọng nói cũng không chứa bất cứ tình cảm nào, bình thản giống như đang nói một câu chào công thức “hôm nay cô ăn cơm chưa” vậy.

“Cô nghĩ tôi hối hận?”

“Tôi...”

Bella lúng túng đang muốn nói tiếp thì lại bị một giọng nam sang sảng cắt ngang.

“Đây không phải Isabella, con gái của cảnh sát trưởng Swan sao? Cô muốn lên xe chúng tôi ngồi chung chứ?” Emmett cười hềnh hếch, vô tâm vô phé đưa ra lời mời nhưng nếu tinh tế để ý có thể nghe ra trong đó còn ẩn giấu đôi chút hả hê và châm chọc.

Edward lạnh lùng liếc nhìn bộ mặt tươi cười đáng ghét của Emmett cùng hai bàn mặt khó chịu giống nhau như đúc của Alice và Rose đứng phía sau, hai cô gái này thật ít khi có biểu cảm tương đồng như vậy. Jasper thì vẫn trung ra bản mặt vô cảm như ngày thường nhưng vẫn có thể dễ dàng nhận ra động tác tránh né rất nhỏ của anh chàng. Thân hình cao gầy hơi khuynh ra phía sau. Hai bàn tay đều nắm lại thành nắm đấm, siết chặt. Anh chàng này luôn luôn cố gắng bảo trì cự ly xa nhất có thể với “bữa ăn cao cấp di động” tên Isabella kia. Nỗ lực quả thực không hề nhỏ chút nào.

Thế nhưng, bất ngờ là Edward cũng không tỏ ra giận dữ với sự cắt ngang thô lỗ của Emmett. Anh tỏ ra dừng dừng không mấy để tâm đến tình trạng của những thành viên Cullen còn lại mà dứt khoát xoay người trèo lên xe buýt, âm thanh cự tuyệt lạnh lùng.

“Xin lỗi, xe này đầy người rồi.”

Cũng không nhọc lòng để tâm đến vẻ sững sờ và kinh ngạc của Bella sau lời từ chối cộc cằn vô lý của mình, anh nhanh chóng chọn một chỗ ngồi bên cửa sổ khuất tại vị trí phía đuôi xe. Đôi mắt sâu thẳm nhìn ra khung cảnh âm u bên ngoài. Trên khuôn mặt điển trai phẳng phát hiện lên nét trào phúng.

Có hối hận không ư? Ngày hôm đó căn bản anh không hề có cơ hội lựa chọn hay đắn đo. Tất cả mọi việc đều là một mớ lộn xộn và hỗn loạn; quan hệ giữa anh và Sarah, trạng thái khác thường của mọi người trong nhà và cả loại đeo bám bắt thường của một đứa con gái bình thường ngang ngạnh.

Đồng phiền phức này, nếu có thể, Edward anh tình nguyện ngay từ đầu, cái gì cũng đều không hề dính vào!

*Tám năm:

Jessica là một cô gái tốt! Angela cũng rất tốt! Chỉ là khi đọc nguyên tác ta cảm thấy Bella không thực sự đối xử với 2 cô nàng này như bạn bè thật sự. Mọi sự chú ý của Bella đều dành cho Edward, và sau này thì có thêm Jacob... nói chung là những kẻ không phải người bình thường trong thị trấn. Jessica và Angela cũng không phải kẻ ngốc, tình cảm Bella dành cho 2 cô không đủ thì chắc chắn 2 người không thể thực sự xem Bella là bạn thân. Quan hệ giữa ba người giống như bạn học bình thường, nên nếu so Bella với Sarah, 2 cô nàng này chắc chắn đều thiên vị Sarah ^_^

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Kế hoạch cho chuyến đi cuối tuần

Cuối tuần mà chỉ vòng vo trong thị trấn thì thật sự rất buồn chán!

Jessica lười biếng ghé trên bàn ăn, lơ đãng lắc lắc hộp sữa dâu trong tay, ánh mắt đảo quanh chứng tỏ cô nàng đang nhàm chán cực độ.

“Cuối tuần có ai có kế hoạch gì không?”

Mike đang hăng hái kể về trận bóng rổ tối qua với Eric và Tyler không hiểu sao lại tạm dừng một chút, quay sang nhìn Jessica, thấy cô thực sự buồn chán mới kiên nhẫn đáp lại. Quan hệ giữa anh chàng này và Jessica rõ ràng đã trở nên tốt hơn sau khi chấp nhận lời mời dự vũ hội của cô nàng.

“Chiều thứ bảy có một trận bóng bầu dục, tụi mình sẽ đến nhà Tyler xem.”

Không đợi Jessica trả lời, Angela đã bắt mắt liếc “bộ ba nhàm chán” – cái tên này là do Sarah đặt cho bà người Mike, Eric và Tyler từ sau đợt bệnh lần trước – một cái, bĩu môi.

“Các cậu chỉ được có thế.”

“Angela, cậu nói vậy là có ý gì?” Eric sùng sồ đáp lại, trong giọng nói cũng ẩn chứa một chút tức giận. Mấy ngày qua Eric vẫn bị vây trong trạng thái táo bạo như vậy, nhất là đối với Angela. Nghe nói hình như anh chàng nghĩ ý muốn được Isabella mời cùng dự vũ hội nhưng cô nàng đã từ chối. Quả thực là một đứa nhóc si tình đáng thương!

“Thì chính là ý đó!” Angela cũng không chịu thua kém ngẩng đầu cãi. Ánh mắt hung dữ nhìn chằm chằm Eric như muốn lột da cậu chàng. Hàm ý trách móc trong đó, ai nhìn qua cũng có thể dễ dàng hiểu được. Cậu dám hung dữ với mình? Dám sao?

Eric nhìn thấy ánh mắt của Angela, lửa giận trong lòng hừng hực dâng lên, có xấu hổ cũng có quần bách. Dù là ai, bị thanh mai trúc mã đem việc xấu của mình ra chế giễu cũng không có thể bình tĩnh được. Eric nóng nảy đứng dậy vỗ mạnh xuống bàn khiến mọi người đang nói chuyện xôn xao cũng đột nhiên yên tĩnh lại nhìn về phía anh chàng.

“Ánh mắt của cậu là có ý gì? Không phải chỉ bị từ chối một lần thôi sao? Có gì đáng xấu hổ!!!”

Nói xong, Eric mới nhận ra lời nói của mình hoàn toàn không ổn chút nào. Cả khuôn mặt ngây ngô cũng bỗng chốc đỏ bừng, phối hợp với mái tóc đen lãnh từ hơi dài lại càng khiến cho cậu chàng trở nên trẻ con và đáng yêu. Không khí trên bàn ăn đang rộn rã cũng trở nên im lặng cực kỳ càng khiến Eric càng cảm thấy xấu hổ. Lúc này, ngồi xuống cũng không phải mà nói tiếp thì lại càng xấu hổ, Eric lúng túng giữ nguyên tư thế đập bàn như bị đóng đinh tại chỗ lại càng khiến khung cảnh trở nên buồn cười.

“Phốc.” Một tiếng buột miệng cười cố nén lập tức phá tan bầu không khí cứng ngắc khiến cho mọi người như giật mình tỉnh dậy và bắt đầu ôm bụng cười vang.

Eric càng thẹn, gượng đứng trừng trừng nhìn kẻ cầm đầu. Thế nhưng kẻ đầu sỏ lại làm như không cảm nhận được ánh mắt hung hăng của cậu chàng, một tay che miệng, một tay đỡ vai Jessica cười điên dại. Eric còn có thể tỉnh mắt nhìn thấy khoé mắt đẹp để của cô nàng này còn vương vài giọt nước mắt.

“Sarah!!!”

“Được rồi, được rồi.” Sarah xua xua tay, khuôn mặt cố lấy lại vẻ nghiêm túc chân thành nhìn Eric giải thích. “Angela cũng không có ý gì, là cậu nhạy cảm quá thôi, Eric. Thật ra... bị từ chối cũng là chuyện bình thường thôi. Ai mà chưa từng bị từ chối. Đừng vội nhảy cẫng lên như mèo bị dẫm phải đuôi như thế.”

“Cậu, cậu, cậu...” Eric đỏ bừng mặt, gượng chỉ tay vào Sarah không nói thêm được tiếng nào.

Angela không đành lòng nhìn bộ dạng mặt mặt của Eric, lúc này mới ra mặt giải vây cho cậu chàng.

“Được rồi, Sarah, bỏ không nên chọc cậu ấy. Eric là đứa nhỏ hiền lành...”, làm sao đầu lại kẻ gian xảo như bò? Nhưng mà, Angela cũng không nói tiếp nữa câu sau khỏi miệng. Thế có Chúa! Cô nàng chỉ muốn giúp Eric một chút, nhưng cũng không hề muốn thu hút sự quan tâm “độc đảo” của Sarah!

“Cậu mới là đứa nhỏ hiền lành, cả nhà cậu mới là đứa nhỏ hiền lành!” Đứa nhỏ trong sáng Eric vẫn chưa thông minh ra mà lại bị phản tru lên, đổi lại là một tràng cười nghiêng ngả từ phía mọi người.

Angela dờ khóc dờ cười nhìn Eric, vô tình hỏi lại, triệt để khiến cho đứa bé bất hạnh Eric triệt để ngồi úp sấp xuống mặt bàn “tự kiểm điểm”.

“Cậu là đang khen mình?”

“Ôi... ha ha ha...Đúng vậy, đúng vậy.” Sarah vừa cười vừa gật đầu lia lịa phụ họa. “Eric thực sự đánh giá rất cao con người của cậu đó.”

Lần này đến lượt Angela lúng túng. Cả khuôn mặt cô trở nên đỏ lựng như trái táo, hơi cúi đầu. Mặc dù biết Sarah chỉ vô tâm nói đùa nhưng Angela cũng không thể ngăn được trái tim mình đập nhanh vài nhịp.

Jessica bị Sarah nghiêng ngửa đề nặng cũng tình ý nhận thấy Angela đang xấu hổ. Cô nàng hơi liếc con bé tính cách ác liệt đang nhưng một con rắn không xương dựa cả người vào mình, khẽ mỉm cười. Cũng không thể để con nhóc này tiếp tục đắc chí ăn hiếp bạn bè được, nghĩ vậy, Jessica thông thả chuyển chủ đề.

“Sarah, đừng có cười nha! Bỏ đánh lạc hướng giới lắm nhưng không qua mắt được mình đâu. Chỉ có mình bỏ là chưa có tin tức gì về bạn cặp trong vũ hội cuối năm thôi. Đừng cố giấu giếm nha!”

Nghe đến thông tin thú vị, mọi người ngồi gần đó cũng vô thức “vênh” tai lên nghe, sợ bỏ sót tin tức nóng trong ngày. Nhưng, thật đáng tiếc, Sarah chỉ nhún vai, vô tội nhìn mọi người.

“Mình chưa nhận được lời ngõ nào hết.”

“Không thể nào!” Lauren, một cô gái tóc vàng thỉnh thoảng cặp kè với Jessica kinh ngạc thốt lên. Và dĩ nhiên, đây cũng là tiếng nói chung của toàn bộ nữ sinh khi nghe được câu nói của Sarah vừa này.

Trong khi đó, hầu hết nam sinh ngồi gần khu vực đó, kể cả “bộ ba nhảm chán” lại không tự giác hơi cúi đầu, không kể Eric vì cậu chàng vốn đã rã rời úp mặt trên bàn rồi. Chúa ở trên cao! Không phải bọn họ không muốn ngõ lời với thiên thần, mà là tên ác ma mặt lạnh kia canh giữ quá kỹ!

Mike đau thương nhớ lại lần chuẩn bị đi ngõ lời với Sarah. Khi anh chàng chinh đồn hoàn hảo hình tượng của mình trước tấm gương tại tủ đồ, vừa mới đóng cửa lại, khuôn mặt vô cảm vạn năm của Edward đã lù lù xuất hiện trước mặt. Ánh mắt nguy hiểm từ trên cao nhìn xuống, môi mỏng mím chặt, toàn thân đều toát ra khí lạnh đông cứng người. Kinh khủng nhất là, hắn ta chẳng nói một lời nào, chỉ im lặng hung hăng nhìn chằm chằm Mike khiến anh chàng không dám nhúc nhích lấy một chút ngay cả khi chuông vào học vang lên. Hai người cứ bốn mắt trừng nhau như thế suốt hai tiết học, cho đến khi Mike cảm thấy sau lưng mình ướt đầm vì mồ hôi lạnh thì Edward lạnh lùng quay người người đi mất. Sau đó...Không có sau đó! Mike đáng thương đơn giản là thông minh từ bỏ ý định ban đầu.

Tyler cũng không khá hơn là mấy. Đến bây giờ, chỉ nghĩ về ý định ngõ lời khiến Sarah mời bản thân làm bạn nhảy trong buổi dạ vũ sắp đến là cậu đã thấy sống lưng lạnh toát, chân tay run rẩy. Nhớ lại khoảng thời gian cứ vào trường lại bị Edward đi theo đằng sau, tốc độ chậm rãi, tiếng giày da thông thả như nện thẳng vào tim là cậu lại đánh mất hết can đảm đến trước mặt Sarah nói chuyện chứ đừng nói là ngõ lời. Dù cho có nước mặt cũng phải tự mình nuốt ngược vào trong lòng là tình cảnh bị thương đến cỡ nào!

...

Được rồi, Mike và Tyler là hai nam sinh chơi thân với Sarah nhất trong trường mới “được” đãi ngộ đặc biệt như vậy. Nhưng tình cảnh mà những người khác gặp phải cũng không tốt đẹp hơn được bao nhiêu. Vì vậy nên nam sinh trung học Forks đau khổ, căm giận, hận. ..cũng không dám nói! Và “thiên thần” của trung học Forks trong tình cảnh không thể hay biết lại trở thành nữ sinh duy nhất trong trường không nhận được, cho dù chỉ là một lời ngỏ làm bạn nhảy. Nữ sinh trung học Forks biết tin lại cảm nhận được bao nhiêu vui mừng và an ủi.

Thế mới nói, cuộc sống trung học là tốt đẹp, đáng quý biết bao!

Khi bầu không khí sôi nổi trên bàn lại rơi vào một loại im lặng hồi tưởng và cảm thán tốt đẹp thì một giọng nói lại chuyển hướng suy nghĩ của mọi người. Tất nhiên, kẻ vô duyên như vậy không thể là ai khác ngoài bạn học Eric vẫn đang “tự kiểm điểm” nãy giờ.

“Đi La Push!”

“Sao cơ?” Vẫn còn chìm trong trí tưởng tượng của bản thân, Jessica là người đầu tiên phản ứng với câu nói của Eric, ngơ ngác hỏi lại.

Nhìn biểu cảm ngốc nghếch trên khuôn mặt Jessica cùng hộp sữa trống rỗng đã bị hành hạ không còn nhận ra được hình dạng ban đầu trên tay cô nàng, Eric nhủ mày ghét bỏ nói.

“Cái gì mà sao cơ. Chẳng phải cậu nói không có kế hoạch cuối tuần sao? Ngày nghỉ mà chỉ quanh quẩn trong thị trấn thì chán chết. Tụi mình đi biển cắm trại.”

Nghe thấy đề nghị mới thú vị, ánh mắt mọi người ngồi xung quanh cũng phát sáng, yêu thương nhìn chăm chăm vào Eric.

“Thân mến, cậu muốn nói là đến La Push cắm trại qua đêm sao?” Jessica hớn hờ dùng một giọng điệu ngọt ngào đến mức khiến người ta nổi da gà hỏi xác nhận lại.

“Lướt sóng.” Mike hưng phấn tiếp lời, rộng rãi không để vào tai giọng điệu kỳ lạ của Jessica.

“Tiệc nướng.” Tyler mơ màng cười ngu ngốc.

“Bia.” Angela cười khanh khách bổ sung thức uống không thể thiếu trong các buổi tiệc nướng ngoài trời.

“Một trăm câu chuyện ma!”

Sarah lần này cũng đột nhiên hăng hái tham gia. Tuy nhiên, một lần nữa, ý kiến của cô nàng lại khiến mọi cặp mắt đổ dồn về phía mình. Tươi cười của Jessica trở nên cứng đờ, ánh mắt thâm thúy quét nhìn Sarah một lần từ trên xuống dưới. Xác nhận không có gì khác thường, Jessica mới âm u mở miệng hỏi.

“Dạo này bồ đang viết cái gì?”

“Một bộ trình thám kinh dị cho Penguin.”

Nghe được câu trả lời, mọi người đều không tự giác gật gật đầu, trong mắt đều không hẹn mà gặp toát ra hai chữ: “Quả nhiên!”

“Đồng ý. Quyết định như vậy đi!” Eric lúc này mới hăng hái vỗ nhẹ lên bàn một cái. “Bọn con trai tụi mình sẽ chuẩn bị vật dụng cắm trại. Các cậu chuẩn bị bia và đồ nướng.”

“Và mỗi người một câu chuyện kinh dị.” Sarah không cam lòng bổ sung thêm nội dung mà cô mong chờ nhất ở đêm cắm trại vào phần chuẩn bị.

“Sẽ không có ai quên nguyện vọng khẩn thiết của bồ đâu.” Angela bắt đầu tiếp lời. Cô biết nếu không có người đứng ra bảo đảm, bà chị này sẽ không để cho mọi chuyện trôi qua dễ dàng. Rõ khôn khéo!

Nhận được lời cam kết của Angela, lúc này, Sarah mới ngọt ngào thỏa mãn nở nụ cười, trong mắt lại không che giấu loé lên một vài tia tính kế tinh ranh. Thấy biểu cảm đó của Sarah, mọi người cũng cảm thấy mềm lòng nở nụ cười. Cô nhóc này lại đang bí ý tưởng đây mà! Học chung với nhau một thời gian dài, trong nhóm không ai là chưa từng bị Sarah làm phiền qua mỗi lúc không tìm được nguồn cảm hứng. Lúc nào cũng luôn luôn là những câu hỏi ngạc nhiên quá khiến cho người ta dở khóc dở cười lại không thể giận dữ.

Đột nhiên, Eric phấn khởi vẫy tay chào, trên mặt cũng treo lên một nụ cười nham nhở đáng ghét.

“Bella.”

Khi này, mọi người ngồi cùng bàn mới nhận ra Bella đang hướng về họ từ phía sau lưng Jessica và Angela, đối diện với Eric nên anh chàng là người nhìn thấy Bella đầu tiên. Dạo gần đây, cô nàng này không biết có chuyện gì lại luôn chỉ ngơ ngẩn đi một mình.

Giọng nói trong trẻo của Bella vang lên từ đỉnh đầu khiến Sarah hơi ngẩng đầu nhìn. Tầm mắt bất gặp khuôn mặt xinh đẹp của Bella lại phát hiện ra cô ta trở nên hơi tái nhợt và mệt mỏi, trạng thái tinh thần thể hiện qua đôi mắt cũng xen lẫn một chút hoảng hốt và lo lắng, giống hệt như có một điều gì đó đang chiếm trọn suy nghĩ của cô ta trong một thời gian dài vậy.

“Chào mọi người. Đang nói chuyện gì vậy?” Bella cười cười, trên tay còn ôm một chiếc khay rỗng chứng tỏ cô ta còn chưa ăn bữa trưa.

“Tụi mình muốn đi La Push cắm trại vào cuối tuần.” Angela liếc mắt nhìn thoáng qua Jessica uể oải nằm trên bàn rồi tươi cười trả lời Bella.

“Vậy sao? Chỗ đó là...?” Bella hơi kéo dài, mày cũng kín đáo nhếch lên. Điều bộ rõ ràng là chưa hề nghe đến địa danh đó.

“Là một bãi biển ở gần đây. Phong cảnh rất đẹp.” Sarah tốt bụng trả lời Bella.

Cô nàng dường như không ngờ đến Sarah sẽ đáp lời mình nên chỉ cười cười gật đầu với Sarah mà không hề đáp lại.

“Bella, cậu cũng tham gia với mọi người đi.” Mike không mấy để ý lắm đến thái độ của Bella đối với Sarah, vui vẻ đề nghị. Sau đó lại khó hiểu đưa mắt nhìn Jessica vì vô duyên vô cớ bị ánh mắt sắc như dao cạo của cô nàng này quét tới.

Eric cũng không hề nhận ra sự khác lạ trong thái độ của nhóm nữ sinh, ngả ngón vui đùa.

“Cùng à, chúng ta đi La Push, La Push đấy!”

Bị hành động của Eric chọc cười, Bella cũng hào phóng đáp ứng.

“Được rồi, mình sẽ đi nếu cậu ấy thôi không dùng giọng điệu ấy nữa.”

Nói xong, Bella vẫy vẫy tay, định quay đi lấy thức ăn cho bữa trưa của mình thì chợt khựng người lại. Cô ta dường như chợt nhớ ra điều gì, hơi nghiêng đầu dè dặt hỏi.

“Tụi mình có thể mời nhà Cullen chứ?”

Không khí vui vẻ trên bàn ngay lập tức bị đông cứng một cách kỳ lạ. Nụ cười của mọi người vẫn còn cương cứng vương lại trên môi nhưng rõ ràng là không còn cảm thấy hứng trí bao nhiêu nữa. Tất cả đều đưa mắt nhìn về phía Sarah. Thật ra, trong bọn họ, chẳng có ai có quan hệ với nhà Cullen ngoài Sarah. Nếu muốn mời những kẻ đó, người có tư cách lên tiếng lúc này có lẽ chỉ có một mình Sarah mà thôi.

Sarah tựa hồ như không cảm thấy tầm mắt kỳ lạ của các bạn hướng về phía mình, vẫn tươi cười thoải mái trả lời.

“Tuỳ ý bạn. Dù sao thì cắm trại, đông người mới vui!”

Lúc này, cũng không đợi Bella trả lời, Jessica đột nhiên kéo tay Sarah đứng dậy, lạnh lùng nói.

“Trễ rồi, bọn mình vào lớp trước đây.”

Nói xong, cô nàng cũng không quay đầu lại một cái, băng băng kéo Sarah vẫn còn mịt mờ đi nhanh khỏi phòng ăn. Những người còn lại cũng không biết làm thế nào, lúng túng ngồi tại chỗ. May mắn, Eric nhanh trí đứng dậy cười lớn.

“Được rồi. Cũng sắp vào học, tụi mình về lớp. Công việc chuẩn bị cứ bao hết trên người bọn mình. Cuối tuần này mọi người sẽ chơi một trận cho ra trò.”

Nhờ lời nói của Eric, không khí cũng không còn cương cứng như ban nãy, mọi người cũng nhanh chóng giải tán. Không mấy chốc, chỉ còn một mình Bella vẫn đứng tại chỗ, đôi mắt nâu lúng túng nhìn theo hướng mà Jessica và Sarah biến mất. Rõ ràng cô ta vẫn không ngờ đến Jessica lại phản ứng lớn như vậy khi nghe cô đề cập đến nhà Cullen. Trong lòng lại cảm thấy ỷ khuất và khó chịu không nói nên lời.

Mọi người trong ngôi trường này vì cái gì lại có thể bài xích những con người tốt đẹp như người nhà Cullen như vậy? Thái độ của họ thật kỳ lạ. Thói quen sống cũng thật khác xa so với khi cô còn ở Phoenix.

Bella biết bản thân cũng đã cố gắng dung nhập vào cuộc sống mới tại thị trấn hoang vắng này. Thế nhưng tại sao lúc nào cô cũng có cảm giác bản thân như bị tách biệt khỏi thế giới xung quanh bởi một tấm kính trong suốt. Cô đứng ngoài nhìn bọn họ, cũng hoàn toàn không thể hiểu được.

Có lẽ, Bella mãi mãi sẽ không bao giờ có thể trở thành một người dân của thị trấn này.

Có lẽ, một ngày nào đó, cô sẽ rời đi và hoàn toàn quên mất vùng đất gọi tên Forks; hoang vu, âm u và lạnh lẽo này.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: La Push và truyền thuyết về những kẻ máu lạnh (P.A)

Sarah thoải mái chống cằm, đầu hơi nghiêng dựa vào một bên cửa xe. Đôi mắt xanh lam trong suốt nhìn từng mảng màu lục ướt đầm gấp gáp thực hiện những bước chuyển động lùi liên tục thông qua mảng kính nhựa tối màu trên chiếc xe bảy chỗ đời cũ. Những tán cây vội vã xuất hiện trước tầm mắt rồi bị lướt qua và lãng quên, muôn hình vạn trạng với những sắc thái khác nhau mà cũng giống nhau đến lạ kỳ. Bao trùm lên sắc xanh lạnh nhạt ấy là một vòm xám đục xấu xí quen thuộc. Vòm trời lừng lờ âm u, trái ngược hẳn với sức sống nhảy nhót giấu trong những tán lá xum xuê, lấp động như một vòng miệng giếng xưa cổ. Bên tai là tiếng cười đùa sôi nổi của nhóm bạn thân nhưng trái tim Sarah lại tĩnh lặng một cách kỳ diệu, không phập phồng nhấp nhô chút tình cảm dư thừa nào. Cô lặng im thưởng thức những sắc màu âm ỉu của vùng đất nhỏ hẹp này, cảm thấy những ngày yên tĩnh như thế này thật sự rất tốt.

Đột nhiên, tiếng cười trong trẻo của Jessica đánh thức Sarah ra khỏi thế giới của riêng mình.

“Đang nhìn gì vậy?” Jessica hơi chồm qua vai Sarah, phóng tầm mắt ra bên ngoài lại chỉ thấy toàn một cánh cây cối đơn điệu. Cô nàng thất vọng bĩu môi, thả người, thoải mái dựa lại vào lưng ghế như ban đầu. “Chỉ toàn cây cối. Sarah, mỗi ngày bỏ ngắm còn chưa đủ?”

Sarah cười cười, dứt tầm mắt khỏi cảnh vật bên ngoài, quay đầu nhìn Jessica đang lười biếng ngồi bên cạnh mình.

“Mình chỉ đang suy nghĩ.”

“Chuyện gì?” Angela lúc này cũng bị đoạn đối thoại của Sarah và Jessica hấp dẫn.

“Mình đang nghĩ... La Push. Nghe nói, đó là vùng đất của bọn người sói.”

Nụ cười trên môi Sarah càng trở nên tươi tắn nhưng đôi mắt lam giấu trong bóng tối lại xét qua những tia sáng nguy hiểm, thâm sâu như biển cả. Giọng điệu chậm rãi như bình thường nhưng lại khiến người nghe bất giác cảm thấy lạnh lẽo một cách khó hiểu.

Chỉ có Eric vẫn vô tâm vô phé cười to như thường ngày. Hành động vĩ đại này của anh chàng hiển nhiên đã giúp mọi người trong xe thoảng thả lỏng sau khi nghe câu nói băng quơ mà bí hiểm của Sarah.

“Người sói? Ha ha... Cậu cũng tin thứ nhảm nhí này? Nó còn khó tin hơn đề tài người ngoài hình tinh đến Forks đăng trên báo trường của mình vào năm ngoái.”

“Không biết. Mình chỉ vô tình đọc được trong một quyển sách cổ tại thư viện thị trấn thôi.” Sarah không mấy để ý nhún vai, giọng nói cũng trở nên thờ ơ giống như bản thân chỉ vô tình nhắc đến một loại tin đồn nhảm mua vui cho mọi người trong xe.

“Cái thư viện rách nát ấy?” Lauren ngạc nhiên hỏi lại. Hai tay che miệng đang mở to thành hình chữ O. Động tác của cô nàng tuy hơi khoa trương một chút nhưng vẫn giữ được nét sinh động dễ thương của một cô nữ sinh mười bảy tuổi.

“Ừ. Nơi đó hơi nhỏ nhưng cũng có rất nhiều thứ thú vị.”

“Bồ cũng hay thật đó Sarah. Mình còn chưa từng bước vào đó một lần nào.” Angela không ngần ngại tán thưởng Sarah. Quả thật, chỉ có mấy người lớn tuổi trong thị trấn mới dùng đến cái thư viện cổ xưa đó. Ngay cả cha mẹ cô dường như cũng chưa từng vào đó lần nào.

“Mình cũng thế.” Ba, bốn giọng nói khác nhau của cả nam lẫn nữ cũng liên tiếp tán đồng với ý kiến của Angela.

“Cái thư viện đó, hình như sang năm sẽ bị đóng cửa vĩnh viễn thì phải.” Samatha, cô gái đeo kính trông có vẻ học thức luôn ngồi bên cạnh Lauren lên tiếng. Cô nàng này cũng là một trong số ít người trong nhóm duy trì được thành tích vượt trội trong trường.

“Bán cho người khác?” Tyler đang ngồi trên ghế phụ cũng háng hái tham gia góp vui.

“Không. Chỉ là đóng cửa vĩnh viễn. Nghe nói, kế hoạch của thị trưởng là bảo tồn nơi đó như một viện bảo tàng.”

“Thật phí phạm.” Mike thở dài. Hai tay vẫn vững chắc ôm vô lăng. Hôm nay, anh chàng này được một bữa trở thành tài xế thay cho Tyler. Vì vậy, từ sáng đến giờ anh chàng này vẫn luôn thăm oán Tyler cùng tay lái vụng về của anh ta.

“Còn mình thì thấy thực đáng tiếc.” Nhắc đến việc thư viện thị trấn bị đóng cửa, Sarah nặng nề thở dài.

“Đừng nhắc đến cái thư viện rách nát ấy nữa. Chỉ có mình mình có hứng thú với người sói thôi sao?” Jessica ngáp một cái, lo lắng chuyển hướng đề tài câu chuyện. Cô quả thực không có hứng thú mấy với cái nơi chỉ có bụi bặm và những quyển sách giấy vàng khè đó.

“Cậu có hứng thú với thứ đó? Mình còn tưởng cậu sẽ là người đầu tiên cười nhạo khi nghe thấy thứ nhảm nhí đó chứ?”

Mike hơi cười nhạo lên tiếng. Mấy hôm gần đây, anh chàng lại đang hục hặc với Jessica về việc chọn lễ phục cho buổi dạ vũ. Mỗi lần nghe Jessica than thở về mớ chuyện cãi vã vô bổ giữa hai người, Sarah lại không nên được thở dài. Cô thật không hiểu tại sao hai người này lại quan trọng hoá vấn đề lên như vậy. Còn nửa năm nữa mới đến lúc diễn ra buổi dạ vũ cuối năm. Nửa năm, nửa năm lận đó!

Đang trong thời kỳ chiến tranh căng thẳng, Jessica tất nhiên sẽ không dễ dàng chịu thua Mike. Cô nàng cười cười, ngón tay vô thức nghịch nghịch mái tóc xù đáng yêu của mình.

“Mình tất nhiên là sẽ không có hứng thú với thứ vớ vẩn đó. Mình là có hứng thú với phản ứng của Sarah kia.”

“Phản ứng của mình?” Sarah kinh ngạc nhìn chằm chằm Jessica. Trong lòng thầm than, Jess, bỏ không thể dùng mình như tấm chắn như thế được. Rất dăm, có biết hay không?

“Tụi mình đang đi La Push đó. Lỡ may đụng phải người sói yêu quý của bỏ thì bỏ làm gì bây giờ?”

Khoé mắt của Sarah hơi giật giật mấy cái, trong lòng lại giống như có một đàn quạ bay ngang qua. “Quác...quác...quác...”, vắng lặng đều huu...

“Câu hỏi dạng “nếu” này cần phát huy sức tưởng tượng hết sức phong phú.”

“Mình tin tưởng vào khả năng của bỏ.” Jessica cười khanh khách. Một tay vỗ vỗ vai Sarah, hoàn toàn chặn hết cơ hội thoái thác của cô.

“Gặp phải người sói sao?”

“Đừng vậy. Một anh người sói đẹp trai, cao to đó nha. A! Mình nhớ là La Push là vùng đất của tộc người da đỏ nhỉ. Là anh người sói da đỏ đẹp trai lại cao to.” Angela cũng không chịu thua kém xen vào giúp vui. Tất nhiên, cô nàng này cũng không biết được rằng bản thân lại vô tình nói ra chân tướng. Đúng! Là chân tướng: anh người sói da đỏ đẹp trai cao to...

Nụ cười trên môi của Sarah cuối cùng cũng không còn giữ được vẻ hoàn mỹ, hoàn toàn vỡ vụn. Trên mặt cô ngoài vẻ bất đắc dĩ cũng vẫn chỉ là vẻ bất đắc dĩ. Trong lòng cô âm thầm giờ ngón tay cái lên đối với Angela. Bạn thân, bỏ thực sự rất thông minh, siêu cấp thông minh!

“Cao to đẹp trai hay không thì mình không biết. Mình chỉ cầu cho lúc đó bản thân còn giữ đủ bình tĩnh để nhắm mắt cầu nguyện không trở thành bữa tối của nó.”

Jessica thương hại nhìn Sarah, lắc đầu quầy quậy.

“Bỏ thực sự chẳng có chút té bào lãng mạn nào cả.”

“Lãng mạn với người sói?” Sarah khinh bỉ liếc nhìn Jessica, châm chọc. “Thôi đi. Chẳng lẽ bỏ còn muốn làm vợ frankenstein? Đó mới thực sự gọi là lãng mạn.”

“Là lãng mạn một cách kinh dị.” Angela tiếp lời Sarah rồi phá lên cười, hoà lẫn với tiếng cười thoải mái của mọi người trong xe.

“Mike, cậu thực sự muốn trở thành Frankenstein?” Eric hiển nhiên cũng không bằng lòng khoanh tay đứng ngoài cuộc, gọi với lên trên chọc Mike đang ngồi ở ghế tài xế.

Chỉ nghe thấy giọng gầm gừ của Mike từ phía khoảng trên vang xuống hăm dọa nhưng dĩ nhiên, cậu chàng cũng không thực sự tức giận mà chỉ đùa giỡn vui vẻ.

“Đừng chọc mình Eric. Mình đang nắm trong tay sinh mạng của cậu đấy!”

Câu hăm dọa của Mike lại khiến cho mọi người trong xe cười càng khoái trá.

Thế nhưng, trong bầu không khí sôi nổi ấy, Bella lại không cảm thấy thoải mái cho lắm. Từ đầu buổi đến giờ, cô không làm cách nào xen vào câu chuyện của mọi người trên xe được. Cũng không phải mọi người bài xích gì cô. Chỉ là, Bella cảm thấy mình không có tâm trạng vui đùa cùng bọn họ. Những người trong xe toàn nói về những điều mà cô không biết, không có hứng thú. Họ vui vẻ, cười sặc sụa vì những câu nói đùa nhạt tẻ đến mức Bella không kịp hiểu tại sao bọn họ có thể cười đến sung sướng như vậy.

Thấy mọi người trên xe đều cười, Bella cũng không ngại nở nụ cười hoà lẫn trong không khí náo nhiệt của họ. Nhưng trong mắt cô lại không thực sự vui vẻ là mấy. Trong đó xen tạp quá nhiều tình cảm: rụt rè, xa lạ, còn có một chút tự ti và mặc cảm lẫn với rất nhỏ khinh thường. Thật sự là một tổ hợp tình cảm kỳ dị và mâu thuẫn.

Bella vô tình lướt nhìn ra bầu trời xám đục tẻ nhạt bên ngoài. Xanh và xám, nâu và xám; không có một chút nắng sớm màu vàng tươi mới nào. Bella còn có thể thấy xa xa trên nền xanh xám ấy còn lẫn một chút màu bạc của sóng, màu xanh xám của biển và màu vàng nhạt nhợt của bãi cát xen lẫn với màu xám của đá. Những sắc màu ảm đạm và buồn tẻ ấy không thể khơi dậy được lòng hăng hái nhiệt tình trong Bella. Cô phóng tầm mắt ra xa, thật xa nữa hòng tìm thấy một chút vui tươi nào đó để an ủi bản thân. Nhưng rất tiếc, chẳng có gì ngoài những thứ buồn tẻ kia.

Buổi cắm trại ngoài trời này, dường như không hề thú vị như cô vẫn tưởng tượng.

Trong khi Bella ngần ngừ thì chiếc xe cũng đã nhanh chóng tiến vào bãi biển La Push. Nhìn bóng dáng mọi thành viên trong nhóm vui vẻ lục tục xuống xe, Bella cũng không tiện tiếp tục ngồi yên tại chỗ ngồi mà cũng nói đuôi đi theo sau.

Vừa bước ra khỏi xe, Bella chỉ có thể cảm nhận được một luồng gió lạnh mang mùi muối biển phả thẳng vào khuôn mặt, lạnh lẽo đến mức buốt rát. Nhìn bãi biển hoang vu tẻ nhạt, chỉ có lác đác vài bóng người nghịch nước ngoài xa; Bella không tự giác nhớ đến lời từ chối của Edward khi cô cố gắng mời anh ta và những Cullen khác đi cùng đến La Push. Anh ta nói, nơi này quá đông người, bọn họ không thích.

Đông người?

Bella đưa mắt nhìn mảng màu xám đục, xanh xám, vàng xám, xanh rêu rên rĩ trước mặt; lạnh ngắt và nhạt nhẽo, giống như một bãi tha ma không có năm mồ. Biết đâu được, có khi là chúng ẩn nấp dưới đáy biển sâu kia không chừng. Những xác chết không được vùi lấp mãi mãi ngủ sâu dưới đáy biển.

Bella hơi rùng mình vì suy nghĩ u ám bất chợt của mình. Cô nở nụ cười một cách yếu ớt, trong đáy mắt lại không có một chút vui sướng. Chưa bắt đầu buổi cắm trại, cô đã bắt đầu bị ảnh hưởng bởi những câu chuyện quái dị của đứa con gái kỳ lạ kia rồi sao?

La Push.

Chương 37: La Push và truyền thuyết về những kẻ máu lạnh (P.B)

La Push.

Khi ánh sáng yếu ớt của buổi chiều chột tắt, ánh lửa trại cũng đã nhen nhóm, bập bùng nhảy nhót trong bóng tối. Mười mấy con người tụ tập lại thành vòng tròn, chia sẻ cho nhau từng lon bia, chậm rãi xoay những xiên thịt nướng thơm lừng. Bọn họ cười đùa và thân thiết ngồi kề cạnh bên nhau khiến cho không gian tối tăm cũng mờ hồ nhuốm một chút màu hăng hái và bông bột của tuổi trẻ.

Nhóm học sinh này hiển nhiên đã rất quen thuộc với việc cắm trại dã ngoại qua đêm thế này. Họ sảng khoái đùa giỡn, không hề kiêng kỵ mà to tiếng, cũng không hề lo sợ sẽ có bất kỳ nguy hiểm nào có thể xuất hiện ở vùng đất tối đen xung quanh. Đối với họ, khu vực này mặc dù hoang vu nhưng cũng là một nơi cắm trại an toàn và lý tưởng.

Thế nhưng, đêm cắm trại hôm nay lại có chút khác biệt. Nhóm người bọn họ đột nhiên tiếp đón một vài người khách không mời ngoài dự liệu.

Tiến đến là ba người con trai cao to lực lưỡng. Bọn họ là thành viên của một tộc người da đỏ sống tại khu vực gần đây, tộc Quileute – một tộc người bản địa xa xưa và lâu đời. Trên môi họ là nụ cười thân thiện, trên tay là vài ba con thú hoang đã săn được trong cuộc săn trước đó; với vài thứ dân dã và cách hành xử nồng nhiệt, họ nhanh chóng hoà mình vào không khí sôi nổi của những người trẻ tuổi đang cắm trại.

Sarah kín đáo nâng mắt nhìn ba người lạ mặt sang sảng tiến vào hoà nhập ngồi xung quanh vòng tròn. Tộc người Quileute, cô vẫn biết sẽ đứng độ thành viên của họ khi đến La Push nhưng không ngờ thời gian, địa điểm và cách thức gặp mặt đều lại khác xa với những gì vẫn tồn tại trong trí nhớ đáng thương của cô. Những người này đáng lẽ ra đã nên xuất hiện vào buổi chiều và rời khỏi trước khi đốt lửa chứ không phải cười cười nói nói uống bia cùng nhóm bạn trong trường lúc này. Tộc người da đỏ không phải là không mấy thân thiện với người trong thị trấn hay sao? Sarah nghi hoặc giương mắt nhìn về người duy nhất có vẻ quen thuộc trong số ba người khách mới đến.

Khuôn mặt góc cạnh lại có vẻ hơi ngây ngô của anh chàng dưới ánh lửa bập bùng lại được nhuốm thêm một phần hoang dại. Jacob cũng là một anh chàng rất điển trai, Sarah không thể không công nhận điều đó. So với Edward lạnh như băng, suốt ngày không buồn mở miệng lấy một tiếng, Jacob thân thiện và nồng nhiệt hơn, giống như một ngọn lửa có thể sưởi ấm, cũng có thể đốt cháy người khác, nếu không cẩn thận. Cá tính này của anh chàng hoàn toàn phù hợp với nhiệt độ thân thể bất thường và dòng máu hoang dại của anh ta.

Ngoại trừ lần vô ý gặp mặt tại sở cảnh sát, đây mới là lần thứ hai Sarah gặp mặt Jacob. Hai người rõ ràng chẳng có mấy giao tình qua lại với nhau thế nhưng ngay từ lúc đầu, khi mới xuất hiện, anh chàng này đã thân thiết chào hỏi và ngồi vào vị trí bên cạnh cô. Và hiển nhiên, cái vị trí này cũng là một vị trí khiến Sarah âm thầm cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ. Phải mô tả thế nào nhỉ? Jacob chính là người ngồi ở giữa, Bella ngồi bên phải anh chàng, còn cô thì ngồi bên trái. Một cách sắp xếp chỗ ngồi thật đáng xấu hổ.

Tình cảnh của Sarah còn trở nên khó xử hơn khi Jacob vô cùng thích thú nói chuyện với Bella còn cô thì gầy gò ngồi cấn đồ ăn vặt một mình, nhìn bạn học của mình từng người, từng người một gục ngã, ngay cả sức bò vào lều ngủ cũng không có. Sarah bĩu môi nhìn đám thanh niên người ngã ngửa đổ, say mềm nằm xếp chồng lên nhau mà ngủ trước mặt; mắt cũng liếc qua toàn cảnh lửa trại. Mười mấy người ngồi xung quanh, vậy mà chỉ còn ba người: cô, Bella và Jacob còn tỉnh táo. Cô nên tự khen mình thực tự chủ và trưởng thành hay nên tự đập vào mặt mình vì tội không biết linh hoạt tiếp bước theo số đông?

Ngay lúc Sarah tính toán bản thân có nên kịp thời gục ngã hay không thì đôi mắt ngời sáng của Jacob đã thân thiết đòi sự chú ý sang phía cô.

“Nghe Bella nói em muốn chơi trò một trăm câu chuyện ma?”

Mí mắt Sarah kín đáo giật nhẹ. Cô cảm thấy việc tiếp theo đối với mình chắc chắn chẳng hay ho gì, mở miệng bâng quơ muốn dời đi chủ đề.

“Mọi người đã say như thế này, đành để dịp khác vậy, cũng không có gì quan trọng.”

Thế nhưng, thật khác thường là lúc này Jacob lại không hề có ý định muốn bỏ qua chuyện này; giống như anh ta đặc biệt muốn kể cho Sarah một câu chuyện kinh dị quan trọng nào đó.

“Không phải còn ba người chúng ta sao? Bella vừa nãy còn thắc mắc về mấy truyền thuyết của tộc Quileute bọn anh, có lẽ sẽ có ích cho em”

Trong khoảnh khắc, Sarah đột nhiên có cảm giác bản thân có khổ mà không nói nên lời. Cô tất nhiên biết tiếp theo Jacob muốn kể chuyện gì. Và nói thật, bản thân cô tuyệt đối không hề muốn nghe câu chuyện xưa này chút nào. Chuyện cổ tích, ai mà thích nghe nó lặp đi lặp lại bên tai mình đến khi phát chán cơ chứ? Mà thứ bí mật truyền tai trong bộ tộc thế này, Jacob không phải chỉ nên thủ thi một mình cho cô bạn Bella ngồi bên kia nghe thôi sao? Kéo cô vào làm cái gì? Jacob này hôm nay cũng thực kỳ cục!

Theo tình tiết tiếp theo trong nguyên tác, không phải Bella sẽ dụ dỗ Jacob ngây thơ kể về nhà Cullen hay sao? Tại sao lại còn có phần của cô trong truyện này nữa? Bạn nhỏ, chị không muốn nghe, cũng không cần tính phần cho chị được chứ?! TT^TT

“Truyền thuyết trong tộc của anh, kể cho người ngoài là em có sao không?...” Cũng không phải là du lịch sinh thái, trải nghiệm sinh hoạt cùng bộ tộc thiểu số mà cần tiết mục kể chuyện đêm khuya! Dĩ nhiên là đoạn sau Sarah cũng không ngu ngốc nói ra trước mặt Jacob.

Về mặt vũ lực, hai người chênh lệch nhau không chỉ một chút khoảng cách nho nhỏ. Nếu chọc giận anh chàng này, ai biết được anh ta có hay không phát cuồng rồi thương cho cô một tát huy dung giống như vợ của anh chàng tên Sam gì đó ngồi bên kia? Quả thực, mỗi khi tiếp xúc với tộc người sói, cô chỉ nhớ duy nhất đến loại bệnh trạng phát cuồng bất ngờ của họ, so với ma cà rồng còn nguy hiểm và khó phòng hơn nhiều.

Thế nhưng, bất hạnh thay, Jacob dĩ nhiên không nghe ra ý tứ từ chối trong câu nói của Sarah. Anh chàng chỉ cho rằng cô nằng nặc sợ hãi không dám nghe những câu chuyện dạng này vào lúc khuya khoắt như bây giờ.

“Cũng không có gì. Chuyện này cũng đã lưu truyền trong tộc rất lâu rồi. Đến hiện giờ còn mấy ai thực sự tin vào nó cơ chứ.” Jacob cười cười, có ý tốt trấn an Sarah.

Thực ra anh cũng không hiểu suy nghĩ của cha Billy cho lắm. Việc kể cho cô gái tên Sarah này nghe câu chuyện truyền thuyết khó tin kia của bộ tộc vốn là ý của ông, lại vẫn chưa có cơ hội. Hôm nay xem như trùng hợp Bella hỏi đến, anh cũng nhân tiện mà thay cha mình thực hiện việc này; cũng khiến cho ông mừng suốt ngày đắm chiêu lo nghĩ một cách kỳ lạ.

“Truyền thuyết đó thực sự có liên quan đến nhà Cullen sao? Nếu nói câu chuyện này tồn tại trong tộc người của anh qua nhiều đời nhưng bọn họ cũng chỉ mới chuyển đến cách đây không lâu thôi mà?” Bella tò mò lên tiếng hỏi. Cô thực không muốn Jacob quên đi chủ đề chính mà bản thân đang muốn biết. Nếu cứ để Jacob dây dưa lòng vòng với con bé tóc bạch kim kia, chẳng phải công sức của cô này giờ đều bị lãng phí?

“Thực sự là chuyển đến? Hay là, trở về?” Jacob hạ mí mắt, thấp giọng, bí hiểm hỏi lại.

Chương 37: La Push và truyền thuyết về những kẻ máu lạnh (P.C)

“Thực sự là chuyển đến? Hay là, trở về?” Jacob hạ mí mắt, thấp giọng, bí hiểm hỏi lại.

“Trở về?” Bella sừng sốt thốt lên.

“Ừm... Các em biết đấy. Tộc Quileute tụi anh vốn là chủ nhân của vùng đất hoang sơ này từ rất lâu về trước, từ khi khởi nguồn của người Quileute vẫn chỉ là loài sói.” Nói đến đây, Jacob hơi ngưng ngừng, cười cười gãi đầu. “Một loại phát triển về sau giống như người sói ấy. Khi ấy, tộc Quileute cũng có tộc từ địch, gần giống như một giống loài thiên địch vậy. Tổ tiên bọn anh gọi chúng là những kẻ máu lạnh.”

“Những kẻ máu lạnh?”

“Ừm, thì... nói như thế nào nhỉ? Chúng uống máu, làn da lạnh lẽo như xác chết... trong những câu chuyện kinh dị mà em quen thuộc người ta hay gọi chúng là...”

“Ma cà rồng...” Sarah nhỏ giọng tiếp lời Jacob.

Trước mắt cô như hiện lên dáng người cao gầy cùng khuôn mặt lạnh lẽo của Edward, từng đường nét quen thuộc đều được mô tả vô cùng tỉ mỉ và chi tiết. Một Edward bên cạnh cô hơn một năm qua chứ không phải là hình dáng của một nam diễn viên siêu sao hollywood xa lạ trên màn ảnh đã từng xuất hiện trong ký ức. Hai con người bất đồng từ ngoại hình cho đến tính cách, hình tượng. Ngay cả hai người đang ngồi bên cạnh cô cũng vậy, dung mạo của họ đều khác hoàn toàn với những diễn viên trong bộ phim xưa cũ mà cô đã từng xem qua. Chỉ có những nét phác thảo chính yếu bày ra trên mặt giấy là không hề thay đổi. Điều này khiến cho bản thân cô luôn tự nhận thức được, đây là một thế giới chân thực chứ không còn là một bộ phim điện ảnh giải trí. Bên cạnh cô là Jacob nhưng cũng không phải Jacob kia, Bella cũng không phải Bella kia, và Edward lại càng không phải Edward kia trên màn ảnh. Sarah Stuart cũng là một con người chân thực còn sống, đang hít thở, đang tồn tại. Nếu như vậy, có phải chăng, tình yêu của Edward cũng sẽ không còn là tình yêu bùng cháy mãnh liệt kia? Trong trái tim Sarah không tự chủ dâng lên một tia ảo tưởng không thực tế.

Nhưng rồi giọng nói của Jacob lại đánh thức Sarah khỏi suy tưởng của bản thân và dập tắt tia hy vọng chỉ vừa mới nhen nhóm cháy lên. Bởi vì Sarah ý thức được, nội dung câu chuyện mà bọn họ đang nói. Ngoài việc có thêm một kẻ ăn theo dư thừa thứ ba là cô, nội dung đối thoại giữa Jacob và Bella ở La Push lại chẳng hề khác như trong nguyên tác. Tất nhiên, bọn họ đang kể một truyền thuyết không có thực về những kẻ máu lạnh, Sarah hơi nhếch mép cười lạnh.

Có lẽ giọng nói ban nãy của Sarah rất mỏng, mỏng đến mức ngoài cô ra không ai có thể nghe thấy nó. Vì vậy, sau một hồi ngập ngừng như nhớ lại một thứ gì từng đọc lướt qua, Jacob lại tiếp tục câu chuyện của mình.

“...là ma cà rồng. Tên gọi này có vẻ quen thuộc nhỉ?” Jacob nhìn Bella và Sarah ngồi hai bên hơi nở nụ cười thân thiện. Anh cũng không muốn khiến câu chuyện này nghe qua có vẻ nặng nề lắm. Dù sao cũng chỉ là một câu chuyện cũ không có căn cứ truyền từ bao nhiêu đời trước không nhớ nổi.

“Đúng vậy. Rất quen thuộc.” Bella gật đầu, trong mắt lại hiện rõ sự kinh ngạc, tựa hồ như hiểu ra thứ gì, lại tựa hồ như không phải.

Sarah cũng chỉ lung tung gật đầu phụ họa. Nói thật là trong lòng cô, mỗi khi nghe chuyện về ma cà rồng lại bất giác cảm thấy một rã rời, giống như cứ bị

ép nghe đi nghe lại về chuyện tình hoa lệ giữa Edward và Bella, giữa ma cà rồng và con người, giữa thợ săn và con mồi vậy. Là ai cũng sẽ cảm thấy chán ghét.

Jacob hiển nhiên không thể biết suy nghĩ trong đầu của hai cô gái ngồi bên cạnh mình. Anh chàng lại trầm ngâm tiếp tục câu chuyện xưa của bộ tộc mình.

“Một ngày đi săn, tổ tiên của anh đột nhiên phát hiện bọn chúng trong lãnh địa của mình, xâm phạm vùng đất của tụi anh. Lúc ấy bọn chúng có ít thành viên hơn bây giờ. Nhưng kẻ cầm đầu nhóm của bọn chúng, một kẻ thông minh và khôn ngoan đã ký kết hiệp ước với tổ tiên của tụi anh. Bọn chúng nói bản thân là kẻ ăn chay, sẽ không xâm phạm vào lãnh địa của tộc người sói – La Push, cũng sẽ không động đến con người tại khu vực này. Đổi lại, người sói cũng không được can thiệp vào cuộc sống của chúng tại đây và không giao nộp chúng cho con người. Một hiệp ước khá là công bằng, phải không?”

“Không xâm phạm lẫn nhau. Đúng là khá là công bằng.” Bella gật gù đồng ý.

Thế nhưng âm thanh thân thiện của Jacob bỗng trở nên lạnh như băng, khô khan một cách kỳ dị.

“Nhưng những kẻ như bọn chúng thì cần gì đến công bằng? Giống loài săn mồi xảo quyệt đó, cho dù chúng đã được giáo hoá đi chăng nữa cũng không thể loại bỏ bản chất ghê tởm của chúng.”

“Anh nói giáo hoá là sao?” Bella kinh ngạc quay sang hỏi Jacob, trong giọng nói ngoài sự khó hiểu còn xen lẫn một chút ngạc nhiên trước sự thù địch đột ngột trong giọng điệu của anh chàng.

“Ừm... như thế nào nhỉ?” Jacob chau mày, hơi nghiêng đầu suy nghĩ tìm một cách mô tả thích hợp nhất cho ý tưởng của mình. “Kẻ cầm đầu của nhóm những kẻ ký hiệp ước của anh là một kẻ vô cùng thông minh và kỳ lạ. Ngày ấy hắn giới thiệu bản thân gọi tên là Carlisle, dẫn theo nhóm của mình tiến về vùng Olympic này và dạy cho những kẻ còn lại không sử dụng máu người như thực phẩm mà thay vào đó bằng máu của thú vật.”

“Nếu như vậy,... chẳng phải bọn họ đã không còn nguy hiểm rồi sao?” Bella ngập ngừng hỏi lại.

Jacob hừ lạnh. Đôi mắt chìm sâu trong bóng đêm ánh lên vẻ khinh thường và giễu cợt.

“Không còn nguy hiểm? Rắn độc sao có thể hết nguy hiểm, trừ khi rút đi răng nanh cùng nọc độc của chúng. Bọn chúng là những kẻ săn mồi. Mà phạm là thú dữ, dễ tồn tại, bọn chúng có thể trở nên vô cùng hung bạo. Đến lúc đó, ai có thể khống chế được?”

Giọng điệu kỳ dị của Jacob khiến Bella hơi cau mày. Cô không tự giác cảm thấy hơi phản cảm với sự thù địch vô cớ và cách ăn nói khắc nghiệt của anh chàng dành cho những... người chỉ xuất hiện trong những truyền thuyết hư ảo như thế này.

“Vậy thì bọn họ có liên quan gì đến nhà Cullen? Bởi vì nhà Cullen rất giống bọn họ?”

“Không. Cullen chính là bọn chúng, là những kẻ máu lạnh hút máu người.”

Âm thanh lạnh nhạt của Jacob vang lên trong bóng đêm, từng chữ chậm rãi lạnh lùng rơi vào khoảng không khiến Bella vô thức cảm thấy lạnh lẽo. Hai tay đang ôm lon bia của cô hơi run rẩy. Đôi mắt mở to không dám tin nhìn chằm chằm vào khuôn mặt trẻ trung của Jacob ẩn hiện lên dưới ánh lửa màu cam quý dị bập bùng lúc sáng lúc tối. Không gian xung quanh ba người cũng trở nên tĩnh lặng một cách đáng sợ.

Đột nhiên, vẻ nghiêm túc trên mặt Jacob bỗng biến mất. Anh chàng phì cười một cách thoải mái, tựa như bầu không khí quái dị vừa rồi chỉ là do Bella gặp ảo giác mà có.

“Đùa vui thôi. Chỉ là một chuyện xưa không có căn cứ. Hừ dọa các em sao?”

Bella cũng gượng gạo nở nụ cười hòa theo. Một tay vui vẻ vỗ nhẹ vào vai Jacob nhưng sự sợ hãi và nghi hoặc trong mắt vẫn chưa lui hết mà còn trở nên càng đậm đặc.

“Không có. Em chỉ thấy anh thật có khiếu kể chuyện kinh dị.”

“Vậy sao?” Jacob khẽ cười.

Sau đó, Jacob và Bella còn nói những chuyện gì đó nữa nhưng Sarah cũng không nghe lọt vào tai. Cô nặng nề âm thầm thở dài. Câu chuyện cuối cùng cũng đã kết thúc, cũng đã hoàn thành nhiệm vụ của nó là khiến cho Bella có phương hướng tìm hiểu về bí mật của nhà Cullen. Nhưng rồi tiếp theo thì sao? Cô ta đoán được bí mật của họ, nói toạc ra trước mặt Edward và nhân cơ hội đó dung nhập vào thế giới xa lạ của họ, trở thành một thành viên trong nhà Cullen và trình diễn thiên tình sử tráng lệ của mình?

Sarah mê mẩn nhìn vào đồng lửa đang nhảy nhót, múa may trước mặt mình. Ánh sáng từ nó toả ra khiến cô cảm thấy chói mắt và choáng váng. Thế nhưng, cô còn nhận thấy, đối lập với ánh sáng nhỏ nhoi từ đồng lửa trại kia; bóng đêm bên ngoài càng dày đặc, càng rộng lớn, hung hãn như muốn cắn nuốt hết thảy.

Có điều, Sarah lại cũng không biết, có một bóng người thẳng tắp, đứng từ một nơi rất xa vượt ngoài ranh giới của La Push, im lặng canh giữ trong đêm tối vọng về một chấm sáng nhỏ nhoi nơi cô đang ngồi. Ánh mắt người ấy thâm trầm như đêm đen, lại sôi trào như sóng biển mạnh mẽ đánh vào vỡ tung trên vách đá. Người ấy yên tĩnh như một bức tượng đá, kiên nhẫn chờ từng giọt thời gian trôi qua, cho đến khi bình minh dần dần dâng lên, sương mù lại tiếp tục bao phủ.

Chương 38: Ngày nắng

“Cái cô Isabella kia thực sự quan tâm nhà Cullen một cách khoa trương quá mức.”

Jessica híp mắt, hai tay thoải mái chống ra phía sau, duỗi ngửa người ngồi trên bàn, hưởng thụ từng tia nắng hiếm hoi âu yếm làn da và gột rửa tâm hồn suýt nữa thì bị không khí u ám của Forks nhiễm độc. Hai hàng lông mi rủ xuống tạo thành một lớp bóng mà hình vòng cung dưới mí mắt, run nhẹ nhẹ thể hiện chủ nhân của chúng đang hết sức thoải mái. Mái tóc xù màu vàng cũng phả lệ trở nên suôn mượt và óng ánh dưới ánh nắng. Đây là kết quả của cả tháng trời chú ý chăm sóc chất tóc của cô nàng, cũng là một bước chuẩn bị cho buổi prom sắp tới.

Sarah vẫn luôn không có ý kiến đối với loại suy nghĩ kỳ quặc này của cô nàng. Làm ơn! Chẳng lẽ không có buổi prom, bạn sẽ mặc áo phông quần jean cũ cùng mái tóc bù xù như tổ quạ đi ra đường? Tất nhiên là không. Jess à, bỏ là một cô gái, nhưng điều đó không thể khiến bỏ suốt ngày chỉ nghĩ đến bọn con trai. Đó quả thực là một điều ngu ngốc.

Nghe luận điệu đó của Sarah, Jessica chỉ khinh bỉ phì cười. Đúng vậy Sarah, bỏ chẳng bao giờ để ý đến bọn con trai. Trong mắt bỏ chỉ chứa được một thằng đàn ông điên trai thôi. Thật không biết tên Edward đó, ngoài vẻ ngoài hoàn hảo ra thì có gì hay? Coi trọng hân, bỏ mới thực sự là đồ ngốc.

Được rồi, Sarah chỉ nhún vai trước sự chế giễu của Jessica, bỏ thắng. Nhưng mà, chỉ dựa vào vẻ ngoài đó thôi quả thực Edward có thực lực khiến cho hàng đồng lứa con gái quý gối trước mặt hân xin trở thành kẻ ngốc. Minh chỉ là một đứa con gái nông cạn bình thường mà thôi. Vẻ ngoài của hân thực sự rất được!

Trận đấu vô mồm đó, cả hai người lấy kết quả hoà để chấm dứt. Thế nhưng, nó cũng đưa đến một hậu quả tai hại là Jessica càng ngày càng không có thiện cảm với Edward và mấy đứa con gái thích xoay quanh anh chàng. Isabella Swan đương nhiên trở thành “ứng cử viên sáng giá nhất” trong lúc này. Không lúc nào là cô nàng không mỉa mai, soi mói hoặc châm chọc một điều gì đó về bọn họ, Bella và nhà Cullen. Tựa như lúc này, Jessica hiển nhiên không bỏ lỡ thời điểm nói chuyện phiếm siêu tốt dưới bầu trời xanh và thời tiết tốt đẹp, có nắng.

“Có lẽ là thương hại bọn họ bị học sinh trong trường bị cô lập chăng?”

Sarah không mấy thích những ngày nắng. Loại thời tiết này chỉ khiến cho cô cảm thấy cả người nóng bức và khó chịu. Ánh nắng thực độc hại. Toàn chứa những loại tia ảnh hưởng không tốt đến làn da của thiếu nữ: tia UV, tia cực tím... (được rồi, thực ra thì hai loại đó chỉ là một __!) Những ngày nắng như thế này hay khiến Sarah nhớ lại cái nắng nóng của Singapore. Bản thân có chút xôn xao và dao động kỳ quặc. Sarah cực kỳ không thích loại cảm giác này. Nó khiến cô cảm thấy mình trở nên yếu đuối và hoang mang, chơ vơ giống như một khúc gỗ nổi lênh bênh trên đại dương mà không hề có gốc rễ bám trụ. Cái cảm giác khiến người ta dễ dàng lâm vào sự sợ hãi và cô độc.

Sarah hơi cụp mắt che giấu tâm tình không tốt của bản thân. Tay cầm bút vẫn hí hoáy viết gì đó vào sổ tay, lơ đãng nói ra suy đoán của mình. Thật ra, chính bản thân cô cũng cảm thấy ý nghĩ đó rất vớ vẩn. Nhưng ai biết đâu đấy, cô mang máng cảm thấy hình như trong nguyên tác cũng có một đoạn miêu tả tâm tình của Bella như vậy khi nhìn thấy thành viên của nhà Cullen.

Jessica hiển nhiên không đồng ý với cách nghĩ của Sarah. Cô nàng xuy một tiếng, cười nhạo.

“Bỏ đừng nói đùa. Ai chẳng biết tính tình người nhà Cullen. Tự bản thân họ không muốn giao tiếp với bạn bè trong trường lại nói là chúng ta cô lập họ. Đúng thật là không có mắt. Con bé đó rõ ràng để ý đến bạn trai của bỏ, bỏ còn bình thản như vậy?”

“Bạn trai của mình?”

“Đừng giả ngây với mình. Là Edward chứ ai.”

“Bọn mình chẳng có gì cả.” Sarah hơi bắt đĩ ngược lên, lắc lắc đầu.

“Có gì hay không chính bản thân bỏ biết.” Jessica không để ý, nói tiếp. “Đừng để đến lúc có kẻ nhảy vào chần giữa hai người rồi chạy đến khóc với mình. Minh cũng không có dư khăn giấy cho bỏ xài đâu.”

“Minh biết. Bỏ đừng quan tâm đến hân và Isabella. Chẳng có gì hay cả.”

Jessica hơi mở mắt nhìn Sarah. Từ vị trí ngồi của cô nàng chỉ có thể nhìn đến đỉnh đầu nhu thuận của Sarah cùng mái tóc bạch kim suôn mượt như tơ của cô nên Jessica không tài nào có thể quan sát biểu tình chân thật trên mặt của Sarah. Cô nàng nặng nề thờ dài, trong mắt tràn đầy lo lắng.

“Nhiều lúc quả thực mình chẳng hiểu bỏ đang suy nghĩ cái gì nữa.”

“Được rồi. Đừng nói cái này nữa. Isabella kia.” Sarah dừng bút, nghiêng nghiêng đầu về một phía ám chỉ cho Jessica. Cô thực lòng không muốn bàn luận đến Edward hoặc nhà Cullen trước mặt Isabella.

Jessica nhìn theo hướng ám chỉ của Sarah và thấy Bella đang đi về phía mình. Cô gái này có vẻ cũng rất hài lòng với bầu trời trong xanh và không gian tràn ngập nắng ấm như hiện tại.

“Hi...Jess, và...” Bella nhìn thấy Sarah thì không quá tự nhiên, ngập ngừng chào hỏi. “Sarah.”

“Xin chào.” Sarah hơi lạnh nhạt gật đầu. Toàn bộ ánh mắt đều tập trung vào tập bút ký và cây viết đang nhẹ nhàng lướt trên trang giấy tạo thành những tiếng sột soạt nho nhỏ đều tai.

“Buổi sáng tốt lành.” Trái ngược với Sarah, Jessica có vẻ cởi mở hơn. Cô nàng dành cho Bella một nụ cười thật tươi và tiếp tục tận hưởng ánh nắng.

Đúng lúc này, Angela cũng không biết từ chỗ nào hùng hổ xông tới. Đôi kính bụi bẩn trên khuôn mặt cũng không thể che lấp sự vui mừng và hưng phấn của cô nàng.

“Mọi người! Mấy bò biết không? Mình có cặp đôi trong buổi dạ vũ!”

“Eric.” Sarah khô khan phun ra một cái tên, đầu vẫn không ngẩng lên để chứng kiến ánh mắt u oán của Angela.

“Sarah! Bò thực biết cách phá hoại không khí!”

“Được rồi.” Sarah ngẩng đầu lên, cây bút trên tay cũng được đặt cẩn thận xuống sở tay. “Chúng ta làm lại một lần. Mình hứa là sẽ phối hợp.”

“OK.” Angela vậy mà cũng nghiêm túc gật đầu, lặp lại câu nói vừa nãy một lần nữa. “Mọi người! Mấy bò biết không? Mình có cặp đôi trong buổi dạ vũ!”

“Là ai vậy?” Sarah hưng phấn hỏi.

“Là Eric đó!” Angela gần như nhảy lên khỏi chỗ ngồi.

“Ôi chào! Thật bất ngờ. Angela, bò thật sự rất tuyệt!” Sarah đưa ra hai ngón cái đối với Angela.

Đến đây thì Jessica cũng không nhịn được phì cười ha hả.

“Đừng diễn nữa. Giả tạo quá mức. Angela, vậy mà bò cũng đồng ý diễn trò với con bé này. Mình xem xong, cả dạ dày đều đau. Là cười đau!”

Trận cười của Jessica đổi lại chính là hai ánh mắt khinh bỉ của Angela và Sarah.

“Không thích thì đừng nhìn. Tê bào hài hước của bò cũng quá dư thừa rồi. Bò xem, Bella ngồi bên cạnh cũng có cười đâu.”

Angela hơi thâm ý liếc nhìn Bella đang không thoải mái ngồi ở một bên. Angela vẫn không hiểu nổi tính tình của Bella. Thời gian cô gái này học tại Forks cũng không phải chỉ là ngày một ngày hai, tại sao cái vẻ lúng túng rụt rè này vẫn chưa biến mất được nhỉ? Thời gian thích nghi cũng có vẻ quá lâu rồi!

Đáp lại cái nhìn của Angela, Bella chỉ hơi cười gượng. Quả thực, cứ mỗi lần như vậy là cô lại không biết nói gì với nhóm các cô gái này. Đề tài chuyện phiếm của họ chỉ xoay xung quanh thời trang và các chàng trai. Mà hai thứ đó, Bella thực không đề dấy nổi hứng thú.

“Mình không cười.” Jessica cũng không chú ý đến cử chỉ ngượng ngập của Bella. Cô nàng lấy tay che miệng lại để kiềm giữ tiếng cười của mình. Đôi mắt cong cong thành hai vầng trăng khuyết. “Angela đã có cặp đôi vậy cuối tuần tui mình đi Port Angeles mua váy dạ hội đi.”

“Mua váy dạ hội?” Angela nghe thấy đề nghị của Jessica cũng cảm thấy hứng thú. Dù sao cuối tuần cũng không có việc gì làm. Port Angeles là một lựa chọn không tồi.

“Mua thêm một chút phụ kiện và đồ trang điểm nữa. Mình cũng muốn đi mua vài món đồ ngủ.” Sarah chậm rì rì lên tiếng, giọng điệu đều đều không có quá nhiều nhịp điệu phập phồng lên xuống nhưng cũng không che lấp được sự quan tâm của cô dành cho trang phục và mua sắm.

“Đồ ngủ?” Jessica cổ quái nhìn Sarah. “Đang yên đang lành sao bò lại có ý định đi mua đồ ngủ?”

“Đồ của mình hơi bị thiếu.” Sarah tội nghiệp nhỏ giọng.

Chữ “thiếu” này của Sarah khiến Jessica và Angela nhớ lại từ đó không tưởng của cô nàng này tại Black Winter, cái biệt thự cũ kỹ trong rừng. Chỉ cần nhớ thoáng qua thôi, hai cô cũng đã có một loại xúc động muốn chà đạp khuôn mặt “thiên sứ” trước mặt.

Jessica lại vẫn cảm thấy cô nàng này vẫn chưa nói hết ý nghĩ của mình. Vì vậy, Jessica cố nén xúc động muốn vung tay của mình, nhẫn nại hỏi.

“Thiếu cái gì?”

“Mình vẫn chưa có áo ngủ sexy! Cái loại nóng bỏng giống của bò và Angela ấy.” Sarah âm ỉ nói.

Câu nói vô tình của Sarah ngay lập tức khiến mặt của Jessica và Angela biến thành hai trái cà chua đỏ lựng. Jessica thầm mắng trong lòng. Chết tiệt! Biết

vậy, tiệc ngủ hôm ấy đã không đem nó ra khoe với Sarah. Không ngờ con bé này còn canh cánh trong lòng đến tận giờ.

Angela tất nhiên hiểu loại áo ngủ sexy mà Sarah đề cập tới là có chuyện gì. Cô nàng cũng không được tự nhiên mà thăm mắng bản thân ngu ngốc. Lúc ấy chỉ muốn cười nhạo loại váy ngủ công chúa ngây thơ của Sarah nên cô và Jess mới lôi bộ đồ ra mặc. Không ngờ lại khiến cho con bé đơn thuần này nhớ thương.

“Bồ sẽ mặc kiểu đó sao?” Angela cứng ngắc hỏi lại.

“Treo trong tủ ngắm cũng rất đẹp mà.” Sarah xấu hổ cúi đầu, nhỏ giọng trả lời.

Jessica và Angela chỉ biết ngửa đầu nhìn trời thờ dài. Nói cả buổi trời thì ra chỉ muốn mua về cất chứa. Thôi, xem như cũng được đi.

Angela hơi thờ dài, vuốt vuốt đầu Sarah.

“Được rồi. Bữa đó sẽ sắp xếp hành trình đi cửa hàng áo ngủ cho bồ.”

Lúc này, Jessica mới đột nhiên nhớ đến Bella, người vô tình bị bỏ quên nãy giờ. Cô nàng tốt bụng quay sang hỏi.

“Còn Bella, bạn muốn đi cùng tụi mình không?”

Bị câu hỏi của Jessica khiến cho giật mình, Bella mới dời mắt khỏi trang sách giáo khoa. Thoạt đầu, cô ta định lắc đầu từ chối. Chỉ nghĩ đến một loại cửa hàng quần áo và phụ kiện là Bella đã cảm thấy chóng mặt và thương cảm cho túi tiền của mình. Nhưng rồi một hình ảnh thoáng hiện qua trong óc cô. Cửa hàng sách đồ hình như cũng ở Port Angeles thì phải? Nghĩ vậy, cái lắc đầu của Bella sửa lại thành gật đầu. Cô ta hơi nở nụ cười với Jessica.

“Mình đi cùng với nhé.”

“Không vấn đề gì. Lúc đó tụi mình sẽ đến đón bạn.”

Tuy hơi bất ngờ với câu trả lời ngoài dự đoán của Bella, Jessica vẫn hào phóng đáp ứng. Dù sao, ngoại trừ việc quá mức bám dính lấy mọi thứ về nhà Cullen, Isabella cũng không quá đáng ghét. Có lẽ, một bữa đi chơi chung thoải mái có thể khiến cho quan hệ giữa mọi người trở nên tốt đẹp hơn và khiến cho cô gái này bớt ngượng ngùng và gượng gạo.

Đối với đề nghị đi chung của Bella, Sarah cũng không cảm thấy có gì kinh ngạc. Cô sớm biết Bella sẽ tham gia chuyến đi này. Chỉ có một điều khiến Sarah không cách nào cảm thấy thoải mái được là suy nghĩ về Edward.

Thật ra, kể từ khi Bella đến Forks, chuyện giữa hai người họ Sarah hoàn toàn không biết một chút gì. Trong đầu cô vẫn tồn tại rất nhiều câu hỏi. Edward từng đêm vẫn xâm nhập vào phòng Bella và ngắm cô ta ngủ sao? Edward vẫn bị Bella hấp dẫn và không thể cưỡng lại mong muốn được gần gũi với cô ta sao? Edward vẫn sẽ âm thầm đi theo và bảo vệ Bella sao?... Tất cả những câu hỏi giống như đã tồn tại sẵn câu trả lời, lại giống như không hề được trả lời. Điều ấy khiến Sarah đôi lúc cảm thấy khó thở khi nghĩ đến những gì có thể xảy ra trong tương lai. Một tương lai có Edward, có Bella, có nhà Cullen nhưng lại hoàn toàn không có cô, Sarah Stuart.

Cô là một kẻ không nên xuất hiện tại đây, trong thế giới này.

Câu chuyện giữa họ không có phần diễn của cô. Cuộc đời họ cũng sẽ không có vị trí dành cho cô. Thế nhưng, từng tình tiết đã diễn ra, mọi thứ, mọi sự kiện đều có sự có mặt của cô.

Nhà ăn trung học Forks, cái nhìn đầu tiên của Bella dành cho Edward.

Lớp sinh học, lần đầu tiên gặp mặt chính thức giữa họ.

Vụ tai nạn xe khiến Bella nghi ngờ về thân phận của Edward.

Bệnh viện, lần cãi vã đầu tiên.

La Push, Jacob và truyền thuyết về những kẻ máu lạnh.

Những sự kiện đó đều là những bước vô cùng quan trọng thúc đẩy tình yêu giữa Edward và Bella, từ bị hấp dẫn chuyển sang tò mò và khát khao tìm hiểu đối phương. Tất cả đều có sự hiện diện của cô nhưng Sarah Stuart dù hiện diện ở đó cũng chỉ là một vai quần chúng mờ nhạt. Cô đứng bên cạnh và nhìn mọi chuyện lần lượt diễn ra. Im lặng mà nhìn một người con trai, mới đây vẫn luôn kề cận bên cô dần dần bước về phía một cô gái khác, đi tìm một nửa đích thực trong cuộc sống lâu dài và nhàm chán của anh, đón nhận một cuộc sống mới không có cô trong đó.

Đó là một cảm giác như thế nào nhỉ?

Nếu hỏi cho rõ ràng, Sarah thực lòng không biết. Giống như ngậm lấy một viên chocolate nguyên chất, chờ cho nó tan dần trong miệng mình, cảm thấy vị đắng của nó chậm rãi chảy xuống và thấm từng chút một vào con tim.

Rất đáng.

Port Angeles có lẽ cũng sẽ là một hồi diễn mới. Cô vẫn là một khán giả, nhăm nháp thời chocolate của riêng mình.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Port Angeles

Mua sắm là sở thích của phụ nữ. Đồng thời, mua sắm cũng là cuộc sống của phụ nữ.

Khi được Jessica dẫn vào cửa hàng bán đồ dạ hội, Sarah lập tức cảm thấy vô cùng thích thú. Nơi này tuy chỉ là một cửa hàng nhỏ, cũng không phải đại lý độc quyền của bất cứ nhãn hàng hiệu nổi tiếng nào mà cô hay dùng nhưng số lượng kiểu dáng vẫn có thể khiến cho những kẻ cuồng mua sắm như cô thỏa mãn.

Tất nhiên là Angela và Jessica cũng không khác gì Sarah, thậm chí có phần cuồng nhiệt hơn nhiều. Dù sao hai cô nàng này mới là người cần có được một chiếc váy dạ hội mới cho buổi prom mà không phải Sarah, kẻ đến bây giờ vẫn chưa tìm được bạn nhảy và cũng không biết có tham gia hay không.

Cả ba cô gái trẻ đều dùng một loại tốc độ nhanh và chuẩn xác một cách đáng sợ, chọn đồ và thay đổi xoành xoạch các bộ váy. Bọn họ quay người, nhìn ngàng trước gương và thoải mái bình luận về chiếc váy mình đang mặc. Cửa hàng nhỏ nhỏ vì sự xuất hiện của ba cô gái này mà trở nên náo nhiệt hẳn lên, thường xuyên có thể nghe thấy một vài câu bình luận vụn vặt.

“Jess, cái váy ôm sát người này sẽ biến bỏ thành một cây xúc xích ba vòng, hãy để dành buổi tiệc hoá trang hằng năm ấy, mình cũng sẽ đề nghị Mike ăn mặc thành một cái bánh mì.” Đây là giọng nói đanh đá mủi phần của Sarah khi tiến vào trạng thái mua sắm.

“...” Jessica đáp lại bằng một chỗ trống cảm hờn.

“Angela, nếu bỏ mua thêm một đôi giày màu trắng phối hợp với chiếc váy này, đảm bảo bỏ sẽ nổi tiếng toàn trường với cái tên đôi giày ma di động.” Sau khi đã kích Jessica, Sarah vô cùng vui sướng quay sáng chế bai chiếc váy nhưng gọi cảm màu đen mà Angela vừa mới thử.

“...” Angela trừng mắt, bức bối trở lại phòng thử thay chiếc váy khác.

“Jess...”

“Sarah, bỏ đi!” Lần thứ N khi Sarah vừa mở miệng thì Jessica và Angela rút cuộc bùng nổ.

“Nhìn lại mình đi, bỏ xem bản thân mình có giống con vịt hay không?” Jessica khoanh tay trước ngực, chua ngoa nói.

“Lông chim nhiều như thế bỏ không cảm thấy nóng sao?” Bạn học Angela cũng cùng chung mối thù mà cảm tức si và lại.

“Không giống mới là kỳ quái. Đây là chiếc váy chủ đề của bộ sưu tập đặc biệt “Hồ thiên nga” của cửa hàng mà. Là hàng độc, không có cái thứ hai đâu.” Đây là câu trả lời tình bơ của Sarah đối mặt với vô số oán niệm từ hai cô bạn thân.

Jessica, “...”

Angela, “...”

“Bỏ giỏi!” Jessica và Angela không thể không giơ một ngón giữa lên với Sarah rồi quay trở lại phòng thử thay chiếc váy khác.

Mặc cho quá trình thử đồ hung tàn và phản kích, cuối cùng Jessica và Angela cũng chọn được cho mình một bộ váy vừa hợp ý lại vừa không bị Sarah soi mói. Hai cô nàng hớn hờ chạy ra đứng trước cái gương lớn trong cửa hàng, quay qua quay lại, đặc ý nhìn bóng hình xinh đẹp phản chiếu trong gương. Sarah thì như một con quay chạy qua chạy lại giữa Jessica và Angela, lúc thì chỉnh thắt lưng, lúc thì chỉnh dây áo, trông vô cùng bận rộn. Thời gian để ngàng đầu và ngậm miệng lại cũng không có.

Đúng lúc này, một đám thanh niên cả lơ cả phất đi ngang qua cửa hàng. Thông qua phản kính trong suốt phía trước có thể nhìn thấu vào bên trong bốn cô gái hoặc đứng hoặc ngồi. Chúng ngả ngón huyết sáo chọc ghẹo khiến Jessica và Angela xấu hổ lấy tay che mặt, còn Bella đang ngồi đọc sách bên cạnh tường kiếng thì khó chịu ngàng đầu. Có lẽ Sarah là người duy nhất không chịu ảnh hưởng kẻ bọn ma cả bóng đi ngang qua kia, nên làm gì thì vẫn làm cái đó, nên nói gì thì vẫn tiếp tục làm nhăm cảm rằm, ngay cả một ánh mắt cũng chưa từng dành cho đám người lạ mặt đó. Cũng nhờ sự lạnh nhạt của Sarah mà Jessica và Angela cũng rất nhanh bỏ quên sự xấu hổ do bị chọc ghẹo ngoài ý muốn ban nãy. Hai cô nàng lại tiếp tục xăm soi, muốn tìm một chút phụ kiện đi kèm với bộ váy của mình.

Đột nhiên, lúc này, Sarah từ nãy đến giờ vẫn luôn xem Bella là người vô hình, chợt đi đến trước mặt Bella, giọng điệu bất thiện, chất vấn.

“Bella, bạn như vậy là có ý gì?”

“A?” Bella khó hiểu ngẩng đầu lên nhìn Sarah, trong mắt chợt lóe một chút khó chịu.

“Nếu bạn không muốn đi chung với bọn mình bạn có thể không cần đi theo đến đây, bọn mình không hề ép bạn đi cùng. Đi đến cửa hàng quần áo, bạn lại ngồi đọc sách như vậy là có ý gì? Mình nghĩ bạn đi nhầm nơi rồi. Chỗ bạn cần đi là thư viện chứ không phải nơi này.” Giọng nói của Sarah hơi nâng cao chứng tỏ tâm trạng của cô hiện giờ cũng không hề tốt đẹp.

Angela hơi cau mày, đi đến bên Sarah, hơi kéo cánh tay cô, ý bảo Sarah đừng nói nữa. Mặc dù Angela cũng không thích thái độ không hợp tác của Bella nhưng mục đích cô mời Bella đi cùng hôm nay là để mọi người trở nên thân thiết hơn, rút bớt khoảng cách của họ chứ không phải là làm tăng thêm thù hận giữa hai bên.

“Được rồi, Sarah. Bella bạn ấy...” Hiểu được suy nghĩ của Angela, Jessica mở miệng can ngăn, muốn tìm một lý do giải thích cho Bella nhưng lại không tìm được cách thuyết phục nào hợp lý. Dù sao trong lòng Jessica cũng không đồng ý với hành động của Bella, nó khiến vô năng cảm thấy bản thân không được tôn trọng và bị qua loa lấy lệ.

Lúc này Bella mới hồi lỗi gấp sách lại và cất vào balo, đứng dậy.

“Xin lỗi mọi người.” Bella hơi nhún vai, ánh mắt tràn đầy sự xin lỗi. “Thực ra mình chỉ muốn đi đến một tiệm sách ở gần đây.”

“Như vậy?” Jessica hơi do dự nhìn Bella. Bọn họ đưa Bella đến Port Angeles lại tách ra, để Bella đi một mình thì dường như thật vô trách nhiệm. Nếu có chuyện gì xảy ra, bọn họ làm sao ăn nói với cảnh sát trưởng Swan? Mà nếu như bảo Jessica bỏ qua hành trình đã lập sẵn mà đi cùng Bella đến một tiệm sách cũ rích ở một xóm nhỏ tồi tàn nào đó thì trăm phần trăm phá vỡ tâm tình cả ngày hôm nay của cô. Thật sự là một cái đầu bài khó khăn! Cái cô Isabella này cũng thực rắc rối!

“Mọi người cứ theo đúng kế hoạch mà làm. Mình sẽ gặp các bạn tại nhà hàng đúng giờ.” Bella kiên định xóc balô lên vai, để lại một lời hứa hẹn rồi nhanh chóng đi ra khỏi cửa hàng.

Cả ba người còn lại bị bỏ rơi chưa kịp nói tiếp lời nào thì bóng dáng Bella đã khuất sau cánh cửa. Câu chửi này giờ vẫn nghẹn trong miệng Jessica rồi cuộc cũng phun ra.

“Oh, shit! Đúng là một con bé không biết điều.”

Đáp lại là cái tát yêu vô cùng nghiêm khắc của Sarah.

“Con gái đừng học loại ngôn ngữ dơ bẩn của mấy kẻ lang thang.”

“Là người Mỹ thì đều dùng loại ngôn ngữ này. Bỏ đừng có kỳ thị!” Jessica bĩu môi.

“Được rồi, mình kỳ thị đấy. Hai bồ chọn phụ kiện tiếp đi, mình ra ngoài một chút.” Sarah đầu hàng, vẫy vẫy tay rồi bước ra ngoài.

Đúng như cô dự đoán. Khi vừa bước ra khỏi cửa chính của cửa hàng, điều đầu tiên xuất hiện trong đôi mắt xanh lam của chính là bóng dáng cao ngất của Edward. Anh trầm mặc đứng dựa vào chiếc Volvo màu bạc sang trọng của mình. Cho dù không hề có hành động gì khác, Edward vẫn luôn thu hút không ít ánh mắt lưu luyến của những cô gái đi ngang qua. Anh không mấy để ý đến điều đó. Ánh mắt anh, kể từ khi cô gái tóc bạch kim bước ra khỏi cánh cửa ở phía đối diện con đường, chưa hề dứt ra khỏi thân hình nhỏ nhắn ấy. Tròng mắt đen tối và sâu kín khiến cho người ta không đoán ra được suy nghĩ của anh.

Sarah im lặng đứng đối diện Edward. Cách một con đường nhưng cô lại có ảo giác cả hai người chỉ như đang đứng cùng một chỗ, thân thiết không có gì ngăn cách. Cô hơi cau mày, ánh mắt chuyên chú nhìn vào con người màu đen sâu thẳm của Edward, trong đầu cố gắng sắp xếp những hình ảnh sao cho hợp lý và dễ hiểu.

Đứng ở phía đối diện, Edward dường như cũng đã cảm thấy tin tức mà Sarah muốn truyền đến mình. Trước mắt anh bắt đầu hiện lên những hình ảnh chớp nhoáng mà không rõ ràng nhưng anh vẫn có thể dễ dàng nắm bắt được điều mà cô muốn anh đi làm. Edward kinh ngạc nhìn Sarah, trong mắt biểu lộ sự kháng cự. Hai bàn tay mạnh mẽ siết lại thể hiện sự từ chối của anh. Edward rõ ràng không hề muốn nhúng tay vào việc của người khác, nhất là khi kẻ đó đối với anh chỉ là một kẻ xa lạ phiền toái. Thế nhưng những hình ảnh đó cứ luôn liên tục truyền đến. Mặc cho anh ngăn lại suy nghĩ của Sarah, cô lại cố chấp không muốn buông bỏ.

Đến giờ phút này, có lẽ điều mà Edward mong muốn nhất chính là giết chết Isabella Swan và quăng xác cô ta ở một nơi hoang vắng nào đấy để vĩnh viễn không ai có thể tìm được. Anh quả thực không hiểu ở trên người cô gái kỳ quái kia có cái gì đặc biệt thu hút Sarah đến vậy. Sarah của anh chỉ là một con người bình thường, mùi thơm đặc biệt của Isabella chắc chắn không thể tác động đến cô. Vậy mà, kể từ khi cô nàng này chuyển đến Forks, Sarah cứ như mắc phải một chứng bệnh thần kinh ám ảnh bất buộc vậy. Cô bị Isabella Swan ám ảnh, còn kinh khủng hơn sự ám ảnh của bản năng hút máu ở cá ma cá rồng. Tất cả mọi việc đều rồi tung cả lên và cái đồng hồ hỗn loạn ấy chỉ xoay quanh một con người tầm thường, Isabella Swan. Điều đó khiến Edward mơ hồ cảm thấy uất ức và ghen ghét.

Sarah, em nổi điên như vậy vẫn còn chưa đủ sao? Bây giờ em còn muốn tôi đi cứu cô ta, một người hoàn toàn xa lạ. Nếu tôi rời khỏi, em xảy ra chuyện gì thì phải làm sao? Em làm sao có thể biết trong đầu những kẻ dơ bẩn nơi đây nghĩ về em như thế nào.

Lửa giận trong tim Edward và mong muốn của Sarah đấu tranh với nhau khiến toàn thân anh trở nên u ám và nguy hiểm. Nắm tay của Edward càng siết chặt, khắc chế sự giận dữ như con ngựa hoang đứt cương muốn bùng nổ ra bên ngoài, khắc chế nắm đấm sẽ không kiêng kị gì mà hung bạo phá tan bất cứ vật gì, gần đó giữa con phố đông người này.

Cuộc giao tranh chưa đến năm phút mà tựa như dài bằng cả thế kỷ, lấy kết quả cuối cùng chính là sự thoả hiệp của Edward. Bao giờ cũng vậy, cho dù có vô lý như thế nào, Edward vẫn luôn là người cuối cùng phải thoả hiệp và lùi lại một bước. Anh không tình nguyện trao cho Sarah một ánh mắt uy hiếp cuối cùng rồi mở ra cửa xe, bước vào, đóng cửa và nổ máy đi thẳng. Chiếc Volvo như một tia chớp màu bạc biến mất hẳn sau khúc cua, để lại một đôi mắt lưu luyến sâu thẳm như đại dương.

Jessica và Angela không biết từ lúc nào đã thanh toán xong cho mấy bộ váy và bước ra khỏi cửa hàng, đứng sau lưng Sarah. Angela thân thiết ôm lấy cổ Sarah, ánh mắt tình nghịch nhìn theo bóng dáng chiếc Volvo màu bạc điệu nghệ lao nhanh trên đường.

“Ôi, đó không phải chiếc xe bánh bao của chàng Edward sao?”

“Chắc là bỏ hoa mắt thôi, Edward làm sao có thể xuất hiện ở đây?” Jessica vui vẻ hát đệm, trong giọng nói chứa đầy vẻ chế nhạo.

“Làm sao có thể hoa mắt. Cái kiểu lái xe nghênh ngang, không hề quan tâm đến bất kỳ người nào khác đó, mình chỉ cần nhìn qua một lần là không thể nhận lầm.” Angela bĩu môi phản bác.

“Vậy sao? Anh ta đến đây làm gì? Theo đuôi?” Jessica đã biết còn có hỏi.

Đến lúc này, Sarah cũng không thể tiếp tục chịu đựng Jessica và Angela kẻ hát người đệm thêm được nữa. Cô phiền chán quay người đi chỗ khác, giọng nói cũng hơi gắt gỏng.

“Hai bỏ đi! Người ta đi ngang qua thôi, mắc mớ chi đến mấy bồ. Định đứng mãi ở đây đợi đến khi trời tối hay sao? Mình mặc kệ. Mình đi mua áo ngủ, có theo hay không thì tùy hai bồ.”

Biết bản thân đùa quá trớn khiến Sarah thẹn quá thành giận, Jessica và Angela nghịch ngợm nhìn nhau, hơi le lưỡi làm mặt quỷ về hướng bóng lưng giận dữ của Sarah. Sau đó cũng không chần chừ mà nhanh chóng đuổi kịp bước chân của cô. Kê ô vai người bá cổ, cả ba cô gái ăn ý xem như quên mất sự xuất hiện khá kì lạ của Edward, vui vẻ tung tăng đến địa điểm tiếp theo, tiếp tục công trình càn quét của mình.

Tất nhiên, Jessica và Angela không hề biết, ở thời điểm hai người không chú ý, Sarah kín đáo liếc nhìn về phương hướng mà Edward lái xe rời khỏi. Trong đôi mắt xanh sâu thẳm hơi dâng lên một chút lo lắng, đau đớn và không cam lòng nhưng lại được giấu rất tốt, khiến cho người khác không thể dễ dàng phát hiện ra.

Không một ai biết, dưới mảng màu lam biếc bình tĩnh ấy, những đợt sóng ngầm lại đang bị khơi dậy, xao động và vội vã. Trong sâu thẳm, tất cả đều không hề bình tĩnh.

Ánh mặt trời buổi chiều tà bắt đầu nhạt dần khi bóng đêm từ từ buông xuống. Nhưng ngọn đèn trong buổi chập choạng leo lét nhạt nhoài trong màu xanh đen xám xịt. Ánh sáng mặt trời chưa tắt hẳn chen ép ánh sáng nhân tạo từ những bóng đèn nê-ông bật sớm trong khi màn đêm thì âm thầm nuốt lấy từng góc ngách trong thành phố cảng. Cái buổi giao thời giữa ánh sáng và đêm tối giống như một cuộc chiến tranh kịch liệt, bùng nổ trong sự im lặng tuyệt đối của thời gian.

Một ngày này, vẫn còn chưa kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Cứu cánh

Khi chiếc Volvo màu bạc lao đến trong màn đêm, chạy ra khỏi những con hẻm hẻo lánh quanh co khúc khuỷu mà lùi vào một bãi đất trống thì Bella đang bị đám lưu manh lúc chiều vây quanh. Những tiếng cười càn rỡ, những lời nói tục tĩu vang vọng trong không gian yên tĩnh của bóng tối chợt tắt khi đèn pha của chiếc xe xa lạ chói lên như mặt trời giữa đêm. Một người đàn ông cao lớn từ trong chiếc xe bước ra. Ánh sáng của đèn xe khiến cho toàn bộ khuôn mặt của anh ta chìm sâu trong bóng tối, chỉ có một hình dáng cao gầy mơ hồ hiện trước mắt những người đang đứng tại đó nhưng sự nguy hiểm vô hình toát ra từ thân hình giàu sức bật ấy thì không ai có thể dễ dàng bỏ qua được. Anh ta bước vòng qua đầu chiếc xe, mở cửa sau và dùng một giọng nói lạnh lẽo như băng ra lệnh, một mệnh lệnh không cho phép bất kỳ ai làm trái.

“Lên xe.”

Không có từ ngữ xưng hô, không có bất cứ một cái tên đặc biệt nào, Bella cũng có thể dễ dàng nhận ra người mà anh ta ra lệnh chính là bản thân cô. Bella lập tức làm theo mệnh lệnh mà không hề hé răng hỏi thêm một tiếng nào vì cô nhận ra người đàn ông như thiên thần giáng xuống đúng lúc, cứu cô lúc này là ai. Chất giọng khàn khàn, trầm thấp, lạnh như băng nhưng lại êm dịu như tiếng đàn vi-ô-lông-xen kỳ lạ đó chỉ đặc biệt thuộc riêng về một người đàn ông duy nhất mà cô quen biết, Edward Cullen. Trong lòng Bella vừa vui sướng và cảm động, lại vừa dâng lên một cổ tức giận không lời.

Hắn ta theo dõi cô?

Hắn muốn làm cái gì?

Ngồi ở băng ghế sau của chiếc Volvo, những câu hỏi đó cứ quanh quẩn trong suy nghĩ của Bella, khiến cho cô ta chìm đắm trong mối ý tưởng hỗn loạn của mình mà không nhìn thấy được sắc mặt tái nhợt vì sợ hãi của những tên côn đồ đứng bên ngoài bị ánh sáng đèn xe soi rõ một cách rành mạch. Đứng đối diện với chúng, Edward như một con báo đen đang vận sức chuẩn bị vồ lấy con mồi. Toàn bộ thân hình anh đều ẩn nấp sâu trong bóng tối, tránh sau vầng sáng chói lòa của ánh đèn pha. Đôi mắt đen như lỗ xoáy hoà nhập vào trong bóng tối ánh lên những đốm sáng u ám. Mỗi mòng mím chặt không hé ra một lời nào nhưng lại vô hình trung toả ra ngoài một loại cảm giác nguy hiểm đậm đặc. Không khí im lặng một cách đáng sợ như bị một cỗ máy nén áp nén lại khiến cho không gian tùy thời có thể nổ tung thành hàng ngàn mảnh vụn.

Ban đầu, những tên côn đồ còn nhao nhao lên tiếng hăm dọa nhưng rồi bọn chúng nhận ra người đứng trước mặt mình không phải là một kẻ dễ chọc. Sự im lặng của gã đàn ông này khiến sau lưng chúng ứa mồ hôi lạnh của chính mình. Bị một đôi mắt của dã thú nhìn chằm chằm khiến cho chúng cảm thấy hô hấp của mình dần trở nên khó khăn và nặng nhọc. Gã đàn ông đó chỉ đối mặt với bọn chúng vài giây nhưng lại khiến thời gian như bị kéo dài ra, dài như hàng giờ đồng hồ. Bọn chúng không tự giác mà nuốt nước bọt khi cảm giác cổ họng mình khô khốc bỏng rát. Rồi, như có một tiếng hô trong im lặng, bọn chúng đồng loạt quay người chạy trốn, không dám ngoảnh đầu lại; tựa như chỉ cần vô tình quay lại nhìn, cái cảm giác chết chóc đáng sợ ấy sẽ mãi mãi đeo bám bọn chúng vào kéo tất cả xuống địa ngục.

Edward nhìn những thứ rác rưởi ấy cụp đuôi chạy như những con chó bẩn thỉu mà không hề có bất cứ hành động nào tiếp theo. Cho dù anh đang cực kỳ khó chịu và bọn ngu xuẩn ấy thì tự đưa đầu lên như một thứ đồ chơi giẻ rách dùng để phát tiết sự phẫn nộ nhưng anh cũng không muốn làm gì bọn chúng. Edward là một gã ma cà rồng có sự tự chủ cao, anh biết đâu là giới hạn của mình và cái giới hạn đó cho anh biết, anh không thể giết người mặc cho những kẻ kia có vô dụng đến mức nào và trái tim anh thì đang nổi điên trong cơn giận dữ.

Edward cố gắng bình phục tâm tình của mình trước khi bước vào xe. Thế nhưng, mọi cố gắng của anh thất bại khi ngồi vào sau tay lái và nhìn thấy cô gái đang thu mình ở băng ghế phía sau thông qua kính chiếu hậu. Đúng vậy! Nhiệm vụ của anh còn chưa kết thúc. Đưa con gái phiền phức kia vẫn còn ngồi ở phía sau xe và anh thì phải ngoan ngoãn lái xe mà đưa cô ta an toàn về nhà hàng. Một ngày không thể tồi tệ hơn được nữa!

Và Edward chắc chắn phải thất vọng vì cái ngày tồi tệ này của anh vẫn chưa kết thúc mà càng ngày càng trở nên khủng khiếp hơn hẳn khi giọng nói rụt rè của cô gái ngồi đằng sau vang lên, đầy đặc nghi hoặc và chất vấn.

“Tại sao anh lại xuất hiện ở đây?”

“Cô thật là một kẻ không biết điều, tiểu thư Isabella Swan.” Edward tức giận gằn từng chữ. “Tôi đã cứu cô khỏi bọn côn đồ kia. Thay vì cảm ơn, cô lại đi chất vấn những điều vô vớ vẩn đại loại như việc tại sao tôi xuất hiện ở đó. Thật là một con người có giáo dục làm sao!”

“Cảm ơn anh.” Bella vẫn không lùi bước, bám chặt lấy sự việc không buông. “Nhưng đó không phải là những điều vô vớ, Edward. Tôi có quyền được biết. Tại sao anh có thể xuất hiện đúng lúc như thế? Anh theo dõi tôi?”

“Tôi lái xe và đọc thấy ý nghĩ của bọn chúng về cô nên tôi mới có thể tìm được chỗ đó. Như vậy, thưa quý cô, cô đã hài lòng chưa?” Edward trong cơn giận dữ buột miệng, không ý thức được bản thân đã để lộ ra bí mật của mình. Nên nói, sự tức giận có thể khiến cho một người thông minh trở thành một kẻ ngu xuẩn chỉ trong ba giây đồng hồ thôi sao?

Và dĩ nhiên, Bella, cô gái thông minh đã dễ dàng bắt được trọng tâm của câu chuyện.

“Anh đọc được suy nghĩ của bọn họ? Như thế nào có thể?”

“Damn it!”

Biết bản thân đã lỡ lời, Edward phiền chán rửa thềm. Cả ngày hôm nay, mọi thứ có liên quan đến cái cô Bella này đều khiến cho anh bị vây trong trạng thái cực độ muốn bùng nổ nhưng không thể bùng nổ. Nóng nóng và giận dữ, những cảm xúc mặt trái này đang ăn mòn từng chút một lý trí không còn nhiều của anh. Edward nhẹ giọng gầm lên. Anh không thể để đứa con gái này tiếp tục nói nhảm và tiêu hao hết sự bình tĩnh ít ỏi còn lại của bản thân được nữa, nếu không chắc chắn anh sẽ ngay lập tức mà quăng cô ta ra khỏi xe và bỏ mặc mọi thứ trở về nhà, mặc kệ Isabella, mặc kệ Sarah và những suy nghĩ thần kinh của con bé ấy. Edward cảm thấy anh cũng sắp bị sinh vật đơn bào bức đến phát điên giống như cô nàng. Và mọi chuyện phiền phức dường như lại bắt đầu từ đứa con gái dị hợm tên Bella này. Được rồi, Edward nổi điên nên Bella đối với anh quả thực là một điều chẳng tốt đẹp gì. Không ai có thể bắt một kẻ đang nổi điên lịch sự hoặc nói năng nhẹ nhàng thân sĩ được.

“Cô, câm miệng!”

Cảm nhận được sự tức giận từ giọng nói trầm thấp của Edward, Bella cuối cùng cũng thức thời mà ngậm miệng nhưng ánh mắt cô lại rõ ràng thể hiện sự quật cường và không chịu thua.

Không khí trong xe căng co hết sức nặng nề, hết như một sợi dây đàn bị kéo căng quá mức tùy thời có thể đứt phăng và làm bị thương những người xung quanh. Loại cảm giác ngột ngạt này vẫn cứ kéo dài cho đến khi chiếc Volvo cuối cùng cũng dừng lại tại trước cửa một nhà hàng nhỏ bán đồ ăn Ý – La Bella Italia, nơi hẹn gặp của bốn cô gái.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, Sarah, Jessica và Angela đã đứng chờ tại trước cửa từ bao giờ. Thậm chí trong mắt hai cô nàng Jessica và Angela còn xẹt qua một tia giận dữ nhàn nhạt. Hiển nhiên là hai cô nàng này đã hiểu lắm điều gì đó và có dùng đầu ngón chân suy nghĩ, Edward cũng biết đó là điều gì. Trên thực tế, loại hiểu lầm đó chỉ càng khiến cho lửa giận bị kiềm nén sâu trong lòng Edward cháy càng mạnh. Anh khoanh tay im lặng đứng đối mặt với Sarah, hai con ngươi đen thẳm như hai lỗ đen nhìn chằm chằm cô, cả người đều phát ra tín hiệu “tôi đang giận dữ, xin đừng làm phiền!”.

Bella sau khi thoát khỏi không gian ngột ngạt trong xe cũng nhẹ nhàng thở ra. Cô hướng ba cô gái mà cười xin lỗi khi Jessica hơi cau mày hỏi.

“Bạn đã ở đâu vậy?”

“Thật xin lỗi, mình lạc đường. Và tình cờ gặp Edward, anh ấy đưa mình đến đây.” Bella tỉnh tể trình bày rõ ràng luôn cho sự xuất hiện kỳ lạ của chàng trai đứng bên cạnh mình. Cô cũng không muốn những cô bạn này nghĩ rằng mình là một đứa con gái bỏ rơi bạn bè để lén lút đi hẹn hò với thằng con trai nào đấy.

“Vây, giờ chúng ta có thể trở về rồi chứ?” Angela chậm rãi hỏi, đôi mắt giấu sau cặp kính cũng đã bắt đầu trở nên không kiên nhẫn, chỉ đơn giản vì sự hiện diện của Edward bên cạnh Bella.

Nghe được lời gợi ý của Angela, Bella như trút được gánh nặng muốn vội vàng gạt đầu đồng ý. Dù cho cô vẫn còn vô cùng thắc mắc vì sự hiện diện kỳ lạ và đúng lúc của Edward nhưng hiện giờ rõ ràng không phải lúc thích hợp để tra hỏi. Cô cảm nhận được sự kiên nhẫn của anh chàng này đã gần như đi đến giới hạn cuối cùng. Nếu cô không biết điều mà tranh xa ra, ai có thể đảm bảo hẳn ta sẽ làm ra được điều gì, cho dù cô cảm giác chắc chắn rằng bản thân sẽ an toàn ngay cả khi Edward thật sự bùng nổ đi chẳng nữa. Nhưng, dĩ nhiên, cô không hề muốn ấn tượng của Edward dành cho mình trở nên quá kém cỏi.

Ngay cả Edward khi nghe lời đề nghị của Angela cũng trở nên thoải mái hơn rất nhiều. Anh chàng rõ ràng đã chuẩn bị biến khỏi nơi toàn xảy ra những chuyện phiền toái này và rời xa khỏi hai cô nàng giàu sức tưởng tượng đáng ghét là Jessica và Angela.

Thế nhưng, ở đây lại vô cùng xui xẻo tồn tại một kẻ không biết sống chết, cố tình làm ngược lại nguyện vọng của tất cả mọi người. Cả bốn người đều cảm thấy máu trong người mình như đông đặc lại khi một giọng nói ngọt ngào rụt rè lên tiếng, tất nhiên là đối với riêng Edward thì chỉ có loại cảm giác tương tự như vậy chứ trên thực tế thì anh chàng này chẳng có chút máu nào chảy trong cơ thể để mà bị đông đặc lại.

“Làm sao có thể về được. Mình nghĩ là Bella nên ăn một chút gì đó cho bữa tối. Bạn chưa ăn mà, phải không Bella?”

“Nhưng mà Sarah, chúng ta đã lỡ gọi món và ăn xong mất rồi.” Jessica ái ngại nhìn Bella. Bàn tay thì lại lén lút khẽ kéo Sarah một cái nhắc nhở cô nàng đừng nói bậy bạ.

Bella cũng thức thời lên tiếng “giải vây” cho Jessica.

“Mình không thấy đói. Thực sự! Chúng ta trở về đi.”

“Làm sao có thể. Mình nghĩ bạn nên ăn chút gì, sẽ tốt cho bạn, Bella. Edward cũng cảm thấy như vậy, có đúng không?” Sarah thành khẩn khuyên ngăn Bella. Ánh mắt tội nghiệp nhìn về phía Edward cầu cứu, trong đó ẩn giấu một chút kiên trì và năn nỉ.

Trong đầu cô thì không ngừng thuyết phục Edward. Mặc dù khuôn mặt anh ta vẫn luôn không thay đổi mà càng lúc càng trở nên lạnh lẽo và cứng rắn nhưng cô biết, anh có nghe thấy suy nghĩ của cô.

Edward, anh là một quý ông lịch thiệp, sao có thể một cô gái với cái bụng rỗng lê bước tội nghiệp về nhà. Cô ấy vừa tránh khỏi nguy hiểm, cô ấy sợ hãi, sao anh có thể vứt bỏ cô ấy? Là một người đàn ông, anh đáng lẽ ra phải mời cô ấy bữa tối, sau đó đưa người ta về đến tận cửa nhà mới đúng.

Edward dĩ nhiên là đọc được mọi suy nghĩ quái gở trong đầu Sarah. Anh hơi nhướn mày nhìn cô, trong mắt rõ ràng toát ra sự phản đối và nghi vấn.

Cô ta sợ hãi? Cái con bé không biết điều đó còn vừa chất vấn tôi xong. Em nhìn ở đâu thấy được là cô ta đang sợ hãi? Vì sao tôi phải thể hiện bản thân là một người đàn ông lịch thiệp đối với một đứa con gái xa lạ luôn kéo theo một đồng phiền toái và rắc rối ở sau lưng chờ mình thu dọn?

Đáng tiếc là Sarah chỉ là một người bình thường. Cô không có khả năng đọc được suy nghĩ của người khác nên tất cả những thông tin mà Edward muốn truyền đến cô, toàn bộ đều rơi rụng ngay khi chạm vào mắt. Sarah chỉ cảm nhận được đôi mắt sâu thẳm của Edward cứ nhìn chăm chăm bản thân mà không lên tiếng, lại không thể hiện bất kỳ cảm xúc gì vì vậy cô càng ra sức truyền ý muốn của mình đến Edward, mãnh liệt mong được đáp ứng.

Kết quả cuối cùng có thể dễ dàng đoán được. Edward khô cần lên tiếng.

“Bella, tôi nghĩ cô nên ăn một chút gì đó trước khi về nhà.”

Đạt được phản ứng như ý muốn, Sarah cũng không thêm đề ý đến câu trả lời của Bella. Cô hướng Bella cười ngọt ngào, chuẩn bị quay người đi đến chiếc Mercury của Jessica đang đỗ cách đó không xa để cùng bọn họ trở về.

“Như vậy hai người ở lại ăn tối vui vẻ. Bella xin giao cho anh vậy. Hãy đưa cô ấy về nhà an toàn giùm bọn em nhé.”

Sau đó, cô hoàn toàn làm lơ một loạt các tín hiệu phản đối của Jessica và Angela bên cạnh mà đẩy họ hướng về phía chiếc xe, ý định muốn đào thoát khỏi hiện trường. Thế nhưng, suy nghĩ là một chuyện, hiện thực lại không xảy ra suôn sẻ như trong suy nghĩ của chúng ta. Khi Sarah vừa dọn bước muốn đi thì cô tay nhỏ nhắn của cô bị một bàn tay to lớn, lạnh lẽo như đá cảm thạch rắn chắc nắm chặt lại. Giọng nói quỵn rũ đầy nguy hiểm của Edward lúc này vang lên bên tai cô.

“Tôi nghĩ em chắc hẳn đã lo lắng cho Bella cả một buổi tối rồi. Thức ăn có lẽ đã không ăn được bao nhiêu. Em cũng nên ở lại ăn thêm một chút gì đi.”

Sarah cứng đờ người, chậm chạp ngược nhìn Edward. Thứ duy nhất ánh vào mắt cô chính là một cặp mắt sâu hơn đêm tối lấp lánh một vài điểm sáng

mở nhạt. Edward, không biết bằng cách nào đã ổn định được lửa giận trong lòng và bình tĩnh trở lại. Mà một Edward không bị sự giận dữ khiến cho nôn nóng và mất đi lý trí là một kẻ mà Sarah chưa bao giờ có thể chống lại. Edward thông minh, xảo quyệt, thành thực và quyến rũ; đây mới thực sự là Edward mà cô biết, kẻ luôn nắm trong tay mọi thứ nhưng lại vẫn luôn dung túng cho cô làm càn.

Sarah run rẩy lấp bắp, cánh tay khẽ giãy giụa muốn thoát khỏi bàn tay như gọng kềm của Edward.

“Tôi... Tôi thực sự đã no rồi. Không cần ăn thêm.”

“Không, em cần.” Edward vẫn nhất quyết không buông tha mà dặt tay Sarah trở lại nhà hàng cùng với Bella im lặng đi bên cạnh.

Ba người, trong một bầu không khí quái dị cùng ánh mắt “tự cầu bình yên” của Jessica và Angela, đẩy cửa bước vào trong.

Bữa tối lãng mạn hai người biến thành bữa tối ba người, tam giác quỷ dị. Mỗi người một tâm tư, sự việc càng lúc càng loạn. Định mệnh giống như một cuộn len bị người sổ tung, càng gỡ càng rối, càng uồn nắn càng trở nên vụn vặt bất thường.

Edward không còn là Edward.

Bella cũng không còn là Bella.

Chen vào giữa đó là một đứa con gái kỳ quặc đến từ bên ngoài, Sarah Stuart.

Như vậy, Chạng vạng có còn là Chạng vạng nữa không?

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Nụ hôn (P.A)

La Bella Italia là một quán ăn Ý có kết cấu khá phổ thông. Phần đại sảnh ngay chính giữa với những bàn ăn hình tròn được sắp xếp khá hợp lý, một quầy bar tính tiền đặt bên phải lối ra vào. Sâu hơn bên trong là phần ghế lô với các vách tường gỗ thấp ngăn thành các phần không gian hình vuông vừa phải có thể chứa từ bốn đến sáu người ngồi ăn chung một cách thoải mái; nối liền tiếp theo đó là phần bếp ăn được ngăn ra bằng cửa gỗ kiểu lừng khá tinh tế và lịch sự.

Edward yêu cầu chính là một phần ghế lô yên tĩnh hơi khuất cách xa bếp ăn. Anh quả thực không muốn bầu không khí tại chỗ ngồi luôn bị bao phủ bởi mùi dầu mỡ và đồ ăn. Nếu như điều đó xảy ra, anh biết cô bé ngồi bên cạnh mình sẽ đứng lên và ra về với cái bụng rỗng, bất chấp mọi mệnh lệnh của bản thân. Có lẽ sự kỹ tính là cung cách quý tộc duy nhất mà Sarah có thể học được từ mấy bài lễ nghi bị bắt học khi còn ở Luân Đôn. Edward luôn hoài nghi về năng lực học tập của cô, nhất là đối với những thường thức thông thường.

Sarah thì lại không mấy quan tâm đến những thứ vụn vặt đang diễn ra. Mọi cảm quan của cô lúc này đều không tự chủ được mà tập trung về phía cảm giác lạnh lẽo cứng rắn trên bàn tay. Edward vẫn luôn nắm tay cô từ bên ngoài cho đến lúc này, khi cả ba người đã an vị trong ghế lô. Tất nhiên là vị trí ngồi của cả ba cũng là điều khiến Sarah cảm thấy bối rối. Bởi vì Edward luôn nắm tay mà vị trí ngồi của Sarah là ở bên phải phía trong gần sát tường, đối diện với Bella và bên cạnh Edward. Điều này khiến Sarah cảm thấy cực kỳ không được tự nhiên, có loại chột dạ tựa như bản thân bất giác trở thành bên thứ ba và bị vợ chính của Edward bắt được khi hai người đang hẹn hò. Tiếp theo có phải Bella sẽ hất vào mặt cô một ly vang đỏ rồi vừa khóc vừa chạy mất? Edward sẽ dùng ánh mắt hời hợt nhìn cô mấy giây, sau đó sẽ đứng dậy đuổi theo Bella. Ngoài trời tự nhiên nổi lên sấm sét và mưa rơi xuống. Cô sẽ cô độc ngồi đây, giữa âm thanh của tự nhiên hoà lẫn trong bản nhạc đồng quê u buồn phát ra từ chiếc loa cũ kỹ của quán ăn; cho đến khi mà đêm đã dày đặc, người phục vụ ướm oải lau dọn những gì còn thừa lại sau một buổi tối lao động mệt nhọc và bồi bàn sẽ đến, lịch sự đánh thức cô khỏi tâm trạng đau thương của bản thân. Anh ta đưa cho cô tờ hoá đơn thanh toán của một bữa ăn mà cô chưa hề động vào, khiến cô giật mình nhận ra nhà hàng náo nhiệt bỗng chốc đã không còn người khách nào khác ngoài cô. Để rồi, sau khi thanh toán, cô chậm rãi khoác vào chiếc áo khoác đã bạc màu, lê bước vào màn đêm sâu hun hút với những hạt mưa lạnh lẽo chảy dài trên mặt. Vị mặn chát lẫn lộn trên trên đầu lưỡi, không biết là của nước mưa hay là nước mắt. Cô còn chưa kịp nói với anh, cô đã lỡ mang thai đứa con của hai người... Ế? Σ(° △ °|||)

Một cảm giác căng thẳng từ bàn tay đánh thức Sarah ra khỏi ảo tưởng của bản thân. Cô hơi ngơ ngác ngược đầu lên nhìn xung quanh, quán ăn vẫn náo nhiệt và đông vui với từng nhóm khách hàng trò chuyện vui vẻ. Ngồi bên cạnh cô, Edward nặng nề dùng ngón cái và ngón trỏ chống lấy trán, hơi xoa bóp. Con người sâu hút như bóng đêm của anh nhìn thẳng vào mắt cô phẳng lặng như một mặt nước bình yên nhưng cô có thể miễn cảm nhận ra anh giận dữ, khó hiểu và bất đắc dĩ.

Edward rõ ràng đã đọc được những suy nghĩ bầy bạ trong đầu Sarah nãy giờ và dĩ nhiên, anh không có cách nào quản chế được dòng suy nghĩ tầm bậy tầm bạ đó. Điều ấy dường như khiến Edward cảm thấy bất lực và anh biểu đạt sự bất mãn của mình đến cô thông qua cái nắm tay lạnh lẽo của mình. Nhìn thấy cô dùng đôi mắt ngơ ngác vô (số) tội nhìn mình, sau đó thoáng ngẩng ra một giây rồi giật mình đỏ mặt, ngượng ngùng đưa tay lên sờ sờ chớp mũi và quay mặt đi chỗ khác; Edward chỉ có thể vô lực thở dài. Anh rõ ràng biết tính tình cô là như vậy, vừa không đáng tin lại lập dị, kỳ quặc; vậy mà lần nào nhìn vào suy nghĩ của cô, anh đều cảm thấy hiểu biết của mình về hai chữ “ngu ngốc” lại càng được mở rộng và đào sâu một cách kỳ lạ. Đồng thời, anh cũng thật muốn cho bản thân mình một cái tát cho tỉnh táo, thực không có thuốc chữa.

Tạm thời không quan tâm đến “con bé tóc vàng hoe” bên cạnh, Edward hơi lạnh lùng giương mắt nhìn “đồng rắc rối” đang ngồi ở phía đối diện, dùng một loại giọng điệu lịch sự nhưng khô khan hỏi.

“Cô muốn ăn gì?”

“Thực ra...” Bella lúng túng muốn từ chối nhưng khi đụng đến tầm mắt lạnh lẽo của Edward, cô lại không tự chủ nuốt hết lời từ chối trở lại vào bụng. Cô ta đột nhiên hiểu, lúc này, tiếp tục từ chối là một hành động không hề khôn ngoan một chút nào. “Cho tôi pizza nấm hương là được.”

“Vâng được.” Edward hơi gật đầu.

Anh quay sang cô phục vụ này giờ vẫn dùng một ánh mắt nóng bỏng và nhiệt liệt nhìn bản thân, dùng một loại giọng điệu du dương lịch sự yêu cầu món ăn. “Cho tôi một phần pizza nấm hương, một mì Ý sốt thịt bò hành tây, một sa lát thập cẩm và một ly sữa nóng. Cảm ơn.”

Ánh mắt cô phục vụ sáng lên khi nhìn thấy nụ cười lạnh nhạt của anh. Cô ta dùng một tốc độ vô cùng chuyên nghiệp ghi món và phục vụ đối với các yêu cầu của Edward. Trong khi đó còn không quên nháy mắt và truyền các loại ám chỉ đến anh. Tất nhiên, cô ta vẫn không thực hiện thành công một lần nào. Cử chỉ của Edward đều vô cùng lịch thiệp và tao nhã nhưng điều đó cũng không thể che lấp được việc anh chàng điển trai này là một kẻ lạnh lùng từ đầu tới chân.

Cho đến khi tất cả các món ăn được dọn lên bàn, ngoài phần pizza cho cô gái tóc nâu ngồi đối diện, tất cả đồ ăn còn lại đều bị anh chàng đẩy cho con bé tóc bạch kim này giờ vẫn ngồi im lặng, không hề gây chút chú ý nào ở bên trong thì cô phục vụ mới hơi sững sốt. Cô ta cười duyên rù nhìn Edward không chớp mắt, nhanh chóng bắt lấy cơ hội nói chuyện thêm với anh chàng.

“Anh không gọi món cho mình sao? Ở đây có một vài món đặc biệt rất ngon đấy.”

“Tôi không cần. Cảm ơn.” Edward vẫn lạnh lùng.

“Anh thật sự không muốn?” Cô phục vụ vẫn không cam lòng chịu thua.

“Không. Cảm ơn.”

“Vâng nếu có yêu cầu gì thì anh nhớ lên tiếng nhé. Tôi sẽ phục vụ chu đáo.”

“Cảm ơn. Tôi nhất định sẽ.” Edward lịch sự hơi gật đầu với cô ta. Trên thực tế thì ánh mắt của anh từ đầu đến giờ vẫn không rời khỏi cô gái ngồi bên cạnh mình.

Cảm thấy không còn gì có thể đã động được anh chàng khách hàng điển trai, cô phục vụ mới cần mẫn luyên tiếc chậm chạp rời khỏi. Lúc này, vẫn im lặng Sarah mới nhỏ giọng lên tiếng kháng nghị.

“Tôi không ăn sa lát.”

“Tôi biết. Nhưng em phải ăn.” Edward nhẹ giọng phủ định kháng nghị. Giọng nói của anh trầm thấp và mềm nhẹ khiến người ta say mê nhưng nội dung thì... “Tôi sẽ không để em biến thành một cái thùng phi di động chỉ chứa toàn mỡ và thịt. Đến lúc đó, nhìn em sẽ còn tệ hơn cây xúc xích ba vòng Jessica trong buổi hội hoá trang halloween. Và với bộ váy “Hồ thiên nga” mới mua lúc chiều, em chắc chắn sẽ biến thành một cây xúc xích vịt chưa được nhốt hết lông.”

Câu nói với nội dung cực kỳ ác độc khiến Bella và Sarah đồng thời ngược lên nhìn Edward. Người trước thì vô cùng ngạc nhiên; người sau thì mặt mày xanh mét, cảm hận dùng một tốc độ đáng hâm mộ uống hết ly sữa rồi dẫn mạnh xuống bàn.

“Vậy thì tôi không ăn mì Ý.”

“Em muốn trở thành hai cây tăm cắm vào đôi giày ma tôi cũng không để ý.”

Edward thông dong nhếch mép cười nhạt. Ngón tay cái tự nhiên lau đi giọt sữa trên khoé miệng Sarah rồi đưa lên miệng nếm thử. Thực ra Edward chắc chắn không thể cảm nhận được bất cứ mùi vị gì của giọt sữa nhưng anh lại vô cùng thích động tác thân mật này, hết như anh và Sarah chỉ là hai người bình thường mà thôi. Nó giống như một chút gì đó bù lại cho mong muốn có thể cùng nhau ăn chung một đĩa thức ăn như bao đôi tình nhân khác vậy. Cảm nhận cảm giác sấp sấp trên đầu lưỡi, Edward tiếc nuối rừ mắt. Thứ mùi vị duy nhất mà anh có thể ném ra chỉ có thể là mùi tanh nồng ngọt ngào của máu tươi. Thực sự rất đáng tiếc!

Edward nhanh chóng thu hồi lại tâm tình nặng nề của mình. Anh cười khò. Loại cử chỉ nho nhỏ này đã thực hiện biết bao nhiêu lần nhưng lần nào anh đều khó có thể khống chế tốt cảm giác của mình. Lần nào cũng vậy, sau khi ngọt ngào qua đi, anh càng nhận rõ ranh giới chia cách giữa bọn họ: một con người và một ma cà rồng, một kẻ đang sống mà kẻ còn lại, không thể xem là đang sống, chỉ là một xác chết đang tồn tại.

Anh tà tà liếc nhìn Sarah đang phồng má giận dữ bên cạnh, giọng nói khinh khinh hơi chế nhạo.

“Em bỏ được sao?”

Đổi lại là một cái nhìn giận dữ và một cái mặt quỷ đáng yêu của Sarah. Hành động trẻ con của cô khiến Edward nhẹ nhàng bật cười. Tiếng cười trầm thấp tuy ý cùng âm rung nơi lồng ngực khiến người đàn ông này vốn đã quyến rũ lại càng thêm hấp dẫn ánh mắt của người khác.

Một Edward khác lạ như thế khiến Bella trong khoảnh khắc nhìn chăm chăm anh như một con ngốc. Cô thực sự không ngờ tới Edward ngoài lạnh lùng ra còn có một mặt, tuy ý mà hào hoa đến vậy. Mà những biểu cảm quý báu đó chỉ do một đứa con gái ngốc nghếch độc chiếm. Điều đó khiến Bella không thể mô tả tâm tình của bản thân lúc này. Có thất lạc, có hăm mộ, có ganh tỵ; lại kỳ lạ là càng nhiều không cam lòng, giống như những thứ này đáng lẽ phải thuộc sở hữu của cô chứ không phải đứa con gái kỳ quặc kia. Bella không biết cảm giác quái lạ này bắt nguồn từ đâu mà có, tựa như một cái cây không có gốc, đột nhiên sinh ra và mọc rễ, bám chặt vào trái tim cô, nói cho cô biết mọi việc đáng lẽ không nên xảy ra như vậy. Điều đó thúc đẩy cô phải nói một cái gì đó, bất cứ một thứ gì để phá vỡ hình ảnh chướng mắt trước mặt.

* Tám nhăm: Hề hề *gãi đầu*...Bella sẽ nói gì nhỉ??? ta vẫn chưa nghĩ ra...

Chương 41: Nụ hôn (P.B)

“Tôi...” Bị ánh mắt vô cảm của Edward nhìn thẳng khiến trái tim Bella không tự chủ được mà đập mạnh liên hồi, vì sợ hãi và cũng vì kích động. Cô hít thở sâu, quên đi cảm giác áp bách từ phía đối diện, chậm rãi nói ra ý muốn của bản thân. “Tôi có chuyện muốn nói riêng với anh.”

Edward không vội mở miệng. Anh âm u nhìn thẳng cô gái tóc nâu ngồi trước mặt, trong lòng khó hiểu. Đứa con gái rắc rối này lại mưu đồ chuyện vớ vẩn gì nữa? Lần đầu tiên Edward cảm thấy tiếc nuối khi không thể đọc được suy nghĩ của một người. Nếu năng lực của anh có thể hoạt động bình thường đối với đứa con gái này, ít ra, anh sẽ tránh được rất nhiều điều phiền phức không đáng có.

Việc Edward không hề mở miệng khiến cho không khí bỗng chốc trở nên im ắng một cách lạ thường. Sarah rụt rè nhìn hai người ngồi bên cạnh mình, dùng ánh mắt “say đắm” nhìn chăm chăm nhau; đột nhiên cảm thấy mỹ ý của nhà hàng này nấu dở tệ, thực sự chẳng thể nuốt nổi. Cô chán nản buông thìa và nĩa xuống, chủ động lên tiếng muốn rút lui nhường chỗ cho hai người này tâm tình. Không biết tại sao lúc trước, lần đầu xem phim, cô lại cảm thấy cảnh quay trong nhà hàng này đặc biệt lãng mạn cơ chứ? Đúng là mắt bị mù mà!

“Tôi ăn no rồi. Đi trước...”

Vốn tính đứng dậy rời khỏi, Sarah lại bị Edward ôm lấy vai, mạnh mẽ bắt ngồi yên tại chỗ. Cánh tay rắn chắc của anh giống như ôm cả người cô vào lồng ngực mình, không cho phép phản kháng, toàn thân cao thấp đều truyền ra một loại tín hiệu chiếm hữu mạnh liệt. Anh không quan tâm đến hành động kháng cự của cô nhóc trong lòng mình, ánh mắt hơi nheo lại nhìn Bella, giọng nói vẫn tùy ý lười nhác.

“Có chuyện? Không thể nói ở đây sao?”

Bella cố phớt lờ cảm giác khó chịu đang dâng lên tràn đầy trong lòng mình. Cô tự trấn định, bình tĩnh nhấp một chút nước trà lạnh trong ly rồi nhẹ nhàng nói tiếp.

“Tôi nghĩ chuyện này, anh sẽ không hy vọng có người khác biết được.”

“Có chuyện thì nói thẳng ra ở đây đi. Không được, vậy không cần nói nữa. Tôi không muốn nghe.”

Edward hơi tùy ý ngã người ra sau, dựa vào lưng ghế và kéo dài khoảng cách giữa anh và Bella. Hai chân thon dài vắt chéo cùng một chỗ để lộ ra một cổ khí thể tự tin và cao ngạo. Bàn tay đang khoát trên vai Sarah cũng tự nhiên chuyển xuống, ôm lấy eo cô, hơi kiềm chế, khiến cô không thể không hơi dựa vào khuôn ngực rộng lớn lạnh lẽo của anh. Tư thế đáng xấu hổ này khiến Sarah có cảm giác bản thân bị biến thành một nữ phục vụ trong hộp đêm kinh doanh bất hợp pháp tại phố đêm ở Hong Kong.

Nếu như vậy, cô hẳn phải sẽ đeo lên tai mèo và đuôi mèo, mặc một bộ sườn xám xẻ cao đến hông và ngồi lên cánh tay của Edward, hai tay ôm lấy cổ, lâu lâu thổi khí nóng vào tai anh chứ nhỉ? Còn Edward sẽ dùng tay còn rảnh cảm tẩu thuốc, mắt hẹp dài như hồ ly đeo kính gọng bạc. Đằng sau hai người là hai hàng “men in black” – người đàn ông mặc áo đen, cầm súng đứng thẳng không hề nhúc nhích. Khói thuốc lượn lơ trong không gian khiến mọi vật đều chìm trong một tấm màn mờ ảo mơ hồ... Thực ngại quá, bạn nhỏ Sarah hình như đã đi lạc sang Thế giới của Hắc quân gia[1] mất rồi... (□□) ||

“Khụ!” Edward hơi nắm tay lại, che trước miệng, ho khan một cái. Anh chàng hiển nhiên cũng đã nhìn không sót chút gì hình ảnh “đẹp đẽ” trong đầu Sarah lúc này. Trên khuôn mặt đông lạnh trắng bệch của anh hiếm hoi hiện lên một vài nét ngượng ngùng nhàn nhạt. Thực ra, tai mèo, đuôi mèo và sườn xám cũng là một ý kiến không tồi. Bản thân Edward cũng rất muốn thử tư thế ngồi như vậy... Khụ, khụ!!!

Anh nghiêng đầu, khẽ sát vào vai Sarah nói nhỏ; giọng nói nghiêm khắc hơi khàn khàn quẩn rữ.

“Đừng làm rộn. Trông coi tốt suy nghĩ của bản thân!”

Hành động nhắc nhở vô lý này đổi lại một cái liếc mắt uất ức của Sarah. Cô hơi bĩu môi, hậm hực quay đầu đi không để ý đến anh. Kề kỳ cục! Ngay cả suy nghĩ trong đầu cô, hẳn ta cũng muốn nhúng tay vào là thế nào?!!

Tất nhiên là hành động “liếc mắt đưa tình” một cách trắng trợn, không coi ai ra gì của hai kẻ đối diện đã hoàn toàn chọc giận Bella. Mọi lo lắng và dao động giữa việc làm lộ bí mật của Edward hay giữ yên nó trong lòng cho đến lúc xuống mò trong đầu Bella đã bị loại tán tỉnh không đúng lúc đúng chỗ kia xóa bỏ sạch sẽ. Tuy rằng ban đầu cô thật sự yêu thích việc bản thân trong lúc vô tình có thể chia sẻ bí mật với Edward, là một người độc nhất vô nhị biết được điều này, có thể đến gần anh ta hơn một bước, nhưng nếu anh ta đã không cảm kích lòng tốt của cô, cô cần gì phải tự mình đa tình mà giữ gìn cho

anh ta? Cô vội gì phải quan tâm khi mà bản thân chính chủ cũng cảm thấy đó chẳng phải chuyện gì đáng để giấu diếm? Bella không cam lòng cấn cấn môi dưới, không có kị mà hỏi ra khỏi miệng điều bản thân vẫn luôn canh cánh trong lòng.

“Lúc trên xe anh đã nói, anh có thể đọc suy nghĩ của người khác.”

Câu nói này thành công thu hồi lại sự chú ý của Edward. Anh hơi kinh ngạc nhìn Bella, con ngươi đen âm trầm như bầu trời trước cơn giông tố.

“Cô vẫn chưa quên chuyện này?”

“Lúc đó tôi nghe rõ ràng, không hề nhầm một chữ. Chính miệng anh thừa nhận.” Bella cũng không chịu thua, rành rọt lặp lại từng chữ. Hôm nay, nếu không biết được chân tướng, cô nhất quyết sẽ không bỏ qua. Nên biết, ở bên cạnh mình lại xuất hiện một kẻ biến thái theo đuổi có khả năng cực kỳ mạnh mẽ là một việc đáng sợ đến chừng nào. Cô thà rằng Edward có năng lực đặc biệt, vô tình cứu được cô cũng không hề muốn biết rằng hẳn ta đi theo cô từ Forks đến tận Port Angeles; cho dù việc này quả thực rất khó tin đi chăng nữa.

“Tôi đã cứu cô, Bella. Lần này đã là lần thứ hai. Biết điều đó còn không đủ sao? Tại sao cô cứ bám chặt không tha những thứ không quan trọng như vậy?”

“Đây không phải điều vớ vẩn. Nó, đối với tôi rất quan trọng.”

Edward hừ lạnh, trên môi xuất hiện một nụ cười trào phúng, đôi mắt hẹp dài hơi nheo lại một cách nguy hiểm.

“Có gì quan trọng? Không biết gì cả, cuộc sống của cô vẫn diễn ra suôn sẻ bình thường. Sau khi biết một điều, cô sẽ càng muốn biết nhiều điều không thuộc về mình hơn nữa. Ham hiểu biết không phải là điều xấu, người thông minh luôn khiến người khác cảm thấy thoải mái khi giao tiếp; nhưng khi kẻ đó biến thành một kẻ tò mò tọc mạch, hẳn phải có tự giác gánh lấy hậu quả cho sự không biết điều của mình.”

“Tôi chỉ muốn biết sự thật, cũng không hề tham lam bất cứ thứ gì không thuộc về mình.” Bella trầm giọng nặng nề nói. Sự châm chọc và uy hiếp của Edward khiến cô cảm thấy vô cùng khó chịu. Nhất là con bé tóc bạch kim bên cạnh anh ta, nó có tư cách gì mà thân nhiên ngồi ở đó, có được sự tin tưởng của Edward lại bày ra tư thái lạnh nhạt giống như một kẻ hoàn toàn ở ngoài cuộc?

Edward im lặng. Khuôn mặt điển trai lạnh lùng của anh không hề biểu hiện bất cứ một dao động cảm xúc nào. Anh chăm chú quan sát Bella và dễ dàng nhận thấy sự kiên định trong mắt cô. Thực ra Bella cũng không phải là một đứa con gái khiến người ta chán ghét. Ngược lại, ở một phương diện nào đó, tính cách mạnh mẽ của cô nàng này khiến mọi người phải nể phục, rất ít người có thể thắng thần và cố chấp đến vậy. Sau đó, Edward bất ngờ thừa nhận suy nghĩ của Bella. Giọng nói của anh bình tĩnh một cách lạ lùng như đang thảo luận với bạn bè, đúng vậy, tôi biết bơi, khi còn trung học tôi còn tham gia câu lạc bộ bơi của nhà trường.

“Được rồi. Tôi thừa nhận. Tôi có thể đọc được suy nghĩ của tất cả mọi người trong căn phòng này.”

“Thật sự?” Mặc dù đã gần như chắc chắn về việc này, khi nghe chính miệng Edward thừa nhận, Bella vẫn cảm thấy bản thân như đang trong một giấc mơ kỳ lạ.

“Tôi có thể cho cô biết bọn họ đang nghĩ gì.” Khoé miệng Edward hơi nhếch lên mang theo vẻ châm chọc và nhạo báng. “Nhưng cũng sẽ chẳng có gì hay ho để mà tò mò cả. Chẳng có thứ gì ra ngoài tiền bạc và tình dục.”

Edward khẽ đảo mắt nhìn qua những người khách khác có mặt trong nhà hàng. Miệng anh lơ đãng nói cho Bella nghe về ý nghĩ của từng người trong bọn họ. Đây quả thực là một công việc hết sức nhàm chán. Nhưng khi nhìn đến cô gái đang ngồi trong lòng mình, anh dừng lại. Anh có thể dễ dàng nhìn thấu suy nghĩ của cô lúc này nhưng đó hiển nhiên cũng không phải là một điều vui vẻ.

Edward hơi mím môi im lặng. Anh nhìn thấy một mặt gương. Đối với anh, đó là một mặt gương chuyên bóp méo sự thật. Một cái gương chết tiệt, đáng bị đánh vỡ thành hàng ngàn mảnh vỡ mãi mãi không thể khôi phục lại. Thế nhưng anh lại không thể. Theo trong đó, anh nhìn thấy được bản thân mình với nụ cười vụn vụn chói mắt cùng với cô gái mà anh vẫn luôn xem là một đồng rắc rối di động, Bella. Bọn họ thân mật ngồi gần sát bên nhau, ngay tại đây, nhà hàng này; với ánh nến lẳng mạn và bữa tối, trò chuyện, cười đùa và tán tỉnh. Anh rừ mắt, che khuất lửa giận đang cháy lên trong mắt mình khiến cho bóng tối trong con ngươi càng trở nên đen đặc. Anh biết, lúc này không phải thời điểm thích hợp cho việc xúc động và có những hành động nông nổi. Trước hết, anh còn cần phải tiến bước “kẻ ngoài cuộc” này đi để có cơ hội nói chuyện nghiêm túc với người anh cần trò chuyện.

Nhận thấy Edward đã dừng lại thật lâu không nói tiếp. Bella lại không cảm thấy bất cứ điều gì khác thường, cô tò mò hỏi tiếp.

“Tại sao anh lại dừng lại? Còn suy nghĩ của tôi, suy nghĩ của tôi thế nào?”

“Cô là người duy nhất tôi không thể đọc được suy nghĩ.”

“Như vậy, là tôi có vấn đề gì sao?” Bella hơi thất vọng nhún mày.

Câu hỏi ngớ ngẩn này của cô ta khiến Edward hơi lắc đầu, nhạt nhẽo cười.

“Tôi nói cho cô biết tôi có thể đọc suy nghĩ của người khác; vậy mà cô lại hỏi tôi, cô có vấn đề gì. Bella, suy nghĩ của cô thật khác lạ.”

“Tôi chỉ là...”

Không đợi Bella dứt lời, Edward đã đứng lên chuẩn bị ra về. Trên mặt anh vẫn giữ nụ cười lịch sự nhưng vô cảm, ngay cả khi kêu người phục vụ lấy hoá đơn và tính tiền.

“Thôi được rồi. Chúng ta chấm dứt tại đây. Tôi nghĩ tôi nên đưa các quý cô về nhà trước khi thời giờ trở nên quá khuya. Cảnh sát trưởng đáng kính của chúng ta sẽ không cho cô tiếp tục la cà ngoài đường sau nửa đêm đâu, tiểu thư Bella.”

[1] Hắc quân gia (Kuroshitsuji): một bộ truyện tranh nổi tiếng của Nhật. Thực ra hình ảnh mà Sarah tưởng tượng gần gần giống thế này. Khụ =///= Đây là bộ đôi ta thích thứ hai, chỉ sau Seb và Ciel, trong Hắc quân gia.

Chương 41: Nụ hôn (P.C)

“Thôi được rồi. Chúng ta chấm dứt tại đây. Tôi nghĩ tôi nên đưa các quý cô về nhà trước khi thời giờ trở nên quá khuya. Cảnh sát trưởng đáng kính của chúng ta sẽ không cho cô tiếp tục la cà ngoài đường sau nửa đêm đâu, tiểu thư Bella.”

Đó có lẽ là những lời cuối cùng Edward nói với Bella trong ngày hôm nay. Suốt chặng đường trở về thị trấn Forks, cả ba người ngồi trong xe đều không nói một tiếng nào. Tất cả đều im lặng và theo đuổi suy nghĩ riêng của mình. Cho đến khi Edward an toàn đưa Bella trở về nhà, cho đến khi Edward và Sarah đứng trước biệt thự Black Winter, sự im lặng bùng nổ.

Edward nhẹ nhàng nắm lấy tay Sarah, cố gắng không chế sức lực của bản thân không bóp nát người con gái mỏng manh như pha lê trước mặt, giữ chặt lấy cô; trong mắt anh là kiềm nén và ân nhân.

“Sarah.”

Sarah im lặng đứng trước mặt anh. Cả người cô đều chìm vào trong bóng tối, thâm trầm khác hẳn với vẻ ngây ngô và vô tâm vô phé thường ngày.

“Bản thân anh biết.”

“Đúng vậy, tôi biết. Nhưng tôi không ngờ rằng em cũng biết. Là tôi đánh giá quá thấp trí thông minh của em, hay tại em đóng kịch quá giỏi?” Giọng nói trầm thấp của Edward tựa như cũng bị nhiễm một tầng khí lạnh. Anh quá bình tĩnh, bình tĩnh đến dọa người.

Sarah dường như không nhận thấy sự nguy hiểm lan tràn từ người đàn ông đứng gần sát phía đối diện. Edward rất cao. Đỉnh đầu của cô chỉ ngang với cằm anh. Khi hai người đứng gần nhau như thế, cho dù anh có cúi đầu xuống, cô vẫn không thể cảm nhận được luồng hơi thở nóng bỏng vẫn thường xuất hiện ở những người bình thường khác; cho dù có gần thêm, gần thêm chút nữa, cô vẫn không thể nghe được tiếng tim đập hữu lực trong lồng ngực vững chãi của anh, không thể cảm nhận được sự ấm áp toả ra từ thân thể anh, không thể... cảm nhận được rất nhiều thứ. Edward trong mắt cô giống như một chiếc quan tài hoa lệ bằng đá trắng, khiến người ta khát khao nhưng lại không thể đến gần.

“Chúng ta không thể.”

“Vì vậy nên em giả ngốc? Vì vậy nên em cố tình đẩy tôi cho người con gái khác?” Lực nắm trên tay Edward trở nên mạnh hơn. Anh nghiêng răng cười lạnh, trong mắt tràn đầy châm chọc và cay nghiệt. “Em quả thực không hơn gì thứ sinh vật đom bẻo nào rồi. Cô ta cũng giống như em, cô ta cũng chỉ là một con người bình thường thôi. Tôi với cô ta cũng là không thể.”

Nhìn thấy Sarah vẫn im lặng không đáp lại lời châm chọc khiêu khích của mình, Edward đau lòng nhẹ nhàng vươn tay ra, vuốt vuốt mái tóc bách kim mềm mại của cô. Ánh mắt anh trở nên dịu dàng hơn hẳn, giọng nói khàn khàn uyển chuyển như mang theo thứ ma ám có sức lay động lòng người, nhẹ nhàng quyến rũ.

“Tôi chỉ muốn ở bên em, canh giữ em trọn cuộc đời này. Tôi sẽ cố gắng không can thiệp vào cuộc sống của em. Chỉ xin em đừng từ chối tôi.”

“Edward, như vậy thì có ích gì?” Sarah bất chợt ngược đầu lên nhìn thẳng vào mắt Edward. Bàn tay nhỏ nhắn của cô khê khàng vuốt ve từng đường nét khắc sâu hoàn hảo trên khuôn mặt anh, chạm vào làn da lạnh lẽo vô cảm của anh. Đôi con ngươi xanh thẳm như đại dương hoà lẫn trong bóng đêm lắng lặng trở nên ngập nước. Cô nhỏ giọng thì thầm “Anh biết chúng ta sẽ chẳng bao giờ cảm thấy đủ. Khi tình cảm trở nên sâu sắc hơn, chúng ta sẽ khát vọng chạm vào nhau, khát vọng có được đối phương, khát vọng chiếm hữu tất cả. Edward, anh có thể kiềm nén bản thân đến khi nào. Chúng ta có thể khác chế trái tim không được phép thương yêu đối phương đến khi nào?”

“Vậy thì đừng khắc chế chính mình. Giao em cho tôi là được. Tôi sẽ bảo hộ em, hoàn chỉnh vẹn nguyên.”

Edward nhẹ khép mắt. Anh cầm lấy tay cô và hôn vào lòng bàn tay; cảm nhận mùi hương dịu nhẹ của cô vờn quanh khướu giác, mùi vị con người khiến bản năng của anh trở nên sôi sục mỗi khi đói khát, thật phổ thông mà cũng thật khác biệt, mùi hương dịu dàng chỉ có trên thân thể cô. Đôi môi lạnh lẽo chạm vào da thịt ấm nóng khiến nơi giao hoà ấy trở nên bỏng rát khó chịu. Nếu như có thể giống như những đứa trẻ dại khờ, không cần suy nghĩ thiệt hơn, không cần suy xét đến hậu quả, chỉ cần lao đến, bắt chập tất cả; thật tốt biết bao.

Thế nhưng Edward lại là một con ma cà rồng không còn trái tim và Sarah thì lại là một đứa con gái yêu bằng cái đầu tỉnh táo và nhỏ nhen. Edward anh có thể bao dung cô, nhưng trái tim cô lại hẹp hòi đến mức không thể chứa đựng được sự rộng lớn ấy.

“Rồi sau đó sẽ như thế nào? Khi tôi trở nên già nua, trở nên xấu xí và trở về với đất bụi vĩnh hằng, anh sẽ lại đặt tôi xuống và đi tìm một tình yêu “duy nhất” khác hay sao?”

Câu nói của Sarah giống như một thanh chủy thủ sắc bén đâm mạnh vào trái tim đã chết của Edward, đau nhức. Anh mờ mắt, nhìn vào đôi mắt lạnh lùng của cô, cảm nhận một nỗi uể oải và thất vọng lan tràn hết thân thể buộc chặt vì cố gắng kiềm nén bản năng bạo ngược trong người.

“Em không tin tôi.” Là một câu khẳng định mà không phải câu hỏi. “Em vẫn không tin tôi.”

Sarah hơi nghiêng đầu, không dám nhìn thẳng vào đôi mắt sâu thẳm của Edward. Cô sợ nếu nhìn vào đó, cô sẽ vô tình phát hiện được những dao động tình cảm kịch liệt có thể sẽ khiến cô mềm lòng.

“Bella là một lựa chọn hoàn hảo.”

“Nhưng không phải dành cho tôi. Tôi đã nói, tôi và cô ta không thể. Nếu em nghĩ rằng tôi và cô ta có thể, tại sao em không nghĩ đến việc thay thế vị trí của cô ta? Cả hai người đều giống nhau, đều là con người.” Edward không cam tâm, cố nén những xót xa trong lòng, tiếp tục dụ dỗ. Anh biết, Sarah có chấp. Nếu không kéo cô nhóc này ra, có lẽ cô ấy sẽ mãi mãi núp trong cái mai của mình, trốn tránh tất cả mọi thứ.

“Không giống nhau. Anh có thể tùy ý đọc được suy nghĩ của tôi nhưng Bella là đặc biệt, năng lực của anh không có tác dụng đối với cô ta.”

“Điều ấy chỉ làm tôi khó chịu. Tôi đã quá già để chơi trò đánh đố với một con nhóc mười mấy tuổi.”

“Máu của cô ta có sức quyến rũ đặc biệt với các ma cà rồng. Anh không thể chống lại sự hấp dẫn đó.”

“Thứ mà tôi thực sự khát vọng là máu của cô ta. Và điều đó chỉ khiến tôi phát điên lên với việc khống chế bản năng của mình để tránh khỏi việc trở thành một con quái vật điên cuồng đam mê hút máu người. Nó chẳng thể mang lại cho tôi điều gì khác ngoài những phiền toái và nguy hiểm bất tận. Cô ta cứ giống như một miếng thịt nướng thơm ngào ngạt di động vậy.” Edward cau mày chán ghét khi nhớ lại mùi hương kỳ lạ phát ra từ người Bella. Mỗi khi có sự hiện diện của cô ta, tâm tình của anh đều cực kỳ không ổn định, dễ dàng phiền chán và nóng nảy, đôi khi còn có thể có những hành động điên rồ và mất lý trí. Nói tóm lại là chẳng có chuyện gì tốt cả.

“Quan trọng hơn cả, Bella có thể tự nguyện biến thành ma cà rồng vì anh nhưng tôi thì không thể. Anh hiểu điều đó có nghĩa là gì sao? Nó có nghĩa là tôi yêu anh không đủ. Tình yêu đó còn không đủ để tôi vứt bỏ cuộc sống của một con người để đi theo anh.”

Khi nói đến câu cuối cùng, Sarah kích động đến độ giọng nói của cô không tự giác đề cao lên, trong đó còn lẫn một chút âm thanh nức nở phát ra từ cổ họng như một con thú non bị thương.

Edward cũng không sợ hãi khiến Sarah tiếp tục mượn lý do trốn tránh tình cảm của mình. Hai bàn tay to lớn của anh ôm trọn lấy đầu của cô, ép cô phải nhìn thẳng vào mắt mình, nói rành rọt từng chữ một, như muốn khắc sâu chúng thành một ấn ký trong ký ức của cô.

“Tôi chưa bao giờ mong muốn người yêu của mình trở thành ma cà rồng, sống một cuộc đời tuyệt vọng giống như tôi. Tôi yêu em vì em là một con người, vì em là em, Sarah Catherine Stuart. Trong khả năng của mình, tôi sẽ không bao giờ vi phạm mong muốn nguyên vẹn của trái tim mình mà tự tay phá hủy cuộc sống bình thường của em. Tôi biết, khoảng cách giữa chúng ta rất xa vời. Nhưng em chỉ cần bước ra một bước thôi, chín mươi chín bước còn lại, tôi sẽ hoàn thành tất cả thay cho em. Chỉ cần em không lùi bước, chúng ta có thể biến cái không thể ấy thành có thể. Tôi có thể cho em một lời thề, một lời thề có kỳ hạn là suốt cuộc đời dài dòng cô độc của tôi sau này. Cho dù sau này em bước trước tôi một bước, vĩnh viễn không quay trở lại, tôi sẽ cô độc thủ hộ bên cạnh em, thủ hộ mảnh đất sinh dưỡng ra em cho dù tất cả sẽ biến thành cát bụi và tan biến trong không gian. Tôi sẽ đóng chặt mắt mình, che lại đôi tai mình, khoá kín trái tim mình, thực hiện điều mà không bất cứ ma cà rồng nào khác có thể thực hiện được, ngủ sâu trong một hầm mộ tối tăm phong kín sau khi em rời khỏi tôi. Em có thể tin tôi không? Cho chúng ta một cơ hội.”

Lời nói của Edward thực sự khiến Sarah rung động. Cô không biết, anh có thể vì cô làm đến mức này. Edward là một kẻ không bao giờ biết dùng lời nói ngọt ngào để dỗ dành người khác. Vì vậy, những lời này đều là suy nghĩ chân thật của anh. Nhưng cô thực lòng không muốn. Đó rõ ràng không phải là kết quả mà cô mong muốn. Vì cái gì mà anh không hiểu? Cô không cần anh dừng cả cuộc đời mình để thủ hộ một tình yêu đã định sẵn là sẽ chết non. Mười năm, đối với cô là rất dài nhưng đối với một ma cà rồng như anh thì chỉ là một cái chớp mắt vụt bay qua. Dừng cả cuộc đời vĩnh hằng để thủ hộ một cái chớp mắt? Đến chính bản thân cô còn thấy buồn cười nữa là. Edward, tội gì phải vậy? Vì một con người như cô, kéo bản thân vào vực sâu của tử vong và tuyệt vọng. Rất không đáng!

Sarah không thể khống chế bản thân mình. Cô thật lòng muốn cười phá lên trước mũi Edward, chế nhạo sự ngu ngốc của anh nhưng nước mắt lại không nghe lời mà chảy dài trên khuôn mặt xấu xí. Đầu lưỡi đều là mùi vị mặn chát của nước mắt khiến cho cổ họng trở nên đắng ngắt.

“Anh cuối cùng vẫn không hiểu. Bella rõ ràng là một nửa duy nhất, thích hợp nhất với anh.”

“Thích hợp hay không không phải là việc em có thể quyết định.”

Nói xong, Edward chậm rãi cúi đầu. Anh thật sự không đủ kiên nhẫn để tiếp tục nghe cô thốt ra những lời ngu ngốc hơn được nữa.

Sarah có thể rành mạch cảm nhận được một đôi môi lạnh lẽo đột ngột bao trùm lên môi mình. Cảm giác tê dại như bị điện giật truyền đến thực sự chân thật khiến cho cô mất đi suy nghĩ trong khoảnh khắc. Cảm giác lạnh lạnh ấy chỉ dừng lại trong chốc lát rồi mềm nhẹ chuyển động, nhẹ nhàng ngậm lấy môi dưới của cô, cẩn thận dụ dỗ hút. Ranh rãnh sắc nhọn khẽ đảo qua da thịt khiến cả người cô không tự chủ run rẩy, đột nhiên như bị rút hết sức lực mà ngã vào lồng ngực rộng lớn của anh.

Và rồi mỗi cô bị một vật thể linh hoạt mềm nhẹ miêu tả. Cảm giác ướt át xa lạ khiến Sarah giật nảy mình, phản xạ có điều kiện lùi về phía sau nhưng lại bị đôi tay rắn chắc của anh mạnh mẽ giữ lại không thể động đậy. Cô há miệng thờ dốt, muốn gọi anh tránh ra.

“Ed...”

Thế nhưng tên anh chưa kịp hoàn chỉnh thốt ra, đầu lưỡi lạnh băng của anh đã xảo quyết chen vào chỗ trống mà xông vào, mạnh mẽ và quyết đoán chiếm đoạt. Cô sợ hãi lùi sâu về, anh lại càng làm càn, quần riết lấy cô không tha, kéo theo cô cùng nhau múa lượn; hưng phấn đến mức khiến cho đầu lưỡi của cô tê dại vì sợ hãi và say mê.

Nụ hôn của Edward giống hệt như con người của anh: lạnh lẽo mà mạnh mẽ, bạo ngược và lâu dài. Cho đến khi Sarah cảm giác bản thân sắp chết ngất vì thiếu dưỡng khí, anh mới bằng lòng tha cho cô. Nhưng lúc này, toàn thân cô đã chẳng còn chút sức lực nào, chỉ có thể xụi lơ ngoan ngoãn nằm trong lòng anh. Đôi môi nhỏ nhắn bị chà đạp tới nghiệp sung lên, đồ mọng ướt át quyến rũ. Đôi mắt lam biếc bị một tầng sương mù che phủ càng khiến cô trở nên mơ hồ khiến người khác dễ dàng dâng lên ý muốn trêu chọc hiệp bức.

Anh cẩn thận ôm lấy cô, im lặng tận hưởng không khí ngọt ngào hiếm có này. Anh cũng đã mơ hồ, đã nghi hoặc, đã do dự chùn bước. Anh từng sợ hãi, từng điên cuồng phát điên, muốn cho bản thân tỉnh táo tránh khỏi việc điên rồ này. Anh cảm thấy bản thân giống như một con dã thú bệnh hoạn, yêu thương chính “bữa ăn” của mình, là một việc cỡ nào dị thường và điên khùng. Thế nhưng khi nói ra hết thảy, mọi việc trở nên trong sáng và đơn giản hơn nhiều. Tựa như một cánh cửa lớn vừa được mở rộng, thông qua đó, anh thấy được tương lai của bản thân và cô. Nó không được điểm tô một sắc màu huy hoàng hoa lệ. Toàn thể chỉ là một bức tranh âm trầm màu xám, u ám và vô vọng. Nhưng anh thực sự thích nó. Anh muốn cầm tay cô; từng nét, từng nét hoàn thành bức tranh này, cho đến khi bản thân nhận được sự trừng phạt cho việc đi ngược lại tự nhiên. Anh không hối hận.

Thế nhưng, anh tự nguyện gánh vác tất cả không có nghĩa là Sarah bằng lòng cho anh làm vậy. Cô biết anh bị tình cảm của mình xúc động. Anh trúng độc. Đó là thứ độc được độc hại và nguy hiểm. Nó có thể đẩy loài người ra khỏi Vườn địa đàng, mãi mãi chịu nỗi khổ tra tấn của vòng tử vong luân hồi. Thì việc huỷ diệt một ma cà rồng chỉ là một bữa ăn sáng mà thôi.

Edward không còn tỉnh táo, Sarah cho là thế, nhưng cô thì không. Suy nghĩ của cô rõ ràng và mạch lạc. Với tính cách của bọn họ, việc chấp nhận nhau là không thể. Cô không có khả năng mãi nắm tay, đồng hành cùng anh trên con đường vô tận này; cũng không đành lòng khiến anh vì cô mà mãi cô độc quần quanh tại một trạm dừng vô danh rách nát.

Ta vẫn mãi còn sống mà người yêu ta thì đã vĩnh viễn ra đi không thể trở lại. Ta cắn răng ngậm hờn dưới lòng đất lạnh im khi người yêu của ta vẫn còn sống với khối ký ức về bản thân càng ngày càng trở nên mờ nhạt, chỉ có thể mỗi một ngày cố chấp nhắc lại từng chút một, tự giam mình trong một không gian tù đọng chật hẹp.

Đó không phải tình yêu mà là hình phạt.

Đó không phải hạnh phúc, chỉ là một loại thống khổ không đáng có.

Đó không phải vô tư hiến dâng, hoàn toàn là mù quáng ngu xuẩn.

Một người thì có thể, hai người cùng nhau thì sẽ chỉ tạo thành thảm họa, không thể văn hồi.

Sarah cố gắng dùng sức kéo mở khoảng cách với Edward. Cô cố gắng khiến bản thân bình tĩnh, thanh lọc khiến đầu óc của mình trở nên trống rỗng.

Edward, điều hiện nay em muốn là anh, nghe lời em nói, từng lời em nói ra mà không phải phí công đọc trộm tâm tư trong lòng em, bởi vì em sẽ không tiếp tục suy nghĩ nữa.

Cô lạnh lùng nhìn thẳng vào mắt anh, rành mạch nói ra từng chữ, cho đến khi hy vọng trong mắt anh trở nên âm trầm và mất đi ánh sáng vốn có của nó, trở lại tình trạng bị bao phủ bởi một màn đêm dày đặc như ban đầu.

“Tôi nghĩ chúng ta cần thời gian để bình tĩnh suy nghĩ cẩn thận một chút; khiến cho anh, Edward, có thể tỉnh táo lại chính mình.”

“...”

“Tạm biệt.”

* Tạm nhảm

Chương này có vẻ dài nhĩ?! Chờ đợi mỗi mồn cũng có được first kiss. Ta cảm thấy sở thích của Sarah càng ngày càng trở nên kỳ lạ. TT^TT Ôi! Phấn hồng bay bay... muốn viết những cảnh lãng mạn ta còn phải rèn luyện dài dài.

À, mà viết đến đây đột nhiên ta cảm thấy hình như Sarah hơi quá tham lam thì phải. Nếu là ta, chết rồi thì còn quan hấn yêu ai, không yêu ai làm gì? Việc chẳng liên quan đến mình nhưng Sarah cứ vướng mắc về nó =_||| Người đang yêu đúng là không thể nói lý mà. Trong suy nghĩ của ta, người sống muốn đầu với người chết thật là đáng buồn. Nhưng mà người chết còn muốn đầu với người sống thì lại càng buồn cười. Thật sự rất vô nghĩa.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 42: Sai lầm

Một ngày mây giăng và sương mù dày đặc là một ngày bình thường tại Forks. Hôm nay, không hiểu sao Sarah rời giường từ rất sớm và đến trường cũng vào lúc rất sớm, khi bãi đỗ xe chỉ có lác đác vài chiếc xe của vài giáo viên và nhân viên tạp vụ.

Sarah chậm chạp đỗ xe vào vị trí cố định của mình rồi mở cửa bước xuống. Sau đó, cô chợt nhận ra bên cạnh mình cũng xuất hiện một chàng trai đang chậm rãi bước xuống từ chiếc Volvo màu bạc, chiếc xe đã từng chở cô đi học trong một khoảng thời gian thật dài. Chủ nhân của nó vẫn điển trai như mọi khi với chiếc áo len xám cổ rộng hình chữ V gọi cảm cùng áo sơ mi màu be và quần tây trắng thanh lịch ôm trọn lấy đôi chân dài thẳng tắp của anh.

Edward cũng bất ngờ khi nhìn thấy Sarah đột nhiên xuất hiện ở một khoảng cách vô cùng gần gũi. Anh không lên tiếng mà dùng đôi mắt đen thăm nhìn chăm chú Sarah, trong đó ẩn giấu những tình cảm không rõ nghĩa.

Bị nhìn chăm chăm một cách trắng trợn, Sarah hơi lúng túng chào hỏi, trong đầu cô không tự giác nhớ lại nụ hôn giữa hai người tối hôm qua. Điều đó khiến cô không biết phải dùng bộ mặt như thế nào để đối mặt với Edward lúc này.

“Anh...à, chào buổi sáng.”

Edward còn chưa kịp lên tiếng đáp lại câu chào của Sarah thì một cô gái xen vào, cắt ngang cuộc trò chuyện còn chưa bắt đầu của hai người. Người con gái với khuôn mặt xinh đẹp nhưng tái nhợt vì mệt mỏi. Người con gái Sarah không muốn nhìn thấy nhất hiện giờ, Isabella Swan.

Cô ta nghiêm túc nhìn Edward rồi không cần lên tiếng, cũng không chào hỏi như bình thường. Thậm chí vô tình phớt lờ sự có mặt của Sarah. Trong mắt cô ta hiện tại chỉ có bóng dáng của người đàn ông cao to trước mặt, Edward Cullen.

“Edward, tôi có chuyện cần nói với anh.”

Nói xong, cũng không đợi câu trả lời của Edward, Bella tự động quay người và đi nhanh về phía rừng cây gần trường. Bóng dáng của cô ta hơi hốt hoảng lại kiên định, xen lẫn trong đó còn có một chút nhảy nhót vì phấn khích và hào hứng.

Edward hơi cau mày nhìn hành động kỳ quái của Bella. Trên mặt lại không có một chút cảm xúc kinh ngạc nào. Anh cũng đã lờ mờ đoán được điều mà Bella muốn nói lúc này. Anh hơi nhìn thoáng qua Sarah vẫn đang im lặng này giờ, chưa kịp phản ứng trước hành động đột ngột của Bella. Trong lòng Edward lại thốt nhiên cảm thấy hơi thả lỏng. Nói thật, lúc này anh đồng thời cũng không biết phải đối mặt với Sarah như thế nào, khi mà giữa hai người đã xảy ra quá nhiều chuyện không vui như thế. Edward chần chừ một chút rồi quyết định giải quyết chuyện của Bella trước khi suy nghĩ đến tình cảm và trạng thái phức tạp hiện nay của anh và Sarah.

Khi Edward quay người định theo sát bóng lưng của Bella hướng về sâu trong rừng rậm thì anh chợt nhận thấy một bàn tay nhỏ nhắn ấm nóng níu chặt cánh tay của mình. Cảm giác từ nơi tiếp xúc nóng đến mức khiến anh có ảo tưởng như tìm mình trở nên bỏng rát. Edward sững sờ quay lại nhìn cô gái tóc bạch kim đứng chéo sau lưng mình. Anh cố nén cảm xúc phức tạp đang dâng dâng lên trong lòng mình, lạnh nhạt hỏi.

“Chuyện gì?”

Ánh mắt cô mờ mịt không rõ ngược lên nhìn anh. Toàn thân trên dưới đều khiến người khác có cảm giác ngốc nghếch. Sarah tựa hồ vẫn chưa tự phát giác được hành vi kỳ lạ của bản thân. Edward cũng không nói nhiều, ánh nhìn của anh chuyển đến nơi bàn tay cô và cánh tay anh đang dựa vào nhau, ngụ ý nghi vấn rõ ràng. Sarah theo bản năng nhìn theo ánh mắt của anh và giật mình phát hiện bàn tay mình đã níu chặt cánh tay anh từ lúc nào không hay. Cô bối rối nhanh như chớp thả tay anh ra, cánh tay lúng túng không biết để đâu cho phải, vô thức nắm chặt lấy hai bên tà váy. Khuôn mặt nhỏ nhắn không không chế được mà dần ửng đỏ, đầu hơi cúi xuống tránh đi tầm mắt quen thuộc của anh.

“Không, không có gì.”

Edward dừng lại nhìn Sarah thật sâu, tựa hồ muốn từ trong những cử động vụng về của cô nhìn ra được điều gì. Nhưng cố gắng của anh lại một lần nữa thất bại. Rốt cuộc, anh vẫn chẳng thể hiểu nổi cô đang nghĩ gì. Cho dù vận dụng đến khả năng đọc tâm của mình, thứ anh nhìn đến cũng chỉ là một đồng hình ảnh hỗn loạn vô nghĩa. Edward cố nén tiếng thở dài quay người rời khỏi theo hướng đi của Bella ban nãy, chỉ để lại cho Sarah một bóng lưng thẳng tắp. Chắc hẳn cô sẽ chẳng bao giờ biết, lúc ấy, mỗi bước chân bước ra, anh đều vô thức miết lấy vùng da nơi bàn tay cô vừa nắm lấy. Nơi đó phẳng phiu như vẫn còn lưu giữ lại nhiệt độ nóng ấm của cô, khiến trái tim anh xôn xao dao động. Đã rất lâu rồi, ngoài những cử động điên rồ đêm qua, hai người bọn họ không có những cử chỉ tiếp xúc thân mật đơn thuần như vậy. Ký ức giống như bị bật mở chốt van, không tự giác ủa về trong ý thức. Rất nhiều giọt bình thân vô danh tích tích lại từng ngày, từ lúc nào đã chứa chan đầy ắp những ngọt ngào và vui vẻ. Rõ ràng giống như chỉ mới vừa xảy ra ở ngày hôm qua, lại như rất xa vời.

Sarah không có khả năng đọc được suy nghĩ của người khác nên tình cảm của Edward, cô không thể cảm nhận được. Cô chỉ cảm thấy bóng lưng của anh khiến hô hấp của cô trở nên khó khăn và trì độn. Cô quay lưng lại để ánh mắt không còn nhìn thấy hình dáng anh nhưng tâm trí lại không tự chủ luôn hiện lên bóng hình cao lớn ấy.

Cô cảm thấy trên mặt mình chợt trở nên ẩm ướt, bàn tay không tự giác đưa lên lau đi giọt nước mắt. Lau một lần, hai lần, ba lần...chẳng những lau mãi không

hết, nước mắt càng chảy ra càng nhiều, càng nhiều. Cô luống cuống không biết làm gì hơn là cứ gạt mãi, khiến những ngón tay cũng trở nên ẩm ướt bởi thứ nước mặn mặn vô dụng ấy. Trong lồng ngực, tại nơi con tim đang suy yếu này lên giống như bị một bàn tay vô hình bóp chặt. Không quá đau đớn, chỉ hơi nhói lên một chút; lặp đi lặp lại một cách đứt quãng mỗi khi cô nhớ lại bóng lưng lạnh lùng của anh.

Thế rồi cô bất lực ngồi sụp xuống. Bàn tay ôm lấy những ngón tay vẫn còn vương lại hơi lạnh toát ra từ làn da nhẵn nhụi như đá cẩm thạch của anh. Đầu ngón tay mang theo cảm xúc tê dại và lạnh lẽo quý giá trái ngược với con tim đang nóng lên, ngọt ngào.

Sarah vô thức đưa bàn tay lên miệng khê cắn, cố nén lại những tiếng nức nở đang vỡ oà từ lồng ngực. Thế nhưng thân hình nhỏ nhắn của cô vẫn không ngừng run lên theo từng tiếng nấc bị đè nén một cách áp lực. Đôi mắt bị nước mắt làm nhoà đi chỉ có thể mờ mờ nhìn thấy một chút màu sắc loang lổ trên một mảng màu nhoe nhoe.

Sarah khóc. Cô khóc như một đứa trẻ bị quở trách khi phạm phải lỗi lầm, khóc để tế điệu một đoạn tình cảm vẫn luôn âm ỉ tra tấn trái tim mình, khóc cho một sai lầm cô đã biết trước những vẫn cố tình phạm phải, khóc cho một cái tôi ích kỷ và hèn nhát của mình.

Ngày hôm nay, người cô yêu sẽ chấp nhận một người con gái khác, không phải chính cô. Mà tất cả tạo thành ngày hôm nay đều do cô từng bước từng bước lùi lại rồi tự mình giam cầm trong chính vỏ ốc của mình. Là do một đôi bàn tay này tạo dựng nên sao?!

Tôi đã sai rồi, đúng không?

Đã sai lầm ngay từ phút ban đầu.

Mùi vị của sự hối hận chưa bao giờ dễ chịu một chút nào. Nỗi đau đớn từ nó dẫn vật và dằn vò tâm hồn tôi mỗi khi tôi làm một việc gì đó. Một bước đi sai là một bước trái tim và bàn chân mình rỉ máu nhưng lại không thể dừng lại, cũng không thể quay đầu. Từ khi làm ra quyết định, bước ra bước chân đầu tiên, tôi đã không có tư cách để hối hận.

Tôi biết bản thân mình sai lầm; suy nghĩ sai lầm, lựa chọn sai lầm và hành động cũng sai lầm. Nhưng điều duy nhất tôi có thể làm chính là ngẩng cao đầu bước tiếp trên con đường mà mình đã chọn, cho dù bàn chân mình tiếp tục rỉ máu và trái tim mình tiếp tục đau đớn.

Mọi thứ đều cần có một kết cục trọn vẹn. Cái mà tôi phải làm chỉ là cố gắng đi đến đích mà thôi. Một công việc mới đơn giản làm sao!

Để cho mọi việc không bị lỡ dở;

Để cho bản thân không trở nên đáng buồn hơn bây giờ;

Để cho con ác mộng này, một ngày nào đó rồi sẽ kết thúc.

Tôi hối hận,

Hối hận vì đã lỡ yêu anh...

Sarah chỉ cảm thấy mọi vật trước mặt chao đảo vụn vỡ rồi toàn bộ ý thức của cô đều chìm vào bóng tối dịu dàng. Trên môi cô vô thức nở một nụ cười thoả mãn yếu ớt. Cô quả thực đã rất mệt mỏi, chỉ cần ngủ một chút, một chút mà thôi.

...

Người phát hiện Sarah ngất giữa đám đông là Jessica. Lúc ấy, cô vừa đến trường đã phát hiện học sinh của trườngg tụ tập rất đông ở bên cạnh dãy đồ xe bên kia đường. Họ hơi ái ngại và lúng túng, có người còn vội vàng rút điện thoại gọi, có người thì chạy đi liên lạc với giám thị trong trường. Mọi thứ đều đã trở nên hỗn loạn. Jessica hơi cau mày chen vào đám đông học sinh đang bu lại chật cứng, trong lòng lại không khỏi cảm thấy tò mò.

“Chuyện gì vậy?”

Cô thuận miệng hỏi một ai đó đứng ngay bên cạnh đang bận rộn gọi điện, hình như là gọi số khẩn cấp cho bệnh viện. Người đó cũng vội vàng trả lời, giọng nói hơi nôn nóng và sốt ruột.

“Có người ngất xỉu.”

Nghe vậy, trái tim Jessica không tự chủ nảy lên một cái. Trong lòng dâng lên một cảm giác bất an khó hiểu. Cô dùng sức chen nhanh vào đám người hỗn loạn và cuối cùng nhìn thấy Sarah cuộn mình không nhúc nhích nằm trên mặt đất giữa vòng người.

Jessica hốt hoảng xông vào ôm Sarah tựa vào lòng mình, một tay hơi vỗ vỗ má cô bạn.

“Sarah! Chúa ơi! Bỏ làm sao thế này? Tỉnh dậy, tỉnh dậy...”

Thế nhưng, dù cho Jessica có lay thế nào, cô gái nằm trong lòng cô vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại. May mắn thay, lúc ấy, Alice và Jasper nhà Cullen cũng kịp thời xuất hiện. Cả ba người cũng không chờ xe cứu thương đến mà nhanh chóng nâng Sarah lên xe của Alice chạy nhanh đến bệnh viện thị trấn. Suốt cả quá trình, không một ai hé răng nói lấy một lời. Jessica là lo lắng; Alice thì còn có thêm một chút tự trách và đau lòng. Chuyện về Sarah, cô không thể tiên tri nên khi cô đến, mọi việc đã trở nên tồi tệ đến mức này.

Ngồi trên xe, Alice hơi quay sang hỏi Jessica.

“Sarah sao lại trở nên thế này?”

Jessica bắt lực lắc đầu, trong mắt lo lắng vẫn không hề giảm bớt.

“Mình cũng không biết. Khi mình đến trường, bạn ấy đã nằm giữa đám đông rồi. Hai người đến sau mình cũng không chậm là bao.”

Alice không yên lòng cũng chỉ có thể thờ dài. Đành phải chờ kết luận của bác sĩ trong bệnh viện vậy. Cô bé này, thật không dễ cho người khác bớt lo.

Bác sĩ chịu trách nhiệm khám cho Sarah không phải ai khác ngoài Carlisle. Ông là người đứng chờ ngoài cửa bệnh viện để đưa Sarah vào phòng bệnh. Trước đó, Jasper đã gọi điện trước cho ông. Khi mọi việc trở nên rối loạn, một người đàn ông giống như Jasper trở nên thật sự đáng tin cậy.

Sau khi làm các thủ tục khám tổng quát cho Sarah và đưa cô vào phòng bệnh đơn, Carlisle hơi cau mày quay sang hỏi ba người Jessica, Alice và Jasper.

“Chuyện gì đã xảy ra vậy?”

Nhưng câu trả lời ông nhận được chỉ là ba cái lắc đầu đồng loạt đáng thất vọng từ bọn họ. Không một người nào biết đã có chuyện gì xảy ra. Carlisle nặng nề thờ dài.

“Con bé vì chịu áp lực quá mức nên ngắt đi thôi, một thời gian sau sẽ tỉnh lại. Thật không biết con bé này bình thường suy nghĩ những gì lại khiến bản thân trở nên nặng nề như vậy. Có vẻ như trước đây nó đã từng bị thương, thân thể cũng không được khoẻ mạnh như người bình thường nên mới có thể trở nên nghiêm trọng như thế.”

“Bác sĩ Cullen, vậy bạn ấy có sao không?” Jessica hơi lo lắng hỏi.

“Bây giờ thì không có chuyện gì.” Carlisle hơi nở nụ cười. “Chúng tôi sẽ chăm sóc chu đáo con bé. Cháu cứ trở về trường học trước đi.”

Jessica lo lắng nhìn Sarah suy yếu nằm trên giường bệnh, trên mặt đeo mặt nạ dưỡng khí, thân thể cũng cắm đầy các thiết bị đo lường. Trong lòng cô không mấy yên tâm nhưng rồi cũng miễn cưỡng chào bác sĩ Cullen và rời khỏi phòng bệnh.

Khi Alice cảm nhận được tiếng bước chân của Jessica đã trở nên nhỏ dần, cô mới lo lắng hỏi Carlisle.

“Sarah thực sự không có chuyện gì?”

Lúc này Carlisle mới hơi cau mày, bàn tay bóp bóp trán.

“Cũng không hẳn. Vết thương trước kia khá nghiêm trọng. Cơ thể con bé sau đó dù đã được điều dưỡng chu đáo nhưng lại không thể phục hồi lại bình thường. Các cơ quan đều suy kiệt rất nhiều, có lẽ do đã từng bị va đập nặng trong tai nạn. Chức năng của phổi cũng không còn được tốt vì đã từng bị nghẹt thở khá lâu trong nước. Tình trạng của con bé không chịu nổi kích động hoặc tâm trạng quá nặng nề, quá vui hay quá buồn đều không được.”

“Sao có thể như vậy?” Alice kinh ngạc bật thốt lên. “Sarah đã sống ở đây một năm đã xảy ra chuyện gì đâu?”

“Vậy là do mọi chuyện gần đây sao? Liên quan đến Edward?”

“Có lẽ vậy.” Alice âm thầm nghiêng đầu. “Người khiến bạn ấy lo lắng như vậy chỉ có anh ấy.”

Sắc mặt của Carlisle hơi thay đổi, vừa thấy bất đắc dĩ lại vừa cảm thấy áy náy.

“Ta không rõ ràng lắm chuyện tình của hai đứa nó. Nhưng có lẽ, tách ra cũng tốt. Để Edward có tình cảm với một cô gái khác thì hơn. Còn con bé, hãy để chúng ta chăm sóc vậy.”

“Tách ra cũng tốt, sao?”

Alice vô thức lẩm bẩm. Cô nghiêng đầu nhìn về phía Sarah đang nằm trên giường bệnh, giữa những thiết bị máy móc y tế lạnh lẽo. Cô biết Sarah rất ghét bệnh viện. Thế nhưng, giờ đây, cô ấy lại phải nằm bất động trên giường bệnh, giữa những bức tường trắng toát này.

Nhìn tình trạng của Sarah, lại nhớ đến tình cảnh của Edward; Alice thực sự không hiểu, điều gì mới gọi là tốt?

Nhưng thật đáng tiếc, điều này, khả năng tiên tri của cô lại không thể trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Lời thổ lộ

Bia rừng là nơi cây cối thưa thớt nhất. Ánh sáng len qua những tán lá trên cao và rọi xuống đất tạo nên những vết lỗ chỗ trên mặt đất cùng những sự vật sinh tồn ở lớp thực vật phía dưới. Buổi sáng ở Forks không có một tia nắng. Ánh sáng giống như một lớp sương mù lạnh lạnh vờn quanh không khí ẩm thấp che giấu bởi những thân cây cao to, ẩm ướt.

Bella đứng im lặng tại một khoảnh đất trống, giữa những cây đại thụ to lớn và sần sùi. Tim cô đập mạnh liên hồi mà không thể tự kiểm chế. Không khí hô hấp cũng như bị đông đặc lại bởi sự sợ hãi và hưng phấn. Cô cảm giác bản thân rành mạch nghe được từng tiếng bước chân chậm rãi mà vững chãi đang tiến gần về phía mình. Cô biết chủ nhân của tiếng bước chân là ai và cũng dự đoán được anh ta sẽ đi theo cô. Có một loại tình cảm kích động kỳ lạ dâng lên từ trái tim rồi chạy thẳng lên trí óc khiến người ta say mê, giống như mọi việc đều nằm trong lòng bàn tay mình hoặc như, bản thân sắp mở ra một cánh cửa thần kỳ dẫn lối cho một thế giới khác.

Một giọng nam khàn khàn, trầm thấp vang lên ngay sau lưng Bella.

“Nói. Chuyện gì?” Trong giọng nói lại để lộ một chút không kiên nhẫn, giống như đang bị phân tâm, lo lắng bởi một sự việc gì khác.

Bella không mấy quan tâm đến tình cảm vô tình để lộ của đối phương. Cô hơi nhắm mắt lại, hai bàn tay siết chặt như để cố vũ cho bản thân. Lúc mở ra lại một lần nữa, đôi mắt nâu đã hoàn toàn trở nên kiên định và sáng ngời.

“Tôi biết bí mật của anh, Edward Cullen. Không, nói đúng hơn là bí mật của các người, gia đình Cullen.”

Chàng trai tựa hồ đã đoán trước, biểu cảm trên gương mặt điển trai cũng không thay đổi bao nhiêu. Giọng nói của anh ta bình tĩnh vang lên, có phần lười biếng và nhảm chán.

“Có gì cứ nói thẳng, không cần vòng vo. Tôi không có thời gian.” (nghe cô nói nhảm)

Hai nắm tay thả xuôi bên hông càng siết chặt, Bella hơi tức giận trước sự lạnh nhạt của Edward. Cô thờ dốc, tiếng nói tuy hơi đứt quãng và khàn khàn nhưng giọng điệu lại chắc chắn vô cùng.

“Mạnh mẽ. Lạnh lẽo. Làn da trắng bệch bất thường. Không ăn uống. Không thể xuất hiện dưới ánh nắng mặt trời. Anh, các người, rõ ràng không phải con người.”

“Ồ!” Chàng trai cười khế. Anh đứng khoanh tay trước ngực, ánh mắt thâm thúy ngao ngễ nhìn bóng lưng gầy yếu trước mặt, tác phong lại phóng túng tự ý. “Vậy cô nói xem, chúng tôi là cái gì?”

“Là những kẻ máu lạnh. Ma cà rồng.”

“Là gì?”

“Là ma cà rồng.”

“Nói to lên, tôi không nghe rõ.” Chàng trai ác liệt cười nhưng trong nụ cười lại không hề mang theo chút vui sướng nào, chỉ có lạnh lùng và tàn nhẫn.

“Là ma cà rồng!” Bella thực sự không chịu nổi áp lực đến từ Edward. Cô bất chấp, quay người lại nhìn thẳng vào mắt anh, gằn từng chữ. Trong đôi mắt đầy lên một ngọn lửa quyết liệt không tên.

Edward cười lạnh, đôi mắt lãnh liệt nhìn thẳng vào Bella.

“Vậy mà cũng dám nói ra cơ đấy! Tiểu thư, có lẽ cô vẫn chưa hiểu rõ danh từ này đại biểu cho thứ gì nhỉ? Nếu không cô đã chẳng ngu ngốc mà đơn độc đứng đây, trong rừng rậm, cùng với tôi, kẻ mà cô cho rằng là một con ma cà rồng.”

“Tôi biết.” Bella mím môi. Phản ứng của Edward kỳ quái hơn cô tưởng tượng rất nhiều. Tính cách của anh rõ ràng không phải như thế. Cách đối xử của anh dành cho cô đáng lẽ không nên là như thế này. Trong lòng Bella đột nhiên có một giọng nói lạ lẫm thì thầm với cô những điều như thế. Cô biết rõ, đó cũng là Bella, nhưng cô ta cũng không phải cô. Mọi thứ càng ngày càng trở nên kỳ lạ và không thể hiểu nổi.

“Yoo... Cô biết? Điều đó thực sự rất đáng giá nghỉ ngơi.”

“Tôi biết rõ. Tôi đã tìm hiểu về các người, và đồng loại của các người.”

“Tìm hiểu?” Edward khẽ nhếch mày. Đôi con ngươi sâu thẳm như bóng đêm hiện lên nét trào phúng. “Những thứ vớ vẩn mà con người viết về ma cà rồng? Cũng không tệ. Ít ra cũng vài thứ đúng. Tỷ như, loại thực phẩm?”

“Tôi biết các người không ăn uống.” Giọng nói của Bella hơi run rẩy. Cô bất giác lùi lại nửa bước. Edward bây giờ thật lạ lẫm, khiến cô không thể đoán được anh đang suy nghĩ gì sau nụ cười bừa bãi vô tình đó.

“Sau đó đâu? Còn nữa, sao lại dừng?”

“Các người uống máu.”

“Của?”

“Con người.”

“Và?”

“Tôi, là con người.” Bella cắn răng, gian nan nói ra câu trả lời đúng ý của Edward.

“Bravo!” Edward khô khan giả tán thưởng, vỗ tay hai cái. “Thật thông minh! Tiểu thư Bella, cô cuối cùng cũng nhận ra được tình cảnh của mình. . .Nơi này, hoàn cảnh thật sự rất tốt.”

Edward lơ đãng kết thúc lời khen ngợi của mình bằng một câu nói không ăn nhập chủ đề nhưng người có chút đầu óc đều có thể dễ dàng nhận ra ngụ ý nguy hiểm trong câu nói tưởng chừng như vô thưởng vô phạt ấy.

Nơi này rất tốt.

Một cô gái biến mất, tại nơi này, không ai có thể tra ra bất kỳ thứ gì.

Kêu la, chạy trốn cũng vô ích.

Thực sự là một cái bẫy tử thần hoàn hảo.

Lưỡi hái tử thần đã vung lên. . .

Thế nhưng, Bella lại ngược lại. Cô đã ngửi thấy mùi nguy hiểm, cảm thấy hơi thở của tử vong vờn sát trên cổ mình nhưng cô không tiếp tục lùi lại hay quay lưng chạy trốn mà vẫn mạnh mẽ bước về phía trước, tiến đến càng gần Edward.

“Edward, anh không như vậy. Tôi tin tưởng anh sẽ không tổn thương tôi.”

Nụ cười giả dối trên mặt Edward hơi cương lại. Anh rút cuộc không giả cười được nữa, biểu cảm trở về trạng thái lạnh băng thường ngày của mình. Anh chợt nhớ lại ý muốn giết chết đứa con gái ngu xuẩn này thoáng lướt qua trong đầu khi cô ta nói ra ba chữ “ma cà rồng” ban nãy. Anh phải cố gắng kiềm chế thân thể đang buộc chặt và vận sức chờ vồ lấy con mồi theo bản năng của mình khi đứng khoanh tay cách xa cô ta. Treo lên mặt nụ cười không phù hợp với tính cách của mình chỉ vì cô nén lại sát khí đang bao phủ quanh người. Thế mà đứa con gái đần độn này lại bảo là cô ta tin tưởng anh sẽ không tổn thương cô ta. Đừng kể chuyện cười! Cô ta xem mình là cái gì? Sao cô ta dám, cô ta dựa vào đâu mà tự tin như vậy?

Thực hết sức buồn cười!

“Tiểu thư Bella, cô quá ngây thơ rồi. Ảo tưởng không thực tế như vậy mà cũng nghĩ ra được.”

“Không, Edward. Tôi không nghĩ như vậy.” Bella vừa nói vừa tiến đến gần sát Edward và đứng đối mặt với anh. “Anh luôn bảo vệ tôi. Tôi biết điều đó.”

Đột ngột bị mùi hương nguy hiểm trên người Bella tập kích, thân thể Edward càng trở nên buộc chặt. Ngay cả suy nghĩ của anh cũng bị lời nói của cô ta khiến cho trở nên choáng váng. Anh rõ ràng tỉnh táo để mình bạch bản thân sẽ không thể hành động ngu xuẩn như vậy. Bảo vệ Bella, đứa con gái tộc mạch này? Trò cười này chẳng buồn cười chút nào! Nhưng một thứ cảm giác mơ hồ lại khiến anh nhận thấy những lời này vô cùng quen thuộc, giống như bản thân đã tự mình trải qua một lần rồi vậy. Loại ảo giác yếu ớt đó nói cho anh, kỳ thực anh hẳn phải là như lời cô ta mới đúng, toàn tâm toàn ý bảo vệ cô gái trước mặt này, toàn tâm toàn ý. . .yêu cô ta?!

Trong khoảnh khắc, Edward trở nên dao động và rối loạn, tựa như bị một thứ gì đó kỳ quái khuấy phá. Những suy nghĩ không phải của anh lại luôn nhảy vào trong óc anh, chiếm cứ mọi chỗ trống và quay tròn như những vòng xoáy thời miền bất tận. Nó nói rằng anh bây giờ đang đi sai đường, anh hẳn phải đi trên một con đường khác mới đúng.

Nhưng mà,

như thế nào là “đúng”?

Bella, thế nhưng, không nhận ra sự bất bình thường của Edward. Cô cảm giác như bản thân đã vô tình lạc lối bởi đôi mắt sâu thẳm như vực tối của anh.

Hai người cách nhau thực gần, gần sát đến nỗi cô có thể đọc được tình cảm nhàn nhạt thoáng hiện lên trên gương mặt điển trai của anh, một loại tình cảm ấm áp và nhu hoà hơn rất nhiều, còn có một chút dằn vặt và mâu thuẫn. Phải rồi! Bella vô thức nhếch miệng cười. Edward như thế này mới đúng. Những tình cảm này dành cho cô mới là đúng. Bản thân cô biết, Bella cũng biết.

Bella nhẹ nhàng cầm lấy tay Edward, đặt lên ngực mình, vị trí nơi con tim cô đang ấm áp đập rộn rã, thứ minh chứng cho thân phận của cô, một con người, và sự khác nhau giữa họ cũng như tình yêu của cô dành cho anh. Cô dịu dàng nói với anh.

“Edward. Em tin tưởng. Em không sợ hãi. Bởi vì, em yêu anh.”

“Tôi...” Edward ngẩng ngẩn mặt cho Bella tác động đến mình.

Anh hiện giờ giống như một kẻ say, mọi thứ xung quanh đều bị đảo lộn hết cả. Anh không thể suy nghĩ rõ ràng nhưng anh cảm nhận được nhịp đập khe khẽ truyền đến từ lòng bàn tay của mình, ấm áp đến mức khiến người ta vô tình bị bỏng. Thứ này thực đang đều đặn nảy lên, từng nhịp một; khác hẳn với thứ nằm trong lồng ngực lạnh băng của anh, đã chết lặng từ lâu. Một ai khác muốn thoát ra một điều gì đó, nhưng thứ đó lại nghẹn lại trong ngực anh không thoát ra được. Lần đầu tiên anh cảm nhận được một Edward khác xa lạ mà quen thuộc. Đó là anh nhưng không phải anh. Và giờ nó muốn làm điều gì đó mà bản thân anh hoàn toàn không hề muốn. Thứ đó khiến anh cảm thấy nguy hiểm và phần nộ đến phát run.

Edward cúi đầu. Tiến vào mắt anh là một khuôn mặt xinh đẹp với đôi mắt nâu trong sáng. Bên tai anh vang lên những câu nói êm dịu mà anh đã chờ qua bao nhiêu năm tháng cô độc. Edward vẫn nhớ, trước đây anh mãi đi tìm, tìm một người khiến anh cảm thấy bản thân mình còn là một “con người bình thường” và đối xử với anh như một “con người bình thường” trong khi luôn biết rõ thân phận của anh. Người đó, chẳng phải đã tìm được rồi sao? Ngay trước mắt anh, hiện giờ.

Edward mê mang.

Thực sự, đã tìm được rồi?

Như vậy, là phải giữ lấy?...

Đúng lúc đó, một cặp mắt xanh thăm như đại dương xuất hiện trước mắt anh. Bên tai anh vang vọng một giọng nói xa lạ nhưng vô cùng quen thuộc. Người này anh biết, nhưng tại sao lại vô tình lại biến mất?

“Edward. Không sợ hãi là không có khả năng.”

Là ai?

Tại sao lại bị quên mất?

Không phải quên.

Anh căn bản không hề biết cô ta.

Ngay cả tên của cô ta anh cũng không hề biết.

Không. Tôi biết.

“Cô là ai? Không, không phải... Cô, là cái gì?”

“Tôi là Sarah Catherine. Stuart, là một con người.”

Là một con người.

Edward. Không sợ hãi là không có khả năng.

Edward giật mình tỉnh lại. Anh nhanh chóng rút tay mình ra khỏi ôm ấp của Bella rồi lùi lại hai bước kéo giãn khoảng cách giữa hai người. Mặc dù đã tỉnh táo nhưng anh vẫn còn cảm thấy hoảng hốt. Anh nhận ra bản thân chỉ đứng ngây người trong khoảnh khắc nhưng trong lúc này, anh cảm thấy thời gian giống như trôi qua thật lâu, thật lâu dài, đến mức anh tựa hồ sắp đánh mất đi bản thân mình.

Edward hơi cúi đầu, giọng nói khàn khàn, khô khốc.

“Chúng ta không có khả năng.”

“Edward...” Bella sững sốt, ngạc nhiên mở to mắt nhìn anh.

“Tôi không có cảm giác với cô.”

“Em...”

“Nhưng mà, tôi nghĩ cô cần đến nhà chúng tôi một chuyến. Đến lúc đó tôi sẽ đến đưa cô đi. Không cần phải làm những chuyện ngu xuẩn khác, cũng không được rời khỏi thị trấn, nếu cô còn yêu quý tính mạng của mình.”

Nói xong, cũng không chờ nghe câu trả lời của Bella, Edward luống lút rời khỏi nơi đó. Anh cũng không quan tâm đưa con gái đó cảm nhận như thế nào, có thể gặp chuyện gì nếu ở trong rừng một mình hay không. Cái anh cần bây giờ là một nơi yên tĩnh để suy ngẫm về tất cả mọi thứ và tìm hiểu rõ ràng chuyện quái quỷ gì đang diễn ra. Đầu tiên là Sarah trở nên kỳ lạ. Bella với những hành động bất thường. Và bây giờ đến lượt anh, không thể điều khiển được chính bản thân mình.

Một đồng rối loạn, một đồng phiền phức và một đồng câu hỏi không có lời giải đáp. Chúng giống như một dòng xoáy, kéo chân và nhấn chìm anh trong đó. Edward cảm thấy bản thân mình sắp nghẹn thở đến nơi, lồng ngực khó chịu vô cùng cho dù những khi quan đó tồn tại trong cơ thể đã không còn

hoạt động từ lâu. Anh không muốn gặp bất kỳ kẻ nào khác bởi anh cảm thấy bản thân hẳn là sắp phát cuồng đến nơi. Một loại cảm giác bức bối khó chịu cần phát tiết ra ngoài, mà nhà, hiển nhiên không phải lựa chọn phù hợp.

Edward nhắm thẳng hướng, chạy sâu vào trong rừng rậm. Anh muốn vượt qua đây, chạy mãi đến vùng rừng núi Olympic. Tìm một vài con dã thú trấn an con khát còn cào trong cuồng hộng và, tranh thủ một chút khoảnh khắc yên bình. Anh có dự cảm không hề thoải mái. Lúc này đây, sau khi đưa đứa con gái kia về nhà, sẽ còn nhiều chuyện phiền phức hơn xảy ra nữa. Nhưng nếu không đưa cô ta về, một mình anh không thể giải quyết việc này.

Bí mật bị lộ. Mọi người trong nhà Cullen có quyền biết và đưa ra cách xử trí đối với kẻ phá hỏng quy củ. Nhất là, bọn họ phải chấm dứt việc phiền nhiễu trước khi bọn chó săn của nhà Volturi đánh hơi được.

Edward khẽ thở dài, nhanh nhẹn len lách qua những thân cây lao vút qua bên người với một tốc độ không tưởng. Thân hình thon dài của anh giống như một tia chớp, lao vút trong rừng rậm, không hề để lại một tia dấu vết và rồi biến mất trong khoảng không.

Trong khu rừng chỉ còn lại những mảng tán cây xanh mướt, xào xạc không yên tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Lời mời từ gia đình Cullen

“An empty street,

An empty house,

A hole inside my heart

I’m all alone.

The rooms are getting smaller.

I wonder how,

I wonder why...”

Cạch.

Trong căn phòng tối tăm, Sarah nằm trên chiếc giường êm ái của mình, khẽ cau mày. Bàn tay nhỏ nhắn quờ quạng trên giường, chụp được một vật kim loại lạnh lẽo đang run lên bàn bật, không hề do dự mà quăng ngay xuống đất.

“I wonder where they are.

The day we had,

The songs we sang together...”

Tiếng nhạc chuông quen thuộc vẫn ngoan cố vang lên không ngừng. Dù cho bị ném xuống mặt đất một cách thô bạo, chiếc điện thoại vẫn an toàn không hề sứt mẻ và quấy rối giấc ngủ của cô chủ nhỏ khó tính.

Sarah khó chịu lăn qua lộn lại một hồi, thậm chí còn lấy gối chụp lên đầu giả chết nhưng tất cả mọi nỗ lực đều thất bại. Giọng hát quyết rũ của những anh chàng Westlife vẫn văng vẳng bên tai không dứt, bản “My love” cũng đã đi được hơn một nửa. Không thể làm gì khác ngoài nhận mệnh, Sarah giận dữ đập đầu vào gối hai cái rồi chậm rì rì lăn xuống giường, mắt nhắm mắt mở tìm chiếc điện thoại, trong lòng nhủ thầm sau này phải đổi điện thoại, kiểm loại nào dỏm một chút, đập một cái là vỡ thì càng tốt.

“Aloo...” Giọng nói khàn khàn lười biếng của Sarah vang lên. Cả người đều nằm bẹp trên sàn nhà lạnh lẽo, hai mắt nhắm lại như muốn trở lại giấc ngủ đông một lần nữa.

Đầu bên kia điện thoại, ngược lại, vang lên một giọng nữ tràn đầy sức sống và hoạt bát.

“Đoán xem mình là ai!”

“Alice.” Sarah nhắm chán ngáp dài, hơn phân nửa đầu óc đã bị vây trong trạng thái lơ đãng bất công.

“...” Bên kia im lặng một chút, sau đó giọng nữ lúc nãy lại vang lên nhưng lần này âm điệu có vẻ nhỏ hơn và xa hơn, tựa như cô ta không hề cầm máy

nữa. “Lần này đoán xem là ai?”

“Jasper.” Giọng nói đã nhỏ hơn, chứng tỏ chủ nhân của nó đã sắp thành công đi vào giấc ngủ, một lần nữa.

“...” Đây là biểu tình của Jasper với bộ mặt người chết ở phía bên kia điện thoại.

“...” Còn đây là biểu tình của Alice đứng bên cạnh.

Alice không phục hơi cần mồi, ồn ào la ó.

“Tỉnh dậy! Tỉnh! Không cho ngủ. Khai mau! Bỏ gấn máy quay phim ở trong nhà mình đúng không?”

“Trong nhà? Không phải trong rừng sao?” Sarah che miệng ngáp, mắt vẫn nhắm nghiền không hề có ý muốn mở ra một chút nào.

“...”

“Zzz...”

“SARAH!!!” Alice cảm tức hết to.

Giọng hét kinh khủng của cô nàng xuyên qua điện thoại, thành công chọc thủng màng nhĩ của Sarah và khiến cô nàng đang ngủ gật gật mình tỉnh lại.

“Bỏ cô ý chọc giận mình, đúng không? Đúng không? Đừng để mình xông đến nhà bỏ và lôi bỏ ra khỏi cái ổ của bỏ.”

“Đừng hét.” Sarah lười biếng ngoáy ngoáy lỗ tai, chậm rãi sờ soạn bỏ lại lên giường, chui vào ổ chăn ấm áp của mình. “Mình tỉnh rồi. Thật!” Mắt cô nàng híp lại một nửa, cọ cọ kiểm một tư thế thật thoải mái mà nằm úp xuống, một tay vươn ra bật đèn ngủ ở tủ đầu giường.

“Nếu bỏ còn dám ngủ trong lúc nói chuyện với mình...”

“Được rồi. Alice, Mình thề, mình không ngủ! Mình nghe bỏ. Nói đi, có chuyện gì? Trời chưa sáng đã gọi điện phá hỏng giấc ngủ của mình. Bỏ không cần ngủ nhưng mình cần ngủ. Bỏ biết!”

Alice im lặng nhìn khung cảnh xung quanh mình. Forks ngày hôm nay vẫn có sương mù, thậm chí bởi vì trận mưa được dự đoán có thể đến vào buổi chiều mà bầu trời có vẻ âm u hơn thường lệ nhưng điều đó cũng không thể xóa đi sự thật là, lúc này, thời điểm này, đồng hồ của cô đang nhích dần đến mười hai giờ ba mươi, “buổi trưa”. Alice cười lạnh, âm u nói.

“Một ngày nào đó mình sẽ thay hết đồng rèm cửa màu đen dày cộm của bỏ bởi vải ren mỏng tang trong suốt, Sarah thân mến. Mình sẽ giúp một con cú như bỏ nhìn thấy ánh sáng, vào mỗi ngày!”

“A. Xin lỗi. Mình quên kéo rèm. Đã là buổi chiều rồi ư? Thật nhanh quá!” Sarah cảm lấy điều khiển từ xa khẽ bấm, hai hàng rèm cửa từ từ mở ra, để lộ khung cửa sổ sát đất làm bằng thủy tinh nhìn thẳng ra hồ nước trong như ngọc bích trước biệt thự. Rừng cây âm u tắm mình trong một loại ánh sáng thừa thớt và lạnh lẽo hoàn toàn hiện ra trước tầm nhìn. Sương mù mỏng bao quanh mọi vật cùng với vòm trời màu xanh xám khiến cho mọi vật càng thêm nặng nề và hiu quạnh.

“Tiểu thư, làm ơn xem giùm mình đồng hồ trước rồi hãy nói nhảm. Bây giờ là mười hai giờ ba mươi, đã qua bữa trưa. Nếu còn ngủ tiếp bỏ sẽ bỏ lỡ luôn bữa tối. Bỏ còn sống sao?”

“Hoàn hảo. Lúc ngủ cơ thể con người không tiêu tốn nhiều năng lượng cho lắm. Lượng mỡ của mình còn đủ dự trữ cho đến khi mình thức dậy.”

“Sarah, bỏ không phải con gấu. Mỡ bụng của bỏ không thể giúp bỏ vượt qua mùa đông, càng không thể thay com!”

Sarah hơi cười cười không để ý, qua loa có lẽ.

“Rồi, rồi. Mình biết bỏ quan tâm mình. Lát nữa mình sẽ ngồi dậy và nấu một bữa tối linh đình bỏ sung chất dinh dưỡng cho cái bụng của mình, sẽ không tiếp tục bạc đãi nó.”

“Không cần.” Alice nhanh chóng phủ quyết đề nghị của Sarah. Nói đùa, nếu để cô nàng này tự nấu tự ăn tự vui trong nhà, cú điện thoại này của cô chẳng phải thành công đã trắng? “Chiều nay bỏ qua đây đi. Esme muốn mời bỏ dùng bữa.”

“Dùng bữa? Với mọi người?” Sarah hơi ngăn người trước đề nghị quái lạ của Alice. Bọn họ quen biết hơn một năm, vì thể chất đặc biệt của nhà Cullen mà cô cũng chưa hề ăn một bữa ăn nào cùng với họ, càng không thể đề cập đến chuyện các thành viên trong nhà xuống bếp nấu ăn. “Alice, bỏ chắc chứ? Mình cảm giác tai mình sử dụng có vẻ không được tốt cho lắm.”

“Mình biết bỏ biết bọn mình không ăn uống. Nhưng mà lần này mọi người đều muốn đích thân xuống bếp và có một bữa ăn ấm áp với đầy đủ thành viên trong gia đình.”

“Và rồi mình ngồi ăn, mọi người ngồi nhìn?” Sarah theo bản năng rụt lui cổ khi nghĩ đến hình ảnh ấy. Quả thực rất đáng sợ! Một đám sư tử dùng ánh mắt triu mến nhìn một con nai gặm cỏ? Mọi người chắc là “bữa ăn ấm áp” mà không phải là “vỗ béo chòe làm thịt”? Cho dù là ý nghĩa nào đi chăng nữa, cảnh

tượng đó quả thực rất “sáng tạo”, rất có tính “đột phá”...

o(π—π)o

“Thực ra...” Đầu bên kia, Alice hơi ngập ngừng, giọng nói cũng nhỏ lại khiến cho cô nàng có vẻ như là đang chột dạ khi bị bắt quả tang trộm làm một điều không hay ho nào đấy. “Bữa ăn này không chỉ có một mình bò. Còn có một người khác nữa.”

“Ài?” Sarah nhướn mày. Cô chợt có cảm giác tin tức tiếp theo mà Alice thông báo sẽ là điều mà cô không hề vui lòng muốn biết một chút nào. Dự cảm không lành đột nhiên quanh quẩn trong suy nghĩ không thể xóa bỏ được.

“Isabella Swan. Anh Edward nói, muốn dẫn cô ta về, có việc quan trọng muốn nói với cả nhà.”

Alice hơi thả lỏng mình, dựa vào lồng ngực Jasper đứng phía sau cô, để cho đôi tay mạnh mẽ của anh ôm trọn cô vào lòng. Đôi mắt nâu vàng phóng tầm nhìn về chân trời màu xanh xám phía xa, khuất sau những tầng mây âm u. Bàn tay của cô hơi siết lại, môi mím chặt. Cô lại nhìn thấy, rất nhiều thứ về Edward và Bella; nhưng cô không muốn nói quá nhiều với Sarah. Thực tâm, Alice cũng không muốn Sarah dính dáng quá nhiều vào điều này; tựa như Carlisle đã nói, hai người họ, tách ra có lẽ sẽ tốt đẹp hơn cho tất cả mọi người. Thế nhưng, mặt khác, Alice lại thực sự không cam tâm. Một năm qua, cô cũng đã nhìn thấy nhiều lần, những thứ còn chân thật hơn nhưng dự cảm hù dọa xa xăm kia. Chúng khiến cô không muốn Sarah cứ như thế, bỏ mặc tất cả rồi rút lui khi chưa từng thực sự chiến đấu. Chẳng phải muốn thứ gì đều phải cố gắng hết sức tranh thủ sao? Sarah nhu nhược như vậy, nhát gan, yếu đuối như vậy khiến cô vừa thất vọng lại vừa đau lòng.

Lúc này đây, dũng cảm cũng tốt, hèn nhát cũng tốt; khoan dung cũng thế, mà ích kỷ cũng thế; có lẽ là cơ hội tốt nhất để kết thúc tất cả. Không dây dưa, không dằn vặt, không đau đớn. Bọn họ, Edward, Sarah và cả Bella cũng đến lúc, cần phải thực sự đối mặt với nhau một lần; nhìn thẳng vào trái tim và cho ra một cái kết luận.

Đầu bên kia điện thoại im lặng thật lâu, tiêu điều xơ xác giống như trong một hầm mộ. Tiếng hít thở của Sarah rất nhẹ, lại thật lạnh lùng không hề để lộ bất kỳ cảm xúc nào. Không hoang mang, rối loạn cũng không dòn dập; lạnh đậm đến mức khiến cho người ta sợ hãi.

Sau đó, giọng nói êm ái của Sarah rất nhẹ nhàng truyền đến, mỏng manh như một chiếc lông vũ khẽ khàng rơi xuống đất.

“Minh hiểu. Minh sẽ đến.”

“...” Alice hơi bất ngờ khi nghe thấy giọng điệu bình tĩnh của Sarah. Cô hơi thờ dốc, khẽ gọi. “Sarah?...Bò thực sự đến?”

“Đừng lo. Minh thực sự sẽ đến. Không trốn tránh, cũng sẽ không lỗi hẹn.”

Phản ứng của Sarah thật bình thường, cũng thật sự bất thường. Không gian vẫn sạch sẽ và trong lành như ban nãy nhưng không hiểu sao Alice lại chợt có một loại xúc động muốn rơi nước mắt. Cô đè nén tiếng nức nở trong lồng ngực của mình, cảm thấy bản thân gần đây thực lạ, rất mềm yếu và nhạy cảm.

“Sarah. Thực xin lỗi.”

Sarah dường như không hề nghe thấy lời ní non đó của Alice. Cô hơi lơ đãng nhìn ra khoảng không ngoài cửa sổ. Đôi mắt lam trong vắt tựa hồ bị nhuộm thêm một chút màu sắc buồn bã của bầu trời, trở nên sâu thẳm.

“Chiều nay, hẳn là, sẽ mưa?”

“Đúng vậy. Có mưa, có sấm và chớp.” Alice nhẹ giọng đáp lại. “Dự báo thời tiết nói như thế.”

“Minh sẽ mang theo ô.”

“Đừng mang cái màu đen. Nó làm bằng ren, bị ướt sẽ trở nên rất nặng.”

“Minh còn một cái màu đỏ.” Đỏ như màu của rượu bordeaux. Sẽ rất hợp với ngày hôm nay. “Mọi người đã chuẩn bị đồ hết rồi à? Minh sẽ không chơi, chỉ xem thôi.”

“Bạn biết?...Minh biết, mình sẽ không thất vọng tại sao bạn biết. Edward sẽ chơi bóng chày. Emmett và Rose cũng rất thích trò này.”

“Minh biết. Anh ấy, sẽ rất đẹp.” Sarah khẽ cười, giống như nhớ lại một điều gì đó thật vui vẻ mà chỉ một mình cô mới biết. “Minh sẽ không chơi thể thao. Minh ghét thể thao. Cũng sẽ không hiểu bóng chày. Nhưng mình lại rất mong đợi đến lúc đó, có thể nhìn thấy anh ấy.”

“Mọi người sẽ có một buổi chiều vui vẻ.”

“Thật mong là vậy.” Độ cong trên miệng Sarah càng thêm mở rộng khiến cho nụ cười nhạt của cô trở nên thật thần bí và nguy hiểm. “Một buổi chiều vui vẻ. Alice, nhớ chuẩn bị xe thật chu đáo nhé. Ra khỏi Forks, cũng là một lựa chọn không tồi.”

Alice hơi bối rối không biết làm sao trả lời, bởi vì hai câu sau của Sarah, cô hoàn toàn không hiểu.

Chuẩn bị xe, ra khỏi Forks?

Đó có nghĩa là gì? Bọn họ gần đây cũng không có dự định đi săn. Tại sao phải ra khỏi Forks?

Thế nhưng, không đợi Alice kịp thốt ra khỏi miệng những nghi vấn của mình, giọng nói ảm áp của Sarah lại một lần nữa vang lên. Lần này, nó tựa hồ không hề giống giọng nói bình thường của Sarah; mà giống như một thứ xa lạ lạnh như băng vọng lại từ địa ngục.

“Alice. Bỏ lo lắng quá nhiều.

Rất tốt.

Nhưng cũng thực sự dư thừa.”

Và rồi, giống như hết thảy đều là ảo giác do Alice tự tưởng tượng ra. Giọng điệu của Sarah lại trở về với cung bậc vui vẻ lúc bình thường.

“Thế nhé. Lát nữa mình sẽ đến đúng giờ. Nhờ chuẩn bị nhiều nhiều đồ ăn nhé. Mình sẽ tìm cho ra món mà bỏ tay làm”

“Ừ. Được, được...”

Alice vẫn còn bị vây trong trạng thái bị đả kích, còn không kịp hiểu hết lời của Sarah; chỉ có thể hồ hồ ngây ngốc gật đầu với lời nói tiếp theo của cô nàng. Thậm chí, cho đến lúc đầu bên kia, điện thoại đã cắt đứt một lúc lâu, Alice vẫn còn chưa kịp hiểu được.

Rất cuộc,

Lúc này, cô đã nghe thấy điều gì?

...

Alice, nhớ chuẩn bị xe thật chu đáo nhé.

Ra khỏi Forks, cũng là một lựa chọn không tồi.

...

Alice. Bỏ lo lắng quá nhiều.

Rất tốt.

Nhưng cũng thực sự dư thừa.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Forbidden Love

Chiếc Seven cuối cùng cũng ịch lết ra khỏi đường siêu tốc xuyên qua khu rừng và đến được cái đích của buổi chiều hôm nay, biệt thự nhà Cullen. Căn nhà thanh lịch màu trắng nằm giữa một khoảng đất trống cứ thể dần hiện rõ trước tầm nhìn như một quý ngài tao nhã ngả mũ cúi chào với những vị khách mời. Bốn phía tường kính như được phủ bởi một tầng sáng mờ lung của lúc sắp tối, chập chờn như một bóng ma dưới chao đèn. Toàn bộ khối kiến trúc giản dị mà phóng khoáng đó lúc này đều bị nhuộm bởi một loại màu bột xám xanh buồn tẻ trông vô cùng kỳ dị.

Sarah không biết dùng từ ngữ nào để diễn tả mọi sự vật trước mắt cô lúc này. Tất cả đều như thấm đẫm một loại hương vị tiêu điều xơ xác trong những mộ phần hoang vu lâu đời nhất, không hề có chút hơi thở nào của người sống, chỉ còn lại một cỗ tử khí thâm trầm và lạnh lẽo. Cô vô thức hạ kiếng xe xuống, hít sâu vào buồng phổi một hơi không khí lạnh lạnh này. Có chút ẩm ướt nhạt nhẽo của sương mù, có chút mát mẻ tươi mới của cây cối, lại thiếu mất loại mùi cay độc có trên thi thể.

“Mình đang nghĩ gì thế nhỉ?” Sarah nhếch miệng cười tự giễu, khẽ lẩm bẩm.

Cô thuần thục dừng xe lại trước cửa biệt thự không xa và bước xuống. Thân hình nhỏ nhắn chìm lẫn vào ánh sáng tự nhiên ảm u ám. Và rồi, khi ngược đầu lên, cô đột nhiên bắt gặp hai bóng người quen thuộc cũng đang hướng về phía cửa.

Thực ra, lúc ban đầu, ánh nhìn của Sarah chỉ bị bóng dáng cao gầy đi đằng trước hấp dẫn. Chỉ thông qua một vài đường nét mơ hồ, cô đã có thể dễ dàng nhận ra người đó là ai. Lại nhìn khuôn mặt khô cứng với những biểu tình đông lạnh xa cách, cô hơi mỉm cười. Đó là những chi tiết quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn, đến mức nhắm mắt lại là cô có thể lập tức phác họa lại một cách chuẩn xác hình ảnh vừa rồi.

Sarah nhớ đến buổi tối hôm đó và nụ hôn lạnh lẽo khắc chế của anh, nhớ đến làn da lạnh lẽo dán vào hõm vai của mình, nhớ đến đôi tay mạnh mẽ của

anh. Nhưng khi nhìn đến bóng dáng người con gái đi theo phía sau, cô cũng không quên quan hệ hiện tại của bọn họ. Bella đã tỏ tình. Vậy bây giờ, hai người họ là người yêu sao?

“Một con sư tử bệnh hoạn yêu một con cừu ngu ngốc.” – Cô bỗng nhiên nhớ đến lời thoại buồn nôn từng nhìn đến trước đây. Đó là câu thoại Thẩm Nghi Tĩnh nhớ kỹ duy nhất sau khi xem hết năm phần liên tiếp của series phim Chạng Vạng. Chẳng vì điều gì, chỉ vì lúc đó cô nghĩ kẻ nói ra được câu nói này thực sự rất ngu xuẩn và vớ vẩn. Dĩ nhiên, lúc đó Thẩm Nghi Tĩnh hoàn toàn không thể ngờ tới, cô sẽ chết và sau khi chết, cô lại ôm ấp một loại tình cảm đặc biệt với kẻ “ngu xuẩn và vớ vẩn” kia.

Thật là một trò đùa thiếu muối trăm trọng!

Nụ cười trên môi Sarah dần trở nên nhạt nhẽo. Cô chợt cảm thấy nếu bản thân không làm thứ gì đó thì quả thực rất ảm ức và khó chịu. Dù sao hai người đó cũng là một cặp đôi rầm rộ với tuyên ngôn “tình yêu đích thực” luôn loè loẹt sáng trên đỉnh đầu, nếu có quá thuận lợi thì còn gì gọi là “tình yêu đích thực”? Cho dù cô biết chẳng bao lâu sau sóng gió sẽ đổ ập lên cặp đôi dễ thương kia nhưng điều đó cũng không ngăn cản cô tìm bọn họ gây chuyện. Ai bảo cô nhìn bọn họ thấy thật chướng mắt? Ai bảo cô thực yêu, thực yêu nữ chính Bella “vĩ đại” đâu? Thực xin lỗi, bốn tiểu thư hiện nay chính là cảm thấy khó chịu, muốn khiến các người cũng không thoải mái!

Trong khi đó, Edward rất sớm cũng đã phát hiện Sarah đứng ngây ngốc gần đó. Anh không mấy quan tâm đến cô gái vẫn luôn im lặng ngoan ngoãn đi theo sau mình từ nãy đến giờ. Đôi mắt mật ong ảm áp của anh từ khi phát hiện ra bóng dáng nhỏ nhắn chìm trong vầng sáng xanh xám mờ nhạt kia đã luôn vẫn dính chặt lấy nó. Trong đó dấy lên một ngọn lửa âm ỉ và nhu hoà. Anh đứng im tại chỗ, kiên nhẫn chờ cô lên tiếng, tựa như toàn bộ mọi vật đều không thể lọt nổi vào mắt anh, ngoại trừ bóng hình của cô.

Edward cũng đã học được cách không tùy tiện đọc suy nghĩ của Sarah, trừ những hoàn cảnh cực kỳ đặc biệt. Đó là một loại tôn trọng của anh dành cho cô, cũng là một cách anh tự bảo vệ “trái tim yếu đuối” của mình. Edward tỏ vẻ, anh rõ ràng đã hoàn toàn không muốn bị loại suy nghĩ kỳ lạ của cô khiến cho khó thở thêm một lần nào nữa. Anh biết, nếu còn ngu ngốc tự động rình trộm mớ suy nghĩ lộn xộn kia, anh sẽ không kiềm nổi ý muốn bóp chết Sarah trước khi yêu cô một cách nồng nhiệt và say đắm. Thực ra, điều này cũng khiến Edward thỉnh thoảng cảm thấy rối rắm. Rốt cuộc bản thân xem trọng thứ gì ở “sinh vật đơn bào”?

Có thể thấy, anh bạn điển trai mặt lạnh Edward cũng chưa tự giác được bản thân đã bị lây bệnh hay suy tưởng vớ vẩn của Sarah.

Vì vậy, Sarah đứng ngây người. Edward cũng đứng ngây người. Còn một người thứ ba, Bella thì không thể không đứng im, cứng ngắc nhìn hai kẻ đang ngây người đứng nhìn nhau. Dù sao Bella cũng chỉ là một kẻ bị Edward mang đến đây, hoàn toàn đứng ở thế bị động. Lúc này, cô có nói gì cũng không hề thích hợp.

Không một ai lên tiếng. Loại không khí đông cứng quỷ dị này cứ kéo dài mãi cho đến khi giọng nói của Sarah phá vỡ sự im lặng của ba người.

“Hey, buổi sáng tốt lành.”

“...” Edward “sâu sắc” liếc nhìn bầu trời đang ngả dần sang màu xám, khôn ngoan không đáp lại.

Lúc này anh mới quan sát kỹ tạo hình hiện tại của Sarah. Khác hẳn váy ren và váy công chúa thường ngày, hôm nay, Sarah diện một bộ đồ thể thao đơn giản nhưng không hề bình thường: áo T-shirt cá sấu màu hồng phấn, quần jean màu đen ôm lấy đôi chân thon dài cùng một chiếc mũ lưỡi trai lông xù có tai gấu tròn tròn cũng màu hồng phấn. Hai chiếc tai gấu dễ thương run run trong gió lạnh khiến Edward bỗng chốc có loại ảo giác cảnh vật xung quanh đều bị nhuộm bởi màu hồng phấn cùng mấy chú gấu mặc váy hồng nhí nhảnh nhảy nhót xung quanh. Chỉ có một cảm giác duy nhất: “rét lạnh”.

“...” Edward khẽ thở dài, lại không đành lòng đá kích mắt thẩm mỹ bất thường của Sarah. Bàn tay nhanh như chớp chụp lấy chiếc mũ trên đầu cô rồi nhét vào túi quần, một nơi ngoài tầm với của cô. Gương mặt đông cứng không biểu tình vẫn bình tĩnh như thường lệ. “Đừng đội mũ, sẽ không cao lên được. Cho dù là ở ngoài trời cũng không nên.”

Bị cướp mất mũ một cách vô duyên vô cớ, Sarah mất mát sờ sờ đầu của mình. Khuôn mặt nhỏ nhắn cau có, chớp mũi khẽ nhăn lại, môi dưới cũng không tự giác trề ra.

“Lỡ như trời nắng thì sao?”

“Dùng ô.” Sau, lại như nghĩ đến điều gì, Edward nhanh chóng nói tiếp. “Cũng đừng dùng loại làm bằng ren. Ngoài để trang trí ra thì chẳng có công dụng nào khác.”

“Đã biết.” Sarah không cam lòng gật đầu.

Nhìn hành động đáng yêu của cô, Edward không kiềm lòng được mà lấy tay nhẹ nhàng xoa đầu cô, hệt như đang trấn an thú cưng của mình. Cảm giác mềm mại truyền đến từ lòng bàn tay khiến anh bất giác thò mồm. Khoé mắt bỗng nhiên liếc thấy bóng dáng im lặng của Bella bị bỏ quên nãy giờ, Edward mới sực nhớ ra mục đích hôm nay của mình. Không muốn Sarah dính líu đến việc rắc rối này, Anh không quá hài lòng, nghiêm khắc quay đầu hỏi cô.

“Em đến làm gì?”

“Esme nói muốn chiêu đãi.” Sarah thành thật trả lời. Tất nhiên cô sẽ không nói cho anh biết mục đích của buổi chiêu đãi này chính là mừng cô ra viện, cũng đồng thời là phá rối buổi gặp gỡ chính thức của Bella với gia đình Cullen.

Sarah cũng sẽ không nói cho anh biết, Sarah chính là đứa con gái ích kỷ và cũng là một đứa con gái hư hỏng.

Sarah hừ lạnh trong lòng. Cô thành thật làm theo diễn biến của cốt truyện không có nghĩa là cô nguyện ý nhìn hai người sooner sẽ hạnh phúc. Mới không có việc dễ dàng như vậy!

“Được rồi! Vậy vào đi thôi.” Edward không tiếng động thở dài lần thứ $N + 1$. Anh cảm thấy lỗi suy nghĩ của “sinh vật đơn bào” càng ngày càng trở nên quý dị. Chỉ cần nhìn biểu tình của cô thôi, anh cũng sẽ không đại đột tìm tòi cô đang suy nghĩ điều gì trong đầu.

Chẳng mấy chốc, ba người rất nhanh tiến vào phòng bếp, nơi các thành viên nhà Cullen đang tụ tập, bận rộn với thực đơn cho bữa tối. Esme, Rose, Alice và Carlisle đang nấu ăn như những con người thực sự. Từng món ăn với màu sắc đẹp để dần dần được tạo ra dưới bàn tay khéo léo của họ. Tất nhiên là mùi vị thì chưa thể kiểm chứng. Ai cũng biết, toàn bộ gia đình Cullen, chẳng có một ai có thể nếm ra được vị gì cho ra hồn.

Sarah cảm thấy bản thân mình nên thấy may mắn khi Emmet và Jasper không hề có chút tình cảm nhiệt liệt nào với công việc bếp núc mà chỉ khoanh tay đứng bên cạnh nhìn và cổ vũ. Ít ra, không có hai người họ, căn bếp trông có vẻ vẫn ngăn nắp và sạch sẽ, không có thức gì vô tình bị làm nứt hoặc đổ vỡ.

Vốn đã vô cùng quen thuộc với các Cullen, Sarah nhanh chóng chào hỏi hết một lượt các thành viên trong gia đình. Công việc chào hỏi này đối với Bella lại có vẻ khó khăn hơn nhiều. Cô nàng rụt rè chào mọi người. Carlisle đối với vị khách không mời này có vẻ rất hào phóng nhưng những người còn lại thì không được như vậy. Nhất là Rose. Trên mặt cô nàng rõ ràng đã viết lên một hàng đe dọa: “Coi chừng đấy! Nếu không cẩn thận, tôi sẽ vui lòng mà vịn gậy cái cổ xinh xắn của cô.”

Bông hồng gai này, cứ mỗi lần nổi giận thì lại thật kinh khủng. Sarah sẽ chẳng ngạc nhiên nếu Rose đột nhiên không khống chế được bản thân mình và đá Bella ra khỏi biệt thự. Dù sao trong các Cullen, cô nàng này là kẻ có quan niệm về lãnh địa mạnh mẽ nhất. Rose không thích bất cứ ai chạm vào đồ vật của mình, nhất là những kẻ xa lạ. Và khi kẻ xa lạ kia còn cực kỳ nguy hiểm và có thể gây tổn thương cho các thành viên trong gia đình, mọi chuyện sẽ trở thành cơn ác mộng.

Nhận thấy tình hình có thể diễn biến trở nên tệ, Esme nhanh chóng đuổi ba người mới đến ra khỏi phòng bếp với lý do đẹp đẽ là dẫn “người bạn mới” tham quan biệt thự của gia đình Cullen. Dĩ nhiên, hướng dẫn viên bắt buộc dĩ chỉ có thể là Edward.

Một chuyến tham quan dài dòng và buồn tẻ. Ít ra thì bản thân Sarah nghĩ vậy.

Đi ngang qua tấm bảng trưng bày một đồng bằng tốt nghiệp được xếp theo màu sắc của các Cullen, dù cho là lần đầu tiên được giới thiệu chi tiết sao bao nhiêu lần đi ngang qua mà không hề để tâm, Sarah chỉ biết thầm cảm thán trong lòng, mấy người này quả thực đã rất nhàm chán.

Nhưng, có một điều hoàn toàn ngoài dự đoán của Sarah, Edward không dẫn bọn họ đến phòng riêng của anh. Thật kỳ lạ. Giống như có một chút gì đó đã thay đổi. Sarah vẫn còn nhớ, nếu như theo cốt truyện, lúc này Edward hẳn phải dẫn Bella đi thăm phòng riêng của anh và họ sẽ có một điệu valse tuyệt vời ở đó. Thế nhưng, hiện tại, điều đó không tồn tại. Căn phòng của Edward vẫn đóng cửa, từ chối người khác bước vào trong.

Điều này có phải tượng trưng cho, trái tim anh thực sự chưa từng mở cửa, đối với bất kỳ một ai?

Sarah không biết. Đó chỉ là suy đoán của cô. Có lẽ là sự thật, cũng có lẽ lại cũng chỉ là một điều do chính cô suy diễn ra mà thôi.

Ai biết được.

Có Chúa mới biết thứ gì đang diễn ra tại cái thị trấn nhỏ nhỏ này. Ma cà rồng, người sói, một đứa con gái hư hỏng chết đi sống lại và một con người đặc biệt có mùi máu quyến rũ và khả năng tự vệ kỳ lạ. Quả thực, chỉ có Chúa mới có thể biết.

Sarah hơi lơ đãng đi sát phía sau Edward, rụt rè nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của Edward và được anh đáp lại bằng một cái siết tay thật chặt. Cô không biết bản thân mình đang suy nghĩ cái gì trong đầu nữa. Đáng lẽ cô nên tránh xa Edward và Bella, không hề can thiệp vào tình cảm của họ thì cô lại ngu ngốc biến mình thành một hòn đá chèn ngang vào đấy. Đáng lẽ cô không nên quá gần gũi với Edward, không nên cho cả hai người họ loé lên bất cứ hy vọng nào cho dù có nhỏ nhoi đến mức nào đi chăng nữa thì cô lại không tự chủ được mà níu giữ lấy anh.

Sarah cảm thấy bản thân mình giống như một kẻ thần kinh; luôn tự mâu thuẫn với chính bản thân mình và hành động như những kẻ điên thực sự. Cô nghĩ, có lẽ người ta đã phải nhốt cô vào viện tâm thần từ lúc còn điều dưỡng ở New York chứ không phải thả cô đến Forks để khiến một kẻ có hội chứng trầm mặc nhẹ trở thành một bệnh nhân tinh thần phân liệt mức độ nặng.

Và rồi cô nhìn thấy chiếc piano quen thuộc trầm mặc đứng trong phòng khách. Trong trái tim bỗng dâng lên một loại cảm xúc không tên bức bối muốn phát tiết.

Sarah đột nhiên cảm thấy rất chán ghét giai điệu của bản “Bella’s Lullaby”. Vô cùng chán ghét. Cô không muốn nghe Edward đàn lúc này, mặc dù mỗi khi nhìn thấy anh ngồi sau cây đàn, Sarah luôn cảm thấy trái tim mình bị quyến rũ.

Cô khẽ siết lấy bàn tay lạnh lẽo của Edward, nghiêng đầu mỉm cười với anh rồi nhẹ nhàng ngồi vào sau cây đàn.

“Cùng nghe một bản nhạc nhé.” Giọng nói ấm áp của cô không giống như đang trưng cầu ý kiến của hai vị thánh già còn lại. Sarah chỉ là đang thông báo.

Đây là lần đầu tiên sau khi sống lại Sarah đụng đến phím đàn. Từng phím đàn nhả nhụy ngoạn ngoạn di chuyển dưới những ngón tay thon dài của cô, tựa như đang lướt đi trên một dải lụa mềm mại. Âm thanh trong trẻo vang lên, chậm rãi và chảy xuôi như một dòng suối mát lạnh. Ánh sáng yếu ớt ánh lên khuôn mặt tinh xảo khiến cho bóng tối trên đó càng trở nên dày đặc, mờ ảo như một tấm ảnh đen trắng cũ kỹ hoà cùng giai điệu chậm rãi mà đau

thương.

Forbidden Love. Bản nhạc mà Edward chưa từng nghe thấy cũng chưa từng biết tên.

Forbidden Love. Tình yêu bị cấm đoán.

Sarah chợt nhớ lại một khoảnh khắc lúc nãy, khi chỉ còn lại một mình cô và Bella ở riêng với nhau. Carlisle có việc tìm Edward, anh ấy chỉ để hai người bọn họ đứng riêng khoảng chừng một phút đồng hồ. Rất là đã quay lại. Nhưng trong một phút đồng hồ ấy, Bella quật cường, cứng rắn hơi ngược đầu nhìn Sarah. Hai người con gái đứng đối mặt với nhau. Bella là một người con gái thật kiên cường, cũng thật mạnh mẽ. Hạt nhân cứng rắn của cô ta giấu sau cái vỏ ngoài nhút nhát và tự ti. Còn Sarah lại ngược lại. Cô yếu đuối và hèn nhát, giấu kín sự sợ hãi của mình sâu trong một tầng vỏ vô tâm ngu ngốc thật dày ở bên ngoài. Nhưng bên cạnh đó, ngoài sự nhu nhược và ích kỷ, Sarah còn là một đứa con gái hư hỏng và xấu. Vì Sarah từng là Thảm Nghi Tịnh; mà Thảm Nghi Tịnh lại là một đứa con gái có thể vì sự yêu thích thất thường của mình mà đẩy một đứa con gái khác, được xem là bạn thân của mình vào ổ điểm.

So với Bella là ánh sáng mặt trời; Sarah lại là một vũng nước đọng tối tăm và dơ bẩn. So với Edward là một cái xác di động sống nhờ vào máu tươi lại vẫn giữ được trái tim nhạy cảm của một con người; Sarah lại chỉ là một kẻ sống nhờ trong thân thể một con người còn sống mang theo một trái tim đã sớm thối rữa mục nát.

Vì vậy mà trái tim ấy, cho dù cảm nhận được tình yêu. Đó cũng chỉ là một tình yêu đã thối rữa và mục nát.

“Cô muốn gì?” Lúc đó, Bella đã nghiêm túc mà chất vấn Sarah như vậy. “Hành động của cô khiến cho tất cả mọi người đều không thể thờ nổi.”

“Vậy sao? Cái tôi muốn chính là khiến các người sống không thoải mái. Cảm thấy hài lòng chứ?” Sarah nhếch miệng cười lạnh. Ánh mắt xanh lam tối tăm như đại dương giữa đêm khuya, không một ánh trăng chiếu rọi. “Tôi cảm thấy như vậy vẫn chưa đủ.”

“Tôi không nghĩ bản thân đã làm điều gì khiến cô căm ghét tôi đến như vậy. Cho dù, trên thực tế hai chúng ta không nhìn nhau vừa mắt; nhưng điều đó cũng không thể phủ nhận một sự thật: Tôi chẳng làm gì có lỗi với cô cả.”

“Thật vậy sao?”

Bella hơi dừng lại.

“Không biết bằng cách nào cô biết. Tôi thực sự đã tỏ tình với Edward. Nhưng mà điều đó không liên quan đến cô. Tình yêu là của riêng bản thân tôi. Tôi có quyền lợi với nó.”

“Căm ghét cũng là quyền lợi của bản thân tôi. Chẳng có kẻ nào có thể cấm đoán tôi làm những điều mà mình thích cả.”

“Sarah. Đừng quá đáng. Cô là gì của Edward?”

“Là gì cũng không liên quan đến cô, tiểu thư Bella thân mến.” Sarah đột nhiên nở nụ cười.

Cô tiến đến gần sát Bella, cảm nhận hơi thở ấm nóng của hai người gần như đan xen vào nhau. Môi cô nhẹ nhàng hôn phớt lên khoé miệng của Bella, cảm nhận thân hình của cô gái đó bỗng nhiên cứng đờ trước hành động bất ngờ của bản thân. Độ cong trên khoé môi của Sarah càng gia tăng, nhuốm đầy vẻ cay nghiệt. Cô nhẹ nhàng than thở.

“Bella xinh đẹp, cô chẳng có tội lỗi gì cả.

Chính sự tồn tại của cô đã là một tội lỗi,

Khiến tôi chỉ muốn triệt để phá hủy nó.”

Gia điệu Forbidden Love vẫn vang lên vắng vắng không ngừng, da diết như một hồi ức day dứt.

Bella, cô biết không. Bản nhạc này tôi chỉ dành cho riêng một mình Edward.

Cho dù là cô, cũng không thể xóa bỏ nó.

Mãi mãi không thể.

“Edward, Forbidden Love của em thiếu một nửa, chỉ có piano mà không có violon.

Anh,

Có thể chơi được violon hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Trận bóng chày

Sarah lui mình, dựa vào thành sofa pha mềm mại. Ánh mắt cô lơ đãng nhìn ra khung cảnh bên ngoài thông qua tường kính. Từ đây có thể nhìn thông suốt qua khỏi rừng rậm xanh mướt, phóng mắt ra đường chân trời phía xa, nơi những tia chớp đang âm ỉ đánh xuống. Tiếng sấm sét dứt quãng vang lên khi những đám mây màu xám bắt đầu nhe nanh múa vuốt nuốt chửng bầu trời, bắt đầu từ những nơi xa xăm tận cuối rừng cây. Âm thanh ấy, vậy mà lại rất nhỏ, như xa xôi vô cùng. Chúng giống như đang báo hiệu cho một cơn giông dữ dội sắp đổ bộ đến vùng đất này, nhanh chóng và mạnh mẽ. Nhìn bầu trời cuộn cuộn và rừng già bắt đầu xao động, cô đột nhiên cảm thấy thực an bình. Trái tim chết lặng chậm chạp nảy lên theo một nhịp điệu dứt quãng, yếu ớt và cần cỗi.

Giờ phút này, trong đầu cô lại vang lên giai điệu của bản Missing you[1], một bản nhạc xa xưa bị phủ bụi ở một góc tối tăm nào đó trong trí nhớ. Một ngày xa xôi nào đó, bầu trời cũng rực rỡ như hôm nay, Thẩm Nghi Tĩnh đã từng cô độc ngồi trong một góc của quán cà phê nhỏ nằm ở một con hẻm hẻo lánh dơ bẩn, nghe bản nhạc này, chậm rãi lật từng trang từng trang về cuộc đời mình. Cô nhìn thấy cái gọi là chân tướng sau cái chết của ba mẹ ruột mình, cái gọi là tình thân của ba mẹ nuôi dành cho cô, cái gọi là sự chân thành của bạn bè và, đặc biệt hơn cả là, cái gọi là tình yêu.

Ba mẹ ruột của cô là bị người hãm hại mà chết. Bọn chúng thiết kế hoàn hảo đến nỗi, một vụ giết người trắng trợn như thế, đi vào hồ sơ của sở công an, rốt cục cũng chỉ còn lại bốn chữ “tai nạn bất ngờ”.

Mà hai con người nuôi cô, thương yêu cô mười sáu năm ròng rã dĩ nhiên lại là kẻ đầu sỏ hại ba cô phá sản rồi đeo trên mình gánh nặng nợ nần cả đời cũng không thể trả nổi. Họ gián tiếp cướp đi tính mạng của ba mẹ ruột cô, lại bù lại cho đứa con duy nhất còn sống của hai người một cuộc đời giàu sang phú quý, cảm sao không lo.

Kẻ luôn tự nhận là bạn tốt nhất của cô, chị em tốt của cô thì lén lút bỏ thuốc khiến cho một Thẩm Nghi Tĩnh mười bốn tuổi phải bỏ học một năm, bị cha mẹ nuôi giam trong biệt thự chỉ để làm một việc duy nhất, cai nghiện. Thẩm Nghi Tĩnh lúc ấy quả thực rất muốn bật cười; có phải chăng cô nên tự cảm thấy may mắn vì ba mẹ nuôi phát hiện sớm điều dơ bẩn ấy, vì vậy mà cô đào thoát khỏi tay tử thần?

Còn cái gọi là mối tình đầu, quả nhiên cũng là thứ rác rưởi mà thôi. Ngày ấy, Thẩm Nghi Tĩnh khoanh tay cười lạnh mà hỏi gã trai trần trụi nằm trên giường, mùi vị bạn thân của con này được chứ? Hắn nói, hắn chỉ là say rượu hồ đồ. Ai tin? Kẻ ngu cũng không tin loại viện có dối trá đó. Khi nhìn vào những thứ chứng cứ mà người ta đem đến cho mình, Thẩm Nghi Tĩnh triệt để nhận ra bản thân là một đứa con gái mất mụ ngu xuẩn.

Sau lại như thế nào?

Xem cũng đã xem, hiểu cũng đã hiểu hết, Thẩm Nghi Tĩnh lúc ấy bỗng nhiên nở nụ cười, đôi mắt trở nên rạng ngời vô cùng. Cô nói, tôi đã biết.

Sinh nhật mười sáu tuổi, Thẩm Nghi Tĩnh dọn ra khỏi căn biệt thự xa hoa lộng lẫy mà bản thân đã sống mười sáu năm, tự mình độc lập, từ đó về sau không hề dùng một đồng bạc nào của nhà họ Thẩm. Đối với cha mẹ nuôi, Thẩm Nghi Tĩnh chỉ có thể làm như vậy, không hơn.

Đầu năm ấy, con bạn thân của cô đột nhiên bị bắt cóc rồi bán vào ổ điểm phi pháp. Lúc được cứu ra thì đã là ba tháng sau, thân thể rách nát, thần kinh cũng không còn bình thường.

Cuộc sống của “mối tình đầu” của Thẩm Nghi Tĩnh lại càng phản kích, náo nhiệt. Thực ra thì đối với người khác, không phải bản thân hắn, mà nói thì cũng không có gì hay ho cho lắm. Cuộc sống của một kẻ nghiện khiến cho gia đình táng gia bại sản rồi lẫn lộn trở thành call boy thì có gì đáng nói?

Nhớ lại những thứ xa xôi của đời trước, Sarah nhếch miệng cười nhạt. Cuộc đời còn tồn tại nhiều thứ nhảm nhí và vớ vẩn hơn phim truyền hình dài tập Hàn quốc nhiều. Ví dụ như quá khứ của Thẩm Nghi Tĩnh trước đây, lại ví như tình cảnh của Sarah Stuart lúc này.

Thân hình nhỏ nhắn của Sarah bỗng dưng cứng đờ, đôi mắt tròn tròn một cách hung tợn. Cô hơi còng lưng, cố gắng cuộn tròn bản thân lại. Một tay ôm ngực, một tay run rẩy rút ra khăn tay từ trong túi quần. Tiếp theo sau đó là một tràng tiếng ho thống khổ, bị đè nén như những mảnh vụn dập nát.

Khuôn mặt vốn trắng bệch bệnh hoạn của Sarah từ từ trở nên đỏ ửng một cách quái dị, khoé mắt cũng hơi chút long lanh ẩm ướt. Cô cố nuốt tiếng ho muốn luôn tiếp diễn bất tận vòng lòng ngực, giữa cổ tựa lưng vào thành ghế thờ dốc. Cho đến khi việc hô hấp không còn quá đáng sợ và khó khăn, cô mới nhìn đến chiếc khăn tay vẫn đang nắm chặt trong tay mình. Giữa một mảng đỏ sẫm của rượu vang ẩn hiện những vết màu thâm đen hơn hẳn xen lẫn những mảnh vụn li ti nếu không để ý thì rất khó để phát hiện. Những thứ đó như một lời chào ngạo nghễ từ từ thản, nhắc nhở Sarah, thời gian của thân thể này cũng không còn quá nhiều.

Có lẽ, đoạn diễn hôm nay là đoạn diễn cuối cùng cô có thể xem đến trong cuộc đời này không biết chừng. Ai có thể biết? Dù sao, vượt qua được vụ nổ máy bay kia đã là một kỳ tích, lại kéo dài hơi tàn thêm hơn một năm, Đẳng tối cao đã rất khoan dung khi đối xử với cả Sarah Stuart và Thẩm Nghi Tĩnh rồi. Cô không thể tham lam hơn được nữa.

Sarah tự giấu cười cười. Cô nhanh chóng cất chiếc khăn lại vào túi, biểu tình trên mặt chỉ là một mảnh phẳng lặng, như chưa từng có điều gì xảy ra.

Đúng lúc này, bất chợt, một bóng người đột ngột xuất hiện trước mặt cô. Là Edward. Đôi mắt nâu vàng của anh nghiêm khắc nhìn cô, trong đó không hề che giấu nghi ngờ và chất vấn.

“Đó là cái gì?”

“Không là gì cả.” Sarah bình tĩnh nhìn anh, từ chối trả lời.

“Tôi nghĩ thấy mùi máu, của em.”

“...” Sarah âm thầm thở dài trong lòng. Cô biết, lúc này nếu không cho anh một câu giải thích hợp lý, Edward chắc chắn sẽ không cho qua chuyện này. Thật tệ! Tại sao cô lại quên mất sự miễn cảm đến mức biến thái đối với mùi máu của ma cà rồng cơ chứ. “Chỉ là một vết thương nhỏ thôi. Tôi đã dán băng y tế vào rồi.”

Edward im lặng, đứng nhìn chăm chăm vào từng biểu cảm trên gương mặt xinh đẹp của cô. Anh rất muốn nói với cô, anh muốn xem vết thương đó. Nhưng anh biết bản thân không thể tiếp tục ép sát, nếu không muốn cô dần dần rời xa. Anh hơi cúi đầu, xem như cam chịu, rầu rĩ nói.

“Alice tìm em. Mọi người sẽ đi chơi bóng chày.”

“Đã nói xong rồi sao?” Sarah chủ động bước đi, hướng về phía cửa.

Edward cũng ngoan ngoãn bám theo sau, miệng thành thật trả lời câu hỏi của cô.

“Đã xong.”

“Kết quả thế nào?”

“Carlisle muốn bảo vệ Bella an toàn. Không thể để lộ ra việc cô ta đã biết bí mật của mọi người. Dù sao, Bella cũng chỉ là một người vô tội.”

“Còn tôi?”

“Tôi sẽ bảo vệ em.”

Bàn tay lạnh lẽo của Edward rắn chắc nắm lấy tay cô, kiên định như lời nói của anh. Nhưng điều đó chẳng thể khiến Sarah an tâm một chút nào, bởi vì cô biết, sắp tới, người mà anh bảo vệ, sẽ không hề là cô. Vì vậy, Sarah không hề đáp lại lời hứa hẹn của Edward. Cả hai người đều trở nên thật sự im lặng cho đến tận khi họ hội họp với mọi người và trận đấu bóng chày bắt đầu.

Khi cơn giông đến gần, giữa những giọt mưa phùn lạnh nhạt phớt qua đầu vai của mỗi người và tiếng sấm âm vang phía cuối chân trời, những tia sét mạnh mẽ xé rách bầu trời bởi ánh sáng sắc bén chói lóa của chúng, các thành viên của nhà Cullen hăng hái tham gia vào một trận đấu bóng chày, trò thể thao yêu thích của họ. Những cú “bóng nhanh” ngoạn mục không thể nhìn thấy ngay cả trong những trận đấu đỉnh cao của Thế giới. Những cú đánh bóng không hạn chế độ rộng của sân khiến cho cú ăn điểm trực tiếp, cú “home run” – niềm mơ ước của các batter, không thể tồn tại.

Sarah hưng phấn đứng bên cạnh Esme nhìn những hành động không tưởng diễn ra trực tiếp trước mặt mình, nghe những tiếng nổ táo bạo bị che giấu dưới tiếng sấm âm ỉ mỗi khi các Cullen va chạm nhau. Tất cả mọi thứ đều thật hoành tráng, giống như đang được xem một bộ phim khoa học giả tưởng bằng công nghệ hình ảnh ảo lập thể vậy. Điều này quả thực vô cùng hấp dẫn, nhất là khi nội dung bộ phim lại là loại phim xưa cũ chiếu từ những năm đầu của Thế kỷ.

Khi trận đấu đang hùng hực dâng đến cao trào thì Alice đột ngột dừng lại. Hai mắt cô đại ra, nhìn chăm chăm vào phiến rừng rậm đang bị bao phủ trong làn mưa. Đó là dấu hiệu mỗi khi năng lực của Alice xuất hiện.

Tất cả mọi người đều khản trương tụ tập lại bên cạnh Alice, căng thẳng đứng đối mặt với bìa rừng. Esme và Rose tự động đứng che trước mặt Sarah, giấu cô sau lưng họ. Ba người đàn ông trong gia đình thì dàn hàng ngang phía trước, cả cơ thể buộc chặt đề phòng. Ngay cả Bella cũng thông minh lui lại ra phía sau lưng Edward. Cô luôn có một niềm tin vô căn cứ rằng, cho dù có bất kỳ chuyện gì xảy ra, người đàn ông này chắc hẳn sẽ luôn luôn bảo vệ cô bằng mọi giá, dẫu cho lý trí của Bella biết rõ, trong tim hân ta còn tồn tại bóng dáng của một đứa con gái khác, một kẻ lập dị ghê tởm vừa hôn môi cô trước đó không lâu.

Trong bầu không khí đông cứng quái dị đó, Alice dần trở nên tỉnh táo trở lại. Cô lạnh lùng nhìn phía trước, cả người cũng cấp tốc tiến vào trạng thái sẵn sàng chiến đấu.

“Mọi người, chúng ta có khách.”

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Những vị khách không mời (P.A)

“Mọi người, chúng ta có khách.”

Alice vừa dứt lời, ba bóng người đã hiện lên từ giữa những thân cỏ thụ cao ngất trời, trong chớp mắt đến đứng đối mặt với gia đình Cullen. Hai nam và một nữ với tác phong vô cùng hoang dại và cuồng dã. Cách ăn mặc tùy ý nói rõ thân phận của những vị khách không mời, chúng là một nhóm ma cà rồng du mục. Không những thế, sáu đôi mắt đỏ rực trên khuôn mặt hoàn mỹ chứng tỏ bọn họ đều là những ma cà rồng trưởng thành thật sự, không hề thuộc tộc ăn chay giống như những vị chủ nhà đứng ở đây. Một nhóm nhỏ, số lượng thành viên ít hơn gia đình Cullen rất nhiều nhưng điều đó cũng không hề ảnh hưởng đến cảm giác nguy hiểm đến nghẹt thở mà chúng đem đến cho mọi người. Ai cũng biết, ma cà rồng du mục là những tay săn thành thực nhất trong giống loài và cũng là những con chó hoang dễ nổi điên hơn bất cứ thứ gì khác.

Carlisle nghiêm cẩn bước một bước ra phía trước. Hai tay vẫn trong trạng thái đề phòng và vận sức, đôi mắt vốn luôn âm áp giờ đây cảnh giác nhìn chằm chằm cử động của ba kẻ mới đến. Ông khô khan mở miệng đe dọa.

“Nơi đây là địa bàn của chúng tôi.”

Phối hợp với lời nói của Carlisle, các thành viên còn lại trong gia đình cũng không tự giác để lộ ra cặp răng nanh dữ tợn vẫn giấu trong miệng. Họ cúi thấp người, sống lưng cong lại thành hình vòng cung như thể lúc nào cũng sẵn sàng để lao vút tới phía trước.

Lúc này gã ma cà rồng da đen với mái tóc cuốn lộn dài giống như Bob Marley đứng chính giữa mới lững thững bước lên. Trên mặt gã treo một nụ cười cầu hoà mà gã tự nhận là thân thiện nhất của mình, để lộ ra bộ răng trắng bóng đều tăm tắp. Hai tay vô tội xoè ra chứng tỏ bản thân không hề có ác ý, hai vai thả lỏng không có ý muốn công kích.

“Chúng tôi chỉ vừa lúc đi ngang qua mà thôi, không hề biết nơi đây đã có chủ. Rất vui khi được gặp một nhóm đồng bạn ở vùng đất xa xôi như thế này. Tôi tên Laurent, trưởng nhóm. Đây là Victoria”

Gã hát nhẹ đầu về phía người phụ nữ tóc xoăn gọi cảm đứng bên tay trái. Ái hời hếch miệng cười. Trên khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy nét phóng đảng và dụ hoặc. Cặp mắt mèo màu đỏ hơi nheo lại, ánh lên vẻ ngoan độc và giảo hoạt.

“Còn đây là James.”

Laurent nghiêng mắt về phía còn lại. Nơi đó, một người đàn ông cao im lặng đứng. Quần áo bên ngoài không che được những đường nét cơ bắp rắn chắc trên người gã. Mái tóc vàng lãng tử được buộc một cách tùy ý ở sau đầu. Trên khoe môi treo một nụ cười càn rỡ và ngạo mạn.

Ấn tượng mà cả ba kẻ này gây cho nhà Cullen không hề tốt đẹp chút nào. Thế nhưng, Carlisle vẫn rất lịch sự mà giới thiệu lại thành viên trong gia đình của mình. Trong lòng ông hiểu rõ, lúc này không hề là một thời điểm thích hợp để gây chiến, khi mà, đứng sau lưng bọn họ là hai con người yếu ớt. Nhà Cullen có nhược điểm và không ai trong bọn họ dám đánh cược sẽ có kết quả gì xảy ra nếu chỉ một trong ba kẻ kia đột nhập vòng bảo vệ của họ và bắt được hai cô bé này.

“Tôi là Carlisle. Esme, vợ tôi. Edward, Emmet, Jasper, Rosalie và Alice. Chúng tôi vừa bắt đầu chu kỳ mới ở vùng đất này.”

“Chào ôi! Thật là một gia đình đáng yêu. Thật tốt làm sao khi có nhà để về!” Laurent ngửa đầu, khoa trương ôm ngực cảm thán. “Vừa nãy tôi thấy mọi người dường như đang chơi bóng, có thể để những kẻ lãng du đáng thương này tham gia được chứ?”

“Thực xin lỗi. Trận đấu đã kết thúc.” Carlisle trầm giọng, thân thể vẫn không hề thả lỏng.

“Các người coi thường chúng tôi?” Nghe được lời từ chối của Carlisle, biểu cảm trên mặt Laurent đột nhiên trở nên tối tăm càng tỏ đậm thêm cho làn da ngăm đen của gã.

“Không phải. Đây là sự thật. Trận đấu đã kết thúc, vừa ở thời điểm các người đi đến.”

Laurent âm thầm trừng mắt giận dữ nhìn nhóm ma cà rồng đứng trước mặt mình. Chống lại gã là sáu cây cung đã giương tên, tùy thời có thể bắn ra bất cứ lúc nào. Gã biết bọn họ không hề được chào đón ở đây. Thật sự không đáng gây xích mích với một nhóm lớn thế này.

Laurent hơi nhún vai. Gã bắt chợt cười to, hai tay dang rộng tỏ vẻ chịu thua.

“Được rồi, không cần phải căng thẳng như thế. Xem như chúng tôi không gặp may, bỏ lỡ một trận đấu hay rồi.” Gã khẽ cúi người, nụ cười trên môi vẫn tươi tắn. “Như vậy, sau này gặp lại.”

“Sau này gặp lại.” Carlisle lạnh lùng gật đầu nhìn theo Laurent quay người và ra hiệu cho đồng bạn của mình rời khỏi.

Victoria và James không mấy quan tâm, lãnh đạm quay đầu.

Mọi việc tưởng chừng như đã an toàn kết thúc. Thế nhưng, lúc này, sự cố lại xảy ra. Một tiếng sấm đột ngột chấn động âm vang cả không gian. Và gió, nổi lên. Gió không quá bạo ngược như những cơn gió xoáy thường đi kèm với những cơn giông, nhưng nó đủ mạnh mẽ khiến cho mùi hương trên người Bella khuếch tán ra ngoài.

Sarah không dấu vết nhú mày. Cô thầm mắng ở trong lòng, như vậy cũng xảy ra được? Cũ nát khiến cho người ta hận nghiên rằng nghiên lợi! Đôi chân không tự chủ lui ra sau nửa bước, giấu mình càng kỹ sau thân hình nóng bỏng của Rose. Bởi vì, chỉ trong khoảnh khắc ban nãy, cô không bỏ lỡ biểu cảm trên mặt James, kẻ nguy hiểm nhất trong ba kẻ ngoại lai kia, kẻ mà cô luôn cẩn thận nhìn chằm chằm suốt từ đầu buổi.

Gã ta rõ ràng đã dọn bước muốn đi, nhưng chậm một phần ngàn giây đồng hồ, gã ngửi thấy được vị ngọt mê say trong gió. Đôi mắt khẽ híp lại, khoe miệng nhếch lên thành một đường vòng cung gian xảo. Gã xoay người lại, nhìn chăm chăm vào đứa con gái không mấy nổi bật luôn sụp mũi che lại mặt đứng ở khuất sau thành viên nhà Cullen như một con sói đói đã ngấm chuẩn con mồi.

“Yoo! Các người chơi thể thao còn đem theo thức ăn? Thực rất biết hưởng thụ đấy! Có hào phóng hay không, đem ra cùng mọi người chia sẻ?”

Câu nói của James như một quả thủy lôi đánh vào mặt biển, khiến cho từng tầng sóng bạc đầu ầm ầm thức dậy. Phản ứng của tất cả những kẻ hiện diện đều chỉ diễn ra trong chớp mắt, nhưng nếu quay thật chậm lại, sẽ nhìn thấy không thiếu điều thú vị.

Carlisle có lẽ là người bình tĩnh nhất. Ông đứng đối mặt, giằng co trực tiếp với James. Răng nanh hung tợn lộ ra, tựa hồ chỉ cần gã ta dám nhúc nhích một mili thôi thì bản thân ông sẽ nhanh như chớp nhào lên cắn đứt cổ kẻ ngạo mạn kia cùng nụ cười ghê tởm của gã.

Victoria và Laurent cũng rất nhanh chóng quay lại, cảnh giác bảo vệ hai bên của James. Trong đôi mắt giáo hoạt của Victoria dâng lên sự hứng thú, còn có ham thích tra tấn và phá hủy. Cảm giác của Laurent thì phức tạp hơn nhiều. Gã không táo bạo như James và Victoria. Gã e ngại nhóm ma cà rồng lớn này, bọn họ chỉ có ba thành viên, còn những kẻ kia thì đông đảo hơn rất nhiều. Laurent cực kỳ mâu thuẫn. Cái mùi hương lúc này gã cũng ngửi được, quả thực hấp dẫn mê người. Nhưng tình huống này, đối với bọn họ không hề tốt một chút nào, nhất là, gã hoàn toàn không biết được những kẻ kia có năng lực gì, khả năng chiến đấu ra sao. Vì một đĩa ăn mà rước lấy một kẻ thù mạnh như thế, Laurent thực lòng không muốn.

Trong khi đó, phản ứng đầu tiên của Edward lại chính là nhanh chóng quay đầu. Vị trí của anh là ở tầng chiến đấu đầu tiên, cách chỗ đứng của Sarah khá xa, nếu không di chuyển một cách cẩn thận, sẽ khiến cho đội hình của cả gia đình tan rã, còn lộ ra Bella, con mồi hiện tại của James. Thế nhưng trong khoảnh khắc ấy, suy nghĩ của anh chỉ có nhanh chóng đến bên cạnh và bảo vệ cho “con nhóc não rỗng” của anh. Thực sự là một loại suy nghĩ vô cùng điên rồ! May mắn mà Rose và Alice đã nhanh chóng lùi về gần sát Sarah và che chắn cho cô. Hành động ấy khiến Edward yên tâm và thu hồi sức chú ý của mình quay trở lại vào ba kẻ bất thiện ở phía đối diện.

Nhìn thấy phản ứng tri độn của Edward, Emmett lén lút thống nhẹ một cùi chỏ vào vai Edward. Ánh mắt liếc nhanh về phía Bella đang cố không chế tay chân không được run rẩy và lui càng gần tấm lưng cao ngất của Edward. Trong mắt anh chàng to con này truyền một thông điệp vô cùng rõ ràng, con bé này giao cho em, trách nhiệm của em, nhanh mà đến gánh lấy!

Edward khó hiểu nhìn lại Emmet, tại sao là em? Anh mới là người mạnh nhất.

Đáp trả lại câu chất vấn của Edward là ánh mắt khinh bỉ của Emmett và Jasper. Khoan! Đợi chút, tại sao còn có Jasper? Edward hung hăng trừng mắt nhìn lại Jasper. Thế nhưng trên bộ mặt người chết của Jasper, biểu tình khinh bỉ vẫn không thay đổi, thấy ngu chưa kìa? Có như vậy mà cũng hỏi. Chúng tôi không chịu được mùi của cô ta!

Edward không cam lòng, mím môi phẫn hận. Emmett, Jasper – hai kẻ lưu manh, hãy đợi đấy. Sau khi chuyện này chấm dứt, tôi sẽ khiến cho hai người khóc cầu tôi đánh hai người O_O ???

Tất cả những hình ảnh trên đều lướt qua rất nhanh, trong một phần ngàn giây thời gian mà thôi. Vì vậy, hình ảnh mà trong mắt Sarah, một con người bình thường nhìn thấy lại là một đoạn “chuyện xưa” hoàn toàn khác.

Sarah cảm thấy bản thân chỉ hốt hoảng trong giây lát, mọi thứ đều đã vào vị trí phải có của nó.

Cô nghe thấy âm thanh càn rỡ của James; nhìn thấy mọi người trong gia đình Cullen khẩn trương, tức giận; cảm nhận bàn tay lạnh lạnh của Alice nhẹ nhàng kéo lấy mình lui về phía sau, Rose kích động che chắn phía trước. Esme, Emmett và Jasper đều bước lên trợ giúp Carlisle đối kháng với ba kẻ hiếu chiến kia. Chỉ có Edward, người đầu tiên anh lo lắng và bảo vệ quả nhiên là Bella. Cô nhìn anh nhanh như chớp nắm lấy cánh tay của cô gái đó, lui hẳn về phía sau Emmett, cả người trở nên nguy hiểm và tàn bạo hết như một con dã thú dốc lòng bảo vệ bầu bạn của nó.

Còn có hình ảnh nào đẹp hơn?

Không có.

Vậy sao, cô lại cảm thấy chói mắt?

Không biết.

Phim truyền hình, phim điện ảnh, Thẩm Nghi Tịnh đều đã xem qua hàng trăm, hàng ngàn cảnh quay cảm động như vậy, không, còn ngọt ngào sến súa và buồn nôn hơn vậy; nhưng đây là lần đầu tiên cô cảm thấy chán ghét những thứ lãng mạn đó.

Cảm giác tiêu cực đột ngột dâng lên trong lòng khiến Sarah không tự giác càng lùi sâu về phía sau. Cô giống như một vị khán giả bỏ tiền ra xem một bộ phim nhằm chán trong rạp và vội vàng muốn đứng dậy ra về. Thế nhưng, thật đáng buồn làm sao! Sarah quên một điều, điều quan trọng nhất: cô không còn là Thẩm Nghi Tịnh, cô là Sarah Stuart, cũng là một diễn viên tham gia trực tiếp trong cảnh quay này.

Sarah chủ quan, kiêu ngạo và ngu ngốc.

Và, cô phải trả giá, cho sự tự phụ của bản thân mình.

Không ai nhận ra, trong bầu không khí đông đặc khó thở đó, ngay khi cả hai bên đang ở trong tình thế giương cung bạt kiếm đối đầu hết sức căng thẳng thì Victoria bị xao nhãng. À cảm thấy nhàm chán với việc chỉ hãm hè và đoạt nạt thế này. Con mồi của James, à cũng không dậy nổi nhiều hứng thú. Vì vậy, à hơi đảo mắt lười nhác quan sát xung quanh và trùng hợp, chợt phát hiện ra một món đồ chơi thú vị. À nhìn thấy đôi mắt của Sarah. Không! Phải nói đúng hơn là những tình cảm tối tăm đằng sau đôi mắt xinh đẹp và trong suốt đó.

Ngay từ ban đầu à không để ý lắm đến đứa con gái tóc bạch kim xinh đẹp vẫn bị cô gái nhỏ tóc đen thành viên nhà Cullen gạt gao nắm tay, đứng xa khỏi bọn họ, ở vị trí gần như tách ra khỏi nhóm người đang nhe răng múa vuốt với nhau phía trước. Mùi vị của con nhóc này thực đậm, làn da trắng xinh đẹp một cách quá phận và luôn bị che lấp bởi sự có mặt của cô nàng có mùi máu thơm ngon kia khiến cho cả ba người bọn họ cơ hồ không ai chú ý đến sự hiện diện mờ nhạt của cô ta. Cho đến khi Victoria nhận ra điều không hợp lý ở cô gái này. Máu da tái nhợt và vẻ mặt bệnh hoạn của cô ta quả thực là một biểu hiện giả dối xuất sắc, có thể lừa gạt mọi ma cà rồng xem cô ta là đồng loại của mình. Nhưng mà, cô ta không nên xúc động như vậy. Hơi thở tận lực giảm xuống cơ hồ nhẹ như lông vũ nhưng lồng ngực phập phồng lên xuống gắt gao, đó là phản ứng khi thân thể con người cảm thấy sợ hãi. Ma cà rồng sẽ học diễn như đang thực sự hô hấp, nhưng đó là diễn, hoàn toàn không thể tự nhiên như phản ứng bản năng của một con người bình thường. Như vậy,...Khoé miệng Victoria hơi nhếch lên thành một vòng cung tuyệt đẹp. Đôi đồng tử màu đỏ sẫm bị lông mi dày che đi một loại hứng thú biến thái nồng đậm tràn ngập trong đó.

Nhân lúc tất cả mọi người đều bị món thức ăn thơm ngon đang đứng chính giữa kia thu hút, Victoria cẩn thận lui người thật chậm về phía sau James. Sau khi đã tiến vào vị trí kín đáo bị che khuất khỏi tầm nhìn của những kẻ khác, thân hình của à hơi uốn éo, mềm mại giống như một con mèo hoang, không một tiếng động vòng ra phía sau đám người nhà Cullen đang hết sức đề phòng James và Laurent. Một tay ôm lấy eo cô gái, một tay nắm lấy cái cổ trắng mảnh khảnh và yếu ớt. Victoria có thể cảm nhận rõ ràng mạch đập của cô gái dồn dập nảy lên dưới lòng bàn tay mình. Mùi à cúi sát vào hõm vai cô gái hít một hơi, vòng cung trên miệng à càng thêm vui sướng. Thật sự thú vị! Lâu lắm rồi à mới gặp được loại máu thứ cấp hạ đẳng như thế này: vô cùng khó uống. Thứ máu này, đối với tất cả ma cà rồng trưởng thành trong trạng thái “no” mà nói, hầu như không thể gọi lên hứng thú muốn ăn của bọn họ. Con nhóc này cho dù đứng giữa một đám ma cà rồng cũng sẽ bình an mà sống, trừ khi đó là một đám ma cà rồng non thì lại là chuyện khác. Victoria ác ý nhếch lên khoé miệng.

Hành động của Victoria vô cùng nhanh và bất ngờ. Đến nỗi, khi Sarah nhận ra bản thân bị khống chế trong tay kẻ khác là lúc một làn da lạnh buốt như một con độc xà xa lạ trườn lên cổ và hõm vai mình. Đã quá muộn. Cô biết bản thân lúc này thực không ổn. Cô có thể cảm thấy đôi môi lạnh như một thứ vũ khí vô cảm đang kẻ sát bên động mạch chủ của mình. Bất cứ lúc nào cũng có thể cắn ngập bốn chiếc răng nanh bị che giấu trong đó vào da thịt.

Từ thần xuất hiện dường như quá mức đột ngột. Sarah tuyệt vọng nghĩ, cảm thấy vô cùng hối hận vì đã ngu ngốc đáp ứng lời mời của nhà Cullen. Cô rõ ràng biết chuyện gì sẽ phát sinh ở nơi này thế nhưng cô cũng đã quá tự đại khi cho rằng kịch tình chỉ nhằm vào nhân vật chính chứ không liên quan gì đến một “kẻ từ bên ngoài” như mình. Cũng đã quá tự tin khi nghĩ James sẽ bị mùi hương của Bella hấp dẫn tất cả sự chú ý mà quên đi sự hiện diện của một Victoria, tính tình thất thường không kém. Sarah cay đắng cười khổ. Mày chết ở đây cũng thật đáng đời! Mày đã quên rằng bây giờ mày không còn là một khán giả mà đã bắt hạnh trở thành một vai diễn giống như bọn họ, còn là một vai phụ chỉ có thể hy sinh một cách không đáng giá.

Trong lúc này, Alice cũng lo lắng kéo Sarah hơi lùi lại phía sau. Cô sợ những kẻ ngoại lai không mời kia có thể chú ý đến Sarah. Thế nhưng, mặc kệ cho cô kéo như thế nào, Sarah vẫn đứng yên như một bức tượng, không chút di động. Trong lòng bàn tay ấm áp vốn khô ráo cũng trở nên hơi ẩm ướt và run rẩy. Sarah đang sợ hãi. Alice quay lại nhìn Sarah, muốn định an ủi cô bạn nhưng cảnh tượng diễn ra trước mắt khiến cô hoảng hốt kêu lên, toàn thân cao thấp cũng không dám có một chút cử động mạnh nào.

“Sarah!”

Tiếng kêu kinh hoàng của Alice khiến cả hai nhóm ma cà rồng đang tập trung vào nhân vật chính Bella đều bị thu hút về phía bên này, nơi Alice, Sarah và Victoria đang đứng thành một đường thẳng khác nghiệt. Nhìn thấy tình hình ở nơi đó, Edward giống như lên cơn điên, trong khoảnh khắc thả tay Bella và nhe răng nanh muốn nhảy xổ đến Victoria, à đàn bà không biết sống chết đang ôm chặt lấy cả người Sarah.

Không thể nghi ngờ, Carlisle luôn là người tinh táo nhất. Ông vội vàng lách người che chắn cho Bella khiến James và Laurent không thể thừa cơ hội Edward đánh mất lý trí mà cướp người, đồng thời cũng ra hiệu cho Emmett và Jasper kiềm giữ Edward khiến anh không thể hành động một cách nóng nảy.

“Edward, không thể!” Carlisle vội vàng hô to muốn thức tỉnh Edward từ trong cơn giận dữ.

Giọng nói khiêu khích của Victoria cũng nhịp nhàng vang lên ngay sau đó khiến Edward ngay lập tức tỉnh táo lại.

“Đừng rồi! Không thể nha chàng trai trẻ.” À hơi nở nụ cười, tiếng cười chói tai như tiếng rít của con rắn độc khiến Edward siết chặt nắm đấm, cố gắng khiến bản thân bình tĩnh trở lại. “Tôi cũng không biết bản thân có trượt tay khiến cho cái cổ xinh xắn này gãy làm hai phần hay không đâu.”

Hai mắt Edward trở nên thâm trầm và tối tăm. Các khớp xương cũng bị dùng lực quá mạnh mẽ khiến cho trở nên trắng bệch. Anh khẽ gầm lên, cả người âm lãnh một cách đáng sợ.

“Thả cô ấy ra!”

“Chao ôi! Vẫn chưa nhận ra tình thế hiện tại sao chàng trai trẻ? Ở đây, người có quyền lên tiếng là tôi.” Victoria hơi nghiêng đầu vui mặt vào mái tóc bạch kim óng ả của Sarah. “Cô bé, tôi nói có đúng không?”

Dưới ánh nhìn chăm chăm và hung ác của toàn bộ gia đình Cullen, Victoria cũng không nao núng mà từ tốn dùng một giọng nói ngọt ngào nói nhỏ bên tai Sarah. Tất nhiên, với thính lực của ma cà rồng thì tất cả những người có mặt tại đó đều có thể nghe một cách rành mạch, trừ con người duy nhất đang

được bảo vệ đứng ở chính giữa gia đình Cullen là Isabella Swan.

“Không ngờ các người còn mang kèm món ăn thứ hai đi theo. Đây là thực phẩm dự trữ của mấy người sao? Hay món tráng miệng? Thật đáng tiếc! Thứ máu thấp kém này, các người có thể ăn? Bé con thật là đáng thương! Trong người chảy một thứ máu hạ đẳng khó ăn không nói, lại còn bị bỏ rơi. Nói cho ta biết, thích gã đàn ông đó sao?”

Giọng nói ác độc của Victoria ong ong đâm vào tai của Sarah, biến thành một cây chùy vô hình giáng thẳng vào trái tim mục rữa của cô. Không được chịu thua! Không được thỏa hiệp! Sarah lập lại, tự nhủ với bản thân mình. Cô cố gắng giữ cho bản thân bình tĩnh, đôi môi tái nhợt hơi khàn giọng trả lời. Cô mong muốn bản thân biểu hiện ngoan ngoãn sẽ đổi lấy được một lần cơ hội được sống và tránh thoát khỏi móng vuốt của ác ma đứng sau lưng mình.

“Không có.”

“Chắc chắn...” Victoria lắc đầu, bàn tay đang nắm chặt cổ Sarah di chuyển che đi đôi mắt xanh thẳm đang mở to của cô, đôi môi vẫn kề cận da thịt phần cổ của Sarah đang lộ ra ngoài không khí.

“Nói dối là không tốt. Bé con, đừng nhìn hấn.” Victoria ác độc cười, giọng nói ma quỷ ní non bên tai Sarah. “Như thế nào, nhớ lại tình cảnh lúc nãy đi. Nhìn thấy người đàn ông mình yêu bỏ mặc mình đi bảo vệ con đàn bà khác, cảm giác thế nào? Đừng nói với ta là không có cảm giác gì. Bé con, cung không có khả năng qua mặt được ta đâu. Chắc, cái ánh mắt u ám khi nãy khiến ta yêu thích đến độ chỉ muốn móc nó ra, khiến nó trở thành một vật trưng bày tuyệt đẹp đem theo bên người.”

“Tôi không có.” Sarah yếu ớt phản bác lại lời nói của Victoria, cảm thấy bàn tay đang ôm lấy eo mình khế siết lại khiến bản thân càng khó có thể hô hấp.

“Thật không ngoan, vẫn còn lừa mình dối người sao? Đứa bé đáng thương. Lúc nguy hiểm, người gã đàn ông kia quan tâm không phải là cung mà là con đàn bà có mùi thơm quyến rũ đứng sau lưng hấn ta kia kia. Cung không thấy cái cảnh bọn họ thân thiết nắm tay nhau thật sự rất chướng mắt sao?”

“Làm ơn đừng nói nữa, tôi xin cô.” Sarah há miệng thờ đốc, thân hình nhỏ nhắn hơi run rẩy. Nước mắt không chịu khống chế lặng yên trào ra khỏi khoé mắt, từ kẽ tay Victoria rơi xuống đất.

Sợ hãi.

Cô thực sự sợ hãi.

Còn có, đau đớn.

Đau đớn như bị sinh sôi lột đi bộ da, để lộ bản thân trần trụi, xấu xí và dễ tiện.

Cảm thấy lòng bàn tay ẩm ướt, Victoria không tiếng động cười cợt. Laurent vẫn không đồng ý cho bọn họ chơi đùa với thức ăn của mình. Thế nhưng, đứa bé này không đủ tiêu chuẩn để làm thức ăn của bọn họ. Ặ như vậy cũng không thể xem như là chơi đùa với thức ăn chứ?

Nhìn thấy những giọt nước mắt vô thanh chảy dọc theo hai má của Sarah, Edward phẫn nộ nhưng lại bất lực gằm lên, hai vai anh vẫn bị Emmett và Jasper ghì chặt.

“Câm miệng!”

Carlisle cau mày nhìn Edward gần như sắp mất đi lý trí, các thành viên khác trong gia đình thì bất an lo lắng cảnh giác nhìn cả hai bên James và Victoria; Alice đau lòng. Bella mắt mắt ngây ngốc đứng ở giữa trong vòng bảo vệ chặt chẽ của cả gia đình Cullen, Laurent hứng thú đứng xem kịch một tay vẫn kèm chế James khiến hấn không làm ra chuyện ngu xuẩn, James thì vẫn lăm le Bella như hổ rình mồi, còn Sarah thì giống như sắp đến bờ vực của sự sụp đổ trong tiếng cười ác độc của Victoria.

Tình hình hiện tại quả thực vô cùng tồi tệ!

“Victoria, thả Sarah ra. Cô biết rõ nếu cô động vào cô bé, cả ba người hôm nay đừng hòng thoát khỏi đây.” Carlisle trầm giọng, ông cũng không còn có thể nhẫn nại với những kẻ không mời mà đến này nữa.

Laurent cũng bị chọc khiến cho không kiên nhẫn, gã khô cần lên tiếng. Gã chính là e ngại những kẻ này, nhưng cũng không có nghĩa là gã sợ. Nếu cần thiết, gã vẫn có thể khiến cho bọn chúng trả giá thậm khốc khi chống đối họ.

“Carlisle, ông đang đe dọa chúng tôi?”

“Các người biết rõ chúng tôi có khả năng.”

Sự cường ngạnh trong giọng nói của Carlisle khiến Laurent lại bắt đầu cảm thấy lo lắng. Carlisle nói đúng, bọn họ có khả năng đó. Chỉ với ba người, Laurent thực sự không muốn để xảy ra xung đột quá gay gắt. Dù sao, gã không nghĩ vì một lý do không đáng liệu mạng. Cuộc đời gã rất dài, nhưng gã cũng còn là chưa sống đủ.

Laurent hơi nhoen miệng cười một cách giả dối thể hiện bản thân muốn rút lui và thỏa hiệp.

“Ồi chào! Quý ngày lịch sự này, có gì mà căng thẳng như thế? Chúng tôi chỉ đùa vui một chút mà thôi. Không phải sao, Victoria?” Khi gọi Victoria, gã

hơi nhấn mạnh giọng cảnh cáo. Gã cũng không muốn loại âm mưu quái quỷ của ả khiến cho những kẻ này liều mạng. Ai biết bọn chúng có thể làm ra được hành động gì? Giao du với con người, kết bạn với thức ăn của mình, quả thực là những kẻ điên!

Victoria hơi cười cười hiểu ý. ả cũng chỉ muốn uy hiếp bọn ma cà rồng này một chút để thuận lợi rút khỏi nơi xui xẻo này mà không phải khiến nhóm bọn họ ở vào thế yếu hoặc tình trạng cá chết lười rách, dĩ nhiên sẽ không ngu xuẩn vì một món ăn dở tệ mà khiến cho bản thân mắc kẹt trong rắc rối. Xét cho kỹ, rõ ràng Victoria lý trí hơn bạn lữ của mình là James nhiều.

“Yo, coi biểu cảm của các người căng thẳng chưa kìa. Chỉ là vui đùa một chút mà thôi. Máu của cô bé này thực sự không dậy nổi hứng thú thèm ăn của tôi. Thật đáng tiếc!”

Ả hơi lắc đầu, giọng nói hơi cọt nhả nhưng ý tứ trong câu nói cũng thể hiện rõ sự buông tha. Tuy nhiên, Victoria vẫn chưa thả Sarah ra lập tức, ả đang chờ một lời hứa hẹn từ người lãnh đạo của nhóm ma cà rồng đối diện.

Carlisle tất nhiên hiểu ý tưởng của ả. Ông nghiêm túc gật đầu, hứa hẹn.

“Nơi này không chào đón các vị, xin hãy rời khỏi đây. Chúng tôi sẽ xem như ngày hôm chưa từng phát sinh bất cứ chuyện gì.”

Victoria đưa mắt nhìn Laurent ra ám hiệu. Gã hiểu ý gật đầu, một tay nắm chặt James, tức thì rút lui khỏi khu đất. Thấy hành động của Laurent, Victoria cũng nhanh chóng chuẩn bị, ả hơi nở nụ cười.

“Như vậy, chào tạm biệt quý vị.”

Mọi việc giống như một ảo giác không thật. Chỉ trong chớp mắt, cả ba vị khách không mời đều biến mất trong sương mù. Các Cullen cũng không đuổi theo mà vội vàng kiểm tra Bella và Sarah. Bella được bảo vệ rất tốt nên không xảy ra chuyện gì, thế nhưng tình hình của Sarah thì không tốt như vậy.

Sau khi được Victoria thả ra, mắt đi lực chống đỡ từ bên ngoài, Sarah chỉ cảm thấy cả người bủn rủn, chân tay không còn sức lực mà ngồi phịch xuống nền cỏ. Bên tai cô vẫn văng vẳng tiếng nói ma quỷ của ả yêu nữ tóc đỏ nọ. Đôi mắt đau xót và đỏ bừng một cách đáng sợ. Điều đó khiến màu xanh lam trong đồng tử của cô vẫn luôn trong vắt bỗng chốc trở nên sâu thẳm. Sarah không hề mở miệng nói chuyện, chỉ ngồi ôm ngực thờ dốc. Trong mắt không hề có tiêu cự phẳng phất như không hề nhìn thấy bất cứ thứ gì bên ngoài.

Edward nhìn thấy Sarah vừa thoát khỏi móng vuốt của Victoria, nhanh như chớp liền phóng đến trước mặt cô. Anh đau lòng nhìn Sarah ngồi dướn đất mà vẫn không kèm chế được run rẩy nhưng lại không dám ôm cô vào lòng an ủi, chỉ có thể dịu dàng vén những sợi tóc rối bời rơi trước mặt gài lên phía sau vành tai. Anh nóm nớp dùng mu bàn tay của mình nhẹ nhàng vuốt má cô, cảm nhận từ đó truyền đến nhiệt độ ấm áp quen thuộc mới hơi thả lỏng cơ bắp vẫn căng cứng bấy giờ. Edward nhẹ giọng gọi cô, trong đó là cẩn thận và quan tâm, giống như sợ làm vỡ đi một vật quý giá làm bằng sứ.

“Sarah...”

Nghe được giọng nói quen thuộc, Sarah hơi ngược lên nhìn người đàn ông đẹp trai trước mặt, là một khuôn mặt vô cùng quen thuộc nhưng cũng thật xa lạ. Cô vô thức lùi lại tránh khỏi bàn tay của Edward, nương theo sự giúp đỡ của Alice đứng dậy. Cô không nhìn thấy sự thất lạc của Edward, cũng không hề nhìn anh thêm một lần nào nữa, cô hơi lắc đầu, mặt môi nói với Alice.

“Alice, mình hơi mệt. Giúp mình về nhà!”

Alice đau lòng sờ sờ cánh tay của Sarah, gật gật đầu.

“Được mà, không cần cố sức, mình đưa bạn về.”

Hành động trốn tránh của Sarah khiến Edward ngầy người ngay tại chỗ. Anh vẫn quỳ một chân nhìn theo bóng cô cùng Alice đi xa dần, nhạt nhòa dần biến mất khỏi tầm mắt. Trong khoảnh khắc, Edward cảm thấy trái tim đã chết của mình đột ngột hoang hốt, giống như trong lúc không hề hay biết, anh đã vô tình để vuột nhất thứ vô cùng quý giá đối với bản thân mình. Thế nhưng khi anh cố tập trung tìm hiểu cảm giác hiện tại của mình thì mọi thứ lại trở nên trống rỗng và mờ mịt. Lần đầu tiên trong đời, Edward cảm nhận được tư vị của thứ có cái tên xa lạ, gọi là hoang mang.

* Tám năm*

Như vậy, thời khắc mà mọi người mong chờ nhất cũng đã sắp tới. C48, gia đình Cullen bảo vệ Bella chạy khỏi Forks. C49, Sarah bị “giết”...

Nhưng mờ *ánh mắt mờ mịt* sau khi Sa bị biến thành ma cà rồng, mọi người sẽ cảm thấy thoải mái sao?... Nếu như hết hứng thú thì thật là... *nhấn nhỏ*

Được rồi, ta lại thần kinh.

P/S: Sang tháng 6 sợ rằng ta sẽ bận rộn 1 thời gian. Sẽ ko nhận comt giục truyện. Ta sẽ cố gắng tranh thủ thời gian rảnh để viết, nhưng ko đảm bảo đăng thường xuyên được.

cúi chào mong đại gia thông cảm!

Chương 48: Trôn và truy đuổi (P.A)

“Bella, cô phải rời khỏi đây. Chúng tôi sẽ đưa cô đến nơi an toàn.”

Carlisle thấp giọng lên tiếng, đánh vỡ không khí nặng nề trong phòng khách. Lúc này, Bella đang yên vị trên chiếc ghế sa lông đối diện ông, cố gắng khiến cho bản thân mình ngừng run rẩy. Cô ôm chặt tách trà nóng trong tay như muốn rót thêm can đảm, hoảng hốt hỏi lại.

“Vì cái gì? Hấn, sẽ đuổi theo tôi sao?”

“Thật xin lỗi.” Edward khẽ thở dài. Anh khoanh tay đứng bên cạnh chiếc bàn cách đó khá xa, đôi lông mày cau lại, ánh mắt lại vẫn luôn cảnh giác theo dõi mọi vật bên ngoài qua khung cửa kính. “Hôm nay tôi không nên đưa cô đến đây. Đáng lẽ chúng ta có thể lựa chọn một cơ hội khác... Tôi sẽ cố hết sức chặn lại, trước khi hấn tìm được cô.”

“Tôi...” Thanh âm của Bella hơi run rẩy. Cô không mấy xác định phản bác lại ý kiến của Carlisle và Edward. “Có lẽ, hấn đã rời khỏi đây rồi cũng nên. Lúc này các người đã dọa chạy ba người bọn chúng, không phải sao? Hấn không dám...”

“Không. Hấn vẫn chưa đi. Bella, lúc này không phải thời điểm tự an ủi bằng mấy cái cơ ngốc nghếch đó. Cô phải tỉnh táo lại. Tin chúng tôi, và, chúng tôi sẽ bảo đảm an toàn cho cô.” Carlisle nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt Bella, chân thành hứa hẹn.

“Làm sao mà các người có thể biết được? Hấn đã đi rồi. Tôi nói, mấy người nghe rõ chưa? Hấn đã đi. Hấn rõ ràng không hề nhằm vào tôi.”

Bella vô thức cao giọng. Thực hiển nhiên, lời khuyên của Carlisle không hề có tác dụng với cô. Thời khắc này, cô đơn độc, giữa một đám người không phải đồng loại của mình, bị đồng loại của họ nhắm đến và họ dám mở miệng ra nói với cô là cô phải tin tưởng họ? Thật nực cười làm sao! Cô đau đớn nhìn về phía Edward, kể từ lúc bước vào căn phòng này, anh ta chưa từng dành cho cô dù chỉ là một ánh mắt. Anh, đang lo lắng cho ai, Edward? Rõ ràng tôi mới là người đang gặp nguy hiểm. Vậy mà, giờ anh lại đang suy nghĩ đến kẻ nào? Một ngọn lửa vô danh âm thầm bị nhóm lên, âm i lan toả trong trái tim cô. Giọng nói của Bella trở nên kiên định.

“Tôi sẽ không rời khỏi đây!”

Xoảng.

Nghe thế, Rose giận dữ bóp vỡ quả cầu thủy tinh đang mân mê trên tay. Chỉ trong chớp mắt, cô đã đến trước mặt Bella, cúi người xuống và nắm lấy cổ áo của cô ta. Khuôn mặt xinh đẹp của cô kè sát vào chóp mũi Bella, mắt nhìn thẳng vào đôi mắt nâu đáng ghét kia, trước mũi là mùi hương nồng nặc phiền toái nọ. Rose chậm rãi gần từng tiếng một, giống như muốn tươi sống cắn nuốt đứa con gái rắc rối trước mặt vào bụng.

“Đừng không biết điều. Cô xem cô là cái gì của chúng tôi? Chúng tôi chẳng có nghĩa vụ gì phải bảo vệ thứ tồi tệ như cô cả. Cô chỉ là một kẻ yếu đuối và phiền phức mà thôi. Đừng có tự nâng giá trị của mình lên quá cao.”

“Vậy thì thả tôi về nhà.” Bella hừ lạnh. “Các người đều cùng một giuộc với nhau cả. Còn ra về làm gì?”

“Cô...” Bàn tay nắm lấy cổ áo của Bella càng siết chặt. Rose thực sự đã nghĩ cứ thế giết chết đứa con gái này đi là kết thúc mọi việc.

Đúng lúc này, cô cảm nhận được một vòng tay mạnh mẽ ôm chặt lấy eo của mình. Bàn tay rộng lớn thô ráp của Emmett bao lấy tay cô, dịu dàng gỡ nó ra khỏi cổ áo của Bella. Sau đó, anh nhanh chóng kéo cô cách xa khỏi cô ta. Đôi môi quen thuộc của anh khẽ hôn lên cổ cô, dịu dàng an ủi. Cánh tay cứng rắn ôm trọn cô vào lồng ngực cứng rắn nhưng rộng lớn của anh, vẫn luôn kiên nhẫn như trong khoảng thời gian trước đây, khi cô bị ám ảnh bởi quá khứ và điên cuồng từ chối sinh mạng mà cà rồng mà Carlisle đã cho cô.

“Không sao. Đừng nóng giận, Rose. Em không cần phải quan tâm đến cô ta. Chúng ta, chỉ cần nghe theo Carlisle là được. Thả lỏng. Không phải còn có anh sao? Chúng ta, lúc này, sẽ có một trận chiến ra trò.” Emmett thì thầm bên tai cô. Anh khẽ cười, là âm điệu lưu manh và bất cần đời thường ngày nhưng lại khiến Rose an tâm một cách kỳ lạ. Cô đơn giản giao bản thân cho chỗ dựa vững chắc ở đằng sau mình, khẽ liếc Bella một cái rồi hừ lạnh, quay đầu sang chỗ khác, thực sự không thêm quan tâm đến mọi việc nữa.

Nhìn thấy Rose đã chịu hoà hiệp, Emmett tinh nghịch nháy mắt với Carlisle, ra hiệu có thể tiếp tục công cuộc thương thuyết với Bella. Bản thân anh cũng không hề có thiện cảm với đứa con gái tên Bella kia. Nói trắng ra cũng chỉ là một kẻ xa lạ, thấy qua mặt vài lần, muốn khiến Emmett có tình cảm gì đó thực sự không phải là một chuyện dễ dàng, có thể nhớ được mặt và tên cũng là rất tốt rồi. Thế nhưng, nếu mọi chuyện liên quan đến mạng người, Emmett tình nguyện nghe theo sự sắp xếp của Carlisle. Dù sao, Emmett định nghĩa cho bản thân mình chính là một “tay đấm” không hơn không kém. Việc động não thực sự không quá thích hợp với anh.

Nhìn thái độ phát phor của Emmett, Carlisle bắt đầu mỉm cười. Ông biết, trong chuyện này, cho dù là một sự cố ngoài ý muốn đi chăng nữa thì bọn họ phải chịu phần lớn trách nhiệm. Lương tâm và y đức của một bác sĩ không cho phép ông trợ mắt mặt kẻ một đứa bé vô tội vướng vào nguy hiểm mà

không hề có khả năng tự bảo vệ. Mọi việc, nói phức tạp thì có thể phức tạp, nói đơn giản cũng rất đơn giản. Nhiệm vụ của gia đình bọn họ chỉ là bảo vệ cô bé này đến một nơi an toàn, sau đó, giải quyết gã thợ săn nguy hiểm kia, vĩnh viễn. Tình huống xấu nhất là có thể sẽ có thành viên bị thương trong trận chiến này. Cái mà Carlisle ông có thể làm là tận lực, tận lực khiến cho mọi việc không trở nên quá phức tạp và khó khăn.

“Bella, tôi biết mọi việc không dễ dàng.” Carlisle dịu giọng trấn an. “Nhưng tôi hứa, cô chỉ cần rời khỏi Forks một thời gian ngắn, chúng tôi sẽ giải quyết mọi chuyện. An toàn của cô được đảm bảo, bằng sinh mệnh của tôi.”

“Carlisle!” Rose thất thanh kêu lên, trong khi Esme và Alice thì lo lắng nhìn Carlisle. Bọn họ hiển nhiên không đồng ý với lời hứa hẹn của ông ấy. Ông rõ ràng không cần phải hy sinh đến thế, không cần phải làm đến mức như vậy...

Carlisle bình tĩnh nhìn bạn đời ngồi bên cạnh mình. Tay ông nắm chặt lấy tay Esme, trấn an lo lắng tràn đầy trong mắt bà, nhẹ giọng.

“Đừng lo. Mọi chuyện sẽ ổn thỏa thôi.”

Esme hồi nắm lại tay Carlisle, hơi gật đầu nhưng bất an trong lòng vẫn chưa thể vơi đi. Bà ngược mắt lên nhìn Bella, lúc này đây, ai cũng hiểu rõ rằng sự hợp tác của cô gái này sẽ khiến cho mọi việc trở nên dễ dàng hơn nhiều.

“Bella. Tôi biết cô không tin chúng tôi, nhưng hiện tại, đây là cách duy nhất. Bản thân cô cũng hiểu điều đó mà, phải không?”

Bella mím chặt môi, lông mi mềm mại rũ xuống che khuất đôi con ngươi màu đất. Móng tay cô cắm sâu vào lòng bàn tay khiến làn da nơi ấy trở nên trắng bệch.

“Tôi muốn trở về nhà.”

“Bella.” Esme thất vọng kêu lên. Bà thật sự không hiểu tại sao cô gái này lại cứ khăng khăng một mực như vậy. Thời điểm này vốn không phải lúc thuận theo sự bướng bỉnh và phản nghịch của bản thân. Một con người lý trí nên biết khi nào cần phải hành động như thế nào, chứ không phải mãi cố chấp thế này.

“Tôi hiểu ý tốt của mọi người. Xin lỗi vì lúc này đã không được bình tĩnh.” Bella hạ giọng, trong mắt ánh lên sự kiên định và mạnh mẽ. “Nhưng mà, tôi không thể bỏ mặc cha tôi ở lại đây, trong vòng nguy hiểm còn bản thân mình thì hèn nhát chạy trốn. Căn nhà đó, tràn ngập mùi của tôi. Và Charlie, ông ấy là một con người. Tôi phải làm một điều gì đó. Làm ơn!”

Không khí trong căn phòng đột nhiên trở nên đông cứng, im lặng một cách khác thường. Bảo vệ cho Bella chạy khỏi Forks và săn lùng James đã là hai công việc không hề dễ dàng. Nếu còn gánh vác thêm trách nhiệm bảo đảm an toàn cho Charlie mà không được làm lộ bí mật, với thực lực của các Cullen lúc này quả thực khó có thể chu toàn mọi thứ. Carlisle nhăn mày, lâm vào trầm tư.

“Tôi đã biết.” Lúc này đây, Edward là người lên tiếng đáp ứng yêu cầu của Bella. Cặp mắt sâu thẳm của anh chống lại sự nghi hoặc trong ánh nhìn của các thành viên còn lại trong gia đình, hàm súc giải thích. “Hắn ta đi theo Bella.”

Ánh mắt Carlisle trở nên sáng ngời. Đúng vậy! Hắn ta đi theo Bella. Ông biết phải làm như thế nào.

“Như vậy, chúng ta đi thôi.”

Người đứng dậy, tiến về phía gara đậu xe đầu tiên là Alice. Hành động của cô hơi nóng vội nhưng lại không có ý định nói cho các thành viên khác trong gia đình lo lắng của mình. Cho dù là làm gì đi chăng nữa, bọn họ cần phải nhanh lên; bởi vì, cô lại nhìn thấy,

James!

...

Chương 48: Trốn và truy đuổi (P.B)

...

Hai tiếng mười bảy phút sau.

“Cô làm vậy cũng chỉ muốn tốt cho ông ấy mà thôi.” Esme ái ngại nhìn Bella đỏ ửng mắt ngồi bên cạnh, nhẹ giọng an ủi. Dù sao cũng chỉ là một đứa bé, bướng bỉnh cứng đầu một chút nhưng vẫn chưa thực sự trưởng thành; mặc cho Esme không mấy có hảo cảm đối với cô ta, bà cũng không thể nhắm mắt làm ngơ vào lúc này.

“Tôi đã làm tổn thương ông ấy.” Bella thổn thức, đôi môi mông mím chặt trở nên trắng bệch. “Câu nói đó, là câu nói cuối cùng của mẹ tôi nói với ông ấy khi bà bỏ đi. Tôi thật sự không muốn làm như thế. Charlie, thực xin lỗi, xin lỗi...”

Nói rồi, Bella nặng nề vùi mặt vào lòng bàn tay. Thân hình nhỏ nhắn của cô khẽ run rẩy. Tư thế bất lực và yếu đuối ấy của cô khiến Esme cảm thấy mềm lòng. Bà dịu dàng ôm lấy cô, vỗ về tấm lưng mảnh khảnh.

“Không phải lỗi của cô. Cô chỉ là muốn tốt cho ông ấy. Sau khi chuyện này qua đi, trở về xin lỗi ông ấy là được rồi. Charlie sẽ không trách cô. Ông ấy là cha cô, ông ấy sẽ hiểu.”

“Esme...”

Bella không kiềm giữ được, nhào vào lòng Esme. Nước mắt vẫn bị cứng rắn nén trong hốc mắt không tiếng động dâng tràn. Cô chỉ là một nữ sinh trung học bình thường, cô chỉ mới mười bảy tuổi và lúc này, từ thần đang đuổi sát theo bước chân của cô, khí lạnh phát ra từ lưỡi hái của hắn thổi sát qua sau gáy và hơi thở thổi nữa của xác chết tràn ngập trong không gian.

“Tôi rất sợ. Esme, rất sợ...”

“Tôi biết.” Esme vuốt ve mái tóc nâu mềm mại của Bella, trấn an cô bé. “Không cần sợ. Có chúng tôi ở đây. Hắn sẽ không thể làm hại được cô. Không phải sợ...”

Trong khi đó, thông qua kính chiếu hậu, Edward hơi nhíu mày nhìn Esme và Bella đang ngồi ở băng ghế sau. Edward bỗng nhiên cảm thấy hơi bất an. Không vì bất cứ lý do gì, chỉ là một luồng cảm xúc tiêu cực tự dung lướt qua trong óc, thế nào cũng không thể loại bỏ được. Mọi rắc rối dường như sẽ không chỉ dừng lại ở đó. Edward đương nhiên biết điều ngay từ ban đầu. Nhưng là, cảm giác này không đúng.

Rốt cuộc là không đứng ở chỗ nào?

Edward lạnh lùng nhìn cảnh vật bên ngoài biến thành từng vệt màu khuất dần ở sau lưng. Chân ga đạp càng mạnh khiến chiếc volvo màu bạc lao hết tốc lực về phía trước.

Rینگ, rینگ...

Lúc này, điện thoại của Edward bỗng vang lên dồn dập. Là Alice.

“Alice?”

“Anh Edward. James phát hiện ra rồi. Hắn đột nhiên quay trở lại Forks. Mọi người đang cố vây bắt hắn. Edward, anh phải cẩn thận. Chú ý Bella.”

“Anh biết.” Edward bình tĩnh trả lời, đồng thời đánh tay lái quẹo phải. Băng chỉ đường cho biết đích đến của bọn họ đã không còn xa, khách sạn Four Seasons, Seattle. Từ đây, ba người sẽ đáp máy bay đi Phoenix. “Em có nhìn thấy gì không Alice?”

“Đó là điều em sợ, Edward. Em không nhìn thấy hắn nữa. Hắn biến mất khỏi tầm nhìn của em. Đây không phải là điều tốt chút nào.”

“Tại sao lại vậy?”

“Em không biết. Có lẽ đến khi bắt được hắn chúng ta mới có thể biết được nguyên nhân.”

“Còn cô à Victoria và Laurent?”

“Laurent, sau khi anh và Esme đưa Bella đi, ông ta có đến chỗ chúng ta. Ông ta không tham gia vào chuyện này nhưng cảnh báo chúng ta về hai kẻ điên kia. Victoria, cô à đi theo James nhưng có vẻ tụt lại khá xa. Đối với Bella, bộ dáng cô ta không có vẻ điên cuồng như tên kia. Đây có vẻ là tin tốt lành nhất trong ngày hôm nay. Có lẽ chúng ta chỉ cần đối mặt với James mà thôi. Nếu thêm Victoria thì thật tệ. Chúng ta thiếu anh, Edward.”

“Biết làm sao được.” Edward hơi thở dài, hạ thấp giọng đủ để khiến con người ngồi phía sau không thể nghe được rõ ràng lời nói của mình. “Carlisle cho rằng anh là người thích hợp nhất để bảo vệ Bella. Khả năng của anh có thể phát hiện ra James nếu hắn đến gần. Nhưng mà, nói thật, anh không tự tin khi đối phó với Bella. Ai biết cô ta sẽ làm ra chuyện ngu ngốc gì nữa cơ chứ. Nhất là, anh lại hoàn toàn không thể đọc được suy nghĩ của cô ta. Thực đau đầu.”

“Đừng lo Edward.” Alice hơi nở nụ cười. “Anh chỉ cần nhìn chằm chằm, đừng rời mắt khỏi cô ta là được, quản chi suy nghĩ của cô ta là cái gì.”

“Điều này là không thể, Alice, đừng nói giỡn.”

“Vì anh nghiêm trọng quá mà Edward. Còn có Esme nữa. Sẽ không xảy ra vấn đề gì đâu.”

“Anh chỉ là cảm thấy, nhất định sẽ xảy ra điều gì đó mà anh không thể không chế được. Cảm giác này thực sự không tốt chút nào. Alice, trong bất cứ trường hợp nào đi chăng nữa, không được lơ là. Nhắc nhở mọi người chú ý an toàn của bản thân.”

“Em biết. Em sẽ chú ý.”

Edward trầm trọng cúp điện thoại, nhanh chóng chạy vào trước cửa khách sạn.

“Esme.” Anh quay ra phía sau gọi nhỏ.

Esme nhẹ gật đầu. Bella ngồi bên cạnh bà cũng đã lau khô nước mắt và bình tĩnh trở lại. Cả hai người đều trông vô cùng nghiêm túc và khấn trương. Tất nhiên, Bella là vì lo sợ theo bản năng, còn Esme là vì cú điện thoại của Alice, tất cả những tin tức mà bà nghe được thật sự không hề tốt đẹp một chút

nào.

“Chúng ta sẽ nghỉ ngơi ở đây một ngày. Sau đó sẽ bay đến Phoenix.” Edward nhìn về phía Esme, khoé môi thẳng băng hơi nhếch lên thành một nụ cười gượng gạo, ý đồ muốn an ủi bà ấy một chút. “Không cần lo lắng. Còn có con ở đây. Nếu James tìm đến, đầu tiên hẳn phải đối mặt với con trước đã.”

“Ta biết. Không phải lo cho ta. Chúng ta nhanh lên thôi. Ở đây không tiện nói chuyện.”

Edward nhanh chóng bước ra mở cửa xe, khiến cho Esme và Bella vào trước rồi ném chìa khoá xe cho phục vụ, khẽ dặn dò vài tiếng rồi cũng vội vã đuổi theo. Ánh đèn chùm vàng nhạt ở đại sảnh khách sạn ánh lên khuôn mặt khắc sâu của anh khiến cho một tầng bóng ma mờ lung che phủ đôi môi mỏng lạnh như băng. Giống như cảm thấy một điều gì đó, Edward khựng người đứng lại. Anh nghi hoặc cảnh giác nhìn xung quanh, ngay cả năng lực cũng điều động để dò xét suy nghĩ của những người hiện diện tại đó. Không có một kẻ khả nghi.

Thật kỳ lạ!

Edward khó hiểu nhủ thầm. Cảm giác này từ đâu mà ra nhỉ? Ở nơi này rõ ràng không có điều gì nguy hiểm cả. Tại sao lại cảm thấy bất an? Anh vô thức đặt tay lên lồng ngực, nơi trái tim đã chết lạnh lùng trú ngụ. Bất an, nôn nóng, lo âu... những cảm xúc lạ lùng này khiến Edward cảm thấy trong lòng nặng nề như đang chất chứa cả một ngọn núi đá, không thể dịch chuyển. Như Alice đã nói, mọi chuyện có vẻ không mấy khả quan nhưng cũng không hề quá nguy hiểm, tìm được James và ngăn chặn Victoria cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Nhiệm vụ của anh chính là bảo vệ Bella cho tốt là được. Với khả năng của anh, công việc này thực sự không dễ dàng nhưng cũng không quá khó khăn. Chỉ là che giấu một con người, cũng không đến nỗi khiến cảm xúc của bản thân dao động như hiện tại mới đúng.

Rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì?

Nhưng rất nhanh, Edward phải gác mọi cảm xúc mơ hồ trong lòng mình qua một bên. Dù sao cũng không thể cứ mãi đứng ngẩn người ở một chỗ thế này, anh còn có nhiệm vụ phải làm, không phải sao? Trong giây lát, Edward thu hồi sự mờ mịt và nghi ngờ tràn đầy trong ánh mắt, khuôn mặt lại trở nên đông cứng và lạnh lùng như bình thường. Những bước chân tao nhã nhưng không hề chậm rãi hướng về phòng của Bella và Esme. Trước khi đến Phoenix, bọn họ cần nghiêm túc nói chuyện thêm một lần nữa. Anh phải đảm bảo chắc chắn rằng Isabella Swan sẽ không hề làm điều gì ngu xuẩn, ít nhất là trước khi bước lên máy bay. Trong mắt Edward lóe qua một tia sáng lạnh.

Cốc. Cốc.

“Ai đó?”

“Esme. Là con.”

“Vào đi.”

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Biến đổi

Edward lao đảo một chút. Thân hình cao gầy đứng không vững mà ngã xuống sô-pha trong phòng. Anh dùng tay che đi đôi mắt của mình khi cảnh vật xung quanh mờ dần và biến thành một cảnh tượng hoàn toàn khác.

Anh biết anh đang ở trong đầu của một người hoàn toàn khác. Thậm chí, anh còn có thể đoán được chủ nhân của những suy nghĩ này là ai bởi vì khung cảnh trước mắt hiện tại vô cùng quen thuộc đối với Edward. Nơi này là phòng ngủ trong biệt thự của Sarah. Và anh, khoảnh khắc này, dùng đôi mắt của cô mà nhìn thấy tất cả. Việc này quả thực rất kỳ quái. Edward chưa bao giờ đụng phải tình huống thế này trước kia. Anh có thể đọc được suy nghĩ của người khác, nhưng cũng không phải “đùng chùng” một thân thể và tầm nhìn như thế này.

Edward nghi hoặc xem xét tình trạng của bản thân. Quả thực, anh tựa như lấy vị thế của một kẻ ngoài cuộc quan sát tất cả những điều đang diễn ra thông qua đôi mắt của cô. Và điều còn làm anh tức giận hơn nữa là việc phát hiện hành động hiện tại của Sarah.

Dưới ánh đèn vàng ấm áp của căn phòng, Sarah luơt thu thập mấy bộ quần áo và đồ dùng cá nhân của bản thân vào một chiếc va li nhỏ gọn. Rõ ràng, cô đang có ý định rời khỏi nơi đây để đến một nơi nào đấy và trong một khoảng thời gian không hề ngắn chút nào. Hành động của cô có vẻ vội vã và nôn nóng nhưng lạnh tĩnh một cách bất thường. Edward thậm chí có thể cảm nhận được tâm tình hiện tại của cô. Sarah chẳng có bất cứ cảm xúc nào khi quyết định rời đi, không một chút dao động nào, lạnh lùng đến mức vô cảm; hết như tất cả những việc này đều là điều đương nhiên mà cô phải làm, không sớm thì muộn.

Edward thực sự không hiểu.

Anh cảm thấy giận dữ. Nhưng hơn hết là mất mát và thất vọng. Cô định rời khỏi cuộc sống của anh mà không hề để lại một lời từ biệt nào. Không báo trước, không âm chỉ, cô đột ngột quyết định lặng yên đi khỏi vùng đất này. Sau đó, cô sẽ đến đâu? Một góc xó xỉnh vô danh nào đó trên Trái Đất này

mà anh không thể tìm ra được? Hoặc giả, rồi cô sẽ trở lại sao? Mười năm, hai mươi năm hay ba mươi năm nữa? Anh có thể chờ nhưng còn cô, khi ấy cô còn là Sarah Stuart của anh sao?

Đột nhiên, một tiếng hú chói tai và ghê rợn cắt đứt dòng suy nghĩ của Edward và hành động của Sarah. Âm thanh kinh khủng này không hề kéo dài mà chỉ vang lên trong vòng mấy giây thời gian rồi im bật, giống như bị một thứ gì đó thô bạo bóp nghẹt. Cô hơi nghi hoặc lo đầu ra khỏi phòng nhìn về phía cửa chính. Mọi thứ đều hoàn hảo. Cánh cửa âm u đứng im lìm trong bóng tối thỉnh thoảng loang loáng từng vệt sáng hắt lên từ ngọn đèn ngoài hành lang trước nhà, bên kia cửa sổ bằng kính. Điều này thể hiện rõ ràng, trong căn nhà này, ngoài cô ra, không tồn tại bất cứ con người nào khác.

“Có chuyện gì vậy?”

Edward nghe được giọng nói êm dịu của Sarah khe khẽ vang lên. Cô có một tật xấu là hay lầm bầm khi chỉ có ở một mình. Edward vẫn thường chế cười cô vì thói quen không đầu này. Anh cảm giác cô đang làm một điều dư thừa và thật mất trí khi thường xuyên nói chuyện một mình, hoặc là với một đám không khí. Nhưng lúc này, anh lại thấy cảm kích vì thói quen đó. Nó khiến cho tình cảnh hiện tại trở nên dễ dàng hơn. Ít ra, anh có ảo giác như cô đang nói chuyện với bản thân mình vậy.

Không có chuyện gì.

Edward dùng một loại âm thanh trầm thấp mà Sarah không thể nghe thấy đáp lại.

Thế nhưng, lúc này, câu trả lời của Edward hoàn toàn là một sai lầm. Tất nhiên, có chuyện đã xảy ra.

Xoảng.

Một loạt âm thanh cửa kính vỡ vụn vang lên sau lưng Sarah, giống như một vật gì đó bị đập vỡ một cách thô bạo. Cô quay phắt người lại theo phản xạ, thất thanh hô lên.

“Ài?”

Nhưng âm thanh của cô lại vô tình bị nghẹn lại. Một lực cực mạnh hung hăng đập vào người khiến cô văng ra khỏi phòng ngủ, đập mạnh lên bức tường đá trong phòng khách và rơi xuống nền đất. Kéo theo đó là một đợt cảm giác choáng váng mê muội và vô số những âm thanh va chạm, rơi rớt và bị phá hủy của đồ vật.

Edward chỉ chột thấy tầm mắt bỗng dưng tối sầm và một cơn đau xa lạ xuyên thấu từ sau lưng đến phía trước lồng ngực. Cả tay và chân đều tê dại đại hâu như đã mất đi cảm giác. Anh biết, Sarah bị thương nặng. Sự phấn nộ và khó thở dâng lên trong lòng nhưng Edward chẳng thể làm được gì. Anh chỉ có thể tro mắt nhìn mọi thứ diễn ra trước mắt mình, bất lực. Thậm chí, anh còn không có năng lực để thoát khỏi đầu óc của cô và trở về với thân thể của chính mình.

Sau khi cơn choáng váng biến mất, thứ xuất hiện đầu tiên trước tầm mắt Edward là một đôi giày bản thủi lạ lẫm. Tầm nhìn gian nan, chậm chạp dời lên vị trí cao hơn và lúc này anh thấy được, khuôn mặt mà cả đời này anh sẽ không bao giờ có thể quên, bởi thù hận khắc vào trong tim bắt đầu từ thời khắc này. Là James.

Tại sao gã ta lại xuất hiện ở đây? Điều này không có khả năng xảy ra!

Gương mặt của Edward trở nên vận vẹo một cách dữ tợn. Carlisle, Emmett, Rose...mọi người đang ở đâu? Tại sao hấn lại ở đây?

Lúc này, gương mặt của James hốc hác và tái nhợt rất nhiều so với lúc gã ta xuất hiện tại trận bóng chày của nhà Cullen. Quần áo có nhiều chỗ rách rưới và những vết thương mới không hề mỹ cảm đan xen trên da thịt săn chắc của gã. Trông gã quả thực vô cùng chật vật và bất kham. Thế nhưng nụ cười khinh mạn trên môi gã vẫn chưa hề thay đổi. Gã hơi đứng đưa thân hình cao lớn của mình, khinh miệt khoanh tay nhìn đứa con gái loài người nằm dưới đất, xấu xí hệt như một con búp bê cũ rách nát.

“Tại sao không kêu? Thét to lên. Không hỏi xem ta là ai sao?”

Sarah khó khăn hạ ra một ngụm máu. Thân thể bệnh tật của cô quả thực không thể duy trì được lâu và nhờ kẻ man rợ này, nó đã trở thành một đồng phế phẩm không thể chữa trị hay duy trì. Có lẽ, tình trạng thoi thóp này cũng chỉ có thể kéo dài thêm hai tiếng nữa thôi cũng không biết chừng. Sarah nhợt nhạt khẽ cười.

“Tôi biết ông là ai. Chúng ta chỉ vừa gặp mặt không quá hai mươi tư giờ đồng hồ trước. rất tiếc, thân thể của tôi không tốt không có nghĩa là trí nhớ của tôi cũng không dùng được.”

James khàn khàn cười lớn. Hấn bước tới gần Sarah rồi ngồi xổm xuống trước mặt cô. Bàn tay lạnh như băng của hấn nâng cằm cô lên. Cái mũi cao thẳng hơi khụt khịt mấy cái như đang cố gắng ngửi một thứ gì đấy.

“Ngoài khuôn mặt không tẻ này thì mày còn có thứ gì khác? Ngay cả dòng máu chảy trong cơ thể cũng chỉ là thứ máu thứ phẩm này.” Gã dừng lại, ngón tay xẹt qua vết máu trên miệng cô rồi đưa lên nếm thử. Hai hàng lông mày rậm khó chịu cau lại, cổ nín dục vọng muốn phun chúng ra. “Khó uống muốn chết. Thực không biết thằng nhãi đó coi trong thứ gì ở mày.”

Sarah mím chặt môi. Cô cố sức giãy giụa thoát khỏi bàn tay của James nhưng thất bại, chỉ có thể cố gấn thở dốc và chịu đựng cơn đau càng ngày càng khuếch tán trong lồng ngực.

James không nhận được câu trả lời của Sarah cũng không cảm giác buồn chán. Gã ác liệt cười cợt, tự nói tự đùa theo ý thích của bản thân.

“Mày đoán ra được rồi phải không? Victoria nói mày thích thằng nhãi tên Edward nhà Cullen đó, phải không? Cái thằng nhãi có thể đọc được suy nghĩ của tao. Đừng tưởng rằng tao không biết. Nếu không, chúng đã không kéo nhau đến nhà của con nhóc kia. Hừ, chúng muốn bảo vệ nó, còn phải xem có bắt được tao hay không đã.”

“Chuyện này không liên quan đến tôi.” Sarah lạnh lùng ngắt lời. Cô quả thực không muốn trước lúc chết vẫn còn phải nghe chuyện của Isabella Swan. Cô biết bản thân đã nghe đủ rồi. Rất mệt mỏi.

James cũng không để ý thái độ của Sarah. Nói đúng ra, gã không rảnh để ý đến tâm tình của con mồi. Lúc này cũng không có quá nhiều thời gian để chơi đùa.

“Đừng vậy, chẳng phải chuyện của mày.”

Nói xong, gã hung tợn cắn ngập răng nanh vào cổ Sarah. Edward có thể cảm nhận được nọc độc nóng cháy của ma cà rồng đang chảy dần vào trong máu của cô, làm tê liệt giác quan và rồi từng chút máu một, thông qua hai răng nanh của James mà chảy ra ngoài.

Đến lúc James vứt Sarah xuống sàn, cô chỉ còn là một cái xác trống rỗng với suy nghĩ của Edward vẫn còn vận động trong đầu óc. Anh có thể cảm nhận được cảm giác lạnh băng của thi thể đang nhuốm đẫm dần thân thể của người con gái mà anh yêu, có thể cảm nhận được suy nghĩ của cô đã triệt để rơi vào bóng tối và cảm nhận trái tim của cô trở thành một dạng giống như anh, không hề chậm chạp mà kiên định nảy lên một lần nào nữa. Đôi mắt Sarah vẫn mở to khi mọi thứ trở nên chao đảo và nghiêng ngả rơi xuống. Hệt như một chiếc máy quay bị người vô tình vứt bỏ mà chưa kịp tắt máy, nằm lăn lóc dưới nền nhà lạnh lẽo. Những điều cuối cùng mà Edward thu được cũng chỉ là hình ảnh chiếc đồng hồ vương máu vỡ nát một nửa trên sàn nhà vẫn kiên trì vận động.

Tích tắc, tích tắc, tích tắc...

“Edward! Edward!...”

“Không!!!” Edward giật dử nắm tay đầm mạnh xuống bàn trà. Chiếc bàn giống như một mô hình đồ chơi bằng xốp, dễ dàng vỡ nát. Trên nền phòng khách sạn cũng lưu lại một lỗ hổng to bằng một nắm tay dử tợn.

Edward đồ mắt nhìn cảnh vật xung quanh mình, là phòng khách sạn chứ không phải căn phòng khách ác mộng ở biệt thự Black Winter. Bên tai anh là tiếng gọi ồn ào của Esme và Bella.

Nơi này, không phải là nơi đó.

Là mơ?

Edward siết chặt nắm đấm, gân tay dử tợn nổi lên thể hiện anh đang cố gắng khắc chế cảm giác phiền chán và lo lắng dâng lên tràn ngập trong lòng. Đôi mắt đục ngầu của anh mê mang nhìn về phía Esme.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Nhìn phản ứng không đúng của Edward, Esme lo lắng nói.

“Con không phải muốn đến bàn với chúng ta về chuyến bay đến Phoenix sao? Nhưng từ lúc bước vào phòng, con bỗng nhiên trở nên thất thần, lúc này sắc mặt cũng trở nên rất khó coi. Ta và Bella cố gắng đánh thức con nhưng mà không có hiệu quả. Rồi, lúc này con lại đột ngột mà đập vỡ cái bàn. Chính ta mới phải hỏi con, đã xảy ra chuyện gì?”

Nghe đến đó, Edward lại cảm thấy trong đầu xuất hiện một dự cảm không lành, bất an trong lòng lại tăng lên một cách nguy hiểm. Lúc này, anh cũng không quan tâm đến bất cứ thứ gì khác được nữa. Anh quay người, chuẩn bị rời khỏi thì bị gọi giật giữ lại.

Bella quả thực là một người con gái rất tinh tế. Cô cau mày nhìn anh, không quá bằng lòng hỏi.

“Edward. Anh muốn đi đâu? Lúc này, nhiệm vụ của anh không phải là ở lại đây và bảo vệ tôi hay sao?”

“Tôi có chuyện phải đi một chút. Sẽ trở lại ngay.” Edward vẫn không quên trách nhiệm của mình, vì vậy anh nhẫn nại giải thích với Bella. Tất nhiên, những lời này không mấy chân thực. Anh thực sự đang rất vội.

“Là Sarah?” Thanh âm của Bella chợt nâng cao. Cô trừng trừng nhìn Edward, trong mắt đều là lừa gạt. “Anh bị sao vậy? Cô ta chẳng có chuyện gì hết! Người đang gặp nguy hiểm bây giờ là tôi, là tôi! Trách nhiệm của anh là bảo đảm an toàn, cho tôi, mà không phải là đi yêu đương, với cô ta. Anh có hiểu hay không?”

Edward im lặng nhìn Bella. Đôi môi mòng tái nhợt của anh mím chặt lại thành một đường thẳng khắc nghiệt. Và rồi, không đợi bất cứ người nào khác lên tiếng, thân hình cao gầy của Edward như một con gió biến mất khỏi phòng khách sạn, qua khỏi cửa sổ phòng ngủ ở tầng mười và hoàn toàn tan biến như một ảo ảnh.

Bella nhìn cửa sổ bằng kính mở toang về phía biển, thất vọng ngồi sụp xuống sàn nhà. Cô cúi thân ôm mặt bật khóc nức nở.

Anh ta vẫn đi. Anh ta hiểu hết mọi chuyện nhưng anh ta vẫn cứ đi, mặc kệ sống chết của cô. Kề máu lạnh đó bỏ rơi cô chỉ vì đứa con gái hai mặt kia.

Edward, anh thật tàn nhẫn.

Tôi, không yêu anh.

Sẽ không yêu anh.

Không bao giờ yêu nữa!

Nước mắt không ngừng trào ra khỏi hốc mắt, giống như cố gắng lau quệt đi từng chút một đoạn tình cảm chưa thực sự bắt đầu.

...

Mặt trời đỏ ửng dâng lên từ phía chân trời thành phố Seattle.

Là một ngày mới,

Với ánh sáng lạnh lẽo của tử thần.

Phiên ngoại 04: Bữa ăn đầu tiên

Đôi đồng tử xanh thăm vô hồn dần biến thành một màu đen tuyền, âm u và sâu hun hút như một lỗ đen mới được sinh ra. Thậm chí, ngay cả ánh sáng bên ngoài cũng không cách nào phản chiếu thông qua loại màu của bóng đêm u ám đó. Từ dưới nền đất lạnh, thi thể cô gái xinh đẹp tóc bạch kim bỗng dưng chậm chạp cử động. Bàn đầu là những ngón tay trắng nõn thon dài vẫn còn vương lại một chút vết máu đã đông đặc thành màu thâm đen xấu xí. Tiếp theo đó là cả thân hình cũng nương theo cánh tay chống xuống sàn nhà mà từ từ ngồi dậy.

Nơi này là Black Winter. Và thi thể vừa sống dậy kia là một cô gái tên gọi, Sarah Chatherine.Stuart.

Cái chết và sự sống.

Dường như, một lần nữa, thần chết lại từ chối gạt hái linh hồn của người con gái này. Trở về từ địa ngục, lần thứ hai, có cảm giác như thế nào?

Thực sự khó chịu.

Cô cau mày mờ mịt sờ sờ vùng bụng bằng phẳng của mình. Cảm giác cồn cào và nôn nao giống như đang tra tấn từng chút một các dây thần kinh cảm giác trong người. Trong lồng ngực là một nỗi khát khao khôn cùng, như đang cố sức hướng về một thứ gì đó không hiện diện ở nơi đây.

Là đói?

Tai còn lại vuốt vuốt cái cổ như muốn xoa dịu đi sự khô khốc và nóng cháy bốc lên trong yết hầu. Cô cố nuốt khan vài ngụm nước miếng nhưng không có tác dụng. Ánh mắt cô như bị thôi miên bởi vết máu khô còn đọng lại trên những ngón tay. Cô rụt rè vươn lưỡi ra liếm một chút, mùi vị dơ tẻ nhưng cơ thể cô hình như đang đòi hỏi thứ này.

Là khát?

Cô mê man nhìn cửa sổ sát đất bằng kính yêu thích của mình đã kè nào đó bị đập tan thành từng mảnh vụn. Trong không khí mát mẻ là mùi máu tanh thoang thoảng hoà lẫn trong mùi hơi nước và đất bùn. Thứ mùi vị thanh tân này cứ quanh quẩn bên chóp mũi khiến tâm trạng của Sarah càng trở nên tồi tệ hơn. Cô biết, cô cần thứ gì đó để thỏa mãn thứ dục vọng đang dữ dội kêu gào trong trái tim đã chết và khối óc rữa nát của mình. Cô không biết thứ đó là gì. Nhưng một điều chắc chắn là cô phải rời khỏi chỗ tù túng này mới có thể tìm được thứ bản thân mình cần. Tuy vậy, nhảy qua hồ nước trước mắt quả thực là một lựa chọn tồi tệ. Cô không chút nào do dự mà hướng về phía cửa chính. Hệ thống phòng trộm điện tử đã bị phá hỏng từ lúc nào, cô cũng không mấy quan tâm, thực ra, lúc này cô còn chưa kịp nhớ đến sự tồn tại của nó. Cô chỉ cảm thấy, thứ vật cản này cũng thực biết nghe lời. Chỉ đây nhẹ một cái, cả khung cảnh ẩm ướt rộng lớn của rừng rậm đã xuất hiện trước mặt.

Bước ra khỏi căn biệt thự, cô gái hơi ngượng mặt, cảm nhận mùi vị nhàn nhạt lẫn khuất trong từng cơn gió. Thứ cô muốn tìm là mùi vị của người và mùi vị đó đến từ hướng Tây, và cả từ hướng Đông. Nơi đó...? Cô hơi ngập ngừng nhìn về con đường mòn dẫn về phía Tây. Sau đó lại dứt khoát quay về hướng ngược lại, phía Đông Bắc, chạy khỏi đường mòn và xuyên qua khu vực Olympic mà hướng về phía Port Angeles. Buổi tối ở Port Angeles, khách lẻ hành đơn độc cũng không thiếu.

Dùng một loại tốc độ nhanh đến kỳ dị lướt qua cả chặng đường dài và băng qua rừng rậm, cô gái hơi nhếch mép, để lộ ra một vòng cung kỳ quặc trên miệng. Nhanh nhẹn như một con báo gấm đi săn trong đêm, cô dễ dàng giấu mình sau góc khuất của một khu vực hẻo lánh ở ngoại ô thành phố cảng. Đôi mắt tối đen và sâu hun hút không phản chiếu bất cứ ánh sáng nào tham lam nhìn chăm chú vào một gã thanh niên tóc đỏ, miệng ngâm thuốc lá đang đứng la cà bên chiếc mô-tô cùng đồng bạn. Gã trai có khuôn mặt non nớt còn chưa kịp nẩy nở hẳn vùng vớ vài nốt tàn nhan ương ngạnh trập trung ở vùng cánh mũi dưới hốc mắt. Thân hình cao lớn nhưng không mấy vạm vỡ cùng bộ quần áo hầm hờ rách lỗ chỗ chứng tỏ bản tính nổi loạn cố hữu của

những thằng con trai tuổi mới lớn. Gã phì phèo điều thuốc lá và la hét những lời tục tĩu với đám con trai cũng ăn diện hết như gã, thỉnh thoảng lại trêu ghẹo những nhóm thiếu nữ vô tình đi ngang qua, trông y hệt một thằng côn đồ thứ thiệt.

Ánh mắt gã chợt sáng lên khi bắt gặp một cô gái xinh đẹp tóc bạch kim đứng ở phía đối diện đang mỉm cười tình tứ nhìn gã. Tâm hồn gã giống như đã bị đôi mắt đen kia hút đi mất rồi. Ngón tay xinh đẹp của cô khẽ ngoắc và một cái nháy mắt tinh nghịch khiến toàn thân gã cảm thấy bủn rủn tê dại. Gã biết, đó là tín hiệu tốt lành báo hiệu một cuộc tình một đêm tuyệt vời. Hôm nay thật là một ngày may mắn! Gã hớn hờ bứt ra khỏi đám đồng bọn để chạy theo vận may màu hồng đêm nay của mình.

“Bái bai” Gã cười hềnh hếch, leo lên mô-tô và vẫy tay chào tạm biệt những kẻ khác.

“Ê, đi đâu thế? Lát nữa không thể Crazy à?”

Gã thô bỉ cười to.

“Không cần. Đêm nay tao tìm thấy cô em xinh đẹp của mình rồi.” Chưa kịp dứt lời, chiếc mô-tô của gã đã nhanh chóng biến mất vào một ngõ hẻm tối như mực ở đối diện con đường. Những kẻ khác nhìn đáng về vội vàng của gã cũng chỉ phì cười không quan tâm. Có kẻ còn bực bội phun một ngụm nước miếng. Thằng nhóc này, sao lại may mắn đến thế? Đêm còn chưa bắt đầu mà!

Đúng vậy.

Đúng là một thằng đàn ông may mắn.

Nếu hẳn còn có thể sống, hết đêm nay.

Cô gái mỉm cười, nụ cười vạn vọ và kỳ quặc nhưng lại không hề mất đi sự xinh đẹp. Nụ cười khiến gã trai tóc đỏ đứng đối diện cô càng trở nên mê mẩn. Chiếc mô-tô đã bị hất vội và quăng bên cạnh, trong góc hẻm tối tăm. Một cánh tay mạnh mẽ chống lên bức tường, gian cầm cô gái trong lòng mình, một tay gã cấp tốc kéo mở nút quần jean và khoá kéo. Trên miệng gã là nụ cười ngờ ngạc nhiên và ngu ngốc kỳ dị. Gã giống như một con chó động dục nóng vội cúi đầu hôn tới tấp lên hõm vai cô gái. Cô cũng không cảm thấy phiền hay ghê tởm mà còn phối hợp kéo gần khoảng cách giữa hai người. Đôi tay trắng muốt của cô ôm vòng lấy cái đầu tóc đỏ bù xù của gã. Bàn tay dịu dàng khẽ vuốt ve vùng da sau gáy của gã.

Bỗng nhiên, cô hơi nâng đầu gã lên. Đôi mắt đen sâu thẳm như chất chứa hai con lốc xoáy nhìn vào đôi mắt nâu mờ đục của gã trai, triền miên dịu dàng hệt như đang nhìn người yêu của mình, cô mở miệng nhẹ giọng hỏi.

“Tôi có đẹp không?”

Gã trai khó khăn nuốt nước miếng, hầu kết di động cao thấp mấy lần mà vẫn không thể áp chế đi được cảm giác khô nóng trong người. Đôi đồng tử ngu si của gã thêm thường nhìn cô, trong đấy là trắng trợn dục vọng. Cái đầu bù xù của gã gật lia lịa như một con chó nhỏ cố lấy lòng chủ nhân của mình.

“Đẹp, rất đẹp.”

“Như vậy,” cô gái tiếp tục nhẹ giọng mê hoặc hỏi, “tôi muốn anh làm gì, anh cũng làm phải không?”

“Đúng vậy. Cô muốn tôi làm gì, tôi cũng sẽ đi làm.”

“Kể cả việc tôi muốn anh chết?”

“Vâng. Kể cả mạng sống của tôi.”

Cái miệng của gã như một cái máy nói ra những lời như mong muốn của cô gái. Thế nhưng, lúc này, đầu óc của gã rõ ràng đã thanh tỉnh lại. Ánh mắt gã ánh lên nỗi sợ hãi và hốt hoảng. Có một thứ gì đó bất thường đang xảy ra ở đây. Gã cảm thấy cô gái này ăn nói giống như một kẻ điên và muốn xô cô ả ra khỏi người mình, hung hăng đánh cho kẻ điên khùng này tỉnh lại. Nhưng gã nhận ra, chính bản thân mình cũng trở nên điên khùng. Thân thể gã không chỉ phụ họa theo từng lời nói của cô ta mà còn lấy một tư thế thành kính và hèn mạt mà ngửa cổ lên.

Những giây phút cuối cùng của cuộc đời, gã chỉ có thể nhìn thấy một bầu trời đen đặc và hôn ám trong một hẻm nhỏ bẩn thỉu và tối tăm. Toàn thân gã tê dại và đắm chìm trong một cảm giác hưng phấn và khoái lạc kỳ dị, khiến tâm thần của gã chỉ tỉnh táo trong chốc lát rồi lại trở nên mê đắm trong cảm giác tuyệt vời đó. Nó khiến cho nước mắt của gã không tự chủ ứa ra và rơi xuống đất, giống như máu của gã, dần rút cạn khỏi thân thể mình.

Hoàn thành xong bữa ăn, cô gái hơi giật mình mà đẩy thi thể gã đàn ông ra khỏi thân thể của mình. Đôi mắt màu ngọc trai đen giống như bị máu tươi nhuộm đậm, đã biến thành một màu đỏ trong suốt tuyệt đẹp. Cô ngơ ngác nhìn cảnh vật dơ bẩn và lạ lẫm xung quanh cùng xác chết của người đàn ông đang nằm dưới chân mình, người mà cô biết rõ là do chính bản thân cô hút máu cho đến chết. Bàn tay cô run rẩy lau đi vết máu còn vương lại trên khoe miệng. Cảm nhận được xúc giác nhẵn mịn nhưng lại không có chút nhiệt độ, lạnh lẽo hệt như xác chết dưới chân. Xung quanh không có bất cứ một ai. Lúc này, cô đơn độc và, cô vừa giết chết một người. Cô biết, tội xấu của mình lại bắt đầu phát tác, cô lại làm bầm một mình.

Cô là ai?

“Sarah Catherine.stuart.”

Đây là đâu?

“Port Angeles.”

Cô làm thế nào mà đến được đây?

“Chạy đến, bằng hai chân của mình.”

Và, cô vừa mới làm điều gì thế?

“Quyến rũ và hút máu một người cho đến chết.”

Vậy, cô biết, hiện giờ cô là cái gì?

“Một con ma cà rồng.”

Khi trả lời đến câu hỏi cuối cùng, thân hình của Sarah cũng hết run rẩy. Đôi con ngươi màu đỏ trở nên bình tĩnh và lạnh lùng hơn. Tất cả mọi chuyện đều đã xảy ra và lúc này không phải thời gian để sợ hãi.

“Tôi không còn là một con người.

Tôi giết người.

Tôi không thể ở đây được nữa.

Và, tôi cần sự giúp đỡ.”

Sarah hơi quay đầu quan sát cảnh vật xung quanh, vắng vẻ. Không có bất cứ người nào tồn tại ở đây. Rất tốt! Cô cúi người, vác cái xác lên trên vai và nhảy qua khỏi bức tường. Cô sẽ vứt cái xác này xuống biển hoặc là vách núi trên đường đi. Điều này sẽ khiến cảnh sát hoặc là rất lâu sau, hoặc là vĩnh viễn sẽ không bao giờ tìm thấy nó. Kẻ này, sẽ vẫn chỉ là một kẻ vô danh bị mất tích mà thôi, không hơn không kém.

Nghĩ đến việc bản thân đang cố gắng làm mọi cách che giấu tội ác của mình, đôi mắt Sarah lại trở nên u ám. Cô mím chặt môi rồi nhanh chóng biến mất trong bóng đêm.

Bọn họ không còn là đồng loại. Cô là kẻ săn mồi. Gã ta là con mồi. Không nhất thiết phải hối hận.

Xin hãy,

Yên nghỉ.

Tám năm Hôm nay đã là bữa thi đầu tiên rồi nhỉ (!) Mặc dù biết mọi người sẽ không đọc được lúc này nhưng mà... các sĩ tử, chúc một kỳ thi suôn sẻ và thuận lợi nhé!

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Sarah Stuart biến mất

Bình minh khoác một chiếc áo xám bạc màu lặng lẽ dâng lên trên vùng rừng núi Olympic khiến cho cả khu vực này càng trở nên âm u và tĩnh lặng. Sâu trong những hàng cây cổ thụ cao vút, sum xuê những lá và cành, Black Winter khiêm tốn giấu mình. Trước hàng hiên, một chiếc đèn bão cổ xưa nhẹ nhàng đong đưa không theo quy luật kéo theo một vùng sáng vàng cam rực rỡ chao đảo nhào nhòa giữa ánh sáng xám trắng của không gian. Từ mặt kính dài của khung cửa sổ chạm đất nơi phòng ngủ, ánh đèn nê-ông vẫn kiên trì chiếu hắt ra bên ngoài như cố gắng chứng minh sự tồn tại của mình. Căn biệt thự nhờ có ánh sáng của đèn điện mà thoát nhìn trông có vẻ âm áp và yên bình.

Tuy nhiên, điều này không làm cho Edward cảm thấy an tâm hơn một chút nào. Hai nắm tay anh siết chặt đến mức những đường gân dữ tợn lồi lên trên làn da, chột như con dã thú muốn xé vỏ khỏi xiềng xích. Edward cố gắng kiềm chế cảm giác kích động, giận dữ và sợ hãi đồng thời gào thét trong lòng mình. Bước chân anh nhẹ nhàng tiến về phía cửa chính của biệt thự. Nơi mà, cho dù chỉ đứng ở khoảng cách rất gần, anh vẫn không thể nghe được bất kỳ âm thanh vào phát ra từ ngôi nhà ngoài tiếng rầm rì kéo kẹt của chiếc đèn bão, ngao ngễ như cười nhạo.

Sau cánh cửa này rõ ràng không tồn tại bất cứ vật sống nào. Anh còn có thể dễ dàng nhận ra mùi máu quen thuộc vẫn còn nhàn nhạt vương lại trong không gian, là máu của Sarah. Nó bị một thứ mùi ghê tởm khác giống như giòi bọ quần lầy và đè nén, nhiễm bẩn thành một thứ mùi tanh tươi khó chịu. Edward hơi ngửa đầu, hít sâu một hơi, trong không khí dày đặc mùi vị kinh khủng này.

James!

Toàn bộ tế bào trong người Edward như căng lên, thực sự phẫn nộ.

Hắn đến đây.

Hắn làm sao dám?

Edward bắt giác vươn tay trái giữ lại bàn tay phải đang đặt lên nắm đấm cửa. Anh có thể cảm giác được nó đang run lên, vì phẫn nộ, và cũng vì sợ hãi. Anh muốn cố thuyết phục bản thân rằng mình đang phạm sai lầm, phán đoán về mùi vị cùng tiếng động vừa nảy chỉ là một đồng lộn xộn bừa bãi, tự mình hù mình mà thôi. Sarah, có thể, chỉ đơn giản là ra ngoài một chuyến, vào thị trấn, hay thậm chí là chạy đến Port Angeles thả lỏng một ngày.

Thế nhưng, thật đáng buồn, lúc này bản năng của Edward đang nói cho anh sự thật, đơn giản và trần trụi. Đằng sau cánh cửa với hệ thống chống trộm đã bị mạnh mẽ phá hư, cả phòng khách duyên dáng ấm áp trong quá khứ đã trở thành một đồng hỗn độn ngổn ngang. Bàn ghế và đồ trang trí nghiêng ngả đổ vỡ. Trên nền gạch sáng mịn gần bức tường đối diện với cửa phòng ngủ chính còn vương vãi vô số vệt thâm, loang lổ dưới ánh sáng xơ xác chiếu từ chiếc đèn bão ngoài hàng hiên.

Edward dờ dẩn ngồi xổm xuống bên cạnh chiếc đồng hồ vỡ một nửa nằm lẫn lóc trên sàn nhà, kim đồng hồ đã ngừng quay từ lúc nào. Lần cuối cùng anh nhìn thấy nó, chúng vẫn còn kiên cường kêu “tích tắc, tích tắc” trong thân xác thâm hại này. Chỉ cách mấy tiếng đồng hồ, tất cả đều “chết”.

Bàn tay to lớn nhẹ nhàng vuốt ve vết thâm sẫm màu trên sàn nhà. Chúng đều khô đét và chính chặt lấy đồ vật mà chúng đang bám vào nhưng Edward vẫn có thể dễ dàng ngửi thấy mùi hương quen thuộc nhàn nhạt vây quanh.

Không phải là mơ!

Edward run rẩy nhắm mắt lại. Từng hình ảnh nhìn thấy tối qua xẹt qua trong óc như một bộ phim tua nhanh, chỉ có thể kịp bắt lấy một chút vệt màu loang lổ, cảm giác đau đớn và bất lực vẫn vẹn nguyên trong tim không hề thay đổi.

“Edward?”

Bỗng nhiên, một cánh tay mạnh mẽ nắm lấy vai của Edward. Theo bản năng, Edward nhanh như chớp giữ lấy bàn tay tay đó và quăng cả thân hình to lớn của kẻ đã đánh lén mình về phía trước. Gã đàn ông không phòng bị dễ dàng bị anh quăng mạnh vào tường khiến cả căn nhà rung chuyển. Phản ứng của gã cũng cực kỳ nhanh nhẹn, trong chớp mắt đã lợi dụng sức bật phản xạ của mặt tường mà xoay người tiếp đất bằng hai chân. Gã thô lỗ ngồi xổm bên góc tường, một tay ôm đầu, khuôn mặt góc cạnh cũng dím dỏ hết như một bông cúc xấu xí. Từ khoé mắt phát hiện Edward đang vận sức chuẩn bị cho đợt tấn công tiếp theo, gã bắt đầu di vội vàng lùi lại, hai tay giơ lên quá đầu, lắc lắc bàn tay làm ra động tác đầu hàng.

“Edward, bình tĩnh, là anh, Emmett!”

“Edward!”

“Edward!...”

Cùng lúc đó, một vài âm thanh quen thuộc cũng đột ngột xuất hiện ngoài cửa chính. Nhóm Carlisle, Rose, Alice và Jasper cũng vừa tiến đến. Nhìn thấy hành vi bất thường của Edward, Alice và Rose không kiềm chế được mà thất thanh hô to, chỉ sợ anh sẽ mất đi lý trí mà tấn công Emmett.

Giống như bị gọi tỉnh khỏi một cơn ác mộng, Edward mờ mịt nhìn về phía nhóm người mới đến. Trên khuôn mặt trắng bệch cô hữu là một mảnh chết lặng và thể lương. Anh run rẩy nhìn vào hai bàn tay mình, thống khổ vùi mặt vào đó, khô khốc phát âm.

“James đến đây. Tôi không kịp trở về cứu cô ấy. Khi đó, tôi phải bảo vệ một đứa con gái khác. Thật nực cười! Mới trước đó không lâu tôi còn hứa là sẽ bảo vệ cô ấy.” Edward hơi dừng lại như để dẫn xuống tiếng nức nở bật ra từ lồng ngực mình. Anh nhìn Alice, trong mắt dấy lên một tia cầu xin. “Cô ấy đã rất tức giận, phải không?”

“Edward.” Alice buồn bã tiến lên vỗ vai anh trai mình. “Anh đừng như vậy. Cô ấy không sao, không có chuyện gì.”

Edward lại giống như không nghe thấy lời an ủi của cô. Anh đột ngột hạ thấp giọng trầm trầm một mình.

“Không, cô ấy không hề tức giận. Lúc ấy, tôi có thể đọc được. Là sợ hãi. Tôi thể mà lại khiến cho cô ấy đơn độc một mình. Thật là một kẻ dối trá vô dụng...”

Edward giống như cảm thấy cảnh vật trước mặt mình đều bị bôi mờ. Khuôn mặt của Carlisle, Alice... mọi người, tất cả đều biến mất sau một màn sương mù trắng xoá. Cho đến khi trước mắt sáng ngời, Edward nhận ra bản thân đã không còn đứng tại Black Winter.

Lúc này, anh đang đứng trên một mỏm đá xa lạ nhô ra biển. Vị trí chênh vênh, ngắt ngưỡng giữa trời và đất. Nhìn xuống dưới có thể rành mạch thấy rõ những con sóng dập dềnh, hung dữ xô vào chân vách đá cùng với đá ngầm nhọn hoắt ngổn ngang khắp nơi. Một bao bố vải trắng hình ô-van đang cấp tốc rơi xuống biển, va vào mặt nước khiến bọt biển văng tung toé, trắng xoá một khoảng không gian không mấy rộng lớn. Edward biết, chính bản thân vừa vứt vật ấy xuống.

Tầm nhìn dần dần di chuyển lên bầu trời xám đục quen thuộc của vùng đất này. Những đám mây vẫn yên, cuộn cuộn lại càng khiến mái vòm cong cong trên xa kia trông càng khó coi. Hoang mang, sợ hãi, bất lực,... một loại tâm trạng rối loạn đè nặng trong ngực khiến anh cảm thấy hầu như không thở nổi. Lúc này, suy nghĩ duy nhất tồn tại trong óc anh chính là, nhanh chóng đến New York. Sau đó, mọi vật lấy một tốc độ cực nhanh lùi về phía sau. Edward biết, người này, chẳng mấy chốc sẽ xuyên qua vùng núi rừng Olympic và hoàn toàn rời khỏi bang Washington.

Lần này, Edward rất nhanh đã giải phóng bản thân trở về thân thể của mình. Một tia hy vọng nhanh chóng nhen nhóm lên trong anh. Edward có thể đoán được suy nghĩ vừa rồi đến từ người nào. Anh vội vã đứng lên đối mặt với Carlisle, cũng không quan tâm đồng rối loạn mà mình đã gây ra. Anh không thể tiếp tục hao phí thời gian ở nơi này được nữa.

“Carlisle, thật xin lỗi, đã làm người thất vọng. Nhưng mà, con phải rời khỏi Forks.”

“Rời khỏi Forks?” Carlisle bị dọa giật mình trước sự biến chuyển thái độ đột ngột của Edward. Ông thực sự nghi ngờ đứa con trai này chính là bị đã kích đến mức mất đi lý trí, không còn tỉnh táo nữa rồi.

“Đừng vậy. Khi nào tìm được con sẽ trở về.”

Chỉ để lại những lời khó hiểu này, thân ảnh Edward cũng nhanh chóng biến mất khỏi căn biệt thự trước sự ngỡ ngàng của những thành viên còn lại trong gia đình. Lúc này, người vẫn luôn im lặng nãy giờ, Jasper mới chậm rãi lên tiếng.

“James đích thực đã đến đây. Nhưng, có lẽ Sarah thật sự không có việc gì.”

“Như thế nào?” Rose một bên vừa cẩn thận đỡ Emmett dậy, một bên vừa lo lắng hỏi lại. Từ tận đáy lòng, quả thực cô cũng vô cùng mong muốn phán đoán của Jasper là sự thật.

“Nơi này không có thi thể của cô ấy. James không có thời gian để thanh lý ‘bã thức ăn’. Hắn đang là kẻ bị chúng ta truy đuổi.” Jasper cứng ngắc nhìn khung cảnh xung quanh, khó khăn giải thích.

“Như vậy,” Giọng điệu của Carlisle cũng trở nên cực kỳ ngưng trọng. “Sarah rất có khả năng đã bị hắn biến đổi. Nhưng là, vì cái gì?”

“James sẽ không biến đổi con người trong lúc này. Hắn không thích làm như vậy. Hơn nữa, hắn vẫn chưa bắt được Bella. Trong quá trình bị chúng ta truy đuổi, hắn còn đặc biệt đến đây biến đổi Sarah thành ma cà rồng sao? Điều này thực vô lý.” Alice nhắm mày, không tự chủ phủ định suy đoán của Carlisle. Cô biết, Edward sẽ chẳng thể thoải mái chấp nhận kết quả này một chút nào. Dù là ai, cũng sẽ đều không thoải mái. Ngay cả cô cũng vậy. Sarah lại càng không nguyên ý.

“Điều này, có lẽ chỉ có chính bản thân Sarah Stuart mới có thể giải thích được cho chúng ta.” Emmett vẫn giữa điệu cười hi hi chẳng quan tâm của mình nhưng vẫn không thể che giấu được sự nghiêm túc lo lắng của anh chàng.

Rose cũng hiểu được điều đó. Cô vuốt nhẹ vết thương trên đầu bạn đời của mình, chậm rãi đưa ra kết luận của mình.

“Chỉ cần chờ Sarah trở về là mọi chuyện có thể rõ ràng. Edward bất thường như thế chắc hẳn đã biết cô ấy ở đâu. Chúng ta chỉ cần đợi là được.”

“Nhưng điều này cũng không đồng nghĩa với việc chúng ta sẽ bỏ qua cho James. Hắn ta phải gánh chịu hậu quả cho hành động của mình.” Carlisle nặng nề nói. Ông biết, mọi chuyện giữa bọn họ vẫn chưa kết thúc.

James đã phá hỏng quy củ của vùng đất. Chẳng mấy chốc, tộc người sói sẽ không nằm yên trước chuyện này. Và rồi, một cuộc chiến nữa sẽ bùng nổ. Chỉ là lúc này, sẽ không còn là cuộc đi săn của riêng một ai nữa.

“Khi cái chết mở rộng cửa trước mặt một số người.

Nó thường cười ngạo nghễ và dụ dỗ,

Chúng ta chơi một ván bài, thế nào?

Nếu người thắng, ta sẽ tặng cho người một tấm vé bất tử.

Nếu thua, không hề gì, người vẫn sẽ “bất tử”.

Đó, quả là một trò chơi nhàm chán

Bởi vì, kẻ chơi cùng người luôn là một kẻ đối trá,

Bởi vì, nó không phải tử thần,

Bởi vì, nó là một con quái vật không tim.”

- Một đoạn đồng thoại đã thất truyền, lâu thật lâu. -

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 51: Phủ thủy lưu lạc và luyện kim thuật sư (P.A)

Một tháng sau.

Sarah chần chừ đứng trước một con hẻm nhỏ, do dự không biết có nên đi vào hay không. Trên đầu cô, một cái biển cũ kỹ rách nát về một con chồn đen nhàn nhà đang đưa cái đuôi im lặng giấu mình. Đôi mắt xanh biếc của nó ánh lên trong bóng đêm khiến cho cảnh vật xung quanh cũng trở nên tối tăm và quỷ dị hơn rất nhiều.

Ở một thành phố hiện đại và sống động như New York, việc tồn tại của Hẻm Chồn Đen là điều khó có thể giải thích được. Người bình thường không để ý đến nó nhưng dân cư của thế giới ngầm New York thì không ai không biết địa danh này. Nơi đây là đại bản doanh của Ông Trùm của hơn một nửa giới mafia hoạt động tại địa bàn Bắc Mỹ, Olius Hobbs. Nhắc đến cái tên này, những người chỉ nghe danh sẽ kính sợ nể sợ và thù đoạn tàn khốc của gã nhưng đối với những thành viên tổ chức và người thân thường xuyên tiếp xúc với gã, tất cả đều bắt ngờ đồng lòng liên tưởng đến hai chữ: quái gở.

Một gã đàn ông quái gở và lập dị. Bằng chứng là cái tên quê mùa và kiến trúc tối tăm xấu xí mà gã ta chọn cho “ngôi nhà âm cúng” của mình với “vợ yêu”. Theo nguyên văn mà Olius đã nói, Hẻm Chồn Đen ra đời chính là cái góc nhỏ nhỏ âm ập mà gã mong muốn cho cuộc sống “bình dị” của mình.

Và lúc này, khi đứng trước Hẻm Chồn Đen quái dị với thân thể lạnh băng không cảm xúc, Sarah quả thực không thể không đồng ý với tuyên bố của gã anh nuôi không đáng tin của mình. Cái hẻm này đúng là một góc nhỏ nhỏ, âm ập và bình yên nếu coi nhẹ gần chục tay súng bắn tia đang nấp trong bóng tối, hệ thống camera ba trăm sáu mươi độ không góc chết ẩn hình trong hai hàng tường gạch và trạm kiểm soát công nghệ cao trang bị trước cổng căn nhà xa hoa núp ở cuối con hẻm!

Bình thường, với phản ứng tri độn của một con người bình thường, tất nhiên Sarah sẽ chẳng thể nhận thấy được mấy thủ đoạn bảo an được an bài ẩn mật như thế. Nhưng thật đáng tiếc, hiện tại, Sarah Stuart cô chẳng còn là một kẻ bình thường nữa. Ánh mắt cô có thể nhìn xuyên qua bóng tối, thẳng đến chỗ ngồi bí mật của gã bảo vệ trạm gác cuối cùng cuối con hẻm. Trực giác của cô cũng có thể cảm nhận được gần chục nòng súng công nghệ cao đang căn thận chia vào những chỗ yếu hại trên thân thể mình và không ít hơn năm cặp mắt nhìn chăm chăm cô thông qua màn hình máy quay, đảm bảo không hề bỏ sót dù là một động tác nhỏ nhất.

Cái cảm giác bị giám sát và kiểm soát này khiến cho Sarah suốt nửa thì không thể không chế được bản thân mà phát cuồng ngay tại nơi này. Bàn tay trắng nõn thon dài của cô khẽ siết chặt, tay còn lại chậm rãi vuốt vuốt vị trí giữa hai hàng lông mày nhằm giám sát sự xao động của con dã thú trong thân thể mình, bởi vì, điều duy nhất mà cô mong muốn bây giờ chính là phá hủy mấy thứ chướng mắt kia và vắn gậy cổ những kẻ ngu xuẩn đang chia súng vào người mình. Mặc dù thân thể cô sẽ không bị loại đạn chỉ hiện đại làm bị thương nhưng ai có thể chắc chắn trong số những kẻ đó không có một gã “thợ săn” giao hoạt thuận tay tặng cô một viên đạn bạc? Sarah bị chính suy nghĩ chột loé của mình dọa cho căng thẳng. Cô cảnh giác, kín đáo liếc qua chỗ ẩn thân của mấy tay súng bắn tia. Trong đầu không ngừng trấn an trái tim bé nhỏ đã ngừng đập của mình, đứng ngu ngốc, thợ săn đã biến mất từ lâu, nơi này không có thợ săn, không có đạn bạc và nước thánh.

Nhưng mà,

Tại sao cô lại sợ thợ săn? Chúng là cái gì?

Sarah hơi nghi hoặc nghiêng nghiêng đầu. Cô cảm thấy, dường như từ sau khi bị tên James đáng ghét kia biến đổi, thân kinh cô càng trở nên hỗn loạn bất bình thường. Theo bản năng, cô sẽ sợ rất nhiều thứ mà trong trí nhớ của cô, nếu như theo bối cảnh đã được dựng nên trong quyển sách này, loại tri thức đột nhiên sinh ra kia sẽ không khác gì một thứ rác rưởi. Sarah có cảm giác bản thân mình cứ như một sản phẩm lạc hậu bị quăng nhảm vào bối cảnh hiện đại vậy. Đáng lẽ cô nên lang thang trong những nghĩa địa bất tận của Bram Stoker chứ không phải là mắc kẹt ở đây, giữa con phố hoa lệ của New York, trong thế giới của Stephenie Meyer. Bởi vì, cô biết, bản thân mình khác biệt.

Sarah sợ ánh sáng mặt trời. Ban ngày, cô sẽ cảm thấy mệt mỏi, lười biếng và không hề muốn di chuyển. Nhất là những nơi có ánh nắng mặt trời, Sarah biết, cho dù dưới bất cứ tình huống nào, cô sẽ không tình nguyện thử cho thứ ánh sáng độc ác kia chiếu rọi tới làn da của mình.

Đứng dưới ánh sáng đèn điện, Sarah không có bóng. Lần đầu tiên, khi vô tình phát hiện ra điều này, cô đã tưởng bản thân điên rồi, hoặc là, hai con mắt của cô bây giờ chính là vật trang trí! Cô thực sự không hiểu nổi cái hiện tượng phản khoa học này tại sao có thể xuất hiện trên người mình. Cô rõ ràng đang thực thực tồn tại nhưng vì sao lại không có bóng? Cho dù bây giờ bị biến đổi, mọi việc cũng không nên xảy ra như vậy. Nhà Cullen, rồi những kẻ ma cà rồng khác được miêu tả trong nguyên tác, tất cả bọn họ đều có bóng của mình. Tại sao riêng cô lại không có? Chẳng lẽ thật sự như mục điên kia nói, chỉ những kẻ còn linh hồn mới phản chiếu ra bóng hình khi đứng dưới ánh sáng? Đi gặp quý đi! Ai có thể tin?

Sarah cũng vô cùng kiêng kị những vật được làm bằng bạc. Cô biết đạn bạc và kiếm bạc đã thông qua nghi thức có thể giết được mình. Khi tiếp xúc đến đồ vật làm bằng bạc cũng khiến cô cảm thấy không thoải mái. Bộ đồ ăn bằng bạc, trang sức bằng bạc, dao bằng bạc... sau khi biến đổi, cô không bao giờ chạm đến chúng nữa.

Trong ngực cô, con tim đã ngừng đập, vẫn “sống”. Nhưng nếu có kẻ cầm cọc gỗ làm bằng gỗ cây tuyết tùng, cây thông hoặc cây bách đâm thẳng vào nơi đó, ghim cả thân thể cô vào một cái quan tài và khóa kín lại, cô chỉ có thể cam chịu nằm thờ đốc và mặc cho sinh mệnh vụn vụn của mình dần trôi đi cho đến khi tắt hẳn. Hiên nhiên, điều này chỉ là “biết” mà chưa hề được thông qua kiểm nghiệm một cách trực quan nhưng cô cũng sẽ không ngu xuẩn

mà dùng bản thân mình để kiểm tra tính chính xác của phương pháp tiêu diệt ma cà rồng man rợ này.

Sarah đột nhiên cảm thấy thích hoa hồng. Trước đây, cô là loại người chẳng bao giờ quan tâm đến hoa hoa cỏ cỏ. Nhưng bây giờ, cô lại trở thành một kẻ tâm thần có tình yêu cuồng nhiệt dành cho hoa hồng. Cô thích mùi thơm của chúng, thích cảm giác mềm mại của những cánh hoa khẽ lướt qua làn da, thích ngọt ngào nhát khi nhâm nhi chúng trong miệng. Thậm chí, cô phát hiện, bản thân có thể dùng hoa hồng như một thứ tráng miệng ngon lành sau bữa tối. Điều này không mấy khiến cô cảm thấy bối rối. Thói quen và sở thích thay đổi một chút không hề gì. Tuy nhiên, loài hoa này cũng thực phiền phức vì chúng chỉ ra rằng cô khác biệt. Mỗi khi cô chạm vào, hoa hồng sẽ héo úa. Giống như một phép màu kì diệu, chúng ngoan ngoãn cống hiến sinh mệnh của mình cô rồi phai tàn nhưng trong mắt con người, điều này lại là điểm gò, bởi vì chúng báo hiệu cho họ biết, ác quỷ đang tới.

Sarah cẩn thận rút ra một bông hồng tươi đang sinh động lác lư ở một bồn hoa gần đó, trước lối đi vào Hẻm Chỗ Đen. Hít một hơi khiến cho mùi hương nồng nàn tràn ngập trong khoang mũi, nhìn bông hoa từ từ héo rũ trong tay mình, trở thành tro tàn hoá mình vào bóng tối sâu thẳm. Cảm nhận cảm xúc trong thân thể dần dần trở nên an tĩnh, Sarah hơi cong môi mỉm cười. Ánh mắt màu đỏ hoà lẫn trong màn đêm giấu đi vẻ đẹp quyến rũ và vô cùng nguy hiểm của bản thân. Cô nhẹ nhàng bước, đi sâu vào con hẻm tối tăm và bỏ qua những vật thể đáng ghét tồn tại quanh đó. Càng tiến về phía cánh cửa nơi cuối con hẻm, bước chân của cô càng nhanh nhưng lại không hề mất đi vẻ lịch sự và sang trọng.

Có một truyền thuyết kể lại rằng,

Trong một buổi tối lạnh lẽo, nếu có một người vô cùng xinh đẹp và thần bí đến gõ cửa, xin được vào nhà, nhất định không bao giờ cho phép.

Bởi vì, bạn sẽ chẳng thể biết,

Đó là một con người, hay là một thứ gì hoàn toàn khác.

Chẳng thể biết được,

Đó là một lai khách,

Hay, một con ác quỷ không tim.

Chuông đã reo lên: kính koong!!!

Cánh cửa mở ra một khe rất nhỏ, trong nhà, một đôi mắt tràn đầy cảnh giác nhìn người vừa giật chuông. Vị khách từ phương xa xinh đẹp với nụ cười tao nhã cất lên giọng nói trong trẻo như thiên sứ của mình.

“Xin lỗi, tôi có thể vào nhà được không?”

Phù thủy lưu lạc và luyện kim thuật sư (P.B)

Cánh cửa mở ra một khe rất nhỏ, trong nhà, một đôi mắt tràn đầy cảnh giác nhìn người vừa giật chuông. Vị khách từ phương xa xinh đẹp với nụ cười tao nhã cất lên giọng nói trong trẻo như thiên sứ của mình.

“Xin lỗi, tôi có thể vào nhà được không?”

Gã đàn ông với vết sẹo vắt ngang trán hơi nheo mắt nhìn cô gái. Giọng nói ồm ồm khô khan vang lên.

“Cô là ai?”

“Sarah Catherine.Stuart.” Cô gái mỉm cười từ tốn đáp lại.

“Tiểu công tước?” Gã đàn ông hơi sững sốt khi nghe cái tên mà cô gái nói ra. Vẻ cảnh giác trên gương mặt cũng rút lui đi phần nào.

Sarah bật cười. Đôi mắt xinh đẹp cong cong thành hai vầng trăng khuyết càng khiến vẻ ngoài của cô càng trở nên ngây thơ và thuần khiết.

“Đó là cách Olius, gã quái dị kia gọi tôi?”

“Không phải Boss. Là Giáo sư Flamel.”

Nụ cười của Sarah đột nhiên trở nên đông cứng. Vẻ khinh bỉ và ghét bỏ nhanh chóng bị thay thế bởi tình cảm sùng bái và yêu thích. Cái đầu nhỏ nhỏ chậm rãi gật gật mấy lần như đang lằm nhăm lại cách xưng hô lúc này.

“Ý tưởng thật sáng tạo. Cách xưng hô này quả thực rất êm tai.”

Gã đàn ông không nói gì nhìn cô gái đứng trước cửa trở mặt như lật bàn tay. Trong lòng lại thầm than thở, quả thực là em gái của Boss. Cái vẻ nịnh bợ và cách trở mặt, tròn mắt nói dối này đúng là được sinh từ cùng một khuôn. Gã hơi nghiêng người, đứng lui lại một bước. Khẩu súng ngắn trong tay cũng được giắt trở lại vào trong thắt lưng.

“Tiểu công tước, xin cô nhìn vào cái lỗ nhỏ bên cạnh cánh cửa. Nơi này có một hệ thống kiểm soát bằng cách quét võng mạc. Chỉ cần xác nhận cô đích thực là Tiểu công tước, cửa sẽ tự động được mở ra.”

Đứt lòi, cánh cửa gỗ cũng được nhẹ nhàng đóng lại. Và cho đến khi Sarah thông qua tầng kiểm soát công nghệ cao kia, bước vào trong căn nhà, cô cũng không hề gặp lại gã đàn ông mặt sẹo này thêm một lần nào nữa.

Thật không còn lời nào để nói! Chủ nào thì tớ nấy, là đàn em của Olius, mấy gã gác cổng này cũng chẳng có kẻ nào bình thường. Ngay cả cái cửa gỗ kia cũng chẳng bình thường. Đến bây giờ cô vẫn không thể hiểu, nếu đã lắp hệ thống kiểm tra giác mạc tiên tiến như vậy, còn gần mở hé cửa để kiểm tra danh tính khách đến như mấy căn nhà trong thập niên tám mươi sao? Có lẽ ngoài người đẹp Argmil ra, chẳng ai có thể hiểu được cách tư duy của gã anh trai lập dị này của cô cả.

Sarah một bên vừa phi nhỏ người anh nuôi đáng thương của mình, một bên lại nhanh chóng tiến đến “căn nhà nhỏ” ám cúng của gã. Bước chân hơi vội vã, cô cần gặp bọn họ, cần một chỗ để trú ẩn và hiểu rõ con người hiện tại của mình. Cho dù đã bước vào căn nhà này cũng xem như là bước vào lãnh địa an toàn nhất của Olius nhưng chưa nhìn thấy hai người bọn họ, trong lòng Sarah vẫn luôn không thể xoá đi cảm giác bất an đầy ắp trong suy nghĩ của mình.

Dừng lại trước cửa căn phòng nhỏ ở cuối hành lang dài và tối tăm ở tầng hai, Sarah hít sâu một hơi. Bàn tay hơi run rẩy gõ cửa. Lúc này, cô mới thực sự cảm thấy sợ hãi. Dù sao, bọn họ cũng chỉ là những con người bình thường, mặc cho tính cách Olius có hơi quái dị nhưng điều đó cũng không thể đại biểu rằng bọn họ sẽ có thể chấp nhận một con quái vật lấy máu người làm thức ăn là người thân của mình. Nếu như bọn họ xua đuổi, cô thực sự sẽ trở thành một kẻ cô độc, bơ vơ trong thế giới xa lạ này. Đến lúc đó, cô sẽ phải làm như thế nào?

Sarah vội vàng lắc đầu, cố gắng gạt bỏ những suy nghĩ tiêu cực đang gặm nhấm trái tim mình. Cô phải tin tưởng vào hai ông anh nuôi của mình. Chỉ có bọn họ mới đủ mạnh mẽ và cũng có đủ quyền lực để trở thành chỗ dựa duy nhất cho cô lúc này.

Cũng không có nhiều thời gian để Sarah tiếp tục suy nghĩ lung tung. Cánh cửa rất nhanh mở ra và gương mặt góc cạnh quen thuộc của Olius hiện ra trước mắt. Nụ cười bừa bãi vẫn hiện diện trên môi gã. Ánh mắt hơi sáng lên khi nhìn thấy cô. Và những điều này cũng nhanh chóng xua tan đi lo lắng trong cô. Cô mừng rỡ lên tiếng.

“Anh...”

Nhưng chưa kịp nói thêm điều gì, một mùi hương vô cùng quyết rũ đột nhiên xâm lấn vào khứu giác của Sarah. Toàn bộ đầu óc của cô đều bị mùi hương này nhanh chóng chiếm giữ khiến cho cô hoàn toàn mất đi năng lực tự hỏi bình thường của bản thân. Bản năng trong cơ thể điên cuồng gào thét: Muốn! Muốn! Muốn! Cơ thể không cần sự chỉ huy của bộ não cũng đã nhanh chóng làm ra phản ứng của mình. Sarah như một tia chớp lướt qua Olius đang đứng chắn ở cửa phòng và xông đến ngọn nguồn phát ra mùi thơm vô cùng hấp dẫn kia.

Bị hành động bất ngờ của Sarah đụng cho choáng váng, Olius hơi loạn choạng thân mình lui về một bên cửa chính. Thế nhưng, là một đại ca xã hội đen lăn lộn nhiều năm trong thế giới ngầm, phản xạ của gã cũng không hề chậm trễ. Vừa nhìn thấy một bóng người xông về phía bạn đời của mình, Olius, bằng một tốc độ bất bình thường, hướng chiếc nhẫn ngọc màu đen cũ kỹ và không mấy bắt mắt trên ngón trỏ về phía ấy, miệng hô lớn.

“Scutum!”

Ngay lập tức, một tấm chắn trong suốt màu đỏ như một vòm cầu nhanh chóng được hình thành, ôm lấy thân hình thon dài của Argmil vào trong. Lúc này, bóng người nọ như một vệt màu cũng hung hăng đụng vào lớp màng bảo vệ vừa được hình thành. Bỗng nhiên bị cản trở, Sarah cũng không lấy lại được sự tỉnh táo mà vẫn mạnh mẽ muốn xé tan chướng ngại vật ngăn cản bản thân hưởng dụng bữa ăn ngon trước mặt. Đôi con ngươi màu đỏ càng trở nên sẫm màu báo hiệu chủ nhân của chúng sẽ càng trở nên điên cuồng, mất đi lý trí.

Olius cau mày. Trong mắt lộ lên sự quả quyết và tàn nhẫn. Lúc này, chiếc nhẫn của gã không còn hướng về phía Argmil nữa mà hướng về phía Sarah, miệng hô to tiếng thứ hai.

“Iacere!”

Giống như có một bàn tay vô hình đột ngột xuất hiện, mạnh mẽ xách Sarah tách ra khỏi tấm chắn trước mặt Argmil và ném cô vào bức tường gần đó. Căn nhà bị chấn động rung lên một chút khiến mấy bức tranh trên tường cùng bình hoa trưng bày trên bàn gần đó liên tiếp rơi xuống đất, tạo ra một loạt âm thanh loảng xoảng vô cùng chói tai.

Cuối cùng, khi Sarah chưa kịp phản ứng lại sau cú đập bất ngờ vừa rồi, Olius cũng nhanh chóng chấm dứt trận đấu đột ngột và quái dị này.

“Somnus!”

Ánh sáng màu vàng hơi loé lên, nhu hoà bao vây lấy thân hình của Sarah và cưỡng ép cô đi vào giấc ngủ. Đôi con ngươi đỏ thẫm trong suốt bị che khuất khiến cô thoát nhìn giống như một người bình thường. Thân hình nhỏ nhắn vô lực nằm trên nền đất trống vô cùng yếu ớt nhưng hai người đàn ông trong căn phòng cũng không chú quan mà tiếp cận cô. Argmil lo lắng đến bên cạnh bạn đời của mình. Cây thánh giá bằng bạc đeo trên cổ vẫn không ngừng toả ra ánh sáng màu đỏ chứng tỏ mọi việc vừa diễn ra trước đó không hề là một giấc mơ kỳ lạ.

“Là ma cà rồng. Em ấy bị thức tỉnh.”

Olius hơi nghiêng đầu nhìn Argmil, ánh mắt trộn lẫn thật nhiều cảm xúc phức tạp.

“Em cũng nhận ra?”

“Tất nhiên. Mặc dù chỉ đọc qua trong sách nhưng ma cà rồng thuần chủng thật sự rất dễ nhận ra. Chỉ cần đến gần một chút, máu trong người em đã sôi sục cảnh báo rồi. Chúng quá nguy hiểm.”

“Nhưng chúng ta cũng không thể bỏ mặc con bé. Anh đã nghĩ cả đời này nó sẽ không có cơ hội để thức tỉnh. Dòng máu của Thánh kỵ sĩ bị pha loãng qua các đời và không còn đủ sức mạnh để áp chế nhưng rõ ràng dòng máu của ma cà rồng thuần chủng cũng đã rất loãng rồi. Tại sao có thể như thế này?”

“Ma cà rồng luôn là một thứ đáng ghét.” Argmil nhún vai. “Cho dù là bọn thuần chủng đã chết sạch trong cuộc Thánh chiến hay bọn “sinh vật hoàn mỹ” do kẻ điên kia lén lút tạo ra sau này.”

“Con bé là người mà em cưng chiều nhất.”

“Em cũng không phải nói con bé.” Argmil hơi bĩu môi liếc nhìn Olius. Hành động này khiến anh trở nên tinh nghịch và trẻ con hơn lúc bình thường.

“Nhưng bây giờ con bé là ma cà rồng, còn là ma cà rồng thuần chủng, loại sinh vật đáng ghét trong lời nói của em.” Olius cười cười ôm lấy bả vai của bạn đời. “Đừng cau kình như thế. Dù sao, con bé cũng đã tặng cho chúng ta một món quà thật sự bất ngờ.”

Argmil hừ lạnh một tiếng. Cũng không tiếp tục nhìn nụ cười ngả ngón đáng ghét của Olius, anh thận trọng tiếng đến bên cạnh Sarah, xem xét tình trạng thân thể của cô để chắc chắn lời chú của Olius có tác dụng và cô em gái thân yêu này sẽ không đột ngột nhảy dựng lên cắn đứt cổ mình. Dù sao cũng không thể cứ để mặc con bé tiếp tục nằm giữa đồng ngồn ngang này như thế này.

Thấy hành động của Argmil, Olius cũng nhanh chóng tiến lại gần và bế Sarah lên, định đưa cô vào phòng ngủ. Mặc dù đây là đứa em mà gã yêu thương nhưng nó cũng không đồng nghĩa với việc gã sẽ lơ đãng nhìn “bà xã” của mình ôm một đứa con gái. Điều đó sẽ khiến gã không kiềm chế được cơn ghen của mình và ném đứa em rắc rối này ra khỏi nhà, ngay lập tức. Nghĩ đến điều này, Olius khẽ nhếch môi khiến cho khuôn mặt đẹp trai của gã nhuốm thêm một chút mùi vị nguy hiểm.

Đúng lúc này, Argmil đứng bên cạnh gã sừng sốt hô nhỏ một tiếng. Ngón tay thon dài hơi lật phía sau vành tai nhỏ nhắn của Sarah, để lộ một vết bớt có hình dạng gần giống với một đoá hồng đang dần nở rộ màu bạc được giấu kín, nếu không quan sát kỹ thì sẽ thật khó phát hiện.

“Là Hoàng hậu.”

“Không thể nào!” Olius kinh ngạc nhìn về nơi ngón tay Argmil đang chỉ. Chân mày càng nhíu chặt, tạo nên một vết nhăn sâu giữa mi mắt. “Thật đúng là Hoàng hậu?”

“Không thể sai được. Chỉ có Hoàng hậu mới có vết bớt này.”

“Nhà Stuart là hậu duệ của kẻ điên đó? Chắc... Thật là thú vị làm sao. Đúng là con gián đánh mãi không chết mà.”

“Cũng không có gì lạ.” Argmil cười lạnh. “Cũng chỉ có kẻ điên đó mới có đủ can đảm và sức quyến rũ khiến cho một Thánh kỵ sĩ sinh con cho mình.”

Olius hơi nghi hoặc nhìn bạn đời của mình. Gã rất ít khi thấy Argmil đối xử khắc nghiệt với bất cứ người nào như vậy. Kẻ đó, có lẽ là kẻ duy nhất mà Argmil trực tiếp thể hiện chán ghét đến mức này.

“Hình như em chỉ mới biết kẻ đó thông qua mấy quyền sách trong gia tộc thôi mà?”

“Thật may vì chỉ có hân hạnh được diện kiến hân qua mấy trang giấy. Cho đến bây giờ em vẫn còn cảm thấy may mắn vì bản thân sống tại một thời đại hoàn toàn không có sự tồn tại của hân.”

“Được rồi. Anh chịu thua. Chúng ta không nhắc về cái kẻ đã chết từ đời trước nào ấy nữa. Phiền phức của chúng ta không phải hân, mà là con bé này.”

“Đúng vậy.” Argmil cau mày nhìn cô em gái đang điềm tĩnh nằm ngủ trong lòng bạn đời của mình, thờ dài. “Quả thực rất phiền phức. Hoàng hậu... Thật sự không dễ khống chế.”

...

Cain, Người có nhìn thấy?

Thời đại của Người lại sắp có cơ hội được phục hưng

Hoàng hậu đã thức tỉnh.

Và, chúng ta chờ đợi vị Vua vĩ đại sẽ trở về trong nay mai.

- Sứ thi Ajdrienniart, bài ca của những người hát rong -

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 52: Thao túng và khống chế

Khi ôm đầu tỉnh lại, Sarah nhận ra bản thân đang nằm trong một căn phòng xa lạ. Giường King size êm ái cùng rèm cửa dày và nặng không cho ánh sáng lọt vào khiến cô cảm thấy thoải mái và lười biếng. Hồi tưởng người, một cảm giác mệt mỏi quen thuộc lại dâng lên. Sarah biết, lúc này có lẽ đã vào giữa trưa, thời điểm mà thân thể hiện tại của cô suy yếu nhất. Chạm rãi ngồi dậy, cô cảnh giác nhìn quét khắp phòng. Hiển nhiên, hoàn cảnh thoải mái và thân thể biếng nhác cũng không thể giảm bớt đi bản năng phòng bị của cô vào lúc này.

Và hiện thực đã chứng minh, trực giác của một kẻ săn mồi là không thể khinh thường. Tầm mắt của Sarah nhanh chóng dừng tại một bóng người cao gầy, thon dài ngồi vắt chéo chân trong góc phòng. Gã đàn ông ngồi im lặng như một pho tượng, cả thân mình chìm hẳn trong bóng tối. Trên gương mặt điển trai của gã treo lên một nụ cười lạnh lẽo mà ngả ngớn, tạo nên một loại khí thế vô cùng mâu thuẫn bao vây lấy toàn bộ con người này. Khi Sarah nhìn thấy gã, đôi mắt hẹp dài xanh biếc cũng mở ra, chống lại tầm nhìn của cô. Giọng nói trầm thấp của gã vang lên, rất nhẹ nhưng xuyên thấu qua toàn bộ bóng tối của căn phòng, khiến chúng càng trở nên đông đặc và nặng trĩu.

“Em gái. Anh đã dặn dò em như thế nào khi đưa em lên máy bay đến cái nơi quý quái kia? Em quên rồi sao, Sarah Catherine.Stuart?”

Nguy hiểm!

Sarah chợt dạ cúi đầu. Cô biết, mỗi khi gã đàn ông quái gở này gọi tên đầy đủ của cô, đó là biểu hiện của việc gã đang nổi giận. Và đối với Olius, chỉ cần khiến gã chú ý đến mức mất đi kiên nhẫn, cho dù cô là đứa em gái mà gã yêu thương nhất, gã cũng sẽ không chần chừ mà thưởng cho cô một viên “kẹo đồng”, sẽ không chết nhưng rõ ràng là cũng sẽ không hề dễ chịu.

“Em không quên.”

“Không quên?” Olius khẽ nhướn mày, cười gằn. “Vậy nhắc lại xem nào, anh đã nói cái gì?”

“Trên đời này không tồn tại những sinh vật huyền bí phi khoa học. Tất cả truyện đồng thoại đều là những thứ chết tiệt dùng để lừa những đứa ngu ngốc. Và, nếu xui xẻo gặp thứ gì bất thường thì tránh cho xa vào. Không biết, không nghe, không thấy!” Sarah nhỏ giọng trả lời. Thân hình nhỏ nhắn cố gắng lui vào trong chăn, tránh đi tầm mắt lạnh lẽo của ông anh trai tàn bạo.

“Và?” Nụ cười trên mặt Olius càng trở nên sáng lạn và can rở. Trái ngược với điều đó, áp suất không khí quanh người gã lại càng bị kéo thấp xuống một cách nhanh chóng. Loại biểu cảm trái ngược và vận vẹo này khiến cho vẻ tối tăm và nguy hiểm trong gã thêm khắc sâu đậm nét.

“Em bị một trong những thứ chết tiệt trong lời anh căn và biến thành chúng.” Sarah cúi đầu càng thấp nhưng từ giọng nói, không khó để nghe ra cảm xúc buồn bực xen lẫn trong đó. Nhất là khi hai chữ “chết tiệt” không nặng không nhẹ bị kéo dài một chút, chậm rãi bật ra từ giữa kẽ răng.

“Ha. Cũng biết mình ngu xuẩn? Còn mặt mũi đến đây gặp chúng ta?” Bàn tay đặt trên thành ghế của Olius chậm rãi gõ nhịp. Đôi mắt hẹp dài của gã hơi híp lại. Đôi môi mỏng lạnh bạc hơi cong lên thành một nụ cười nhàn nhạt.

“Anh.” Sarah rụt rè ngước đầu, giống như một con thỏ nhỏ vô hại tròn mắt nhìn Olius. Đôi con ngươi màu đỏ hơi sáng lên bởi một tầng nước mắt mỏng manh. “Em biết sai.”

Nhìn dáng vẻ tội nghiệp của Sarah, Olius cũng không tỏ ra mềm lòng. Trái lại, tay phải của gã âm thầm nắm lại, cả người hơi căng lên, kín đáo đề phòng đứa em gái đang ngồi trên giường cách đó không hề gần. Gã biết, bản thân gã nhìn thấy chỉ là biểu hiện giả dối.

Không ngoài dự đoán của Olius. Đứa em gái xinh đẹp giây trước trông thực đáng thương và mềm mại như một động vật ăn cỏ dịu ngoan, giây sau đã biến thành loài săn mồi xảo quyệt, lặng lẽ giương móng vuốt của nó lên, sẵn sàng tấn công kẻ địch.

Sarah chậm rãi đứng lên khỏi giường. Đôi đồng tử đỏ tươi trong suốt ngước lên nhìn gã đàn ông mạnh mẽ ngồi trước mặt. Trong mắt bao phủ bởi một lớp băng lạnh lẽo. Cô hơi nhếch miệng cười, nhỏ nhẹ nói tiếp.

“Có điều, trước khi chất vấn, không phải anh nên nói cho tôi biết anh là thứ gì sao, Olius thân mến?”

Khi Sarah vừa dứt lời, chiếc bàn trà vẫn nằm trong góc phòng giống như bị một người khổng lồ vô hình, đột nhiên bay ra khỏi vị trí vốn có của nó và lao thẳng về phía Olius. Thế nhưng trong khoảnh khắc nó đến vị trí cách chỗ ngồi của gã chừng một gang tay, một tiếng nổ trầm đục vang lên. Hệt như có hai khối vật chất rắn chắc mạnh mẽ va chạm rồi văng ra, chiếc bàn rơi xuống đất, còn trước mặt Olius thì loang loáng hiện lên một vài gợn sóng mỏng manh màu xanh nhạt. Câu thần chú cũng vừa chấm dứt.

“Scutum! (Lá chắn!)”

Nhìn thấy cảnh đó, Sarah hơi tức giận nhíu mày. Sau lưng cô, những vật dụng trong phòng cũng im lặng từ từ trôi nổi, lơ lửng giữa không gian.

“Anh chỉ có chiều này thôi sao, anh trai?”

“Anh mới là người nên nói câu đó, Sarah.” Olius không yếu thế, trầm giọng đáp trả. “Có sức mạnh rồi liền có gan đánh nhau với anh? Có lẽ em vẫn chưa nhận ra bản thân mình vẫn chỉ là một con nhóc con đâu nhỉ? Sức mạnh của quý dữ thế nào? Kỳ diệu chứ? Máu người cũng quả là một thứ ngon tuyệt.”

Thân thể Sarah không tự chủ run rẩy một chút. Trên gương mặt xinh đẹp vẫn treo một nụ cười lạnh lẽo.

“Thì tính sao? Anh cũng chẳng khá gì hơn. Nếu tôi đoán không lầm, một gã phù thủy như anh cũng nên bị thiêu chết từ lâu rồi mới phải. Cái thứ chết tiệt, không nên tồn tại – không phải là lời nói của anh hay sao?”

“Không phải. Em sai lầm.” Olius hơi híp mắt, ngả lưng về phía sau. Ngón trỏ của gã hơi lắc lắc tỏ vẻ bất đồng ý kiến. “Tôi là bạch phù thủy[1]. Chúng tôi không xuất hiện trước mắt người bình thường nhưng vẫn được sự bảo vệ của Hội đồng Ma thuật[2] và Chính phủ các nước. À quên, nếu muốn biết bạch phù thủy là gì, em nên đọc qua Harry Potter xem sao. Mặc dù không mấy chính xác nhưng bản chất thì cũng không khác mấy.”

Có lẽ là bị hai câu nói cuối cùng của Olius kích thích, những đồ vật trôi nổi sau lưng Sarah bỗng dưng xao động rồi đồng loạt rớt xuống mặt đất,, tạo nên những âm thanh “bang, bang, bang” chói tai. Cô tròn mắt nhìn gã anh nuôi của mình như nhìn một thằng khùng. Sau, giống như nhận ra điều gì đó, cô phì cười, thả người ngồi lại xuống giường. Đôi chân thon dài nhỏ nhắn vắt chéo, nhẹ nhàng đung đưa.

“Đừng đùa. Em không thích bộ tiểu thuyết cũ kỹ đó.”

Olius hơi nhướn mày, khó hiểu nhìn cô.

“Em nói mê sáng gì vậy? Bộ truyện này vẫn chưa xuất bản hết đâu. Anh còn đang đợi cuốn thứ sáu sắp xuất bản vào tháng bảy này đây.”

“À!” Được Olius nhắc nhở, Sarah mới chợt nhớ ra, bản thân cô lúc này đang sống ở năm 2005 chứ không phải năm 2023. Những năm này, Harry Potter quả thực vẫn chưa kết thúc; không những thế, còn rất nổi tiếng nữa ấy chứ. “Đề tài phù thủy thực cũ kỹ.”

“Đối với anh và Argmill thì nó khá là thú vị.”

“Đúng vậy. Xem con người nói gì về bản thân, quả là một thú vui tao nhã.” Xong, lại như chợt nhớ về điều gì, Sarah lại nhỏ giọng chen thêm một câu. “Là một bạch phù thủy lại đi làm ông trùm vũ khí, đại ca xã hội đen cũng là một thú vui tao nhã.”

“Quá khen.” Olius thoải mái cười, không mấy để ý về câu nói móc của Sarah. Sau đó, gã chậm rãi thu hồi nụ cười của mình lại. Thân hình cao to hơi nghiêng về phía trước, hai tay chống cằm, vẻ mặt nghiêm túc. “Thoải mái hơn rồi chứ? Em biết em có thể tin được anh. Thế nhưng, anh không biết bọn anh có thể tin được em hay không.”

“Anh trai, Olius... em không có ý.”

“Tôi qua em tấn công Argmill, Sarah. Em vẫn còn nhớ cảm giác lúc đó mà đúng không? Em của hiện tại quá nguy hiểm. Đáng lẽ ra, em không nên đến đây.”

“Em hiểu điều đó. Nhưng em không biết tìm ai khác. Em biết bản thân mình biến thành một con ma cà rồng, nhưng, em không giống những con ma cà rồng khác. Em biết em khác biệt và em cần sự giúp đỡ. Ngoài hai người ra, em không biết có thể nhờ cậy ai khác. Và, em đã đứng. Hai người có thể giúp em.”

Olius im lặng một lúc. Gã cau mày nghiêm túc suy nghĩ một điều gì đó. Đôi mắt xanh biếc của gã híp lại, che đi ánh sáng của sự thông thái tràn ngập trong đó.

“Nói cho anh biết, em hiểu gì về bản thân mình lúc này.”

Sarah hơi ngập ngừng nói ra những điều mà trong một tháng vừa qua cô đã nhận thức và cảm nhận được từ trí nhớ và từ dòng máu lạ lẫm đang chảy trong thân thể.

“Bất tử. Mạnh mẽ. Nhanh nhẹn. Không có nhiệt độ cơ thể. Không hô hấp, tim không đập. Thực phẩm chính là máu người, máu động vật cũng có thể nhưng không mấy thích, mùi vị rất nhạt nhẽo; có thể dùng hoa hồng như thực phẩm bổ sung nhưng rất hạn chế, không thể no. Sợ ánh nắng mặt trời, ban ngày sẽ rất mệt mỏi và lười biếng. Sợ đạn bạc, thánh giá, cọc gỗ. Không thích mùi tòi và vật dụng bằng bạc. Không có bóng. Nếu không được mời sẽ không thể vào nhà của con người. Và, em có thể không chế và điều khiển được rất nhiều thứ. Chỉ cần tồn tại dưới dạng vật chất, ngay cả con người cũng có thể khống chế, khiến cho bọn họ hành động như ý muốn của mình. Ngay cả anh, nó nói cho em, tuy rằng bây giờ thì chưa thể nhưng một ngày nào đó, khi đã thấu hiểu được khả năng của mình, em cũng có thể sử dụng anh như sử dụng một con rối và cả năng lực của anh.”

“Nó là cái gì?” Olius cau mày, nhanh chóng nhận ra cách nói kỳ dị của Sarah khi miêu tả về năng lực của bản thân.

“Nó.” Sarah chậm rãi chỉ vào lồng ngực, nơi con tim ngủ yên nặng nề như một cục đá vô hồn. “Dòng máu đang chảy trong đây, nó luôn nói, chỉ cho em cách sử dụng thân thể và bản năng của mình, cảnh báo nguy hiểm và nhận ra đồng loại.”

“Quả nhiên.” Olius nhếch miệng cười lạnh. Gã ngược nhìn Sarah. Khuôn mặt điển trai rũ bỏ vẻ ngả ngớn và tùy ý thường ngày. Ánh mắt chuyên chú và nghiêm túc. “Sarah, nghe anh nói. Hiện nay, em là ma cà rồng, một con ma cà rồng thuần chủng. Em khác với những kẻ tự xưng là ma cà rồng hiện nay, bởi vì em không là bọn họ. Đó là một câu chuyện rất cũ kỹ và nhàm chán...”

[1] Bạch phù thủy: trong truyền thuyết, họ là những phù thủy tốt bụng, sử dụng sức mạnh của mình để giúp đỡ và bảo vệ con người bình thường. Trái ngược với hắc phù thủy, những phù thủy thích sử dụng lời nguyền rủa và độc dược, phục vụ cho bóng tối và cực kỳ căm ghét con người. Cả hai loại phù thủy này đều tuân thủ luật lệ giữ bí mật sự tồn tại của mình trước con người bình thường.

[2] Hội đồng Ma thuật: Hội đồng tối cao của các bạch phù thủy.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Ma cà rồng thuần chủng và cuộc Thánh chiến

“...Đó là một câu chuyện rất cũ kỹ và nhàm chán...”

Olius hơi ngừng lại một chút, cố sắp xếp lại những câu chuyện bản thân đã từng nhìn thấy trong những quyển sách truyền qua bao đời bạch phù thủy, được cất giữ trong thư viện cổ kính của dòng họ nhà Hobbs.

“Từ xưa, ma cà rồng đã tồn tại, nhưng chúng không phải là những kẻ đang tồn tại trên khắp Thế giới hiện nay. Con người gọi chúng là lũ quỷ hút máu. Còn chúng tôi, những kẻ được xem là sinh vật huyền bí, gọi chúng là những ma cà rồng thuần chủng.

Ma cà rồng thuần chủng không phải là con người. Chúng là một giống loài có bề ngoài giống con người nhưng xuất sắc và ưu tú hơn, vượt trội con người về nhiều mặt. Máu là thực phẩm chính của chúng và máu người là món ăn mà chúng ưa thích. Ma cà rồng săn người, là bản năng. Các bậc bề trên đã tạo nên một giống loài như vậy để ngăn chặn sự phát triển của con người, như một sự trừng phạt.

Nhưng rồi mọi chuyện thay đổi, ma cà rồng không còn hoàn hảo.

Sau khi chúng bị Thượng đế ruồng bỏ, như hắc phù thủy, đạo thiên sứ và quỷ dữ; ma cà rồng bắt đầu suy yếu. Thượng đế trao cho những giống loài khác, những tín đồ trung thành của Người, năng lực giết chết những kẻ bất tử mạnh mẽ này.

Ma cà rồng bắt đầu nhận ra: ánh nắng mặt trời có thể khiến chúng bị phỏng và tử vong, đạn bạc và thánh giá gây cho chúng những nỗi sợ kinh hoàng, cọc nhọn được làm từ những cây thánh giá trong nhà thờ có thể giam giữ chúng trong bóng tối cho đến chết và, con mồi của chúng, con người bắt đầu dùng những thứ đó vây giết chúng. Một cuộc chiến nhanh chóng bùng nổ. Đó là cuộc chiến kéo dài lâu nhất trong lịch sử loài người nhưng lại không hề được ghi chép lại.

Vô số ma cà rồng bình dân bị chôn sống, giết chết và thiêu cháy. Điều này khiến cho các quý tộc trong ma cà rồng phẫn nộ. Bọn chúng điên cuồng trả thù. Không như dĩ vãng hút cạn máu nạn nhân, ma cà rồng bắt đầu dùng nọc độc của chúng chuyển hoá những kẻ được chọn thành binh sĩ, những cái xác sống thối rữa ghê tởm có được sức mạnh như ma cà rồng nhưng lại không hề có đầu óc, chỉ biết nghe lệnh và ăn thịt người. Bọn binh sĩ giống như một loại bệnh dịch khủng khiếp nhanh chóng lan tràn trên mọi vùng đất. Rất nhiều làng mạc, thị trấn và cả thành thị bị bỏ hoang, thậm chí thiếu trụ. Những người còn sống hoảng sợ và cầu cứu đến sự che chở của Thượng đế. Lúc này, chúng tôi mới nhận được lời nhắn của Thần mà gia nhập cuộc chiến.

Chiến tranh được mệnh danh lại: Thánh chiến.

Đó là một cuộc đại tàn sát của Thượng đế đối với những kẻ bị người ruồng bỏ, những kẻ dị giáo. Thánh kỵ sĩ, bạch phù thủy, luyện kim thuật sư, người thú... đều được triệu tập. Thế nhưng, kẻ đối địch với một đội quân vĩ đại như thế lại chỉ là vài ngàn ma cà rồng. Tình thế vốn tưởng chỉ nghiêng về một phía đơn phương tàn sát lại không hề diễn ra, bởi ngoài trừ bọn ma cà rồng quý tộc với những năng lực đặc biệt hùng mạnh, Vua và Hoàng hậu của chúng cũng xuất hiện. Đến khoảnh khắc đối mặt, chúng tôi mới nhận ra bản thân phải đối phó với những kẻ nguy hiểm đến nhường nào.

Hoàng hậu là kẻ có năng lực vô cùng nguy hiểm. Hắn có thể điều khiển và khống chế bất cứ thứ gì, chỉ cần nó tồn tại. Có sự hiện diện của Hoàng hậu, tất cả mọi thứ xung quanh đều dễ dàng biến thành kẻ địch của mình: thiên nhiên, đồng bạn và ngay cả bản thân mình. Trong vô số những trận đánh được ghi chép và miêu tả lại, có những lúc, một mình Hoàng hậu đã khống chế hơn ba mươi bạch phù thủy, dùng máu tươi và sinh mệnh của mình hiến tế hủy diệt nguyên một thành thị. Ngay cả giáo đường được Thần bảo hộ cũng không thoát khỏi vận mệnh biến thành tro bụi.

Năng lực của Hoàng hậu quá mạnh mẽ nhưng tính cách của các đời Hoàng hậu lại vô cùng tùy hứng. Bạch phù thủy và luyện kim thuật sư đã từng bắt chấp tất cả tiêu diệt một đời Hoàng hậu. Chúng tôi gánh vác tổn thất thảm trọng. Thậm chí, một số gia tộc đã vĩnh viễn biến mất khỏi lịch sử trong lần tập kích đó. Thế nhưng, chỉ mười năm sau đó, Hoàng hậu mới lại được sinh ra, mạnh mẽ và xảo quyệt hơn. Đó là một kẻ vô cùng bất định và khát máu, à ta thậm chí không hề coi trọng đồng loại của mình. Trong mắt ả, tất cả đều là những thứ đồ chơi dễ bảo yếu ớt. Một kẻ như vậy lại vẫn ngoan ngoãn tham gia vào trận chiến và phục vụ cho cuộc trả thù của ma cà rồng. Bởi vì trong chúng, còn có một tồn tại nguy hiểm và quyền lực hơn cả: Đức Vua.

Đức Vua chưa từng thực sự tham gia vào bất kỳ trận chiến nào. Hắn luôn ẩn sâu trong lâu đài cổ, nơi có hàng trăm quý tộc ma cà rồng canh gác. Hắn di chuyển trong đêm tối, bí ẩn và lạnh lẽ. Nhưng Vua là một tồn tại khó lường. Năng lực của hắn là dấu ẩn và cải biến.

Những kẻ xui xẻo bị Vua dấu ấn qua sẽ trung thành với Vua cả đời, cho đến lúc không còn tồn tại. Trở thành nô lệ và cam tâm tình nguyện quỳ gối phục vụ cho kẻ khác, trước khi bị dấu ấn không một ai sẽ nghĩ tới điều đó nhưng sau khi bị dấu ấn, tất cả những điều đó đều trở thành hiển nhiên, tựa như hô hấp. Và mỗi Hoàng hậu, từ ngày đầu tiên thức tỉnh, đều sẽ bị Vua dấu ấn.

Nguyên trung thành, sống vì Người, chết cũng vì Người.

Đứa Vua luôn có rất nhiều những kẻ cuồng tín đi theo phía sau: Hoàng hậu, quý tộc ma cà rồng, thậm chí cả những thánh kỵ sĩ, bạch phù thủy... đã bị dấu ấn.

Nhờ có Vua, sau khi cuộc Thánh chiến kết thúc, ma cà rồng thuần chủng cùng thánh kỵ sĩ hoàn toàn bị tận diệt. Bạch phù thủy và luyện kim thuật sư chỉ còn lại thừa thớt vài ba gia tộc cực mạnh; trong đó hơn một nửa là tín đồ trung thành của Vua. Người thú và những sinh vật huyền bí khác tham gia vào trận chiến cũng biến mất, không còn xuất hiện. Con người hoàn toàn lau quét sự tồn tại của đoạn lịch sử đen tối này ra khỏi trí nhớ của mình.

Sau đó, một nhóm sinh vật mới xuất hiện, tự xưng mình là ma cà rồng, có được hình dạng và luật lệ của riêng mình. Dẫn đầu là những kẻ đến từ Volterra, nhà Volturi. Bọn chúng không sợ ánh mặt trời, đạn bạc, thánh giá... Tất cả những điểm yếu của ma cà rồng thuần chủng đều không xuất hiện trên người chúng. Mạnh mẽ, nhanh nhẹn và uống máu – giống hệt ma cà rồng thuần chủng nhưng số lượng thừa thớt và sống kín đáo hơn. Trong số bọn chúng cũng sẽ ngẫu nhiên xuất hiện mấy kẻ có năng lực khác thường, giống như ma cà rồng trước đây. Nhưng trong mắt chúng tôi, bọn chúng tuyệt không phải ma cà rồng thuần chủng. Bởi vì, bọn chúng đều chuyển đổi từ con người. Và chúng tôi biết, kẻ điên kia thành công. Đức Vua, Cain – kẻ mà chúng tôi không tiếc hết thảy đánh giết, sau khi bị nhốt vào trong bóng tối vĩnh viễn đã để lại một món quà “bất ngờ, vui mừng”. Thí nghiệm điên khùng của hắn thành công, tạo ra được những thứ mà hắn gọi là “những sinh vật hoàn mỹ” từ con người và phát triển chúng.

Quả thực là một món quà thực sự “xinh đẹp” và những kẻ còn sống trong chúng tôi, lúc này thoả hiệp, chấp nhận sự tồn tại của chúng – những ma cà rồng hiện đại.

Và bây giờ, chúng tôi lại phát hiện, cái kẻ đáng chết điên khùng kia cũng thành công thực hiện cái thí nghiệm đáng nguyên rủa của hắn. Kết hợp với dòng máu của Thánh kỵ sĩ, bảo vệ mình khỏi ma cà rồng hiện đại, ẩn giấu và nguy trang thành con người bình thường. Sau bao nhiêu thế kỷ trôi qua, ma cà rồng thuần chủng lại có thể trở về.

Sarah, hay tôi phải gọi em là Hoàng hậu? Em thật khiến chúng tôi bối rối.” Olius hơi nộ nộ cười, giọng nói của gã vẫn trầm thấp và quyền rũ như mọi ngày.

Đoạn kể chuyện có vẻ thăng thần này khiến Sarah hơi bất ngờ. Với tính cách của Olius, cô không mong gã có thể kể hết những điều gã biết cho cô. Nhưng, những điều hôm nay nghe được quả thực là ngoài sự mong muốn. Một đồng truyện cổ cũ rích và một đồng ân oán, hận thù vượt biên giới, vượt giống loài, vượt chủng tộc – Sarah thực sự không biết nên tiếp thu từ đâu mấy thứ phức tạp này. Mọi thứ đều trông có vẻ thật huyền huyền và khó tin!

“Ý anh là...” Sarah có vẻ dờ dẩn hỏi lại. “Tổ tiên của anh đã giết sạch tổ tiên em và em là thành quả ngoài ý muốn của một kẻ điên thích làm thí nghiệm?”

Olius cảm thấy cách diễn đạt của Sarah không đúng lắm nhưng lại không thể chỉ ra là không đúng chỗ nào. Gã hơi rối rắm, chần chờ một chút rồi khẽ gật đầu.

“Em có thể hiểu như thế.”

“Và bây giờ anh nghĩ em sẽ làm gì? Báo thù cho kẻ khùng đã chết từ đời trước nào mà em chẳng hề quen biết và hủy diệt thế giới?”

Về mặt Olius trở nên hơi khó coi, giống như lỡ nuốt phải một con ruồi vào miệng, gằn giọng hỏi lại.

“Em muốn làm thế?”

Sarah đơn thuần nhún vai, lắc lắc đầu.

“Cũng không phải. Em chỉ cảm thấy mọi chuyện thực không khoa học. Nếu như trong phim viễn tưởng, diễn biến tiếp theo không phải sẽ là như vậy sao?”

Olius im lặng. Gã có cảm giác bản thân không hề muốn nói thêm bất cứ điều gì nữa. Bàn tay to rần rờ đỡ lấy trán, xoa xoa vài cái khiến tinh thần tỉnh táo và bình tĩnh một chút. Sau đó, gã dứt khoát đứng lên và bước ra khỏi phòng. Buổi nói chuyện hôm nay, đối với gã quả thực đã sắp vượt khỏi mức có thể chịu đựng. Gã cần tìm vợ yêu của mình, yêu cầu chút ít sự an ủi ngọt ngào. Lúc trước, đầu của gã quả thật đã bị viên đạn kia bắn hỏng mới có thể nhận tên quý rắc rồi này làm em gái.

“Đáng lẽ anh không nên dong dài với em về mớ ân oán lỗi thời này. Anh nên biết, cái đầu bé xú của em sẽ chẳng có đủ dung lượng để tiêu hoá hết mớ chuyện này.” Ngừng một chút, Olius vịn cửa, hơi quay đầu lại chăm chú nhìn đứa em gái xinh đẹp ngồi im lặng trong bóng tối. “...nghỉ ngơi một chút đi. Anh đã báo cáo tình trạng của em lên Hội đồng Ma thuật và xin được trở thành người giám hộ của em. Không thể tiếp tục giết người được nữa. Tự bản thân em cũng hiểu được điều đó mà, đúng không Sarah? Suy nghĩ cho kỹ. Tối nay, Argmill sẽ bắt đầu dạy em từ những thứ cơ bản nhất. Mong rằng em sẽ không khiến chúng tôi thất vọng.”

Lúc này, Sarah đang ngồi cúi đầu trên giường, hơi cụp mi không biết suy nghĩ điều gì. Nghe Olius dặn dò, cô cũng không ngẩng lên mà hơi nhếch miệng cười nhẹ.

“Điều đó còn tùy thuộc vào mọi người kỳ vọng ở em điều gì, không phải sao?”

“Bản thân em hiểu.”

Olius than nhẹ rồi đóng cửa. Cả căn phòng đột nhiên bị ngắt nguồn sáng duy nhất, tựa như mất đi điểm tựa, rơi nhanh xuống một vực sâu tối tăm vô hình.

“Nếu như em không hiểu?”

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Săn mồi

Argmill là một thầy giáo giỏi. Mặc dù không phải là một ma cà rồng, hẳn lại biết tất cả về ma cà rồng: cách sống, cách sử dụng năng lực đặc biệt, kỹ năng săn mồi và đặc biệt là cách làm sao để tiêu diệt vĩnh viễn một ma cà rồng.

Nhưng, tất nhiên, Argmill không là thợ săn ma cà rồng. Loại người đó đã biến mất từ hàng thế kỷ trước cùng với sự ngã xuống của ma cà rồng thuần chủng rồi.

Argmill cũng không là phù thủy. Hẳn chỉ có một gã bạn đời đại ca xã hội đen là bạch phù thủy thôi.

Argmill có thể được xem là một nhà thông thái, nếu như chỉ đề cập đến lượng kiến thức khổng lồ tồn trữ trong cái đầu thông minh của hắn. Rất tiếc, cuộc đời của hắn đã định trước sẽ chỉ cống hiến cho khoa học chứ không phải triết học, nếu như ma thuật cũng có thể được tính là một môn khoa học như cách định nghĩa của bạn đời hắn, Olius.

Argmill là một giả kim thuật sư, những kẻ lập dị bị cộng đồng các sinh vật huyền bí mệnh danh là những thiên tài tâm thần. Cố chấp một cách kỳ lạ với suy nghĩ biến kim loại thường như đồng, chì, thủy ngân... thành vàng, phần lớn các giả kim thuật sư chỉ thích nhốt mình trong phòng thí nghiệm của bản thân và chế ra những thứ quái dị, sản phẩm thất bại trong quá trình tạo ra vàng. Chúng là thành quả của sự kết hợp kỳ diệu giữa khoa học của người bình thường và ma thuật của thế giới huyền bí. Nhưng hiệu quả mà chúng mang lại cho cuộc sống thì lại nằm trên một vòng quay may mắn bất kỳ, có lúc thực hữu dụng, có lúc lại cực kỳ vô dụng. Và những món quà bất ngờ trong quá trình thí nghiệm này, thực không may mắn cho những kẻ bình thường khác, qua thời gian cũng dần dần trở thành niềm yêu thích của các giả kim thuật sư. Một bên nghiên cứu cách chế ra vàng, đồng thời lại luôn vô tình sáng tạo ra một vài thứ ngạc nhiên cổ quái khác, giả kim thuật sư nhanh chóng chiếm lĩnh vị trí cao nhất trong bảng bình chọn những kẻ khiến thế giới vừa yêu vừa hận.

Những câu chuyện cổ tích được lưu truyền khắp thế giới hiện nay, không đâu không ẩn giấu bóng dáng của những kẻ tâm thần này. Từ bông hồng kỳ diệu trong Người đẹp và Quái thú, đến chiếc gương biết nói của Hoàng hậu trong Nàng Bạch Tuyết; rồi một loạt các thứ thuốc biến hình khi có tác dụng, khi mất tác dụng trong Nàng tiên cá, Bầy chim thiên nga... tất cả đều là sản phẩm của những giả kim thuật sư. Sáng tạo, sau đó thử nghiệm hiệu quả của thuốc trên những vật sống khác, những kẻ này luôn ở mọi thời khắc vô tình phá vỡ quy tắc của thế giới ma thuật nhưng Hội đồng ma thuật lại chỉ có thể cắn răng, im lặng tìm mọi cách bù đắp lại và xoá đi dấu vết của những trò phá hoại bọn họ gây ra. Dù sao, nếu không có giả kim thuật sư, các phù thủy cũng không có phương thuốc để chế tạo ra các loại dược ma thuật hữu hiệu.

Thực may mắn là trải qua mấy trăm năm đàm phán, rốt cuộc thế hệ sau của những giả kim thuật sư cũng đã cam chịu sự ước thúc của Hội đồng ma thuật, không thí nghiệm trên vật sống nữa đổi lấy sự cung ứng nguyên liệu ma thuật vô tận và sự bảo vệ của những sinh vật huyền bí khác. Argmill chính là một trong những kẻ như vậy. Một kẻ cuồng khoa học bị ước thúc và cố chấp một cách đáng sợ.

Trong mắt hắn, ma cà rồng thuần chủng không nên tiếp tục tồn tại. Bọn chúng nên xuống địa ngục vĩnh viễn từ hàng thế kỷ trước. Thế nhưng, trớ trêu làm sao! Em gái hắn lại là truyền nhân của những thứ đáng ghét đó. Argmill không thể nhẫn tâm độc chết người mà bản thân yêu thương. Vì vậy, hắn suy nghĩ, nếu em gái hắn, Sarah Stuart đã trở thành một ma cà rồng thì phải chân chính nắm rõ được cuộc sống trước đây của ma cà rồng thuần chủng. Không thể để đứa bé này bỏ quên sức mạnh của dòng máu đang chảy trong người mà đi học cách sống tạm bợ của những ma cà rồng hiện đại được.

Bởi suy nghĩ đó, Argmill đã dạy cho Sarah rất nhiều thứ.

Và Sarah cũng học tập rất nhanh. Những thứ như bản năng dần dần được cô nắm bắt và sử dụng một cách thuần thục và lưu loát.

Cô học được cách sử dụng năng lực của mình. Bắt đầu từ việc điều khiển những vật vô tri vô giác xung quanh, mở rộng phạm vi và số lượng điều khiển, nâng cao độ khó trong cách điều khiển. Học tập cách sử dụng khả năng này để tấn công và phòng thủ. Sau đó là nâng cao năng lực, tiến đến điều khiển sinh vật: thực vật, động vật, con người và cả những nguyên tố tự nhiên.

Argmill đã nói, chỉ cần ý chí của Sarah đủ mạnh mẽ, cô có thể khống chế tất cả. Nhưng tất nhiên, để điều khiển con người, nhất là những sinh vật huyền bí, Sarah phải học về khả năng đặc biệt của bọn họ, cách để sử dụng chúng như năng lực của chính bản thân mình. Những câu thần chú của phù thủy, cấu thành của vật chất, cách hình thành lốc từ gió, hình thành băng từ nước... tất cả những thứ có thể tồn tại và bị khống chế.

Bị tình cảm và sự bất thường trong tính cách quấy phá, Argmill không để ý, bản thân đang giáo dục em gái mình trở thành một vũ khí hình người biết đi vô cùng mạnh mẽ và tàn bạo. Nếu như có một ngày nào đó, cô đứng ở vị trí đối lập với thế giới này thì chắc chắn toàn bộ những sinh vật còn lại sẽ phải đối mặt với một mối nguy hiểm vô cùng khó lường. Dĩ nhiên, lúc này, điều đó còn không nằm trong phạm vi lo lắng của Argmill. Hắn vẫn đang vô cùng hưng phấn chỉ cho Sarah kỹ năng quan trọng nhất mà mỗi ma cà rồng non đều phải học tập: muốn tồn tại, bọn họ phải đi săn, mà con mồi chính là loài người.

“Thành phố New York có rất nhiều người. Nhưng em đi săn không phải để trở thành kẻ thù của toàn Thế giới loài người. Sarah, em đi săn chỉ để tồn tại. Vì vậy, hãy học theo cách sinh tồn của những ma cà rồng quý tộc trước đây, nuôi dưỡng cho riêng mình một số lượng phù hợp nô lệ máu.”

Argmill ngồi bên cạnh Sarah, hai ngón tay kẹp lấy chân đế của một chiếc ly thủy tinh đang chứa một thứ chất lỏng màu lam xinh đẹp hơi lay động khiến chúng trở nên sống sảng và dần chuyển thành, chậm rãi giăng giải. Lúc này, hai người họ đang ngồi tại một góc kín đáo trước quầy bar của một hộp đêm không mấy nổi tiếng gần Hẻm Chồn Đen, Os' Nightmare. Ánh đèn mờ ảo chuyển động thoáng qua những khuôn mặt trẻ tuổi say mê hoà nhịp trong tiếng nhạc điên loạn tạo nên một cảnh tranh tối tranh sáng không hề dễ chịu. Mùi mồ hôi, mùi nước hoa, mùi son phấn và bia rượu tràn ngập trong không gian nhỏ hẹp tạo thành một loại không khí đặc quánh và nóng bức. Nam nữ bừa bãi quần lấy nhau trong những góc tối ít người để ý cùng tiếng cười đùa chói tai khiến Sarah hơi cau mày. Cô thực sự không hợp với cách sống này. Ngay khi còn là Thẩm Nghi Tĩnh, cô đã không bao giờ tham gia nhảy nhót cùng với những kẻ khác. Cô chỉ luôn và vẫn là kẻ yên tĩnh, cô đọc từ một góc nhìn những kẻ xung quanh chìm đắm trong những cuộc vui thâu đêm suốt sáng và những cơn say triền miên. Cho đến khi trưởng thành và đi làm, Thẩm Nghi Tĩnh cũng chưa một lần buông thả bản thân mà bước vào những nơi hỗn tạp như thế này. Lần đầu tiên bước vào hộp đêm, nhất là loại hộp đêm rẻ tiền như thế này, cảm giác thực không mấy thoải mái.

Sarah cố nén dục vọng muốn đập cửa chạy thoát khỏi nơi ẩm ỉ này, hơi nghiêng người về phía Argmill, dùng âm lượng khá lớn át đi tiếng nhạc xập xình nhưng vẫn chú ý không để người khác nghe thấy được, hỏi lại.

“Nô lệ máu?”

“Đúng vậy. Nô lệ máu. Sarah, nọc độc của ma cà rồng không chỉ có tác dụng biến đổi người thường thành binh sĩ hoặc ma cà rồng binh dân. Nếu có thể không chế được lượng nọc độc tiết ra, nó có thể biến thành một loại thuốc phiện cực mạnh mà không một con người nào có thể chống cự được. Chỉ cần nếm trái một lần bị ma cà rồng thuần chủng hút máu mà không chết, kẻ bị hút máu sẽ bị loại cảm giác hưng phấn đó cảm tù và trở thành nô lệ. Chia nhỏ bữa ăn ra và cố gắng đừng giết chết con mồi của mình, em sẽ thu thập được một vài vật nuôi ngoan ngoãn và không cần mạo hiểm đi săn nữa.”

“Có thể sao?”

“Tại sao không thể? Ma cà rồng quý tộc trước đây luôn sống bằng cách đó. Chúng chỉ thích uống máu của một số kẻ có dòng máu cực kỳ quý hiếm và thơm ngon. Nhưng những người như vậy thực sự không dễ kiếm. Vì vậy, chúng bắt đầu dùng cách này để đảm bảo chất lượng bữa ăn cho bản thân. Đối với bọn quý tộc việc loạn uống phải một loại máu hạng hai hoặc tranh giành mấy thứ đồ ăn thấp kém của bọn binh dân luôn là những hành động hạ thấp phẩm giá của chúng. Có lẽ, những kẻ tự đại đó bị ruồng bỏ, căn bản bởi vì chúng đã chẳng nghiêm túc thực hiện sứ mệnh của mình khi được Thượng đế tạo ra.”

“Quả thực là một cách giải thích thú vị. Có điều, con mồi đầu tiên của em nhất thiết phải chọn lựa từ những kẻ hồi thối này sao?” Sarah khó chịu cau gắt. Cô thực sự không thể sinh ra bất cứ hứng thú gì đối với những kẻ đang điên cuồng nhảy nhót trên sân khấu kia.

“Đừng nóng cạn như thế nhóc con. Bỏ quên những mùi tạp nham trong không khí, tập trung và phân biệt, em sẽ tìm thấy được con mồi thích hợp. Thứ em muốn là máu của bọn họ, không phải là mùi hương trên cơ thể.” Argmill nghiêm khắc gõ vào trán Sarah một cái. Trên khuôn mặt điển trai vẫn chưa thể hiện bất cứ cảm xúc dư thừa nào.

Bị giáo huấn, Sarah cũng nghe lời, không tiếp tục kêu ca phàn nàn nữa. Cô hơi tập trung tinh thần, nắm bắt những tia mùi thật mỏng manh trong không gian. Đó là những mùi máu lơ đãng toả ra ngoài của những kẻ có dòng máu hiếm. Và Sarah nhanh chóng tìm được con mồi đầu tiên của buổi huấn luyện.

Đó là một cô gái tóc vàng, được uốn thành từng lọn hoa lệ để xoà sau lưng. Khuôn mặt xinh đẹp được tôn lên bởi đôi mắt màu xám bạc gây nên một sự mâu thuẫn vô cùng kích thích thị giác. Thân hình nóng bỏng được che khuất bởi một chiếc váy ống màu cam nhạt gọi cảm cùng đôi chân thon dài không lúc nào không thu hút những gã đàn ông lơ lửng quanh. Cô ta lơ đãng đứng dựa vào lan can tầng một, tay cầm ly rượu, neho mắt nhìn xuống cảnh cuồng hoan dưới đại sảnh. Mục tiêu tối nay của cô ta là anh chàng DJ bánh trai đang hết mình trở tài ở chính giữa sân khấu.

Sarah hài lòng quan sát con mồi mà mình đã chọn được. Về ngoài không tòi của cô nàng này khiến cô nhắm mắt bỏ qua những thứ mà bình thường bản thân vẫn không mấy thích thú như sự phù phiếm và nổi loạn trong đôi mắt xám kia. Cô hơi chỉnh trang lại mái tóc của mình. Cầm lấy thêm một ly “Mộng ảo” màu tím giống như đức loại rượu mà cô đang uống, chuẩn bị rời khỏi quầy bar và bắt đầu cuộc đi săn. Thế nhưng, vừa bước được hai bước, Sarah lại dừng lại. Giống như đột nhiên nhớ đến điều gì đó, cô hơi nở nụ cười, quay đầu lại nhìn Argmill vẫn đang thoải mái thưởng thức ly rượu trong tay.

“Anh trai, anh không sợ nuôi dưỡng ra một con quái vật có năng lực huỷ diệt thế giới này sao? Em là hậu duệ của những kẻ mà tổ tiên anh đã đuổi giết và tận diệt hàng mấy thế kỷ. Nếu như em tìm được Vua. Anh sẽ không cảm thấy sợ hãi sao, khi chính tay tạo ra một cỗ máy giết chóc nguy hiểm cho kẻ địch?”

“À!” Argmill hơi nhướn mày, thông thả kêu lên một tiếng rồi than thở, biểu cảm lại không có một chút ảo não cùng hối hận. “Làm sao bây giờ? Anh quên mất.”

“Vậy sao?” Nụ cười trên môi Sarah càng trở nên rực rỡ, cô tự tin quay người tiến về phía lầu một, nơi con mồi của cô đang nhàm chán một mình uống rượu. “Vậy bây giờ anh nhớ ra còn kịp đấy. Anh trai thân mến, điều quan trọng như thế, sao có thể quên?”

“Không có việc gì. Olus mới phải lo lắng đến điều đó. Anh sao? Không quan trọng. Cho dù anh không ưa gì ma cà rồng thuần chủng và Cain. Nhưng

em là em, hần là hần, cho dù là đồng loại. Chỉ cần hần có thể bò trở lại từ địa ngục. Hoàng hậu, kẻ xui xẻo đầu tiên trên thế giới này chính là em mới phải.”

Argmill cúi đầu nhấp một ngụm rượu. Đôi mắt màu xám, trong khoảnh khắc, lộ ra những tia điện cuồng nguy hiểm. Mối hận nhếch lên tạo thành một nụ cười lạnh nhạt.

“Sarah, đáng lẽ em nên cầu nguyện cho kẻ đó vĩnh viễn không thể thoát ra khỏi nơi đó. Thật không khôn ngoan khi lấy Vua ra khiêu khích chúng ta. Vua sao? Nếu chưa thể giết chết vị Vua đời trước, Vua mới dù có xuất hiện cũng mãi mãi không có cơ hội ngồi lên ngai vàng, cô em gái bé bỏng của tôi, quá ngây thơ.”

...

“Giả kim thuật sư là những kẻ tâm thần có đầu óc.

Khi đối mặt với chúng tôi,

Hoặc thông minh hơn chúng tôi,

Hoặc hãy cam chịu là kẻ ngu ngốc,

Nếu không, mãi mãi bạn chỉ có thể sờ soạng tìm đường về trong mê cung do chính bản thân tạo ra.”

- Trích tự truyện của Mama L'moiselle, một giả kim thuật sư nổi tiếng, người đã từng biến một hoàng tử thành con quái thú chỉ với một bông hồng và tạo ra chiếc gương biết nói duy nhất trên Thế giới -

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Truy tìm + Phiên Ngoại 5

Xuyên qua cầu thang ọp ẹp của khu chung cư tồi tàn, tiến đến căn phòng không mấy thu hút nằm ở cuối hành lang tầng hai, gã đàn ông chậm rãi nện gót đôi giày da cũ kỹ, bầm dầy bụi vì đã trải qua một đoạn đường dài khó khăn trên sàn nhà. Tay trái lặng lẽ kéo thấp vành nón che đi một nửa khuôn mặt, chỉ để lộ chóp mũi cao gầy và đôi môi bạc quyen rũ mím chặt thành một đường thẳng khắc nghiệt. Gã lịch sự gõ hai tiếng lên cánh cửa, rõ ràng và dứt khoát. Từ phía bên kia miếng gỗ, gã có thể nghe thấy âm thanh mơ hồ hơi khàn khàn của chủ nhân căn phòng.

“Mời vào.”

“Đã làm phiền.” Gã vận nắm đấm cửa, thông dong bước vào căn phòng. Chiếc áo jacket theo từng cử động của gã mà giũ ra từng khối bụi rơi rụng xuống sàn nhà. Gã đàn ông phong trần đến từ miền đất xa xôi đã trải qua cả một chặng đường khó khăn nhưng lại không hề tỏ ra mệt mỏi. Giọng nói của gã vẫn trầm thấp và mạnh mẽ như thể gã chỉ vừa bước ra khỏi nhà sau bữa sáng no đủ. “Tôi đến tìm Chuột Chũi.”

Lúc này, một lão giả nhỏ thó đang cúi cúi bận rộn giữa những chồng hồ sơ bày la liệt trong góc phòng mới nhô đầu ra, kinh ngạc đáp lời. Đôi mắt híp phối hợp với chiếc mũi ung khoằm khoằm khiến cả người lão trở nên gian xảo, xấu xí. Lão hơi nở nụ cười lộ ra mấy chiếc răng vàng lờm chớm cùng với căn phòng tồi tàn và từng chồng hồ sơ cũ nát vàng ệch cang khiến nơi này thoạt nhìn cực kỳ nghèo nàn và không đáng tin.

“Là tôi. Rất hân hạnh được phục vụ quý khách.”

Người khách lạ dường như không mấy bị tác động bởi khung cảnh khó coi xung quanh. Gã tự nhiên chọn một chiếc ghế thoạt nhìn có vẻ răn chắc và sạch sẽ gần đó, ngồi xuống. Vành mũ vẫn đề rất thấp che đi biểu tình trên mặt của gã.

...

Giữa trưa mùa hè, nơi gọi là “Văn phòng thám tử tư Dawn Manson” này chỉ có một chiếc quạt trần cũ kỹ lắc lư, quay phần phật dội thẳng xuống từ trên đỉnh đầu khiến không khí nóng tràn ngập toàn bộ căn phòng. Ánh mặt trời bên ngoài xuyên qua khe hở giữa những tấm ván gỗ bị đóng lung tung chặn ngang ô cửa sổ duy nhất tạo nên những vệt sáng vằn vện trên sàn nhà và vật dụng vứt bừa bãi khắp mọi nơi. Bốn bức tường dán đầy những mẩu tin tức được cắt từ vô số tờ báo địa phương khắp mọi bang của nước Mỹ nhưng vẫn có thể thoáng nhìn thấy những vết nứt loang lổ chạy dọc trên những nơi thoáng lộ ra. Trong không gian tràn ngập mùi thuốc lá giả rẻ hoả cùng mùi giấy ẩm mốc của những bộ hồ sơ đã vàng ố lại càng khiến không khí ở nơi này trở nên ngột ngạt và nóng bức. Ngay cả gã thám tử, chủ nhân của cái ổ chuột bừa bãi này, dù đã quá quen với tình trạng lồi thối hiện nay cũng không thể ngăn cản được mồ hôi ướt nhẹp mái đầu bần thủ và khuôn mặt đen nhem của mình. Lão vừa ngồi hút thuốc vừa dùng một chiếc khăn không thể nhận ra màu sắc lau vội mồ hôi vẫn không ngừng toát ra trên trán và cổ. Đôi mắt híp đáng kinh âm thầm quan sát vị khách kỳ lạ mới đến.

Đó là một gã đàn ông cao gầy. Một nửa khuôn mặt bị gầy sau chiếc mũ rộng vành màu phân ngựa. Áo jacket làm bằng vải dù màu xám dài qua đầu gối được gài tỉ mỉ và cổ áo dựng thẳng che khuất gần nửa khuôn mặt còn lại. Trên tay đeo gang tay bằng da nối thẳng với cổ tay áo của áo jacket và chiếc

quần jean ôm sát đôi chân dài, phía cuối ống quần được nhét vào chiếc giày boots quân dụng màu đen khiến cho toàn thân gã đàn ông này đều được quần áo bao vây nghiêm ngặt, không hề có một chút xù da thịt lộ ra bên ngoài. Trong thời tiết nóng bức thế này lại bó mình trong đồng quần áo dày cộm và kín kẽ như vậy lại không hề đổ một giọt mồ hôi nào, quả thực là một kẻ quái dị. Chỉ thấy, gã đàn ông cũng không lúng túng trước tầm nhìn tò mò và kỳ lạ của Chuột Chũi. Gã thần nhiên để cho lão đánh giá bản thân một lúc lâu rồi mới chậm rãi lên tiếng.

“Tôi muốn tìm một người. Với năng lực của ông, tôi nghĩ điều này không hề khó.”

Dawn Manson kẹp lấy điều thuốc bởi ngón trỏ và ngón giữa, rút khỏi miệng, gõ gõ lên gạt tàn thuốc đặt trên bàn sau đó để mặc cho điều thuốc chậm rãi cháy. Đầu thuốc hồng lên trong ánh nắng mặt trời bốc ra từng luồng khói mỏng manh màu trắng với mùi thuốc nặng nề khó chịu. Lão cười nhạt.

“Đừng đùa, quý ngài đáng mến. Hơn tám triệu dân đang sinh sống ở đây, tôi đi đâu tìm cho ngài một người? Nếu không có thông tin gì hơn, tôi e rằng mình không thể nhận vụ này.”

Gã đàn ông cũng không nôn nóng trước sự từ chối khéo léo của hắn. Gã lấy ra một tấm hình được cẩn thận cất trong túi áo khoác trong lồng ngực, đặt lên bàn. Đó là hình của một cô gái trẻ vô cùng xinh đẹp. Mái tóc bạch kim và đôi mắt xanh biển, đặc trưng của người da trắng Tây Âu kết hợp hết sức hài hoà làm nổi bật lên làn da trắng cùng nụ cười yếu ớt trên gương mặt tinh xảo của cô.

“Tôi biết, Dawn Manson không thể nhưng Chuột Chũi có thể.” Gã hơi dừng lại một chút, khuôn mặt bị giấu sau vành nón đột ngột ngừng lên, kiên định nhìn Dawn Manson. Cho dù không thể nhìn thấy, lão vẫn có thể rõ ràng cảm nhận được sự điên cuồng mà gã đàn ông này đang cố kìm nén sau lớp áo quần dày cộm kia. “Người tôi muốn tìm là cô gái này, Sarah Stuart. Có thể cô ấy sẽ dùng tên khác. Đến New York trong vòng một tháng trở lại đây. Ngoài những điều này, tôi không còn nắm giữ thêm thông tin gì khác về cô ấy.”

Dawn chộp lấy tấm hình, tỉ mỉ ngắm nhìn. Trong đôi mắt híp gian xảo của lão kín đáo lộ lên một vài tia sáng kỳ dị nhưng lại được che giấu rất tốt dưới hàng mi dày và rậm. Bàn tay trái vô thức búng búng điều thuốc, đưa lên miệng rít một hơi thật sâu. Từng làn khói mỏng manh màu xám trắng chậm rãi phả ra từ khe miệng và hai lỗ mũi khiến khuôn mặt xấu xí trần trụi nếp nhăn của lão trở nên mờ hồ, khó xác định. Những giọt mồ hôi vẫn chảy ra không ngừng từ chân tóc hai bên thái dương, dọc theo khuôn mặt nhỏ thó và cái cổ ngắn tũn, thấm vào chiếc áo cổ tròn đã ố màu.

“Chỉ có nhiều đó thông tin thì quá khó.”

“Tôi sẽ trả gấp đôi.”

“Vấn đề không phải là tiền bạc. Thật sự là yêu cầu của ông gần như là một yêu cầu vô lý.”

“Gấp năm!” Gã đàn ông gần giọng. Từ giọng nói và cử chỉ có thể thấy được sự kiên nhẫn ít ỏi của gã đã dần bị mài mòn bởi sự khước từ dài dòng của kẻ đối diện. Gã đứng lên, tiến đến trước mặt Dawn Manson. Đôi mắt đen tối sau chiếc mũ rộng vành của gã nhìn chăm chăm, chớp mũi lạnh ngắt dí sát khuôn mặt rúm ró vì sợ của lão, đe dọa. “Cộng với cái mạng nhỏ của ông. Tôi nghĩ cái giá này đủ để ông và đàn Chuột của ông cố gắng hết sức hoàn thành vụ làm ăn này.”

“Đương, đương nhiên.” Dawn méo mó nở nụ cười. Khuôn mặt trắng bệch. Thân thể lão cố gắng nghiêng ra phía sau, mở rộng khoảng cách giữa mình và gã đàn ông nguy hiểm này. “Chỉ cần người này còn ở New York một ngày, tôi chắc chắn sẽ tìm thấy cô ta.”

Gã đàn ông vẫn không hài lòng. Đôi môi bạc của hắn nhếch lên thành một nụ cười tàn khốc. Ánh mắt của kẻ săn mồi nguy hiểm vẫn lạnh lùng nhìn Dawn, khiến cả người lão càng trở nên lạnh lẽo. Lão vội vàng sửa lại lời nói của mình.

“Không, không phải. Là bất kể cô ta ở đâu trên Trái Đất này, tôi chắc chắn sẽ tìm được cô ta đưa về cho ngài.”

“Hãy nhớ lấy lời nói của mình, Chuột Chũi. Ba ngày sau tôi sẽ trở lại. Tôi mong đến lúc đó sẽ nhận được những tin tức tốt lành đầu tiên của ông.”

“Vâng, vâng. Tất nhiên là sẽ như thế.”

“Tốt. Vậy, xin tạm biệt. Và chúc một ngày tốt lành.”

Lúc này, gã đàn ông mới đứng dậy và quay lưng bước khỏi văn phòng sau khi đã làm một tư thế cáo biệt lịch sự. Bóng dáng cao lớn chậm rãi khuất sau cánh cửa gỗ, để lại một lão già nhỏ thó xụi lơ ngồi trên ghế. Cả người lão ướt sũng và hôi thối như vừa được vớt lên khỏi cống thoát nước chính của thành phố. Miệng vẫn còn sợ hãi lăm lăm một cách vô nghĩa.

“Cung kính đưa tiễn. Rất, rất hân hạnh được phục vụ quý ngài.”

Trong thoáng chốc, chiếc áo jacket màu xám và chiếc mũ rộng vành nhanh chóng biến mất sau những khu nhà trọ xập xệ phía cuối con phố, hoà tan vào luồng không khí bức bối của khu ổ chuột và cái nắng chói chang giữa hè. Dawn Manson, không, hẳn là nên gọi là Chuột Chũi, cái tên thích hợp với con người lão hơn cả, đang đứng sau ô cửa sổ và theo dõi vị khách nguy hiểm vừa rời khỏi văn phòng thám tử qua khe hở giữa những tấm ván. Trong đôi mắt tí hi đã không còn vẻ sợ sệt và ti tiện như ban nãy mà trở nên lợi hại và trí tuệ. Vẫn là khuôn mặt xấu xí cùng chiếc mũi ưng đáng ghét, bộ áo cũ kỹ ướt đẫm mồ hôi toát ra vị chua lèm lỏm khó ngửi và cái đầu lồm chồm không được chăm sóc cẩn thận thế nhưng tư thái của lão lúc này lại trở hoàn toàn khác hẳn, uy nghiêm và vô cùng nguy hiểm.

Lão hơi nở một nụ cười bí hiểm. Rút ra chiếc điện thoại trong túi quần, lão bấm gọi cho một số điện thoại xa lạ không hề có trong danh bạ. Tiếng chuông đổ không bao lâu thì nhanh chóng được đối phương tiếp nhận.

“Bác Dawn?” Một giọng nam trầm thấp xen lẫn với chút biếng nhác vang lên từ đầu dậu bên kia.

“Là tôi. Hôm nay có kẻ đến yêu cầu tôi tìm người. Một vụ làm ăn vô cùng béo bở, cái giá là gấp năm lần tiền giao dịch bình thường và cái mạng già của tôi cùng cả ổ Chuột thân yêu đang nướng tựa nơi tổ chức của cậu.”

Đầu dây bên kia vẫn im lặng. Kẻ đó biết, Chuột Chũi vẫn chưa nói hết.

“Thú vị không nào? Kẻ mà hần ta yêu cầu tôi tìm chính là cô em gái thân yêu của cậu, Hoàng Hậu đáng mến của chúng ta. Cậu nói, tôi nên bán cho hần ta thông tin nhiều đến mức nào, Olius thân mến?”

“Là ai?” Giọng nam phía đối diện vẫn không tỏ ra nao núng nhưng cũng bỏ đi chút lười biếng mà trở nên thực sự nghiêm túc.

“Còn có thể là ai? Gã trai đáng thương, đứa con nuôi non nớt của quý ngài Carlisle Cullen, Edward Cullen.”

“Là hần? Tại sao hần lại biết Sarah đang ở đây?”

“Ai mà biết. Trông bộ dạng thê thảm của hần, có lẽ đã lục tung cả bang New York một tháng trời để tìm con bé, Năng lực cũng không tệ, còn có thể tìm được địa chỉ văn phòng của tôi.”

“Rất tiếc, hành động lại quá chậm chạp.” Olius cười lạnh. Từ trước đến nay, hần vẫn chưa từng có chút hảo cảm nào đối với ma cà rồng hiện đại. Nhất là nhà Volturi ở Volterra, toàn một lũ kênh kiệu chướng mắt. Thật không may là, ngược lại, hội đồng ma thuật khá coi trọng những kẻ này. Đối với bọn họ, ma cà rồng hiện đại tựa hồ là những kẻ hợp tác thích hợp hơn ma cà rồng thuần chủng rất nhiều. “Tối nay, Armill và Sarah sẽ rời khỏi New York.”

“Đến Pere – Lachaise? Bọn họ đồng ý?”

“Hội đồng ma thuật cho rằng việc lôi kéo Hoàng Hậu trở thành người hợp tác sẽ có lợi hơn việc trở thành kẻ địch với cô bé. Đặc biệt là trong tình trạng hiện nay, Vua sẽ vĩnh viễn không thể xuất hiện.”

“Sống quá lâu nên bọn họ đều lú lẫn cả rồi. Dựa vào cái gì mà bọn họ có thể tự tin nói ra câu đó? Vĩnh viễn? Chẳng có gì có thể kéo dài vĩnh viễn cả.”

“Bác Dawn. Cain không thể phá vỡ phong ấn và thoát ra bên ngoài được. Hai chữ “vĩnh viễn” này, chúng ta có tự tin có thể giữ gìn nó cho đến ngày chúng ta bị tận diệt.”

“Đúng, đúng vậy. Tôi không nghi ngờ gì về năng lực của các cậu. Ủy viên hội đồng ma thuật Olius, chúng tôi tin cậy cậu. Vậy thì, cậu sẽ không ngại nếu ban đêm có một gã trai rảnh rỗi ghé thăm tổ ấm của mình vài lần chứ?”

“Được rồi.” Giọng nói của Olius để lộ ra một chút âm thanh vui vẻ. Đối với con ma cà rồng có can đảm đuổi theo Sarah từ Forks đến tận New York, dưới ánh nắng chói chang của mùa hè thế này, mặc dù không có mấy thiện cảm, hần ta vẫn vô cùng tò mò và quan tâm về con người của gã. “Cháu sẽ không phá hỏng công việc làm ăn của bác. Cháu tin, bác hiểu được thông tin có thể bán như thế nào là đáng giá và an toàn.”

“Điều này không cần cậu nhắc nhở. Sarah đang là đối tượng giám sát của hội đồng ma thuật, tôi sẽ không dại gì đi chọc vào tổ ong vò vẽ ấy. À, còn nữa, cho tôi gửi lời thăm đến đứa cháu ngoại đáng yêu của tôi. Nói với Armill, tôi rất hài lòng đối với hành động gần đây của nó. Tuần sau tôi sẽ chuyển đến cho cậu viên máu, ức chế bản năng khát máu của ma cà rồng non mà chúng tôi vừa nghiên cứu ra. Có lẽ sẽ giúp ích rất lớn cho khả năng tự chủ của Sarah.”

“Rất tốt. Cháu sẽ chuyển lời cho Armill. Cảm ơn bác nhiều, bác Dawn. Cháu sẽ chuyển tiền sang cho tổng hội giả kim thuật sư sau khi nhận được thuốc.”

“Không có gì. Đây là trách nhiệm của chúng tôi. Lúc này bên các cậu có thể gửi sang đơn hàng tiếp theo.”

“Vâng. Cháu sẽ. Tạm biệt. Chúc một ngày tốt lành.”

“Tốt lắm. Tạm biệt.”

Bên kia đầu dây nhanh chóng cắt đứt, để lại một tiếng tí dài thăm thẳm. Chuột Chũi vẫn chưa cất điện thoại. Lão vẫn giữ nguyên tư thế nghe điện thoại một lúc. Nụ cười trên khuôn mặt nhăn nheo càng lúc càng mở rộng, càng lúc càng trở nên hiêm ác khiến cả chính thể khuôn mặt của lão đều trở nên vạm vỡ khó coi. Một sự sung sướng kỳ lạ không tự chủ toát ra từ sâu trong thân hình nhỏ thó của lão. Trong đôi mắt híp loé lên vẻ sùng bái cuồng nhiệt.

“Armill. Pere – Lachaise. Rất tốt. Rất tốt. Rất tốt. Thật không thể tưởng tượng nổi, đám lão già ấy thế nhưng đồng ý cho con bé đến gặp Cain cùng với Armill. Một lũ ngu xuẩn!”

Lão không tự kiềm chế mà ngửa đầu lên, cười dài. Tiếng cười ma quái vang vọng khắp căn phòng nhỏ hẹp khiến người ta sợ cả gai ốc.

“Olius ơi là Olius, nếu anh biết, gia tộc Flamel cùng Manson thực ra là hai gia tộc được dấu ẩn, những kẻ trung thành với Đức Vua còn sót lại từ Thánh chiến, biểu tình của anh sẽ trông như thế nào nhỉ? Tôi thực lòng chờ mong.”

...

“Dòng máu là thứ người ta không thể chối bỏ hay thay đổi,

Cho dù quang vinh hay nhục nhã,

Những gì được truyền thừa chính là vĩnh cửu.”

- Dawn Manson, giả kim thuật sư bất tử, kẻ nguyện trung thành còn sót sống sau Thánh chiến, đầy tớ suốt đời của Đức Vua vĩ đại –

P/S:

Đến lúc này vai trò của một số nhân vật phụ đã rõ ràng:

- Argmill ghét cay ghét đắng Cain nhưng gia tộc của anh ta đã bị dấu ấn nên Argmill là phần tử trung với Đức Vua khi Đức Vua xuất hiện.

- Olius là uỷ viên Hội đồng ma thuật nên sẽ đứng ở trận địa đối lập với Đức Vua.

- Dawn Manson, Chuột Chũi, là kẻ nguyện trung thành với Đức Vua còn sót lại từ cuộc Thánh chiến, cũng là một giả kim thuật sư và thám tử tư xuất sắc.

- Sarah là một Hoàng Hậu vừa thức tỉnh, chưa bị dấu ấn và vẫn còn tự do.

- Edward là ma cà rồng hiện đại, sinh sau đẻ muộn lại không có truyền thừa nên không liên quan đến Thánh chiến.

- Nhà Volturi sẽ đứng về phía Đức Vua nhưng lúc này, tạm thời vẫn đang hợp tác và chịu sự quản thúc của Hội đồng ma thuật.

Bối cảnh có vẻ rất hoành tráng nhưng phần này có vẻ thuộc về phần “chấn động” cho sự xuất hiện của Đức Vua về sau nhiều hơn. Với lại, bộ này nvc là Ed x Sa nên ta sẽ không đề cập nhiều đến Đức Vua. Mọi thắc mắc về Đức Vua sẽ không giải đáp bây giờ

Phiên ngoại 05: Âm ảnh

“Tôi chưa bao giờ nghĩ nhiều về việc mình sẽ chết như thế nào- dù rằng trong mấy tháng cuối cùng này, tôi có đủ lý do để nghĩ đến nó – mà dù tôi có nghĩ đến nó thì tôi cũng sẽ không tưởng tượng ra là nó như thế này.

Tất nhiên đây là một cái chết êm đẹp, một sự hi sinh cho người khác – một người mà tôi vô cùng yêu thương – người rất có ý nghĩa với tôi trong cuộc đời. Phải là như vậy rồi.”

...

“Thật tình tôi không hiểu”

“Chúng ta không là bạn thì tốt hơn. Tin tôi đi.”

“Thật tệ là anh đã không nhận ra được điều đó sớm hơn. Để tới bây giờ mới hối hận.”

“Hối hận á? Hối hận chuyện gì mới được chứ?”

“Hối hận là đã không để cho cái xe tải ngớ ngẩn ấy đưa tôi lên thiên đàng.”

“Cô nghĩ tôi hối hận vì đã cứu cô hả?”

“Tôi biết là anh như thế”

“Cô thì biết cái gì mà nói!”

...

“Có nghĩa là cô sẽ... khôn ngoan hơn nếu không trở thành bạn tôi. Nhưng tôi mệt mỏi với việc cứ phải lảng tránh cô lắm rồi.”

...

“Hãy nói điều đó, nói lớn ra.”

“Ma cà rồng...”

...

“Anh bao nhiêu tuổi?”

“Mười bảy.”

“Anh đã mười bảy tuổi bao lâu rồi?”

“...một thời gian.”

...

“Em thấy đấy, mỗi người đều có mùi hương khác nhau, có mùi nước hoa khác nhau. Nếu em giam một kẻ nghiện rượu vào một căn phòng đầy bia cũ, anh ấy sẽ hồ hởi uống nó. Nhưng nếu anh ta có thể kiềm chế, nếu như anh ta muốn, nếu như anh ta đang là một người nghiện rượu đang tập cai. Bây giờ ví như em để trong căn phòng đó một ly brandy cả trăm năm tuổi. . . Em nghĩ anh ta có thể kháng cự được không?”

...

“Vậy câu nói của anh là gì, em là heroin của anh?”

“Đúng, em chính xác là heroin của anh.”

...

“Em có sợ không?”

“Em chỉ sợ mất anh.”

...

“Và thế là con sư tử đã yêu con cừu non.”

“Đúng là một con cừu non ngu ngốc.”

“Đúng là một con sư tử bệnh hoạn, khờ sở.”

...

“Tôi tên là Edward Cullen.”[1]

...

“BELLA!”

Bella choàng tỉnh khỏi giấc mộng. Trùng to mắt nhìn một khoảng tối đen như mực trước mặt, trong đầu cô vẫn không ngừng hiện lên những mảnh nhỏ hình ảnh nhìn thấy vừa nãy. Cũng không biết là lần thứ bao nhiêu nhìn thấy những thứ kỳ quái này. Bella chỉ biết, kể từ khi Edward đột ngột như một kẻ điên nhảy ra khỏi cửa sổ phòng khách sạn và biến mất, một tháng trời rỗng rã, cô luôn nhìn thấy và nghe được những cảnh tượng rời rạc đó, trong giấc mộng. Không thực rõ ràng và mạch lạc nhưng lại đủ khiến hình ảnh người đàn ông kia khắc sâu vào tim cô, khiến cô trần trọc và day dứt. Bella có cảm tưởng như bản thân sắp phát điên theo những thứ điên cuồng đang diễn ra tại thị trấn đáng nguyền rủa này, xung quanh gia đình Cullen, Sarah Stuart và bản thân cô. Có một thứ mà quý vẫn luôn thì thầm bên tai cô, gắng sức thuyết phục lý trí của cô tin vào những thứ hão huyền xuất hiện từng đêm trong giấc mơ, rằng quan hệ giữa cô và người đàn ông đó đáng lẽ phải diễn ra như thế, nguy hiểm mà ngọt ngào. Tại nơi đó, cô và anh ta yêu nhau, say đắm và cuồng nhiệt. Điều đó đem lại cho cô một thứ kích thích mãnh liệt nhất mà Bella chưa từng tưởng tượng được. Những thứ không thể xảy ra trong hiện thực, lại chính là hiện thực trong một thế giới khác, có lẽ.

Bella xoa xoa thái dương và chống người ngồi dậy. Cô tựa người vào chiếc gối cao lót sau lưng, vươn tay bật lên chiếc đèn ngủ trên tủ đầu giường không xa bên cạnh. Ánh sáng vàng nhoáng lên vài cái rồi sáng hẳn, bao trùm một tấm màn màu cam nhạt lên mọi đồ vật hiện hữu trong căn phòng nhỏ xíu và chật chội của Bella. Cô hốt hoảng giương mắt nhìn về góc phòng gần cửa sổ, cánh cửa duy nhất trong phòng luôn được cô cố ý để mở, nơi đó, đáng lẽ phải xuất hiện một bóng dáng cao gầy và trầm mặc. Trong giấc mơ, người đàn ông kia vẫn luôn đứng ở vị trí đó, im lặng theo dõi từng giấc ngủ của cô, mỗi đêm. Nhưng lúc này, thứ cô nhìn thấy chỉ là một góc tường dán đầy những mẫu tin cắt từ báo cách đây hàng chục năm xa xôi, trống rỗng và xấu xí.

Bella bỗng dưng bật cười. Cô cúi đầu, cả người run rẩy. Cô, có lẽ đã điên rồi mới mong chờ anh ta sẽ xuất hiện ở nơi ấy. Giờ phút này, người đàn ông máu lạnh kia chắc hẳn vẫn còn đang lang thang ở đâu đó, đi tìm “thiên thần ngốc nghếch” của anh ta. Trong lòng cô thực sự nguyện cầu, cầu mong cho anh ta cả cuộc đời vĩnh cửu này, đẳng đặc hàng trăm hàng ngàn năm cũng đừng bao giờ tìm được, cho đến tận lúc người con gái kia trở thành một khối bia đá vô cảm cũng chẳng thể nhìn thấy. Và còn cô, cô sẽ quên được những điều chết tiệt đã xảy ra trên vùng đất tối tăm nhạt nhẽo này và sẽ vui vẻ sống nốt cuộc đời mình tại nơi nào đó, tràn ngập ánh nắng tại nước Mỹ tự do này.

Tự do?

Cô còn có tự do sao?

Bella thất thần, ngồi dựa lưng vào đầu giường. Không thể tiếp tục ngủ, trong đầu cô tràn ngập hình ảnh người đàn ông kia và những thứ lộn xộn vớ vẩn khác, cũng chỉ xoay quanh một mình anh ta. Điều này khiến cô thao thức mãi. Đôi mắt nâu trong suốt mơ màng nhìn chăm chăm vào ô cửa sổ mở rộng như chờ đợi một thứ gì, một ai, một người nào đó. Bella cứ giữ nguyên tư thế đó cho đến khi bầu trời dần dần chuyển sang màu xám xanh và từng giọt mưa bắt đầu tí tách rơi.

Một ngày mới lại bắt đầu, với sương mù và mưa, và đợi chờ.

Cốc, cốc...

“Bella, con tỉnh chưa?”

Âm thanh quen thuộc của Charlie vang lên sau cánh cửa gỗ, đánh thức Bella khỏi một đêm dài mất ngủ. Cô nhìn lại chiếc đồng hồ con con để trên bàn, đã hơn bảy giờ. Hôm nay vẫn sẽ chỉ là một ngày bình thường với những tiết học vô vị.

“Alice đang đợi con dưới nhà đấy.”

À, và còn có nhà Cullen nữa. Sống dưới sự bảo vệ của những kẻ tùy thời có thể hút cạn máu của bản thân, thế giới này quả thực rất điên cuồng.

Bella vô thức chớp chớp mắt, lười biếng bò dậy khỏi giường, uể oải đáp lại.

“Đã biết. Char...Ba, con sẽ xuống liền.”

Kể đó là tiếng bước chân của Charlie đi xa dần. Ông vẫn luôn không phải là một kẻ tò mò và tọc mạch. Ngay cả khi cô như nổi điên đòi trở về Phoenix giữa đêm khuya và một mối quay lại Forks chỉ hai ngày sau đó, Charlie cũng không giận dữ quát tháo. Ông chỉ im lặng thờ dài rồi giúp Bella thu xếp lại đồ đạc hỗn loạn trong va-li vào tủ. Cứ chỉ đó khiến cô thực sự cảm kích và biết ơn ông. Điều này khiến cảm giác áy náy và xấu hổ trong Bella yên lặng vào giấu mình sâu trong một góc tối tăm của tâm hồn cô. Tất cả đều giả vờ như chưa từng xảy ra bất cứ chuyện gì tại căn nhà này, mỗi một ngày rồi sẽ lại tiếp tục trôi qua, một cách bình thường. Có khác chăng chính là sự xuất hiện đột ngột của Alice, người phụ trách sự an toàn của cô cho đến khi tìm được James, hoặc là, xác của hắn. Bella lắc đầu, cố vứt đồng suy nghĩ vớ vẩn về kẻ nguy hiểm đó ra phía sau, nhanh chóng thu thập đồ đạc và bước ra khỏi nhà sau khi nói lời tạm biệt với Charlie.

“Hi!”

Nhìn khuôn mặt tươi cười quen thuộc của Alice xuất hiện sau cửa xe, Bella gượng gạo nhếch miệng cười, lạnh nhạt đáp lại.

“Chào buổi sáng.”

Cô thực sự không muốn giao tiếp quá nhiều với Alice. Cứ nhìn thấy cô ta, cô lại nhớ đến thái độ của nhà Cullen, nhất là Edward Cullen với một con người khác, không khác cô là bao, Sarah Stuart. Cảm giác bị đối xử khác biệt khiến Bella khá khó chịu không nhận được phỏng đoán, đằng sau vẻ vô tư này, Alice đang nghĩ gì?

Alice cũng không có khả năng đọc suy nghĩ như Edward nên không thể biết Bella đang rối rắm những gì. Cô chỉ là theo bản năng muốn làm dịu lại bầu không khí giữa hai người. Mỗi lần tiếp xúc với Bella, Alice đều có cảm giác không thoải mái. Đối với người con gái xa lạ đột nhiên nhảy xổ vào thế giới riêng của bọn họ, cảm xúc của Alice vẫn vô cùng mâu thuẫn. Dù sau, không thể nói rằng Bella không tốt. Đứng ở vị trí xấu hổ và nguy hiểm này, với tư cách là một con người bình thường, những điều mà Bella làm được thực sự đã đủ tốt. Không ai có thể yêu cầu cô tinh táo và thông minh hơn nữa để đối mặt với mọi nguy hiểm vô tình vấy bẩn cuộc sống bình thường của cô hiện nay. Thế nhưng, tình cảm không phải là thứ có thể dùng “tốt” và “xấu” để xét đoán. Sự xuất hiện của Bella, đối với toàn thể gia đình Cullen, chính là một sự phiền toái không nhỏ và không dễ giải quyết. Chưa cần nhắc đến nhà Volturi ở nước Ý xa xôi, chỉ một tên James thôi cũng đã đủ khiến bọn họ hầu như lật tung cả vùng rừng núi Olympic này trong suốt một tháng. Chưa có tin tức, ai ai cũng luôn bị vây trong trạng thái thấp thỏm và cảnh giác cực độ. Tình hình này không thể nói là không tệ. Thế nhưng, Alice suy nghĩ, có thể cố gắng khiến cho cô gái này xem nhẹ đi mọi việc và trở lại cuộc sống bình thường cũng là một lựa chọn không tồi. Ít nhất, như vậy đối với mọi người đều là một hướng phát triển tốt đẹp.

“Nhìn vẻ mặt bạn không được tốt lắm. Ngày hôm qua không ngủ ngon sao?” Alice lo lắng mở miệng. Cả tháng nay, trạng thái tinh thần của Bella đều thực sự tồi tệ.

“Không có gì quan trọng.” Bella khô khan trả lời. Đôi mắt nhìn ra ngoài cánh vật lao vùn vụt ra phía sau ngoài cửa sổ, hiển nhiên không hề muốn tiếp tục nói chuyện.

Thái độ này của Bella cũng khiến cho Alice không thể tiếp tục nói bất cứ điều vô nghĩa nào thêm nữa. Cô tự giác im lặng, tập trung lái xe.

Cả quãng đường dài, không khí vẫn nặng nề như vậy cho đến khi chiếc xe của Alice ổn định dừng lại tại bãi xe của Trung học Forks. Đến lúc này, theo thường lệ, cô sẽ đưa Bella đến lớp rồi trở về phòng học của mình. Nhưng một cuộc điện thoại bất ngờ đã nhanh chóng phá vỡ hành trình tẻ ngắt kéo dài hơn một tháng ấy.

Lúc này, Bella đã bước xuống xe. Động tác đóng cửa chốt tạm dừng, cô cũng bị biểu tình của Alice lúc tiếp điện thoại khơi dậy lòng tò mò. Không biết vì lý do gì, trực giác cho cô biết, cú điện thoại này rất quan trọng, không chỉ đối với Alice, người đang trực tiếp nghe, mà còn đối với cả cô nữa. Bella kiên nhẫn nhìn vẻ mặt của Alice nhanh chóng biến đổi, từ vui mừng đến kinh ngạc, hoang mang rồi không thể tin. Đợi cho đến khi Alice nghiêm túc cắt

đứt cuộc trò chuyện và cắt điện thoại, cô mới nhanh chóng lên tiếng trước khi cô nàng này vội vã nổ xe và chạy vụt mất, bỏ cô lại với mớ nghi vấn rối rắm trong đầu hiện tại.

“Có chuyện gì vậy?”

Động tác trên tay vẫn không đình chỉ, Alice cố gắng giữ cho bản thân bình tĩnh, ngắn gọn giải đáp thắc mắc của Bella.

“Jasper vừa gọi. Bọn họ vừa tìm thấy James. Nói đúng hơn là thấy xác của hắn tại bìa rừng phía Đông Bắc.”

Nghe được tin tức tốt lành đó, nét u ám tái nhợt trên mặt Bella từ sáng sớm cũng giảm đi rất nhiều. Mọi cô hơi cong cong, tiết lộ tâm tình vui sướng của bản thân. James đã chết. Điều này có nghĩa cô an toàn, không còn cần phải sợ hãi và sống dưới sự giám sát, bảo vệ của nhà Cullen mỗi ngày. Đây quả thực là một món quà bất ngờ tràn đầy niềm vui. Nhưng rồi, rất nhanh chóng, Bella nhận ra sự không bình thường trong thái độ của Alice. Cô ta không có vẻ vui mừng khi nhận được một tin tốt. Bella xác định, Alice vội vã rồi khỏi không phải bởi cô ta vội đi ăn mừng cho việc được giải thoát khỏi cái nhiệm vụ chết tiệt phải luôn luôn quần quăn quanh một kẻ nhảm chán như cô 24/7.

“Đây là tin vui mà. Không phải mọi chuyện đã kết thúc rồi sao?” Bella cẩn thận hỏi tiếp.

“Là tin vui đối với bạn. Nhưng mà đối với chúng tôi, nó đồng nghĩa với một nguy cơ hoàn toàn mới.”

“Tại sao?” Bella nghi hoặc nhìn Alice. Cô vẫn chưa kịp hiểu được ý tứ trong câu nói vừa nãy. James đã chết, cô không bị truy đuổi, nhà Cullen cũng không cần phải săn bắt hắn, như vậy còn chưa kết thúc?

“Nguyên nhân cái chết của hắn là trúng độc.” Alice ngừng một chút, giống như đang cố gắng thuyết phục bản thân tin vào điều kỳ lạ mà mình vừa nói ra. “Chúng tôi không thể trúng độc, càng không thể chết vì trúng độc.”

Bella nghe vậy cũng sững sờ. Là một con người, cô không mấy rõ ràng sự nguy hiểm của thông tin này nhưng điều đó cũng không ngăn cản cô nhạy cảm nhận ra vẻ kiêng kỵ và lo lắng trong lời nói của Alice.

Lúc này, Alice cũng không để nhiều thời gian giằng co với Bella. Cô nhanh chóng đóng cửa xe và nổ máy, vội vàng tạm biệt Bella rồi lao vọt ra khỏi trường, mặc cho tiếng chuông lên lớp réo rất nhỏ dần ở sau lưng.

“Mình phải đi đến đó. Bạn vào lớp trước đi.”

Trong khi thất thần, Bella dường như còn nghe được lời chào vội vàng của Alice. Đến khi giật mình nhìn lại, chiếc xe chở cô đến trường đã gần như biến mất khỏi tầm nhìn, ẩn thân vào màu xanh ngắt của những tác cây rậm rạp trải rộng phía xa, sau những khúc cua dài dòng.

Có một giọng nói lạ lẫm lại quen thuộc vẫn luôn vang lên bên tai Bella lúc này. Là giọng người con gái vẫn thường xuất hiện trong giấc mơ hàng đêm; người con gái có đôi mắt nâu và làn da tái nhợt không giống người thường; người con gái có bộ mặt và cái tên giống cô như đúc nhưng lại có được tình yêu của người đàn ông xuất sắc kia; người con gái tên Bella Swan.

Mọi chuyện vẫn chưa kết thúc.

Đây là,

Bắt đầu.

[1] Những đoạn đối thoại ở trên đều được trích từ bản dịch của nguyên tác: “Twilight – Chạng Vạng” của Stephenie Meyer, không trải qua gia công và sửa chữa.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Vị khách không mời

Edward thật cẩn thận bám vào những gờ gạch nhô ra trên vách tường và leo lên. Thân hình thoăn thoắt và mềm mại như một con báo đang vận sức, chờ đợi thời cơ tốt nhất mà tấn công con mồi. Giác quan sắc bén của một ma cà rồng trưởng thành cho anh biết, phía dưới, thậm chí xung quanh là gần chục nòng súng đang cảnh giác tuần tra bốn phía. Tất nhiên, thứ vũ khí của con người ấy, đối với một kẻ như anh mà nói thì không thực sự có tác dụng gì mấy. Thế nhưng anh lại không thể để cho bản thân lơ là. Điều đầu tiên, với thân phận của mình, nếu không thực sự quyết tâm giết chết đối phương, Edward sẽ không cho phép bản thân khiến con người phát hiện ra sự tồn tại của anh và những kẻ giống anh. Và lúc này, nguy hiểm hơn tất cả những luật lệ và hình phạt xa xưa của những kẻ chấp pháp trong cộng đồng, anh biết đằng sau những con người bình thường kia là một kẻ cực kỳ nguy hiểm. Anh chắc chắn bản thân đã không bỏ sót dấu hiệu cảnh báo trên tấm bảng chôn đen phía dưới.

Nơi đó, tại một góc khuất không mấy bắt mắt, Edward có thể tình té bắt giữ được một ký hiệu mà tất cả thành viên của thế giới ma thuật đều nhận thức, như một thương thức vỡ lòng: một đoạn dây tầm ma, đen tuyền như một con rắn hổ mang vằn vẹo uốn quanh một thanh gươm đứng thẳng, mũi gươm chia xuống tạo ra ba vòng lan tỏa phía dưới. Đó là biểu tượng đại diện cho Hội đồng Ma thuật, những thủ vệ khô khan và khắc nghiệt nhất của loài người. Từ rất lâu, khi mà những kẻ sót lại sau cuộc Thánh chiến rút lui và bóng tối và cam chịu sự giám sát của thế giới Ma Thuật, nhà Volturi, thông qua một loạt các hiệp ước đã thành công tạo ra một mối liên hệ không tồi với những kẻ luôn đối nghịch với họ, những bạch phù thủy. Nhưng với một ma cà rồng tự do như Edward, bạch phù thủy, đặc biệt là ủy viên của Hội đồng Ma thuật, vẫn luôn là những nhân vật mà anh không hề muốn dễ dàng đụng độ.

Edward biết, đối với toàn thể thế giới ma thuật, ma cà rồng từng là những kẻ địch khó nhằn và đáng ghét nhất. Cho dù bao nhiêu thời gian đã trôi qua, ngay cả khi những ma cà rồng mới sinh cũng không thể hiểu hết được những điều đã xảy ra, bóng ma của thời kỳ hắc ám đó vẫn luôn được những kẻ này khắc ghi và gìn giữ đời đời kiếp kiếp, cho đến khi ma cà rồng thực sự bị tận diệt. Và đó cũng là lý do tại sao mà nhà Cullen luôn tránh đi những thành phố đông đúc, nơi luôn luôn có trụ sở của đám người giữ gìn luật lệ khắc nghiệt này.

Nếu có thể, Edward chắc chắn sẽ tránh khỏi toà nhà này, càng xa càng tốt. Nhưng, đáng tiếc làm sao, nơi chết tiệt này lại là manh mối duy nhất giúp anh có thể tìm thấy Sarah. Edward mím chặt môi. Gương mặt tái nhợt thoáng hiện lên vẻ giận dữ hoà lẫn với lo lắng. Con nhóc ngu ngốc kia tại sao có thể tùy tiện đến nơi nguy hiểm như thế này? Chạy đến hang ổ của những tên mafia tàn khốc nhất ở miền Đông nước Mỹ để chơi trốn tìm? Một sự lựa chọn mới khôn ngoan làm sao!

Chẳng mấy chốc, Edward nhanh chóng vượt qua vòng cảnh giới bên ngoài của Hẻm Chỗn đen. Dáng người anh cao gầy đứng thẳng giữa màn đêm trầm lặng trên sân thượng lộng gió, đập dưới đôi giày da một biển ánh sáng nhấp nháy của hàng ngàn bóng đèn Neon hắt lên từ thế giới về đêm nhộn nhịp của thành phố New York.

Mười một giờ ba mươi hai phút đêm, thành phố vẫn chưa ngủ say, nó chỉ vừa mới thức tỉnh sau những tiếng rờn rọc nặng nề của thang máy trong những toà nhà công sở ban ngày và điểm lên âm thanh xập xình trong hàng loạt câu lạc bộ đêm hoa lệ, dẫn vào một thế giới đủ màu sắc trong lòng đất. Thế nhưng, tại một góc sân thượng nơi đây, cả không gian lại tĩnh lặng đến nỗi có thể nghe được tiếng đập cánh xạch xạch của những con gián lẫn lút trong những góc ngách phía xa. Khi vừa nhìn thấy một bóng đèn đột ngột xuất hiện giữa không trung, Edward đã biết bản thân bị phát hiện. Điều này không khiến anh cảm thấy bất ngờ cho lắm. Có điều, anh biết bản thân sẽ không ngần ngại tấn công con chuột hôi hám kia một trận sau khi mọi chuyện đã kết thúc.

Hai bàn tay siết chặt, Edward cảnh giác nhìn gã đàn ông trong bộ tây trang chỉnh chu đang đứng mỉm cười đối diện mình. Trực giác cảnh báo cho anh biết, gã ta không hề đơn giản. Thực ra chẳng có bạch phù thủy nào đơn giản cả, nhất là khi hắn đồng thời cũng là một ủy viên của Hội đồng Ma thuật. Đôi đồng tử sâu thẳm như đêm tối của Edward bỗng rụt lại trong chớp mắt, anh nhận ra chiếc huy hiệu đeo trên cổ áo của gã ta. Nó khiến anh càng cảnh giác và nghiêm túc khi đối mặt với gã đàn ông với nụ cười lịch thiệp, thoát nhìn như vô hại kia.

“Edward Cullen.” Edward thấp giọng giới thiệu.

Gã đàn ông hơi bật cười. Đôi mắt hẹp dài sắc lạnh hơi nheo lại. Bàn tay gã vô thức chơi đùa chiếc nhẫn kênh cang đeo trên ngón tay cái.

“Quả thực là một vị khách không mời lịch thiệp. Rất mong chúng ta sẽ có một buổi gặp mặt thoải mái khi bắt đầu bằng phương thức cổ điển và văn minh như thế này. Olius Bobbs. Rất hân hạnh được làm quen với cậu, vị khách hiếm thấy đến từ phương xa.”

“Tôi không thực sự muốn đột nhập vào nơi này. Tôi chỉ muốn tìm một người. Một người con gái. Tên cô ấy là Sarah Stuart.”

Edward không mấy để tâm đến giọng điệu khách sáo quái gở của Olius Bobbs. Anh chậm rãi thuyết minh mục đích của hành động đường đột đêm nay của mình. Đôi mắt chăm chú nhìn thẳng vào biểu tình của gã lại không hề chứa bất kỳ cảm xúc dư thừa nào. Đối với hình tượng một kẻ si tình đã chạy bộ qua một nửa nước Mỹ chỉ để đuổi theo một người con gái đã thể hiện ra trước đó thì biểu hiện lúc này của Edward lại lạnh nhạt và tỉnh táo một cách đầy mâu thuẫn. Điều này cũng khiến Olius âm thầm trở nên cảnh giác. Gã vẫn luông và chưa bao giờ khinh thị bất cứ kẻ địch nào của mình. Hơn thế nữa, gã biết rõ, ma cà rồng, cho dù chỉ là những kẻ nửa doi nửa chuột này cũng chưa từng là những kẻ bị đánh bại một cách dễ dàng.

“Cậu trai, đừng nói đùa với tôi. Giữa đêm cậu đột nhập vào nhà của tôi chỉ để kiếm một đứa con gái. Tên gì nhỉ? Ờ, Sarah... một đứa con gái với cái tên mà tôi cũng chưa từng nghe thấy.” Đột nhiên, nụ cười trên môi Olius cũng tắt hẳn. Gã trầm mặt, nặng nề đe dọa Edward. Trong giọng nói dè dặt con giận như một con giông bão đang bị đè nén, có thể bùng nổ bất cứ lúc nào. “Trò đùa này, chẳng vui chút nào.”

“Ông với lão Chuột xảo quyệt kia là đồng bọn? Lão già khốn kiếp đó vẫn còn giữ nhiều bí mật quá nhỉ?” Edward hơi cúi đầu, tóc mái che đi đôi mắt sâu thẳm cùng với tất cả những cảm xúc của anh lúc này. Âm điệu của lời nói vẫn bằng phẳng và chậm rãi, không hề bị ảnh hưởng bởi tiết tấu kẻ đối diện. “Đáng lẽ tôi nên moi hết mọi thứ chứa trong cái đầu xấu xí của lão trước khi đến đây. Chưa chuẩn bị đầy đủ, thực ngốc nghếch! Có lẽ tôi hay đi chung với con bé não rỗng kia nên chỉ số thông minh cũng bị đồng hoá mất rồi. Thực xin lỗi,... vì đã cho một người khôn ngoan như ông chứng kiến bản thân ngu ngốc thế này.”

Nói xong những lời khó hiểu này, Edward đột ngột ngược đầu nhìn Olius, đôi mắt đen thoáng xuất hiện một tia sáng lạnh. Và rồi, như một ánh chớp, thân hình cao gầy của Edward biến mất khỏi vị trí đang đứng. Chỉ trong khoảnh khắc một phần ngàn giây đó, Olius cũng đồng thời cảm nhận được một loại trực giác lạnh lẽo liếm qua sau gáy. Chưa đủ thời gian để làm bất cứ phản ứng gì, một tiếng vang đục ngầu nổ nhẹ trong không gian. Olius bỗng nhiên bị một lực xung động khiến cho cả đầu choáng váng. Hai mắt gã tối sầm lại. Cổ họng đau đớn và hai chân không đứng vững được mà lúi lúi. Một chân khụy gối, tay chống đất. Phản ứng sinh lý khiến gã nôn khan ra vài ngụm nước bọt xen lẫn máu loãng.

Thật vất vả mới trầm tĩnh lại từ cơn sốc sau cú va chạm, Olius hung ác ngược nhìn con ma cà rồng nguy hiểm trước mặt. Cảm giác dính dấp, lạnh lẽo và đau đớn nơi bốn vết xước dài trên cổ chứng minh cho tình cảnh hiểm nghèo mà gã vừa phải trải qua. Nếu không nhờ cây thánh giá với một câu thần chú bảo hộ tự động luôn được cẩn thận giấu trong cổ áo sơ mi mà Armill tặng gã thay cho lời đính ước, hiện giờ gã đã trở thành con mồi ngon yếu ớt trong

tay con quái vật kia rồi.

Lúc này, tình trạng của Edward so với Olius thoạt nhìn khá hơn rất nhiều. Bị tác động bởi lực phản chấn mạnh mẽ từ tấm chắn ma thuật đột ngột xuất hiện, thân thể Edward văng mạnh ra phía sau. Tiếp đất với tư thế nửa quỳ, toàn bộ trọng tâm đều đặt lên đầu gối, mũi bàn chân cùng hai bàn tay nhằm ổn định lại cơ thể nhưng lực đẩy vẫn khiến anh trượt dài cho đến gần sát mép sân thượng mới miễn cưỡng dừng lại. Trên nền đất cũng xuất hiện bốn đường kéo dài. Nền xi măng lúc này lại trông hết như đất ruộng mùa hạn, bị thô bạo cày bừa qua, xiêu xiêu vẹo vẹo nhưng không hề cạn.

Va chạm chỉ xảy ra trong giây lát nhưng đã khiến cho cả hai người có nhận thức hoàn toàn mới về đối phương. Edward chậm rãi đứng dậy. Đôi mắt đen vẫn chưa có quá nhiều dao động mà còn càng trở nên kiên định.

“Tôi chỉ muốn tìm Sarah Stuart, cũng không muốn trở thành kẻ địch của một uỷ viên Hội đồng Ma thuật.”

“Thì ra cậu cũng biết bản thân đang đe dọa một uỷ viên của Hội đồng Ma thuật?” Olius khẽ lắc lắc cái cổ. Con đau ran rất khiến đôi mắt xanh của gã càng trở nên âm trầm.

“Nói cho tôi biết, Sarah Stuart đang ở đâu?”

Sự cố chấp bất thường của kẻ đối diện khiến Olius bỗng cảm thấy nghi hoặc. Trực giác cho gã biết, có điều gì đó không hợp lý. Thế nhưng trong đầu gã lại không tự chủ rà soát lại vài thông tin, về bác Dawn và cũng về hành tung của Sarah. Ngoài miệng thì vẫn ngao mạn giả ngớ ngẩn.

“Đừng làm nhảm vô nghĩa như thế nữa. Tôi đã nói rồi. Tôi không quen ai tên này cả.”

Nhưng cùng lúc này, biểu cảm trên gương mặt điển trai của con ma cà rồng đứng đối diện gã cũng đột ngột thay đổi. Anh ta hơi cau mày, nghi hoặc hỏi tiếp một câu không hề hợp với chủ đề đang nói chuyện, nhưng lại đủ khiến Olius nghiêng rằng, siết chặt năm ngón.

“Pere – Lachaise, Paris? Cô ấy đến đó làm gì?”

Lúc này, Olius mới nhận ra kẻ đối đầu với gã không chỉ là một kẻ có đầu óc khá nhạy bén, mà còn có được một năng lực cực kỳ nguy hiểm. Câu thần chú bảo vệ trí óc muộn màng được khởi động lại cũng không thể xoá được nỗi ảo não trong lòng Olius. Gã, đêm hôm nay, quả thực quá mức khinh địch. Đối phương có lẽ sẽ không âm hiểm bằng gã, nhưng hiển nhiên, một con quái vật đã sống gần trăm năm cũng không thể hoàn toàn là một kẻ ngu ngốc và thẳng thắn. Gã biết, nếu lúc này không thu lưới, sẽ không kịp. Một đoạn chú ngữ thật dài và khó hiểu lần lượt được gã xướng lên. Âm thanh trầm bổng như tiếng của một bài thánh ca, không trong trẻo như âm thanh của thiên sứ nhưng lại tràn đầy sức quyến rũ độc đáo của một người đàn ông thành thực.

Xung quanh sân thượng bắt đầu dâng lên một màng sáng thật dày cao hơn hai mét, trên đó khắc đầy những hoa văn kỳ lạ nối liền với một đồ án sáng rực bao phủ toàn bộ nền sân thượng, không biết đã được hoàn thành từ lúc nào. Lúc này, Edward mới giật mình phản ứng lại là bản thân bị bao vây. Kẻ này, muốn gì?

Anh nghi hoặc giương mắt lên nhìn đối phương. Thực sự, tình trạng lúc này của Edward cũng không mấy tốt đẹp. Cú va chạm hồi nãy đã khiến anh bị thương không nhẹ. Nếu lúc này liều mạng đánh cược với một phù thủy đã có chuẩn bị mà nói, đó quả thực không phải là một lựa chọn khôn ngoan chút nào.

“Năng lực của ngươi là đọc tâm?”

“Có thể nói như vậy.” Edward thận trọng trả lời câu hỏi của Olius, cơ thể vẫn âm thầm phòng bị.

“Thật đáng tiếc, lại là một ma cà rồng.”

“Nếu không trở thành ma cà rồng, tôi đáng lẽ đã chết từ lâu.”

“Thật mâu thuẫn.” Olius chậm rãi ngồi bệt xuống đất, rút ra một điếu xì gà và bắt đầu hút. Trông dáng vẻ của gã hiện tại giống như đã hết hứng thú muốn đánh nhau với Edward mà chỉ đơn thuần tìm người nói chuyện phiếm hết buổi tối. “Rất ít kẻ có thể nhìn thấy được giá trị của sự sống và cái chết. Một số kẻ than thở vì sống quá lâu. Một số kẻ lại tiếc nuối vì thời gian của bản thân không còn nhiều.”

Edward từ chối cho ý kiến về việc này. Sống hay chết, đó cũng là câu hỏi mà chính bản thân anh chưa thể trả lời được. Nhưng, cuộc sống, đôi khi quá vội vã và còn nhiều điều quan trọng hơn là suy tư về những vấn đề “dở hơi” như vậy. Ít nhất, điều đó khiến mọi người trong gia đình Cullen, nhất là bản thân anh và Rose, bớt nỗi phiền hơn rất nhiều.

“Tôi không thể bị nhốt ở đây.”

“Tôi cũng không thể để cậu đuổi theo đến đó. Cậu quả thực là một phiền toái rất khó giải quyết. Sarah lúc này cũng không muốn nhìn thấy bất kỳ người nào khác. Mặc dù tôi không biết hai người có quan hệ gì nhưng con bé thật sự chưa từng nhắc đến cậu. Điều đó chứng tỏ, cậu, không phải ngoại lệ.”

Câu nói này của Olius khiến Edward im lặng thật lâu. Có cảm giác chán nản và mệt mỏi nhưng càng nhiều là nghi ngờ. Anh không tin bản thân trong lòng có lại không có bất cứ ý nghĩa gì. Thế nhưng, mọi chuyện đã xảy ra, quá nhanh.

Đúng lúc này, tiếng chuông điện thoại bỗng chốc vang lên. Nó khiến Edward tạm thời dẹp bỏ mấy suy nghĩ vẩn vơ ra khỏi đầu. Là Rose. Thật kỳ lạ. Rose rất ít khi gọi điện cho anh. Một bên tiếp điện thoại, một bên cảnh giác phòng bị gã đàn ông đang thoải mái ngồi bệt hút thuốc, Edward cẩn thận lên tiếng.

“Rose.”

“Edward.” Giọng Rose có vẻ khá hoảng loạn và vội vã. “Về ngay. Không cần tìm nữa. Sarah trở về.”

Nói xong, Rose cũng không đợi trả lời của Edward mà dập điện thoại ngay lập tức, chỉ để lại một tiếng tút dài tại phía đầu dây bên kia. Giọng nói của Rose thông qua đường truyền cũng không hề nhỏ, ngay cả Olius đang ngồi cách đó không xa cũng “không cẩn thận” mà nghe được bằng một câu thần chú “nghe lớn”. Tất nhiên, lúc này, những thủ đoạn nhỏ nhỏ ấy cũng không có vẻ thực quan trọng. Olius tự nhiên thu hồi ma thuật, không hề xấu hổ mà phui quần, chậm rãi đứng lên. Trên môi gã hơi cong lên thành một nụ cười nửa có nửa không. Trong mắt lại cất giấu một vài suy nghĩ phức tạp khó có thể đoán được.

“Có vẻ như đêm hôm nay chúng ta phí công đánh một buổi nhĩ? Người đã trở về, cậu còn muốn lãng phí thời gian tại New York.”

Ngược lại với vẻ chế nhạo của Olius, Edward lại không mấy tỏ ra vui sướng khi tìm được người mà mình cần tìm. Anh hơi cúi đầu, bên tai vẫn là tiếng tút dài của điện thoại, trầm ngâm không biết suy nghĩ những gì. Loại phản ứng đặc biệt này cũng không kéo dài quá lâu. Chẳng mấy chốc, anh thần nhiên cất điện thoại vào túi, quay người chạy về phía rìa sân thượng. Trước khi thả mình nhảy xuống, anh còn nặng nề quay đầu lại mà nhìn Olius một cái rồi dứt khoát biến mất trong màn đêm lạnh lùng. Giống như một con dơi tìm ăn, sai cánh.

Chờ cho đến khi thân hình Edward thực sự biến mất, Olius mới mệt mỏi mà ngã ngồi xuống nền đất một lần nữa. Lúc này, không phải là gã cố ý thả cho kẻ đó đi mà là không thể không thả. Ma lực của gã lúc đã gần như khô kiệt. Thật may là cầu thần chú ảo giác cổ xưa kia còn có tác dụng. Ít nhất, con ma cà rồng “non nớt” đó sẽ không quay lại đây quá sớm. Chờ cho đến khi Sarah và Argmill quay trở lại từ Paris. Mọi chuyện có lẽ sẽ dễ dàng giải quyết hơn. Thực sự mong là vậy.

Olius nhẹ nhàng sờ lên vết thương trên cổ. Máu vẫn rỉ ra từ miệng vết thương, tuy không nhiều nhưng tanh nồng và vô cùng khó chịu.

“Đáng chết!”

Olius thấp giọng rủa thầm. Nếu không phải ban đầu quá chủ quan, hôm nay “thằng nhóc” kia sẽ không dễ dàng mà thoát khỏi như vậy. Lần sau, nếu còn lần sau, tất cả mọi chuyện sẽ không giống như một vở hài kịch thiếu kịch bản như thế này nữa, Edward Cullen.

Rất mong chúng ta sẽ còn gặp lại,

Kẻ ngốc!

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Hầm mộ

Sarah và Argmill sóng vai chậm chậm đi trên con đường mòn, giữa những ngôi mộ im lặng hàng thế kỷ của nghĩa trang Pere – Lachaise tại Paris. Cả hai người đều nghiêm túc dị thường. Suốt cả chặng đường dài, không có một ai lên tiếng phá vỡ bầu không khí trầm mặc này. Sarah là đang suy nghĩ một số việc về những thay đổi gần đây của bản thân, con Argmill thì khá nặng nề và nóng nảy. Anh, nếu có thể, thực sự không hề muốn quay lại nơi này, lần thứ hai. Đúng vậy, lần thứ hai, và lần đầu tiên thì quả thật không hề là một kỷ ức đẹp để tí nào với Argmill. Anh mím chặt môi, ánh mắt lạnh lùng nhìn hầm mộ bình thường, bị bao phủ bởi chỉ chít những dây tầm ma trước mặt. Những viên đá bị mài mòn bởi thời tiết và năm tháng cùng đôi công sát gí sét bị đóng kín cho thấy hàng thập kỷ qua, chẳng có một ai bước chân đến chốn heo hút bị lãng quên này.

“Sarah, quan sát kỹ!”

Giọng nói lạnh lẽo bất thường của Argmill đánh thức Sarah khỏi những suy nghĩ vẩn vơ trong đầu. Cô vội vàng tập trung quan sát những điều đang và sắp diễn ra xung quanh mình. Lúc này, trên bàn tay trắng nõn như thạch cao của Argmill, một thanh gươm tí hon đan lơ lửng giữa một quang sáng vàng rực rỡ. Dĩ nhiên, Sarah cũng vô cùng quen thuộc với nó, biểu tượng độc nhất vô nhị của Hội đồng ma thuật. Thứ này xuất hiện vào khoảnh khắc này khiến Sarah trở nên cảnh giác. Cô lùi lại phía sau một bước và đứng yên tại chỗ. Tư thế của cô cực kỳ kỳ quặc, như thể chỉ cần có bất cứ điều dị thường nào xảy ra tiếp đó, đôi chân linh hoạt của ma cà rồng sẽ nhanh như chớp búng người về phía xa. Ngay cả khi Argmill tiến về phía công ngôi mộ, Sarah vẫn không nhúc nhích. Và sự cẩn thận, quả nhiên, không bao giờ là điều dư thừa, cho dù đôi khi điều đó đại biểu cho một chút yếu đuối và hèn nhát.

Mọi việc diễn ra sau đó quả thực giống như bước ra từ màn ảnh của một bộ phim viễn tưởng kinh dị vẫn thường chiếu trên kênh HBO vậy. Sarah chỉ có thể mở trừng mắt nhìn Argmill tiến gần đến đôi cổng sắt tường chừng đã bị phong kín bởi vô vàn những dây tầm ma, cho đến khi chỉ còn mười bước chân thì một cái đầu rắn hổ mang chứa đen tuyền đột nhiên xuất hiện. Đó là một cái đầu rắn khổng lồ làm bằng đá với đôi đồng tử màu vàng lợt dựng thẳng đặc hữu của loài rắn và kích thước gấp sáu lần một người đàn ông thành niên khỏe mạnh, vạm vỡ. Cái miệng ngoác rộng hơn cả thân mình để lộ ra hai chiếc nanh trên vô cùng hung tợn. Những tiếng khè khè chói tai của loài rắn luôn rít lên từ trong cuống họng và hai lỗ mũi. Và, hơi thở của nó thì hôi thối và ẩm ướt, phả mạnh đến tận chỗ Sarah đang đứng khiến mọi tế bào trên người cô đều hoảng hốt kêu gào, giết chết nó, xé rách nó! Đúng vậy, dòng máu của cô sôi sục lên khi nhìn thấy thứ này. Cho dù biết bản thân chưa có được năng lực tương xứng, nhưng trái tim đang thổi rữa của cô chân thật trả lời, cô muốn huỷ diệt cái thứ không lồ ghê tởm này. Thế nhưng, lý trí lại khiến cô có được lựa chọn tốt nhất. Quyết định trong tích tắc, Sarah nhanh như

chóp phóng người đến bên cạnh Argmill, cầm lấy cổ tay anh chuẩn bị chạy thoát. Argmill lại dường như không nhìn thấy gì. Anh bình tĩnh đứng yên tại nơi đó, bàn tay lật ngược lại nắm chặt cổ tay của Sarah, giữ chặt khiến cho cô sửng sốt trong phút chốc. Và chỉ trong một khoảnh khắc như vậy, mọi thứ lại biến chuyển.

Chỉ thấy, giữa vòm hòng tối tăm của cái đầu rắn khổng lồ, một con rắn tí hon có cùng hình dạng như một luồng điện cuộn lấy bàn tay của Argmill rồi từ từ bò lên cuốn vòng quanh thanh gươm vẫn lơ lửng giữa không trung. Sarah lập tức nhận ra, hình ảnh con rắn và thanh gươm trước mắt mình lúc này y hệt như biểu tượng được điêu khắc trên huy hiệu của Hội đồng Ma thuật vẫn thường thấy ở một số vật dụng của Olius. Cho đến khi cả hai vật kia nhạt dần rồi tan biến trong không gian, Sarah cũng đã hiểu ra, tất cả những thứ này đều do những bạch phù thủy bày ra, một cánh cổng hoàn mỹ, hoa lệ và chấn chấn.

Lúc này, cái đầu rắn cũng đã thu nhỏ lại kích thước bình thường, ngóc đầu lên có thể ngang bằng với tầm nhìn của Argmill. Nó đứng đưa lượn lơ vài cái, há miệng phát ra âm thanh khàn khàn ồm ồm như của một ông lão đã quá trăm tuổi.

“Là hậu duệ của nhà Flamel sao? Thật sự là khách quen. Các người đến đây cũng thực chăm chỉ.”

“Zarak. Lại gặp. Ông vẫn thích hù dọa người khác như trước.” Argmill mỉm cười chào hỏi, ánh mắt nhìn con rắn lại không mấy thân thiện.

Zarak cũng không để ý đến thái độ của Argmill. Thực ra, lão cũng không thể nhìn thấy gì với đôi mắt bằng đá mù loà của lão. Vì vậy, gã cười hăng hắc mấy tiếng quái dị, sung sướng lắc lư cái đầu.

“Chẳng phải vì thật lâu không được ra ngoài hít thở không khí và, ăn thịt... hay sao.”

“Đúng vậy. Rất tiếc là bữa nay lại, không có thịt cho ông ăn. Chúng tôi muốn tiến vào.”

“Thằng nhóc, mi quả thực không đáng yêu một chút nào!”

Zarak hàm hừ vài tiếng rồi rút lui về vị trí vốn có của lão, một trong tám hình khắc bằng đồng vây quanh một ổ khoá tròn trên cánh cổng sắt. Sau đó là một đợt tiếng máy móc ầm ầm kéo dài, cho đến khi tám con rắn vồm quấn quanh ổ khoá dần dần trượt ra khỏi cánh cổng, để lộ ra một khe hẹp dài giữa hai cánh. Cửa mở.

Argmill cũng không chần chừ mà dắt Sarah bước vào hầm mộ. Một tiếng đập cửa nặng nề vang lên sau lưng khi cả hai người đã hoàn toàn bước vào trong. Lúc này, đôi mắt nhanh nhạy của ma cà rồng giúp Sarah rất nhanh thích ứng với bóng tối dày đặc trong hầm mộ. Cô có thể thấy những tảng đá mài nhẵn xây thành hình vòm trứng tạo trên đầu và xung quanh bản thân. Ngoài phần mặt đá rộng chừng một mét nơi hai người đang đứng, những chỗ khác xa hơn trong hầm mộ này đều trống rỗng. Đúng vậy, là trống rỗng, bởi bọn họ đang đứng trên một tảng đá lơ lửng nơi nóc của hầm mộ này và đích đến của họ là xa xa, sâu dưới lòng đất.

Không một tiếng động báo trước, Sarah cảm thấy nơi mình đang đứng cấp tốc rơi xuống, giống như một quả táo rụng, càng rơi càng nhanh. Bị bất ngờ, cô loạng choạng vài bước nhưng cuối cùng cũng không ngã sấp xuống sàn. Bàn tay thon dài của Argmill vẫn luôn giữ lấy khuỷu tay cô, giúp cô giữ thăng bằng. Sarah có thể nghe rành mạch tiếng không khí ma sát rít lên ngay bên tai mình, sạt sạt rung động, tương phản với không gian tối tăm và tĩnh lặng trên hành trình kỳ lạ này. Điều này khiến cô có cảm giác bản thân có lẽ đã xuyên qua trung tâm trái đất đến nửa còn lại của địa cầu. Cảm giác này thực sự rất kỳ diệu.

Cho đến khi tất cả chuyển động dưới chân đều ngừng lại, Sarah nhận ra bản thân đang đứng trước một hành lang bằng đá, cũng vô cùng tối tăm. Nơi này kín kẽ đến mức không hề có một tia sáng nào vô tình lọt vào, lạnh lẽo và trầm lặng. Với không gian thế này, Sarah có thể hành động bình thường được, nhưng Argmill thì không. Anh lấy ra một loại hạt nâu nho nhỏ vẫn cất trong túi áo, xoa nhẹ vài vòng. Một tiếng tách nhỏ vang lên, vỏ hạt nứt, để lộ một đốm sáng xanh nho nhỏ chủ động bay theo bên cạnh Argmill.

Có ánh sáng, mọi vật trước mắt cũng trở nên rõ ràng hơn, ngay cả những hình điêu khắc sống động dọc theo bốn phía của hành lang. Hai bên tường, trên trần và cả sàn, tất cả đều được khắc thành một bức tranh lớn, kể về một cuộc chiến bi tráng mà không một ai trong hai phe có thể quên lãng, đau thương và căm hận.

“Là Thánh chiến sao?” Sarah chậm rãi vuốt lên những nét khắc gồ ghề nhưng tinh xảo bên tường. Ánh mắt của cô có chút mê mang, kinh ngạc và cảm thán. Đây là lần đầu tiên cô tận mắt nhìn thấy những điều liên quan đến cuộc chiến đó, mà không phải là nghe qua lời người khác kể lại.

“Đúng vậy.”

Kể từ khi bước vào hầm mộ, Argmill cũng trở nên im lặng hơn hẳn. Lúc này, ánh mắt anh đắm đắm nhìn vào một phần trên trần. Bao nhiêu lần đến đây, mọi thứ vẫn luôn như vậy. Một chút gì của xa xưa, của tổ tiên anh được lưu giữ ở đây, nhắc nhở rằng người mang dòng máu của Flamel có sứ mệnh của mình, có niềm tin và chúa tể của mình, không thể phản bội.

Sarah không mấy phát giác thái độ bất thường của Argmill. Cô say mê nhìn những sinh vật được khắc sinh động trên vách đá, những sinh vật chỉ có trong trí tưởng tượng của người chết: ngựa một sừng có cánh, những người biến hình, người lùn, thú vật đứng thành hai chân, dọa thiên sứ... Tất cả những giống loại hoặc đã diệt chủng hoàn toàn trong chiến tranh hoặc sống chui rúc ở một vùng đất nào đó, ngoài kia. Ở đây, bọn họ tập trung lại một chỗ và chiến đấu cho niềm tin của mình. Những nét khắc chết nhưng lại mô tả mọi vật sinh động như thật. Cuộc chiến kéo dài hàng mấy thế kỷ bị gói gọn trong bốn mặt tường đá và một hành lang dường như dài vô tận, lạnh lẽo chìm trong bóng tối, nhốt những linh hồn quá khứ đang giãy dụa kêu gào về một tự do không thật. Mọi thứ như cuốn Sarah vào dòng chảy xa xưa của riêng chúng, cho đến khi cô phát hiện ra hình điêu khắc của một người phụ nữ. Người phụ nữ có hình dạng giống cô y như đúc.

“Đây là...”

Sarah kinh ngạc bật thối lên nho nhỏ. Bàn tay rụt rè chạm lên bức hình điêu khắc người phụ nữ nhỏ nhắn mặc áo giáp, hiên ngang đứng vững giữa sa trường, hướng về phe đối địch là hàng trăm bạch phù thủy, thiên sứ...thét to điều gì đó.

“...tôi?!”

“Đây là...”

Sarah kinh ngạc bật thối lên nho nhỏ. Bàn tay rụt rè chạm lên bức hình điêu khắc người phụ nữ nhỏ nhắn mặc áo giáp, hiên ngang đứng vững giữa sa trường, hướng về phe đối địch là hàng trăm bạch phù thủy, thiên sứ...thét to điều gì đó.

“...tôi?!”

Tiếp đó, giống như có một sức mạnh vô hình hút lấy linh hồn của Sarah, gắn chặt vào một đoạn trí nhớ còn lưu giữ trên bức hình điêu khắc. Trong khoảnh khắc ấy, Sarah nhìn thấy bản thân mình đang đứng giữa chiến trường nhưng cảnh tượng lại không hề là khung cảnh được miêu tả trên vách đá. Đứng đối mặt cô là người phụ nữ được điêu khắc. Trên người cô ta khoác áo choàng màu đỏ rực, máu tóc bạch kim xoã tung trên vai. Trong đôi mắt xanh biếc xinh đẹp lại chất đầy đau đớn và hận thù khiến vẻ đẹp của cô ta trở nên vô cùng dữ tợn và nguy hiểm. Sarah có thể rõ ràng cảm nhận được tình cảm đó, trái tim của cô ta nằm trong lồng ngực cô lúc này tràn ngập sự tuyệt vọng. Chứng kiến một bản thân khác căm giận nhìn bản thân sẽ có cảm giác gì? Sarah thực sự không biết phải mô tả điều kì lạ đó như thế nào. Chỉ có điều, cô biết, người mà cô ta đang nhìn không phải cô, mà là người đàn ông đang đứng ngay sau lưng cô.

Sarah chậm chạp quay người lại và trái tim của người phụ nữ run lên khi cô hoàn toàn đứng ở tư thế mặt đối mặt với một người đàn ông giống mình đến bảy tám phần. Bọn họ quả thực rất giống nhau: cô, người phụ nữ và người đàn ông nọ. Chỉ có điều, cô chỉ là một linh hồn, người phụ nữ thì đang điên cuồng, còn gã đàn ông thì giống như ngọn lửa có độc, mạnh mẽ phân chia rạch ròi giới tuyến giữa hai người.

Mái tóc màu đỏ hồ hững buông lơi trên vai khẽ động khi vài ngọn gió nghịch ngợm phát qua, nổi bật trên chiếc áo cầu kỳ và chiếc mũ cao rộng vành đội lệch – một sự kết hợp dị hóm nhưng vô cùng hài hoà giữa đen và đỏ. Bên khoé mắt là một hình xăm đơn giản màu đen khiến cho đôi đồng tử trong suốt như hai viên rubi giảm bớt chút đậm đặc và tăng thêm phần ngạo nghễ. Gã đàn ông lạnh lùng khoanh tay đứng đó, cuồng vọng và quyền lực như một vị chúa tể đang tuần tra trên vương quốc của mình. Đằng sau gã là một đội quân khổng lồ đứng im phăng phắc như những pho tượng đá vô hồn.

Và khi tầm mắt giữa hai người họ chạm vào nhau, mọi thứ bắt đầu chuyển động.

Sarah nhận thấy bản thân, không, là người phụ nữ đột nhiên mở miệng. Âm thanh quen thuộc mà cô đã sử dụng hơn một năm này, lúc này, lấy một ngữ khí lạnh lẽo xa lạ chậm rãi nói chuyện.

“Cain. Anh còn dám đến? Tôi đã nói, nếu có một ngày anh quay lại lâu đài này, ngày đó tôi sẽ tự tay tiễn anh xuống địa ngục. Anh khiến tôi phải thực hiện lời thề của mình quá sớm.”

“Đêm qua anh đã đưa Helen về. Hôm nay, Albel, mọi chuyện phải kết thúc ở đây. Em không thể tiếp tục thế này được nữa.”

“Câm miệng!” Albel đột ngột quát to, giọng nói lại chợt mang theo một chút gì đó điên cuồng, giống như trong câu nói vừa rồi có điều gì đó đã kích thích đến cô ta. “Kẻ phản bội như mi chẳng có tư cách gì nói điều đó, ở nơi đây. Cain, mi vừa nói gì cơ? Mang Helen về? Mi cướp cô ta khỏi nhà ngục. Anh trai, mi thực sự làm rất tốt, rất tốt, rất tốt. Cứu con điểm ấy về được rồi, và giờ mi nghĩ đến việc giết ta? Ha ha ha...”

Người phụ nữ ngửa đầu cười to. Mái tóc bạch kim rối tung trong gió khiến cô càng không giống một người có tính thần bình thường. Có lẽ, lúc này mọi người đều nghĩ cô ta, Albel, điên rồi. Nhưng Sarah lại có thể rõ ràng cảm nhận được trái tim đang đập rộn trong lồng ngực mình lúc này. Cô ấy chưa điên. Cô chỉ đang cố giãy giụa khỏi bóng tối của sự tuyệt vọng mà thôi. Một thứ gì đó đã ăn mòn dần trái tim cô trong một thời gian rất dài. Và khi nó đang hấp hối, lúc này, người đàn ông kia lại bất chợt xuất hiện và đâm vào đó một nhát kiếm sắc bén, độc ác và tinh chuẩn. Tinh yêu trong cô đang chết, và nó khóc, cho sự khờ dại và mù quáng của mình.

Sarah bỗng nhiên cảm thấy tức giận và người phụ nữ kia cũng thế. Tiếng cười ghê rợn của cô ngừng bật. Đôi môi tái nhợt mấp máy rất nhanh, đọc nhỏ một đoạn kí tự tối nghĩa khó hiểu. Âm thanh khàn khàn mỏng manh đó hoà trong âm điệu rền rĩ vang trời của hai trăm linh ba phù thủy hắc ám đang đứng thành hình bán nguyệt sau lưng cô. Họ nắm chặt tay nhau. Những chiếc áo choàng đen được dệt bằng vải dày xấu xí bay phàn phàn trong cơn lốc đang dần dần thành hình. Thân thể họ nhanh chóng héo rũ đi như những thân cây khô, bị rút cạn sinh lực. Bên ngoài, sáu mươi sáu ma cà rồng quý tộc đứng thành vòng tròn. Dòng máu đen sẫm không ngừng chảy ra từ cổ tay, dọc theo ngón tay, thấm đẫm mặt đất với những hình vẽ phức tạp tạo thành một trận hình khổng lồ. Tiếng nguyên rủa độc địa vang vọng, rung chuyển cả một góc trời.

Albel nhìn người đàn ông vẫn lạnh lùng khoanh tay đứng trước mặt mình, đôi mắt xanh biếc càng trở nên điên cuồng, khoé miệng nhếch lên thành một nụ cười méo mó. Và rồi nó lại lập tức tắt lịm, cứng đờ.

Mở đầu là một tiếng “bụp” rất nhỏ vang lên từ phía sau lưng. Âm thanh không đủ gây chú ý nhưng nó lại làm Albel cảm thấy sợ hãi từ tận đáy lòng. Cô quay phắt người lại. Lúc này đây, cô nhìn thấy cảnh tượng ghê rợn tuyệt vọng cuối cùng trong cuộc đời dài lâu của mình. Hai trăm linh ba phù thủy hắc ám, sáu mươi sáu ma cà rồng quý tộc – lực lượng cốt lõi mạnh mẽ nhất của trận doanh ma cà rồng thuần chủng, cứ thế, như những con bài domino bị ngã lật nhào. Bọn họ, thân thể của từng người một dần phình to và nổ tung. Bụp, bụp, bụp...những tiếng nổ nhỏ vang lên liên tục như tiếng pháo hoa ngày hội mừng, cho đến khi trước mặt Albel không còn gì khác ngoài một ma trận chưa kịp thành hình thấm đẫm máu của thuộc hạ và đồng loại mình; cho đến khi tất cả đột ngột bị dập lện một dấu chấm hết to tướng vô cùng xấu xí và nực cười.

Một đôi tay mạnh mẽ ôm lấy vai cô. Từ thần đến im lặng không một tiếng động. Albel chỉ kịp cảm nhận được một thứ gì đó nóng rất xuyên thẳng vào trái tim mình, không quá đau đớn nhưng sinh mệnh của cô lại rõ ràng đang trôi đi từng chút một. Albel biết, thứ chấm dứt sinh mạng của mình là một thanh gươm của kỵ sĩ thánh chiến. Có lẽ sẽ ghê tởm hơn nữa nếu thanh gươm này là của con điểm tên Helen kia. Nhưng lúc này, điều đó chẳng còn mấy quan trọng nữa. Một tay cô ôm lấy cánh tay mạnh mẽ đang ôm trọn bờ vai mình vào lòng, một tay bấu chặt lấy bàn tay tàn nhẫn đang nắm chặt chuôi gươm, trước mắt chỉ còn nhìn thấy màu máu tanh nồng và những sợi tóc rực lửa phát phơ trong gió. Cô nhẹ giọng ní non trước khi buông tay, khiến bản thân rơi vào bóng tối vĩnh cửu.

“Kẻ phản bội khôn kiếp. Tự tay anh huỷ diệt giống loài của mình. Cả anh và con điểm kia cũng sẽ không thể có một ngày yên ổn đâu. Em sẽ chờ anh dưới địa ngục, vĩnh viễn. Cain, anh trai, người tôi yêu.”

“Em phải giữ, lời nguyện của bản thân, Albel. Chờ anh.”

Người đàn ông đứng lặng tại nơi đó, ôm chặt lấy thi thể đang dần hoá thành cát bụi của em gái mình. Khuôn mặt hoàn mỹ như thiên thần không hề biểu hiện ra bất cứ tình cảm gì, lạnh lẽo và nhẫn nại như một viên ngọc trai đen được đánh bóng tỉ mỉ. Chỉ là, trước khi người phụ nữ hoàn toàn biến mất, anh ta đã kịp dịu dàng đặt một nụ hôn lên khoé mắt cô, thật lâu dài, giống như cả đời. Nụ hôn kỳ lạ ấy khiến Sarah có cảm giác bị bỏng và giật mình tỉnh lại khỏi những ký ức vỡ vụn kia. Trên khoé mắt dường như vẫn còn vương lại nhiệt độ lạnh lẽo nọ khiến cô thần thờ hồi lâu, cho đến khi một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên vai.

“Sarah? Có chuyện gì vậy?” Không biết từ lúc nào, Argmill đã thoát ra khỏi những cảm xúc của bản thân và lo lắng đứng sau lưng Sarah. Đôi mắt xám tối ngửa nhìn vào những hình điêu khắc trước mặt cô.

Giọng nói của anh khiến cô lấy lại tinh thần và thoát khỏi những dư âm vẫn còn vang vọng của những cảnh tượng khi nãy. Cô hơi lắc đầu nhưng ngón tay vẫn lưu luyến vuốt ve trên đường nét của hình khắc trên bức tường.

“Anh, đây là?”

“Người phụ nữ đó sao? Cô ta tên Albel, là Hoàng hậu cuối cùng của ma cà rồng thuần chủng và cũng là em gái sinh đôi của Cain. Một kẻ cực kỳ nguy hiểm và điên cuồng. Thật may mắn, cô ta đã chết trong Thánh chiến. Sau đó thì Cain tự nguyện bị giam cầm vĩnh viễn tại nơi đây, không lâu sau cái chết của vợ ông ta, Helen – một Thánh kỵ sĩ.”

“Tự nguyện bị giam cầm?” Sarah kinh ngạc ngược nhìn Argmill. Theo những điều mà cô được nghe về Cain thì ông ta không giống một kẻ buông tay chịu trôi một cách đột ngột như vậy, thực không hợp lý.

Argmill cười nhạt, thông dong đi sâu vào hành lang tối tăm trước mặt. Bóng tối che đi mọi biểu cảm hiện giờ trên mặt anh ta một cách hoàn hảo.

“Ai mà biết kẻ điên đó suy nghĩ cái gì. Những người ghi nhớ chỉ chép lại nhiều đó. Họ còn bảo là do hấn ta quá đau lòng trước cái chết của Helen nên nản lòng, mất hết ý chí rồi tùy tiện kiếm một chỗ chôn bản thân đến tận khi thể giới huỷ diệt.

“Thực vớ vẩn.”

“Đúng vậy. Thực vớ vẩn... Gã điên đó sẽ vĩnh viễn chẳng thể biến thành một gã điên si tình.”

Câu chuyện về tình yêu của kẻ tâm thần tên Cain vẫn cứ tiếp tục một cách vô vị như vậy cho đến khi hành lang bằng đá đột ngột chấm dứt, mở ra một không gian sảnh chờ rộng lớn với mái vòm và chu vi hình tròn. Bốn phía đều được thắp sáng bởi những cây đuốc vô tận, phập phồng ngọn lửa màu trắng sữa không bao giờ tắt. Ánh sáng u ám khắc họa một cách rõ ràng khuôn viên trống rỗng nơi đây. Không có bất cứ một vật dụng nào cho dù chỉ là một chiếc bàn đá, hoặc ghế, một cỗ quan tài.

Đối diện bọn họ là một công tò vò hình nửa vòng tròn. Xung quanh là một hình rắn khổng lồ quen thuộc được khắc chìm vào nền đá, quay tròn xung quanh một cây thánh giá kiểu cũ, đơn giản và không hề trang trí thêm bất cứ thứ gì. Khi bước vừa đến khu trung tâm sảnh, mọi thứ lại đột ngột chuyển động, giống như có một công tắc vô hình nào đó bị chạm đến. Cây thánh giá dần chìm xuống nền đất, để lộ ra một cỗ quan tài mở nắp ắp ắp núp trong bóng tối. Đó là một cỗ quan tài vô cùng sa hoa và tinh xảo một cách kỳ quặc với vài lát bằng sa tanh màu đỏ thẫm xen lẫn với những đường viền tỉ mỉ và hoa văn thêu tay màu đen dọc theo bốn góc và bản lề mạ bạc. Một người đàn ông với khuôn mặt và thân hình hoàn mỹ như vị thần a-pô-lô được miêu tả trong thần thoại Hy Lạp đang say ngủ bên trong với một chiếc cọc gỗ đóng thẳng vào tim. Giữa trán là một vết sẹo hình giá chữ thập hằn sâu thành một vết cháy sém trông vô cùng ghê người. Không cần giới thiệu, Sarah cũng có thể nhận ra, người đàn ông này chính là Cain, Vua của ma cà rồng thuần chủng – ma cà rồng quyền năng và điên cuồng nhất mọi thời đại. Và, cũng là kẻ đã xuất hiện trong đoạn ký ức mà cô vừa bị cuốn vào khi nãy, trên hành lang bằng đá. Khuôn mặt với những đường nét hao hao giống cô đến bảy tám phần và hình xăm đặc biệt xẹt qua khoé mắt, không có điểm nào không nói lên rằng, kẻ này chính là kẻ đang tìm cô, thông qua những lời kêu gọi xa xăm từ dòng máu đen thẫm đang chảy trong người.

Lúc này, Argmill cũng dường như biến thành một kẻ hoàn toàn khác. Mọi sự ngông nghênh và cay nghiệt thường ngày đều bị thu hồi, chỉ chừa lại là những phục tùng và im lặng. Anh yên tĩnh quý tại một bên, mái đầu cúi thấp và chờ đợi.

Cho đến khi, cái xác vốn đã phải chìm sâu trong giấc ngủ một lần nữa tỉnh dậy từ tâm tối, và mở ra đôi mắt khát máu của bản thân. Nằm ngoài niềm tin vững chắc của Hội đồng Ma thuật hiện tại, Cain vẫn thức tỉnh. Bị nguyên rửa, phong ấn và ăn mòn hàng thế kỷ bởi ma thuật của bạch phù thủy, hấn trông vẫn chưa hề suy yếu đi một chút nào. Cọc gỗ và bạc đóng đinh giam cầm hấn trong một cỗ quan tài nhưng đã tâm trong đôi mắt kia vẫn không hề tan bớt, ngược lại càng tự tin và cuồng vọng. Chỉ có điều, những thứ rực rỡ ấy giờ đây bị che phủ bởi chút gì đó tang thương đáng lẽ không nên có. Hấn hơi cong khoé miệng, tạo thành một nụ cười nhạt nhẽo, có chút vui mừng xen lẫn tiếc nuối. Giọng nói khàn khàn xa lạ mà lại tựa như quen thuộc đến sâu thẳm trong linh hồn khiến Sarah âm thầm cảnh giác.

“Con gái của ta, ta chờ con, thật lâu!”

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Tộc sói

“Không hẳn là một ngày đẹp trời, phải không?”

Sam Uley chậm rãi ngồi xuống bên cạnh Billy Black, trên tay cầm hai cốc cacao nóng với mùi thơm đậm đà. Giọng nói hơi trầm thấp, nhấn chữ rõ ràng với khoe miệng hơi cong lên khiến gã thoát nhìn có vẻ thoải mái và nhẹ nhàng, nếu như có thể bỏ qua đôi mày luôn nhíu chặt, chưa từng buông lỏng trên gương mặt ngăm đen kia. Gã đang có chuyện phiền lòng. Ôi chao, mà phải thôi, ai lại không có chuyện phiền lòng, nhất là khi phải sống cả cuộc đời trong cái khu vực nhỏ bé nhưng lộn xộn như một nồi lẩu thập cẩm này. Những thứ quái quỷ này chẳng phải rắc rối của riêng ai. Ít ra, Billy Black cũng có cùng quan điểm với gã. Ông ta khẽ đặt cuốn sách vàng ó lên bàn và tiếp nhận cốc cacao từ tay Sam. Anh mắt hơi sáng lên khi ngửi thấy mùi nồng đậm toả ra từ chiếc cốc cỡ vừa.

“Sẽ là một ngày đẹp trời nếu cậu để bản thân thoáng thư giãn một chút. Ừm, cũng chỉ có ở nhà cậu tôi mới được thưởng thức vị cacao đặc biệt này. Emily, rất tuyệt, cảm ơn cháu nhé!” Ông hơi quay về phía sau, ra hiệu tán thưởng đối với một người con gái khá trẻ đang bận bịu trong bếp và được cô đáp lại bằng một nụ cười dịu dàng. Khuôn mặt xinh đẹp bị phá huỷ bởi một vết sẹo dữ tợn dọc một bên mặt không khiến cô gái cảm thấy tự ti mà chỉ khiến con người cô trở nên càng dịu dàng và điềm tĩnh.

“Cảm ơn Billy. Cô ấy sẽ cảm thấy rất vui vì sự tử tế của ông.”

“Hai người thực sự rất khách sáo.”

Sam bắt đầu dĩ cười cười, không đáp lại. Gã hơi trầm ngâm một chút rồi lên tiếng.

“Sáng nay lại có thêm hai đứa trẻ biến đổi. Trong tháng này, đội của tôi đã lên tới con số tám thành viên. Thực không thể tưởng tượng nổi. Năm mươi năm trôi qua, tộc Quileute chưa từng có một người thức tỉnh. Ba năm gần đây, chỉ xuất hiện một mình tôi, cái kẻ kỳ dị này. Thế nhưng đến nay, chỉ trong vòng một tháng đã có đến bảy đứa bé.”

“Sam, đó là món quà mà tự nhiên và tổ tiên đã trao tặng cho tộc Quileute. Thức tỉnh là để chúng ta có đủ sức mạnh để bảo vệ mọi người. Các cậu, là những chiến sĩ. Các cậu cần phải trưởng thành.”

“Chúng vẫn chỉ những đứa bé. Chúng có khả năng chiến đấu sao? Có thể gánh vác trách nhiệm và sẵn sàng hy sinh tương lai của bản thân sao? Billy, chúng không phải là chiến sĩ gì hết, chúng là con em chúng ta, là những kẻ phải được bảo vệ mà không phải đi bảo vệ kẻ khác.”

“Khi thời khắc đến, chúng ta phải từ bỏ sự mềm yếu và cấp tốc trưởng thành. Sam, đây là sứ mệnh và cũng là vinh dự. Bọn nhỏ biết chúng cần phải làm gì, để bảo vệ những thứ quan trọng gì.”

“Ít nhất cũng phải biết được chúng ta phải chống lại cái gì không phải sao? Mất đi cuộc sống bình thường để có được sức mạnh và bản năng của một con dã thú, tuy thời có thể phát cuồng. Nhìn Emily xem, nhìn tôi xem, còn có Leah...” Sam thống khổ vui mặt vào giữa hai bàn tay. Đôi mắt gã đục ngầu và giọng nói run rẩy khiến gã thoát nhìn có vẻ yếu đuối, hoặc có lẽ, đang đứng ở biên giới của sự điên cuồng. “Tất cả như một con ác mộng. Chúng ta đều đang lạc lối trong đó, Billy.”

“Mọi chuyện không phải lỗi của cậu. Đó chỉ là một tai nạn, một vết gầy sai lầm của số mệnh. Emily và Leah đều hiểu, không ai trách cậu cả. Tất cả chúng ta đều sẵn sàng hy sinh.”

“Cho cái gì?”

“Cho người thân, cho gia đình, cho tộc Quileute.”

Billy kiên định trả lời. Giọng nói của ông bao hàm một sự tin tưởng vững chắc khiến tim Sam khẽ rung động. Gã biết ông nói đúng. Gã cũng hiểu những điều đó, khắc sâu trong bộ óc và trái tim. Nhưng còn những thứ khác, những thứ vẫn khiến gã dao động không ngớt ngay từ lúc bị kịch xảy đến với gã, Emily và Leah. Hôm nay, gã muốn nhờ bàn tay lý trí và công bằng của ông nhỏ phăng tất cả, giúp gã không còn yếu đuối và hèn nhát.

“Billy, vị trí này của tôi đáng lẽ là của Jack. Ông còn có thể nghĩ như vậy nữa sao?”

“Jack cũng sẽ sớm thức tỉnh. Nó cũng sẽ trở thành một trong các cậu. Lựa chọn của các cậu, tôi không muốn can thiệp. Sam, nhớ kỹ, chúng ta là một gia đình, các cậu không chỉ một mình.”

Đáp lại Billy chỉ là một sự im lặng nặng nề từ Sam. Ông khẽ thở dài, hơi ngước mắt nhìn lên bầu trời xám đục quen thuộc.

“Sam, không nên cảm hận sức mạnh. Tôi biết cậu, và cả chúng ta đều phải trả một cái giá không nhỏ để có được sức mạnh này. Nhưng mà, đến một lúc nào đó cậu sẽ hiểu, nếu không có nó, khi đứng trước mặt kẻ địch, chúng ta mới thực sự cảm hận, bởi sự yếu đuối và bất lực của bản thân.”

“Phải không?”

Sam cười nhẹ, gã vẫn không hiểu lắm suy nghĩ của Billy. Có lẽ, những nhà thông thái thường thường tình tảo hơn gã, hơn chúng ta, những con người bình thường nhiều lắm. Gã cảm thấy mê mang, bởi gã là người trong cuộc. Gã say bởi những cảm xúc mà quá khứ đã dội vào trái tim gã; vầng vất bởi nước mắt và những lời trách cứ, cả nỗi đau và sự ân hận. Gã cảm thấy hạnh phúc của mình không trọn vẹn, nó loang lổ và yếu ớt, bị vá lung tung bởi hàng trăm nét chỉ xấu xí và thô kệch. Và, chưa hề có người nói cho gã biết “Sam Uley, mày cần phải trưởng thành! Sam Uley, một kẻ tham lam thì trông thật xấu xí.” Gã biết bản thân mình sẽ cười phá lên khi có một kẻ ngốc chỉ vào mặt gã và nói như vậy. Thực nực cười!

Sam Uley không biết, gã sai lầm

Có lẽ buổi chiều thực sự rất yên bình, Sam nâng cốc nhấp một ngụm cà phê. Gã không muốn tiếp tục tranh cãi với Billy nữa. Có một số việc, chỉ có gã mới khiến cho bản thân mình hiểu ra được. Cái gã cần là một khoảng thời gian để suy nghĩ cho kỹ. Đáng tiếc, ông trời sẽ không cho gã lãng phí thời gian như thế.

Sam đột nhiên ngồi bật trước ánh nhìn ngạc nhiên của Billy và Emily. Ánh mắt gã chăm chú nhìn vào một hướng, sâu trong rừng rậm. Hai tai vô thức động đậy như đang chăm chú lắng nghe điều gì đó. Lòng mày gã nhăn lại, tạo thành ba nếp nhăn sâu ở giữa trán. Và rồi, gã đột nhiên biến đổi, bốn chân mạnh mẽ phóng vọt ra khỏi căn nhà, hướng về phía rừng rậm lao vút đi, bất chấp câu hỏi đầy lo lắng của Billy.

“Sam, có chuyện gì vậy?”

Không một ai có thể giải đáp cho câu hỏi của Billy. Đáp lại ông chỉ là một tiếng hú dài và thê lương của Sam. Theo sau đó là năm sáu bóng sói nhanh như những tia chớp, từ những căn nhà khác nhau lao về cùng một phía. Những con sói khổng lồ vừa phóng như bay, vừa hú lên một chuỗi dài như đánh động, báo hiệu về một điều chẳng lành nhanh chóng biết mất sau những thân cây cao vút của rừng rậm.

Mưa bắt đầu nhỏ giọt.

Cho đến khi màn mưa trắng xóa bao trùm không gian, khơi dậy mùi bùn đất bốc lên từ khắp mọi nơi khiến không khí trở nên càng ẩm ướt và bức bối, Sam là kẻ đầu tiên chạy đến bên bờ vực. Chỉ thấy gã, trong hình dạng một con sói lông xám không lồ mạnh mẽ đứng bên rìa một vực thẳm sâu hun hút, không thấy đáy. Đôi mắt xanh biếc của gã nhìn chăm chăm vào cảnh vật xung quanh, im lặng.

Một con sói lông màu nâu đỏ nhẹ nhàng bước lên bên cạnh gã. Thân hình nó cũng rất to lớn nhưng vẫn hơi nhỏ hơn một vòng so với thân hình của Sam. Lúc này, bộ lông xù của nó bị nước mưa thấm ướt đầm trông vô cùng chật vật. Cái mũi đen hơi phập phồng, hiển nhiên đã đánh hơi được điều gì đó.

“Đội trưởng, mùi của Jack chỉ kéo dài đến đây. Xung quanh còn có mùi của bọn máu lạnh. Ít nhất cũng đã có đến sáu tên.”

“Jack thức tỉnh.” Sam trầm giọng, trong âm thanh còn lẫn theo một chút run rẩy vì lo sợ. Gã lượn vòng theo những phé tích ngổn ngang còn lại ở gần đó. Vài cây to đã đổ gục và bung cả gốc rễ, trên đó vẫn còn dính lại một chút mùi máu tanh nồng và mùi nọc độc của bọn máu lạnh. Cỏ cây trong khu vực đều bị dè bẹp và gãy nát chứng tỏ sự khốc liệt của cuộc chiến đã từng diễn ra ở nơi đây. “Có mùi của Isabella. Bọn máu lạnh bám theo cô ta. Thế nhưng, trong không khí lại chỉ có mùi máu của Jack và bọn máu lạnh. Cô ta không bị cắn? Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?”

“Đội trưởng?”

“Phía dưới, chúng ta xuống dưới tìm?”

Sam dẫn đầu, chạy sang một hướng khác, men theo một lối khác xuống đáy vực để tìm kiếm. Theo sau gã là bảy con sói khổng lồ khác. Đó là toàn bộ thành viên của đội sói Alpha tộc Quileute. Bọn họ tìm kiếm không ngừng nghỉ từ chạng vạng cho đến khi màn đêm buông xuống. Đêm dần trở nên tĩnh lặng, che dấu tiếng sói tru thấp thoáng dưới đáy vực. Cho đến khi trận mưa rào rích và khó chịu rửa trôi đi những dấu vết cuối cùng của người anh em, đồng bạn của họ.

Jacob Black, mất tích.

Mọi dấu vết đều chỉ ra rằng cậu ta đã chết, bị bọn máu lạnh xé xác và hút cạn máu.

Sam Uley đứng lặng trong màn mưa. Gã nhớ đến buổi nói chuyện chỉ vừa xảy ra trước đó mấy tiếng đồng hồ với Billy Black. Họ vừa nhắc tới Jack, gã vẫn còn canh cánh trong lòng vì chuyện cậu ta không phải thức tỉnh. Và rồi, lúc này, cậu ta thức tỉnh và mất đi, trong lúc tất cả mọi người không ai hay biết. Bởi vì cậu ta chỉ có một mình và bởi vì cậu ta thức tỉnh quá trẻ.

Thật buồn cười làm sao!

Một giọt nước mắt chảy ra khỏi khóe mắt của Sam, rơi xuống và hòa lẫn trong bóng tối. Billy, ông nói đúng. Nếu không có sức mạnh, chỉ khi đứng trước kẻ thù, ta mới cảm thấy cảm hận, từ sâu tận cốt tủy, vì sự yếu đuối và bất lực của bản thân. Chỉ tiếc rằng bản thân gã đã hiểu ra thật muộn màng.

Ánh mắt của Sam trở nên kiên định. Gã hú lên một tiếng dài, thê lương và hùng hồn.

“Tiếp tục tìm!

Cậu ấy nhất định còn sống...”

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Cuộc đi săn (P.A)

16 giờ 46 phút, hướng bắc đường W Snider,

Bella mạnh dạn kéo tay ga khiến chiếc mô tô lao vút đi trên con đường hẻo lánh. Một ngày này, cô hay quần quýt lấy Jacob và yêu cầu anh ta dạy cô cách lái một chiếc mô tô. Có lẽ là do đã chán ngán chiếc Chevy già nua, hoặc cũng có lẽ đơn thuần là cảm thấy muốn ném thử một điều gì đó mới lạ, khiến cho cuộc sống âm thầm của cô tại thị trấn này trở nên sinh động hơn. Cho dù là điều gì thúc đẩy đi chăng nữa thì lúc này cô cũng đang phóng như bay trên đường, với tiếng gào thét bên tai và hình ảnh của Edward luôn hiện hiện trước mặt. Lúc này, người đàn ông ấy không còn giữ vẻ mặt lạnh lùng như bình thường, những khi họ thoáng lướt qua nhau ở trường học. Thay vào đó, ánh mắt của anh ta trở nên ấm áp và tràn đầy nỗi quan tâm, lo lắng. Anh ta nhìn cô, ní non ân cần như thể bọn họ là một đôi tình nhân thực thụ.

“Bella, giảm tốc độ xuống ngay. Em sẽ làm chính mình bị thương mất.”

“Bella, đáng lý ra ngay từ đầu em không nên cảm thấy hứng thú với những trò nguy hiểm như thế này.”

“Bella, đừng như thế? Em như vậy sẽ khiến anh cảm thấy lo lắng?”

Anh, sẽ lo lắng sao? Bella mê hoặc giảm tay ga, cô có vurun một tay ra, vuốt ve khuôn mặt quen thuộc ấy và cảm nhận nhiệt độ đặc biệt trên làn da của anh, để xác định được mọi chuyện đang xảy ra trước mặt là thật chứ không phải là một giấc mơ hoang đường. Nhưng thật đáng tiếc, hình ảnh người đàn ông ấy rất nhanh tan ra khi tay cô chạm vào. Đó chỉ là một loại ảo tưởng, của riêng bản thân cô.

Bella hốt hoảng thanh tỉnh trong tiếng gào thét khàn giọng của Jacob. Anh ta đang chạy xe song song với cô và cố khiến cho cô giảm tốc độ.

“Bella! Cô muốn chết phải không? Giảm tốc độ lại. Đạp phanh. Đạp phanh!”

Dường như Bella tỉnh táo lại quá trễ, chiếc xe đang lao nhanh vào một gốc đại thụ tại khúc quanh nguy hiểm. Nhìn thanh cây sần sùi càng lúc càng gần trước mắt mình, đầu óc cô trống rỗng, trên tay và sau gáy cũng toát ra một chút mồ hôi lạnh. Chân cô không tự giác đạp mạnh phanh. Bánh xe bị dừng đột ngột ma sát với mặt đường tạo nên một tiếng rít dài ghê rợn và vài tia lửa nhỏ nơi tiếp xúc, thế nhưng cả chiếc xe vẫn trượt dài. Bella tuyệt vọng nhắm mắt lại, chờ đợi cú va đập khủng khiếp. Bella, con ngốc, mày đang làm gì thế này?

Lúc này, cô có thể nghe được thật rõ ràng tiếng tim mình đập thình thịch trong lồng ngực, gấp gáp và run rẩy. Và rồi một đôi cánh tay rắn chắc ôm lấy vai và eo của cô. Có người đang kéo cô nhảy khỏi chiếc xe. Là Jacob! Bella nhanh chóng nhận ra người cứu mình là ai. Cô ngoan ngoãn thả tay lái và cuộn mình trong lồng ngực rộng lớn của anh ta.

Mọi chuyện sau đó diễn ra thật nhanh và chớp nhoáng. Nhưng cũng thật hoàn hảo. Nó chứng minh rằng quyết định và hành động của Jacob là vô cùng chính xác. Cả hai người đều bay khỏi hai chiếc mô tô, lăn vài vòng trên con đường, chịu vài vết xây xước nhưng không đáng kể bởi cú va đập khi tiếp đất. Thế nhưng nhiều đó thì thật chẳng nhằm nhò gì với một gã trai cao lớn và khỏe mạnh như Jacob. Và nếu như đi so sánh với hai chiếc xe moped méo và bốc khói nơi gốc cây đại thụ cách đó không xa thì hai bạn trẻ này vẫn còn ổn thỏa chán.

Jacob nhìn hai chiếc xe yêu quý của mình gần như trở thành một đồng phế liệu, lại nhìn cô gái tóc nâu đang nằm trên người, thật sự không còn lời gì để nói. Anh không nên dạy cô gái này chạy xe mô tô, càng không nên dùng xe của mình làm xe tập lái! Jacob bắt đầu đi vồ vồ trán.

“Thật nguy hiểm! Bella, rốt cuộc cô đang nghĩ gì trong đầu vậy? Chúng ta chỉ mới bắt đầu tập lái, không phải đua xe. Cô phải hiểu điều đó chứ!”

“Thật xin lỗi, Jack.”

Tiếng Bella rầu rĩ vang lên. Hiển nhiên cô nàng cũng đã bị hù dọa không nhẹ. Điều này khiến Jacob lại mềm lòng. Anh biết bản thân mình đã nảy sinh một chút tình cảm với Bella. Nó khiến anh khó lòng từ chối những yêu cầu của cô cho dù chúng có hơi kỳ dị một chút, giống như chuyện tập tành lái mô tô như ngày hôm nay. Nhưng hiển nhiên, tình cảm ấy còn không sâu sắc đến mức khiến anh hòa theo cô làm những việc bốc đồng nguy hiểm đến bản thân thế này.

“Bella, cô không tập trung khi học. Và điều này thật sự quá nguy hiểm. Tôi nghĩ chúng ta cần nói chuyện một chút, trước khi tôi quyết định có nên để cô tiếp tục tập lái mô tô hay không.”

Bella im lặng gật đầu và ngồi dậy. Mặc dù không tình nguyện một chút nhưng cô biết bản thân đã làm sai và Jacob tức giận cũng là điều dễ hiểu. Chính bản thân cô cũng cần thời gian để bình tĩnh lại.

Cả hai người đi sống vai giữa những thân cây cao vút và bóng nắng loang lổ của cánh rừng. Không khí thật êm đềm và im lặng. Nó khiến Bella cảm thấy thoải mái hơn sau sự cố nguy hiểm vừa rồi. Cô cảm thấy, có lẽ Jacob cũng là một người lắng nghe không tồi. Ít nhất, nếu như cô không tỏ lộ hết nhưng thứ vớ vẩn trong đầu mình hiện tại, bản thân cô sẽ trở nên điên cuồng trước khi chạy khỏi thị trấn đáng nguyền rủa này.

“Jack, anh biết gì về nhà Cullen không?”

Jacob cười khê khi nghe câu hỏi của Bella. Lúc này, anh chàng thực sự bị chọc giận bởi lối suy nghĩ kỳ cục của cô.

“Cô có vẻ khá tò mò về bọn họ nhỉ? Tôi cứ tưởng cô sẽ giải thích về hành động điên rồ vừa nãy của mình cơ. Thế mà cô lại chỉ hỏi tôi về bọn họ. Tôi nhớ trước đây cô cũng đã hỏi tôi một lần rồi mà. Tôi không muốn trả lời những điều tương tự như thế. Ít nhất thì tôi không muốn lặp lại nhưng thứ mà cô đã biết.”

“Tôi không có ý như vậy, Jack. Tôi biết mình đã làm sai và tôi thực sự cảm thấy xin lỗi về điều đó. Còn những thứ khác, tôi nghĩ tôi có quyền giữ sự riêng tư cho bản thân mình. Về nhà Cullen, tôi chỉ là cảm thấy dường như mọi người trong làng, kể cả anh đều có một loại dịch ý thật bất thường đối với bọn họ. Tôi nghĩ bác sĩ Cullen là một người hết sức nhã nhặn.”

“Tôi chẳng có loại dịch ý bất thường nào đối với bọn họ cả. Tôi sống ở La Push, còn bọn họ thì không bao giờ được phép bước chân vào đây. Rõ ràng chúng tôi khác nhau. Và bọn họ thì lại có cái mùi thật là khó chịu đựng.”

“Mùi?”

“Chỉ là một loại cảm giác.” Jacob nhún vai. “Cô biết đấy. Phần lớn mọi người đều không nhận ra. Nhưng đối với người Quileute thì mùi của người nhà Cullen thật sự rất khó ngửi.”

“Tôi không hiểu cho lắm.”

“Thật ra thì tôi cũng không hiểu. Bản thân tôi chỉ đơn thuần là ngửi thấy mà thôi. Rất khó diễn tả.”

“Thật sao?”

“Tất nhiên là... Suyt!”

Đột nhiên, Jacob dừng lại. Anh ra dấu cho Bella im lặng. Anh giống như nghe thấy tiếng gì đó. Có thứ gì đó đang tiến đến và nó khiến cho anh cảm thấy nguy hiểm. Cực kỳ nguy hiểm. Trục giác mách bảo anh cần phải chạy, chạy thật nhanh về làng. Cho dù vẫn chưa phát hiện ra được điều gì, Jacob vẫn quyết định thật nhanh, nhanh nắm lấy tay Bella và bắt đầu dốc toàn lực để chạy. Hành động bất ngờ này của anh khiến cô cảm thấy bối rối và phản ứng không kịp khiến cô loạng choạng muốn ngã.

“Jack, Jack, chuyện gì vậy? Có cái gì sao?”

Jacob cảnh giác nhìn xung quanh. Anh biết bản thân không thể chần chừ mãi tại nơi này. Nhanh nửa quỳ xuống và thúc giục Bella nhanh chóng leo lên lưng mình.

“Bella, nhanh lên, không kịp mất. Để tôi cõng cô.”

“Chuyện gì vậy? Anh phải nói cho tôi biết là có chuyện gì chứ? Jack, anh thật lạ lùng.”

“Không còn thời gian để nói đâu. Tôi sẽ giải thích với cô sau. Ngoan ngoan ngồi yên.”

Jacob cũng bất chấp sự không hợp tác của Bella. Anh nắm lấy tay cô và cõng cô lên lưng, nhanh chóng chạy. Anh chạy rất nhanh nhưng có thứ gì đó vẫn nói với anh, anh chạy quá chậm, không thể thoát khỏi, không thể thoát khỏi. Mồ hôi nhanh chóng thấm đẫm lưng áo Jacob. Nhìn thấy vẻ nghiêm túc của Jacob, Bella cũng thôi không giãy giụa mà ôm chặt lấy cổ anh. Cô cố nén lòng hiếu kỳ của mình lại và nghe theo lời anh chàng. Cảm nhận tốc độ của cả hai ngày càng nhanh hơn, nhanh đến mức trở nên bất thường. Gió lạnh quất vào mặt khiến Bella cảm thấy hai má nóng rát. Nhưng điều khiến cô cảm thấy kinh hoàng lại là cảm xúc nơi tay của mình. Cảm giác nóng rực và bóng loáng của làn da người với chút ẩm thấp của mồ hôi, một chút ram ráp ẩm tay của mái tóc cắt ngắn của Jacob dần biết mất, trở thành một loại cảm giác êm ái và rậm rạp của lông động vật. Tầm nhìn của cô trở nên dần cao hơn. Hai tay cô không thể vòng ôm lấy cổ của Jacob mà phải thay đổi thành nắm lấy hai túm lông màu nâu đỏ trên cổ của anh. Hai chân cô kẹp chặt lấy bên sườn và cả người nằm rạp trong một đám lông rậm rạp màu nâu đỏ của một con sói. Jacob, người đang cõng cô biến đổi. Anh ta biến thành một con sói. Và cô, đang cưỡi một con sói lao nhanh trong rừng rậm, bởi vì một thứ chết tiệt nào đó mà anh chàng hóa sói này chẳng thêm cho cô biết.

Hay thật!

Quả thực là một ngày vớ vẩn nhất trong năm!

Không, phải nói là ngày vớ vẩn nhất trong suốt mười bảy năm qua trong cuộc đời của cô!

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

